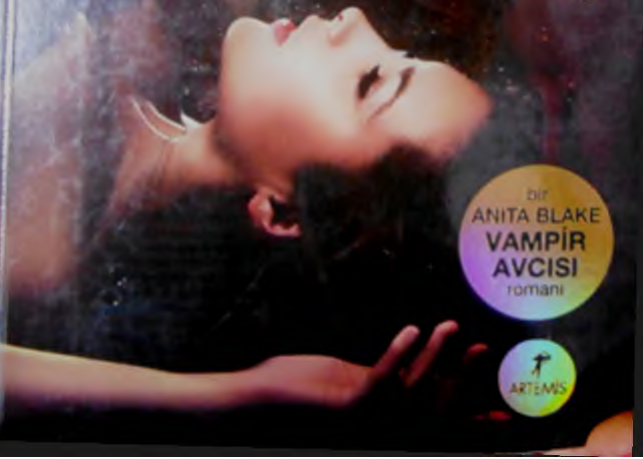
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

LAURELL K. HAMILTON

GÜNAH PAZARI

Hasret Kardeş

bir ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI romanı

ARTEMİS

GÜNAH PAZARI

DAHA ÖNCE ÇOK HEDİYE ALDIM.
AMA KESİK BİR İNSAN BAŞI, BENİM İÇİN BİLE BİR İLKTİ...

Adım Anita Blake. Ülkenin bütün yasal vampir avcıları arasında öldürme rekoru bende! Yalnız, aynı başarıyı özel hayatımda gösterdiğimi söyleyemeyeceğim. Kimse canavarlarla yatan bir kadına güvenmez ne de olsa. Neyse. Uzatmayayım. Vampir bir seri katil, bana Las Vegas'tan postayla kesik bir baş gönderdiğinde, Günahlar Şehri'nin yetkililerini uyarmam gerektiğini anlamıştım.
Durum düşündüğümden daha kötüydü. Çok sayıda polis memuru ve bir vampir avcısı doğaüstü yöntemlerle öldürülmüştü. Las Vegas'a ulaştığımda üç federal ajan daha bana katıldı. Bu iyi bir şeydi çünkü bu kadar güçlü ve tehlikeli bir katili avlarken her türlü desteğe ihtiyacım olacaktı!

"Nefes kesen bir kovalamaca. Anita'ya bir kez daha aşık olacaksınız."
Kirkus Review

LAURELL K. HAMILTON

Laurell K. Hamilton'ın gizem, büyü, k… temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla New Yor… hasine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in macera… milyonlarca okuyucuya ulaştı. Hamilton, eşi, kızı, dört buldoğu ve sayısı devamlı değişen bakkan ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor.
www.laurellkhamilton.org adresinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Facebook Artemis Sevenler
www.artemisyayinlari.com

AB/370
ABG/169
AÇ/121
A/55

GÜNAH PAZARI

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı: *Skin Trade*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Selim Yeniçeri
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Kasım 2012
ISBN: 978 - 605 - 142 - 206 - 0
Sertifika No: 10905

Laurell K. Hamilton © 2009

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

GÜNAH PAZARI

LAURELL K. HAMILTON

İngilizceden Çeviren
Selim Yeniçeri

ARTEMİS

1

Seri katil davalarında çok çalışmıştım ama katillerden hiçbiri daha önce bana postayla bir insan başı göndermemişti. Bu yeniydi. Sarıldığı naylon torbanın içinde iğrenç görünen başa baktım. Sloganımızın *Canlıların Cinayet İçin Ölüleri Kaldırdığı Yer* olduğu Canlandırıcılar A.Ş.'ye teslim edilen diğer yüzlerce paket gibi karakol kayıt defterinin üzerinde duruyordu. Kafa sanki postanedeki psikopat bir memur hazırlamış gibi dikkatle buzun içine yerleştirilmişti. Belki de gerçekten öyle olmuştu; vampirler çok ikna edici olabilirdi ve paketi gönderen de bir vampirdi. Vittorio adında bir vampir. Güzel bir elyazısıyla adımın yazılı olduğu bir mektup da eklemişti: *Anita Blake.* Bu küçük sürpriz için kime teşekkür etmem gerektiğini bilmemi istemişti. Bilinmeyen yerlere kaçmadan önce kendi adamlarının St. Louis'de ondan fazla insanı öldürdüğünü

de bildiriyordu. Eh, artık kaçtığı yer için belki de *bilinmeyen* denemezdi. Paketin üzerinde bir gönderici adresi vardı. Las Vegas, Nevada'dan gönderilmişti.

Vittorio ya hala oradaydı ya da bu da ortadan kaybolma gösterilerinden biri olacaktı. Kendisi Las Vegas'ta mıydı, yoksa oradan göndermişti ama ben bilgiyi oradaki polise iletene kadar başka bir yere geçmiş mi olacaktı?

Bilmek mümkün değildi. Gündüz sekreterimiz Mary'nin diğer odadan gelen isteri çığlıklarını hala duyabiliyordum. Neyse ki ofiste ilgilenmemiz gereken birileri yoktu. O gün ilk ziyaretçim yarım saat sonra gelecekti ve Canlandırıcılar A.Ş.'deki bugünümün ilk randevusu buydu neyse ki. Yöneticimiz Bert onu sakinleştirirken Mary rahat rahat sinir krizi geçirebilirdi. Belki yardımcı olmalıydım ama ben bir Birleşik Devletler Federal Ajanı'ydım ve iş önce gelirdi. Vegas'ı arayıp onlara şehirlerinde bir seri katilin dolaşıyor olabileceğini haber vermeliydim. Soktuğumun güzel pazartesisi!

Ahizeyi elime alıp masama oturdum ama numarayı tuşlamadım. Masamın üzerindeki diğer insanların aile fotoğraflarına baktım. Bu ortak masa daha önce çekmecelerdeki dosyalar dışında boştu, derken önce Manny Rodriguez aile fotoğrafını getirmişti. Her ailenin elinde bulunan türden bir şey; insanların fazla ciddi göründüğü ve sadece birikisinin gülümseyebildiği resimlerden. Manny takım elbisesi ve kravatıyla kaskatı, rahatsız görünüyordu. Kendi başına kaldığında kravatı her zaman unuturdu ama kendisinden santimlerce uzun ve santimlerce daha geniş yapılı karısı Rosita kravat takması için ısrar ederdi. Rosita genellikle böyle konularda kendi dediğini kabul ettirirdi. Manny

kılıbık bir adam değildi ama evde otorite figürü olduğu da söylenemezdi.

İki kızı da, Mercedes ve Consuela (Connie), yetişkindi. Uzun boylu ve babaları gibi ince yapılıydılar. Yüzleri o kadar güzeldi ki Rosita'nın daha yaşlı, daha ağır yüzünün yanında parıldıyorlardı. Kızlarına baktığımda, Manny'nin de yıllar önce Rosita henüz 'Küçük Rose'ken onda neler gördüğünü az çok anlayabiliyordum. Oğulları Tomas henüz ilkokul çocuğuydu. Üçüncü sınıfta mıydı, yoksa dördüncü mü? Hatırlayamıyordum.

Diğer fotoğraf, menteşeli çerçevelerden birine konmuş tu. Birinde Larry Kirkland ve karısı Dedektif Tammy Reynolds düğün günlerinde görünüyorlardı. Harika, parlak, umut dolu bir şey görmüş gibi birbirlerine hayranlıkla bakıyorlardı. Diğer fotoğraf, kısa süre içinde sadece Angel adıyla anmaya başladıkları kızları Angelica'ya aitti. Babasının buklelerini almıştı ve başının etrafında kestane rengi bir hale varmış gibi görünüyordu. Larry, turuncu-kızıl saçlarını çok kısa kestirdiği için bukleleri belli olmuyordu ama Tammy'nin kahverengi saçları Angel'ınkini biraz karartmıştı ve bu yüzden kestane rengi olmuştu. Nathaniel'ın saçlarından daha az kızıl, daha fazla kahverengiydi.

Ben de masanın üzerine koymak için Nathaniel ve Micah'nın benimle bir fotoğrafını getirse miydim? Canlandırıcılar A.Ş.'deki diğer ölü dirilticilerin masalarında da ailelerinin resimleri olduğunu biliyordum.

Ama düşününce, daha fazla resme ihtiyacım olur muydu? İki adamla birlikte bir fotoğrafımı getirirsem o zaman diğer sevgililerimle de bir resmimi getirmem gerekir miydi? En son sayıma göre dört erkekle birlikte yaşarken beş-

altısıyla daha çıkıyorsanız resimlerde kimlerin olması gerekir sizce?

Masamın üzerindeki paketle ilgili hiçbir şey hissetmiyordum. Ne korkmuş ne de tiksinmiştim. Birine doğru tetiği çektiğimde kafamın içinde beliren sessizlik gibi, içimde dev, engin bir boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Bununla çok mu iyi başa çıkıyordum, yoksa şoka mı girmiştim? Hım, emin olamıyordum ki bu da muhtemelen şokun bir türü olabileceği anlamına geliyordu. Harika.

Ayağa kalkarak naylon torbanın içindeki başa baktım ve işyerimde erkek arkadaşlarımın fotoğrafları olmaz, diye düşündüm. Sonradan kötü adamlar ve kadınlar olduğu anlaşılan bir avuç müşterim olmuştu. Onların sevdiğim kişilerin resimlerini görmelerini istemezdim. Kötülere asla fikir vermeyin, siz ipucu vermeden de yapacak yeterince korkunç şey bulabiliyorlar zaten.

Hayır, işyerimde kişisel fotoğraflar olmaz. Kötü fikir.

Daha önce hiç Las Vegas polisiyle konuşmadığım için Danışma'yı aradım. Yeni dostlar edinebilir ya da yeni düşmanlar kazanabilirdim; benim için ikisi de mümkündü. Bunu kasıtlı olarak yapmıyordum ama insanlara yanlış davranma eğilimim vardı. Bunun bir nedeni, erkeklerin çoğunluğu oluşturduğu bir alanda çalışan bir kadın olmamdı, diğer bir nedeni de benim dost canlısı mizacımdı.

Kutunun içindekini görmemek için arkama yaslandım. Yerel polisi zaten aramıştım. Adli tabiplerin kutuyla ilgilenmesini, ipuçları bulmasını ve şu alçağı yakalamamıza yardım etmelerini istemiştim. Bu kimin kafasıydı ve neden ben almıştım? Neden bana gönderilmişti? Şehrimizde insanları öldüren bir sürü vampirini katlettiğim için bana

karşı kin güttüğünü gösteren bir işaret miydi, yoksa asla ama asla aklıma bile gelmeyecek başka bir anlamı mı vardı?

Seri katiller üzerinde çalışan bir sürü iyi profil uzmanı vardı ama sanırım bir şeyi kaçırıyorlardı. Seri katiller gibi düşünemezlerdi. Mümkün değildi. Deneyebilirlerdi. Bir daha asla temizlenemeyeceklerini hissedecekleri ölçüde kafalarına girebilirlerdi ama eğer onlardan biri değillerse nedenlerini gerçekten anlamaları mümkün değildi. Ve sadece kendi zevklerini, kendi hastalıklarını önemseyen bencil yaratıklardı. Seri katiller kendi amaçlarına hizmet etmediği sürece başka seri katillerin yakalanmasına yardımcı olmazdı. Elbette ki benim de bir seri katil olduğumu iddia edenler olmuştu. Birleşik Devletler'deki yasal vampir avcıları arasında hala en yüksek kelle sayısı bendeydi. Bu yıl yüzü geçmiştim. Öldürmekten zevk almamamın gerçekten önemi var mıydı? Bundan herhangi bir cinsel haz duymamam bir şeyi değiştirir miydi? Başlarda kusmuş olmam fark eder miydi? Her biri için bir idam emri almış olmam onları öldürmemi daha iyi, daha temiz, daha az canice mi kılardı? Neredeyse hiç acı vermeyen zehirler kullanan seri katiller vardı; onlar benden çok daha az şiddetli şekilde öldürüyordu. Son zamanlarda beni Vittorio gibilerden ayıran şeyin ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Nedenlerimin ah-çok-yasal kurbanlarım için önem taşıyıp taşımadığını merak etmeye başlamıştım.

Las Vegas'taki telefona bir kadın cevap verdi ve bana kutudaki kafanın kime ait olduğunu söyleyebilecek kişiye ulaşmak için işlemlere başladım.

2

Şerif Rupert Shaw'un sert bir sesi vardı. Ya çok fazla bağırıyordu ya da çok uzun yıllardır çok fazla sigara içiyordu. "Kim olduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu.

İç çekerek bilmem kaçıncı kez tekrarladım. "Birleşik Devletler Federal Ajanı Anita Blake. Yetkili biriyle konuşmam gerekiyor ve tahminimce bu sizsiniz, Şerif Shaw."

"Adınızı basına veren kimse ağzına sıçacağım."

"Siz neden söz ediyorsunuz, Şerif?"

"Mesajı basından duymadınız mı?"

"Televizyon ya da radyodan söz ediyorsanız ikisinde de bir şey duymadım. Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Bizi aramanız gerektiğini nereden bildiniz, Ajan?"

Tamamen afallamış bir halde arkama yaslandım. "Anladığım kadarıyla ben sizi aramasaydım siz beni arayacaktınız, Şerif Shaw."

"Bizi aramanız gerektiğini nereden bildiniz?" dedi tekrar, her kelimeyi daha net, hatta belki sesinde biraz da öfkeyle vurgulayarak.

"Sizi aradım çünkü şu anda masamın üzerinde Las Vegas'tan postayla gönderilmiş bir paket duruyor."

"Ne tür bir paket?" diye sordu.

Acaba bütün hikayeyi anlatmalı mıydım? Daha önce anlatmamıştım çünkü birine belli şeyleri bir kez söylediğinizde -örneğin size postayla kutu içinde bir insan kafası gönderildiğini söylediğinizde- muhtemelen deli olduğunuzu düşünebilir. Basında sık göründüğüm için biri benmiş gibi davranabilirdi ve dolayısıyla bu tür saçmalıklar yüzünden bana deli damgası yapıştırmalarından önce beni ciddiye almalarını istiyordum.

"Biri bana postayla bir insan kafası göndermiş. Gönderenin adresi de sizin şehrinizde."

Bir dakika kadar sessiz kaldı. Hırıltılı nefesini duyabiliyordum. Sanırım gerçekten çok fazla sigara içiyordu. Tam tekrar bir şeyler söyleyecekken onun sesini duydum. "Kafayı tarif edebilir misiniz?"

Birçok şey söyleyebilirdi ama bu söylediği listemde yoktu. Bir polis için bile fazla sakin, fazla gerçekçiydi. Benden tarif etmemi istediği anda aklında biri olduğunu anlamıştım. Başı kaybolan biri. Lanet olsun.

"Kafa buza yatırılmış şekilde bir naylon torbanın içinde duruyor. Saçları siyah sanırım ama bu kısmen paketlenme şeklinden de kaynaklanabilir. Saçlar düz görünüyor. Fakat yine, bir sıvı sızıntısının saçları düz gösterip göstermediğinden emin olamam. Beyaz olduğundan eminim. Gözleri açık renk. Gri, belki açık mavi. Ama ölüm gözün rengini

yok edebilir. Ölüm zamanını kestirmem mümkün değil, dolayısıyla renk bozulmalarının ne ölçüde olduğunu bilemiyorum."

"Kutuda başka bir şey olup olmadığına baktınız mı?"

"Adamınız kafasından başka şeyleri de mi kaybetmiş?" diye sordum.

"Bir rozet ve bir parmak. Parmakta alyans olmalı."

"Son kısmını duyduğuma üzüldüm."

"Neden?"

"Karısına söylemek zorunda olmanızı kıskandığımı söyleyemem."

"Siz de sık sık bu tür şeyler yapmak zorunda kalıyor musunuz?"

"Vampir kurbanlarının yaslı ailelerini yeterince sık görüyorum. Berbattır."

"Evet, berbattır," dedi.

"Herhangi bir şeye dokunmadan, adli tıp görevlilerinin gelip incelemesini bekliyorum. Herhangi bir ipucu varsa sabırsız davranıp mahvetmek istemem."

"Bulguları bana da bildirin."

"Bildiririm." Bir şeyler daha eklemesini bekledim ama yapmadı. Sadece fazla hırıltılı bir şekilde nefesini duyuyordum. En son ne zaman muayene olduğunu merak ettim.

"Vegas'ta neler oldu, Şerif Shaw?" diye sordum sonunda. "Neden masamda memurlarınızdan birinin bir parçası duruyor?"

"Kim olduğundan emin değiliz."

"Hayır ama memurlarınızdan biri başını kaybettiyse ve şehrinizden postayla bana gönderilen bir kutunun içinde öldürülen memurunuzunkine yüzeysel olarak benzeyen bir

baş duruyorsa bu bir tesadüf olamaz. Bu kadar büyük tesadüflere inanmam, Şerif."

İç çekti ve öksürdü. Yoğun bir öksürüktü. Belki de soğuk algınlığı geçiriyordu. "Ben de, Blake, ben de... Size daha açık olayım. Bir kafanın ve bir rozetin kaybolduğu gerçeğini gizliyoruz. Adamlarımın öldürüldüğü yerdeki duvarda bir mesaj olduğunu da basından gizliyoruz. Kanlarıyla yazılmış ve alıcısı da sizsiniz."

"Ben mi?" dedim niyet ettiğimden daha az kararlı bir sesle. Boğazımı temizleme sırası bana gelmişti.

"Evet, aynen şöyle yazıyor: *Anita Blake'e onu bekleyeceğimi söyleyin.*"

"Hım, bu çok... ürkütücü," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum ama bir an için bütün vücuduma bir elektrik akımı yayılmış gibi hissetmiştim. Bunun ne olduğunu biliyordum: Korkuydu.

"Ürkütücü, öyle mi? Bütün söyleyebileceğiniz bu mu? Bu vampir size bir insan kafası gönderdi. Yerel vampir avcımızın kafası olduğunu söylesem daha fazla anlamı olur mu?"

Bunu düşünürken o akımı tekrar hissettim: Elektrik akımı ile damarlarınızda dolaşan şampanya duygusu arasında bir şey. "Ne dememi tercih ederdiniz, Shaw? Diğer memurlarınızdan da hatıra bir şeyler almış mı?"

"Yani başkalarının kafasını kesip kesmediğini mi soruyorsunuz?"

"Evet, sorduğum bu."

"Hayır. O ve canavarları üç tim üyesini öldürmüşler ama cesetler hatıra eşyası olarak kullanılmamış."

"Tim üyesi... Yani vampir avcısı, SWAT ekibinizle mi çalışıyordu?"

"Bütün idam emirleri yüksek risk olarak kabul edilir, dolayısıyla SWAT yardımcı olur."

"Evet, St. Louis'de de bundan bahsediyorlardı." Vampir avlamaya giderken beni yanımda SWAT ekiplerini götürmeye zorlamaları konusunda ne hissetmem gerektiğinden hala emin değildim. Bir yanım bu destekten dolayı kısmen memnundu, diğer yanım ise buna tamamen karşıydı. En son bir SWAT ekibi benimle geldiğinde, aralarından bazıları ölmüştü. Daha fazla insandan sorumlu olma fikrinden hoşlanmıyordum. Ayrıca onlarla omuz omuza savaşmaya değer olduğumu kanıtlamak da her seferinde ayrı bir zahmet oluyordu.

"Adamlarımız da canavarlardan birini öldürdüyse bile elimizde bunu kanıtlayacak bir delil yok. Görünüşe bakılırsa bizimkiler oldukları yere yığılmış."

Buna söyleyecek bir şeyim olmadığı için duymazdan geldim. "Bütün bunlar ne kadar önce oldu?"

"Dün, hayır, önceki gece, evet. Uzun süredir uyumadım. İnsan zaman duygusunu biraz kaybediyor."

"Biliyorum," dedim.

"Bu vampire ne yaptınız da sizden bu kadar *hoşlanıyor*?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de benden kaçtı ve peşinden gitmedim. Ah, lanet olsun, Shaw. Bu kaçıklarda hiç mantık olmadığını bilirsiniz."

"Kaçıklar," diye tekrarladı.

"Evet, seri katiller. Ölü ya da diri, her birinin kendine has bir mantığı var. Onlar gibi olmadığımız için bize mantıklı gelmez."

Kahkaha olduğunu tahmin ettiğim bir ses çıkardı. "Hayır, biz henüz kaçık değiliz. Gazeteler ve televizyon bunlardan birçoğunu öldürdüğünüzü söylüyor."

"Yardım almıştım. SWAT ekibimiz benimleydi. Bizimkiler de kayıp verdi."

"Haberlere baktım ve açıkçası tüm takdiri sizin topladığınızı, polisten söz etmediğinizi düşündüm."

"Onlar da benimle birlikte girdi. Hayatlarını tehlikeye attılar. Bazıları öldü. Çok kötüydü. Bunu unutacağımı sanmıyorum."

"Söylentiye bakılırsa siz medya kalt... maymunuymuşsunuz," dedi kullanacağı kelimeyi daha saygılı bir tanesiyle değiştirerek.

Güldüm. Bu iyi bir işaretti. Tamamen şokta değildim, evet! "Medya maymunu değilim, Şerif Shaw. Medya kaltağı da değilim. İnanın bana, basın benimle istediğimden daha fazla ilgileniyor."

"İlgi odağı olmak istemeyen biri için fazlasıyla ilgi odağı oluyorsunuz."

Anlamadığını fark ederek omuz silktim. "Bazı iğrenç davalarla uğraşıyorum, Şerif. Bu da basını çekiyor."

"Ayrıca güzel bir genç kadınsınız ve şehrinizin efendisiyle çıkıyorsunuz."

"*Güzel* yorumunuz için özel hayatımın sizi ilgilendirmediğini söylemeden önce mi, sonra mı teşekkür edeyim?"

"İşinizle karışıyorsa ilgilendirir."

"Kayıtlara bakın o zaman, Şerif Shaw. Jean-Claude'la çıkmaya başladığımdan beri, öncesine oranla çok daha fazla vampir öldürdüm."

"Morgda kazıklama işlemi yapmayı reddettiğinizi duymuştum."

"Bir sedyede zincirli ve çaresiz durumda yatan birini kazıklamak mideme dokunuyor."

"Uyur ya da uyuşturulmuş durumdalar, değil mi?"

"Her zaman değil. Ve inanın bana, canını bağışlamanız için yalvaran birinin yüzüne bakmak zorunda kaldığınızda... Şöyle diyelim, deneyiminiz olsa bile, birinin kalbine kazık saplamak, öldürmek için çok yavaş bir yöntem. Son ana kadar yalvarıp kendilerini bağışlatmaya çalışıyorlar."

"Ama ölümü hak etmelerine neden olacak şeyler yapmış oluyorlar," dedi.

"Her zaman değil. Bazen vampirler için şu üç darbe kanununa düşüyorlar. Suç ne olursa olsun, yanlış davranış bile olsa, üç kez tekrarlandığında idam hükmü veriliyor. Şiddete başvurmayan, sadece hırsızlık yapan insanları öldürmekten hoşlanmıyorum."

"Ama büyük şeyler çalıyorlar, değil mi?"

"Hayır, Şerif, kadının biri değeri bin dolar bile etmeyecek bir şey çaldığı için idam edildi. Vampir olmadan önce kleptoman teşhisi konmuştu, ölecek olmak onu iyileştirmemiş belli ki."

"Yani biri önemsiz bir hırsızlık eylemi için onu kazıkladı mı?"

"Evet," dedim.

"Kanunlar doğaüstü işlerle uğraşan ajanlara işleri reddetme hakkı tanımıyor."

"Teknik olarak hayır ama ben kazıklama işlemi yapmıyorum. Vampir avcıları, Birleşik Devletler Federal Ajan programına eklenmeden önce bırakmıştım."

"Ve size izin verdiler."

"Amirlerimle aramda bir anlaşma var diyelim." Beni can almamış birini öldürmeye zorlamadıkları takdirde, dükkan soyduğu için idam edilen kadının ailesinin lehine tanıklık

etmeyeceğime dair bir anlaşma. Göze göz, dişe diş biraz anlamlıydı. Ama takı çaldı diye birini öldürmek bana uymuyordu. Birçoğumuz kadını geri çevirmiştik. Sonunda Washington'da yaşayan ilk vampir avcılarından biri olan Gerald Mallory'yi çağırmak zorunda kalmışlardı. O hala bütün vampirlerin kötü canavarlar olduğuna inandığından, hiç vicdanı sızlamadan kadının kalbine kazığı saplamıştı. Mallory beni korkutuyordu. Bir vampire bakarken adamın gözlerinde pek de aklı başında denemeyecek pırıltılar beliriyordu.

"Ajan, hala orada mısınız?"

"Özür dilerim, Şerif, şu dükkan hırsızını düşünürken dalmışım."

"Haberlerde ailenin haksız idam kararı için dava açtığı söyleniyor."

"Öyle."

"Pek fazla konuşmuyorsunuz, değil mi?"

"Söylenmesi gerekenleri söylerim."

"Bir kadın için fazlasıyla sessizsiniz."

"Benim konuşmama ihtiyacınız yok. Anladığım kadarıyla Vegas'a gelip işimi yapmama ihtiyacınız var."

"Bu bir tuzak, Blake. Sizin için."

"Muhtemelen. Ve bana sizin vampir avcınızın başını göndermesi de açıkça bir tehdit."

"Yine de gelecek misiniz?"

Ayağa kalkıp kutuya ve bana bakan başa baktım. Şaşkın ve uyku mahmuru arasında bir yerlerde gibiydi. "Bana sizin vampir avcınızın başını göndermiş. Hem de ofisime. Üç adamınızı öldürdüğü yerdeki duvara kanla bana hitaben bir mesaj yazmış. Tanrım, evet, Vegas'a geliyorum."

"Öfkeli gibisiniz."

Öfkeli olmak korkmaktan iyidir, diye düşündüm. Öfkemi korursam belki korkumun büyümesini engelleyebilirdim. Çünkü zihnimin arkasında, karnımın içinde, izin verdiğim takdirde büyüyecek bir ur gibi korkuyu hissediyordum.

"Siz olsanız öfkelenmez miydiniz?"

"Korkardım."

Bu beni durdurdu çünkü polisler korktuklarını neredeyse asla itiraf etmezlerdi. "Kuralı bozuyorsunuz, Shaw, korktuğunuzu asla itiraf etmemelisiniz."

"Sadece bilmenizi istedim, Ajan Blake. Nasıl bir şeye girdiğinizi gerçekten bilmenizi. Hepsi bu."

"Kötü olmalı."

"Bir seferde ölen çok daha fazla sayıda adam gördüm. Tanrım, kendi emrimdeki adamları kaybettiğim oldu."

"Eski asker olmalısınız," dedim.

"Öyleyim," dedi.

Nerede hizmet ettiğini söylemesini bekledim. Çoğu söylerdi ama söylemedi.

"Nerede çalışmıştınız?" diye sordum.

"Gizli, çoğu."

"Eski özel birlik mi?" diye sordum.

"Evet."

"Beni klasik, *söylersem seni öldürmem gerekir*, sözleriyle tehdit etmeden önce nasıl bir şey olduğunu sorayım mı, yoksa konuyu kapayayım mı?" diye denedim şakacı bir tavırla. Ama Shaw yemi yutmadı.

"Şaka yapıyorsunuz. Şaka yapabiliyorsanız o zaman neler olduğunu anlamıyorsunuz demektir."

"Üç adamınız ölmüş, bir vampir avcınız ölmüş ve parçalanmış. Bu kötü. Fakat vampir avcısıyla birlikte içeri sadece üç adamını göndermemişsiniz, demek ki ekibinizin çoğu kaçabilmiş, Şerif."

"Kaçamadılar," dedi ve sesinde içimdeki o uru daha da güçlendiren bir şey vardı.

"Ama ölmediler de," dedim. "Yoksa söylerdiniz."

"Hayır, ölmediler. Pek sayılmaz."

"Ağır mı yaralandılar?"

"Pek sayılmaz," dedi.

"Lafı dolaştırmayı bırakın da söyleyin, Şerif."

"Adamlarımızdan yedisi hastanede. Üzerlerinde tek bir yara bile yok. Sadece öylece yıkılmışlar."

"Üzerlerinde yara yoksa neden yıkılmışlar ve neden hastanedeler?"

"Uyuyorlar."

"Ne?"

"Beni duydunuz."

"Komadalar mı yani?"

"Doktorlar öyle olmadığını söylüyor. Uyuyorlar ve onları uyandıramıyoruz."

"Doktorların hiçbir fikri yok mu?"

"Buna en yakın şey, yirmili yaşlarında uykuya dalıp bir daha hiç uyanmayan hastalar."

"Geçen yıllarda onları uyandırmakla ilgili bir film yapmamışlar mıydı?"

"Evet ama uzun sürmemişti ve bu uyku hastalığının normalden neden farklı olduğunu hala bilmiyorlar," dedi.

"Bütün ekibiniz bir silahlı çatışmanın ortasındayken şu uyku hastalığına yakalanmış olamaz."

"Doktorların ne dediğini sordunuz."

"Şimdi sizin ne dediğinizi soruyorum."

"Uzmanlarımızdan biri büyü olduğunu söylüyor."

"Uzman?"

"Ekiplerimizle birlikte çalışan psişikler var ama evcil sihirbazlar olduklarını söyleyemeyiz."

"Yani tim üyeleri ve uzmanlar," dedim.

"Evet."

"Yani biri büyü mü yaptı?"

"Bilmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa hepsi psişik pislik kokuyor ve mantıklı açıklamalarınız tükendiğinde elinizdekilerle devam etmek zorunda kalıyorsunuz."

"İmkansızı elediğinizde, geriye kalan ne kadar olasılık dışı gibi görünürse görünsün, gerçek olmak zorunda," dedim.

"Bu *Sherlock Holmes*'tan alıntı mıydı?"

"Evet."

"O zaman hala anlamıyorsunuz, Blake. Anlamıyorsunuz işte."

"Pekala, açık konuşayım. Tepkim beklediğiniz gibi olmadı ve siz de durumun ciddiyetini kavrayamadığımı düşünüyorsunuz. Eski özel birlik üyesisiniz ki bu da size kadınların yeterli olmadığını düşündürüyor. Bana güzel bir kadın dediniz ki çoğu polis ve asker, kadınları küçümserken böyle düşünür. Ama özel birlik üyeleri, Tanrım, siz diğer çoğu askerin veya polisin bile zaten size denk olmadığına inanırsınız. Ben bir kadınım, bunu kabullenin. Güzelim ve bakımlıyım, bunu da kabullenin. Şehrimin efendisi olan vampirle çıkıyorum, ne olmuş? Bunun işimle veya Vittorio'nun beni Vegas'ta düelloya davet etmesiyle ilgisi yok."

"Neden St. Louis'e uğradı? Neden geleceğimizi bilirken buraya kaçmadı? Neden sizinkileri değil de bizim adamlarımızı pusuya düşürdü?"

"Belki de tekrar o kadar çok vampir kaybetmeyi göze alamamıştır veya son savaşını sizin şehrinizde vermek istemiştir."

"Böyle şansa sokayım."

"Evet."

"Orayı burayı aradım, daha önce birlikte çalıştığınız diğer polislere ve diğer vampir avcılarına sizi sordum. Bazılarının bu vampirin St. Louis'e kaçış nedeniyle ilgili ne düşündüğünü bilmek ister misiniz?"

"Sizi dinliyorum."

"Siz. Sizden kaçtığını düşünüyorlar. Şehrimizin efendisi bana vampirlerin size, *Cellat* dediğini söyledi. Yıllardır sizi bu isimle anıyorlarmış."

"Evet, bana taktıkları isim bu."

"Neden siz? Neden siz de, Gerald Mallory değil? O çok daha uzun süredir avlanıyor."

"Benden çok daha uzun süredir avlandığı doğru ama benim kelle sayım daha yüksek. Bunu bir düşünün."

"Sizden en azından on yıl daha fazla süredir bunu yapıyorsa nasıl oluyor da sizin kelle sayınız daha yüksek?"

"Birincisi, o hala çekiç ve kazıkla avlanıyor. Gümüş mermi ve silah kullanmayı reddediyor. Yani vampirleri öldürmeden önce tamamen savunmasız kılmak zorunda. Bir vampiri tamamen savunmasız kılmak çok zor bir şey. Ben uzaktan birini yaralayabilir ve öldürebilirim. İkincisi, sanırım vampirlere karşı duyduğu nefret avlanırken onun verimini azaltıyor. İpuçlarını kaçırıyor ve detaylı düşünmüyor."

"Yani siz onları diğer herkesten daha iyi öldürüyorsunuz."

"Öyle görünüyor."

"Dürüst olacağım, Blake, erkek olsanız kendimi daha iyi hissederdim. Askeri bir geçmişten gelseniz daha da iyi hissederdim. Sizi kontrol ettim; babanızla çıktığınız birkaç av gezisi dışında, bu canavarları öldürmeye başlamadan önce elinize doğru dürüst silah bile almamışsınız. Kendi tabancanız bile olmamış."

"Hepimiz bir zamanlar acemiydik, Shaw. Ama güvenin bana, artık acemiliğimden eser kalmadı."

"Şehrimizin efendisi bizimle tam anlamıyla işbirliği yapıyor."

"Öyle olduğuna eminim."

"Sizi Vegas'a getirirsek her şeyi yoluna koyacağınızı söylüyor."

Bu beni durdurdu. Maximillian -Max- benimle daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı ve bu da talihsiz bir metafiziksel olay yüzünden kaplanadamlarından bazıları şehre geldiği için olmuştu. Talihsiz olayda kaplanadamlarından birine -Crispin- sahip olmuştum. Crispin'i yanma alarak Vegas'a geri götürmüştü ama bunun nedeni kaplanın benden ayrılmak istemesi değildi. Bana hastalıklı ölçüde bağlanmıştı. Kesinlikle benim hatam değildi ama yine de ortada bir sorun vardı. Son zamanlarda Jean-Claude'un insan hizmetkarı olarak kazandığım bazı güçler metafiziksel adamları çekmeye başlamıştı. Vampirler, hayvanadamlar... Şu ana kadar sadece bunlar ama bu kadarı da yeterliydi. Hatta bazı günler fazlaydı.

Max'in ziyareti sırasında etkileyici bir şeyler yaptığımı hatırlamıyordum. Onun ziyareti sırasında çoğunlukla Jean-

Claude için iyi bir insan hizmetkar gibi davranmıştım ve benim olan her şey -mesela bir kaplanadam- aynı zamanda efendimin olmuştu. Efendimle birlikte konuklarımızı ağırlarken bazı rahatsız edici metafiziksel şeyler de yapmıştık. İtiraf ettiğinden daha biseksüel değilse, ona yaptıklarımız ürpertici gelmiş olmalıydı.

"Blake, orada mısınız?"

"Buradayım, Shaw, şehrinizin efendisini düşünüyordum sadece. Bunu yoluna koyabileceğimi düşünmesinden onur duydum."

"Duymalısınız. Eski bir mafya babasıdır. Beni yanlış anlamayın ama, eğer benim kadınları küçümsediğimi düşünüyorsanız, eski zaman gangsterlerinin daha da kötü olduğunu bilmelisiniz."

"Evet, evet, siz sadece kadınların bu işe uygun olmadığını düşünüyorsunuz. Eski mafya babaları ise kadınların sadece bebek yapmaya veya s....meye yaradığını düşünür."

Yine güler gibi bir ses çıkardı. "Seni dobra orospu çocuğu!"

Bunu iltifat olarak aldım çünkü öyleydi. Artık samimi olma zamanıydı. Bana kendi adamlarından biri gibi davranmasını sağlayabilirsem işimi yapabilirdim.

"Muhtemelen karşılaşacağın en dobra orospu çocuğuyum, Shaw."

"Buna inanmaya başlıyorum."

"İnan. Bu arada diğer çocukları da uyar. Bize zaman kazandırır."

"Neyle ilgili, dobra olman konusunda mı?"

"Hepsiyle ilgili. Dobra, kadın, güzel, vampir sevgilisi var... Her ne haltsa. Ben Vegas'a ayak basmadan önce

bunu sistemlerine kazı. İşimi yaparken bir de maço saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, Blake. Kendini onlara kanıtlamak zorundasın, tıpkı her... memur gibi."

"Kadın! *Kadın,* diyecektin. Nasıl olduğunu bilirim, Shaw. Kadın olduğum için, aynı saygıyı görmek için erkeklerden de iyi olmam gerekir. Ama Vegas'ta üç adam öldürülmüşken ve yedi kişi bir tür büyünün etkisi altındayken, St. Louis'de on, Orleans'da beş ve Pittsburgh'da da iki kişi öldürülmüşken, adamlarının beni zor sınavlardan geçirmeye çalışmaktansa bu alçağı yakalamakla daha fazla ilgilenmesini beklerim."

"Hepsi öfkeli, Blake. Ama sen hala güzel bir kadınsın ve onlar da hala polis."

Bu tür sözler karşısında ne yapacağımı asla bilemediğim için iltifata aldırmadım. "Ve hepsinin ödü patlıyor," dedim.

"Böyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Özel birlik üyesisin ve korktuğunu itiraf ediyorsun. Seni bile korkuttuysa onların ödünü patlatıyor olmalı. Sürekli tetikte olacak ve suçlayacak birini arayacaklar."

"Biz adamlarımızı öldüren vampirleri suçluyoruz."

"Evet fakat bazıları için hala günah keçisi olacağım."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Duvara benim için yazılmış olan yazı. Bana gönderilen kafa. Vittorio'yu bu kadar öfkelendirecek ne yaptığımı sordun bile. Adamlarından bazıları bütün bunları yapacak kadar öfkelenmesinin nedeninin ben olduğumu veya bütün bunları sadece beni etkilemek için yaptığını bile söyleyecek."

Shaw sessiz kaldı, telefonda sadece nefesini duyuyordum. Herhangi bir şey söylemeden sadece bekledim. "Benden çok daha şüphecisin, Blake," dedi sonunda.

"Sence yanılıyor muyum?"

Kısa bir süre daha sessiz kaldı. "Hayır, Blake, yanıldığını sanmıyorum. Bence kesinlikle haklısın. Adamlarım korkuyor ve suçlayacak birini arıyor. Bu vampir, Vegas'taki polislerin seninle ilgili karışık duygular hissetmesini sağladı."

"Kendine sorman gereken soru şu, Shaw: Bunu işimi zorlaştırmak için kasıtlı olarak mı yaptı, yoksa seni ve adamlarını nasıl etkileyeceğini kesinlikle umursamadı mı?"

"Sen onu benden daha iyi tanıyorsun, Blake. Sence hangisi? Kasıtlı mı, yoksa umursamadı mı?"

"Bu vampiri tanımıyorum, Shaw. Kurbanlarını ve arkasında bıraktığı vampirleri tanıyorum. Bu adamların çoğu belli bir şiddet seviyesine ulaştıklarında duramadığı için tekrar ortaya çıkmasını bekliyordum. Uyuşturucu gibi buna bağımlılar. Ama bana hediyeler veya özel mesajlar göndereceği hiç aklıma gelmemişti. Onu bu kadar etkilediğimi gerçekten bilmiyordum."

"Geldiğinde sana olay yerini göstereceğiz. İnan bana, Blake, onu çok etkilemişsin."

"Yaratmak istediğim etki bu değildi," dedim.

"Neydi peki?"

"Kafasında bir delik ve kalbinde arkasındaki güneş ışığını gösterecek kadar büyük başka bir delik daha."

"Bunu yapmana yardım edeceğim."

"Şeriflerin sahada çalıştığını bilmezdim."

"Bu seferlik bir istisna yapacağım. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Havayolu programına ve vampir seti mevzuatına bakmam gerek. Uçmam gerektiği her seferinde kuralları değiştiriyor gibiler."

"Bizim ajanımız, hava ajan testini geçtiğin takdirde uçağa sokamayacağı hiçbir şey taşımıyordu."

Belki de bu yüzden onun kellesi gitmiştir, diye düşündüm. "Uçağa sokabilirsem fosforlu el bombaları getireceğim," dedim.

"Fosforlu el bombası mı, ciddi misin sen?"

"Ciddiyim."

"Vampirler üzerinde işe yarıyorlar mı?"

"Her şey üzerinde işe yarıyorlar, Shaw. Su onları daha da kızıştırıyor."

"Söneceğini sanarak suya dalan ama sadece daha beter parladığını gören birini gördün mü hiç?" diye sordu Shaw.

Kaçmaya çalışırken nehirden geçen bir zombi geldi gözümün önüne. O veya sürüsünden biri, zombilerin mezarlarından çıktığı mezarlıkta uyuyan bir evsizi öldürmüşlerdi. Ona uyanıkken saldırmamışlardı ama sonunda adamı yemişlerdi ve bu yüzden de idam cezası almışlardı. Yanında alev makinesi taşıyan vampir avcıları da vardı. Ama ölülerin leşini kemirmek yerine canlılara saldıracak kadar cesur olan zombiler gerçekten ölümcül olabilir. Yani rozeti olmayan sivilleri onların üzerine göndermezsiniz. İlk kez el bombası kullanıyordum. Zombiler üzerinde daha önce denediğim her şeyden daha etkili olmuşlardı. Kötüleştiklerinde bir vampir kadar güçlü, bir zombiden daha hızlı ve daha güçlü, gümüş mermilere karşı bağışık ve ateş dışında herhangi bir şeyden neredeyse etkilenmez olurlar. "Bazılarının nehirden kaçmaya çalıştığını gördüm. Suyun sıçradığı her yerde fos-

for sıcak, beyaz bir hale gibi parladı. O kadar parlaktı ki su göz kamaştırıyordu."

"Ve adamlar uzun süre bağırmışlardır," dedi Shaw.

"Evet, zombiler. Ama doğru, bağırdılar." Sesimin buz gibi olduğunu fark ettim. Henüz bir şey hissetmeyi göze alamazdım.

"Modern fosforun bunu yapmadığını sanıyordum," dedi.

"Eski olan her şey yine yeni olur," dedim.

"Vampirlerin neden senden korktuğunu anlamaya başlıyorum, Blake."

"Beni korkutucu yapan şey el bombaları değil, Shaw."

"Neymiş?" diye sordu.

"Onları kullanmaya hazır olmam."

"Mesele onları kullanmaya hazır olmak değil, Blake. Mesele onları tekrar kullanmaya hazır olmak."

Bunu düşündüm. "Evet," dedim.

"Uçuş hazırlıklarını yaptıktan sonra beni ara." Duymak istemediği başka bir şey daha söylemişim gibi sesi sertti.

"Öğrenir öğrenmez sana da haber vereceğim. Eğer seninle çalışacaksam bana direkt numaranı ver."

Yüksek sesle iç çekti. "Evet, benimle çalışacaksın." Bana dahili ve cep telefonu numaralarını verdi. "Seni beklemeyeceğiz, Blake. Bu alçakları yakalama fırsatımız olursa yakalayacağız."

"İdam emrin, vampir avcınla birlikte ortadan kalktı, Shaw. Onu bensiz veya yanınızda başka bir cellat olmadan öldürürseniz suçlamalara maruz kalırsınız."

"Onları bulursak ve tereddüt edersek onlar bizi öldürür."

"Bunu biliyorum."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun?"

"Sana sadece kanunları hatırlatıyorum."

"Bana kanunları hatırlatacak lanet olasıca bir cellada ihtiyacım olmadığını söylersem?"

"Mümkün olan en kısa sürede geleceğim. Özel uçağı olan bir dostum var. Muhtemelen en hızlı ulaşım yolu bu olur."

"Dostun mu, efendin mi?"

"Seni bu kadar kızdıracak ne söyledim, Shaw?"

"Emin değilim. Belki de sadece bana hatırlamak istemediğim bir şeyi hatırlatmışsındır. Belki de sadece bu bitmeden önce şehrimde neler olabileceğini bilmemi sağlamışsındır."

"Güzel yalanlar istiyorsan yanlış ajanla konuşuyorsun."

"Senin hakkında bunu duymuştum. Hareket eden her şeyle düzüştüğünü de duydum."

Evet, onu kızdırmıştım. "Endişelenme, Shaw, namusun güvende."

"Neden, senin için yeterince iyi değil miyim?"

"Bunu bilmiyorum ama polislerle yapmam."

"Nelerle yaparsın?"

"Canavarlarla." Telefonu kapadım. Kapamamalıydım. Söylentileri ve neden doğru olmadıklarını açıklamalıydım. Neden seksin bir davaya karışmasına -en azından çok fazla- izin vermeyeceğimi de. Ama bir noktada insan artık kendini açıklamaya çalışmaktan sıkılır. Ve şu da bir gerçek ki olumsuz olanı kanıtlayamazsınız. Herkesle yatmadığımı kanıtlayamazdım. Sadece işimi en iyi şekilde yapıp hayatta kalmaya ve bu arada da etrafımdakileri hayatta tutmaya ça-

lışabilirdim. Ve kötü vampirleri öldürmeye. Evet, o kısmı unutmuşum.

Şehirden ayrılmadan önce yapmam gereken başka telefon görüşmeleri de vardı. Cep telefonları harika şeyler. İlk olarak yine ajan ve vampir avcısı olan Larry Kirkland'i aramalıydım. "Hey, Anita, n'aber?" Sesi hala genç ve canlı geliyordu ama birbirimizi tanıdığımız dört yıl içinde ilk yara izlerini almış, bir karısı ve bebeği olmuştu ve hala morg kazıklamalarında tercih edilen ilk kişilerden biriydi. Dükkan hırsızını öldürmeyi o da reddetmişti. Aslında beni morgdan arayıp bu konuda ne yapabileceğimizi soran da o olmuştu. Benim boylarımda, bu kadar kısa kesmese bukleleri kıvrılacak parlak kızıl saçlı, çilli ve çalışkan bir adamdı. Tom Sawyer'la birlikte Becky'ye şakalar yapabilecek biri gibi görünüyordu ama çok kötü yerlerde benimle omuz omuza çarpışmıştı. Karısından pek hoşlanmamam dışında bir hatası varsa o da iyi bir tetikçi olmamasıydı. Hala bir katilden çok bir polis gibi düşünüyordu ve bizim işimizde bu pek işe yaramıyordu. Ah, karısı Dedektif Tammy Reynolds'la ne sorunum mu vardı? Erkek arkadaş seçimimi onaylamıyordu ve beni bana fazlasıyla gnostik gelen kendi Hıristiyanlık mezhebine katmak için durmadan çabalıyordu. Aslında Kilise'nin ilk günlerinden bu yana ayakta kalmayı başaran son gnostik temelli Hıristiyanlık mezheplerinden biriydi. Cadılara ve psişiklere izin veriyordu. Tammy iyi bir İnanç Bacısı olacağıma karar vermişti. Benim gibi o da zombileri mezarlarından kaldırabildiği için Larry de İnanç Biraderi olmuştu. Kilise adına yaptığınızda kötülük olmuyordu.

"Bir emir nedeniyle Vegas'a uçmam gerek."

"Sen yokken yerine bakmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman sorun değil," dedi.

Ona daha fazla detay vermeyi düşündüm ama benimle gelmek istemesinden korkuyordum. Kendimi tehlikeye atmam bir durum, Larry'yi tehlikeye atmam bambaşka bir durum. Bunun bir nedeni, evli ve çocuklu olmasıydı. Diğer nedeni ise ona karşı güçlü bir koruma güdüm olmasıydı. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama hala yumuşak bir tarafı vardı. Buna değer veriyor ve korkuyordum. Yumuşaklık ya işimizi engeller ya da insanı öldürtürdü.

"Teşekkürler, Larry. Döndüğümde görüşürüz."

"Dikkatli ol," dedi.

"Her zaman dikkatli değil miyim?"

Güldü. "Hayır."

Telefonu kapadık. Vegas'la ilgili detayları öğrendiğinde öfkelenecekti. Ona anlatmadığım ve hala onu korumaya çalıştığım için. Öfkesiyle yaşayabilirdim ama ölürse... Bundan emin değildim.

New Orleans'ı da aradım. Yerel vampir avcıları Denis-Luc St. John, Vittorio ortaya çıktığı takdirde kendisine avdan pay alma fırsatı tanımam konusunda bana söz verdirmişti. St. John neredeyse Vittorio'nun kurbanlarından biri oluyordu. Hastanede ve sonrasında gelen rehabilitasyon merkezinde geçirdiği aylar onu kendisine bunları yaşatan vampiri öldürmek konusunda kararlı hale getirmişti.

Hattın diğer ucunda bir kadın sesi duyunca şaşırdım. Bildiğim kadarıyla St. John'un karısı yoktu. "Özür dilerim,

doğru numara olduğundan emin değilim. Dennis-Luc St. John'u arıyordum."

"Kimsiniz?" diye sordu kadın.

"Birleşik Devletler Federal Ajanı Anita Blake."

"Vampir avcısı," dedi kadın. Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemişti.

"Evet."

"Ben Denis-Luc'un kardeşiyim." *Denis-Luc*'u çıkaramadığım bir aksanla söylemişti.

"Selam, ağabeyinizle konuşabilir miyim?"

"Kendisi dışarıda ama mesajınızı iletebilirim."

"Peki." Ona Vittorio'yu anlattım.

"Yani onu neredeyse öldüren vampirden mi söz ediyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Neden onu arıyorsunuz ki?" Sesi bu kez açıkça düşmancaydı.

"Çünkü vampir ortaya çıktığı takdirde onu aramam ve kendisine intikam fırsatı tanımam için bana söz verdirmişti."

"Tam ağabeyimin yapacağı bir şey." Yine memnun görünmüyordu.

"Mesajı ona iletir misiniz?"

"Elbette."

Ve telefonu suratıma kapadı.

Kadının mesajı ileteceğinden emin değildim ama elimde St. John'un başka bir numarası yoktu. Yerel polisi arayabilir ve mesaj bırakabilirdim ama bunu yaptığımda ya Vittorio bu kez onu öldürürse? O zaman kardeşine ne derdim? Konuyu kadının ellerine bıraktım. Mesajı iletirse sorun yoktu.

İletmezse, o zaman da benim hatam olmayacaktı. Her iki şekilde de sözümü tutmuş ve ölümüne yol açmamış olacaktım. Bu herkes için iyi görünüyordu.

3

Filmlerde kahramanın uçağa binip kötü adamlarla savaşmaya gittiğini görürsünüz, oysa gerçekte önce eşyalarınızı toplamanız gerekir. Giysileri muhtemelen Vegas'ta alabilirdim ama silahlar... Onlara ihtiyacım vardı.

Evim şu sıralar Lanetliler Sirki'nin altındaydı. Dükkanının üzerindeki evde oturan bir dükkan sahibi gibi. Ama bir vampirle birlikte yaşıyorsanız pencereler kötüdür, yeraltı mağaraları daha iyidir. Ayrıca St. Louis'in savunması en güçlü yerlerinden biriydi. Vampir sevgiliniz eğer şehrin efendisiyse savunmaya çok dikkat etmeniz gerekir. Artık insanlar sizi tehdit etmiyor olsa da başka vampirler her zaman pay isteyebilir. Tama, bir keresinde de şekil-değiştiriciler saldırmıştı ama sonuçta aynı kapıya çıkar. Kanunsuz canavarlar da kanunsuz insanlar kadar tehlikeliydi, üstelik daha becerikliydiler.

İşte bu nedenle, arabamı park edip arka kapıya doğru yürürken beni izleyen güvenlik görevlileri olduğunu biliyordum. Her seferinde içimden onlara el sallamak geliyordu. Beni izledikleri gerçeği sır olarak kalması gerektiğinden elbette ki böyle bir şey yapamazdım.

Cebimde arka kapının anahtarlarını ararken cep telefonum çaldı. Müzik yine değişmişti, şimdi Duran Duran'ın "Wild Boys"u çalıyordu. Kendi telefon zilimi nasıl ayarlayacağımı bilememem Nathaniel'ı eğlendirdiğinden, bana haber vermeden düzenli olarak değiştiriyordu. Anlaşılan şu anda telefon zilim buydu.

"Ben Blake."

Hattın diğer ucundaki ses, beni olduğum yere mıhladı. "Anita, ben Edward."

Edward insanları öldürmek fazla kolay hale geldiği için canavar öldürmekte ustalaşmış bir kiralık katildi. Ted Forrester gibi o da bir ajandı ve vampir avcısıydı. Her açıdan, tanıştığım en etkili katillerden biriydi. "Sorun ne, Edward?"

"Benim açımdan bir sorun yok ama senin çok ilginç bir dönem geçirdiğini duydum."

Yaz sıcağında elimde anahtarlarla dururken korkuyordum. "Sen neden söz ediyorsun, Edward?"

"Vegas'tan beni arayacağını ve oraya çağıracağını söyle. Bu oyuna beni davet etmeden ava gitmediğini söyle."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Bir zamanlar, çok da uzun bir süre önce değil, biri ölseydi -özellikle de çarpıcı bir şekilde- en yüksek olasılık Edward olurdu. Vegas'la ilgili benden daha fazlasını bilip bilmediğini merak ettim.

"Ben de ajanım, hatırladın mı?"

"Evet, ama ben olayı öğreneli daha bir saat olmadı. Sen nereden haber aldın?"

"Bizden birini öldürdüler, Anita. Polisler bundan hoşlanmaz." Aynı cümlede hem *bizden biri* demiş, ardından da polislerden kendisi polis değilmiş gibi bahsetmişti. Edward benim gibiydi; rozeti vardı ama bazen pek uyum sağlayamıyordu.

"Sen bunu nasıl öğrendin, Edward?"

"Sesinde şüphe var gibi."

"Lafi dolaştırma. Konuş."

Derin bir nefes alıp verdi. "Pekala. Hatırlarsan ben New Mexico'da yaşıyorum. Nevada'dan o kadar uzak değil. Muhtemelen batı eyaletlerindeki bütün avcıları aramışlardır."

"Beni araman gerektiğini nereden bildin?" diye sordum.

"Mesajı sadece basından gizliyorlar, diğer ajanlardan değil."

"Yani duvardaki yazıdan haberin var. Beni bu yüzden mi aradın?" Asıl soru, kesik baştan haberi olup olmadığıydı. Bugünlerde kaynakları ne kadar iyiydi? Bir zamanlar bana gizemli bir üstat gibi geliyordu. Her şeyi bilen, her şeyi gören ve her şeyde benden daha iyi olan bir üstat.

"Yani bu alçağı avlamak için Vegas'a uçmayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, kesinlikle gidiyorum."

"Bana söylemediğin bir şey var," dedi.

Binanın yan duvarına yaslandım. "Kafadan haberin var mı?"

"Vampirin Las Vegas'taki vampir avcısından kopardığı kafa, evet. Kafasını neden kopardığını merak ediyordum. Bunlar vampir! Zombi filan değil. Et yemezler."

"Yiyecek stoklayan zombiler bile neredeyse hiçbir zaman kafa almaz. Daha etli parçaları tercih ederler."

"Sen, hiç zombilerin yiyecek stoklarını gördün mü?" diye sordu.

"Bir kez," dedim.

Hafifçe güldü. "Bazen senin bu yönünü unutuyorum."

"Neyi?"

"Bazen benden daha tuhaf şeylerle karşılaşan az sayıdaki insandan biri olduğunu."

"Bunu aşağılama mı, övgü mü, yoksa uyarı mı olarak algılamam gerektiğini bilemedim," dedim.

"Övgü," dedi. Ciddi olduğunu biliyordum.

"Kafayı yemek için almamışlar," dedim.

"Kafaya ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Ne olmuş? Sormama gerek var mı?"

İç çektim. "Hayır." Ve ona o sabah aldığım hediyeyi açıkladım.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki konuşmaya ben devam ettim. "Ofiste olduğum bir sabah geldiği için şanslıyız. Ben orada olup da adli tıp görevlilerini çağırmasam yöneticimiz Bert kim bilir ne yapardı."

"Paketin senin bulunduğun bir sabah oraya gelmesi sence gerçekten tesadüf mü?" diye sordu Edward.

Bir elimle cep telefonunu, diğeriyle anahtarlarımı sıkıca kavrayarak duvara biraz daha yaslandım. Aniden otoparkta kendimi açıkta gibi hissetmiştim çünkü Edward'ın ne demek istediğini kesinlikle anlıyordum.

"Vittorio'nun beni izlediğini düşünüyorsun. Programımı bu yüzden biliyor." Gündüz ışığında otoparka baktım.

Gizlenecek yer yoktu. Gün ışığı çok fazla araba olmaması anlamına geliyordu. Aniden gözden uzakta, içeride olmak istedim.

Anahtarımı deliğe sokup açarken telefonu omzumla tuttum.

"Evet," dedi. İşte Edward böyleydi. Teselli etmekten uzak, tamamen gerçekçi.

Ben kapıdan içeri dalıp kaparken içerideki güvenlik görevlileri sırtlarını duvara dayamaktan başka bir şey yapamadılar. İkisi de siyah tişört ve kot pantolon giymişti. Sıradan görünüşü bozan tek şey kılıfları ve silahlarıydı. Benimle konuşmayı denediler ama elimi sallayarak telefonla konuştuğumu işaret ettim. Duvarın dibindeki yerlerine geri döndüler ve ben de uç taraftaki kapıya yöneldim. Kapı, Jean-Claude ve vampirlerinin uyuduğu yeraltı bölümünün iki girişinden biriydi. Depoda sürekli iki muhafız tutmamızın nedeni buydu. Sıkıcı işti ve yeni adamlardan ikisiydiler; adamlardan birinin adının Brian olduğunu hatırlıyordum ama diğerinin adını unutmuştum.

"Anita, hala orada mısın?" diye sordu Edward.

"Biraz bekler misin?"

Aşağı inen kapıyı açıp arkamdan kapadım. Derinlere inen taş basamakların en tepesinde duruyordum. İnmeye başlarken bir elimi duvara dayadım. Yüksek topuklular bu basamaklara pek uygun değildi. İşin aslı, insan olmayan birileri için oyulmuş gibiydiler. Farklı bacakları olan, insandan daha iri bir şey için.

"Vittorio, St. Louis'e dönmemiştir," dedim.

"Muhtemelen hayır. Yine de vampirlerin başka kaynakları olduğunu diğer çoğu vampir avcısından daha iyi bilirsin."

"Evet, ben Jean-Claude'un insan hizmetkarıyım sonuçta, dolayısıyla Vittorio'nun da benim gibi bir hizmetkarı olabilir."

"Tanrım, Anita, sadece birkaç ısırıkla bir insanı hizmetine alabilir. Bakışlarını birinin üzerinde kullanması ve onu ısırması yeter. O insan, efendisi için her şeyi yapar."

"Birkaç kez ısırılmış bir insanı hissedemem. Bana insan gibi gelir."

"Yani evet, bence izleniyorsun. Sana gelmemeni söylerdim Anita fakat dinlemeyeceğini biliyorum."

Basamaklarda tökezledim ve dengemi tekrar sağlamak zorunda kaldım.

"Bana evde kalmamı mı söylüyorsun cidden? Beni hep daha büyük ve daha kötü canavarları avlamaya davet eden sen?"

"Bu iş kişiselleşti, Anita. Senin kelleni istiyor."

"Bu sabahki küçük hediyemden sonra böyle bir benzetme için teşekkürler."

"Bunu kasıtlı olarak söyledim, Anita. Sen de artık benim gibisin; sevdiğin ve terk etmek istemediğin insanlar var. Senin bana hatırlattığın gibi, ben de sana aslında bir seçeneğin olduğunu hatırlatıyorum sadece. Bu olayı bir kenara atabilirsin."

"Yani siz gidip bu alçağı avlarken ben St. Louis'de mi kalayım?"

"Evet."

"Ve dürüstçe, güvenli oynadığım için benimle ilgili düşüncelerinin değişmeyeceğini söyleyebilir misin?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki merdivenin ortasındaki kör köşeye neredeyse ulaşmıştım. Ben de sessiz kalarak

onun nefesini dinledim ve bu bozuk taşların üzerinde dengemi korumaya odaklandım.

"Evde kaldığın için seni suçlamam."

"Ama benimle ilgili düşüncelerin değişir," dedim.

Bir an durdu. "Değişmemesine çalışırım."

"Evet. Diğer polisler zaten kadın olduğumu, vampirlerle yattığımı ve diğer polislerle düzüştüğümü düşünüyor. Onların gözünde küçülmez miyim?"

"Gururun yüzünden kendini öldürtme, Anita. Bu bir erkeğin ölüm nedeni olur. Sen bir kadınsın ve bir kez olsun bir kadın gibi düşün."

"Edward, beni eğer St. Louis'de izliyorlarsa burada da güvende olmayabilirim."

"Belki. Belki de seni açığa çekiyor, Anita. Belki de senin için St. Louis'e dönerdi ama Jean-Claude'un o kadar adamı varken sana ulaşamayacağını düşünmüş olabilir."

Köşeyi dönerken bunu düşünüyordum. "Lanet olsun, umarım bu konuda yanılıyorsundur."

"Bir tuzak olduğunu sen de biliyordun, Anita."

"Evet ama Vittorio'nun nasıl biri olduğunu düşünürsen, Vegas'ta düelloya davet etmek başka bir şey. Jean-Claude ve korumalarından uzakta olmam için o kadar uzak bir yer seçtiğini düşünmek... ürkütücü."

"Güzel, bu olayda korkmanı istiyordum çünkü korkmalısın."

"Bu ne demek şimdi?"

"Vittorio seni izliyordu ya da başka birine izletiyordu. Kesik başı orada olacağını bildiği bir gün gönderdi. Kimsenin sana savunmanı kaldırmanı veya gitmemeni söylememesi için, vampir sevgilinin uyuduğu, sabah erken

bir saati seçti. St. Louis'de, Jean-Claude uyurken kontrol sendedir."

"Beni daha fazla insan hizmetkar ve Jean-Claude'u daha fazla efendi yapmak için gerçekten çok çalışıyorduk."

"Evet, o kadar ki onunla birlikte Sirk'e taşındın. Diğer ajanlar Şehir Efendisi ile yattığın için sana pek saygı duymuyorlar."

"Önyargılı alçaklar." Yeraltı odalarına açılan büyük hücre benzeri kapıya gelmiştim.

"Jean-Claude ve erkek arkadaşlarının kirli çamaşırlarının ortalığa döküldüğünü de duydum. Anladığım kadarıyla Jean-Claude senin erkek arkadaşlarını düzdüğü için senin de başka erkeklerle yatmana izin veriyormuş."

"Bunu vampir çevrelerine söylemiştik, ajanlara değil. Herkes bunu nereden biliyor?"

"Yerel vampirlerle yakın olan tek kişi sen değilsin, Anita."

"Yerel vampirlerle tanıştım ve Obsidyen Kelebek'ten söz etmediğini biliyorum. Kadın o kadar korkunç ki bütün dünyadaki vampirler Albuquerque, New Mexico'yu yasak bölge ilan etti."

"Ben Santa Fe'de yaşıyorum."

"Evet. Yani hala Obsidyen Kelebek'e ve grubuna yakınsın. Vampir avlamak için eyalet dışına çıkmak zorunda kalmanın nedeni bu; yerel efendiniz paylaşmaktan çok korkuyor."

"Kadın bir Aztek tanrıçası olduğuna inanıyor, Anita. Tanrılar paylaşmaz."

"O bir vampir, Edward. Ama Azteklerin tapındığı bir vampir olabilir."

"Yine de bir vampir, Anita."

"Ses tonundan hoşlanmadım, Edward. Eğer o veya vampirlerinden biri için idam emri alırsan beni yardıma çağıracağına söz ver."

"Sen Vegas'a bensiz gidiyordun ama."

"Belki. Belki de kutu içinde gönderilmiş bir insan kafası benim için bile biraz fazla tuhaftır. Belki de Vittorio'dan korkuyorumdur ve bir tavşan gibi tuzağa koşmaktan nefret ediyorumdur. Belki de seni aramayı düşünecek zamanım olmamıştır."

"Bir sürü *belki* saydın, Anita."

"Yeraltına doğru biraz daha ilerlersem telefon sinyalimi kaybedeceğim, Edward. Ama eşyalarımı toplamam gerek, dolayısıyla..."

"Benim için Vegas daha yakın, yani orada görüşürüz."

"Edward," dedim.

"Evet?"

"Sence Vittorio, Jean-Claude uyanıp benimle tartışacak veya koruma almamı emredecek zamanı bulamasın diye Vegas'a uçmamı planlamış olabilir mi?"

"Bilmiyorum, ancak planını buna göre yaptıysa korumalarından korkuyor demektir. Jean-Claude'un yanında olmandan da korkuyordur, şekil-değiştirici arkadaşlarından da. Ama tek başınayken senden korkmuyor olabilir."

"Tek başıma olmayacağım," dedim.

"Hayır, olmayacaksın," dedi.

"Seni kastetmedim, Edward. Vittorio polis memurlarını öldürdü. Bunun ne kadar ciddi olabileceğini anladığını sanmıyorum."

"O halde ona açıklarız," dedi Edward dümdüz bir sesle. Bu en ölümcül olduğu zamanlarda kullandığı ses tonuydu.

"Evet," dedim, "açıklarız."

Edward telefonu kapadı.

Ben de kapadım ve kapıdan geçerek Jean-Claude'un salonuna girdim.

4

Sevgililerimden ikisi hep birlikte paylaştığımız yatakta ölü halde yatıyordu. Günün ilerleyen saatlerinde veya gece erken saatlerde yine dirileceklerdi ama şimdilik Jean-Claude ve Asher gerçekten ölüydü. Uykunun ölümü taklit edemeyeceğini bilecek kadar çok cesede dokunmuştum. Ölülerde komanın bile taklit edemeyeceği bir boşluk, bir gevşeklik olurdu.

Onlara baktım. Beyaz ipek çarşaflar arasında yatıyorlardı. Jean-Claude güzel yüzü ve simsiyah bukleleriyle; bir çizgisi eksik ya da fazla olsa aşırı güzel, aşırı kadınsı olurdu ama bu haliyle asla yüzüne baktığınızda onun *kadınsı* olduğunu düşünmezdiniz. Hayır, görünüşü ne kadar güzel olursa olsun, erkeksiydi. Bunda şu anda çarşafların üzerinde çıplak yatmasının da payı vardı tabii. Çırılçıplakken, onun erkekten başka bir şey olduğunu düşünmek mümkün değildi.

Asher'ın uzun altın saçları yüzüne yayılmıştı ve dünya üzerindeki en mükemmel profillerden birini gizliyordu. Onu dönüştüren vampirle ilgili bazı anılarım vardı: Belle Morte, Güzel Ölüm. İki bin yaşının üzerindeydi ve Asher'ın soldan profilinin şimdiye dek gördüğü en mükemmel erkek profili olduğunu düşünüyordu. Belle Morte'ye göre Asher'ın sağdan profili kötüydü çünkü Kilise onu içindeki şeytandan kurtarmak için üstüne kutsal su atmış ve kutsal su yüzünün o tarafını asit gibi yakmıştı. Yara izleri yüzünün büyük bölümüne yayılmamıştı; sadece bir tarafında yanağının ortasından çenesine kadar uzanıyordu. Ağzı hala çekici, yüzü hala iç burkacak kadar güzeldi ama Belle'ye göre yara izleri her şeyi örtmüştü.

Boynuna dokunulmamıştı ama göğsünden kasıklarına ve bacağının bir yerine kadar, vücudunun sağ tarafı kutsal sudan kalan yara izleriyle doluydu. Sanki eti erimiş ve balmumundan yapılmışçasına, kısmen yeniden biçimlenmiş gibi görünüyordu. Teninin dokusu vücudunun yarasız kısmından farklıydı ama hasarlı değildi. Hala dokunuşumu hissedebilir, yalanabilir, okşanabilir ve ısırılabilirdi. Farklıydı. O Asher'dı ve onu seviyordum.

Jean-Claude'u sevdiğim gibi değildi ama aşkın birçok anlam taşıyabileceğini ve dışarıdan bakıldığında ne kadar benzer görünse de içte farklı hissedilebileceğini öğrenmiştim. Hala iyiydi ama farklıydı.

Eşyalarımı topladım ama silah çantalarımı üst kata taşımaları için korumalardan yardım istemem gerekecekti. Jete yakıt konmuştu ve kalkışa hazır halde havaalanında beni bekliyordu. Vegas'a indiğimde hala gündüz olmasını istiyordum. Vittorio, Jean-Claude uyanmadan ve yanıma

koruma almam için ısrar etmeden önce beni St. Louis'den uzaklaştırmak istiyorsa, o zaman ben de Vittorio hala ölüyken Vegas'a inecektim. Vampirlerin gündüzleri savunmasız olması önemli bir avantaj sağlıyordu. Elimden geldiğince bütün avantajlardan yararlanacaktım. Elbette eğer beni izliyorsa Vittorio'nun benden haberi olacaktı. Gündüzleri kullandığı gözlerinin ve kulaklarının beni Vegas'ta beklediği düşüncesi hiç de rahatlatıcı değildi.

İki vampire baktım ve onlarla vedalaşabilmeyi diledim.

Banyo kapısı açıldı ve önünü kapama zahmetine bile girmediği bornozuyla Jason çıktı ama daha önce görmediğim bir manzara değildi. Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı -kan elması- olduğundan, yarı yatak arkadaşı yarı sabah kahvaltısıydı. Aslında vampirlerin çoğu *pomme de sang*'ını düzmezdi ve Jean-Claude da bunu yapmıyordu ama efendimizin daha geniş vampir çevrelerinde gücünü daha yüksek göstermek için Jason bu rolü kabullenmişti. Ayrıca, uyandığında Jean-Claude'a nerede olduğumu ve ne yaptığımı söyleme zevki de ona ait olacaktı.

Jason benim boyumda, en fazla iki santim daha uzun, yani bir erkek için kısa boyluydu. Sanırım bir kadın için de kısaydı. Sarı saçları artık omuzlarına dökülüyordu. Tekrar uzatmaya başlamıştı, oysa yönetici tarzı kısa saçla gerçekten daha iyi göründüğünü düşündüğüm az sayıdaki erkekten biriydi. Ama onun kız arkadaşı değil, yakın dostu ve yatak partneri olduğum için, saçlarının uzunluğu onu ilgilendiren bir konuydu.

Mavi gözleri sadece kendisinin bildiği bir şakayla parlayarak bana gülümsedi. Sonra görünüşü şakacıdan ciddiye dönüştü... Aniden çıplak olduğunu ve bornozun biraz...

"Kes şunu, Jason," dedim nazikçe. Uyuyan vampirlerin yanındayken neden hep fısıldama ihtiyacı duyulduğunu bilmiyorum; sanki gerçekten uyuyorlarmış gibi. Ama bunu yaparsınız; kendinizi kontrol etmezseniz, tanıdığınız kişilere sizi duyabilirlermiş ve onları rahatsız etmek istemiyormuşsunuz gibi davranırsınız.

"Neyi keseyim?" diye sordu olması gerekenden daha kısık bir sesle. Yürüyüşü sırasında neyi farklı yaptığını size söyleyemem ama aniden striptizci olarak çalıştığını hatırlamıştım.

"Flörtten bahsediyorum, Jason. Buna zamanım olmadığını biliyorsun."

Yatağın ucuna geldiğinde ya geri çekilecek ya da o flört ederken yerimde kalacaktım. Geri çekilmek korkakça geliyordu. Bir zamanlar Jason'ın ilgisine direnebiliyordum ama onu kazara kendi kurtadamım yaptığımdan beri libidom üzerinde daha fazla etkisi var gibi görünüyordu. Genellikle bundan yararlanmazdı. Şimdi neden yapıyordu ki?

Yerimde kaldım ama bana ne kadar yakın durduğunun neredeyse acı verecek ölçüde farkındaydım. "Jean-Claude'un uyandığında kendini kaybedeceğini biliyorsun," dedi.

"Jean-Claude asla kendini kaybetmez."

"Vittorio sana tuzak kurdu, Anita. Sen de bile bile lades diyorsun." Şimdi arkamdaydı ve o kadar yakın duruyordu ki bornozu vücudumun arka tarafına sürünüyordu.

"Jason, lütfen, gitmem gerek," dedim ve bu kez vampirleri uyandırmamak için fısıldamadım. Sesim o kadar çıktığı için fısıldadım. Sirk'e taşınmanın ve benimle metafiziksel bağlantısı olan bütün erkeklerle birlikte yaşamanın en kötü

taraflarından biri, hepsinin gücünün arttığını fark etmemdi; benim üzerimdeki güçlerinin. Jean-Claude'u anlayabiliyordum, o sonuçta bu şehrin efendisiydi. Hatta Asher'ı da, çünkü o da bir üstat vampirdi. Ama Jason bir kurtadamdı, kan bağışçısıydı ve benim emrimdeydi. Burada efendi ben olmalıydım ama değildim.

Etrafımda çok yakın bir şekilde dolanıyordu. O kadar ki vücutlarımızın birbirine dokunmasını engellemek, küçük mesafeyi kapamaktan daha fazla çaba gerektiriyordu. Gerçekliğe tutunur gibi bir elimle yatağın direklerinden birine tutundum. Yüksek topuklularım ayağımda olduğu için benimkilerden biraz daha aşağıda kalan gözleriyle bakarak önümde durdu.

"O zaman git," diye fısıldadı.

Zorlukla yutkundum ama kıpırdamadım. Uzaklaşmaya gücüm olup olmadığını bir an için merak ettim ve bu düşünce yetti. Gözlerimi kapayarak geri çekildim. Bunu yapabilirdim. Karşımdaki Jason'dı, Jean-Claude değil. Bunu yapabilirdim.

Jason kollarımı tuttu. "Gitme."

"Gitmem gerek." Ama gözlerimi kapalı tutmak zorunda kalmam sözlerimin vurgusunu azalttı.

Karnındaki pürüzsüz kaslara dokunabilmem için ellerimi vücuduna çekti. Bir elimi kasıklarına koyduğunda, yanımda olduğu için öncekinden daha da mutlu görünüyordu. Kasları yine pürüzsüz ve mükemmeldi. İki ay kadar önce çok kötü adamlar ikimizi de yakalamıştı. Ona sigarayla, bir likantropun karşı koyamadığı tek şey olan ateşle işkence etmişlerdi. Güzelim vücudunu yara izleriyle doldurmuşlardı ve onu neredeyse öldürüyorlardı.

Ellerim bornozun altından vücuduna kaydı. Şimdi kollarımın arasındaki çıplaklığını hissediyordum. Ona sarıldım, o da bana sarıldı. Ona sarılmışken, yaralarından kanlar akarken kollarımda nasıl tuttuğum aklıma geldi. Öleceğini düşünerek sarılmıştım.

"Anita, özür dilerim," dedi. Sesi baştan çıkarıcı değil, normaldi.

Geri çekilerek yüzüne baktım. "Evde kalmamı sağlamak için yeni güçlerini üzerimde denemenden dolayı mı özür diliyorsun?"

Sırıttı. "Evet. Ama iyileşen bedenime böyle hayranlıkla bakman da hoşuma gitti."

"Doktor Lillian yanan parçaları kestikleri takdirde kendi başına iyileşebileceğini düşündüğü için memnunum."

"Ben de daha hızlı metabolizmamız üzerinde etki eden bir anestezi buldukları için memnunum. Uyuşturulmadan o kadar çok yerimi kesmelerini istemezdim."

"Katılıyorum."

"Biliyor musun, Asher'ın yaralarından bazılarını kesip kendi kendine iyileşip iyileşmeyeceğini görmek konusunda konuşuyorlar."

"O bir şekil-değiştirici değil, Jason, bir vampir. Vampir eti aynı şekilde iyileşmez."

"Her türde ölü eti üzerindeki taze yaralar iyileşebilir. Vampirler dahil."

"Bu taze yaralar için geçerli, Jason, yanıklar için değil."

"Belki de doktor yara izlerini keserse taze yara gibi iyileşebilir."

"Ya işe yaramazsa? Doktor Lillian, Asher'ın parçalarını keser de iyileştiremezse ve kendi kendine de iyileşmezse?

Yan tarafında koca bir delikle dolaşmak zorunda kalmaz mı?"

"Bence denemeliyiz."

Başımı iki yana salladım. "Bildiğim tek şey, yetişmem gereken bir uçağım olduğu. Üstelik de silahlarımı taşımama yardım etmeleri için korumalardan birkaçını çağırmam gerek."

"Korumalar artık senden korkuyor."

"Evet, bir şeytan olduğumu ve ruhlarını yiyeceğimi sanıyorlar."

"Sen seksle besleniyorsun, Anita. Eğer yeterince sık beslenmezsen de ölürsün. Bu şeytan tanımına bir hayli uyuyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Teşekkürler, Jason. Çok daha iyi hissettirdin."

Sırıtarak omuz silkti. "Vegas'ta kimden besleneceksin?"

"Crispin var," dedim.

"Küçük bir kaplanadamdan çok uzun süre beslenemezsin."

"Artık öfkeyle de besleniyorum, unuttun mu?" Bu yeteneğimi kısa süre önce keşfetmiştim. Jean-Claude yapamıyordu; onun soyundan gelen bir başkası da. Dolayısıyla eğer sadece ondan güç alıyor olsam benim de yapamamam gerekirdi. Ama yapabiliyordum.

"Bu konuda henüz bir teknik geliştiremediğini unutma," dedi Jason.

"Hayır, ama işe yarıyor."

"Vegas'ta kimin öfkesinden besleneceksin peki?"

"Polisler ve şüphelilerle takılacağım. Biz polisler bir hayli öfkeliyizdir."

"İzin almadan onlardan beslenirsen yasadışı olur. Bence suç bile sayılır."

"Kanla beslenirsem evet ancak kanun henüz başka şeylerle beslenebilen vampirlere yetişemedi. İstemdışı bir şekilde seksle beslenirsem, psişik ve büyü kullanarak tecavüz suçu kapsamına girer ama öfkeyle beslenme konusunda herhangi bir kanun yok."

"Ya keşfederlerse? Polisler zaten senin bizden biri olduğunu düşünüyor."

Bunu bir an düşündükten sonra omuz silktim. "Açıkçası, çoğu idam emrinde kullanılan kelimeler düşünülürse, kötü adamları kovalarken metafiziksel yeteneklerimi kullanmaya teşvik edildiğimi bile söyleyebilirim."

"Emrin onlardan beslenmeyi kapsadığını sanmıyorum," dedi Jason.

"Hayır..." Gülümsedim. "Ama o şekilde yazılıyor. Kanun nasıl yazıldığı ve nasıl yorumlandığıyla ilgilidir."

"Birkaç yıl önce tanıştığım, gerçeğe, adalete ve Amerikan tarzına inanan kıza ne oldu?"

"Büyüdü," dedim.

Yüzü yumuşadı. "Neden bunun için hayatındaki bütün erkekler adına özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

"Böbürlenmeyin. Sertleşmeme polisin de katkısı oldu."

"Öfkeyle sadece birkaç kez beslendin ve genellikle *ardeur* kadar iyi değil."

"Ben gittikten sonra Jean-Claude *ardeur*'u hepinize paylaştırabilir. Daha önce polisle birlikte çalıştığım zaman da bunu yapmıştı."

"Evet ama sadece geçici bir önlemdi ve o dönemden önce güzelce beslenirsen daha etkili oluyor."

"Öneriyor musun?" diye sordum.

Sırıttı. "Evet dersem ne olacak?"

"Bu, Jean-Claude uyanana kadar beni geciktirmek için bir numara. O uyandığında çekip gidemeyeceğimi sanıyorsun."

"Sadece benim gibi küçük bir kurtadama bile hayır demekte bir hayli zorlandın. Efendimiz uyanır ve *gitme*, derse ona karşı çıkabilir misin?"

Aniden korktum. Jason haklıydı. Direnmekte en çok zorlandığım kişi Jean-Claude'du. Sanki yakınlık sorunu olmasa, beni kontrol etmesini engelleyen tek şey nekromansi ustalığımmış gibi hissediyordum. Ona çok uzun süre çok fazla yakın olmak, direncimi ve bağımsızlığımı kırıyor gibiydi.

"Teşekkürler, Jason," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Hemen gidiyorum. Çünkü uyanırsa ve bana kalmamı söylerse gidebileceğimden emin değilim. Bu hiç hoş değil. Ben bir federal ajan ve bir vampir avcısıyım. İşimi yapabilmem gerekir. Yoksa ben neyim ki?"

"Sen Jean-Claude'un insan hizmetkarı ve bin yıldır ortaya çıkan ilk gerçek nekromansi ustası Anita Blake'sin."

"Evet, onun evcil nekromansi ustası." Korumalara eşyaları almaya daha fazla adam göndermelerini söylemek için kapıya doğru yürüdüm.

Jason arkamdan seslendi. "Sen en iyi dostlarımdan birisin ve Vegas'a gittiğin için korkuyorum."

Başımla onayladım ama en iyi dostlarımdan birini çıplak görmek, fikrimi değiştirmeme neden olabilir diye korktuğum için arkama bakmadım. "Ben de korkuyorum, Ja-

son. Vegas'a gitmekten ve Vittorio'dan korkuyorum. Ama burada kalmaktan da korkmaya başlıyorum." Kapının tokmağını tuttum. "Uyandığında ve bana baktığında, hayır demekte giderek daha çok zorlanıyorum. Kendimi kaybediyorum, Jason."

"Ben senin hayvanınım, Anita. Bana dokunursan diğer vampirlere karşı direnmek için güç kazanırsın."

"Sorun şu ki, Jason, sen de kendimi kaptırdığım kişilerden birisin. Sadece Jean-Claude değil, hepiniz. Bir-ikinizle savaşabilirim ama altınıza birden karşı koyamam. Sayınız çok arttı."

Kapıyı açtım ve siyah tişörtlü korumalara hamala ihtiyacım olduğunu söyledim. Yatak odasına geri dönmedim. Artık Jason'la konuşmak ve yatakta yatan iki güzel vampire bakmak istemiyordum. Vittorio'nun beni öldürüp başımı bir yere postalamaya niyetli olduğuna inanmasam, Vegas yolculuğuna balıklama atlardım. Hayatımdaki erkeklerden biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

5

Neyse ki ben bir sinir krizi geçirmeden uçak Vegas'a indi. Brownie'm yanımdaydı. Tek üzücü nokta, artık yanımda biri olduğunda uçuş sırasında daha rahat etmemdi, dolayısıyla biraz yalnız kaldığım için sevinmekle birlikte, aynı zamanda tutabileceğim bir erkek arkadaş elini de özlüyordum. Hem hepsinden kaçmak isteyip *hem de* onları özleyemezdim, değil mi? Yani bu bana bile mantıklı gelmiyordu.

St. Louis sıcaktı ama Vegas daha da sıcaktı. Nem oranının düşük, havanın kuru olduğunu söyleyebilirler ama sonuçta fırın da kurudur. O kadar sıcaktı ki bir saniye içinde nefesimi kesmişti. Sanki bedenim, *dalga geçiyorsun, değil mi?* diyordu. Hayır, ne yazık ki sadece ciddi değildik, aynı zamanda bu sıcakta vampir de avlayacaktık. Harika!

Sanki sıcakla ilgili bir şeyi değiştirecekmiş gibi güneş gözlüğümü taktım. En azından parlak ışığa karşı yardımcı oluyordu.

Pilot, bagajlarımı indirmeme yardım ederken üniformalı ve iriyarı bir adamın yaklaştığını gördüm. Arkasında üniformalı birkaç adam daha vardı. Saygılı bir mesafede duruyorlardı ve karşımdakinin Şerif Shaw olduğunu anlamam için isim etiketini görmeme gerek yoktu.

Shaw öndeki iriyarı adamdı. Tokalaşırken elim kocaman elinde kayboldu. Aynalı güneş gözlüğünün arkasındaki gözlerini göremiyordum, o da benim gözlerimi göremiyordu. Güneş gözlüğü havalı olabilir ama aynı zamanda karşınızdaki kişiyi deşifre etmenin en iyi yollarından birini de ortadan kaldırıyor. İnsanlar kendileriyle ilgili bir sürü yalan söyleyebilir ama gözler çok şeyi ele verir; bazen size gösterdikleriyle değil gizledikleriyle. Bir kişinin gizlemek istediği şeylere bakarak çok şey anlayabilirsiniz. Gerçi şu anda bir çölün ortasında olduğumuz düşünülürse, belki de güneş gözlüğü bir şeyleri gizlemek için değil rahat etmek içindi.

"Fry ve Reddick çantalarınızı alacak," dedi Shaw. "Siz benimle önden gelebilirsiniz."

"Pardon Şerif ama idam emri çıkarıldığında av başlamış sayılıyor ve yasa gereği setimi gözümün önünden ayırmamam. Göz önünden uzak bir yere gizlemem veya başında olmam gerekiyor."

"Bu ne zaman değişti?" diye sordu.

Cevap veren Grimes oldu. "Yaklaşık bir ay önce."

Teğmene bakarak başımla onayladım. "Bunu bilmenden etkilendim."

Grimes gülümsedi. "Bir yıldır yerel vampir avcımızla çalışıyorduk. Kanunların değişip değişmediğini bilmek görevimiz."

Yine başımla onayladım. Birçok polisin, federal ajanların Doğaüstü Masası'na daha düşük kaliteli veya utanç kaynağı bir birim gözüyle baktığını yüksek sesle söylemedim. Tutumları için onları suçlayamazdım. Ne de olsa bazılarımız rozet taşıyan kiralık katiller gibiydik. Ama geri kalanlarımız elimizden geleni yapıyorduk.

"Değişimin nedeni ne?" diye sordu Shaw.

Bunu sormasına sevinmiştim. Çoğu sormazdı. Bu kez kendim cevap verdim. "Colorado'daki bir vampir avcısı alet çantasını arabasının arka koltuğunda bırakmış ve birkaç genç arabayı biraz dolaşmak için çalmış. Muhtemelen içinde ne olduğunu bilmiyorlarmış ama bulunca silahları satmışlar ve bir tanesi ölümle sonuçlanan bir silahlı soygunda kullanılmış."

Shaw, ağır malzeme çantasına baktı. "Ama bir av sırasında bütün bunları taşıyamazsın. O çantalardan bazıları senden daha ağırdır."

"Onları saklayacağım ve av için gerekenleri alacağım. Bir sırt çantası ve birkaç silah yeter."

"Hepsini merkezde saklayabiliriz," dedi Grimes. "Emir çıktığında yanında olacağız, dolayısıyla istediğin zaman bizimle gelip hazırlığını yapabilirsin."

Başımla onayladım. "Bu uygun."

Grimes yine gülümsedi. Bunun gerçek bir gülümseme mi, yoksa onun polis yüzü mü olduğundan hala emin değildim. Kimi yüzünü ifadesiz tutar, kimi gülümserdi ama bütün polislerin okunması imkansız yüz ifadeleri olurdu.

Onunkinin hangisi olduğunu bu ziyaretimde öğrenemeyebilirdim çünkü teğmen operasyonda yanımızda olmayacaktı. Merkezde emirler yağdıracaktı.

"Sonny bizi geri götürür, sen de malzemelerini saklarsın." Sonny'nin hangisi olduğunu bilmiyordum ama biri direksiyona geçince anladım.

"Ajan Blake'i brifinge götürmem gerek," dedi Shaw.

"Siz de bizim arabayla mı geleceksiniz, Şerif?" diye sordu Grimes.

Shaw bunu bir-iki saniye düşündü. Şapkasını çıkarıp terini sildiğinde saçlarının SWAT üyelerininkinden daha kısa olduğunu gördüm. Yanları neredeyse usturuya vurulmuş, tepesi de kısacıktı. Sanki ordudan hiç ayrılmamış gibi görünüyordu. En azından berberini değiştirmemiş olabilirdi.

"Ben peşinizden gelirim. Şu sıcaktan kurtulalım."

Hepsi başlarıyla onayladı. Birinin bizim bineceğimiz arabaya doğru yürümesini bekledim. Yere indiğimde her şeyin daha hızlı olacağını sanmıştım. Herkes biraz fazla sakin davranıyordu ama sonuçta ben de öyleydim. İçimizde ne hissedersek hissedelim, bu sadece bir işti. Belki daha sonra duygusallığa yer olurdu. Bazen sonunda patlayana kadar duygusal tepkilerinizi bastırırsınız.

Büyük malzeme çantalarından birini alarak diğerine uzandım ama Rocco benden hızlıydı. Çantayı almasına izin verdim. Hooper son çantaya uzandı ve bu da benim için sorun değildi. Grimes benim taşıdığım çantaya uzandığı zaman sorun yaşadık.

"Ben aldım, Teğmen, teşekkürler."

Bir an tereddüt etti ve birbirimize baktık. "İstersen bagajları al," dedim sonunda.

Hafifçe başıyla onaylayarak bagajlara yöneldi. Hooper'ın adının Sonny olduğunu öğrendim çünkü bir SUV'ın bagajını açan o oldu. Arabanın arkası kendi malzemeleriyle doluydu. İki farklı kaskla birlikte saldırı yeleği vardı. Bir sürü malzeme daha vardı ama hiç silah görünmüyordu.

Sormuşum gibi cevap verdi.

"Silah güvenliği."

Görmem için yığını kenara itti.

"Yan sanayi eklentileri mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Bunu benim de incelemem gerekecek. Yeni kanunlara uyabilir ve çok daha kullanışlı olur."

"Her an hazırlıklı olmalıyız."

"Aynen."

Arabanın bagajında o kadar çok malzeme vardı ki benim eşyalarım da eklenince tamamen doldu. Grimes elinde tek bavulumla bize katıldı. "Pilot bütün bagajın bu olduğunu söyledi."

"Öyle," dedim.

"Senden daha uzun ve silahlarla dolu üç çanta taşıyorsun ama giysiler için sadece bir bavul var," dedi Rocco.

"Evet," dedim.

Arkada bavula yer bulmaya çalışırlarken hepsi başlarıyla onayladı. Bavullarını bir kadın gibi hazırlarsan, polisin gözünde saygınlığını kaybettiğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Burada erkeklerden biri gibi olmam gerekiyordu, dolayısıyla bütün gardırobumu getiremezdim. Ayrıca burası Amerika'nın göbeği sayılırdı. Temiz giysilerim tükendiği takdirde yenilerini alabileceğim bir alışveriş merkezi bulmak zor olmazdı.

Hooper -diğer adıyla Sonny- direksiyona geçti, Grimes, şoförün yanında oturuyordu. En yüksek rütbeli olan genellikle ön sağ koltukta -veya arkada- otururdu. Kişiye göre değişir. Çavuş Rocco benim yanıma oturdu. Silahlar ve çantalar, içlerindeki yıkım ve şiddet potansiyeli dışarı taşıyormuşçasına arkadan üzerimize yığılacak gibi görünüyordu. Bavullarda el bombaları olduğunu biliyordum. Bay El Bombası, siz basana, çekene veya başka şekilde aktif hale getirene kadar dostunuzdur ama patlayan ve alevli şeyleri yeni yeni yanımda taşıyordum. Onlara hala kısmen güvenmiyordum. Mantıklı değil, duygusal bir şeydi. Patlayıcılardan hoşlanmıyordum.

Hareket ettiğimizde Shaw hala üniformalı memurların oluşturduğu bir çemberde dikiliyordu. Sıcaktan bir an önce uzaklaşmamızı öneren oydu ama hala orada duruyor, aynalı gözlük camlarının arkasından beni izliyordu. Gözlerini görmediğimi fark ettim. Bir an bile görmemiştim. Adil olmam gerekirse o da benimkileri görmemişti.

"Bizim onu hala görebildiğimizin farkında, değil mi?" diye sordum bindiğimiz araba onun yanından geçerken.

"Evet," dedi Grimes, "neden?"

"Çünkü aniden mutsuz gibi göründü."

"Kayıp verdik," dedi Grimes.

Dönüp baktım ve onun sevimli yüzünün de biraz asıldığını fark ettim. İçinde hissettiği belli olan acı yüzünün çizgilerinden belli oluyordu. Hepimizin içimizde taşıdığımız acı ve o ince öfke sızısı.

"Yapabileceğim hiçbir şey onları geri getirmez ama bunu yapan vampiri öldürmek için elimden geleni ardıma koymayacağım."

"Bizim işimiz hayat kurtarmak, Ajan Blake, can almak değil," dedi Grimes.

Ağzımı açtım, kapadım ve onu daha fazla üzmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştım. "Ben hayat kurtarmıyorum, Teğmen, can alıyorum."

"Vampirleri öldürmenin gelecekteki olası kurbanlarını kurtarmak olduğuna inanmıyor musunuz?" diye sordu Rocco.

Bunu düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Eskiden inanırdım ve doğru da olabilir. Ama ben yine de birilerini öldürüyormuşum gibi hissediyorum."

"*Birilerini*," dedi, "canavarları değil."

"Bir zamanlar canavar olduklarına inanıyordum."

"Ya şimdi?" diye sordu Rocco.

Omuz silkerek başımı çevirdim. Bir sürü boş arsa ve alışveriş merkezlerinin başladığını gördüm. Vegas'ta olabilirdik ama manzara daha çok Heryer, Birleşik Devletler gibiydi.

"Bana ünlü Anita Blake'in yumuşamaya başladığını söylemiyorsunuz, değil mi?" Bu kez konuşan Hooper'dı.

"Hooper," dedi Grimes, başının amiriyle dertte olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

Hooper özür dilemedi. "Bana ekibimin onun emrinde olduğunu söylediniz. Bilmem gerek, Teğmen. Hepimiz bilmeliyiz."

Rocco ne kıpırdandı ne de yüzünü buruşturdu; neler olacağından emin değilmiş gibi kaskatı kesilmişti. Sadece bu tepkisi bile bana teğmenlerini pek sık sorgulamadıklarını hissettirmeye yetmişti. Hooper'ın bunu, kaybettikleri ve şimdi hastanede yatan adamları için hepsinin ne kadar

üzgün olduğunu göstermek için yaptığını da anlamıştım. Bu, Hooper'ın yas tutma tarzıydı.

Rocco'nun yanma oturdum ve arabaya çöken sessizliği ben bozmadım.

"Birini sorulara cevap vermek zorunda bırakarak bir şey öğrenemezsin, Sonny," dedi Grimes.

"Bunu biliyorum Teğmen ancak sadece buna zamanımız var."

Yanımda oturan Rocco'nun rahatladığını hissettim. Bunu iyi bir işaret gibi algılayarak bekledim.

Grimes bana baktı. "Size yumuşayıp yumuşamadığınızı soramayız, Ajan Blake. Bu kabalık olur ve bence siz de hepimizin vereceği cevabı verip hayır derdiniz."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Sizin için vampiri öldüreceğim, Grimes. Ona yardım eden herkesi de. Emrin izin verdiği herkesi. Adamlarınızın intikamını alacağım."

"Biz intikam peşinde değiliz," dedi Grimes.

"Ben öyleyim," dedim.

Grimes koltuğun üzerine koyduğu iri eline baktı. Sonra ciddi bakan kahverengi gözlerini bana doğru kaldırdı. "Biz intikam peşinde olamayız, Ajan Blake. Biz polisiz. İyi adamlarız. Sadece yasadışılar intikam alır. Biz kanunlara uyarız. İntikam ise kanunları hiçe sayar."

Ona baktım ve söylediklerinde samimi olduğunu gördüm. "Bu cesurca ve harika bir yaklaşım, Teğmen. Ancak ben bu yaratıklar yüzünden son nefeslerini verirken insanların elini tuttum. Yıkılan aileleri gördüm." Başımı iki yana salladım. "Vittorio kötü biri. Sadece bir vampir olduğu için değil, bir seri katil olduğu için. Başkalarını öldürmek-

ten ve onların acı çektiğini görmekten zevk alıyor. Biz onu durdurana kadar öldürmeye devam edecek. Kanun bana onu durdurmam için yasal yetki veriyor. İntikam için ölmesini istemiyorsanız bu sizin bileceğiniz bir şey. İntikam alıyor olayım ya da olmayayım, yine de ölecek."

"Peki, siz kimin intikamını alıyor olacaksınız?" diye sordu Hooper.

Bu kez kimse ona susmasını söylemedi.

Bunu düşündüm ve cevabımı verdim. "Melbourne ve Baldwin'in."

"St. Louis'de kaybettiğiniz iki SWAT üyesi," dedi Grimes.

Başımla onayladım.

"Onlarla yakın mıydınız?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bir kez karşılaştım."

"Sadece bir kez karşılaştığınız iki adamın intikamını almayı neden istiyorsunuz?" diye sordu Rocco ve ilk kez ondan akan enerjiyi hissettim. Psişik kalkanlarını biraz olsun indirmişti. Gerçekte neler hissettiğimi bilmek isteyen bir empatik miydi?

Kamyonet yavaşlamıştı ve Hooper arabayı park ediyordu. Rocco'nun teğmeninkinden daha koyu renk olan gözlerine baktım. Rocco'nunkiler o kadar koyuydu ki neredeyse siyaha yakındı. Gözbebeklerini seçmek zordu. Tıpkı gücü gözlerine dolmaya başlayarak bütün irisi aynı renge dönüşen bir vampirinki gibi.

"Senin kokun ne?"

"Ne kokusu?" diye sordu.

"Çekingen davranmak için fazla irisin, Çavuş."

Gülümsedi. "Empatiğim."

Ona kısık gözlerle bakarak yüzünü inceledim. Nabız atışları hafifçe hızlanmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Alt dudağımı ısırdım. "Tadın yalan gibi."

"Bir empatiğim." Bunu çok kesin bir tavırla söylemişti.

"Ve?" dedim.

"Ve ne?" diye sordu.

"Bir empatik ve..." dedim.

Arka koltukta birbirimize bakarken ve karşılıklı kalkanlarımızı indirirken havanın ağırlaştığını hissettik.

"Bunu içeride tartışabilir miyiz?" diye sordu Grimes.

"Peki, efendim," dedi Rocco.

"Elbette," dedim.

"Onun sizi okumasına izin verecek misiniz yani?"

"Grimes, soru sormanın gerçekliğimi ortaya koymayacağını söyledi ama içimden bir ses, Rocco'nun empatik olmayan yanının çok daha fazlasını söyleyeceğini fısıldıyor."

"Bu vampirle son karşılaşmanızda olanları öğrenmek istiyoruz, Ajan Blake. Her şeyi yeniden yaşamaya hazır mısınız?"

Grimes'a bakmadım bile. Gözlerimi psişiğin koyu renk gözlerine diktim çünkü Teğmen Grimes'ın kendi adamıyla ilgili muhtemelen bilmediği bir şey biliyordum. Rocco beni denemeye istekliydi. Kısmen kimin daha güçlü olduğunu görmek isteyen erkek dürtüsüydü ama bundan daha fazlası da vardı. Gücü adeta açlığa yakınmış gibi hevesliydi. Psişik yeteneğinin topladığı anılardan beslenip beslenmediğini sormanın kibar bir yolu aklıma gelmiyordu. Eğer öyleyse, bunu yapabiliyorsa, o zaman Vegas'taki tek canlı vampir ben değildim.

6

Rocco'yla birlikte, ceket giyer gibi kolayca kalkanlarımızı kuşandık. İkimiz de profesyoneldik. Güzel. Grimes, Hooper'a döndü. "Bizi garajdan geçir. Brifing odası toplantı için hazır olmalı."

Hooper park alanından çıktı ve gerçekten büyük bir garaj kapısından dolaştı. Tamamen içeri girince garaj kapısının neden büyük olduğunu anladım.

İçerisinin kamyonetlerle dolu olduğunu söylemem yeterli olmazdı. St. Louis'deki SWAT güçlerinin elindeki malzemeleri görmüştüm ve burada aniden Vegas'takilerin malzemelerini kıskandım.

Hepimiz indik. Sol tarafta halı döşeli bir egzersiz alanı olduğunu fark ettim ama çoğunlukla araçlara bakıyordum. St. Louis'de de bir tane olduğu için Lenco BEAR'ı tanımıştım ama geri kalanlarını ilk kez görüyordum. BEAR'ın

kardeşleri gibi görünen daha küçük iki kamyonet daha vardı ve muhtemelen öyleydiler ama diğerlerinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yani ne olduklarını tahmin edebilirdim ama adlarını bilmiyordum. Gördüklerim arasında en büyüğü bir karavandı. Sadece araçlar bile oldukça ürkütücü ve erkeksiydi. Çoğu erkeğin sevdikleri arabalar hakkında güzel kadınlarmış gibi konuştuklarını bilirim ama bu garajdaki araçların hiçbirinde kadınsı bir hava yoktu.

"Ajan Blake," dedi Grimes vurgulu bir şekilde.

Dönüp baktığımda, hepsinin bir araya toplanmış beni izlediklerini gördüm. "Üzgünüm, Teğmen, ancak elinizdekilere imrenmekten kendimi alamadım."

Gülümsedi. "Buradan ayrılmadan önce zamanımız olursa sizi memnuniyetle gezdiririz."

"Çok isterim."

Garaj kapısı indi. "Silahlarınız Sonny'nin kamyonetinin arkasında güvende olacak."

"Katılıyorum," dedim.

"O halde brifing odasına geçelim," dedi.

Başımla onayladım ve egzersiz alanının etrafından onları takip ettim. Duvarın önüne dizilmiş bej dolapları gördüm. Silahlar için olmalıydı ve benim malzemelerim de sonunda bunlardan birine kilitlenecekti. Ama bu durumda, kötü adamlar buraya girdiği takdirde güvendiğim tek şey kendimiz olurduk. Sonny'nin kamyonetinin arkası kusursuzdu.

Brifing odası, uzun masalar ve sıra sıra sandalyeler yerleştirilmiş büyükçe bir odaydı. Odanın ön tarafında bir beyaz tahta gördüm. Tam bir sınıf havası vardı. Ancak odada bizi bekleyen altı adam hiç de öğrenciye benzemiyordu. Kim-

se kamyonetten bizi aramamıştı, dolayısıyla ya Rocco'nun psişik gücü sandığımdan fazlaydı ya da beni adamlarıyla tanıştırmayı en başından planlamışlardı. Tuzağa düştüğümü mü düşüneyim, yoksa onların yerinde olsam ben de mi aynı şeyi yapardım, karar veremiyordum. Ben bana güvenir miydim?

Hepsinin saçları aynı berbere gidiyorlarmış gibi aynı şekilde kısa kesilmişti ama Shaw'un saçlarının yanında bana bayağı saçlı, sadece biraz kısa saçlı geldiklerini söyleyebilirdim. Hepsi uzun boyluydu. En kısası bir seksen olmalıydı. Hepsi geniş omuzluydu ve üniformalar hepsinin yoğun spor yaptığı gerçeğini gizleyemiyordu. Sonuçta bu adamlar SWAT üyesiydi; ya formda kalırlar ya da yerlerini kaybederlerdi. Aralarındaki en önemli fark; saç, göz ve ten renklerinin çeşitliliğiydi. Orada hiçbir şey yapmadan dururken bile aralarındaki birlik ruhu açıkça hissediliyordu. Kendimi dışlanmış hissediyor muydum? Hayır. Günün sergi parçası gibi hissediyor muydum? Biraz.

Çavuş Rocco odaya girip beni tanıttı. Teğmen ve Hooper artık kapanmış olan kapının yanında duruyorlardı. "Bu Davis, Davey."

Davey sarı saçlı, masmavi gözlüydü ve çenesindeki yarık güzel biçimli ağzını daha da etkileyici kılıyordu. Davey'nin ağzını fark etmeli miydim? Muhtemelen.

Elimi uzattım. Karşılık verdi ve nazik ama sağlam bir şekilde sıktı. Eli benimkinin en azından iki katı kadar olduğundan tokalaşırken tereddüt etmemesi iyiydi. Bazı iriyarı erkekler benim küçük ellerimle sorun yaşıyor, bir yerimi kırmaktan korkar gibi davranıyorlardı. Davey benim canımı yakmayacağı konusunda rahat görünüyordu. Güzel.

"Bu Mercer, Mercy."

Mercy'nin koyu kumral saçları ve gri mi, mavi mi olduğuna karar veremediğim iri gözleri vardı. Tokalaşma sırasında gözlerime bakarken mavi olduklarını görmüştüm ama ışığa göre renk değiştiriyor gibiydi. Onun da tokalaşması iyiydi. Belki de hepsi bu konuda prova yapmışlardı.

Sıradaki adamın saçları da hemen hemen aynı renkti ama saçları kısalığının bile tamamen gizleyemediği şekilde kıvırcıktı. Gözleri sütlü çikolata kahverengisiydi ve rengi sabitti.

Adının Rusterman olduğunu öğrendiğimde, takma adının Rusty olacağını sandım ama değildi. "Örümcek."

Neden Örümcek, diye sormamak için kendimi zor tuttum ve Rocco'nun beni sıradaki kişiye yönlendirmesine izin verdim. Sıradaki adamın adı Sanchez'di ve tipi ismiyle uyumluydu ama diğerlerine o kadar benziyordu ki kendimi İspanyol kökenli bir askere bakar gibi hissettim. Mesele sadece hepsinin uzun boylu ve atletik yapılı olması değildi, aynı zamanda aralarında öyle bir benzerlik vardı ki sanki onları işe alan kişi belli bir tip seçmiş ve hep ona sadık kalmış gibiydi.

Sanchez'in adı Arrio'ydu. Bunun gerçek ilk adı mı, yoksa takma isim mi olduğunu anlayamadım. Sormadım çünkü açıkçası fark etmezdi. Bana isimlerini söylüyorlardı ve ben de öğreniyordum.

Sanchez'le tokalaşırken birbirimize dokunduğumuzda küçük bir elektriklenme olmuş gibi hissettim. İkimiz de irkilmemeye çalıştık ama diğerleri de fark etmiş, hatta belki de hissetmişlerdi. Eğitimli psişiklerle dolu bir ortamda duruyordum.

"Onu heyecanlandırdın, Arrio, kötü bir uzmansın, sana kurabiye yok," dedi Örümcek. Diğerleri bir kadının asla taklit edemeyeceği kadar erkekçe bir kahkahayla karşılık verdi.

"Özür dilerim, Ajan Blake," dedi Sanchez.

"Sorun değil, herhangi bir zarar yok," dedim.

Gülümseyerek başıyla onayladı. Tokalaşmanın sadece benim için değil hepimiz için bir test olduğunu anladım. Tıpkı erkeklerin ağırlık kaldırmada, atış poligonunda, tatbikatlarda bedenlerini sınadığı gibi bu da bir testti. Başka bir psişikle bir araya geldiğinde ne olduğunu gizleyebiliyor muydun? Bunu yapamayan birçok kişiyle karşılaşmıştım.

"Temas kalkanın üzerinde çalışman gerek, Arrio," dedi Rocco.

"Özür dilerim, Çavuş, çalışacağım."

Rocco başıyla onayladı ve sıradaki adama geçti. Adı Theodoros'tu ve hem ismi hem de görünüşü fazlasıyla Yunan çağrıştırıyordu ama ilk adı Santa'ydı ve ben küçük bir kızken Santa asla böyle görünmezdi. Saçları düz ve Sanchez'le benimki kadar siyahtı. Uzun boylu esmer yakışıklısı terimine model olabilirdi. Neden takma adının Santa olduğunu merak ettim. İspanyolcada 'aziz' anlamına gelirdi ama her nedense ismin bunu kastettiğini sanmıyordum.

Santa benimle tokalaşmakta ve sağlam bir tokalaşma dışında bir şey hissettirmemekte hiç zorlanmadı. Kendisi ve son adam için bu gurur meselesiydi. Sanchez çuvallamıştı, dolayısıyla bu ikisi daha dikkatli davranmak zorundaydı.

Son adam da etnik kökenliydi ama kökeninden tam olarak emin olamadım. Saçları Afrikalı Amerikalı olduğunu düşündürecek kadar kıvırcıktı ama teni ve yüz hatları öyle

görünmüyordu. O da uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı ama farklı bir tarzı vardı. Gözleri koyu kahverengi ve siyah arasında karar verememiş gibiydi. Benim koyu kahverengi gözlerim ve Rocco'nun neredeyse siyah gözleri arasında bir yerdeydi. Ama hangi renk olursa olsun, dikkat çekici ölçüde kısa ama çok gür kirpiklerle çevrelenmişlerdi; o kadar ki gözleri siyah kalem çekilmiş gibi olduklarından daha iri ve daha zarif görünüyordu.

"Moonus, Ay," dedi Rocco.

Gülümsedik ve tokalaştık. Rocco bana odanın önüne doğru kendisini izlememi işaret etti. Beyaz tahtanın önünde durduk. "Benim adım da Yamyam." Tıpkı Örümcek gibi bu isim de beni meraklandırmıştı.

"Birbirimize ilk isimlerimiz ve takma adlarımızla hitap edeceksek benim adım da Anita."

"Bir takma adın olduğunu duyduk," dedi Yamyam.

Ona bakarak söylemesini bekledim.

"Cellat."

Başımla onayladım. "Vampirler bana böyle diyor, evet."

Davey arkalardan seslendi. "Cellat olmak için biraz kısa boylu görünüyorsun."

"Senin yanında herkes kısa kalıyor, Davis," dedim. "Boyun kaç senin, bir doksan mı?"

"Bir doksan üç."

"Tanrım, insan nüfusunun çoğu senin yanında cüce gibi kalır. İşyerinde olmadığın sürece."

Hepsi benimle birlikte ona güldü ve bu da iyi bir işaretti. Çavuş elini kaldırıp kahkahaları bastırdı. "Takma adları kullanıyoruz, Ajan Blake. Seninkini de kullanmamızı ister misin?"

Ona baktım. "Yani Anita veya Blake yerine bana Cellat diye hitap etmenizi mi?"

Başıyla onayladı.

"Hayır, Tanrım, hayır. Birincisi, hitap için pek hoş değil. İkincisi, insanların bu ismi pek mutlu bir şekilde söylediğini duymadım."

"Takma adından utanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır ama kulağıma Korkunç Ivan gibi geliyor. Birinin onun yüzüne karşı bu isimle seslendiğini hiç sanmıyorum."

"Vampirler yüzüne söylüyor ama," dedi Yamyam kesin olarak biliyormuş gibi. Belki de biliyordu.

Başımla onayladım. "Bazen bunu yapıyorlar."

"O zaman biz de diyebiliriz," dedi.

İç çektim. "Dememenizi tercih ederim, Çavuş. Bir sürü kötü adam beni öldürmeye çalışırken bu ismi kullandı. Görünüşüme bakarak sadece alay etmek için Cellat dediler. Bu kadar ufak tefek, zarif ve ölümcüllükten uzak göründüğüm için."

"Peki, ya seninle alay ettikten sonra ne oldu?" diye sordu ciddi bir tavırla yüzümü inceleyerek.

Gözlerine baktım. "Öldüler, Çavuş. Yoksa şimdi burada olamazdım."

"Sana bir daha kısa boylu demeyeceğime söz veriyorum," diye seslendi Davey.

Ciddi hava biraz kırıldı ve diğer herkesle birlikte gülmekten mutluluk duydum.

"O halde Anita diyeceğiz, eğer bizimle göreve çıkarsan."

"Ekibinizle göreve çıkıp çıkmayacağım bu küçük teste bağlı, değil mi?"

"Evet."

Teğmen Grimes kapının yanından konuşmuştu ve herkes dönüp ona baktı. Bu onlar için otomatikleşmiş bir davranıştı. "Dünyada bir sürü psişik var, Ajan Blake, ama yararlı olabilecek ve sizinle silahlı çatışmaya girebilecek kadar gücünü kontrol edebilenlerin sayısı çok fazla değil. Sizin kontrolünüzün ne kadar iyi olduğunu ve tam olarak ne türde bir psişik olduğunuzu bilmeliyiz. Bazı türler birbiriyle çatışabiliyor ve bu odadaki adamlardan biriyle çatışırsanız aynı ekipte olmamanıza dikkat edeceğiz."

"Bu konuya böylesine önem verdiğiniz için teşekkür ederim, Teğmen ancak Yamyam'ın beni sınarken aynı zamanda adamlarını da sınadığını biliyorum. Gücümü etkilenmeden sınarken aynı odada kalıp kalamayacaklarını görmek istiyor. Evet, güçlerimin adamlarınızınkilerle çatışıp çatışmadığını öğrenmek istiyorsunuz ama bu aynı zamanda kendi uzmanlarınız için de bir test."

"Onlardan birini kaybettik, Ajan Blake. En iyilerden birini. Sizi hızlandırmak ve sizin bizi hızlandırmanız için çok az zamanımız var. Siz bu vampirle daha önce de savaştınız ve sizin bildiklerinizi öğrenmemiz gerek."

"Hepsi raporlarda var," dedim.

Başını iki yana salladı.

"Yamyam'ın yetenekleri bize raporlarınızın tutarlı olup olmadığını gösterecek."

"Yani yalan söyleyip söylemediğimi."

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Yalan söyleyip söylemediğinizi değil, bir şeyleri atlayıp atlamadığınızı. Siz şehrinizin efendinizle çıkıyorsunuz, Ajan Blake. Onunla birlikte yaşıyorsunuz. Bunun sadakatinizi etkileyip etkilemediğini bilmemiz gerek."

"Kibarlığınız için teşekkürler, Teğmen. Bana bunu son soran Vegaslı polis, beni hareket eden her şeyle düzüşmekle suçlamıştı."

Grimes yüzünü buruşturdu. "Benim adamlarımdan hiçbiri size böyle bir şey söylemez ama şehrimizin konukseverliğinin zedelenmesinden dolayı sizden özür dilerim."

"Teşekkür ederim, Teğmen."

"Sihirbaz, bu birlikte Yamyam'ın yardımcısıydı."

"Sihirbaz kaybettiğiniz adam," dedim.

Başıyla onayladı. "Buraya ne kadar uyum sağladığınızı görmemiz gerekiyor ve bunun için yaklaşık olarak bir saatimiz var; sizi tekrar Shaw'a teslim etmeden önce." Şerif Shaw demediğini fark etmiştim. Bana hakaret edenin kim olduğunu anlayıp anlamadığını merak ettim.

Yaymam konuşunca ona döndüm. "Bizim vampir avcımız gibi sadece silah kullanıyorsan seni atış poligonuna götürebiliriz ama bize en çok sorun çıkaracak olan, psişik yeteneklerin. Silahları her zaman bir kenara atabiliriz ama yeteneklerini ortadan kaldıramayız."

"Peki testi geçemezsem ne olacak?"

"Adamlarımı tehlikeye atmayacağım," dedi Grimes. "Eğer tehlike sizseniz, Ajan Blake."

"Ya geçersem?" diye sordum.

"O zaman görevinizde size yardım edeceğiz," dedi Grimes.

"Testi geçemezsen şehirde başka vampir avcıları var," dedi Yamyam. "Sorun yaratacak kadar psişik olmayanlar."

"O zaman yararlı olacak kadar da psişik değillerdir," dedim.

"Kendi başımızın çaresine bakabiliriz," dedi Yamyam.

"Aranızda yaşayan ölüleri hissedebilenler var mı?" diye sordum.

"Aramızdan kimsenin vampirlerle ilgili özel bir yeteneği yok, hayır."

Konuşurken Yamyam'ın koyu renk gözlerine baktım. "Ölüm çok çeşitli şekillerde gelir, Yamyam, sadece vampirler olarak değil." Kişisel alanına tecavüz etmeden ona doğru küçük bir adım attım ve kısık sesle konuştum. "Tıpkı vampirlerin de çok çeşitli olduğu gibi."

Yamyam gülümsedi ve o beklenti hissini algıladım. "Şunu yapalım o halde."

"Yapalım."

Odaya -Teğmen Grimes ve adamlarına- dönerek yüksek sesle konuştu. "Anita, hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olmamı istiyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Seni engellemeye çalışmamı mı, yoksa zihin okuma gösterin sırasında seninle işbirliği yapmamı mı istiyorsun?"

"Bir ara kalkanını aşmayı denemeyi isterim ama buna zamanımız yok ve benimle bu oyunu oynayan son psişiği buradan ambulansla götürmüşlerdi."

"O kadar iyi mi, yoksa o kadar kötü müsün?" diye sordum.

Adamlardan biri, "Oooo," gibi bir nida çıkardı. Ona aldırmadık. "İyiyim," dedi Yamyam. "Benimle savaşmadığın sürece. Bu senin için kötü olur."

"Zamanımız olsaydı bunu kanıtlamanı isterdim ama zamanımız yok, bu yüzden kalkanlarımı seni içeri almaya yetecek kadar indireceğim ama tamamen değil. Lütfen onları tamamen inmeye zorlama."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü sadece ben ölüleri hissetmiyorum, bazen onlar da beni hissedebiliyor. Sen bütün kalkanlarımı aşarsan işaret fişeği gibi parlarım ve bölgedeki bütün vampirler şehirde doğaüstü bir şeyin olduğunu anlar. Henüz o kadar yüksek sesle reklam yapmak istemiyorum."

"Bu konuda yalan söylediğini sanmıyorum. Yani abartmıyorsun."

"Abartmamaya çalışıyorum, Çavuş. Gerçeğin kendisi abartı olmadan da yeterince tuhaf zaten."

"Kalkanlarınla ilgili dikkatli olacağım, Anita."

"Peki, bunu nasıl yapacağız?"

"Oturarak," dedi.

"Birimiz düşmesin diye," dedim.

"Öyle de denebilir."

"Bu odadaki en güçlü psişik olduğuna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

Omuz silktim. "Pekala, sandalyelere geçelim."

Adamlar bize birer sandalye getirdi. Birbirimize dönük şekilde oturduk. Bir kapıyı aralar gibi kalkanlarımı biraz indirdim. Şimdi sadece tenimde dolaşan Yamyam'ın enerjisini değil, diğer adamlardan gelen sıcaklığı, cızırtıları ve ışık patlamalarını da hissedebiliyordum. Tıpkı hayaletlere aldırmamak için yaptığım gibi, onlara odaklanmamaya çalıştım. Aldırmazsanız kısa süre içinde kesilirdi.

"Sana dokunursam daha iyi olur," dedi.

Ona bir bakış attım.

Gülümsedi.

"Bu kadar şüpheci olmak için fazla gençsin."

Kaşlarımı çatmaya devam ederek ellerimi uzattım. "Pekala."

Ellerimi ellerine aldı ve ancak ondan sonra kendi kalkanlarını indirdi, ardından o uğuldayan enerjisiyle bana uzandı. Ve ondan sonra bu dokunuşun bütün vampir güçlerini kötüleştirdiğini anladım. Söz konusu vampir üniformalı olsa ve kalbi atsa bile.

7

Gücü kalkanlarımdaki delikten ılık ve canlı bir şey gibi aktı. Şekil-değiştiricilerin enerjisi sıcak olurdu ama bir tür elektrik akımı hissettirirdi; teniniz iyi mi hissettiğine, yoksa canının mı yandığına karar veremezdi. Şekil-değiştiriciler o acı ve zevk karışımını kullanırdı ama bu güç sadece sıcak ve neredeyse rahatlatıcıydı. Bu da neydi böyle?

Sanki ateşi yükseliyormuş gibi, elleri şimdi biraz önce olduğundan daha sıcaktı. Yine bir likantropunkine benzetmeye çalıştım çünkü mezarın soğuk dokunuşuna benzemiyordu.

Ellerimize baktığımı anladım. Ona gerçek bir vampir gibi davranıyordum. Vampirlerin gözünün içine bakılmazdı ama bu benim için yıllar öncesinde kalmıştı. Uzun süredir beni bakışlarıyla etkisi altına alabilecek bir

vampire rastlamamıştım. Canlı bir psişik vampir bunu yapacak değildi, değil mi? O halde neden gözlerine bakmıyordum? Gergin olduğumu, neredeyse korktuğumu fark ettim ama nedenini bilemiyordum. Birinin beni öldürmeye çalışması haricinde veya aşk hayatım dışında, sinirlerim çelik gibi sağlamdı. O halde neden şimdi böyle hissediyordum?

Bakışlarımı ellerimizden kaydırarak kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. Gözleri yine neredeyse siyah olmuş, gözbebekleri belirsizleşmişti ama vampir gözleri değildi. Renkleri gözlerinin tamamına yayılan parlak bir alev gibi görünmüyordu. İnsan gözleriydi ve karşımdaki de sadece insandı. Lanet olsun, bunu yapabilirdim.

Sesi kısık ve sakinleştiriciydi. Birini hipnotize etmeye çalışırken kullanılan ses tonuydu. "Hazır mısın, Anita?"

Kaşlarımı çattım. "Başla artık, Çavuş. Ön sevişme sıkmaya başladı."

Gülümsedi.

Odadaki diğer psişiklerden biri -hangisi olduğunu anlayacak kadar seslerini tanımıyordum- araya girdi. "Bırak nazik davransın, Ajan Blake. Neler yapabildiğini görmek istemezsin."

Yamyam'ın koyu renkli gözlerine baktım ve doğruyu söyledim. "Evet, ne yapabildiğini görmek istiyorum."

"Emin misin?" diye sordu birini uyandırmaktan korkarmış gibi kısık ve yumuşak bir sesle.

Ben de kısık sesle karşılık verdim. "Senin benim neler yapabildiğimi görmek istediğin kadar."

"Mücadele edecek misin?"

"Canımı yakarsan evet."

Mutluluktan ziyade heyecanla gülümsedi. "Peki." Yüzlerimizi birbirine yaklaştırmak için benden çok daha uzun olan gövdesini öne doğru eğerek fısıldadı: "Bana Baldwin'i göster. Bana kaybettiğin adamı göster. Bana Baldwin'i göster, Anita."

O kadar kolay olmamalıydı ama sözleri büyü gibiydi. Anılar zihnimin önüne gelirken onları durduramadım. Sanki kafamın içinde bir film izliyordu.

Tek ışık, ileri geri hareket eden el feneri ışıklarıydı. Ben ışık kullanmadığım için gece görüşümü mahvediyor ve bana hiç yararı olmuyordu. Derry bir şeyin üzerinden atladı ve aşağı baktığımda koridordaki cesetleri gördüm. Aşağı baktığım için üçüncü bir cesede takıldım. Bunun bizim adamlarımızdan biri, diğerlerininse öyle olmadığını o an anladım. Çok fazla kan, çok fazla şiddet vardı. Kim olduğunu seçmekte zorlanıyordum. Bir kılıçla duvara mıhlanmıştı. O sağlam çelik yeleği parçalanmış, vücudunun üst kısmı kıpkırmızı bir halde gözler önüne serilmişti ve kabuğu soyulmuş bir kaplumbağaya benziyordu. Büyük metal kalkanı ezilmişti. Oradaki Baldwin miydi? Kapılardan birinden dışarı taşan bacaklar vardı. Derry, önündeki memurların arkalarında tehlikeli veya canlı bir şey bırakmadığından emin bir şekilde bacakların yanından geçti. Ben kimseye bu kadar güvenemezdim ama yine de devam ettim. Bana söylendiği gibi Derry ve Mendez'den ayrılmadım.

Sandalyede nefes nefese bir halde oturuyor, ellerimi sımsıkı tutan Yamyam'a bakıyordum. "Bu sadece bir anı değildi," dedim gergin bir sesle. "Beni o koridora, o ana geri döndürdün."

"Hissettiklerini hissetmem gerekiyordu, Anita. Bana o gecenin en kötü anını göster."

"Hayır," dedim ama yine koridorun ucundaki odaya döndüm. Hala canlı olan bir vampir kıvranıyordu. Kanlı yüzünü yatağın arkasındaki köşeye bastırmış, uzak tutmaya çalışır gibi küçük ellerini öne uzatmıştı. Başlangıçta bir çift kırmızı eldiven giydiğini sandım ama ışık kanı parlatınca uzun eldivenler olmadığını anladım; dirseklerine kadar kan içindeydi. Bunu bilirken ve Melbourne önünde yerde hareketsiz yatarken bile Mendez hala onu vurmuyordu. Jung, duvara yaslanmış, konsantre olmazsa yığılıp kalacakmış gibi görünüyordu. Boynu parçalanmıştı ama kanı fışkırmıyordu. Dişi vampir şahdamarını ısıkalamıştı. Deneyimsiz olduğu belliydi.

"Vur onu," dedim.

Vampir korkmuş bir çocukmuş gibi miyavlarcasına sesler çıkardı. Sesi tiz ve acıklıydı. "Lütfen, lütfen bana zarar vermeyin, bana zarar vermeyin. Beni o zorladı. Beni o zorladı."

"Vur onu, Mendez," dedim mikrofona.

"Hayatını bağışlamam için yalvarıyor," derken sesi iyi çıkmıyordu.

Mendez ve vampire doğru yürürken saçma fişeklerini kemerimden çıkararak silahıma taktım. Vampir hala ağlayıp yalvarıyordu.

"Bizi o zorladı. Bizi o zorladı."

Jung, kendi boynundaki yaraya bastırmaya çalışıyordu. Melbourne'ün cesedi yan tarafının üzerinde yerde yatıyordu ve bir eli kıvranan vampire doğru uzanmıştı. Melbourne kıpırdamıyordu ama vampir hala hareket ediyordu. Bu bana doğru gelmemişti ve nasıl düzeltebileceğimi biliyordum.

Pompalı tüfeği doldurmuştum ama yanımda sarkıtmış halde taşıyordum. Bu mesafede bu silah daha hızlıydı ve cephane boşa harcanmazdı.

Mendez, bakışlarını vampirden bana ve çok daha gerideki Çavuş Hudson'a çevirdi. "Hayatını bağışlamam için yalvaran birini vuramam."

"Sorun değil, Mendez, ben yaparım."

"Hayır," dedi ve bana baktı. Gözleri bembeyaz görünüyordu. "Hayır."

"Geri çekil, Mendez," dedi Hudson.

"Efendim..."

"Geri çekil de Ajan Blake işini yapsın."

"Efendim... Bu doğru değil..."

"Bir emre uymayı mı reddediyorsun, Mendez?"

"Hayır, efendim, ancak..."

"O halde geri çekil ve Ajan Blake'in işini yapmasına izin ver."

Mendez hala tereddüt ediyordu.

"Hemen, Mendez!"

Mendez geri çekildi ama arkamda durmasına güvenmiyordum. Büyülenmiş değildi, vampir onu gözleriyle etkisi altına almamıştı. Bundan çok daha basitti. Polisler hayat kurtarmak için eğitilirdi, can almak için değil. Vampir saldırsaydı Mendez ona ateş ederdi. Vahşi bir canavar gibi görünseydi yine ateş ederdi. Ama köşede sinmiş, benimkiler kadar küçük ellerini kaldırmış halde kıvranarak yaklaşan sonunu durdurmaya çalışırken hiç de canavara benzemiyordu. Dayak başlamadan önce, kaçıp saklanacak yeri kalmayan ve yapabileceği hiçbir şey olmayan, son sığınağı olarak köşeye sinen bir çocuk gibi vücudunu duvara bastır-

mıştı. Bu durumdaki bir çocuk ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, başına gelecekleri durduramayacağını bilirdi.

"Çavuşunun yanına git," dedim.

Mendez bana bakarken nefesi çok hızlanmıştı.

"Mendez," dedi Hudson. "Hemen buraya gel."

Mendez, eğitimine uygun bir şekilde o sese itaat etti ama bana ve köşeye sinmiş olan vampire bakmaya devam ediyordu.

Vampirin kolunun yanından geçti. Görünürde herhangi bir kutsal eşyam olmadığı için vampir bana bakabildi. Açık renk gözleri korkuyla bakıyordu. "Lütfen," dedi, "lütfen bana zarar vermeyin. Bize çok korkunç şeyler yaptırdı. Yapmak istemedim ama kan... Kana ihtiyacım vardı." Zarif, oval yüzünü bana doğru kaldırdı. "İçmek zorundaydım." Yüzünün alt yarısı kıpkırmızı bir maske gibiydi.

Başımla onayladım ve pompalı tüfeği kaldırıp dayanak olarak omzum yerine kolumu kullandım. "Biliyorum," dedim.

"Yapma," dedi ve ellerini ileri uzattı.

Yarım metreden daha kısa bir mesafeden yüzüne ateş ettim. Yüzü kan ve et parçaları halinde yok oldu. Vücudu aniden dimdik doğrulup oturdu ve o kadar uzun süre o halde kaldı ki namluyu göğsünün ortasına dayayıp tetiği tekrar çekebildim. Çok ufak tefekti ve pek fazla eti yoktu. Tek el ateş ederek güneş ışığını görebileceğim bir delik açtım.

"Gözlerinin içine bakarken bunu nasıl yapabildin?"

Döndüğümde yanımda Mendez'i buldum. Maskesini ve kaskını çıkarmıştı ama binadan çıkana kadar bunu yapmasının kurallara aykırı olduğundan emindim. Mikrofonumu

elimle kapadım çünkü kimse birinin ölümünü bu şekilde öğrenmemeliydi. "Melbourne'ün boğazını parçaladı."

"Diğer vampirini onu bunu yapmaya zorladığını söyledi. Doğru muydu?"

"Olabilir," dedim.

"O zaman nasıl ona ateş edebildin?"

"Çünkü suçluydu."

"Kim öldü de seni yargıç, jüri ve cell..." Kelimesini tamamlamadan sustu.

"Cellat yaptı," diye onun yerine tamamladım. "Federal yasalar ve eyalet yasaları."

"Bizim iyi adamlar olduğumuzu sanıyordum," dedi.

"Öyleyiz."

Başını iki yana salladı. "Sen değilsin."

Bütün bunların arasında Yamyam'ın enerjisini kafamdan atamadığım bir şarkı gibi hissediyordum ama bu şarkının acıdan, şiddetten ve hatta şaşkınlıktan beslendiğinin de farkındaydım.

Gücü bir kenara ittim ama içinden geçtiğim bir örümcek ağını yakalamaya çalışmak gibiydi. Tenimde hissediyordum ama ne kadar çekiştirsem de, ne kadar çoğunu bulsam da, örümceğin ağını benim kurtulabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde yeniden ördüğünü fark ediyordum. İçimde bir panik dalgası yükseliyor, çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü ısırmaya hazır bir şekilde üzerimde süründüğünü biliyordum. Derken anı, sesi kısılan bir radyo gibi geri çekildi ve tekrar düşünebilmeye başladım. Yamyam'ın ellerimi tutan ellerini hissediyordum. Gözlerimi açıp ona baktığımda şimdiye döndüm. Dişlerimi sıkarak konuştum. "Kes şunu."

"Henüz değil." Gücü beni yine zorladı. Boğulmak gibiydi; tam yüzeye ulaştığınızı sandığınızda bir dalga daha yüzünüze çarparak sizi dibe çekiyordu. Ama boğulmamak için uyulması gereken ilk kural paniğe kapılmamaktı. Korkumu ona belli etmeyecektim. Anılar beni incitemezdi. Onları çoktan yaşayıp geride bırakmıştım.

Anıları durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Hala tuttuğu ellerime odaklandım ve bir televizyonda kanal değiştirir gibi anlık bir görüntü yakaladım. Onunla ilgili bir görüntü; onun anılarından.

Ellerime biraz daha odaklanınca ellerinin altındaki bir kadını gördüm. Onu yere bastırıyordu. Kahkahalar arasında şakayla boğuşuyorlardı. Karısı olduğunu anlamıştım. Saçları Yamyam'ınkiler kadar koyu renk ve benimkiler gibi kıvırcıktı. Yastığın üzerine yayılmıştı ve bronz teni kırmızı ipekler arasında harika görünüyordu. Yamyam öpmek için onun üzerine eğilirken yatak güneş ışığıyla yıkanıyordu.

Aniden kendimi diğer yatak odasında, ölümle kararmış olanda buldum. Ellerimi Yamyam'mkilerin içinde çevirerek bir parmağımla bileğini okşadım; tam teninin en ince olduğu ve kanının yakın aktığı yerden. Güneşli anıya geri dönmüştük. Pamuklu çarşafların üzerindeki kırmızı ipeklere ve Yamyam'a bütün dünyasıymış gibi bakan o kadına.

Vücudunu Yamyam'ınkinin altında hissettim; Yamyam'ın onu ne kadar arzuladığım, onu ne kadar sevdiğini. Duygu çok güçlüydü ve onunla beslendim. Anının duygusunu içime çektim.

Ama Yamyam vazgeçmedi, karşı koydu ve yine evdeki kendi yatak odama döndüm. Micah'nın yüzü üzerimde, yeşil-altın rengi gözleri benimkilerden birkaç santim ötede,

vücudu derinlemesine içime gömülmüş haldeydi ve ellerim çıplak sırtında dolaşıp kalçalarının kıvrımını buluyor, içime girip çıkarken kaslarının hareketini hissedebilmek için bastırıyordu.

Gücü Yamyam'a geri ittim, onu kendi anılarımdan çıkardım ve yine güneşli yatak odasına geri döndük. Şimdi daha az giysi kalmıştı ve bir an vücudunu karısının içinde hissettim ama Yamyam hemen beni dışarı itti. Ellerini benimkilerden çekip kurtardı ve bana dokunmayı kestiği anda bitmişti. Ben yine kendi zihnime, kendi anılarıma geri dönmüştüm ve o da kendininkilere.

Yerinden o kadar hızlı kalktı ki sandalye güçlü bir gürültüyle yere devrildi. Ben kollarımı vücuduma dolayarak olduğum yerde kalmış, Yamyam'ın içimdeki gücüne sarılıyor, zihnimde dolaştığını hissediyordum ama hissettiklerimi tam olarak anlatmam mümkün değil. Çok yakın hissediyordum ve seksle ilgisi yoktu. Mesele gücünü zorla içime sokmasıyla ilgiliydi.

Yamyam, salonun diğer ucuna gitmiş, yüzü duvara dönük duruyor ve bana bakmıyordu.

"Çavuş Rocco," dedi Teğmen Grimes.

Yamyam'ın sesini duydum ama ben de henüz ona bakmaya hazır değildim. "Raporlar doğru. Ekip üyelerinin kaybından acı duymuş ve öldürmekten bıkmış."

"Kes sesini," dedim ve ayağa fırladım ama sandalyemi devirmedim. Aferin bana. "Bu mahrem bir şeydi. Son anımın iki adamın ölümleriyle hiçbir ilgisi yoktu."

O da kendini kucaklıyormuş gibi kollarını indirerek döndü. Bana bakıyordu ama bunu yaparken büyük çaba harcadığını yüz ifadesinden görebiliyordum. "Melbourne'ü

öldüren vampiri öldürmüşsün, bunu canını bağışlaman için yalvarırken yapmışsın ve yaptığın şeyden nefret etmişsin ama onu yine de öldürmüşsün. Bunu hissettim. Melbourne'ü öldürdüğü için onu öldürmüşsün."

"Onu öldürdüm çünkü soktuğumun yasaları beni buna mecbur ediyordu."

"Neden yaptığını biliyorum, Anita. Yaparken ne hissettiğini biliyorum."

"Ve ben de senin öbür odada ne hissettiğini biliyorum, Çavuş. Paylaşmamı ister misin?"

"O özeldi, işle ilgili değildi," dedi.

Teğmen'in yanından geçerek Yamyam'ın üzerine yürüdüm. Adamlar bir şeyler olacağını hissetmiş gibi yerlerinden kalkmışlardı. Rocco'nun yüzüne sert bir tavırla tıslayacak kadar yaklaştım. "Çizgiyi aştın ve bunu çok iyi biliyorsun. Benim anılarımdan, duygularımdan beslendin."

"Sen de benimkilerden," dedi. O da benim gibi kısık sesle konuşuyordu. Teknik olarak yaptığımız şey yasadışı değildi çünkü yasalar henüz ölü olmadan da vampir olabileceğin gerçeğine yetişememişti. Yasal tanımıyla ikimiz de vampir olamazdık.

"Sen başlattın," dedim.

"Sen de yeteneğimi aldın ve onu bana karşı kullandın," dedi. Kısık sesle konuşuyordu ama artık fısıldamıyordu. Bunun konuşulması gerektiğini anladım.

"Bir vampir bir yeteneğini bana karşı kullandığında bazen onu ödünç alabiliyorum," dedim.

"Açıkla, Yamyam," dedi Grimes.

İkimiz de önce ona, sonra tekrar birbirimize baktık. Psişik becerilerimi onlara sahip olmayan insanlara açıklamak

zorunda kalmaktan her zaman nefret etmişimdir. Asla tam olarak anlatamazsınız.

"Çoğunlukla bütün hissedebildiğim," diye başladı Yamyam, "şiddetli anılar, korku ve acıydı. Anita beni durdurmaya çalıştığında benden bir anıyı çekti ve şiddetle ilgili değildi. Bunu nasıl yaptın?"

"Şiddetle ilgili değilse, anın neydi?" diye sordu Grimes.

Yamyam ve ben yine birbirimize baktık. Omuz silktim. "Kişiseldi. Ailemle ilgiliydi," dedi Yamyam. Bakışlarını Teğmen'den bana çevirerek tekrar sordu: "Bunu nasıl yaptın?"

"Gerçek hayatta şiddet uygularım ama psişik alanlarda başka konularda daha iyiyimdir." İşte, yeterince şifreliydi. Bir iblis olduğumu polisin bilmesini istemiyordum. Yamyam'ın ağzındaki baklayı çıkarmasını engelleyen tek şey de benim onu ele vermemi istememesiydi. Akıllıysak birbirimizin sırlarını saklardık.

Yüzünde bana nasıl bir ifade göstermeye karar vermeye çalışırmış gibi bir görüntü belirdi. "Bana yapabildiklerimin kız versiyonuymuş gibi aşkı ve şefkati gösterdi," dedi. O da gerçeği gizlemişti ama tamamen değil.

"Hızlı öğreniyorsun, Yamyam. Benden aldığın son anı da şiddetle ilgili değildi."

Başıyla onayladı. "Sen benimkine baktın, ben de seninkine."

"Evet."

"Neye baktınız be?" diye sordu Grimes.

"Sevdiğimiz insanlara," diye cevap verdi Yamyam.

Grimes çatık kaşlarla bir bana bir ona baktı.

"Anındaki adam vampir değildi," dedi Yamyam. "St. Louis'in şehir efendisiyle yaşadığını sanıyordum."

"Öyle."

"O zaman kimdi o adam? Gözlerini gördüm, insan gözü değildi."

"Bir leoparadam," dedim.

"Hayatında hiç insan erkek yok mu?"

"Yok," dedim.

"Neden?" diye sordu.

Aklımdan bir sürü cevap geçti ama birini seçtim. "Sen karına aşık olmayı planlamış mıydın?"

Ağzını açtı, kapadı ve sonra konuştu. "Hayır, tek gecelik ilişki olması gerekiyordu." Kaşlarını çattı ve bu ifade yeterliydi; bunu yüksek sesle söylemek istememişti. "Erkek olsaydın sana şu anda ne yapardım bilmiyorum."

"Ne, bana vurur muydun?"

"Belki."

"Sen bana yakın geçmişimdeki en korkunç ölümlerden birini hatırlattın ve şimdi burada durmuş, sana harika bir şeyi hatırlattığım için çirkeflik yapıyorsun. Bence burada karma puanları ben topluyorum. Bir daha benimle bunu sakın yapma. Zihnimi düzmeye kalkma."

"Yoksa ne olur?" diye sordu.

"Seni vuramam ama bir daha bana dokunup aynı şeyi tekrarlarsan senin bana yaptığın kadar yasal ama aynı ölçüde de sevimsiz bir şey yapmanın bir yolunu bulurum."

Birbirimize öfkeyle baktık ve Grimes araya girdi. "Pekala, ters giden neydi, Yamyam?"

"Gücümü yakalayıp bana karşı kullandı. Kontrolü geri aldım ama bunun için çabalamam gerekti."

Grimes'in gözleri iri iri açıldı ve bana döndü. Bana yeni bir silaha veya testosteron cehennemi gibi görünen garajına

eklenmiş yeni bir araca bakarmış gibi bakıyordu. "Ne kadar iyi?"

"İyi," dedi Yamyam, "yeterince. Ve kontrollü. Birbirimize ciddi şekilde zarar verebilirdik ama ikimiz de dikkatliydik. Açıkçası, Teğmen, bu kadar güçlü olduğunu bilseydim daha nazik davranırdım. Gücü üzerinde eğer bu derece kontrolü olmasaydı şu anda ikimizi de hastaneye götürüyor olabilirdiniz."

Grimes sadece beni görüyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor ama ben orada değilmişim gibi Yamyam'la konuşuyordu.

"Rozetini almaya hak kazandığında atış poligonunda aldığı puanları gördün."

"Evet, efendim."

"Psişik olarak da silahla olduğu kadar iyi mi?"

"Daha iyi," dedi Yamyam.

Grimes memnun görünüyordu. "Daha iyi, ha?"

"Biliyor musun, Grimes, bana dik dik bakarken burada değilmişim gibi konuşman çok sinir bozucu."

"Özür dilerim, gerçekten, bu bağışlanamaz bir şey fakat daha önce kimsenin Yamyam'ı böyle alt ettiğini görmemiştim. Burada en iyi uzmanımız odur."

"Evet, eminim sorgulamalarda muhteşem gösteriler yapıyordur."

"Hayat kurtarmamıza yardım edecek bilgiler topluyor, Ajan Blake."

"Evet, nasıl bilgi topladığını anladım, Grimes. Ve hiç hoşuma gitmedi."

"Bana direnirsen zarar görebileceğin konusunda seni uyarmıştım," dedi Yamyam.

"Hayır, geçmeni engellemek için kalkanlarımı yukarıda tuttuğum takdirde zarar görebileceğimi söylemiştin. Seni içeri aldım ve açıkçası yaptığın şey bence davetli bir misafirin evdeki gümüş takımları çalmasına denkti."

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordu Grimes.

"Hayır, efendim."

"Kendin psişik olmadığın halde psişik adamlardan oluşan bir gruba liderlik etmeye çalıştığın gerçeğini kaçırıyorsun. Kişisel bir şey değil, Teğmen ancak yeteneklerin yoksa elbette ki bir şeyleri kaçırırsın."

"Aynı zamanda doktor da değilim, Ajan Blake. Bu yüzden her ekipte bir doktor ve her operasyonda ekiple birlikte giden bir tıp teknisyeni var. Uzmanları ekibimize kattığımızdan beri ülkedeki diğer tüm ekiplerden daha çok hayat kurtardık. Hem de hiç yaralanma olmadan. Yamyam'la aranızda geçen şeylerin hepsini anlamayabilirim ama onun kadar iyiysen senin de hayat kurtarmamıza yardım edebileceğini anlıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Çok samimiydi. Haklı bile olabilirdi. Yine de bu, Yamyam'ın az önce zihnimi düzdüğü ve acımdan zevk aldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Tabii ki ben de onun karısıyla yaptığı seksin anısından beslenmiştim ve ikimiz de Micah'yla sevişmemin anısından beslenmiştik. *Ardeur*'la beslenmenin başka bir yolunu mu bulmuştum, yoksa Yamyam'ın yetenekleri olmadan bunu bir daha tekrarlayamaz mıydım? Bilmiyordum ve umursadığımdan da emin değildim.

"Öldürmekten bıkmış," demişti Yamyam. Bu hepsi arasında en kötü hakaretti çünkü haklıydı. Altı yıldır ellerim kanlıydı ve artık bıkmıştım. Kanlı ellerini bana uzatmış

halde kendisini öldürmememem için yalvaran vampiri hala görebiliyordum. Sonrasında günler boyunca rüyalarımda onu görmüş, yanımda Micah ve Nathaniel'la birlikte uyanmış, beni tekrar sakinleştirip uykuya geri döndürmelerine izin vermek ya da sırayla ikisinden birini ayakta tutarak şafağa kadar sayısız kahve içmek zorunda bırakmıştım. Ölüleri kaldırmak veya yeni bir emir alıp başka birini öldürmek için işe gitme saatim gelene kadar.

Bütün bunları diğer çirkinliklerle birlikte zihnimin gizli bir yerine itmiştim ama Yamyam bir şekilde yarayı tekrar açıp kanatmayı başarmıştı. Bunu aştığımı sanıyordum ama gerçek öyle değildi. Sadece aldırmamaya çalışmıştım.

"Seni artık Şerif Shaw'a götürmemiz gerek, Ajan Blake," dedi Grimes. "Fakat önce hastaneye götürüp adamlarımızı göstermek istiyoruz. Uzmanlarımızın ve doktorların hiçbiri onların nesi olduğunu anlayamadı. Yamyam'a güveniyorum. Senden çok etkilendi. Ki kolay etkilenmez."

"Hastaneye gidip onlara bakmaktan mutluluk duyarım. Elimden gelirse de yardım etmek isterim."

Kahverengi gözleri ve bütün içtenliğiyle bana baktı ama bakışlarında bir ağırlık vardı. Psişik bir güç değildi ama yine de güçtü. İnancın ve amaç saflığının gücü. Bu SWAT ekibi, Grimes'ın inancı, yaşam misyonu, diniydi ve Grimes gerçek bir inanandı. İnancı bulaşıcı olabilecek o ürkütücü olanlardan biriydi; o kadar ki onun hayallerine, amaçlarına kendinizinmiş gibi inanmaya başlayabilirdiniz. Bu tür enerjiye sahip olduğunu gördüğüm son kişi bir vampirdi. Sonsuz Yaşam Kilisesi'nin lideri Malcolm'un üstat bir vampir olduğu için tehlikeli olduğunu sanmıştım ama Grimes'ın kahverengi gözlerine bakarken anladım: Belki de

Malcolm'un tek üstünlüğü vampir güçlerine sahip olması değildi.

Grimes, yaptığı şeye hiç şüphesiz inanıyordu. Benden on yaş kadar daha büyük olsa da aniden kendimi yaşlı hissettim. Bazı şeyler ruhunuzda iz bırakır; yıllarla değil, kanla, acıyla ve kötülere ödün vermekle. Ta ki bir gün aynaya baktığınızda artık hangi tarafta olduğunuzu bilemediğinizi anlayana kadar. Öyle bir zaman gelir ki rozet taşımak artık sizi iyilerden biri yapmaya yetmez. Ancak benim iyilerden biri olmam gerekiyordu, yoksa ne halt ediyor olacaktım ki?

8

Duvara dayanmış bej dolaplar konusunda haklı çıkmıştım ve şimdi açık silah dolaplarının önünde çömelmiş, üç çantamı gözden geçirerek neleri yanıma alacağıma karar vermeye çalışıyordum. Yine sadece Grimes, Hooper ve Rocco'yla birlikte kalmıştım. Diğer uzmanlar gönderilmişti ama çok uzaklaşmamışlardı. Çoğu spor alanına geçerek ağırlık kaldırmaya başlamıştı. İnsanlar egzersiz yaparken duyulan türden ağırlık tangırtıları ve küçük nidalar arasında çantalarımı karıştırıyordum. Büyük açık alan çoğu spor merkezine oranla gürültüleri daha çok yutuyordu ama yine de kulağıma geliyordu.

Hooper omzumun üzerinden bakarak konuştu. "Hey, şu nedir?"

Açık çantaya baktım. "Neye baktığını söylersen açıklayabilirim."

Yanıma çömelerek işaret etti. "Şu."

"Fosforlu el bombası."

"Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Eski modellerden geliştirildi."

Şimdi dikkatlerini çekmiştim. Hepsi çantanın etrafında toplanıp çömelmişti. "O şey ne kadar eski?" diye sordu Hooper.

"Çok eski değil. Aslında yeni üretildi. Bir uzman silah atölyesinden geliyor."

"Ne türden bir uzman silah atölyesiymiş o?" diye sordu Grimes şüpheyle.

"Eski fosfor fikrinin hortlaklar üzerinde daha etkili olduğunu anlayan türden."

"Nasıl daha iyi?" diye sordu Hooper.

"Suya koşup söndürebilmelerini istemem, yanıp kül olmalarını isterim."

"Etki alanı eskiler kadar geniş mi?" diye sordu Rocco. O koyu renk gözleriyle beni inceledi.

Bakışlarına karşılık vermeye çalıştım ama başımı çevirmek istiyordum. O anda ondan pek fazla hoşlanmıyordum. "Aslında hayır. Hedefinle birlikte yanmamak için on beş metre ötede olmana gerek yok. Üç metrelik bir tehlike alanı var, kullanması ve kaçması daha kolay." Elimi çantaya sokup daha küçük bir tane çıkardım. "Bu sadece bir buçuk metrelik."

"Fosfor hiç el bombası olarak kullanılmamıştı, hep işaretçi olarak kullanılmıştı," dedi Hooper.

"Evet, on beş metreden daha yakın mesafede olduğunda seni de buharlaştırabilecek bir işaretçi. Yiğidi öldürün, hakkını yemeyin, beyler. Bu bir silah."

"Kullanımdan kaldırılmıştı," dedi Grimes. "İçinde bu malzemenin kullanıldığı yeni bir teknoloji ürünü bulabilmeniz ilginç."

"Devlet hortlaklar ve şekil-değiştiriciler için bir istisna yaptı."

"Bunu duymamıştım." Grimes doğru olsa duymuş olması gerektiğini hissettirerek konuşmuştu.

"Gerald Mallory, Washington. Vampir avcılarının başı. Bizim için özel bir silah kanunu çıkarttırdı. Daha yeni el bombaları suda söndüğü için öldürülen birkaç doğaüstü ajanımız oldu."

"Bunu duymuştum," dedi Grimes. "Vampirler onları canlı canlı yakıp bir de filme almışlar."

"Evet," dedim. "Kaldırılmadan önce YouTube'da paylaşmışlardı. Onlar için emir çıkarılmasına neden olmuş, bizim de yeni oyuncaklar almamızı sağlamıştı."

"Filmi izledin mi?" diye sordu Rocco ve yine bakışlarındaki aşırı ağırlığı hissettim. Bakışlarına karşılık verdim ama yerimde kıpırdanmamak için çaba harcamam gerekti. Artık onun yanında huzursuz olduğumu düşünebilirsiniz. Hayır, ben değil.

"Hayır," dedim.

"Neden?" diye sordu.

Grimes'ın onu susturmasını bekledim ama yardımıma gelmedi. Hala beni sınadıklarından emindim. Brifing salonundayken baş psişikleriyle yaptığım şey yüzünden beni daha fazla ciddiye almaya başlamışlardı.

Cevap vermek için bakışlarımı Grimes'a çevirdim. "Oradaydım, yaptım ve tişörtü istemedim."

"Açıkla," dedi Grimes.

"İnsanların canlı canlı yanmasını daha önce de izledim, Teğmen. Bunu tekrar görmek istemedim. Ayrıca kendi gözlerinizle izlediğinizde ve kokusunu aldığınızda film onunla kıyaslanamaz bile." Bakışlarımın biraz öfkeli, hatta belki düşmanca olduğunun farkındaydım ama umrumda değildi. Buraya röportaj vermeye değil işimi yapmaya gelmiştim.

Çantamı karıştırmaya geri döndüm.

"Patlayıcılarla cinayet masasına girmene izin vermezler," dedi Grimes.

Başımı kaldırmadan konuştum. "Küçük bir tane bile mi?"

"Şüpheliyim," dedi.

"O zaman onları orada bırakırım," dedim ve taşımama izin verebileceklerini düşündüğüm şeyleri çıkarmaya başladım.

Sonunda yerde sıralanmış silahlarım duruyordu. Mossberg 590A1 Bantam pompalı tüfek, bir Ithaca 37'den kestirerek yaptırdığım bir namlusu kesilmiş pompalı tüfek, en sevdiğim yarı otomatik silah olan Heckler&Koch MP5 ve Smith&Wesson MP9c. Gizlice taşıyabilmek için kullandığım Browning Hi-Power'ımla Browning BDM hala üzerimdeydi. BDM'in giysilere takılan çıkıntılı parçaları azdı. Ama açıkçası üçü arasında gizli taşınma açısından en iyisi S&W'ydi. Zaten üretim amaçlarından biri de buydu.

Sonra bıçaklarımı çıkardım. Pala çoğunlukla tavuklar olmak üzere kafa kesmekte bir numaraydı ama ben bir-iki kez vampirler üzerinde de kullanmıştım. Daha küçük iki bıçağım bilek kılıflarına uygundu. Normal bir bıçaktan daha fazla gümüş içeriyorlardı. Ayrıca benim ellerime göre dengelenmişlerdi. Kaslı ama küçük önkollarıma uygun özel

kılıflarının içinde, yerde duruyorlardı. Beni yelek giymek zorunda bıraktıklarından beri taşımaya başladığım orta büyüklükte bir bıçağım daha vardı. O da yeleğin MOLLE sisteminin Velcro şeritlerine takılıyordu.

Sonra cephaneleri çıkararak her silah için birer yedek şarjör hazırladım. Silah başına en azından iki şarjör taşımayı seviyordum. Üç daha iyiydi ama yerim yoktu. Pompalı tüfek için, Mossberg'in kabzasının altına takılan uzatılmış bir fişek şarjörüm vardı. Her pompalı tüfek için kutular dolusu fişek de getirmiştim.

Son parçalar, iki tahta kazık ve küçük bir çekiçti. Üzerime ve sırt çantama ancak bunlar sığabiliyordu.

"Çok fazla kazık taşımıyorsun," dedi Hooper.

"Morg infazı olmadığı sürece kazık kullanmam. Orada emri yerine getirmek için yasal olarak onaylanan yöntem bu. Ama açıkçası, morgda bile yapmanız gereken kalbi ve kafayı yok etmektir. Çoğu cellat kılıç veya metal çivi kullanır. Bunlar eti ve kemiği tahtadan daha kolay keser."

"Av sırasında kazık kullanmıyor musun?" diye sordu Grimes.

"Neredeyse hiç," dedim.

Üç adam birbirine baktı.

"Bu bakışlardan anladığım kadarıyla yerel vampir avcınız kazık ve çekiç kullanan biriymiş."

"Bize çoğunun öyle olduğu söylenmişti," dedi Grimes.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Resmi olarak öyle, Teğmen ama inanın bana, çoğumuz gümüş mermi ve bıçak kullanırız."

"Tony, bir vampirin kazıklanmadan gerçekten öleceğine inanmıyordu," dedi Rocco.

Mossberg'i elime aldım. "Yapmanız gereken tek şey kalple kafayı yok etmek. Bu silahların hepsi bu işi yapabilir."

"Smith&Wesson bile mi?" diye sordu Rocco.

"Tekrar doldurmam gerekir ama sonunda evet."

"Kaç kez doldurman gerekir?" diye sordu Grimes.

Smith&Wesson silahıma baktım. "Browning'in iki kez doldurulması gerekir ki Smith&Wesson ondan iki kat daha az mermi alır, dolayısıyla muhtemelen dört kez doldurmam gerekir. Ama yapabilirim. Yine de çok fazla cephane harcamış olurum." Mossberg'i kaldırdım. "Gerçek bir infazda pompalı tüfekleri ve MP5'i tercih ederim ama setimdeki silahların neredeyse hepsiyle yapabilirim." Önümdeki eşyalara baktım. "Bilek bıçaklarımla birinin kafasını koparmak zorunda kalmayı istemem ama çoğu vampirin kalbine ulaşır."

Pompalı tüfeği yere bırakarak başka bir çantayı açtım. Yeleğimle kaskımı çıkardım. Kasktan gerçekten nefret ediyordum. Yelekten daha bile çok. Başımı gövdemden ayırabilecek şeylerle karşı karşıya olduğum düşünülürse kask bana biraz gülünç geliyordu ama yeni tüzük bizi mecbur kılıyordu. Bundan sonra bize ne taşıtacaklarını veya giydireceklerini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Yani kazıkları sadece taşımanız konusunda ısrar ettikleri için alıyorsun," dedi Grimes.

"Ben kurallara uyarım, Teğmen. Aynı fikirde olmasam bile."

"Hiç metal çivi görmedim," dedi Hooper.

"Morg infazlarından mümkün olduğunca uzak duruyorum ve onun dışında da sadece silahlarıma güveniyorum."

Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuz kayışımı açmaya başladım. Yeleğin altına takamazdım. Dahası, yelek her şeyi örttükten sonra yerdeki silahları üzerime dizemezdim.

"Bir dakika," dedi Grimes.

Dönüp ona baktım.

"Saçlarının arkasını kaldırır mısın lütfen?"

Neredeyse belime kadar inen saçlarımı, sırtımı görebilmeleri için kaldırdım. Grimes'ın ne gördüğünü biliyordum.

"Bu bıçak neredeyse omzundan beline kadar olan mesafe boyunda," dedi. "Ve karşılaştığımızdan beri üzerindeydi."

"Evet." Saçlarımı bıraktım ve bıçak bir büyü gibi neredeyse görünmez oldu. Üzerine bir takım elbise ceketi veya kalın bir gömlek giyersem hiçbir şey belli olmazdı.

"Başka sürprizlerin de var mı, Ajan Blake?" diye sordu.

"Hayır."

"Çekmesi kolay mı?"

"Yeterince kolay olduğundan, bu şekilde taşıyabilmek için bu kılıf tasarımını üç kez değiştirttim."

"Neden değiştirmen gerekti?" diye sordu Rocco.

"Acil servis ziyaretleri. Onları durduracak kadar becerikli değilsen her şeyi keserler."

"Kollarındaki yaraları böyle mi aldın?" diye sordu Hooper.

Eski yaraları az önce fark etmişim gibi kollarıma baktım. Sol dirseğimdeki şişkin yaralı dokulara dokundum. "Vampir." Hemen altından başlayan ince yara izlerine dokundum. "Şekil-değiştirici bir cadı." Haç biçimli yanık yarası diğerleriyle üst üste bindiği için yana doğru biraz çarpık

duruyordu. "Bir vampirin insan hizmetkarları. Beni damgaladılar. Ama komikti." Sağ kolumu çevirdim. "Bir üstat vampirin insan hizmetkarıyla bıçak dövüşü." Omuz kayışımı indirebilmek için kemerimi çözdüm ve silahla bıçağın asılı olduğu kayışı bir elimle tutarken diğeriyle gömleğimin bir omzunu çekerek açtım. "Dirseğimi yaralayan vampir köprücükkemiğimi ısırarak kırdı." Gömleğimin omzunu iterek altındaki küçük parlak yara izini gösterdim. "Kötü adamın kız arkadaşı beni vurdu." Yapabileceğim başka bir şey olmadığı için gülümsedim. "Diğer yaraları görmeniz için daha yakın arkadaş olmamız gerek."

Grimes ve Hooper biraz huzursuz olmuştu ama Rocco etkilenmemişti. Bu küçük imanın bizi utandırabileceği çizgiyi çoktan geçmiştik. Birbirimizin özel yaşamlarını o kadar derinlemesine görmüştük ki bu tür küçük imalar artık ikimizi de rahatsız etmezdi. Bu tuhaf, fazla hızlı bir yakınlıktı. Pek fazla hoşlanmamıştım. Rocco'nun bu konuda ne hissettiğini ise bilmiyordum. Ama ona ve karısına bakmamdan onun da pek hoşlanmadığı kesindi.

Yeleği giymeye başladım.

"Onu üzerine mi giyeceksin?" diye sordu Grimes.

Yeleğin yakasının üzerinden ona baktım, henüz Velcro şeritleri yapıştırmamıştım. "Evet, neden?"

"Avlayacağın vampir eğer Şerif Shaw'un yanında değilse, onunla konuşmak için içeri girerken çıkarman gerekecek."

"Beni bütün teçhizatımla bir karakola almazlar mı yani?" diye sordum.

"Üzerinde bunlarla seni daha girişte durdururlar. Savaşa hazırlanmış halde bir sorgu odasına giremezsin," dedi Rocco.

İç çektim ve yeleği tekrar başımdan çıkardım. "Sorun değil, kask ve yelekten nefret ediyorum zaten. Onları çantamda taşırım."

"Yelek ve kask hayatını kurtarabilir," dedi Grimes.

"Yeleği soğan kabuğu gibi soyabilecek ve kaskı içinde başımla birlikte yumurta kabuğu gibi kırabilecek şeylerle savaşıyor olmasam söylediğin doğru olabilirdi. Rozet taşımayı ve ajan olmayı seviyorum ama bu kuralları her kim hazırlıyorsa insanlarla savaşıyormuşuz gibi düşünüyor. Güvenin bana, Vegas'ta avlayacağımız şeyler insan değil."

"Seçeneğin olsaydı sen ne giyerdin?" diye sordu Grimes.

"Belki kesmeyi durdurmakta daha etkili olabilecek bir şeyler. Ama saplama hamlesine karşı yeterince etkili bir şey yok. Yine de, açıkçası tek başıma olsam, silahları yanıma alır ve koruyucu malzemeleri evde bırakırdım. Yelek olmadan daha hızlı hareket ederim ve hız genellikle yelekten daha etkili bir hayat kurtarıcıdır."

"Teçhizatını kuşandığında hareketlerin kısıtlanıyor mu?" diye sordu Grimes.

"Bu lanet olasıca şey yirmi beş kilo!"

"Yani kendi kilonun yarısı kadar mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Aşağı yukarı. Ben elli beş kiloyum."

"Bu bize elli kiloluk bir yelek giydirmek gibi olur. Biz de hareket edemezdik."

Hooper araya girdi. "Yelek giyerken hareketlerin ne ölçüde yavaşlıyor?"

"Sizin neyiniz var, anlamıyorum? Beni adamlarınızı görmem için hastaneye veya süreci başlatmam için Shaw'a götürecektiniz, oysa siz beni soru yağmuruna tutuyorsunuz."

"Adamlarımızdan üçünün ölümüne yol açan bir avda kendi hayatlarımızı sana teslim etmek üzereyiz. Acele etmek onları geri getirmez. Koştur koştur oraya gitmek hastanedeki adamları uyandırmaz. Acele etmenin yapabileceği tek şey, ekibimden daha çok kişinin ölümüne yol açmak olur ki bu kabul edilemez. Güçlü ve kontrollü bir uzmansın ama teçhizatını kuşandığında zorlukla hareket edebiliyorsan bize yardımcı olmaktan çok aşmamız gereken bir engel olursun."

Grimes'm yüzündeki ciddi ifadeye baktım. Haklıydı. Yelek çok yeniydi ve SWAT'la birlikte çalışmadığım zamanlarda giymemek için elimden geleni yapardım ama nedeni hareketlerimi kısıtlaması değildi.

Yine içimi çektim ve yeleği diğer eşyalarımın yanına bırakarak spor alanına doğru ilerledim. Adamlar ağırlık kaldırıyordu ama bizi de izliyorlardı. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı Santa'nın göğüs presi çalıştığı ağırlık kanepesine doğru yürüdüm. Düz kahverengi saçlı Mercy'nin ona destek vermesine bakılırsa ağırlık iriyarı adam için fazla olmalıydı. Hem Santa hem de Mercy'nin ağırlıkları yüzer kilonun üzerinde olmalıydı ve çoğu kastı.

Barı yukarı kaldırıp tekrar göğsüne indirirken Santa'nın kollarındaki kaslarının şişmesini izledim. Mercy'nin elleri yakın duruyordu ve sonunda ağırlığa rehberlik etmesi gerekti. Diğer adam bu egzersizde sınırına yaklaşıyor olmalıydı.

"Bir dakika araya girebilir miyim? Teğmen sizi yavaşlatıp yavaşlatmayacağımı görmek istiyor da."

İki adam birbirine baktı ve Santa gülümseyerek doğrulup oturdu. "Bize istediğin ağırlığı söyle de hazırlayalım."

"Şu anda takılı olan kaç?"

"Yüz otuz; tekrar çalışıyordum." Bunun göğüs presindeki azami ağırlığı olduğunu düşünmemem için kendini bu eklemeyi yapmak zorunda hissetmişti. Bu erkek gururuyla ilgili bir şeydi ve anlıyordum.

Düşünceli gözlerle ağırlıklara baktım. Erkeklerin hem çok hoşlanacağı hem de aynı zamanda nefret edeceği bir şey yapmak üzereydim. Bu ağırlığı kaldırabileceğimi biliyordum. Evde kaldırıyordum. Vücudumda dolaşan vampir ve çeşitli türlerde likantrop izleri sayesinde beni bile şaşırtan şeyler yapabiliyordum. Yeniliğine alışacak kadar uzun süredir bu kadar güçlü değildim. Ve daha önce insan polislere böyle bir gösteri yapmamıştım. Onları konuşarak da ikna etmeyi deneyebilirdim belki ama gerçeği göstermenin en hızlı yolu buydu.

Diğer adamlar etrafımıza toplanmaya başladı. Mercy ağırlıklara uzandı. "Kaç kilo istiyorsun, Blake?"

Baştan savan bir tavırla elimi salladım. "Bu yeterli olur."

Bakıştılar. Bazıları gülümsedi. Santa ayağa kalktı. *Eh, görelim bakalım,* der gibi kanepeye baktı.

Kanepenin arkasına yürüdüm. Mercy yolumdan çekildi. Diğerleri geri çekilerek bana yer açtı. Bu kiloyu kaldırabileceğimi ve onları etkileyeceğini biliyordum. Şu anda onları daha çok etkileyecek başka bir şey düşünüyordum. Artık sınanmaktan sıkılmıştım. Testlere bir son vermek ve hava kararmadan avlanmaya başlamak istiyordum. İhtiyacım olan şey biraz gösterişliydi.

Ellerimi bara koydum ve sağlam durabilmek için bacaklarımı iki yana açtım. Kaldıracak kadar güçlü olduğumu biliyordum ama vücut ağırlığım yeterli değildi, dolayısıyla

kollarım diğer işi yaparken ayakta dik ve dengeli durabilmek için diğer kaslarıma dayanmam gerekecekti.

Barı tutarak duruşumu ayarladım.

"Orada yüz otuz kilo takılı, Blake," dedi Santa.

"Seni ilk seferinde de duydum, Santa." Karın ve bacak kaslarımı gererek barı kaldırdım. Kontrollü, iyi bir kol egzersizi yapmak zordu ama başardım. Sonra hafif bir tıngırtıyla barı yerine bıraktım.

Biraz nefes nefese kalmıştım ve bütün vücuduma dolan kanı hissedebiliyordum. Kulaklarımdaki küçük uğultuya bakılırsa bu kadar yüksek bir ağırlıkla bir daha kol çalışmamam gerekiyordu. Sorun değildi, yapmaya hevesli değildim zaten... Bu arada adamlar nefes almayı unutmuş gibi mutlak bir sessizlikle duruyordu.

Ellerimi belimin iki yanına koyarak soluklanmaya çalıştım. Eğer başım dönüyormuş ya da sersemlemiş gibi görünürsem hepsi boşa giderdi.

"Aman Tanrım," dedi biri.

Teğmen Grimes'a ve çavuşlara baktım. "Kendi ağırlığımı taşıyabilirim, Teğmen."

"Tanrım, sen beni bile taşırsın," dedi Mercy.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Santa. "Bu kadar ağırlığı kaldırmaya yetecek cüssen bile yok."

"Tekrar yapabilir misin?" diye sordu Grimes.

"Tekrarlar mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Sırıttım.

"Belki. Ama denemek istemem."

Neredeyse gülümser gibi bakarak başını iki yana salladı. "Santa'nın sorusunu cevapla, Anita."

"Söylentileri duymuşsunuzdur. Tanrım, daha uçaktan inmeden sicilimi okumuşsunuz zaten."

"Haklısın, okudum. Yani gerçekten bir şehir efendisinin insan hizmetkarısın."

"Bu seni böylesine güçlendirmez," dedim.

"Tıbbi kayıtlarını gördüm," dedi.

"Ve?" dedim.

"Tıbbi açıdan bir mucizesin."

"O zaman sen söyle."

"Neyi?" diye sordu Santa hepimize şaşkınlıkla bakarak.

"Yani gerçekten beş farklı türde likantrop özelliği taşıyorsun ama biçim değiştirmiyorsun."

Başımla onayladım. "Evet."

"Bir dakika," dedi Santa. "Bu mümkün değil."

"Aslında," dedi Grimes, "Birleşik Devletler'de sadece üç benzer vaka belgelendi. Sen dördüncü olmalısın. Dünyada otuz kişi var. Uzmanlara likantrop aşıları fikrini veren de senin gibi insanlar oldu."

Biri bir hareket yapınca, "Evet, Arrio?" diye sordu Grimes.

"Likantropluğu bulaşıcı mı?"

"Anita?" dedi Grimes.

"Şekil-değiştiriciler sadece hayvan formundayken bunu bulaştırabilir ve benim bir hayvan formum yok, dolayısıyla hayır."

"Emin misin?" diye sordu.

"Yüzde yüz emin değilim. Kendi kanımı içmem. Ve bir yerin kesilirse üzerine kanımın akmasını istemezsin."

"Ama kanında beş farklı tür var, öyle mi?" diye sordu Santa.

"Evet," dedim.

"Yani kanın benimkine karışırsa sadece birini değil, ya hepsini alırım ya da hiçbir şey, öyle mi?"

Başımla onayladım.

"Evet."

"O zaman senin az önce yaptığın gibi şeyler yapabilir miyim?"

"Yapabilirsin, evet."

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Yani kendi ağırlığımın iki katıyla kol çalışabilirim. Neredeyse üç yüz kilo."

"Senin ölçülerinde bir şekil-değiştiricini bunu yaptığını görmüştüm ama ben gerçek bir şekil-değiştirici kadar güçlü değilim. Olsaydım tekrarları kolay yapardım ama yapamıyorum."

"Yani senin ölçülerinde bir şekil-değiştirici daha da mı güçlü olur?" diye sordu Davey; güzel ağızlı ve uzun boylu sarışın.

"Kesinlikle." Teğmen'e döndüm. "Yelek ve kaskla ilgili demek istediğim buydu. Böylesine bir güçten korunmaya yetmezler."

"Başına veya göğsüne alacağın bir darbenin etkisinden korur."

"Biraz."

"Bizimle çalışırken teçhizatını kuşanacaksın, Anita."

"Patron sensin."

Gülümsedi. "Raporlar pek fazla emirlere uymadığını gösteriyor."

"Uymam."

"Ama patron benim."

"Bu adamlar, bu birim için öylesin ve eğer sizlerle çalışacaksam bu seni benim de patronum yapar."

"Federal rozetin var. Patron olmaya çalışabilirsin."

Güldüm. "Bu adamların sana nasıl karşılık verdiğini gördüm. Bir değil bir düzine federal rozetim olsa bile hiçbiri beni patronları olarak görmez."

"Eğer suratlarını dağıtmak istersen bütün silahlarını ana istasyona gönderebilirim."

"Ben burada dost kazanmaya çalışıyorum, düşman değil."

"O zaman uzun süredir karşılaştığımız en kibar federal ajan olacaksın demektir."

Omuz silktim. "Ben sadece hava kararmadan şu vampirleri avlamaya başlamak istiyorum. Bunun olmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini söyle de yapayım."

"Malzemelerini topla. Seni Shaw'a götürelim."

"Giyeyim mi, taşıyayım mı?"

"Benim fikrimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Taşımak daha az agresif olur ama aynı zamanda zayıflık olarak da algılanabilir."

"Beni doğrudan olay yerine götürmeni istesem bunu yapar mısın?"

"Hayır."

İç geçirdim. "Pekala, beni Shaw'a götürün. Bırakalım da o da motor kapağımın altına baksın."

"Bu kulağa neden böylesine kötü geliyor?" diye sordu Santa.

"Çünkü sana her şey kötü geliyor," dedi Mercy.

Santa sırıttı. "Her şey değil."

"Sana neden Santa diyorlar?" diye sordum.

Aynı sırıtışla bana döndü. "Çünkü kimin yaramaz, kimin cici olduğunu anlarım."

Ona bir kaşımı kaldırarak baktım.

Bana izci selamı verdi.

"Gerçekten."

"Yalan söylemiyor," dedi kıvırcık kumral saçlı Örümcek.

Dumanı dağıtmak ister gibi elimi salladım. "Pekala, her neyse. Gidelim." Grimes, Rocco, Hooper ve malzemelerime doğru yürümeye başladım.

Mercy yüksek sesle arkamdan bağırdı. "Bize söylesene, Santa, sence Blake cici mi, yaramaz mı?"

Sırtımda bir ürperti hissettim. Olduğum yerde dönerek Santa'ya öfkeyle baktım. "Yamyam'ın kalkanlarımı aşmasına izin verdim ama sen giremezsin."

Santa'nın yüzünde benim duymadığım şeyleri duyuyormuş gibi bir ifade vardı. Çok uzaklardan geri dönmesi gerekmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Kalkanlarını aşamıyorum zaten."

"Hadi, Blake," dedi Mercy, "yaramaz mı, cici mi olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Yaramazım, Mercer. Cici olamayacak kadar çok kişiyi öldürdüm." Tepkilerini görmeyi beklemedim. Dönüp malzemelerime doğru yürüdüm. Eşyalarımı alacaktım ve beni Şerif Shaw'a götüreceklerdi. Belki Teğmen Grimes'ın benimle ilgili onayı yeterli olurdu ama uzaklaşırken Shaw'un yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca bundan şüphe duydum. Herkesin mesleki temkinini hoş karşılardım ama bu böyle devam ederse ben işime başlamadan hava kararacaktı ve Vittorio'yu karanlıkta kovalamak istemiyordum. Onu

öldürmeye çalışan son vampir avcısının kafasını postayla bana göndermişti ve benimkini kesip bir başkasına postayla göndermekten de mutluluk duyacağından emindim.

9

Bir saat sonra hala olay yerine götürülmemiştim. Neden mi? Çünkü bir sorgu odasındaki küçük bir masada oturuyordum. İstediğiniz kadar CSI izleyebilirsiniz ama Vegas'taki sorgu odasının benim gördüğüm diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Televizyondaki camlar ve açık alanlar, kameraların çalışabilmesi içindi ve gösterişliydi. Gerçek hayatta herkesin sorgu odası gibiydi: Küçük, loş, açık ama her zaman biraz tuhaf bir renkte boyanmış; sanki bir yerlerde sadece sorgu odalarında kullanılmaya uygun renklerin bir listesi varmış gibi.

Sorgu odalarında silahlara izin yoktu, dolayısıyla her şeyimi dolaplara koymuştum. Üzerimde hiç silah olmaması fikrinin beni duruma bağlı olmaksızın huzursuz ettiği gerçeği, zihin durumumla ilgili hiç hoş şeyler söylemiyordu. Shaw veya diğerlerinin bana zarar vereceğini sanmıyordum

elbette. Ama özellikle de bir vampirin beni hedef aldığını bildiğim bir şehirde silahlı olmayı tercih ederdim. Shaw bana Vittorio'nun peşine son kez düştüğüm zamanla ilgili birkaç soru sormuştu. Bana bir şüpheli gibi yaklaşmak niyetinde olduğunu gerçekten anlamamıştım. Diğer polislerle konuşacağımı ve onlara Vittorio'yla ilgili bildiğim şeyleri anlatacağımı sanmıştım. Bunun yerine hiç de hoş olmayan bir şekilde sorguya çekiliyordum.

Shaw, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapıya yaslanmıştı. Şapkası bir süre önce masanın üstüne attığı yerde duruyordu. Bana sert gözlerle bakıyordu ama beni öldürmeye kalkışmayacağını biliyordum. Son zamanlarda ölüm veya kalp kırıklığı söz konusu olmadığı sürece bana istediğiniz kadar sert bakabilirdiniz ve umrumda bile olmazdı.

"Bu kan emiciyle en son karşılaştığın zamandan söz et," dedi.

"İki kez anlattım zaten."

"Hayır, onlar raporlarda yazılı olanlar. Ben yazmadığın şeyleri istiyorum."

"SWAT da benimleydi, Shaw. Onların raporlarını benimkilerle karşılaştır."

"Bunu yaptım ama hikayenin sonunda apartman dairesinde olan saldırıdan söz etmiyorum. Vampir erkek arkadaşınla birlikte gizlediğiniz şeyleri öğrenmek istiyorum."

Bunu bir an düşündüm ve boynumu ovalama dürtüsüne karşı koydum. "Muhtemelen rapora yansımamış olabilecek bir şey, Vittorio'nun şehir efendilerinden gizlenebiliyor olduğu gerçeğiydi."

"Bunu güçlü olanların hepsi yapmıyor mu zaten?"

"Hayır, şehir efendilerinin, bölgelerine giren diğer güçlü vampirleri hissetme yeteneği vardır. Vittorio kadar güçlü biri için St. Louis'deki bütün vampirlerden -şehir efendisi dahil- gizlenebilme yeteneği gerçekten sıradışı bir şey."

"Ben de yaşlı Max'in yalan söylediğini sanmıştım."

"Sizin şehir efendiniz de mi onu hissedemedi?"

"Hissetmediğini söylüyor." Yine sesinde şüphe vardı.

"Yalan söylemiyor," dedim.

"Ya da sen onun için yalan söylüyorsun," dedi Shaw.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ne dedimse o demek."

"Ben buraya size yardıma geldim."

"Bir vampir seri katil bir duvara bizim adamlarımızın kanıyla senin adını yazdığı için buraya geldin. Aşağılık piç, vampir avcımızın başını postayla sana gönderdiği için buraya geldin. Bu adama senden bu kadar hoşlanmasını sağlayacak ne yaptığını merak ediyorum."

"Onu kovaladım, Shaw, o da kaçtı. Hepsi bu."

"St. Louis'deki polis onu yakaladıklarını söyledi ama sen kaçırdığını söyledin. Daha önce hiç görmediysen, ölen vampirlerden biri olmadığını nereden biliyordun?"

"Çünkü o evde öldürdüğümüz hiçbir yaratık onun yaptıklarını yapacak kadar güçlü değildi. Vittorio o evde olsaydı çok daha fazla kayıp verirdik."

"Siz de üç adam kaybettiniz."

"Güven bana, eğer Vittorio orada olsaydı çok daha kötü olurdu."

"Üç adamımızı öldürüp diğerlerini hastanelik edecek kadar mı kötü?" diye sordu.

"Raporumda tekrar ortaya çıkacağını düşündüğümü yazmıştım. O bir seri katil ve vampir olması patolojisi üzerinde büyük bir fark yaratmıyor. Çoğu seri katil, öldürmeye devam etmek zorundadır. Ölene veya yakalanana kadar durmaz ya da duramazlar."

"BİD katili yıllarca durdu," dedi Shaw.

"Evet. Bağla, işkence et, doğra; o isimden hep nefret etmişimdir. O cinayet dürtüsünü çocuk yetiştirmeye odaklayabilmesi ve yerel bahçe denetçisi olarak çalışabilmesi tüm profil uzmanlarının başına bela oldu. Durduğunda herkes onun öldüğünü veya başka bir suçtan hapse girdiğini düşündü. Bize seri katillerin yirmi yıl boyunca duramayacağı öğretilir. Bir süre veya dürtüleri yeniden güçlenene kadar durabilirler ama bu on yıllar sürmez. Onun durabilmesi başkalarının da istedikleri takdirde durabilecekleri veya onun için durumun kontrolle ilgili olduğunu gösteriyordu. Bize seks temelli cinayet gibi görünmüştü ama onun için konu kontrolle ilgiliydi ve hayatının diğer alanlarında yeterince kontrol sağlayabildiğinde durdu."

"Bunun üzerinde kafa patlatmış gibisin," dedi.

"Sen patlatmadın mı? Her polis bunları düşünmedi mi? BİD katili bu adamlarla ilgili bütün geleneksel teorilerimizi çürüttü. Bu tek kişi yüzünden, daha önce bu delilerle ilgili bildiklerimizden daha azını biliyoruz şimdi."

"Bir polis gibi konuşuyorsun," dedi.

"Şaşırmış gibisin?" diye sordum.

"Sanırım şaşırdım. Seninle ilgili ilginç görüşler duydum diyelim."

"Duyduğundan eminim."

"Sen şaşırmışa benzemiyorsun?"

"Sana telefonda da söyledim. Ben bir kızım ve iyi temizlenirim. Bu bile başlı başına bir dedikodu malzemesi. Ama bir vampirle birlikteyim ve kimse yasal olarak beni suçlayamasa da diğer polislerin bu yüzden benden nefret etmesine engel olmuyor."

"Sorun bir vampirle birlikte olman değil, Blake."

"Neymiş peki?"

"Sorun onunla birlikte yaşaman. Yoksa şehir efendinizle birlikte yaşadığını inkar mı edeceksin?"

"Neden inkar edeyim ki?"

Gözlerini kıstı. "Bundan hiç utanmıyorsun, değil mi?"

"İnsan birini sevmekten asla utanmaz, Shaw."

"Onu seviyor musun yani? Bir vampiri?"

"Onlar artık yasal vatandaşlar, Shaw. Herkes gibi onların da sevilmeye hakları var."

Yüzünde öyle bir tiksinti ifadesi belirdi ki bakmak bile sevimsizdi. Bu ifade yeterliydi. Vampirler yasaldı ama bu onları herkesin gözünde çıkılacak ya da sevilecek kadar iyi kılmıyordu. Üzücü olan şu ki birkaç yıl önce ben de Shaw'la hemfikir olurdum.

Sirk'e taşınmama karar vermemizin nedeni, Jean-Claude'un diğer vampirler arasındaki ününü güçlendirmekti ama beklenmedik olan, benim polisler arasındaki ünüme nasıl bir etki yapacağıydı. Şaşırmamam gerekirdi ve duygularımı incitmemeliydi ama şaşırmıştım ve duygularım da incinmişti.

Kapı açıldı ve Shaw'un kötü polisliğinin karşıtı olarak iyi polis gülümseyerek içeri girdi. Bana kahve getirmişti ve kahve bana kendimi daha iyi hissettirdi. Sadece kokusu bile moralimi yükseltmeye yetmişti.

Daha önce kendini Dedektif Morgan olarak tanıtmıştı ama standart bir dedektiften biraz daha yüksek rütbeli olduğunu tahmin ediyordum. Sıradan halkın arasına karışmak için takım elbise giyen ama diğer herkese emirler yağdıran birinin havası vardı onda.

Morgan, kahveyi önüme koyarak Shaw'un boşalttığı sandalyeye oturdu. Uzun, bronz tenli parmaklarını masanın eskimiş yüzeyine koydu. Koyu kahverengi saçları kısa kesilmişti ama kesilme zamanı gelmiş gibi, hala gözlerine biraz fazla yakın duruyordu. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettim ama gözlerindeki ve ağzının etrafındaki ince çizgilere bir saat kadar baktıktan sonra onu otuzdan çok kırka yaklaştırdım. Güçlü, bakımlı bir kırk yaş denebilirdi ama olmaya çalıştığı gibi genç, dost canlısı bir adam değildi. Yine de bu rolün yıllar boyunca sorguya çektiği birçok kişinin ve muhtemelen iş dışında tanıdığı kadınların üzerinde etkili olduğuna bahse girerdim.

Bardağı almamı bekledi. Kokuyu içime çektim ve ocakta fazla uzun süre kaldığını bilmeme yetecek kadar acı olduğunu hissettim ama sonuçta kahveydi ve içecektim.

"Şimdi, Anita..."

Bir süre önce bana ilk adımla hitap etmeye başlamıştı ve benim için sorun değildi. "Biz bu adamın neden senin peşinde olduğunu öğrenmek istiyoruz sadece. Bunu anlayacağından eminim."

Kahverengi gözlerine ve o lanet çocuksu sırıtışına bakarken onu erkeklerle adı çıkmış bir kadın olduğum için mi buraya getirip getirmediklerini merak ettim. Beni karizmasıyla etkileyebileceğini mi düşünmüşlerdi? Tanrım, yanlış kıza oynuyorlardı.

"Size bildiğim her şeyi anlattım, Ed." Evet, adı Ed Morgan'dı ve birlikte Ed ile Anita olmuştuk ki bunun kendisine puan kazandırdığını düşündüğü belliydi. Adı Tip O'Neill olsa bile benim için fark etmezdi.

Kapı açıldı ve Teğmen Thurgood geri döndü; harika. Bir kadındı ama diğer kadınlardan nefret ediyor gibi görünen kadınlardandı. Uzun boyluydu ve formunu koruduğunu belli eden bir rahatlıkla hareket ediyordu. Benden en azından on yaş büyük olmalıydı, teğmenlik rütbesini almasının sebebi de buydu herhalde. Saçları kısa ve kıvırcıktı ama harika elmacıkkemikleriyle ince yüzünü çekici bir şekilde sarıyordu; insanlar bu tarz elmacıkkemikleri için estetik cerrahlara dünyanın parasını öderdi ama onunki doğaldı çünkü o elmacıkkemiklerine ödeyecek parası olan biri daha kaliteli bir etek-ceket takım giyerdi. Onunki ödünç alınmış gibi duruyordu. Belki de son zamanlarda çok kilo vermişti ve gardırobunu yenilemekle uğraşmamıştı.

"Çıkın! İkiniz de. Sanırım bizim biraz kız kıza konuşmamız gerekiyor." Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemişti.

Gitmeli miyiz, diye soran bir bakış attı Morgan, Shaw'a. Bu küçük rutini daha önce prova ettiklerinden emindim. Shaw ciddi bir yüzle başıyla onayladı ve erkekler beni Thurgood'la baş başa bırakarak çıktı. Mükemmel.

Boy üstünlüğünü kullanmak için masanın üzerinden bana doğru eğildi. Bir kadın için uzun boyluydu ama uzun boy beni asla etkilemezdi. Herkesin benden uzun boylu olmasına alışıktım ne de olsa.

"Bu Vittorio'yla da düzüştün mü? Onu becerip sonra da şehir efendiniz için terk mi ettin? Bu yüzden mi sana o kafayı gönderdi? Eski günlerin hatırına küçük bir hediye

olarak mı?" Son kelimeleri yüzüme tıslar gibi söyleyebilmek için masanın etrafından dolaşmıştı.

Çoğu kimse geri çekilip sinerdi ama ben onlardan biri değildim. Vücudumun üst kısmıyla ben de dikkatle ona doğru eğildim. Aniden öpüşecek kadar birbirimize yaklaşmıştık. Onu ısıracakmışım gibi sıçrayarak geri çekildi.

Yeniden masayı aramıza aldı. Küçücük bir hareketime verdiği bu tepki beni memnun etti. Benden korkuyordu. Gerçekten korkuyordu. Neler oluyordu böyle?

"Kızlardan hoşlandığını sanmıyordum, Blake."

Ayağa kalktım.

Kapıya doğru geriledi.

İlginçti ama etkilenmeme yetecek kadar değil. "Küçük lezbiyen fantezilerin için kendi boş zamanını kullan, Thurgood. Siz beni burada oyalarken olay yerindeki izler soğuyor. Daha da kötüsü, gün ışığını boşa harcıyoruz ve sizi bilmiyorum ama ben elimden geldiği takdirde bu vampirleri geceleri kovalamak istemem."

"Seni bütün gün burada tutmak istersek bütün gün burada otururşun," dedi.

Bu bir hataydı.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Seni neyle suçlayacağımızı düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona doğru yürüdüm, o da geriledi. Bu da neydi? Kapı açıldı ve Morgan içeri girerek aramızda durdu. Shaw da hemen arkasındaydı. İkisi de iriyarı adamlardı ve gerçekte beni tehdit etmeseler de sadece üzerime yürümeleri beni geriletmeye yetmişti. Aynı şeyi ben de Thurgood'a yaptığım için bu konuda çirkeflik edemezdim.

Morgan sıcak tavrıyla gülümsedi. "Anita, birlikte oturup biraz daha kahve içelim mi?"

"Hayır, teşekkürler, Morgan."

"Ed, bana Ed diyebilirsin."

"Bakın, şu iyi polis-kötü polis muhabbetinize midem kaldırdığı ölçüde dayandım. Ya beni suçlayın ya da bırakın da gidip işime bakayım."

Birbirlerine baktılar.

"Ah, Anita."

"Biliyor musun, fikrimi değiştirdim, Morgan. Bana Blake veya Ajan Blake diyeceksiniz. Artık ilk isimle hitap etmek yok."

"Eğer bizimle konuşursan."

"Benim söyleyeceklerim bitti. Bir federal rozet taşıyorum ve olay yerine gitmek için her türlü yetkim var. Dolayısıyla, son kez söylüyorum, ya beni suçlayın ya da bırakın."

Morgan'ın kahverengi gözlerindeki dostça pırıltılar yok oldu. "Seni tam olarak neyle suçlayalım, Ajan?"

Ben de gülümsedim ama hoş bir gülümseme değildi. "İşte, bu daha iyi. Senin de benden hoşlanmadığını biliyordum."

"Senin için yeterince hoş olmadığımı kendin söylemiştin," dedi Shaw kapının dibinden. "Bu yüzden ben de Morgan'ı eklememizin iyi olacağına karar verdim. Yoksa o da mı senin için yeterince çekici değil?"

Bazı erkeklerin bir kadına yapacağı gibi Morgan'ı baştan aşağı yavaşça süzdüm. Öfkelenecek zaman bulabilmesi için en son yüzüne baktım. Ama öfkelenmemişti. Meydan okuyordu ama gerçekten öfkeli değildi. "Eee?" dedi.

Aşağılayıcı bir şeyler söylemeyi düşündüm ama benim tarzımda olmasa da aslında yeterince yakışıklıydı. Bu oyunlardan artık sıkılmış bir halde iç geçirdim.

"Kötü bir şeyler söyleyecektim ama gerçekten yakışıklısın. Vegas polisinin sorgu teknikleri listesine baştan çıkarmayı da eklediğini bilmiyordum."

Bana şaşkın gözlerle baktı. "Ne demek istediğini anlayamadım."

"Neden seni benimle birlikte buraya soktular? Neden yakışıklı olup olmadığını sorgulatıyorlar? Bunun neyi kanıtlaması gerekiyordu?" Havayı temizler gibi elimi ona doğru salladım. "Boşver, umrumda değil."

Bakışlarımı Morgan'ın arkasında duran Shaw'a çevirdim. "Beni suçlayacak mısınız?"

"Seni suçlayacak herhangi bir şeyimiz yok. Henüz." O *henüz*'ü eklemek zorundaydı.

"İyi, o zaman çekilin yolumdan." Kıpırdamaya tenezzül etmeden önce neredeyse ona dokunacaktım. Kapıyı açarak bana yol verdi. Yürümeye devam ettim.

10

Shaw beni silahlarımın yanına götürdü. İşimi yapmama engel olamazlardı. Haddinden fazla silah almama engel olamazlardı ama bundan hoşlanmak zorunda da değillerdi. Benim için de fark etmezdi. Federal rozetimle hadlerini bildirmek istemediğim için içeri girerken yanıma daha az silah almıştım. Grimes bunu zayıflık olarak göreceklerini söylemişti. Bir daha sefere tam teçhizatla girecektim ve yerel polisler buna katlanmak zorunda kalacaktı. Federal rozet sahibi olmadan önce kendim de federallerin kaba davranışlarına maruz kaldığım için nazik davranmaya çalışmıştım. Bugün federalleri neyin o kadar huysuzlaştırdığını anlamaya başlıyordum. Kibirli davranırsan seni itip kakamazlardı.

Kolayca taşıyabileceğimden daha fazla sayıda ölümcül silah taşıdığım için sırt çantam yeniydi. Kayışları sırtıma

uydurmak için tekrar ayarlatmam gerekmişti ve omuz kılıfımdan Browning BDM'imi çekerken sallanmaması için sıkı takmam gerekiyordu. Yeleği giymek zorunda kaldığımda Browning'i bel kılıfında taşıyordum. Smith&Wesson silahım yeleğin önündeki kayışlara takılı duruyordu. Yelek olmadığında S&W belimin arkasına geçiyordu. Kadın kotları çok fazla tarz ve bel çeşidi sergilemeye başladığında, ben de pantolon içi kılıflardan vazgeçmiştim. Kutsal su, yedek haç ve kutsal ekmekleri normalde fişeklik olarak tasarlanmış küçük ceplerde taşıyordum ama yedek şarjörler ve diğer yararlı eşyalar için de yeterince cep vardı. Sırt çantası aslında oldukça kullanışlıydı ama yeleği giyince kullanımı zorlaşıyordu ve yelekten hoşlanmamamın bir nedeni de buydu. Sırt çantasını takmadan önce silahları yerleştirmem gerekiyordu. Yeleği ve kaskı büyük sırt çantamda taşıyordum.

Kılıfı omuz kayışına bağlı olan sırtımdaki büyük bıçağı görünce Shaw'un gözleri iri iri açıldı. Ona aldırmamaya çalıştım. Kılıfın diğer tarafında Browning için yedek bir şarjör vardı; böylece Browning'in için on dört, yedek şarjörde on dört mermi ve sırt çantamda fazladan iki şarjör daha taşıyordum. Smith&Wesson'ı belime yerleştirdikten sonra, diğer kayışlara takılmaması için öne kaydırdım. Browning ve her şey yerleştikten sonra özel bir kayışla çaprazlama olarak omzuma astığım MP5 için yedek şarjör taşıyacak şekilde modifiye ettiğim bir bel kılıfım vardı. Sırt çantamda kabzasına fazladan mermiler eklenmiş bir Bantam pompalı tüfeğim ve daha fazla fişek bulunuyordu. Vampir avlama zamanı geldiğinde pompalı tüfeği elime alıyor, MP5'i yedek olarak kullanıyordum ama her şey sırt çantasına sığmadığı için MP5 kayışta kalıyordu.

"Malzemelerini daha önce görseydim sorgu filan olmazdı."

Shaw'a bir bakış attım ve her şeyin istediğim gibi olup olmadığını kontrol ederken onu yine yok saydım. Elinizi attığınızda yerinde bulabilmek için silahların kaymasını istemezdiniz. Saniyeler fark yaratırdı.

"Benimle konuşmayacak mısın?"

"Bana bir haydut gibi davrandın, Shaw. Ne dememi istiyorsun? İşe hazırlanış tarzımdan hoşlanmana memnun olduğumu mu?"

"Bir asker gibi hazırlanıyorsun."

"İyi bir öğretmeni vardı," dedi biri kapının yakınından.

Ayağa kalktım, kayışları çekiştirerek yerleştirdim ve Edward'a gülümsedim. "Benim yerime bütün takdirleri toplayamazsın."

Edward çok uzun boylu sayılmazdı, Shaw ondan birkaç santim daha uzundu. Atletik yapılıydı ama öyle aşırı kaslı değildi.

Asla iriyarı adamlarınki gibi omuzları olmamıştı ama tepeden tırnağa, hayatım boyunca tanıdığım en tehlikeli insanlardan biri olduğunu biliyordum.

"Seninle tanıştığımda daha ağzın süt kokuyordu," dedi sırıtarak. Gözlerinden yansıyan gerçek bir gülümsemeydi ve koca dünyada Edward'ın bu gülümsemesini hak eden birkaç kişiden biriydim. Bir sürü sahte gülümsemesi de vardı. Rol yapmak konusunda Dedektif Morgan onun yanında amatör kalırdı. Edward bu kadar sarışın ve mavi gözlü olmasa her yere uyum sağlayabilirdi ama ne yazık ki etnik bir yerde halk arasına karışamayacak kadar özgün bir görünümü vardı.

"Hangi cehennemdeydin... Ted? New Mexico'dan uçak yolculuğunun St. Louis'den daha yakın olduğunu söylediğini sanıyordum."

Gülümsemesi silindi ve o buz gibi bakışları belirdi. Bir dakika mutlu, bir an sonraysa gerçek Edward gibi bakıyordu. Tam anlamıyla sosyopat değildi ama onun da tuhaflıkları vardı.

"Vegas polisini eğlendiriyordum."

"Seni de mi sorguladılar?"

Başıyla onayladı.

"Sen Vittorio'nun peşinden hiç gitmedin. Onlara ne söyleyebilirdin ki?"

"Beni onunla ilgili sorgulamadılar." Sonuncusunu söylerken dönüp Shaw'a baktı. Dostça bir bakış değildi ve Edward'ın dostça olmayan bakışı tanıdığım herkesinkinden daha iyiydi.

Shaw o bakışlar karşısında sinmediyse de pek rahat görünmüyordu. "Biz işimizi yapıyoruz, Forrester."

"Hayır, Anita'yı günah keçisi yapmaya çalışıyorsunuz."

"Sana benimle ilgili ne sordular?"

"Ne kadar süredir düzüştüğümüzü bilmek istediler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Edward, Shaw'a bakmaya devam ediyordu. "Evet, dedikodulara bakılırsa benimle, Otto Jeffries'le ve New Mexico'daki bir polisle yatıyorsun... Ah, birkaç kişi daha var. Anlaşılan çok meşgul bir ajanmışsın."

"Donna'yla çocuklar nasıl?" diye sordum. Birincisi, bunu gerçekten bilmek istiyordum. İkincisi, Shaw'un önünde dedikoduları daha fazla tartışmak istemiyordum.

"Donna sevgilerini gönderdi. Becca ve Peter da öyle."

"Peter, siyah kuşak sınavına ne zaman girecek?"

"İki hafta sonra."

"Alacak," dedim.

"Biliyorum."

"Becca'nın dans resitali nasıl gidiyor?"

Yine o samimi gülümsemesiyle baktı. "Gerçekten iyi gidiyor. Öğretmeni çok yetenekli olduğunu söylüyor."

"Bütün bu aile meseleleriyle beni utandırmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Shaw.

"Hayır," dedim, "seni görmezden geliyoruz."

"Sanırım bunu hak ettim. Ama bir de bizim tarafımızdan ba..."

Bir elimi kaldırdım. "İşimde erkeklerden daha iyiyim diye bana kötü adamlardan biriymişim gibi davranmanızdan sıkıldım artık."

Edward vurgulu bir şekilde boğazını temizledi.

"Arkadaşım hariç," dedim.

Başıyla onayladı.

"Ama bu da sorunun bir parçası. Diğer vampir avcılarının hepsinden daha *iyiyim*. Daha çok yaratık öldürdüm ve bir kadınım. Buna dayanamıyorlar, Shaw. Sadece işimde iyi olduğuma inanamıyorlar. Başarımın sırrı ya yolumu düzüşerek açmış olmam olmalı ya da ben de ucubenin tekiyim."

"O kadar iyi olamazsın," dedi.

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

Shaw mahcubiyetini gizlemedi. "O kadar iyi olmak için eğitim almış olman gerekir."

"Ama *o kadar* iyi," dedi Edward o kendine has dümdüz sesiyle. Bunun anlamını bildiğinizde ensenizdeki tüyleri dimdik eden o ses.

"Sen eski özel güç üyesisin. Onun öyle bir eğitimi yok."

"İyi bir asker olduğunu söylemedim."

"Ne peki? İyi bir polis mi?"

"Hayır."

Shaw, kaşlarını çattı. "Ne o zaman? İyi olduğu şey ne? Ve *düzüşmek* dersen çok kızacağım."

"Öldürmek," dedi Edward.

"Ne?" dedi Shaw.

"Neyi iyi yaptığını sordun, ben de söyledim."

Shaw beni baştan aşağı süzdü. Gözlerinde cinsel bir ima yoktu, Edward'ın neden söz ettiğini anlamaya çalışıyordu sadece. "Öldürmekte gerçekten o kadar iyi misin?"

"İyi bir polis olmaya çalışıyorum. İyi bir asker olarak emirlere belli bir noktaya kadar uymaya çalışıyorum. Ama sonuçta ne gerçekten bir polis ne de askerim. Yasal yetki sahibi bir katilim. Cellat."

"Başka bir ajanın bir katil olduğunu itiraf edeceğini hiç sanmıyorum."

"Teknik olarak yasal ama öldürme amacıyla Birleşik Devletler vatandaşlarını kovalıyorum. Çoğu seri katilden daha çok insanın kafasını kesip kalplerini söktüm. Bunu güzel göstermek istiyorsanız bana bir infaz emri verin, tamam. Ama ben hayatımı nasıl kazandığımı biliyorum, Şerif. Ne olduğumu biliyorum ve olduğum şeyde de gerçekten ama gerçekten iyiyim."

"Daha iyisi var mı?" diye sordu Shaw.

Edward'a baktım. "Sadece bir tane."

Shaw önce Edward'a, sonra tekrar bana baktı. "O halde sanırım ikiniz de burada olduğunuz için şanslıyım," dedi ama sesinde alaycı bir tını vardı.

"Burada olduğumuz için şanslısın," dedim ve kapıya yöneldim. Edward benimle birlikte gelirken anahtarları çıkardı. "Bir araba ayarladım, böylece biraz yalnız kalırız."

"Güzel," dedim.

"Ah, Olaf'tan sadece figüran olarak söz etmedim."

Koridorda durarak ona baktım. "Yani sen..."

"Ajan Otto Jeffries. Batılı ajanlardan biri. Buraya geldiğimde o da buradaydı."

Olaf gerçek bir seri katildi. Ama BİD katili gibi o da dürtülerini belli bir noktaya kadar kontrol edebiliyordu. Edward ve benim bildiğimiz kadarıyla bu ülkede kötü bir şey yapmamıştı. Hiçbir şeyi kanıtlayamazdık ama onun ne olduğunu ben biliyordum, o da benim bildiğimi biliyordu ve bilmem hoşuna gidiyordu.

Benimle birlikte çıktığı bir vampir avı, Olaf'a ajan olabileceği ve seri katillik işini yasal olarak yapabileceği fikrini vermişti. Bir vampirin kalbini ve başım yok etmek için belirlenmiş bir yol yoktu. Sadece yapmanız gerekiyordu. Öldürme süreci başladığındaysa vampiri koruyan hiçbir kural kalmıyordu. Hiç. Vampir avcısının merhametine kalıyorlardı. Hayattaki hedeflerimden biri asla ama asla Olaf'ın merhametine kalmamaktı.

11

Edward bize büyük bir SUV ayarlamıştı. Simsiyahtı ve biraz tehditkar görünüyordu. Renk tercihinde bulunmadığına emindim ama kesinlikle uymuştu. Araba seçimi de iyiydi çünkü çöle gitmemiz veya yoldan uzaklaşmamız gerekirse işimizi gayet iyi görürdü.

"Araba kiralayacak fırsatı ne zaman buldun?" diye sordum.

"Sorguladıkları ilk kişi bendim. Diğer üç federal ajanı sorguya çekmelerinin zaman alacağını biliyordum. Zamanım olduğunun farkındaydım."

Yürürken aniden durdum. "Diğer üç ajan mı dedin?"

Dönüp bana bakarak başıyla onayladı. "Evet." Gülümsemesine bakılırsa benden bir şey gizliyordu. Edward gizemli olmayı severdi. Ailesiyle tanışmış ve gizli kimliğiyle ilgili çoğu şeyi öğrenmiş olmam bu alışkanlığını değiştir-

memişti. Beni şaşırtma fırsatı bulmasını zorlaştırmıştı sadece.

"Dört numara kim?" diye sordum.

Elini kaldırdı. Bu, sahada el işaretlerini bilecek kadar eğitimli olan insanlarla iletişim kurarken kullandığını gördüğüm bir hareketti. *Benimle gel,* demekti.

Binanın arka tarafında küçük bir polis grubu vardı. İşimizle ilgili her şeyi fark ettiğimiz gibi refleks olarak onları da daha önce fark etmiştim. Olaf ayağa kalktı ve aniden orada beliriverdi. Biri dışında hepsinden en azından yarım baş uzundu. Daha önce çömelmiş filan mıydı? Dahası, siyah bir tişört ve paçalarını siyah çizmelerine soktuğu siyah kot pantolon giymişti. Bir kolunda, çıplak kaslı kollarını sergileyecek şekilde siyah deri bir ceket asılıydı. Onu son gördüğümden beri güneşte daha fazla kalmış gibi tenine renk gelmişti. Ama tıpkı benim gibi Olaf da bronzlaşmıyordu. Damarlarında çok fazla Alman kanı dolaşanlar pek bronzlaşamaz.

Başı hala tamamen tıraşlıydı. O kadar ki siyah kaşları yüzünde fazlasıyla belirgin görünüyordu. Kirli sakalı çenesi boyunca bir çizgi oluşturmuştu çünkü gerçekten tertemiz olabilmek için günde iki kez tıraş olması gereken erkeklerdendi. Aniden merak ettim: Başını tıraş ediyor muydu, yoksa kel miydi? Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Başı, giysileri, boyu; hepsi onu koyun sürüsünün ortasında duran bir kurt gibi gösteriyordu. Ama onu daha önce fark etmemiştim bile.

Edward da bunu yapabiliyordu. Açıkça ortadayken görünmez olabiliyordu. Olaf'ın bize doğru yürüyüşünü izlerken böylesine iriyarı bir adamın bu kadar zarif hareket

edebilmesine hayranlık duydum ama bu zarafette bolca kas ve şiddet de vardı.

Omuz kayışına asılı H&K P2000 ve kayışların diğer tarafındaki yedek şarjörler şiddet kısmını daha da güçlendiriyordu.

Onu son gördüğümde destek silahını belinin arkasında taşıyordu. Daha sonra bunu bir kontrol edecektim. Yan tarafında önkolumdan daha büyük bir bıçak asılıydı ve alt kısmı bacağına bağlanmıştı. Çoğu vampir avcısı böyle büyük bıçaklar taşırdı.

Simsiyah ve tehditkar havasıyla bana doğru yürürken gülümsedi. Dostça bir gülümseme değildi. Erkek arkadaş gülümsemesiydi. Hayır, daha fazlası. Bir kadınla seks yapmış olan -hem de süper bir seks yapmış olan- ve daha fazlasını uman bir erkeğin gülümsemesiydi. Olaf o gülümsemeye hak kazanmamıştı.

"Anita," dedi. Adımı söylerken sesine bir sürü duygu yüklemişti.

Duraksayarak takma adını söylemem gerekti. "Otto."

Edward'la benim tepemizde dikilene kadar yaklaştı. Olaf neredeyse iki metre boyundaydı ve neredeyse herkese tepeden bakıyordu elbette.

Bana elini uzattı. Onunla karşılaştığım ilk iki seferde de bana elini uzatmış mıydı? Hatırlamaya çalıştım... Hayır, kadınlarla tokalaşmazdı. Ama şimdi gülümsemesi hafifçe silinmesine rağmen elini uzatmıştı.

Gülümsemesi yüzünden ona dokunmak istemiyordum. Ama Olaf'ın kadınlara karşı patolojik nefreti tokalaşma teklifini çok değerli kılıyordu. Beni buna değer bulduğunu gösteriyordu. Ayrıca polisin bizi görebileceği yerlerde

birlikte çalışmamız gerekecekti. Daha ava başlarken bana kızmasını istemiyordum.

Elini sıktım.

İri eliyle elimi kavrayarak diğerini koluma koydu. Nedenini asla anlayamasam da bazı erkeklerin bunu yaptığını biliyordum.

Ve bu kez nedenini de anlıyordum.

Elimi çekmeye çalıştım. Elimde değildi. Tutuşunu sıkılaştırarak bana sahip olduğunu, yoksa uzaklaşmak için karşı koymam gerekeceğini hissettirdi. Sadece bir anlıktı ama bana son karşılaşmamızı hatırlatmaya yetmişti.

Son kez birlikte avlandığımızda vampirlerin kalplerini Olaf'la birlikte parçalamıştık. Yardım etmeyi önermişti ve ben de kabul etmiştim. Nasıl biri olduğunu unutmuştum.

Elini, açtığım deliğin içine sokmuş, kolu göğüskafesinin boşluğunda benimkinin yanına kaymıştı. Elimi tutup hala sıcak olan kalbe bastırdığında dönüp ona bakmıştım. İkimiz de cesedin üzerine eğilmiş, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta duruyorduk ve kollarımız erkek vampirin göğsünün içindeydi. Her yerimiz kan içinde, ellerimiz kalbi kavramış halde cesedin üzerinden bana bakmıştı. Sanki mum ışığında bir masada oturuyorduk ve üzerimde güzel iç çamaşırları varmış gibi bakıyordu.

Boştaki eliyle kolumu tutarak göğüskafesinden yavaşça çıkarışımızı kontrol etmişti. Bunu yaparken uzun sürmesini sağlamış ve sürekli yüzüme bakmıştı. Kollarımızın göğüskafesindeki kanlı delikten birlikte çıkışını izlemişti. Elini kolumda tutarak ellerimizi yukarı doğru kaldırmış, bir an için kalbi birlikte tutmamızı sağlamış ve kanlı kasın üzerinden bana bakmıştı.

O anda benden bir öpücük çalmıştı. İlk kez öpüşmüştük ve eğer elimden gelirse sonuncusu olacaktı.

"Bırak beni," dedim kelimeleri tane tane söyleyerek.

Dudakları aralandı ve nefesini uzun bir iç çekiş gibi üfledi. Bu, gülümsemesinden daha kötüydü. O avın ganimetinin ben olduğumu o zaman anladım. Bir seri katilin ganimeti, kurbandan veya cinayet mahallinden aldığı ve gördüğünde, dokunduğunda, duyduğunda, kokladığında veya tadım hissettiğinde cinayetin anısını geri getirecek olan bir şeydi.

Korkumu belli etmemek için elimden geleni yaptım ama muhtemelen işe yaramadı. Edward yanımıza yaklaştı. "Onu duydun," dedi.

Olaf, güneş gözlüğünün camlarının arkasında gizlenen gözlerini Edward'a çevirdi. Hepimiz son kez bir araya geldiğimizde Edward beni korumak için elinden geleni yapmıştı ama beni Olaf'tan korumak sadece silah ve şiddetle olmazdı. Edward son defasında rehberliğe ihtiyacı olan bir kız çocuğuymuşum gibi kolumu tutmuştu. O zaman Edward bana ilk kez bir kadınmışım gibi dokunmuştu çünkü onun gözünde asla kadın olmamıştım. Beni bir kız, belki kendi kız arkadaşı gibi gördüğü fikrini Olaf'ın kafasına o sokmuştu. Belki de korumak istediği bir kız. Başka kimsenin bir yalan için kendini tehlikeye atmasına izin vermezdim ama tanıdığım kişiler arasında Olaf'la başa çıkabilecek biri varsa o kişi kesinlikle Edward'dı. Ayrıca Edward'ı daha uzun süredir tanıyordu, dolayısıyla Olaf'ın bana aşık olması bir ölçüde Edward'ın suçuydu.

Edward bunu tekrar yaptı. Kolunu omuzlarıma attı. Bu bir ilkti. Ayrıca diğer polisler arasındaki ünüme de yararı

olmayacaktı. Fakat o anda beni endişelendiren şey onlar değildi. O anda endişelendiğim tek şey bir eli kolumda, diğer eli elimde olan bu adamdı. Son derece masum bir dokunuştu ama onun -ve benim- üzerimizde yaptığı etki masum olmaktan çok uzaktı.

Edward, kolunu omuzlarıma atmıştı. Sarılmaktan çok kendi bölgesini vurgulayan bir hareketti. Lisedeki sporcuların amigo kız arkadaşlarına yapmayı sevdiği türden bir hareket. Yine oldukça masum bir hareketti ama sahiplenme işaretiydi. *Bu benim, senin değil.*

Ben Edward'ın da değildim ama o anda Olaf'tan kurtulmamı sağlayacaksa herhangi birinin olmaya razıydım. Birlikte çıktığımız son avın anısını unutmaya çalışıyordum ve aklıma geldikçe Vegas sıcağında bile tüylerim ürperiyordu.

Olaf güneş gözlüğüyle gizlenen gözlerinin tüm ağırlığıyla Edward'a baktı ve sonra yavaşça beni bırakıp geri çekildi.

Edward kolunu omuzlarımdan çekmeden Olaf'a bakmaya devam etti. Orada dururken ürpermemek için elimden geleni yapıyordum ama sonunda nefes almayı bile zorlaştıran sıcakta ürperdim.

Olaf yine gülümsedi ve bir anda onu bir gün öldüreceğim düşüncesi zihnimde çok net belirdi. Belki bugün değil. Bu kez de değil. Ama sonunda bir çizgiyi aşacaktı ve onu öldürecektim. Bu düşünce kendimi toparlamama yardımcı oldu. Şimdi kendimi daha kendim gibi hissediyordum. Bu ona gülümseyerek karşılık vermeme de yardımcı oldu ama aynı gülümseme değildi. Onunki neredeyse seksüeldi, benimkiyse ülkenin her yerinde kötü adamları korkutan, sevimsiz bir gülümsemeydi.

Olaf kaşlarını çattı. Bu da daha fazla gülümsememe neden oldu.

Edward tek koluyla omuzlarımı sıkıştırdıktan sonra geri çekildi.

Karakolun önündeki bazı polislerin bize baktığım fark etmiştim. Gösteriyi izliyorlardı. Gördüklerini doğru anladıklarını sanmıyordum ama üçümüzün arasındaki gerginliği hissetmelerine yetecek kadarını görmüşlerdi. Onlar da Olaf'ın çıkardığı sonucu çıkarmış olmalıydı: Edward ve ben çifttik.

Herkesle yattığıma zaten inanıyorlardı. O halde neden dedikoduları doğrulayacak bir şey yapmak beni incitiyordu?

Bizi izleyen polislere baktım ve bize bakmayan iki polis gördüm. Onları gördüğüm anda dördüncü ajanın kim olduğunu anlamıştım.

Bernardo Benekli At, bir kadın polisle çok yakın duruyordu. Kadın, omuzlarına kadar inen saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Küçük üçgen yüzünü Bernardo'ya doğru kaldırmış, neredeyse kahkaha atacakmış gibi gülümsüyordu. Üniforma bile kadının seksi vücut hatlarını gizleyemiyordu.

Bernardo uzun boylu, esmer ve alışkın olduğum standartlara göre bile çok yakışıklıydı. Saçları benimkilerden daha siyahtı, o kadar ki güneşte mavi parıltılar saçıyordu. Saçlarını başının arkasından neredeyse beline kadar inen bir örgü yapmıştı. Kadını güldüren bir şey söyledikten sonra bize yaklaştı.

Omuzları hala geniş, beli hala inceydi, belli ki düzenli olarak spor salonuna gidiyordu. Ancak genetik özellikle-

rin kazandırabileceği türden elmacıkkemiklerine sahip bir Kızılderili'ydi. Bakması bile zevk verici bir görüntüydü ve bize yaklaşırken kadın da bunu yapıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Bernardo daha sonra onu aradığı takdirde kesinlikle çıkacaklardı. Bunu Bernardo da biliyordu. Kadınlarla birlikteyken özgüven sorunu yaşayacak biri değildi.

Bize yaklaşırken gülümseyerek güneş gözlüğünü gözlerinin üzerine kaldırdı ve mükemmel model ifadesiyle baktı.

"Büyük bir gösteriydi," dedi. "Bu iriyarı arkadaşın seninle çıktığını veya çıkmak istediğini ve Ted'in de zaten çıktığını düşünüyorlar. Memure Lorenzo'ya senin ilgini çekmek hevesinde olmadığımı anlatana kadar canım çıktı."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yüzünde komik bir ifade vardı. "Bunda ciddi olduğunu biliyorum ve egoma ağır bir darbe olduğunu belirtmeliyim."

"Bence çabuk toparlanırsın. Şu memure de acını gidermeye hevesli görünüyor."

Bernardo arkasına baktı ve kadına dünya standartlarındaki gülümsemesini hediye etti. Kadın gülümserken kızardığını fark ettim. Hem de metrelerce öteden.

"Eski Ev Haftası gibi," dedim.

"Ne kadar oldu, neredeyse üç yıl mı?" diye sordu Bernardo.

"Aşağı yukarı," dedim.

Olaf bizi izliyordu ve bundan memnun olmadığı belliydi. "Kız senden hoşlandı."

"Evet, hoşlandı," dedi Bernardo. Beyaz tişörtü esmer teninde hoş görünüyordu. Doğal katil kıyafeti olarak tanım-

ladığım şeyi bozan da buydu: Siyah kot, siyah tişört, çizmeler, deri ceket, silahlar, güneş gözlüğü. Deri ceketini Olaf gibi koluna asmıştı çünkü hava deri giymeye izin vermeyecek kadar sıcaktı. Ben derilerimi St. Louis'de bırakmıştım.

Bernardo elini uzattı ve tokalaşmak için karşılık verdiğimde elimi kaldırıp öptü. Bunu yapmasının nedeni, onu çok çekici bulmadığımı söylemiş olmamdı ve bundan kısmen nefret etmişti. Bunu yapmasına izin vermemeliydim ama hareket başladıktan sonra durdurmak için bilek güreşi yapmaktan daha zarif bir yol yoktu. O da memureden dolayı bunu yapmamalıydı. Ayrıca diğer polisler ve Olaf yüzünden de bunu yapmasına izin vermemeliydim.

Olaf bana değil bu konuda bir şey yapmasını beklermiş gibi Edward'a baktı.

"Bernardo herkesle flört eder," dedi Edward. "Kişisel bir şey değil."

"Ben elini öpmedim," dedi Olaf.

"Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun," dedi Edward.

Bernardo önce Olaf'a, sonra bana baktı. Bana daha rahat bakabilmek için güneş gözlüğünü gözlerine indirdi. "Kendinle ve bu iriyarı arkadaşla ilgili bana söylemen gereken bir şey mi var?"

"Ne demek istediğini anlamadım," dedim.

"Hoşlandıkları kadınlar yakınımdayken bazı erkeklerin verdiği tepkiyi verdi de. Otto daha önce hiç umursamamıştı."

"Umursamıyorum zaten," dedi Olaf.

"Yeter," dedi Edward. "Rehberimiz gitmeye hazır, dolayısıyla herkes arabaya." Sesi tiksinti yansıtıyordu ve bu onun için ender bir şeydi. Yani duygularını sesine yansıtmak.

"Ben öne oturacağım," dedi Bernardo.

"Öne Anita oturuyor," dedi Edward ve sürücü tarafına dolaştı.

"Onu benden daha çok seviyorsun," dedi Bernardo.

"Evet," dedi Edward direksiyona geçerken.

Ben yolcu tarafına oturdum. Olaf çaprazımda kalacak şekilde diğer tarafa yerleşti. Ben o köşeye Bernardo'nun oturmasını tercih ederdim. Gerçi Olaf'ın onu görebileceğim bir yerden bakmasının mı, yoksa göremeyeceğim bir yerden beni izlemesinin mi daha rahatsız edici olacağına karar veremedim.

Öndeki devriye arabası lambalarını yakıp sirenlerini açtı. Anlaşılan daha fazla zaman kaybetmeyecektik. Güneşin parlaklığı gökyüzünün mavisini solduruyordu. Çok fazla yıkanmış kot kumaşı rengindeydi gök. Öğleden sonraydı ve hava kararana kadar beş saatimiz vardı. Başka bir araba daha sirenlerini ve lambalarını çalıştırarak arkamıza geçti. Vampir avcılarını geciktirmenin iyi bir fikir olmayacağını düşünen tek kişi ben değildim, orası kesin.

12

Olay yeri dev gibi bir depoydu. Büyük ölçüde boş, yankılı bir yerdi. Tabii eğer polisler, acil servis elemanları ve adli tıp uzmanları her yeri doldurmuş olmasaydı. Birkaç saat önce olduğu kadar kalabalık değildi ama hala önceki günden kalan bir olay yeri için fazlasıyla yoğundu. Fakat tabii ölenler kendilerindendi. Herkes üzerine düşeni yapmak istiyordu. Herkes yardım etmek veya yardım ettiğini hissetmek istiyordu. İnsanlar işe yaramaz olmaktan nefret eder ve polisler için bu iki kat geçerlidir. Bir polisi hiçbir şey bir şeyi düzeltememekten daha fazla delirtemez. Polislere has bir şeydir bu. İnsanlar ipuçlarına bakarak oyalanır ve bir anlam çıkarmaya çalışır.

İpuçları olsa da onlardan bir anlam çıkarılamayabilir. Vittorio, daha az güçlü vampirlerinin kendisine yardım etmesini sağlayan özel vampir güçleri olan bir seri katildi.

İkna yoluyla değil metafiziksel güçle kendi hastalığını başkalarıyla paylaşabilen bir seri katil. Onun tarafından vampire dönüştürülen herkes onun hobisine katılmaya ve sapkınlığını paylaşmaya zorlanabilirdi.

Cesetlerin bulunduğu bütün çizgilere baktım. Shaw üç adam kaybettiklerini söylemişti ama bu sadece bir sayı, bir kelimeydi. Orada durarak cesetlerin yerlerini gösteren çizgilere bakarken durumu çok daha iyi kavramıştım. Eşyaların düşüp devrildiği yerleri gösteren daha bir sürü çizgi vardı. Neler olabileceğini merak ettim. Silahlar, harcanmış kovanlar, giysiler... Her şey tek tek işaretlenir, fotoğraflanır ve videoya alınırdı.

Zemin bir mayın tarlası gibiydi. O kadar çok şey işaretlenmişti ki aralarında yürümek neredeyse imkansızdı. Burada neler olmuştu böyle?

"Silahlı çatışma," dedi Edward kısık sesle.

Ona baktım.

"Ne?"

"Silahlı çatışma. Harcanmış kovanlar, şarjörleri boşalmış ve fırlatılıp atılmış silahlar. Korkunç bir kavga kopmuş."

"O çizgiler harcanmış kovanları gösteriyorsa neden hiç vampir cesedi yok? Bu kadar çok mermiyi boşaltıp da hiçbir şey vurmamak mümkün değil. Özellikle de bu adamların aldığı eğitim düşünülürse."

"Üstelik vampir avcısı eski askerdi," dedi Bernardo.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Memure Lorenzo konuşmayı seviyor."

Ona onaylayan bir bakış attım. "Sadece flört etmiyordun, aynı zamanda istihbarat topluyordun. Ben de sadece eğlence peşinde olduğunu sanmıştım."

"Bunu bir taşla iki kuş vurmak gibi düşünmeyi tercih ederim," dedi. "Bilgi topladım ve kadın da hoştu."

Olaf, adli tıp uzmanlarının bıraktığı bütün o küçük çizgilerin ve işaretlerin arasında dolaşmaya başladı. Hepsinin arasında zarifçe hareket ediyordu. O dev gibi gövdesiyle bütün o işaretlerin ve çizgilerin arasında dolaşırken gerçekdışı gibi görünüyordu. Ben bir şeyleri bozmadan bunu yapamazdım ama Olaf süzülür gibiydi. Zamanımın çoğunu şekil-değiştiricilerle ve vampirlerle birlikte geçiriyordum ve ikisi de zarif kelimesini tanımlayacak türlerdi ama böylesine iriyarı bir adamı kanıtların arasında dolaşırken izlemek yine de etkileyici ve aynı zamanda da huzursuz ediciydi.

Cesetlerin ve kanıtların kendilerini görmeyi tercih ederdim ama cesetleri bu sıcakta ortada bırakmamalarım anlıyordum. Silahları ortalıkta bırakmamalarını da anlıyordum. Ayrıca bir duruşma olması durumunda gerekirse diye kovanlar ve cephaneler de toplanırdı.

"Delilleri bir duruşma olacakmış gibi topluyorlar hep," dedi Edward aklımdan geçeni okumuş gibi.

"Evet," dedim, "ama vampirler mahkemeye çıkarılmaz."

"Hayır," dedi Edward, "onların mahkemesi biziz." Götürülen şeyleri hayal etmeye çalışır gibi etrafına bakınıyordu. Ben henüz bunu yapamıyordum. Resimler ve video görüntüleri bana bu boş yerden daha çok yardımcı olacaktı. O zaman görebilecektim. Burada ise sadece götürülen şeylerin izleri ve Vegas sıcağında giderek güçlenen ölüm kokusu vardı.

Cesetleri götürmüşlerdi ama henüz kanı ve diğer sıvıları temizlemediklerinden ölümün kokusu hala oradaydı.

Elimden geldiğince aldırmamaya çalışıyordum ama artık bilincimle düşünmeye başladığımdan aldırmazlık da edemiyordum. Bu kadar çok likantrop özelliğine sahip olmanın dezavantajlarından biri de koku duyumun aniden aşırı yüklenebilmesiydi. Bunun bir cinayet mahallinde başınıza gelmesini istemezsiniz.

Kurumuş kan, çürüyen kan kokusu neredeyse dilimdeydi. Kokusunu alınca görmem gerekirdi. Kan onca zamandır orada olmalıydı ama sanki bir film şeridiyle gözlerimden gizlenmiş gibiydi. Deponun zemini kandan kararmıştı. Her yerde kan birikintileri vardı. Bir filmde veya televizyonda ne kadar çok kan görürseniz görün gerçeğiyle kıyaslanamaz. İnsan vücudunda çok fazla kan vardır ve zemin onlarla doluydu. Beton zeminde kapkara bir göl donup kalmış gibi görünüyordu.

Ayakkabılarımızın üzerine geçirmemiz için bize küçük galoşlar vermişlerdi ve bunun sadece standart uygulamadan kaynaklanmadığını artık biliyordum. Onlar olmadan üstümüz başımız kan içinde kalırdı.

"Onlarla beslenmemişler," dedi Bernardo.

"Hayır," dedim. "Sadece kanlarım boşaltmışlar."

"Belki de kanın bir kısmı vampirlerindir. Ölülerini yanlarında götürmüş olabilirler," dedi Edward.

"St. Louis'de yem ve tuzak olarak kendi adamlarını geride bırakmıştı. Ölüp ölmemeleri de hiç umrunda olmamıştı. Canlılarını korumayan birinin ölülerini alıp götüreceğini sanmıyorum."

"Ya bu ölülerin verecek bir şeyleri varsa?" diye sordu Edward.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yapılacak en doğru şey olduğu için ölüleri almamıştır ve belki de yapılacak en akıllıca şey olduğu için almıştır."

Bunu bir an düşündüm, sonra omuz silktim. "Ölü vampirler bize zaten bilmediğimiz neyi söyleyebilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Edward. "Sadece bir fikirdi."

"Bir SWAT ekibine nasıl tuzak kurmuşlar?" diye sordu Bernardo.

"Ölen vampir avcısının ölülerle ilgili bir yeteneği var mıydı?" diye sordum.

"Yani senin gibi ölü diriltici olup olmadığını mı soruyorsun?" diye sordu Bernardo.

Başımla onayladım. "Evet."

"Hayır, eski askermiş ama ölüleri diriltmekle falan alakası yok."

"O halde yanlarında vampirleri hissedebilen biri olmadan içeri girmişler demektir," dedim. Ve ekledim: "Yanlarında bir uzman olduğunu biliyorum. O da ölenler arasında. Ama psişik olmak ölülerle aranın iyi olduğu anlamına gelmez."

"Aramızda senin gibi ölülerle ilgili yeteneği olan çok fazla kimse yok, Anita," dedi Edward.

Yüzünü inceledim ama olay yerine bakıyordu. Ya da bu katliamın ortasında dikkatle çömelmiş olan Olaf'ı izliyordu.

"Vampirleri hissedemediğiniz halde sizlerin nasıl hayatta kaldığınızı hep merak etmişimdir."

Gülümsedi. "Bu işte iyiyim."

"Benim yeteneklerime sahip değilken hayatta kalabiliyorsan benden daha iyisin demektir."

"Bu beni de senden daha iyi yapar mı?" diye sordu Bernardo.

"Hayır," dedim kararlı bir tavırla.

"Neden Ted senden daha iyi de ben değilim?"

"Çünkü o kendini bana kanıtladı, oysa sen hala sadece güzel bir yüzsün."

"Birlikte oynadığımız son seferinde neredeyse ölüyordum."

"Hepimiz aynı durumda değil miydik?" diye sordum.

Bernardo kaşlarım çattı. Bu bakışlar onun Edward kadar iyi olmadığını düşünmemin onu gerçekten rahatsız ettiğini göstermeye yeterliydi.

"Ya Otto? O senden iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Ted'den iyi mi?"

"Umarım değildir," dedim kısık sesle.

"Neden öyle söylüyorsun? Yani umarım diyorsun?"

Beni Bernardo'ya doğruları söylemeye zorlayanın ne olduğunu bilmiyordum. Edward, evet, ama diğer adam benden henüz öyle bir dürüstlük kazanmamıştı. "Çünkü Otto'yu öldürecek kadar iyi değilsem işi bitirmek Edward'a kalır."

Bernardo yaklaşıp yüzümü dikkatle inceledi ve alçak sesle konuştu: "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Bana saldırdığında, evet."

"Neden sana saldırsın?"

"Çünkü bir gün onu hayal kırıklığına uğratacağım. Bir gün onun küçük seri katillik yarışmasına ayak uyduramayacağım ve canlıyken ölüyken olduğumdan daha az eğlenceli olduğuma karar verdiğinde bunu gerçekleştirmeye çalışacak."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Bernardo.

Kurumuş kan gölüne ve o kanın içinde zarifçe hareket eden dev gibi adama baktım. "Evet, biliyorum."

"Anita haklı," dedi Edward da alçak sesle.

"Yani siz ikiniz onu öldürmeyi planlıyorsunuz ama çizgiyi ilk o geçene kadar birlikte çalışacaksınız." Bernardo neredeyse fısıldar gibi konuşmuştu.

"Evet," dedim.

"Evet," dedi Edward.

Bernardo bir bana bir Edward'a baktı. Başını iki yana salladı. "Biliyor musunuz, bazen şu dev adam beni ikiniz kadar korkutmuyor."

"Sadece sen esmer güzeli olmadığın için. Güven bana, Bernardo, kurban profiline uysaydın şu dev adamla ilgili korkun belirgin şekilde artardı."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama tekrar kapadı. Sonunda başıyla onayladı. "Pekala, hakkını veriyorum. Ama onu bugün öldürmeyecekseniz artık işe koyulalım." Bizden uzaklaştı ama Olaf'a doğru yürümedi. Olaf'ı öldürmenin bir yolunu bulmamıza yardım etmeyecekti ama bizi durdurmaya da kalkmayacaktı.

Bernardo'nun iyi adam-kötü adam ölçeğinde nereye düştüğünü bilmiyordum. Bernardo'nun bunun cevabını kendisinin bildiğinden de emin değildim.

13

İki saat sonra, deponun bize anlatabileceği her şeyi öğrenmiştik. Tabut olarak kullanılmış sandıklar vardı. Ekibin taşıdığı M4'lerle hepsi paramparça edilmişti. Eğer o anda vampirler sandıkların içinde olsa kesinlikle ölmüş olurlardı ama hiçbirinin içinde kan yoktu.

Olaf o siyah çizmeleriyle her nasılsa ses çıkarmadan yanımıza geldi. "Bir patlama olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Sanki burada kanatan ve felç eden ama hemen öldürmeyen bir şey varmış. Bu şey her neyse hiçbir iz bırakmamış. Kan gölünün ortasında polisin postal izlerinin dışında ayak izleri var."

"Kanatıp felç edecek ama öldürmeyecek şekilde tasarlandığını nereden anladın?" diye sordum.

O çukur, mağara adamı gözleriyle bana kibirli bir bakış attı. Bu bakışlar eski Olaf'a, hiçbir kadının bu tür bir işte

başarılı olamayacağına inanan adama aitti. Eh, onun gözünde kadınlar hiçbir işe yaramazdı zaten.

"Bu bakışlar itiraf etmek istemememe neden oluyor ama açıkçası havalı görünmektense bu olayı çözmeyi daha çok istiyorum."

"Hangi bakışlar?" diye sordu.

"Bir kadın olduğumu ve bunun da beni aptal yaptığını söyleyen bakışlar."

Başını çevirdi.

"Aptal olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. Edward'la birbirimize baktık. "Teşekkürler, Otto," dedim. "Ama beton bir zemine bakıp orada işlenmiş bir suçun izlerini süremediğimi varsay ve bize açıkla... Lütfen." İkimiz de birbirimize daha nazik davranmaya çalıştığımız için *lütfen* kelimesini eklemiştim. Uslu kız olabilirdim.

"Kanın biçimi, yerdeki işaretler... Resimler ve video bunu doğrulayacaktır ama bu bir tuzakmış. Bombayla ya da insan askerlerle kurulmuş bir tuzak değil, daha çok..." Bir eliyle dumanı dağıtır gibi bir hareket yaptı. "...havada asılı duran ama saldıran bir şey. Daha önce buna benzer bir şey görmüştüm."

Şimdi herkesin dikkatini çekmişti. "Anlatsana," dedi Edward.

"Kumkutusu'nda bir görevdeydim."

"Kumkutusu mu?" diye sordum.

"Ortadoğu," dedi Edward.

"Evet, bir grup teröriste karşı. Bir büyücüleri vardı," dedi Olaf. Gözlerindeki düşünceli ifade hiç rahatlatıcı değildi.

"Sakın 't' ile başlayan kelimeyi söyleme," dedi Bernardo. "Yoksa İç Güvenlik elemanlarını veya federalleri getirirler ve bu olayı kaptırırız."

"Raporumu hazırladığımda gördüklerimi açıklamak zorundayım," dedi Olaf. Flört bitmişti, artık sadece işe odaklanmıştı. Bu haliyle daha soğuk, daha içedönüktü ve bu halini bir zamanlar ürkütücü bulurdum. Ama flörtçü tarafını gördükten sonra iş odaklı yönünü tercih ederdim.

"*Büyücü* dediğinde, bu kelimeyi Birleşik Devletler'de kullandığımız anlamında mı kullandın?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Burada *büyücü* kelimesi büyülerini iblislerle ve karanlık tarafla uğraşarak elde eden kişiler anlamına gelir," dedi Edward.

Olaf başını iki yana salladı. "Hayır, bir büyücü, güçlerini asla iyilik yapmak için değil, daima zarar verme amacıyla kullanan kişidir. Burada verdiğiniz isimle, yanımızda 'uzmanlar' yoktu. Bu yüzden, verdiği zarar dışında büyüyle ilgili bilgiliymiş gibi konuşamam."

"Buna ne kadar benziyordu?" diye sordum.

"Emin olmak için önce cesetleri görmem gerek ama kanın biçimi aynı gibi görünmüyor. Cesetler..." Yerin adını söylemesine izin yokmuş gibi duraksadı. "...bulunduğum yerdeki cesetler belirgin şekilde farklıydı. Biri, kurbanları dışında hiçbir iz ve fiziksel kanıt bırakmayan bir güç kullanmış gibi cesetler paramparça olmuştu."

"Ortadoğulu teröristlerin büyüyle çalışmaya hevesli olduğunu hiç duymamıştım. Genellikle buldukları bütün cadıları öldürürler," dedi Bernardo.

"Müslüman değillerdi," dedi Olaf. "Ülkelerini çok daha eski bir zamana geri döndürmek istiyorlardı. Kendilerini en önce Pers olarak görüyorlardı. İslam'ın onları bir halk olarak zayıflattığını düşünüyor, bu yüzden de Müslümanların kirli ve kötü olarak değerlendirdiği daha eski güçleri kullanıyorlardı."

"Dur bir dakika," dedi Bernardo. "Yani yerel yetkililerle birlikte mi çalışıyordun?"

"Orada sık sık böyle yaparsın," dedi Edward.

Ona baktım. İfadesiz yüzünden bir anlam çıkaramadıysam da Ortadoğu'da çalıştığını itiraf etmişti. Pek şaşırtıcı olmasa da bunu ben de ilk kez duyuyordum.

"Bizimle birlikte çalışan adamlar daha bir hafta öncesinde bizi memnuniyetle öldürürlerdi ama o anda hepimiz tehlikedeydik."

"Düşmanımın düşmanı dostumdur, ha?" dedi Bernardo.

Hepimiz başlarımızla onayladık.

"Yani bunun bir tür Pers canavarı olabileceğini düşünüyorsun. Bir iblis değil ama ona benzer bir şey."

"Dediğim gibi, yanımızda uzmanlar yoktu, dolayısıyla sadece hasarın benzer göründüğünü söyleyebilirim. Tamamen aynı değil."

"Pekala, şehirde İslam öncesi İran büyüleriyle ilgili benden daha fazla bilgisi olan birini bulmaya çalışalım." Edward'a döndüm. "Tabii sen benden daha fazlasını bilmiyorsan? Ki benim bilgim sıfır."

Edward başını iki yana salladı. "Ben de bir şey bilmiyorum."

"Bana bakmayın," dedi Bernardo.

Aklıma gelen ilk cevabı (*bakmıyorduk zaten*) vermemek için kendimi tuttum. Bu kabalık olurdu ve tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Bize polisin içinden bilgi getirmişti sonuçta. "Pekala, şehirde bizden daha fazla bilgisi olan birini bulmaya çalışacağız. Belki bir üniversitede olabilir. Oralarda bir yerde mutlaka bir uzman vardır."

"Akademisyenler gerçek dünya bilgileri konusunda her zaman iyi değildir," dedi Edward.

"Şu anda elimizde neredeyse hiçbir şey yok, dolayısıyla her bilgi şimdi sahip olduğumuzdan daha iyidir." Omuz silktim. "Sormakta bir sakınca yok."

Cinayet dedektifleri, konuşmak için Federal Ajan Ted Forrester'ı çağırdı. Edward diğer kimliğiyle gitti. Ted kimliğinin aslında daha fazla gizlendiğini biliyordum. Aramızdan başka kimsenin dedektiflerle konuşmaya davet edilmemesi ilginçti.

Olaf ve Bernardo'ya döndüm. "Pekala, Pers meselesini daha sonra kontrol edeceğiz. Şu anda başka bir sorum var. Kanlarıyla beslenme fırsatı dururken onları neden bu şekilde öldürmeyi tercih ettiler?"

"Belki de efendileri adamların tadını beğenmemiştir," dedi Olaf.

"Nasıl?" diye sordum.

"Efendilerinin kurban tercihi genellikle çoğu kadın olan striptizcilerdi, değil mi?" dedi Olaf.

"Evet."

Sadece Bernardo'yla benim duyabilmemiz için eğilerek fısıldadı. "Kadınlarla işi ağırdan alabilmek için önce erkekleri temiz bir şekilde öldürüyordum. Belki bu üstat vampir de aynı şeyi yapıyordur. Erkeklerden beslenmekten zevk almıyordur."

"St. Louis'de bir erkek striptizciyi öldürmüştü," dedim.

"Ama o bunlar gibi eğitimli bir asker miydi?"

Kurbanı zihnimde canlandırdım ve tek erkek kurban olduğu için onu rahatça hatırlayabildim. "Uzun boyluydu ama kaslı değil, ince yapılıydı ve sanırım daha... kadınsıydı."

"Kurbanlarının yumuşak olmasını seviyor. Burada öldürdüğü adamlar yumuşak değildi."

"Peki," dedi Bernardo, "kadınlarla işi ağırdan alabilmek için önce erkekleri ortadan kaldırdığını söylemesi seni ürpertmedi mi? Bunu böylesine rahatsız edici bulan tek kişi ben miyim?"

Olaf'a baktım ve bir anlık bakışmanın ardından ikimiz de Bernardo'ya döndük. "Otto'nun nasıl biri olduğunu biliyorum," dedim. "Ve ne yaptığını da. Açıkçası bu tür yorumları, onu burada görmekten memnun olmamın nedenlerinden biri. Yani bütün bu seri katil mantalitesini çok iyi anladığını itiraf etmek zorundasın."

"Ve sen bu konuda rahat mısın?" diye sordu Bernardo.

Omuz silkerek tekrar Olaf'a baktım, o da neredeyse canı sıkılmış gibi sakin bir ifadeyle bana bakıyordu. "Hepimiz işimizi yapıyoruz."

Bernardo başını iki yana salladı. "İkiniz de ciddi şekilde tuhafsınız, biliyorsunuz değil mi?"

"Baksana, sesini biraz alçaltmak isteyebilirsin, Bernardo," dedi Edward. Dedektiflerle ve nihayet aramıza katılmış olan Şerif Shaw'la görüşmesinden dönmüştü. Bize hala aldırmıyorlardı. Shaw'un benimle konuşmak istememesi nedense canımı sıkıyordu.

"Üzgünüm," dedi Bernardo.

"Adli tıp bulgularını kullanmamıza izin verecekler. Resimler, videolar, poşetleyip etiketledikleri deliller."

"Fotoğraflardan ve filmlerden daha fazlasını öğrenebilirim," dedi Olaf.

"Hepimizin bunu başarmasını umuyorlar," dedi Edward.

"Sadece resimleri ve video kayıtlarını göreyim," dedim.

"Ben sadece bir şeylere ateş etmek istiyorum," dedi Bernardo.

"Biliyor musun, hayat senin için çok daha basit olmalı," dedim.

Bernardo bana pis pis baktı. "Saatlerdir burada olduğumuz ve hala bu alçağı bulmamıza yardımcı olacak bir şeyler bulamadığımız için bu kadar huysuzsun."

"Kumkutusu'nda karşılaştığım Pers büyücüye benzediğini biliyoruz," dedi Olaf.

"Tuhaf olduğunu ve gerçek hayat için fazla tesadüfi sayılacağını biliyorum ama aynı büyücü biraz farklı bir büyü falan kullanmış olabilir mi?" diye sordum.

"Mümkün değil," dedi Olaf.

"Neden?" diye sordum.

"Büyücü kurşungeçirmez değildi de ondan."

"Yani öldü."

Olaf başıyla onayladı.

"Eh, bu civarda antik Pers büyüleriyle oynamayı seven birini bulabilirsek, o zaman kaybolan birini de bulmamız gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bernardo.

"Bu türde büyüler bilen ve aniden ortadan kaybolan biri. İşyerinden arkadaşları, karısı veya ailesinden biri tarafından

kaybolduğu ihbar edilen biri. O zaman yakın zamanda vampire dönüştürülmüş birini arayabiliriz," dedim.

"Neden?" diye sordu Olaf.

"Çünkü St. Louis'de, New Orleans'ta veya Pittsburgh'ta bu tür bir büyüye sahip olsalardı kullanırlardı. Bu öldürme tarzlarında kesin bir değişiklik. İlk tıbbi raporlara uyan kayıp bir striptizci yoksa -ki infaz emrinin çıkarılma nedeni buydu- o zaman Vittorio'nun adını duvara ve ofisime gelen mesaja ekleyen kişi kendisi değil başka biri olmalı diye düşünüyorum."

"İki farklı suç da olabilir," dedi Edward.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Vegas'taki striptizcileri öldüren Vittorio'dur ama bu, şu adamları öldürenlerin ve büyücünün aslında Vittorio'nun vampirleri olduğu anlamına gelmez. Gündüz vakti standart bir vampir avına soyunmuşlar."

"SWAT'ın elindeki teknolojiyle insanları genellikle geceleri avladıklarını ama vampirleri mümkün olduğunca gün ışığına bıraktıklarını biliyorum," dedim.

"Gün ışığında girmişler, Anita. Havada asılan büyü ya da her neyse, üçünü öldürmüş ve geri kalanları da ya büyücü ya da başka bir şey uyutmuş."

"Hiç böyle bir şey duymamıştım," dedim.

"Kimse duymadı," dedi.

"Ama gün ışığında girdilerse," dedi Bernardo, "kanlarıyla mesajı kim yazdı? Kafayı alıp sana postalayan kimdi? Gündüzmüş ama burada kapatılmamış pencereler var. Polislerin bunu vampirlerin yaptığını söylemesinin tek nedeni, Vittorio'nun adının kullanılması ve burasının eski bir vampir ini olması."

"Yani birinin Vittorio'ya ve vampirlerine kumpas kurduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

Bernardo omuz silkti. "Belki."

"S..tir, haklı mı, yoksa haksız mı olmanı umduğumu bilmiyorum. Eğer haklıysan o zaman başka bir striptizciyi daha öldürmeden önce Vittorio'yu ve bu suçu vampirlere yüklemeye çalışan deli bir büyücüyü bulmalıyız. Ölülerin üzerinde diş izleri var mıydı?"

"Kimse bir şey söylemedi," dedi Edward.

"Sakın morga gidip cesetlere bakacağımızı söylemeyin," dedi Bernardo.

"Korkuyor musun?" diye sordu Olaf.

Bernardo ona düşmanca bir bakış attı ama Olaf hiç umursamadı. "Hayır, sadece gitmemeyi tercih ederim."

"Korkuyorsun," dedi Olaf.

"Kesin şunu," dedi Edward. "İkiniz de. Gidip cesetlere bakacağız. Ancak, Otto, sen işe şu Pers meselesini araştırmakla başlayabilirsin. Aramızda buna benzer bir şeyi daha önce görmüş olan tek kişi sensin."

"Hayır, ben morga gideceğim..." Bana baktı. "Anita'yla birlikte. Ama kamyonetten yerel üniversiteyi arayıp ihtiyaç duyduğumuz türde bir uzmanları olup olmadığını sorarım."

"Morga hepimiz gidiyoruz," dedi Edward.

"Otto sadece cesetleri inceleyişimi görmek istiyor," dedim.

"Hayır," dedi Olaf. "Bunu yapmana yardım etmek istiyorum."

Bu aşamada bir an vazgeçtiğimi söylemek istedim. Sadece resimlerle video kayıtlarına bakacağımı ve bunun ye-

terli olacağını söyleyebilirdim. Morga gidip yakın zamanda ölmüş birilerinin cesetlerine bakmak istemiyordum. Özellikle de yerde bu kadar çok kan varken. Gerçekten iğrenç bir iş olacaktı. Dahası, Olaf'ın cesetlerle ilgili bana yardım etmesini hiç istemiyordum çünkü bundan zevk alacaktı. Fakat cesetler olay yerinin bir parçasıydı. İpuçlarıyla dolu olduklarından emindim. Bunu her kim yaptıysa, onu yakalamamıza yardımcı olacak herhangi bir şey bulup bulamayacağımı görmek istiyordum. Bu büyücü, Vittorio'nun adamı olsun ya da olmasın, suçlunun durdurulması gerekiyordu. Gidip onları durdurmaktan ne kadar uzaktım? Kendi evcil seri katilimizle birlikte gideceğim morg kadar. Bazen kariyerim için yaptığım şeyler beni endişelendiriyordu.

14

Olaf en yakındaki üniversiteyi bulabilmek için yeni muazzam cep telefonuyla internette araştırma yaptı. Austin'deki hem Pers ve İran hem de Yakındoğu mitolojisi kürsüleri olan Teksas Üniversitesi'ni buldu. Diğer üniversitelerde ilk ikisi vardı ama üçüncüsü yoktu. Las Vegas, Clark County Adli Tıp Ofisi'nin otoparkına girdiğimizde, Yakındoğu İncelemeleri Kürsüsü'ne bir mesaj bıraktı.

Bina sıradan görünüyordu. Bir sanayi bölgesinin ortasına kurulmuştu ama doğru yerde olduğumuzu gösteren küçük bir tabela vardı. Ayrıca otoparkın karşı ucunda bir sürü beyaz araba ve kamyona ek olarak, yanlarında *Clark County Adli Tıp* binası duruyordu. Arabadan indik ve Edward bizi büyük bir garaj kapısının yanındaki küçük bir kapıya götürdü. Zili çalmak için düğmeye bastı.

"Buraya daha önce geldin sanırım," dedim.

"Evet."

Kısık sesle konuştum. "Gelen Edward mı, yoksa Ted miydi?"

Bana benim bilmediğim şeyler bildiğini belli eden bir tavırla gülümsedi. "İkisi de," dedi.

Gözlerimi kısarak baktım. "Yani buraya hem bir federal ajan hem de katil..."

Kapı açıldı ve sorularımız beklemek zorunda kaldı. Bernardo öne eğilerek kulağıma fısıldadı: "Senden başka kimsenin sorularına cevap vermiyor."

Edward'ın peşinden iki kapılı bir koridora girerken omzumun üzerinden ona baktım. "Kıskandın mı?"

Bernardo kaşlarını çattı. Hayır, onunla alay etmemeliydim. Ama gergindim ve ona sataşmak az sonra yapacağımız şeye kıyasla çok daha eğlenceliydi.

Televizyondagördüğün morglarda çekmeceler vardır. Gerçek hayatta yoktur. En azından benim gittiğim morglarda yoktu. Bir yerlerde çekmeceler olması gerektiğinden emindim ama televizyon programlarında çekmeceler çok yüksekte olduğu için cesetlere ulaşmak amacıyla merdivene tırmanmanız gerektiğini fark etmiş miydiniz? Buna ne dersiniz?

Olaf'la birlikte önlüklerimizi giydik. O ve patolog ellerine iki kat eldiven geçirdi: Bir çift lateks, bir çift de mavi nitril kauçuk. Bu çift kat eldivenler çoğu morgda standart hale gelmişti ve kandan kaynaklanan patojenlere karşı koruma sağlıyordu. Jean-Claude'un vampir izleri sayesinde ben çıplak elle bile muhtemelen hiçbir hastalığa yakalanmazdım, dolayısıyla sadece nitril kauçuk eldi-

ven takmıştım. Birincisi, daha az terlemeye yol açıyordu. İkincisi, bir şeye dokunmam ya da elime almam gerekirse tek kat eldivenle daha rahat hareket edebilirdim. Eldiven giymek konusunda asla rahat olmamıştım. Nitril kauçuğu da latekse tercih ediyordum çünkü delinmelere karşı daha dirençliydi.

Morglar televizyonda gösterdikleri gibi neredeyse asla karanlık ve kasvetli olmaz. Clark County de farklı değildi. Parlak ışıklı ve tuhaf bir şekilde eğlenceli bir ortamdı. Temiz kokuyordu ve dezenfektanla kimyasal maddelerin kokusu algılanıyordu. Başka neler olduğundan emin değildim ama derin nefes almak istemememe sebep olmuştu. 'Koku'nun aslında hayali olduğundan şüpheleniyordum. Morglar aslında pek kokmaz. Clark County'de morgu başka türlü kokutacak cesetler için ikinci bir soğutucu daha vardı. Buna gerçekten sevinmiştim.

Olaf'la birlikte otopsi odasına herkesten önce girdik. Yüzeyi kırmızı tezgahlar, parlak gümüş lavabolar vardı ve duvarlara taba rengi-kırmızı karolar döşenmişti. Renkler neşeli bir mutfağı hatırlatıyordu. Ama çoğu mutfakta lavabonun yakınında ve tezgahların üzerinde naylonlara sarılmış cesetler olmaz tabii. Mutfak benzetmesini kafamdan atamadığımdan, naylonların altındaki ceset bana hayaletleri değil, buzdolabından çıkarılmış bir şeyleri hatırlatıyordu.

Eskiden cesetler beni rahatsız ederdi ama bu uzun zaman önceydi. Şimdi morglarla ilgili beni rahatsız eden, ben onları kazıklamak zorundayken gözleri açık halde bana bakan vampirleri hatırlatmalarıydı. Uyanık ve bir sedyeye zincirlenmiş halde. Bana saldırıp ısırarak öldürmeye çalışanlar beni çok fazla düşündürmüyordu. Ama morglarda-

kiler ağlıyordu. Hayatlarını bağışlamam için yalvarıyorlardı. İşte onların etkisinden kurtulmak kolay olmuyordu.

Morglar şimdi bana o gözyaşlarını hatırlatıyordu. Clark County'de garajın yan tarafında sadece vampirlerin kazıklanması için kullanılan küçük bir oda vardı. Organ toplama işlemi için kullandıkları odanın hemen yanındaydı. İkisi neredeyse birbirinin aynısıydı. Biri insanların yaşamasına, diğeri ölmelerine hizmet ediyordu. Ah, vampir odasında zincirler ve kutsal eşyalar da vardı elbette. Neyse ki bugün o odayı kullanmayacaktım.

Dr. T. Memphis (yemin ederim isim etiketinde böyle yazıyordu) ilk cesedin yanında durdu. Memphis orta boylu ve biraz göbekliydi, dolayısıyla beyaz önlüğünün önü rahat iliklenmiyordu ama yine de baştan aşağı iliklemişti. Üzerinde beyaz ceket, kravat vardı ve yakasını sımsıkı kapamıştı. Çöl sıcağında cehennem gibi olmalıydı ama sonuçta zamanının çoğunu daha serin yerlerde geçiriyordu. Kıvırcık saçları başının tamamını kaplama savaşından vazgeçmiş gibiydi ve beyaz teller orijinal kumral tellere karşı zafer kazanıyordu. Yuvarlak çerçeveli küçük gözlüğü de görüntüyü tamamlıyordu.

Zararsız ve profesyonel görünüyordu. Ta ki gözlerine bakana kadar. Gözleri soğuk, gri ve öfkeliydi. *Huysuz* kelimesi yetmezdi, öfkeliydi ve bunu görmemiz umrunda bile değildi.

Elbette ki bizi gördüğüne sevinmediğini anlamak için gözlerine bakmama gerek yoktu. Yaptığı her şey öfkesini yansıtıyordu. Eldivenleri sertçe giymişti. Sedyenin yan tarafına vurmuştu. Cesedin yüzündeki -sadece yüzündeki- naylonu sertçe çekip açmıştı. Cesedin geri kalanının görünmemesine dikkat ediyordu.

Olaf, adam onun için hiçbir anlam taşımıyormuş gibi tüm bunları ifadesiz bir yüzle izliyordu. Belki de bu doğruydu, belki de Olaf tüm hayatını ilgisini çekecek birini bekleyerek geçiriyordu ve şu ana kadar kimse ona o kadar ilginç gelmemişti. Olaf'ın zihni huzurlu mu, yoksa yalnız mıydı? Belki de sadece sessizdi.

Edward ve Bernardo incelemeyi bitirmeye zaman bulamadıkları tek cesede bakıyorlardı. O ceset başka bir odada olduğundan ben bu arada Olaf ve Dr. Memphis'le birlikte kalmıştım. Onların yanında adını anlayamadığım bir kadın doktor vardı. Edward'ın herhangi bir şey bulduğu takdirde bana söyleyeceğini ve Bernardo'nun da sadece birkaç dakika önce tanıştığı bu çekici kadın hakkında her şeyi öğrenmek isteyeceğini biliyordum. Her iki şekilde de işimiz görülecekti.

İncelenmiş cesetlerle başlamayı ben seçmemiştim, işbölümünü Edward yapmıştı. Olaf'la kendisi bir ekip, Bernardo'yla beni de ikinci ekip yapmayı denemişti ama Olaf o aşırı iri ayağını diremişti. Edward'ın yapabileceği en iyi şey bana incelenmiş cesetleri vermekti. Bunun iriyarı adam için daha az ilginç olacağını düşünmüştü.

Sonunda diğer cesetleri de görmemiz gerekecekti ama Edward'la benim, Olaf'ı en çok sarsacağını düşündüğümüz kısmı geciktirebilirdik. Bazen yapabileceğiniz en iyi şey en kötüsünü biraz da olsa geciktirmektir.

Naylon torbada yatan adamın kısa siyah saçları vardı. Teni grileşmişti ve daha önce bronz tenli olan ama kanı boşaldığı için solan birine benziyordu. Yüzüne ve boynuna bakarken kan kaybından öldüğünü ya da ölmeden önce vücudundaki bütün kanın boşaldığını anladım. Resmi

ölüm nedeni başka bir şey olabilirdi ama kanının hepsini veya çoğunu kaybedecek kadar bir süre yaşamıştı.

"Resmi ölüm nedeni kan kaybı mı?" diye sordum.

Dr. Memphis bana biraz daha az düşmanca baktı. "Bu öyleydi. Neden sordunuz?"

"Ben bir vampir avcısıyım, kanı kurutulmuş bir sürü ceset gördüm."

"Bunun o şekilde öldüğünü söylediniz. Diğerlerinde ölüm nedenleri farklı mı?" diye sordu Olaf.

Dr. Memphis başını kaldırıp ona döndü ve bu kez bakışları dostça değildi. Belki de kendisinden yarım metre daha uzun olan adamlardan hoşlanmıyordu. Kısa boylu insanların hastalığı: Düşmanca tavır.

"Kendiniz bakın," dedi Memphis ve adamın belini ortaya çıkarmak için naylonu biraz daha çekti.

Nasıl kan kaybettiğini anlamıştım; kesikle. Bir sürü. Bir kılıcın veya bıçağın izini gördüğümde tanırdım. Ama her yerde dudaksız öfkeli ağızlar gibi açılmış bu kadar çok yara...

"Keskin bir şeyle yapılmış. Bıçak ya da kılıç."

Olaf başıyla onayladı ve eldivenli elleriyle yaralara uzandı. Cesede dokunmasına fırsat vermeden kendi eldivenli elimi koluna koyarak onu durdurdum. Olaf bana öfkeli gözlerle baktı. Benden 'hoşlanmaya' başlamadan önceki düşmanca bakışlarını hatırlatan bir bakıştı.

"Önce sor," dedim. "Doktorların mekanındayız, kendimizinkinde değil."

Bana çatık kaşlarla bakmaya devam etti ama sonra yüzü değişti. Yumuşamadı, sadece değişti. Diğer elini benimkinin üzerine koyarak koluna daha fazla bastırdı. Öfkelen-

meme sırası bendeydi. Ama nabzım hızlanmıştı ve nedeni bir erkeğin dokunuşu değildi. Hissettiğim korku yüreğimi ağzıma getirmişti. Korkumu başka şekilde belli etmemeye çalışıyordum. Olaf açısından değil, doktor bir terslik olduğunu anlamasın diye.

Doktora soru sorarken sesim duygusuzdu. "Cesede dokunmamızda bir sakınca var mı?"

"Bu... cesetten alabileceğim bütün ipuçlarını topladım, dolayısıyla hayır, yok."

Ceset kelimesini söylemekte tereddüt etmesi ilgimi çekmişti. Çoğu patolog bundan rahatsız olmazdı. Ama sonra durumu doğru değerlendirmediğimi anladım. Bu adamları tanıyordu. En azından bazılarını. Muhtemelen son birkaç saattir tanıdığı insanlar üzerinde çalışmak zorunda kalmıştı. Zor olduğu kesindi.

Elimi Olaf'ın kolundan çekmeye çalıştım ama kendininkini bastırmaya devam ederek elimi olduğu yerde tuttu. Bir an tartışmak zorunda kalacağımızı sandım, derken elini çekti.

Geri çekilerek ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Çığlık çığlığa kaçmamak için büyük çaba harcıyordum. Cesedi böyle dilimlenmiş halde görmek Olaf'ın gözünde romantik bir şeydi. Orospu çocuğu pislik.

"Solgun görünüyorsun, Anita," diye fısıldadı.

Kurumuş dudaklarımı yalayarak ıslattım ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Bana bir daha dokunma."

"Önce sen bana dokundun."

"Haklısın, benim hatamdı. Bir daha olmayacak."

Üzerime eğilerek tekrar fısıldadı.

"Umarım olur."

Artık yetmişti. Ondan uzaklaştım. Bu doğranmış cesedin, bu polis memurunun yanında dururken Olaf'ın cesedin başında ona dokunmamı ön sevişme olarak algılaması düşüncesine tahammül edemiyordum. Ah, Tanrım, bu adamla birlikte çalışamazdım. Yapamazdım, değil mi?

"Bir sorun mu var?" diye sordu Dr. Memphis, ikimize merakla bakarak. Artık öfkeli değil meraklıydı. Bunun bir gelişme olup olmadığından emin değildim.

"Sorun yok," dedim.

"Sorun yok," diye tekrarladı Olaf.

Cesedi incelemeye geri döndük. Önümdeki doğranmış cesedin beni Olaf'ın bakışlarından daha az rahatsız ettiği gerçeği, Olaf ve benimle ilgili çok şey anlatıyordu. Ne anlattığından emin değildim ama anlatıyordu işte. Hem de korkutucu şeylerdi.

15

Artık onay da aldığı için Olaf'ın polisin cesedine balıklama dalacağını sanmıştım ama öyle yapmadı. Adamı uyandırmaktan veya canını yakmaktan korkuyormuş gibi parmak uçlarıyla yavaşça yokladı. Başlangıçta cesede biraz saygı duyduğunu düşündüm. Belki de şu ordu-polis meselesiydi. Ölülerinize saygı duyardınız. Sonra hiç de öyle olmadığını anladım.

Üçüncü yarayı incelerken yine aynı şeyi yaptığında bir ipucu yakaladım. Parmak uçlarıyla yaranın en kıyısını izleyerek başlıyordu, sonra bir daha sefere yaranın içine parmaklarını biraz sokuyor ama yine nazik davranıyordu. Üçüncüsünde iki parmağını birden yaranın içine gömüyordu. Bunu zorlayarak yapıyor, sanki ilerleyişinin akıcılığını durduran parçaları buluyor ama yine yaranın etrafını parmağıyla izliyordu.

Sonunda iki parmağını biraz şapırtı çıkaracak şekilde iyice gömüyordu. Bunu yaptığında dinliyormuş, sanki ses ona bir şeyler anlatıyormuş gibi gözlerini kapıyordu. Ama öyle olmadığından kesinlikle emindim. Sesin tadını çıkarıyordu. Sevdiğiniz bir müzik eserini dinlerken, görüşünüzün duyduklarınızı kısmen çalmaması için gözlerinizi kapadığınız gibi.

Dördüncü yaraya ulaştığında bir şey söyleyecek oldum ama Memphis benden hızlı davrandı. "Yaptığınız şeyin bir amacı var mı, Ajan Jeffries?" Doktorun ses tonu bundan şüpheli olduğunu gösteriyordu.

"İncelediğim her yara farklı bir bıçakla açılmış," dedi Otto. "Yaralardan ikisi ucu kıvrık bir şeyle açılmış. İlk yara daha standart bir bıçak biçimi."

Memphis ve ben Olaf'a farklı bir dilde konuşmuş gibi baktık. Sanırım ikimiz de cesedi incelerken işe yarar bir şey bulamayacağımızı düşünmüştük. Lanet olsun.

"Bu kesinlikle doğru," dedi Memphis. Doktor dev adama bakarak başını iki yana salladı. "Sadece parmaklarını yaralarda dolaştırarak bunları söyleyebiliyor musunuz yani?"

"Evet," dedi Olaf.

"Az önce yaptığınız şeyden bütün bunları söylemenin imkansız olacağını düşünürdüm ama haklısınız. Belki de bizim bu... alçağı yakalamamızda yardımcı olabilirsiniz." *Alçak* kelimesini seçmeden önce ne söylemeyi planladığını merak ettim. Yoksa sadece çok fazla küfretmediği için alıştırmaya ihtiyacı olan tiplerden miydi? Onun bu eksiğini kapamasına yardım etmekten zevk duyardım.

"Bıçakları tanırım," dedi Olaf, her zamanki boş sesiyle. Ama sesiniz o kadar derinse *boş* kelimesi hırıltıyı da içerir.

"Bütün gösteriyi izlemeniz gerekiyor mu?" diye sordu Memphis.

"Bütün gösteri?" dedi Olaf.

"Cesedin geri kalanını da açmasını isteyip istemediğimizi soruyor," dedim.

Olaf ifadesiz bir yüzle hiç sesini çıkarmadan sadece başıyla onayladı.

Belin altındaki hasarı görmemiz gerektiğinden emin değildim ama reddedemedim. Ya sıradan kadınlar gibi davranıp bakmayı reddeder de cesetteki önemli bir ipucunu kaçırırsam? Olaf'ın veya doktorun göremeyeceği ama benim gördüğüm anda ne olduğunu anlayacağım metafiziksel bir şey? Olaf bıçak konusunu benden çok daha iyi biliyordu ama ben de metafizik alanında daha iyiydim. Bir açıdan, metafizikte yeteneği olmayan biri için gayet iyi olan Edward ile 'gör ve ateş et' prensibiyle hareket eden Bernardo cesetlere bakmak konusunda nasıl iyi bir ekip oluşturdularsa, tuhaf bir şekilde ben ve Olaf da birbirimizi tamamlamıştık. İkimiz de birbirimizin sahip olmadığı yeteneklere sahiptik ve birlikte, ayrıyken yapabileceğimizden çok daha fazlasını öğrenebilirdik. Bunu itiraf etmekte zorlansam da aslında doğru olduğunu biliyordum.

Kesikler bütün vücutta tekrarlanıyordu. Cinsel organların zarar görmesinin neden her zaman daha rahatsız edici olduğunu bilmiyorum ama öyle. Buradaki kesikte özel bir şey yoktu, sadece kasık boyunca uzanan bir kesik vardı. Tek başına sakatlayıcı bir yara bile değildi, kesiklerden biriydi sadece. Yine de başımı çevirmek istedim. Belki de çocukluğumda bana aşılanan çıplaklıkla ilgili tabular yüzündendi ama bakmak bana yanlış geliyordu. Bu tabuları aşmış ol-

duğumu düşünebilirsiniz ama henüz aşmadım. Kazara olsa bile cinsel organlara saldırılması beni rahatsız ediyordu.

Olaf cesede uzandı ve korkunç bir an için oraya dokunacağını sandım. Sonra bacaktaki bir yaraya yöneldi. Diğerlerine yaptığı gibi uzun uzun incelemedi, sadece bir şey arıyormuş gibi parmaklarını yaranın içine soktu.

Cesedin yanına çömelerek yaranın içine baktı. Parmaklarını olabildiğince derine sokmuştu ve daha ileri gitmeye çabalıyordu. Yeni kan bulmayı bile başarmıştı.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Dr. Memphis.

"Bu yara daha derin ve yırtılmış. Yaranın içinde silahlardan birinin kırılmış ucunu buldunuz mu?"

"Evet," dedi Memphis. Artık ne kadar etkilendiğini gizlemiyordu.

Ben de etkilenmiştim ama Olaf'ın uzmanlığını nerede kazandığını da biliyordum. "Silahın o yaranın içinde kırıldığını sadece bakarak mı anladın?" diye sordum.

Parmakları hala yaranın içine gömülmüş halde bana bakarken deştiği yırtık biraz daha kanadı. Sonunda yüzünü doktordan tamamen gizleyerek düşüncelerini anlamama izin verecek şekilde bana baktı. Yüzü yumuşayarak heyecanla parladı. Zevkine sokayım.

"Senin parmakların benimkilerden daha küçük, sen daha derine ulaşabilirsin," dedi ve ayağa kalkıp parmaklarını çekerken yine o şapırtı sesini çıkardı. Yüzünü sadece ben görebildiğim için gözlerini kapayarak yüzündeki ürpertiyi bana hissettirdi. Bu ürpertinin nedeni korku veya tiksinti değildi.

Bakışlarımı onun yüzünden ayırıp tekrar cesede çevirdim. "Doktorun o yaradan bulunabilecek her şeyi bulup çıkardığından eminim. Değil mi, doktor?"

"Evet. Bir bıçak ucu buldum. Analiz edip bir şeyler öğrenmeyi umuyoruz."

"Bütün cesetler böyle mi?" diye sordum. Olaf hala doktora dönmemişti. Yüzünü görmemek için hızlı hareket etmiştim. Ne düşündüğünü bilmek istemiyordum ve yüzünde beliren ifadeyi görmek istemediğimden de kesinlikle emindim.

"Bu cesetle işiniz bitti mi?" diye sordu doktor.

"Bitti. Başka bir şey istediğimi sanmıyorum."

Olaf doktora dönmeden konuştu. "Anita'nın sorusunu cevaplarsanız ben de sizinkini cevaplayacağım."

"İncelediğim cesetler buradaki gibi, evet. Bazıları daha kötü. Biri o kadar kötü değil ama çoğu daha kötü durumda."

"O halde evet," dedi Olaf. "Bu cesetle işimiz bitti." Sesi son derece kontrollüydü ve tekrar bize döndüğünde yüzü her zamanki gibi asıktı.

Doktor, cesedin üzerini tekrar örttü. Sonra iki numaraya geçtik. Olaf eldivenlerini çıkarıp yenilerini taktı. Ben cesede dokunmadığım için eldivenlerimi değiştirmedim.

Sıradaki ceset neredeyse aynı durumdaydı ama adam biraz daha kısa boylu, daha kaslı, daha açık renk saçlı ve tenliydi. Onun da cesedi neredeyse dilimlenmişti. Sorun sadece kesikler değildi. Bir makine onu yemeye kalkışmış gibiydi... Ceset temizlenip düzenlenmişti ve hasar görülüyordu. Zihnim hepsini hazmetmekte hala zorlanıyordu.

"Ona ne olmuş böyle?" diye sordum bunu sormak istediğimden emin olmaya fırsat bulamadan.

"Şimdiye kadar izole etmeyi başarabildiğim birkaç yara, daha önceki yaralarla aynı kenarlara sahip gibi görünüyor. Aynı türde, belki aynı silah kullanılmış. Emin olmak için daha fazla test yapmam gerekiyor."

"Ama bu farklı..." Cesedi işaret ettim. "Bu... Adam resmen doğranmış."

"Hayır, doğranmamış. Yemek için et almaya çalışmamışlar," dedi Olaf.

Ona baktım. "Et mi?"

"Doğranmış olduğunu söyledin ama bu tam olarak doğru değil. Öyle olsa et mahvolur."

"Bu bir deyim, Otto," dedim ve onunla nasıl iletişim kuracağımı yine bilemediğimi fark ettim.

Cesede bakıyordu ve bu kez her şeyi doktordan gizleyemiyordu. Bu cesede bakmaktan zevk almıştı.

Memphis'e bakarak Olaf'tan başka şeyler düşünmeye çalıştım. "Bu neredeyse mekanik gibi görünüyor," dedim. "Bir insan için çok fazla şey var, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Olaf. "Eğer zaten cesetse, bir insan bu tür bir hasar verebilir. İnsanların cesetleri kestiğini görmüştüm ama bu..." Cesede doğru eğilerek yaralara daha yakından baktı. "Bu farklı."

"Nasıl farklı?" diye sordum. Belki de soru sormaya devam edersem ve o da cevaplarsa bu kadar ürpertici olmayabilirdi.

Parmağını göğüsteki yaraların üzerinde dolaştırdı. Başka biri olsa sadece derinin üzerini işaret ederdi ama Olaf cesede dokunuyordu. Elbette.

"İlk cesette yaralar kasıtlı ve aralıklıydı. Bu cesetteki yaralar cinneti işaret ediyor. Yaralar birbirlerinin üzerinden geçiyor. Birincisi neredeyse bir bıçak dövüşü gibi görünüyordu. Yaraların çoğu öldürücü değildi. Sanki katil onunla oynayarak ölümünü uzatmaya çalışmış gibiydi. Bu yaraların ise hepsi derin. Katil işini çabuk bitirmek istemiş gibi."

Olaf, Memphis'e baktı. "Olay yerine gelen var mıydı? Ölülerin arasında hiç sivil buldunuz mu?"

"Katilin bir şeyler duyup oyun oynamaktan vazgeçtiğini ve doğrudan öldürmeye odaklandığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Memphis.

"Bir düşünce," dedi Olaf.

"Hayır, hiç sivil yoktu. Sadece polis memurları ve yerel vampir avcımız."

"İlk ceset de bunun gibi doğranmış mıydı?" diye sordu Olaf.

Bunu bir süre sonra ben de düşünürdüm ama Olaf'ın yanında iyi bir dedektif gibi hareket etmekte zorlanıyordum. Bende yarattığı ürperti düşüncelerimi gölgeliyordu.

"SWAT üyelerinden biri daha böyle yaralanarak öldürülmüş. Sadece gördüğünüz ceset ve vampir avcısının cesedi, sizin deyiminizle, oynanmış veya bıçak dövüşü yapılmış gibi doğranmış."

"Ellerinde ve kollarında bir bıçak tuttuklarını ve karşılık verdiklerini gösteren izler var mı?" diye sordum.

"Sen öyle yaraları nereden biliyorsun?" diye sordu Olaf.

"Bıçakla dövüştüğünde kollarını kalkan olarak kullanırsın. Savunma yaraları gibi olur ama farklı görünür. Açıklaması zor ama bir süre sonra tanımaya başlıyorsun."

"Sende de aynı türde yaralar olduğu için mi?" diye sordu Olaf. Sesinde belli belirsiz bir heves vardı. Sorusuna cevap vermekten neredeyse nefret ediyordum ama... "Evet," dedim.

"Diğer adamların kollarında öyle yaralar gördün mü?" diye sordu Olaf.

Biraz düşünerek zihnimde canlandırmaya çalıştım. "Hayır."

"Çünkü yoklardı."

"Yani bıçak dövüşü değildi," dedim.

"Ya da dövüştükleri şey onlardan çok daha hızlıydı ve kendilerini korumak için becerilerinden yararlanamadılar."

Olaf'a baktım.

"Gündüzdü ve depoda perdesi olan hiçbir pencere yoktu. Vampirler olamaz."

Bana bir bakış attı.

"İnsandan daha hızlı olan tek şeyin vampir olmadığını en iyi bilecek kişilerden birisin."

"Ah, tamam, hayvanadamları kastediyorsun."

"Evet," dedi.

Memphis'e döndüm. "Cinnet izleri taşıyan ama bıçaktan başka şeylerle açılmış yaralar da var mıydı? Yani pençe veya diş izleri buldunuz mu?"

"Evet," dedi. "Ve bunu tahmin etmeniz, sizi buraya davet etmekten mutluluk duymamı sağladı. Bunlar bizim adamlarımız. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Bir grup yabancının yardımı olmadan çözmek istiyorsunuz," dedim.

"Evet, bunu onlara borçluyuz."

"Anlıyorum," dedi Olaf. Eski asker olduğundan muhtemelen gerçekten anlıyordu.

"Ama canavarların normal polis memurlarından daha iyi olduğunu biliyorsunuz. FBI'ın doğaüstü şubesinin olmasının sadece bir grup katile rozet vermek için kurulmuş sözde bir bölüm olduğunu sanıyordum ama sizler canavarları gerçekten tanıyorsunuz."

Olaf'a baktım, hala cesetle ilgileniyordu. Doktorun sorusunu ben cevapladım. "Canavarları tanıyoruz, doktor. Bizim işimiz bu."

"Likantrop tarafından açılmış olduğunu düşündüğüm bir yarayı bulduktan sonra son cesedi incelemeyi bıraktım. Doğaüstü uzmanları beklemek istedim ki sanırım bu siz oluyorsunuz."

"Öyle olduğumuzu söylüyorlar," dedim.

Otopsi süitinin kapısı savrularak açıldı. Eldivenler ve önlükler kuşanmış üç kişi başka bir sedye ve üzerinde naylon kaplı yeni bir cesetle içeri girdi. Bu naylon, cesedin üzerine aceleyle örtülmüş gibi daha gevşek duruyordu. Memphis eldivenlerini çıkararak yenilerini giymeye başladı. Yeni ceset, yeni eldivenler; temizlen ve devam et. Ben de eldivenlerimi doktorunkilerin üzerine attım. Olaf ebelemece oynuyormuşuz gibi hemen peşimdeydi ve biraz fazla yakın duruyordu. Memphis'e ve yeni gelenlere yetişmek için acele ettim. Üç yabancı ve bir ceset. Onlarla karşılaşmak için sabırsızlanıyordum. O anda Olaf'tan bir adım uzakta olan her şey veya herkes daha cazipti.

16

Edward ve Bernardo'nun cesedin peşinden gitmesini bekliyordum, oysa öyle yapmadılar. Acaba Edward'a infaz izinleriyle ilgili bir telefon mu gelmişti? Üç yabancı şimdiden hazırlanmışlardı bile. Memphis yeni gelenlerden birini Dale, diğerini Patricia olarak tanıttı. Dale'in yüz maskesinin arkasında gözlüğü ve koyu kumral kısa saçları vardı. Görünüşe bakılırsa fazla temkinli davranıyordu. Patricia sadece koruyucu gözlük takmıştı. Benden daha uzun boyluydu ve siyah saçlarını başının iki yanında sımsıkı birer kuyruk yapmıştı. Saçlarını bu şekilde bağlayan yetişkin kadınlara pek sık rastlanmazdı. Olaf'm zevki için biraz uzundu ama saç rengi tutuyordu. Herkesin erkek olmasını ya da en azından kadının sarışın olmasını tercih ederdim. Ama şimdi aramızda bir seri katil varken ve kovaladığımız kötü adam o değilken bunu düşünmek iste-

miyordum. Gerçi belki de başka kadınlarla ilgili endişelenmeyi bırakıp sadece kendimi düşünmem daha iyi olurdu. Hayır, Olaf'ın nasıl biri olduğunu bildiğim için -ve birinin canını yakma olasılığına karşı- kendimi sorumlu hissediyordum. Aptalca mı, yoksa gerçekçi mi?

Odadaki son adamın eldivenli elinde bir fotoğraf makinesi vardı.

"Bu Rose," dedi Memphis.

"Rose mu?" dedi Olaf.

"Daha kötüsünün kısaltması," dedi Rose ve sustu. Bir erkek için Rose'dan daha kötü olan ismin ne olabileceğini merak ettim. Ama sormadım. Bunu söyleyiş tarzı daha fazla soruya yer bırakmamıştı. Dale ve Patricia cesedi soymaya başladıklarında hepsini adım adım resimlemek için hazırdı. Doktor kendisi söyleyene kadar cesede dokunamayacağımızı çünkü delilleri bozabileceğimizi söyledi. Benim için sorun değildi. Berbat şekilde öldürülmüş insan cesetlerine dokunmaya hevesli olduğumu söyleyemezdim. Ve sedyede yatan ceset gerçekten berbat durumdaydı.

Gördüğüm ilk şey karanlık oldu. Cesedin üzerinde Grimes ve adamlarının giydiğini gördüğüm koyu yeşil SWAT kıyafeti vardı. Kan, kumaşa işlemiş ve çoğunu simsiyah yapmıştı, dolayısıyla ceset ten rengi plastik sedyenin üzerinde simsiyah bir figür olarak duruyordu. Miğferini çıkardıklarında yüzü solgundu ama saçları üniforması gibi simsiyahtı. Kaşları da kalın ve siyahtı. Ama kaşlarının altında yüzü, gözlerimin pek seçmeye çalışmayı istemediği kıpkırmızı bir çukurdu.

Memphis'in neden bir şekil-değiştiriciden şüphelendiğini anlıyordum. Odanın karşı tarafından kesin olarak

söyleyemiyordum ama biri adamın yüzünün yarısından fazlasını -alt kısmını- ısırıp koparmış gibiydi.

Memphis küçük bir dijital ses kayıt cihazına konuştu. "İnceleme öğleden sonra iki otuzda, Ajan Anita Blake ve Ajan Otto Jeffries'in tanıklığında başladı." Cesedin daha yakınında durduğu yerden bize baktı. "Gözleminizi odanın karşı tarafından mı yapacaksınız?"

"Hayır," dedim ve ona doğru yürüdüm. İnce maskemin arkasından derin bir nefes alarak doktorla diğerlerinin yanında durdum.

Olaf ürkütücü, naylon kaplı bir gölge gibi arkamdan geldi. Cesetten ürkmediğini, dolayısıyla bütün olayı bana mümkün olduğunca yakın durabilmek için bahane olarak kullanacağını biliyordum. Harika.

Yakından bakınca yüzdeki hasar daha net görülüyordu. Daha kötülerini görmüştüm ama bazen konu *daha kötüsüyle* ilgili değildir. Bazen *yeterli olmasıyla* ilgilidir. Son zamanlarda artık canıma tak ettiğini hissetmeye başlamıştım. Herhangi bir normal polis teşkilatında olsaydım beni iki ila dört yıl sonra şiddet suçlarından ihraç ederlerdi. Altıncı yılımdaydım, hala devam ediyordum ve kimsenin aksini söylemeye niyeti yoktu. Doğaüstüler masasında yeterli sayıda ajan yoktu ve normal bir ajan olmak üzere eğitilmemiştim.

Adamı değil de *cesedi* düşünmeye dikkat ederek sedyenin üzerinde yatan figüre baktım. Herkes bu tür şeylerle farklı şekilde başa çıkar; benim için *cesedi*, yani *nesneyi* düşünmek önemliydi. Sedyedeki şey artık bir insan değildi ve işimi yapabilmek için buna inanmam gerekiyordu. Artık morgda vampir kazıklama işlemlerine katılmamamın nedenlerinden biri, vampirleri nesne olarak düşünmekten vazgeçmiş

olmamdı. Bir nesne kişiye dönüştüğünde onu öldürmek daha zordur.

"Naylonu çıkardığınızda, yüzünün alt kısmım gerçekten büyük bir çene çiğnemiş gibi göründüğü için duraksadınız," dedim.

"Düşündüğüm aynen buydu," dedi Memphis.

Beyaz kemik parçaları görünüyordu ama alt çene tamamen koparılmıştı. "Alt çeneyi bulabildiniz mi?"

"Bulamadık."

Olaf uzun vücuduyla üzerimden öyle bir eğildi ki neredeyse üzerime yatmış gibiydi. Bunu yaraya bakmak için yapmıştı ama vücudu koruyucu önlük ve giysiler üzerinden bedenime ancak bu kadar yaklaşabilirdi. Önlüğü giyerken sırtımı korumak zorunda kalabileceğim aklıma gelmemişti. Elbette ki Olaf'a karşı kuşanmak istediğim koruma, üzerime ikinci bir önlük geçirmek şeklinde değildi. Aklımda daha ziyade silahlar vardı.

Yüreğim ağzımdaydı ve beni rahatsız eden şey ceset değildi. "Geri çekil, Otto," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bence bir aletle yapılmış, çeneyle değil," dedi cesedin üzerine daha da eğilip bana iyice yaslanırken. Bu şekilde durmaktan zevk aldığı çok barizdi.

Her yanımı ateş basmıştı ve önce kusacağımı mı, yoksa bayılacağımı mı bilmiyordum. Onu sertçe geri iterek cesetten ve ondan uzaklaştım. Sandığımdan daha hızlı hareket etmiş olmalıyım çünkü Dale ve Patricia yolumdan çekildi. Böylece masanın bir ucu bana kaldı.

Olaf bana bakarken gözleri ifadesiz değildi. Acaba son defasında vampirleri doğramasına yardım etmem için beni zorladığı ve sonra da kanlı ellerle önümde mastürbasyon

yaptığı zamanı mı hatırlamıştı? O zaman da neredeyse kusacaktım.

"Seni lanet olasıca pislik," dedim ama sesim sert çıkmadı. Daha çok zaaf ve panik yansıtıyordu. Lanet olsun!

"Bir adamın yüzünü bu şekilde ezebilecek aletler var, Anita." İşten söz ediyor olsa da yüzünde öyle bir ifade yoktu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti ve gözlerinde bir otopsi odasında olmakla bağdaştırılamayacak şehvet pırıltıları dolaşıyordu.

O odadan ve ondan kaçmak istedim ama kazanmasına izin veremezdim. Yabancıların önünde kendimi rezil edemezdim. Bunu bu pisliğin yanma bırakamazdım. Yapamazdım, değil mi?

Küçük maskenin arkasından birkaç kez derin derin nefes alıp verdim ve vücudumu kontrol altına aldım. *Konsantre ol, nefeslerini yavaşlat, nabzını yavaşlat, kendine hakim ol.* Canavarların ortaya çıkışını engellemeyi öğrenirken olduğu gibiydi. O türde bir adrenalin salgısı olmak zorundaydı; o salgıyı engelleyebilir veya kendini sakinleştirebilirsen geri kalanı kendiliğinden geliyordu.

Sonunda ona sakin gözlerle baktım. "Masanın o tarafında kal, Otto. Bir daha kişisel alanıma sakın tecavüz etme, yoksa cinsel taciz suçlamasında bulunurum."

"Ben yanlış bir şey yapmadım ki," dedi.

Memphis boğazını temizledi. "Ajan Jeffries, eğer bu genç hanımla çıkmıyorsanız, o zaman size dediği gibi yapmanızı öneririm. Kadınlara beyzbol, golf, hatta atıcılık 'öğretirken'..." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "...benzer şeyler yapan erkekler gördüm ama bunu bir otopsi sırasında yapmaya kalkışanını ilk kez görüyorum."

"Sen hasta piçin tekisin," dedi Rose neşeyle.

Olaf ona yüzündeki gülümsemeyi silen bir bakış attı. Hatta Rose biraz da sararmıştı. "Beni böyle şeyler söyleyecek kadar iyi tanımıyorsun."

"Hey, dostum, sadece doktorla ve Ajan Blake'le aynı fikirde olduğumu söylemek istedim."

"Ne türde bir alet böyle bir hasar verebilir?" diye sordu Memphis bizi tekrar konuya çekmeye çalışarak.

"Et sektöründe kullanılan ezici aletler var. Bazıları sığırların boynuzlarını sökmek, bazıları hadım etmek ve bazıları da tek bir hamleyle boynu kesmek içindir."

"Biri neden yanında böyle bir alet taşımak istesin ki?" diye sordum.

Olaf omuz silkti. "Bilmiyorum. Fakat yaralarla ilgili, likantropların alternatifleri olabileceğini söylüyorum sadece."

"Anlaşıldı," dedi Memphis. Dönüp bana baktı, bakışları daha nazikti. "Ajan Blake, cesedin geri kalanını görmeye hazır mısınız, yoksa bir dakika ara vermek ister misiniz?"

"Eğer masanın o tarafında kalırsa sorun çıkmayacak."

"Anlaşıldı," dedi Memphis ve Olaf'a uyaran bir bakış attı.

Diğer tarafa dolaşarak sedyeyi Olaf'la arama aldım. Odada kalmak istiyorsam yapabileceğim en iyi şey buydu. Ama cesetle işimiz bittikten sonra Edward'ı bulacak ve dans partnerlerimizi değiştirecektim. Olaf'la morgda çalışamazdım. Buradaki her şeyi ön sevişme gibi görüyordu ve buna tahammül edemiyordum. Hayır, edemiyordum ve etmeyecektim.

Bernardo flört ederdi ama bunu cesetlerin yanında yapmazdı. Yeni parçalanmış cesetleri seksi bulmazdı. Bir

seri katille çalışmak kesinlikle insanın bakış açısını değiştiriyordu.

Doktor çelik yeleği çözmeye başladı ama durdu. "Yakın plandan birkaç çekim yap, Rose." Doktor eldivenli parmaklarıyla yeleğin üzerinde bir yerleri işaret etti. Olaf çoktan eğilmişti bile, dolayısıyla doktoru heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görmek istiyorsam ben de eğilmek zorundaydım. Lanet olsun! Olaf beni işimi yapmama engel olacak kadar çok mu rahatsız ediyordu?

Sonunda daha fazla eğildim ve yeleğin üzerindeki kesik izlerini gördüm. Nedeni bıçak, kılıç veya gerçekten iri pençeler olabilirdi. Kumaşın üzerinden söylemek zordu. Teni çıplak gördüğümüzde daha iyi anlayabilirdik.

Bir cinayet kurbanı üzerinde yapılan otopsi çok özel bir şeydir. Mesele sadece cesedi kesip biçmek değil aynı zamanda soymaktır da. Giysileri kesmek veya daha fazla hasar vermek istemezsiniz çünkü ipuçlarını bozabilirsiniz. Bu yüzden cesedi kaldırıp tutmanız, büyük bir oyuncak bebek veya uyuyan bir çocuk gibi soymanız gerekir. En azından kasılma geçmişti. Tamamen kaskatı kesilmiş bir cesetle kendinizi bir heykeli soymaya çalışıyormuş gibi hissedersiniz. Tabii daha önce dokunduğunuz hiçbir heykele benzemez.

Morg teknisyenlerinin işine asla imrenmemişimdir.

Dale ve Patricia yaklaşıp cesedi kaldırdılar ve yeleği çıkardılar. Bu aşamada o odada olmaktan asla hoşlanmazdım. Cesedi çıplak görmenin beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum ama ediyordu. Belki de bunun nedeni, genellikle görmek istemediğim bir sürecin parçası olmasıydı. Bana göre ölüler ya tamamen giyinik ya da tamamen çıplak olurdu. Onların soyuluşunu izlemek mahremiyetlerine

tecavüz etmek gibi geliyordu. Bu size aptalca mı geliyor? Sonuçta o masadaki cansız kabuk umursamazdı bile, değil mi? Ama o artık mahcup olacak halde değilse de ben öyleydim. Ölüm daima yaşayanları rahatsız eder. Ölenlerin ölümle sorunu yoktur.

Olaf yine yanımdaydı fakat beni sinirlendirecek kadar yakın değildi. Henüz. "Soyulmalarını izlemek seni neden rahatsız ediyor?"

Omuzlarım gerildi ve yeşil önlüğümün önünde kollarımı göğsümde kavuşturarak eldivenli ellerimi esnettim. "Rahatsız olduğumu nereden biliyorsun?"

"Görebiliyorum," dedi.

Yüzümün sadece yarısını görebiliyordu ve vücudum önlüğün arkasında gizliydi. Duruşumu ve hareketlerimi kontrol ettiğimi biliyordum. Bunu nasıl fark etmişti ki? Sonunda ona baktım ve korkunç bir düşünceyi gözlerimden yansıttım.

"Yine ne yaptım ki?" diye sordu. Neredeyse bütün erkeklerin kullandığı o ses tonuyla konuşmuştu. Hayır, bütün erkeklerin değil, bütün erkek arkadaşların. Lanet olsun!

"Yine sizi rahatsız mı ediyor, Ajan Blake?" diye sordu Memphis yakınımıza gelerek.

Başımı iki yana salladım.

"Ama yine yüzünüz sarardı." Memphis, Olaf'a gerçekten düşmanca bir bakış attı.

"Sadece aklıma bir şey geldi, hepsi bu. Boşverin, doktor. Sadece ne zaman geri dönüp cesede bakabileceğimizi söyleyin."

Doktor bir bana bir Olaf'a baktı ama sonunda diğerlerinin yanına dönmeye karar verdi. Cesedin belden yukarı-

sını neredeyse tamamen soymuşlardı. Durduğum yerden bakarken bile göğsün kesilmediğinden, pençelerle parçalandığından neredeyse emindim.

"Seni yine kızdırdım, Anita."

"Uzatma, Otto," dedim.

"Bu sefer neyi yanlış yaptım?" diye sordu yine o erkek arkadaş tavrıyla.

"Hiçbir şey. Ürpertici veya iğrenç bir şey yapmadın. Sadece bir dakika için erkek gibi davrandın."

"Öyleyim zaten," dedi.

Ama değilsin, demek istedim. *Cesetleri tahrik edici bulan bir seri katilsin. Neredeyse kötü adamlardan birisin ve bir gün kendi hayatımı kurtarmak için seni öldürmek zorunda kalacağımı biliyorum. Cinsiyetin erkek olabilir ama benim gözümde asla bir erkek olmayacaksın.* Ne yazık ki bunları yüksek sesle söyleyemezdim.

O kısık gözleriyle bana bakıyordu ama bakışlarında çok hafif pırıltılar vardı. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir erkek sizden hoşlandığında, sizi nasıl memnun edeceğini anlamak için vargücüyle çabaladığında ama bir türlü başaramadığında gözlerinde beliren bakışlar. *Yine ne yaptım? Nasıl kazanacağım,* diye soran bakışlar.

Korkunç düşüncem neydi? Olaf'ın samimi olduğu. Çılgınca, hastalıklı bir tarzda benden gerçekten hoşlanıyordu. *Erkek arkadaş* gibi. Sadece düzüşmek veya savaşmak konusunda değil, belki, sadece belki, benimle normal biri gibi çıkmak için. Bir kadınla dehşet verici olmayan bir şekilde nasıl iletişim kuracağını bilemiyor gibiydi ama elinden geleni yapıyordu. Tanrı aşkına, gerçekten çabalıyordu.

17

Çıplak göğüs kesilip biçilmişti ama diğerleri gibi değildi. Kimse beni bunun bıçaklarla yapıldığına inandıramazdı. Pençe izlerini gördüğüm yerde tanırdım. "Bu bıçak veya alet değil," dedim. "Pençe."

Olaf diğer taraftan cesedin üzerine eğildi. Belki cesetle bana gerekenden daha yakındı ama fark edilir bir şey de değildi. Yoksa biraz fazla hassas mı davranıyordum? Ah, hayır.

"Bir bıçağın veya bildiğim bir aletin işi olmadığını görebiliyorum," dedi Olaf.

Cesedin üzerinden karşı tarafa baktım ve evet, cesede değil bana bakıyordu. Yerimde doğrulup bir adım geriledim. Lanet olsun, sinirimi bozmuştu ve bunu biliyordu.

"Ama onu öldüren neydi?" diye sordu Memphis.

Önce doktora, sonra cesede baktım. Haklıydı. Görebildiğim kadarıyla yaraların hiçbiri ölümcül değildi.

"Çenesinin durumu korkunç ama şoktan ölmediyse, o zaman..." Cesedin hala örtülü olan alt kısmına baktım.

"Evet," dedi Memphis, "ölüm nedenini aramaya devam etmeliyiz."

"Ben patolog değilim," dedim. "Ölüm nedenini bilmeme gerek yok, doktor. Ben sadece burada doğaüstü bir şeyler olup olmadığım anlamaya çalışıyorum. Benim işim bu kadar."

"O halde gidin, Ajan Blake. Fakat önce bunun bir likantrop saldırısı olduğunu doğrulayabilir misiniz acaba?"

Cesede geri dönüp ellerimi yaraların üzerinde açtım. Parmaklarımı izleri elimden geldiğince taklit ederek kıvırdım. Yaraların üzerindeki havaya dokundum ama cesede dokunmamaya özellikle dikkat ettim. "Pençeler... ve bir likantropun işi... Saldırdıklarında yarı hayvan formundalarmış."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Memphis.

Elimi kaldırdım.

"Yaraları elimle kıyaslayın. İzler elle yapılmış, pençeyle değil."

"Sizin eliniz öyle izler bırakmak için fazla küçük. Pençe halinde olsalar bile," dedi Patricia.

"Kişi dönüştüğünde eller büyür." İç geçirerek masanın karşı tarafına baktım. "Otto, ellerini biraz ödünç alabilir miyim?"

"Elbette," dedi ve iri ellerini uzattı.

"Ellerini benim yaptığım gibi yaraların üzerine koyarak pençe izlerini takip eder misin?"

"Tekrar göster," dedi.

Sağ elimi yaraların üzerinden geçirirken o da çok daha büyük olan elini benimkinin üzerine koydu, böylece yara izini birlikte sürmüş olduk. Elimi çekmeye çalıştım ama ellerimizi yaralara bastırarak cesetle kendi eli arasında sabitledi. Parmaklarını yara izleri boyunca gezdirirken yara izlerine uyacak kadar büyüktü. Elimi cesede bastırırken eldivenli parmakları yaraların etlerine gömüldü.

Rose resim çekip duruyordu.

"Kes şunu, Otto," dedim dişlerimi sıkarak. Üzerimde birden fazla silah vardı ama yaptığı hiçbir şey onu tanıkların önünde vurmamı haklı çıkarmazdı.

"Ben sadece istediğin şeyi yapıyorum," dedi.

Elimi elinin altından çekmeye çalıştım ama daha sert bastırarak ellerimizi ölü ete gömdü. Parmakları yaraların içinde ıslak sesler çıkarırken elimi kendi elinin altında sıkıştırıyordu.

"Yara izlerini mahvediyorsunuz, Ajan Jeffries," dedi Memphis.

Otto onu duymamış gibiydi. Bazı seçeneklerim vardı. Bayılabilirdim. Hayır! Üzerine kusabilirdim ama kusmuğun çoğu cesedin üzerine gelirdi. Sol elimle tabancamı çekip onu vurabilirdim. Bu çok cazip bir fikirdi ama hiç pratik değildi. Yanımızda çok fazla tanık vardı. Aklıma başka bir şey geldi.

Ona doğru eğilerek kısık sesle konuştum. "Benimle gerçekten çıkmak istiyorsan elimi bırak." Vahşi bir pumayla çıkmayı tercih ederdim ama bunu anlamayacak kadar deli olduğunu tahmin ediyordum.

Bana şaşkınlıkla baktı. Elini kendimi kurtarmama izin verecek kadar kaldırdı. Elimi acımış gibi yeşil önlüğe bastırdım.

"Canınız mı yandı, Ajan Blake?" diye sordu Memphis.

Başımı iki yana salladım. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var. Özür dilerim, doktor." Bir otopsi odasından asla zamanından önce çıkmazdım. Daha önce hiçbir şeyden de kaçmamıştım ama kaçtığım şey ceset değildi. Orada durmuş, bana düz düz bakan Olaf yüzünden kaçıyordum. Suratında şimdi seri katil ifadesi değil şaşkınlık vardı. Beni memnun etmek için ne yapması gerektiğini anlamaya çalışan o erkek arkadaş adayı gibi bakıyordu. Kaçmam gereken şey o bakıştı. Kapıya döndüğümde koşmamaya çalıştım.

18

Eldivenleri ve önlüğü çıkarıp bir kenara attım. Dış kapıya gelip koridora çıkana kadar sakindim. Sonra da koşmadan ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde o odadan uzaklaştım. Koşmayacaktım ama Tanrı biliyor ya koşmak istiyordum.

Sandığımdan daha gergindim herhalde çünkü diğer odadan çıkan Edward ve Bernardo'ya neredeyse çarpacaktım. Edward beni yakalamasaydı düşebilirdim.

"Anita, sen iyi misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Cesetler çok kötüydü," dedi Bernardo.

Başımı yine iki yana salladım.

"Mesele cesetler değildi. Cesetlerle sorun yaşamadım."

Edward kolumu daha sıkı tuttu.

"Otto bu kez ne yaptı?"

Başımı iki yana sallamaya devam ederken yanaklarımdan süzülen ilk gözyaşı damlasını hissettim. Lanet olsun, ağlıyor muydum?

"Ne yaptı?" Ben cevap vermeyince Edward beni tutup sarstı. "Anita! Sana ne yaptı?"

Sonunda onun yüzüne bakacak kadar sakinleşebildim. Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Parmakları gerildi, neredeyse kollarımı acıtıyordu. "Öyle görünmüyor." Ama sesi, gözleri, her şeyi, Olaf'ın canımı yaktığını düşündüğü takdirde yapabilecekleri konusunda beni korkutuyordu.

"Gerçekten, Edward, sadece her zamanki tuhaflıklarıydı." Artık gevşeyecek kadar sakinleşmiştim ve ben gevşeyince o da gevşedi. Yine de ellerini kollarımdan çekmedi. Yüzümü inceledi.

"Öncelikle adım Ted, Anita," dedi. Sesinde hala öfke vardı ve en tehlikeli halinde olduğu belliydi.

Başımla onayladım. "Özür dilerim, Ted, üzgünüm. Sadece..." Başımı iki yana salladım. Ne diyebilirdim ki? Olaf ödümü patlattığı için diğer her şeyi unuttuğumu mu? Bu ne Edward'ın sakinleşmesine yardımcı olurdu ne de benim.

"İkincisi, sen o kadar kolay korkmazsın. Ne yaptı?" Bu son cümleyi kısık sesle ve kararlı bir tavırla söylemişti. Dikkatle kontrol altına alınmış bir öfkeyle. O anda Olaf'ın bana olan ilgisinden dolayı Edward'ın kendini suçladığını anladım. Bizi bir araya getiren o olduğundan, en kötüsü olduğu takdirde ne Tanrı'nın ne de Şeytan'ın kendisinin Olaf'ı onun elinden kurtaramayacağını görebiliyordum. Elbette ki bu benim de ölümüm -hem de feci bir ölüm- anlamına gelirdi. Ama sanırım umursamıyordum. Lanet olsun!

"Üzerinde pençe izleri olan bir cesede baktık. Şekil-değiştirici. Doktor onun gibi başka cesetler de olabileceğini ima etti ama çoğu bıçak yarasıydı."

Edward ve Bernardo arkamda bir şeye bakıyorlardı. Ben bakmadım çünkü ne göreceğimden büyük ölçüde emindim.

"O buraya gelmeden önce, seni bu kadar rahatsız etmek için ne yaptığını bilmek istiyorum, Anita," dedi Edward.

"Açıklayabileceğimden emin değilim, Edward. Patolog, ellerim çok küçük olduğu için o yaraları insan elinin yapmış olabileceğine inanmadı. Bu yüzden ben de büyüklüğünü göstermek için Olaf'ın ellerini ödünç aldım."

Edward beni bırakarak iriyarı adama doğru yürümeye başladı. Kolunu yakaladım. "Hayır, Edward, Olaf diğer cesetlerin üzerindeki yaralardan bir şeyler öğrendi. Gerçekten. İşkence teknikleri ve bıçaklarla ilgili bilgisi çok değerli. Dr. Memphis bile etkilendi."

Edward bana değil koridorun ucuna bakıyordu.

Daha hızlı konuştum. "Bu cesetle ilgili Olaf daha fazlasını söyleyemedi çünkü pençe yaralarıydı ve bu benim uzmanlık alanıma giriyordu. Bana üstünlük taslamasına izin verdim, Edward. Olması gerekenden daha fazla çünkü diğer cesetle ilgili çok zekice davranmıştı. Daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar beni kullanmasına izin verdim. Onun hatası değildi. O sadece kendi gibi davranıyordu ve ben bunu bir an için unuttum, Edward."

Edward dönüp bana baktı ve sonra sarıldı. O kadar beklenmedik bir hareketti ki yine gerildim. Bakışları kesinlikle romantik değildi. Yoğun, öfkeli bakışlardı ve gözlerinde korku pırıltıları gördüm. Benim için korkuyordu. Edward asla korkmazdı. Neredeyse asla.

"Onun ne olduğunu sakın unutma, Anita," diye fısıldadı bana doğru eğilerek. "Canavar olduklarını unutursan seni öldürürler." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Bunu Olaf için yapmadığını biliyordum. Beni kendi iyiliği ve benim iyiliğim için dudaklarımdan öpmediğini biliyordum. Bu fazla tuhaf olurdu.

Önlüğünü çıkararak bize yaklaşan Olaf'a ürkek gözlerle baktım. Eldivenler çoktan çöp tenekesini boylamıştı bile. Bir bana bir Edward'a baktı ama sonunda sadece Edward'la konuştu. "Sana ne anlattı?"

"Senin hatan olmadığını. Diğer cesetlerle zekice bir iş çıkardığın için onu kullanmana izin verdiğini. İşkence teknikleri ve bıçaklarla ilgili uzmanlığının çok yararlı olduğunu."

Olaf afalladı ve şaşkınlığına uygun bir sesle karşılık verdi. "Yalan söylememiş."

"Buraya gelip yalan söyleyeceğimi, senin iriyarı, kötü bir adam olduğunu öne sürüp yardım isteyeceğimi mi sandın?"

Çukur gözleriyle bana bakarak başıyla onayladı. "Kadınlar yalan söyler ve erkekleri birbirine düşürür. Yaptıkları şey budur."

Başımı iki yana sallayarak nazikçe Edward'dan uzaklaştım. "Ben öyle boklar yemem. Beni kullanmana izin verdim ve bu bir daha tekrarlanmayacak ama baştan düşünmeliydim. Senin... zihnime girmene izin verdim. Bunu da baştan düşünmeliydim." Elimle göğsüme acıtacak kadar sert bir tokat indirdim. "Baştan düşünmeliydim. Kendi aptallığım yüzünden, birinden beni korumasını da istemem."

"Şekil-değiştiriciler konusunda benden daha fazlasını bildiğini anlaman sandığımdan uzun sürdü. Odaya girmemi bile engelleyebilirdin."

Başımla onayladım. "Evet, ne aptalım." Başımı iki yana sallayarak onlardan uzaklaştım. Olaf, Edward ve Bernardo'nun bakışlarından kaçmak zorundaydım. Bir gün için bu kadar testosteron yeterdi.

Dr. Memphis, koridorun ucundan seslendi. "Ajan Blake, sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Diğer adamların arkasında kalan doktora baktım. Olaf gibi eldivenlerini çıkarmıştı ama önlüğü hala üzerindeydi. Lanet olsun. Olaf'ın beni korkutmasına izin vermiştim, şimdi aynı hatayı tekrarlamayacaktım. "Siz burada kalın. İkiniz onu gözünüzün önünden ayırmayın, böylece ben dikkatimi başka şeylere verebilirim." Yanlarından geçerek kapıya yöneldim. Bir önlük daha, bir maske daha ve bir çift eldiven daha kuşandım. Olaf haklı olduğu için lanet olasıca cesetlere kendim bakacaktım. Likantropları hepsinden daha iyi tanıyordum. Bu cesetlere kendim bakacaktım ve Tanrı izin verirse neler olup bittiğini anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler öğrenebilecektim.

"Ajan Jeffries de geliyor mu?" diye sordu Memphis.

"Hayır," dedim ve tekrar içeri girdim.

19

Memphis beni odaya soktuğunda cesedi soymayı bitirmişlerdi. Çırılçıplak ve kesinlikle cansız bir şekilde yatıyordu. Giysileri olmayınca şimdi tamamen cesede benziyordu ve yaraları teninde parlıyordu.

Odanın karşı tarafından kasıklarının kanlı olduğunu gördüm. Hasarın ne kadar ağır olduğunu buradan kestiremiyordum. Ne kadar kötü olduğunu gerçekten bilmeyi istemiyordum ama her zamanki gibi her şeyi görmek zorundaydım. Lanet olsun!

Rose ya ihtiyacı olan bütün resimleri çekmişti ya da çekemeyecek kadar şaşkındı. Elindeki fotoğraf makinesini unutmuş halde orada öylece duruyordu. Diğer iki teknisyen de pek farklı durumda değildi. Dale dolaplarda bir şeylerle uğraşıyordu. Patricia, Rose'un yanında duruyordu ve arkası dönüktü.

"Gitmek zorunda olduğunu hisseden hemen gidebilir," dedi Memphis.

Dale tek kelime etmeden kapıya yöneldi. "Arkadaştılar," dedi Rose ve bu yeterliydi.

"Patricia," dedi Memphis, "senin de gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır, doktor, hayır, ben kalacağım. Ben onunla Dale kadar yakın değildim ve bazı... Bazılarını daha iyi tanıyordum. Onlar üzerinde çalışmak istemiyorum, bu yüzden burada kalacağım." Yüzü solgun, dudakları gergin ama kararlı bir şekilde bize döndü. Evet, kalacaktı.

"Rose?" diye sordu Memphis.

"Ben iyiyim, doktor. Onu tanımıyordum ama şu yaradan çok etkilendim. Özür dilerim." Başıyla onayladı. "Üzgünüm, kendimi daha iyi kontrol edeceğim." Fotoğraf makinesini tekrar kaldırarak yine resim çekmeye başladı.

Yarayı daha yakından görebilmek için cesedin etrafından dolaştım. Tuhaf bir yaraydı. Diğer tarafa geçtiğimde bacağının içini açıkça görebiliyordum. Biri kasığından neredeyse dizine kadar geniş bir şekilde açılmıştı. Uyluk damarı paramparçaydı. Öyle bir yara insanı on beş-yirmi dakika içinde kan kaybından öldürürdü. Yara turnike yapacak kadar alçaktaysa ve tıbbi yardım yoldaysa belki kendinizi kurtarabilirdiniz. Ama bu adamı her kim bu hale getirdiyse onun kurtulmasını istemediği belliydi.

Daha önce bir adamsa bile şimdi kanlar içinde... Şeey, cinsel organı sağlamdı ya da en azından öyle görünüyordu. Emin olmanın tek yolu dokunup görmekti ve bunu pek de istediğimi söyleyemezdim. İstediğimden çok daha yakından bakıyordum ama haklıydım, yaralar cinsel organdan

geçmiyor, etrafından dolaşıyordu. "Kanı ne zaman yıkayacaksınız?"

"Evet," dedi Memphis, "cesedi temizlemeyi bitirdiğimizde yaraları daha iyi görebileceğiz ama önce sizin görmenizi istedim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden?"

"Siz bir şekil-değiştirici uzmanısınız," dedi.

"Vegas'ta da şekil-değiştiriciler var," diye karşılık verdim.

"Var ama likantrop tarafından öldürülmüş birinin yakınına gelmelerine izin verilmez."

"Evet, bizde de aynı, dolayısıyla benimle idare etmek zorundasınız."

"Ününüzün yarısı bile gerçekse, Ajan Blake, buna pek idare etmek diyemeyiz."

Aşırı yoğun bakışlarından kaçmak için başımı çevirdim. Bunu çözmemi istiyordu. Adamlarını öldüren şeyi yakalamalarına yardım etmemi istiyordu. Evet, ben de yardım etmek istiyordum ama bu baskı duygusundan nefret ediyordum. İpucunu kaçırırsam destek gelmeyeceği duygusundan. Edward'ı içeri çağırmayı düşündüm ama diğerleri olmadan sadece onu içeri alabileceğimden emin değildim. Eğer mümkün olursa ertesi güne kadar Olaf'la bir daha karşılaşmak istemiyordum.

Yaralara olabildiğince dikkatle baktım. "Görünüşe bakılırsa pençeler kasığın etrafında toplanmış ve derinler. Ama yırtılma yok, doğruca girip çıkmış." Durduğum yerde doğrularak bacaktaki yarayı işaret ettim. "Onun gibi değil."

"Yani birden fazla mı şekil-değiştirici varmış?" diye sordu Rose.

Bu iyi bir soruydu.

"Olabilir ama sanmıyorum. Bu çok yakın bir dövüş olmuş. İki kişinin sığabileceği kadar alan yok. Bu olasılığı göz ardı etmiyorum ama bu yaralar o kadar ağır ki sonrasında bu adamla iki şekil-değiştiricinin aynı anda savaşması gerekeceğini sanmıyorum."

"Adı Randall Sherman'dı. Randy," dedi Memphis.

Başımı iki yana salladım. "Morgda isim kullanmayın. Önümdekinin cansız bir nesne olduğunu düşündüğüm için çalışabiliyorum. Arkadaşınız olduğu için üzgünüm ama ben onu bu şekilde düşünürsem işimi yapamam."

"Ölüleri uyandırmakla ünlü olduğunuzu sanıyordum," dedi Patricia.

"Evet ama bu cesetlerin hiçbiri uyandırılamaz."

"Neden?" diye sordu Patricia.

"Cinayet kurbanları en önce katillerinin peşinden gider. Yollarına çıkan her şeyi sakatlar ya da öldürürler. Masum siviller dahil."

"Ah," dedi.

Memur Randall Sherman'dan kalanlara baktım ve isim kullandığı için Memphis'e içimden bir küfür savurdum. Neden bu kadar büyük fark yarattığını bilmiyorum ama aniden bir cesede değil bir adama bakıyordum. Uzun boylu ve atletik yapılı olduğunu fark ettim. Formda kalmak için çok zaman harcadığı belliydi. Muhtemelen otuz yaşının üzerindeydi ama otuzlu yaşların başları için çok iyi görünüyordu. Güçlü, hızlı ve en iyi olmak için harcanan onca çabadan sonra bir canavar gelmiş, kanındaki bir hastalık yüzünden daha güçlü, daha hızlı ve daha iyi olduğunu kanıtlamıştı. Ne kadar ağırlık kaldırma çalışması yaparsa yapsın, ne kadar uzun mesafe koşarsa koşsun, bir insan asla bir

şekil-değiştiriciyle denk olamazdı. Büyük bir haksızlık... Ve büyük bir gerçek.

"Cesedin üzerinde ve giysilerin arasında ne tür tüyler ya da saçlar buldunuz?"

"İnsan saçı ve tüyü bulduk ama hayvan tüyü yoktu," dedi Memphis .

Ona baktım.

"Evet," dedi, "şaşırmakta haklısınız. Şekil-değiştiriciler tarafından öldürülmüş iki ceset daha gördüm ve ikisinde de bolca hayvan tüyü bulduk. Birine o kadar yaklaşıp da üzerine tüy dökmemeniz mümkün değil ama bu şekil-değiştirici ne olduğunu öğrenmememiz için sonradan cesedi temizlemiş gibi."

Başımı iki yana salladım.

"Pek sayılmaz, doktor. Tedbir alabilirsin ama minicik parçalar için bunu yapmak çok uzun sürer. Olay yerini gördüm. Korkunç bir çatışma kopmuş ve öyle bir temizlik için zaman olmadığı belli."

"O halde ne yaptı ki bu yaratık? Tulum filan mı giydi?" Kendi önlüğüne dokundu.

"Bundan şüpheliyim," dedim. "Ancak gerçekten güçlü bir şekil-değiştirici kısmen dönüşmeyi başarabilir."

"Kurtadam veya kediadam biçimlerini bilirim," dedi Memphis.

"Hayır, yani gerçekten güçlü olanlar sadece ellerini ve ayaklarını pençeye dönüştürebilir. Bir kurtadamın o şekilde bir binanın yan tarafına tırmandığını görmüştüm."

"Sizin davalarınızdan biri miydi?"

"Bununla ne demek istediğinizi bilmiyorum ama piçin bunu yaptığını gördüm."

"Yani pençelerini binanın yüzeyine saplamak için mi kullandı?" diye sordu Patricia.

"Evet," dedim.

"Vay canına, Örümcek Adam'ın türevleri," dedi Rose.

"Daha çok Wolverine denebilir," dedim. "Fakat prensip aynı."

"Ve kaçtı," dedi Memphis.

"Bir süre için," dedim.

"Onu nasıl yakaladılar?" diye sordu Patricia.

"O kurtadamın izini sürmeleri için bir grup kurtadama izin verdirttim, sonra da onu ben öldürdüm."

"Öldürmekle neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Patricia.

"Yani ona yaklaştım ve gözlerinin arasına bir kurşun sıktım."

Ağzı sessiz bir '*o*' şeklinde büzüldü. "Sadece bir mermi mi?" diye sordu Rose.

"Hayır," dedim.

"Davaya geri dönsek? Ajanın savaş hikayelerini adamımızı yakaladıktan sonra da dinleyebilirsiniz."

"Özür dilerim, doktor," dedi Patricia.

"Bağışlayın, doktor."

"Yani bunu yapanın çok güçlü bir şekil-değiştirici olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bundan büyük ölçüde eminim ve bu da şüpheli olasılıklarını bir hayli azaltıyor. Herhangi bir şehirde bunu yapabilecek kadar güçlü şekil-değiştiricilerin sayısı fazla değildir. Büyük bir hayvan grubunda sadece beş tane çıkabilir. Küçük bir grupta belki bir tane."

"Sizce diğer adamları doğrayan da aynı şekil-değiştirici miydi?"

"Hayır, bunu yapacak kişinin çok sayıda kolu olması gerekir. Her bıçak ve kılıç için bir kol."

"Böyle ikiden fazla kolları olan doğaüstü bir yaratık biliyor musunuz, Ajan Blake?"

Bunu düşündüm. "Çok kollu yaratıklarla ilgili mitolojik bilgiler var ama bu ülkede öyle bir şey yok. Ve açıkçası, Dr. Memphis, bugün gerçek ve hala var olduğunu düşündüğüm bir tane yok."

"Efsanelerin gerçek olduğu bir dünyada yaşarken kurguyla gerçeği birbirinden ayırmak çok zor," dedi.

"Bazılarının soyları tükendi," dedim.

"Randy Sherman'ı her ne öldürdüyse, soyu tükenmiş olmadığı belli," dedi.

Dudaklarım keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yüzümdeki yarım maskeden belli olmadığı için sevindim. Sivilleri korkutmak istemezdim. "O halde soyunu tüketmeye çalışacağız."

"Bir öldürme emri gerekecek," dedi Memphis.

"Dört polis memuru ölmüş. Biri açıkça hayvanadamların saldırısı. Emir çıkarmak sorun olmaz."

"Sanırım öyle," dedi Memphis ama bu konuda tamamen memnun olmadığı belliydi.

"Bir terslik mi var?" diye sordum.

"Yerel Doğaüstü Tehlike Kanunu'nun reddi için bir dilekçe imzalayıp Washington'a gönderdim. İşiniz için gereken emirlerin fazla geniş olduğuna ve insan haklarını ihlal ettiğine inanıyorum."

"Bu konuda yalnız değilsiniz."

"Ama şimdi istediğim tek şey, bunu yapan alçakları ele geçirmeniz. Emrin kötü kanunlara dayanıp dayanmama-

sı umrumda bile değil. Bu da beni ikiyüzlü yapıyor, Ajan Blake. Oysa kendimi hiç öyle biri olarak düşünmemiştim."

"Daha önce de vampir ve şekil-değiştirici kurbanları görmüştünüz," dedim.

Başıyla onayladı. "Ama burada değil. Vegas, Birleşik Devletler'de doğaüstü cinayetlerin en az görüldüğü şehirlerden biridir."

Gözlerimi iri iri açtım. "Bunu bilmiyordum." *Max ve Bibiana çok küçük bir gemideymiş*, diye düşündüm. "Yani ilk kez mi birinin böyle öldüğünü görüyorsunuz?"

"Hayır, fakat ilk kez bir arkadaşımı görüyorum. İnançlarıma gerçekten sadık olsaydım sanırım bu bir fark yaratmazdı."

"Duygular her zaman fark ettirir," dedim.

"Sizin için bile mi?" Bunu sorarken bana bakmıştı.

Başımla onayladım.

"Vampir avcısı bir vampiri kazıklayacağı zaman çığlıkları duydum. Canlarının bağışlanması için yalvarırlar."

"İdam cezasına çarptırılan herkes masumdur, doktor. Bunu bilirsiniz."

"Yani sizi rahatsız etmiyor mu?"

Sorgulayan bakışlarından kaçmak için başımı çevirdim. Ama bakışlarımı kaçırdığım anda kendimi tekrar onun gözlerine bakmaya zorladım ve doğruyu söyledim. "Bazen ediyor."

"O zaman neden yapıyorsunuz?"

Sıradakini söylemek acımasızca olur muydu? Artık bilemiyordum. Sonuçta doğruydu. "Kaybınız için üzgünüm, doktor, gerçekten. Ancak, şu an, işimi neden yaptığımın mükemmel bir cevabı. Dostlarınıza yapılanlara bir bakın.

Bunun başka birinin arkadaşının, eşinin, kardeşinin başına da gelmesini ister misiniz?"

Yüzü sertleşti ve yine aynı düşmanca ifade geri döndü. "Hayır."

"O halde işimi yapmam gerekiyor, doktor, çünkü bir şekil-değiştirici bir kez çizgiyi bu kadar ciddi şekilde aştığında neredeyse asla geri dönmez. Canavarı serbest bırakmaktan zevk alır. Bu ona kendisini iyi hissettirir ve biri onu durdurmadığı takdirde tekrar yapar."

"Yani öldürür demek istiyorsunuz," dedi.

"Evet, öldürür. Arkadaşınızı öldüren şekil-değiştirici başka birini daha öldürmeye fırsat bulamadan onu öldürmek istiyorum."

Şimdi bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Ne demek istediğinizi anladım, Ajan Blake. Eğer gerekiyorsa bunu bir şekil-değiştiricinin yaptığını belgelerim. Çünkü bu doğru."

"Teşekkür ederim, doktor."

Başıyla onayladı. "Ama belgelerin hazırlanma şekli düşünülürse, herhangi bir şeyi imzalamama ihtiyacınız yok, değil mi? Sadece Washington'ı arayacaksınız ve onlar da emri çıkaracaklar."

"Popüler medyanın gösterdiğinin aksine, onları bunun doğaüstü bir olay olduğuna ikna etmemiz gerekiyor."

"İkna edilecekler. Yani şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak gerekmiyor."

"Şüpheler mahkeme salonlarına göredir, doktor."

"Bu şekil-değiştirici asla bir mahkeme salonuna götürülmeyecek, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

Doktor başını iki yana salladı.

"Randy'yle başka birinin ilgilenmesini önerdiler ama bu onun için yapabileceğim son şeydi."

"Hayır, değil, Dr. Memphis. Bir infaz emri çıkarılmasına ve katilini yakalamam için delil toplamama yardım edebilirsiniz."

"İşte, Ajan Blake, benim ahlaki ikilemim de bu."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Benim de kendi ahlaki ikilemlerim vardı ve işimle ilgili şüphe duymaya başladığımı söylememin doğru olup olmayacağını bilecek kadar Memphis'i tanımıyordum. Aklıma gelen tek şeyi yaptım ve işime geri döndüm.

"Kaybınız için üzgünüm fakat kaçırdığım kişisel detayları görmeme izin verebilir misiniz?" Zihnimde ekledim: *Olaf'ın beni odadan kovalamasına izin verdiğimde.* Ama bu kısmı kendime sakladım. Paylaşmadan bile yeterince küçük düşürücüydü. O yanımızda olmadığında daha rahat düşünebiliyordum. O gidene kadar dengemi ne kadar bozduğunu fark edememiştim. İşbölümünün bir daha beni onunla baş başa bırakmayacağı konusunda kendi kendime söz verdim.

Bir naylon torbanın içinde gümüş bir pentagram vardı. "Wiccan mıydı?" diye sordum.

"Evet," dedi Memphis. "Fark eder mi?"

"Şekil-değiştiricinin önce yüzünü yemesinin nedeni bu olabilir."

"Açıklayın," dedi Memphis.

"Eğer haklıysam ve Sherman bir büyü okuduysa, şekil-değiştirici onu durdurmuş olabilir."

"Likantroplara karşı bir büyü olmadığını sanıyordum?" diye sordu Rose.

"Hayır, yok," dedim. "Ama başka doğaüstü varlıkları etkileyen büyüler var. Neredeyse sadece doğaüstü varlıkları etkileyen büyüler."

"Hayaletler gibi," dedi Patricia. Otopsi odasında oturduğu köşede o kadar sessizdi ki onun varlığını neredeyse unutmuştum.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayaletler değil. Onlara aldırmazsın. Ama ruhlar, varlıklar, iblisler ve diğer benzeri şeyler."

"Şeytan gibi mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Patricia.

"Hayır, *iblis* dememeliydim, benim hatam. Demek istediğim, fizikselden çok enerjik bir varlık."

"Bıçakları tutan her neyse, oldukça fizikselmiş," dedi Memphis.

"Bıçaklar fizikselmiş ama Sherman onlara karşı yardımcı olabilecek bir büyü düşündüyse, belki de onları kullanan varlık fiziksel olmayabilir."

"Anlamıyorum," dedi Rose.

"Ben de öyle," dedi Memphis.

Metafizik açıklamalar yapmaya çalışmaktan nefret ediyordum. Her seferinde ya yanlış anlaşılıyor ya da kafa karıştırıyordu. "Sherman'ın cadılar grubuyla ya da en azından başrahibesiyle konuşmam gerek ama büyü konusunda biraz bilgisi varsa, kendilerine yardımı olmayacak bir şey için nefesini tüketeceğini sanmam."

"Randy çok dindardı ve inancını çok ciddiye alırdı," dedi Memphis.

Başımla onayladım. "Peki, yine de başrahibesiyle konuşmak istiyorum. Fakat şimdi öncelikle bunu ne tür bir hayvanın yaptığını anlamamız gerek."

"İnsan dışı tüyler bulamadık, Ajan Blake," dedi Memphis.

Başımla onayladım. "Bunu duydum."

"Pençe izlerini analiz etmek zaman alacak."

"Bu şekilde form değiştirmişken bunun da çok fazla yararı olmayabilir. Daha ufak tefek birini aradığımızı biliyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz, Ajan Blake?"

"Bir şekil-değiştirici pençelerini çıkardığında eli normal insan boyundan daha büyük olur. Ajan Jeffries'in avcu, göğüsteki izleri kaplayabildi. İriyarı bir adam ama elleri bir şekil-değiştiricinin yarı insan biçimindeyken olacağı kadar büyük değil. Yani o kadar uzun boylu olmayan ya da elleri küçük olan birini arıyoruz."

"Ama az önce ellerin büyüdüğünü söylediniz," dedi Patricia.

"Evet ama büyümesinin de bir sınırı var. Aynı hayvan türünden iki kişiyi alırsanız, biri büyük elli ve iki metre boyundaysa, diğeri de bir elli boyunda ve küçük elliyse, ikisi de dönüştüğünde, hayvan biçimleri insan biçimlerinden daha iri olsa bile, ufak tefek olan hala diğerinden daha küçük olacaktır. Bu bir kütle oranı meselesi."

"Şekil-değiştiricilerle ilgili çok şey okudum, Ajan Blake, ancak hiçbir yerde böyle bir bilgi okuduğumu hatırlamıyorum."

Omuz silktim. "Ben şekil-değiştiricileri tanıyorum, doktor."

"Pekala, o halde daha ufak tefek bir adam arıyoruz."

"Ya da kadın," dedim.

"Bunu gerçekten bir kadının yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Şekil-değiştiricilerin yaptıkları inanılmaz şeylerde cinsiyetin önemi olmadığını gördüm, dolayısıyla evet, bu hasarı bir kadın da vermiş olabilir."

"Bunu hangi türde hayvanın yaptığını anlamaya çalışacağınızı söylediniz. Elimizde DNA örnekleri var ve şansımız yaver gidebilir ama likantrop eğer sizin dediğiniz gibi, elleri ve dişleri dışında insan biçimindeyse, o halde DNA insana işaret edebilir."

"DNA'sında virüsten bir miktar olur," dedim.

"Evet. Ve birkaç gün içinde sonucu alırız."

Başımı iki yana salladım.

"Birkaç günümüz yok."

"Önerilere açığım, Ajan Blake."

"Söylemiştim, bende likantropi var, yani bazen insanların algılayamadığı kokuları alabiliyorum."

"Ne tür bir hayvan olduğunu koklayarak mı anlamaya çalışacaksınız?"

Başımla onayladım.

"Ama," dedi Patricia, "şekil-değiştirici insan formundaysa, o zaman sıradan bir insan gibi kokmaz mı?"

"Hayır," dedim, "aldığınız kokunun ne olduğunu bildiğinizde altında başka bir koku daha olur." Başımı iki yana salladım. "Bunu açıklayamam, sadece denemek istiyorum."

"Denemenizi görmeyi çok isterim," dedi Memphis.

"Maskeyi indirmem gerekecek."

"Bu protokollere aykırı."

"Nefes ve salyadan bir şeyler bulaşabilir ama... Sherman'dan bir şey kapacağımı sanmıyorum."

"Eğer bu yaratığı yakalamanızda size günler kazandıracaksa yapmakta serbestsiniz."

Eşyalara baktım ve likantropun en çok yaklaşmış olabileceği giysi veya malzeme parçalarını belirlemeye çalıştım. Torbalardaki eşyalara baktım ve sonunda boyun-kulak mikrofonunda karar kıldım. Dişlerden gerçekten zarar görmüştü.

"Birinizin delili torbadan çıkarmanızı ve bozulmamasına dikkat etmenizi istiyorum."

"Bir şeyi koklamanız mahkemede delil olarak kabul edilmez. Bu kadar çok memur ölmüş olsa bile," dedi Memphis.

"Hayır," dedim, "ama ben mahkeme kanıtı aramıyorum. Sorgulamam gereken kişileri nerede bulabileceğim konusunda delil arıyorum. Bundan elde etmeyi umabileceğimiz şey sadece bu."

"Belli bir hayvanın kokusunu alırsanız o zaman gidip yerel grupla konuşacaksınız," dedi.

"Evet."

Yanıma gelip delili dikkatle torbadan çıkardı. Maskeyi indirip öne eğildim. Gözlerimi kapadım ve artık insan olmayan parçama seslendim. İçimdeki canavarları zihnimde canlandırdım: Kurt, leopar, aslan, beyaz ve turuncu kaplanlar. Hepsi, çok antik bir vampir benimle dalaştığından beri içsel yerimde hayal ettiğim antik ağaçların karanlık gölgesinde yatıyordu. Marmee Noir, Vampirler Kraliçesi beni kontrol altına alma umuduyla bana kaplanları vermişti. Şimdiye kadar hala ben öndeydim. Şimdiye kadar.

Nazikçe hayvanlara seslendim ve kıpırdandıklarını hissettim. Kendilerini fiziksel olarak ortaya çıkarmalarını önleyebiliyordum. Onları enerji olarak çağırabiliyordum ve şimdi de bunu yapıyordum. Bir şeyin kokusunu almam gerekiyordu. Kurda seslendim. Çağrıma hemen karşılık ve-

rerek öne çıktı. Beyaz kürkünde siyah çizgileri vardı ve yaptığım araştırmalara göre bu, likantropinin uzak kuzeyden, soğuk bir yerden gelmiş olabileceğini gösteriyordu. Çok fazla kar olan yerlerde kurtlar beyaz oluyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Yüzümü teknoloji parçasına uzattım. İlk koku ölümdü. Kurt hırladı ve sesi benim dudaklarımdan yayıldı.

"İyi misiniz, Ajan Blake?" diye sordu Memphis.

"Ben iyiyim. Lütfen bunu yaparken benimle konuşmayın."

Naylon kokusu sert, neredeyse acıydı. Kurt hoşlanmamıştı. Altında ter ve korku kokusu vardı ki bu hoşuna gitti. Korku ve ter onun için yiyecek anlamına geliyordu. Bu düşünceyi bastırarak odaklandım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sherman'ı kokladım ve bir insanın kokusunu aldım. O gün kullandığı sabun ve şampuanın kokusu da hala oradaydı. Bu bir soğanın katlarını soymak gibiydi. Sanırım bir kurt olsaydım bir seferde tüm kokuları alabilir ve yorumlayabilirdim ama insan beynim yavaş kalıyordu.

Burnumun parçaya dokunduğunu hissettim. *Bunu hangi hayvan yaptı,* diye düşündüm. Burnuma Sherman'ınkiyle aynı olmayan bir salya kokusu geldi. Zihnim kokunun ne şekilde farklı olduğunu algılayamasa da bir şekilde farklı olduğunu algılamıştı. Kişinin değil hayvanın kokusunu almam gerekiyordu. Kendimi kurda, kürkün dokusuna bıraktım ve... insan olmayan bir şeyin çok hafif esintisini algıladım.

O kokuyu, ormanda ağaçların arasında bulduğunuz bir patikaymış gibi izledim. Küçük ağaçların ve yaban otlarının arasında kaybolmuş, zorlukla seçilebilen bir patika. O

dar aralıktan kendime yol açtım ve aniden dünya... kaplanlarla doldu.

İçimdeki kaplanlar kükreyerek ayağa kalktı. Kanıttan, kokudan ve Memphis'ten sendeleyerek uzaklaştım. Ben kıç üstü yere otururken zihnimde kurt kaçışıyor, kaplanlar hırlıyordu. Bir zamanlar bu, kaplanların vücudumun kontrolünü ele geçirmesi, beni içeriden dışarı parçalaması anlamına gelirdi ama artık dizginleyebiliyordum.

Biri kolumu yakaladı ve başımı kaldırıp baktım. Bu naylon adam da neydi? Yüz maskesinin ardına bakınca bir insan gördüm. Ancak bunca eğitim ve kararlılığın, pençeler ve dişler karşısında hiçbir şansı olmadığını biliyordum. Konuşabilmek için iki kez denemem gerekti. "Lütfen, biraz nefes alayım."

Beni bıraktı ama dizlerinin üzerine çöktü. Ona ve diğer ikisine baktım. Patricia korkmuştu ve bu da içimdeki kaplanları coşturdu. Korku yiyecek demekti.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve sendeleyerek kapıya yöneldim. Onlardan uzaklaşmak zorundaydım. Bunun bir daha kontrolden çıkmamasını garantilemek için yanımda Edward olmadan kesinlikle tekrar denememeliydim.

"Hava almaya ihtiyacım var, hepsi bu. Bana dokunmayın." Kapıya ulaşıp zorlukla dışarı çıktım. Dizlerimin üzerine çökerek duvara dayandım ve kaplanları güvenlik bölgesine geri itmeye çalıştım. Gitmek istemiyorlardı. Başka bir kaplanın kokusunu almışlardı ve bu onları heyecanlandırmıştı.

Edward biraz uzaktan konuştu. "Anita, iyi misin?"

Başımı iki yana salladım ama yaklaşmamasını işaret etmek için elimi kaldırdım. Söz dinledi. "Konuş benimle," dedi.

Sesim nefes nefese ve hırıltılıydı ama konuşabiliyordum. "Bir ipucu bulabilmek için tüylü enerjilerden yararlandım."

"Ne oldu?"

"Diğerlerini öldürenin ne olduğunu bilmiyorum ama insan biçimindeyken boyu bir seksenin altında kalan veya elleri anormal ölçüde küçük bir kaplanadam arıyoruz. Post veya diğer fiziksel dönüşümler olmadan sadece pençelerini ve dişlerini dönüştürebilecek kadar güçlü biri."

Olaf ve Bernardo'nun yaklaştığını, başımı kaldırıp onları görmeden hissettim. Edward onları geride tuttu. Bunun için ona minnettardım.

"Bunu sadece en güçlüler yapabilir," dedi Edward.

"Evet," dedim.

"Bütün bunları koklayarak mı anladın?" diye sordu Bernardo.

Başımı kaldırıp ona baktım ama tepkisine bakılırsa pek dostça bir bakış değildi. "Hayır, çoğunu cesetten öğrendim ama kaplanı kokusundan tanıdım." Arkasında siyah katil kıyafetiyle duran Olaf'a baktım ve bir parmağımı ona doğru salladım. "Orada sen yanımdayken düzgün düşünemiyordum. Beni ne kadar işe yaramaz hale getirdiğini ancak sen içeri girmediğinde anladım."

"Seni daha az etkili hale getirmek gibi bir niyetim yoktu."

"Buna inanıyorum. Ama bundan sonra benden başka biriyle birlikte çalışacaksın. Bu davada bir daha ikimiz yalnız kalmayacağız."

"Benimle yalnız kalmak neden dikkatini bu kadar dağıtıyor?" diye sordu ifadesiz bir yüzle.

"Çünkü beni korkutuyorsun," dedim.

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi ama mağara adamı gözleri sevinçle parladı.

Ayağa kalkarken Edward bana yardım etmeyecek kadar akıllıca davrandı. "Biliyor musun, dev adam, bir kadınla çıkmak isteyen çoğu erkek, kadının kendisinden korkmasını istemez."

Güler gibi bir ses çıkardım ama çok sertti. "Eh, işte lanet olasıca gerçek." Koruyucu kıyafeti üzerimden çıkarmaya başladım.

"Nereye?" diye sordu Edward.

"Kaplanadamları ziyaret edeceğiz."

"Vegas'taki üstat vampirin hayvanları değil mi onlar?" diye sordu.

"Evet."

"Yani buranın şehir efendisini ve karısını ziyaret edeceğiz."

Başımla onayladım. "Evet, Max ve karısı, Las Vegas'taki kaplanların kraliçesi, Kaplan Kraliçe ama asıl unvanı Chang ve bu durumda adı Chang-Bibiana."

"Bir dakika," dedi Bernardo. "Oraya girip kaplanları bir polis memurunu öldürmekle ve üç tanesinin daha öldürülmesine yardım etmekle mi suçlayacağız?"

Edward'a baktım, o da bana baktı. "Öyle bir şey," dedim.

Bernardo hiç mutlu görünmüyordu. "Memure Lorenzo'yla çıkana kadar hayatta kalmamı sağlar mısınız lütfen?"

Gülümsedim. "Elimden geleni yaparım."

"Hepimizi öldürtmek için mi?" dedi.

"Hiç de değil," dedim. "Ben hep bizi hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Hepimizi tehlikeye attıktan sonra böyle mi diyorsun?" diye mırıldandı.

"Bebek gibi sızlanıyorsun," dedi Olaf.

"Canımın istediği gibi sızlanırım."

Memphis öne çıktı. "Ajan Blake, siz iyi misiniz?"

Başımla onayladım. "İyiyim."

"Hissettiğiniz hayvan neydi?"

Yalan mı söyleseydim, gerçeği mi? "Kaplan."

"Şehir efendimiz bundan hoşlanmayacak."

"Hayır, hoşlanmayacak. Ama gerçek bu."

"Evine girmek için emre ihtiyacınız var."

"Bunu zaten konuşmuştuk, Memphis. Arayıp bize emri fakslamalarını isteyeceğiz ama öncelikle sadece bir ziyaret izni istemeyi düşünüyorum."

"Yani öylece içeri girip adamlarını cinayetle suçlamanıza izin vereceğini mi sanıyorsunuz?"

"Sanırım gelip olayı çözmem için Şerif Shaw'a beni davet etmesini söyleyen Max'ti."

Memphis'in gözleri iri iri açıldı. "Öyle mi?"

"Bana söylenen bu."

"Bu efendimizin yapacağı bir şeye benzemiyor."

"Hayır, benzemiyor," dedim. "Fakat beni davet ettiyse neden olayı çözmeme yardım etmek istemesin ki?"

"Emir olmadan içeri giremezsiniz. Vegas'ın efendisi eski bir gangsterdir, dolayısıyla da çok temkinlidir," dedi Memphis.

"Birkaç tane isteriz," dedi Edward.

Memphis ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Onaylanan bir likantrop cinayeti var. Nevada'da hala ayaktakımı kanunları geçerli. Bunu yapan likantrop için idam emri alabiliriz."

"Ama likantropun adı belli değil," dedi Memphis.

Edward gülümsedi, ben gülümsedim, hatta Bernardo da gülümsedi. Olaf sinsi gözlerle baktı. "İsme ihtiyacımız olmadığını biliyorsunuz. Emir biraz belirsiz olacak. Batı eyaletlerindeki ayaktakımı kanunlarını hep unutuyorum; bir vampirdense bir şekil-değiştirici için emir çıkarttırmayı kolaylaştırıyor," dedim.

"Bence bu hala cinayet için yasal bir mazeret," dedi Memphis.

Doktora yaklaştım ama tavrını değiştirmedi. "Randall Sherman sizin arkadaşınızdı, benim değil. Katilinin yakalanmasını istemiyor musunuz?"

"Evet, fakat doğru kaplanadam olmasını istiyorum. Sizi kızdıran herhangi biri değil."

Sırıttım ama bu daha çok dişlerimi göstermek gibiydi. Kaplanlar hala biraz fazla yakındı. "İşimi yapma tarzımdan hoşlanmıyorsanız şikayette bulunun. Ama karanlıkta büyük kötü canavarlar peşinizden geldiğinde her zaman bizi istersiniz. Burada durduğumuzu görüyorsunuz. Ne olduğumuzu, ne yaptığımızı biliyorsunuz ve bu size kendinizi daha az uygar hissettiriyor. Morg sedyelerinde yatanlar arkadaşlarınız olsa bile tereddüt ediyorsunuz. Eh, biz tereddüt etmeyiz, doktor. Biz sizlerin yapmaktan korktuğunuz şeyi yaparız..." Ona doğru eğilerek fısıldadım. "Siz pamuk gibi ellerinizi temiz tutabilesiniz diye arkadaşlarınızın intikamını alırız."

Ona tokat atmışım gibi geriledi. "Bu hiç adil değil."

"Gözlerimin içine bakın ve arkadaşlarınıza bunu yapandan intikam almak istemediğinizi söyleyin. Gözlerimin içine bakın ve katillerinin karaciğerini terazide tartmak istemediğinizi söyleyin."

Gözlük camlarının arkasında gözlerini kırpıştırdı. Ağzını açtı, kapadı, dudaklarını yaladı ve sonunda "Sert bir kadınsınız, Ajan Blake," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sert kadın diye bir şey yoktur, Memphis, sadece yumuşak erkekler vardır." Sonra dönüp yürüdüm ve diğerleri de peşimden geldi. Kapılardan geçtik, telefon açtık ve bir yargıç bize emirlerimizi verdi.

"Doktor ne yaptı da seni bu kadar kızdırdı?" diye sordu Edward.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"O halde şu süper kaltak rolü de neydi?" diye sordu Bernardo.

Güldüm. "Kim rol yapıyordu, Bernardo, kim?" İçimdeki kaplanlar öfkemden zevk alarak keyifle kıpırdandı; daha fazla öfke, daha fazla duygu için sabırsızlanıyorlardı. Dışarı çıkmak istiyorlardı. Hem de çok.

20

Dışarıdaki nefes kesici sıcağa çıktım ve Edward kolumdan yakalayarak beni kendisine çevirdi. Ona baktım.

"Anita, sen iyi misin?"

İyiyim, diyecektim ama Edward bir terslik olmadığı sürece böyle sorular sormazdı.

Beni bırakana kadar kolumu tutan eline baktım. "İyiyim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra kendimi durmaya zorlayarak birkaç derin nefes alıp verdim. Heyecanımı ve öfkemi aşmaya çalıştım. Öfkeliydim. Neden? Memphis beni o kadar kızdıracak bir şey yapmamıştı. Bölümümüzün çalışmalarını onaylamayan bir liberalse ne olmuş? Onunla aynı duyguları paylaşan birçok kişi vardı. O halde neden ona öfkelenmiştim ki?

Neden öfkeliydim? Pekala, bunu boşverin; ben neredeyse her zaman öfkeliydim. Öfke benim için yakıt sayılırdı. Yüzeyin altında sürekli fokurdardı. Muhtemelen başkalarının öfkelerinden beslenebilmemin nedenlerinden biri de buydu. Bu benim en sevdiğim içkiydi. Asıl soru, neden hak etmeyen birine öfkeleniyordum? Bu bana hiç yakışmıyordu.

Gidip kaplanadamlarla görüşmek üzereydim. Hem de bir sürüsüyle. İçimdeki kaplan enerjisi bundan çok mutlu olmuştu ve biraz fazla hevesliydi. Şimdilik form değiştirmemiş olmam, hiç dönüşmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bedeninde bu kadar çeşitli türde likantropi taşıyanlar arasında tanıdığım tek kişi, içindeki bütün o biçimlere dönüşebiliyordu. Aynı zamanda da deliydi ama bu başka şeylerden kaynaklanıyor da olabilirdi.

Kaplanlarım yüzeye bu kadar yakınken bir grup kaplanadamın arasına girersem ne olurdu? Emin değildim ve sadece bu bile ağırdan almak için yeterli nedendi.

"Teşekkürler, Ed... Ted. Buna ihtiyacım vardı."

"Şimdi daha sakin görünüyorsun."

Başımla onayladım. "Beni düşündürdün. Öncelikle içeri girip Dr. Memphis'ten özür dileyeceğim. İkincisi, Memur Randall Sherman'ın başrahibesini nerede bulabileceğimizi bilip bilmediğini öğreneceğim."

"Neden?" diye sordu.

Ona pentagramdan ve Sherman'ın bir kaplanadam tarafından öldürülürken bir büyü yapmaya çalıştığı yönündeki teorimden söz ettim.

"Büyüler hayvanadamlara karşı etkili değildir," dedi Bernardo.

"Hayır, değillerdir," dedim.

"Bir büyücü bunu bilirdi," dedi Edward.

"Bilirdi."

"Yani o depodaki yaratıklar arasında vampirlerden ve kaplanadamlardan başka bir şey vardı," dedi.

"Ben de aynen böyle düşündüm."

"Memphis ya Sherman'ın başrahibesini tanımıyorsa?"

"O zaman tanıyan birini buluruz. Sen Washington'ı arayıp o emirler için işlemleri başlat. Biri Sherman'ı öldüren hayvanadam, diğeri de Vegas'ın efendisinin evlerini ve işyerlerini aramak için."

"İkincisi biraz zor olabilir. Max'in burada çok iyi bağlantıları var ve Washington'daki vampir taraftarı lobinin önemli kurucularından biri."

Bu son kısmı bilmiyordum. "O halde polisle işbirliği yapması gerekir."

Edward bana gülümsedi. "O bir vampir, Anita. Onların her zaman gizleyecek bir şeyleri vardır."

Ben de gülümsedim. "Hepimizin yok mu?"

Buna cevap vermedi. Sadece cep telefonunu çıkardı ve emirler için aramalara başladı. Ben de içeri geri dönmek için kapıya yöneldim.

Olaf beni izlemeye kalkıştı ama onu durdurdum. "Sen Edward'la, yani Ted'le... kal."

"Vampir Vittorio seni tehdit etti. Onu destekleyen hayvanadamlar varsa yalnız kalmamalısın."

Mantıklıydı. "Bernardo," diye seslendim, "sen benimle geliyorsun."

Bernardo, Olaf'a kışkırtıcı bir bakış attı ama yanıma geldi. "Nasıl istersen, küçük hanım."

"Bana bir daha öyle seslenme," dedim ve kapıya uzandım.

"Neden o geliyor da ben gelemiyorum?" diye sordu Olaf.

Uzun boylu, siyah giysili adama baktım. Siyah gözlüğünü de tekrar takmıştı. Hollywood tarzında bir kötü adam olarak orada duruyordu. "Çünkü o beni korkutmuyor ama sen korkutuyorsun."

"Bir dövüşte ben ondan daha iyiyim."

"Bir ara onu aranızda tartışırsınız ama şimdilik birinden özür dilemem gerekiyor."

"Yani doktordan gerçekten özür mü dileyeceksin?"

"Evet."

"Özür dilemek zayıflık belirtisidir."

"Eğer yanlış yapmışsan hayır. Ki ben yaptım." Tekrar araya girmesine izin vermeden kapıya yürüdüm.

"Ona karşı sabırsızdın ama yanlış yapmadın."

Sonunda iriyarı adama baktım. "Bütün bu tantananın nedeni ne, Otto? Beni özlemekten mi korkuyorsun?"

Bu etkili oldu. Arkasını dönüp uzaklaştı. Bernardo uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir gölge gibi yanımda dikildi. İçeri girmeye ihtiyacımız olduğunu belli etmek için bir düğmeye bastım.

"Otto bir dövüşte benden daha iyi filan değil. Patlayıcılardan daha iyi anlıyor ve konu sorgulamaya geldiğinde onunla yarışamam. Ama bir dövüşte benden daha iyi değil."

"Olduğunu söylemedim zaten."

"Sadece bilmeni istedim."

Nefes kesici mükemmel kemik yapısına baktım. Uzun siyah saçlarını başının arkasında örgü yapmıştı. Bu sıcakta

ben de kendi saçlarıma aynı şeyi mi yapsam diye düşünmeye başlamıştım.

"Dövüşte iyi olduğunu biliyorum, Bernardo. Edward iyi olmayanlarla takılmaz."

İçeri girmek için düğmeye tekrar basmamız ve beklememiz gerekti. "O halde sen neden benden hoşlanmıyorsun?"

Ona çatık kaşlarla baktım. "Senden hoşlanmıyor değilim."

"Hoşlanıyor da değilsin."

Kapı açıldı. Karşımda kısa kumral saçları ve gözlüğüyle Dale'i buldum. Bizi içeri aldı ama tavrı pek hoş değildi. Onu suçlayamazdım. "Bir şey mi unuttunuz?" diye sordu.

"Dr. Memphis'ten özür dilemeyi. Bu dava beni sandığımdan daha çok etkiliyor."

Dale'in yüzü yumuşadı. "Hepimizi etkiliyor." Geçmemize izin verirken bize Memphis'i nerede bulabileceğimizi de söyledi.

Bernardo'ya döndüm. "Hoşlanmıyor olduğum söylenemez." Dilbilgisinden emin değildim ama demek istediğimi anlatıyordu.

"Pekala, yani tarafsızsın. Benden ne hoşlanıyor ne de hoşlanmıyorsun. Bu tuhaf."

"Neden tuhafmış?"

Yürürken aniden durup ellerini iki yana açtı ve bir kaşını kaldırarak baktı. Gösteriş yaptığını anlamıştım. "Kendileri için fazla etnik olmamdan dolayı benden hoşlanmayan kadınlar oldu. Hayatımı kazanma biçiminden hoşlanmayanlar da oldu. Bazı piliçler şiddetten nefret ediyor. Ama senin için durum bu değil. Sen, bunların hiçbirini umursamıyorsun."

"Neden seni çekici bulmadığımı mı soruyorsun?" Kendimi gülümsemekten alamadım.

"Benimle alay etme."

Başımı iki yana salladım ve gülümsememeye çalıştım. "Etmiyorum ama bunu bir cinayet soruşturmasının ortasında biraz garip buluyorum."

"Biliyorum, iş önce gelir ve o iriyarı adamın yanında cinsel gerilim yaşamasaydın bu konuyu açmazdım."

"Otto'ya karşılık vermiyorum," dedim.

Teslimiyet bildiren bir tavırla ellerini kaldırdı. "Gücenme."

"Ondan o tarzda hoşlanmıyorum."

"Ondan hoşlandığını söylemedim, ona tepki verdiğini söyledim."

"Hoşlanmakla tepki vermek arasındaki fark ne?"

"Ted'den hoşlanıyorsun ama ona tepki vermiyorsun. Birbirinize sokulduğunuzu filan görüyorum ama bunu sadece Otto'dan kurtulmak için yapıyorsun."

Ona sert bir bakış attım.

"Hey, bunu bozmayacağım. Otto'nun senden o şekilde hoşlanmasını ben de ürkütücü buluyorum. Olay yerinde Ted'le söylediklerinize bile bir itirazım yok."

"O halde neden sızlanıp duruyorsun?"

Önlük giymiş iki kadın yanımızdan geçti. Biri açıkça baktı, diğeri ise kaçamak bir bakış attı. Görünmez olsam bu kadar olurdu. Bernardo ikisine de gülümsedikten sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar bana döndü.

Bir şey yakalamıştım. "Kadınların sana tepki vermesine alışkınsın ve ben tepki vermiyorum. Bu da seni rahatsız ediyor."

"Evet, ne kadar sığ düşündüğümün farkındayım ama sanki beni görmüyor gibisin, Anita. Buna alışık değilim."

"Ben zaten altı adamla çıkıyor ya da birlikte yaşıyorum, Bernardo."

Kaşlarını kaldırdı.

"Yani tabağım tıka basa dolu, anladın mı? Kişisel bir şey değil."

"Ben seninle çıkmak istemiyorum ki, Anita. Sadece bana tepki vermeni istiyorum." Sıcak bir tavırla gülümsedi. "Yani seninle seks harika olurdu tabii ama sanırım Ted beni öldürürdü ve bu da beni çok üzerdi."

"Yani benimle yattığın için seni gerçekten öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki. *Belki* kelimesi de onun için yeterince iyi."

"Yani sana ne kadar yakışıklı olduğunu söylersem işimize dönebilir miyiz?"

"Eğer ciddiysen," dedi gücenerek.

"Biliyor musun, bu aslında kızlara has bir sorundur."

"Kibirliyim işte, ne yapayım?"

Gülümsedim ve bu kez ben ellerimi iki yana açtım. Derin bir nefes alarak Bernardo'ya baktım. Yüzüyle başladım. Gözleri benimkilerden bile koyu kahverengi, neredeyse siyahtı. Saçları parlak ve siyahtı. Sağ tarafında mavi röfle olduğunu biliyordum. Teni ancak genetik özelliklerin verebileceği şekilde esmerdi... Ama o mükemmel elmacıkkemikleri, estetik cerrahların film yıldızlarına bir servet karşılığında yaptığı türden burnu, öpülesi dolgun dudakları... Boynu uzun ve pürüzsüzdü. Boynunun yan tarafındaki nabız adeta öp beni diye yalvarıyordu. Beyaz gömleğinin altında geniş omuzları hoş görünüyordu ve göğsü spor sa-

lonunda çok zaman geçirdiğini belli ediyordu. Kolları da öyle. Bakışlarım belinin inceliğine ve kalçalarına kaydı. Acele etmeden incelerken pantolonunun kasık bölgesindeki şişliğin fazla şiş olduğunu itiraf etmek zorunda kaldım. O şişliğin ne kadar büyüdüğünü biliyordum çünkü onu bir kez çıplak görmüştüm. Aletini biraz fazla büyük bulduğumu bile söyleyebilirdim ki bunu pek az erkek için söylerdim.

Kendimi kotunun içindeki bacaklara ve çizmelerine bakmaya zorladım. Sonunda bakışlarımı tekrar gözlerine kaldırdım.

"Kızardın," dedi ama gülümsüyordu.

"Bardaki o zamanı hatırladım."

Memnun memnun sırıttı. "Beni çıplak gördüğün zaman."

Azalmaya başlayan kızarıklığım tekrar canlandı. Başımla onayladım ve yürümeye başladım. "Şimdi mutlu musun?" diye sordum.

"Çok," dedi samimi bir sesle. Birlikte yürürken yanımda adeta ışıldıyordu. Geçen tüm kadınlar, hatta bazı erkekler ona bakmadan edemiyordu. Bana da bakıyor olabileceklerini düşünebilirdim ama Bernardo hem önden hem arkadan tam seyirlikti. Konu hayatımdaki erkeklere geldiğinde sade görünüşlü Jane olmaya alışkındım. Bir erkekten daha az güzel olmak beni rahatsız etseydi Jean-Claude'la asla çıkmazdım... Veya Asher'la... Ya da Micah'yla... Richard veya Nathaniel'la da. Tanrım, Bernardo bana kendimi evimde gibi hissettiriyordu.

21

Dr. Memphis'ten özür diledim ve Sherman'ın başrahibesinin adını öğrendim. Telefon rehberinde vardı. Dışarı, sıcağa çıktığımızda güneş gözlüklerimiz gözlerimizi bilimkurgu kalkanları gibi örtüyordu. Şehre geleli daha bir gün bile olmamasına rağmen gözlük takmak otomatikleşmişti.

Bir müzik çalıyordu. Benim cep telefonumdan geldiğini hemen anlayamadım. "I'm Not in Love" çalıyordu ama benim seçtiğim zil tonu bu değildi ki. Nathaniel'ın mizah duygusu artık sabrımı taşırmaya başlamıştı.

Tuşa bastım. "Bu ne biçim şarkı tercihi, Nathaniel?"

"Ben sevgili pisin değilim, *ma petite*." Vegas sıcağının ortasında duruyordum ve St. Louis'in efendisi olan sevgilim telefonun diğer ucundaydı. Gerçekten çok kötü bir şey olmadıkça beni çalışma saatlerimde asla aramazdı.

"Sorun nedir?" diye sordum. Nabzım aniden hızlanmıştı.

Bernardo bana baktı. Başımı salladım ve arabanın yanında duran Olaf'la Edward'a doğru yürümeye başladım.

"Neden bir sorun olsun ki, *ma petite*?" Ama sesi öfkeliydi ve bu hiç normal değildi. Bir sorun olmadığını söylese de sesi aksini söylüyordu. Normalde sesini duygudan yoksun boş bir duvar gibi kullanabildiği için, ya öfkeli olduğunu bilmemi istiyordu ya da o kadar öfkeliydi ki gizleyemiyordu. Yaşı dört asırdan fazlaydı ve bu kadar sürede insan bir sürü duygusunu gizlemeyi öğrenirdi. Onu kızdıracak ne yapmıştım? Ya da başka biri ne yapmıştı?

Aniden onunla yalnız konuşmak istedim. Bu yüzden arabaya bindim ve erkekleri dışarıda, sıcakta beklettim. Aksini yapmayı önermiştim ama Edward ısrar etmişti ve o bir konuda ısrar ettiğinde genellikle mantıklı bir nedeni olurdu. Onun ısrarlarına karşı direnmemeyi öğrenmiştim. Böylece hepimiz daha uzun yaşayabilirdik.

Klimayı çalıştırdım ve üç adam sakince ama hararetle konuşurken ben rahatıma baktım. Hım.

"*Ma petite*, uyandığımda senin burada olmadığını gördüm."

"Bundan ben de hiç memnun değilim," dedim. Onu düşünmem yetti. Örtülere sarınmış, uzun bacaklarından biri örtülerin dışında kalmış halde onu yatağımızda yatarken gördüm. Bir eliyle telefonu tutuyor, diğeriyle tembelce Asher'ın sırtını okşuyordu. Asher daha saatler boyunca dünya için ölü olabilirdi ama Jean-Claude hala 'ölülerken' başka vampirlere dokunmakta sakınca görmezdi. Bu beni rahatsız ediyordu. Belki de çok fazla olay mahalli gördüğü için.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi başını yukarı kaldırdı. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

Zihnimi ve dikkatimi tekrar arabanın içine verdim. Vegas sıcağı neredeyse arabayı bile eritiyordu. "Sanırım bu dikkatimi dağıtır."

"Dikkatlerini dağıtmam için her şeylerini verecek olanlar var."

"Bana kızgınsın."

"Vampir çevrelerini senin benim efendim değil de kölem olduğuna ikna etmek için o kadar çabaladıktan sonra şimdi şu yaptığına bak."

"Ne yapmışım? İşimi yapıyorum."

İçini çekti ve sesi sakinleşerek hattın diğer ucundan adeta tenimi okşadı. "İzin almadan ayrıldın." İzin almadan, derken bunu yatak oyunlarına gönderme yapan seksi bir vurguyla söylemişti.

"Kes şunu lütfen. Çalışıyorum... Daha doğrusu çalışmaya çalışıyorum."

"Anladığım kadarıyla sadece çekip gitmemişsin, üstelik yanına yiyecek de almadan gitmişsin."

"Bu sabah beslendim."

"Bunun yarını da var, *ma petite*."

"Crispin burada."

"Ah, evet, senin küçük kaplanın." Sesindeki alaycılığı gizlemeye çalışmıyordu.

Alaycılığına aldırmadım. "Şu anda bir cinayet soruşturmasının ortasındayım."

"Cevap verme zahmetine girmene sevindim."

Bu, Jean-Claude için fazla çocukça bir tavırdı. Neler oluyordu böyle? Gerçi Jean-Claude'la ilgili iyi şeylerden biri

de onu işimin dehşetinden korumak zorunda olmamamdı. Asırlar süren varlığında çok daha kötülerini görmüştü. Ben de ona gerçeği söyledim. "Az önce morgdaydım ve Vegas polisinin en iyilerinden bazılarının kalıntılarını gördüm. Bir de üstüne seninle tartışmaya ihtiyacım yok."

Yine iç geçirdi. Sesi sanki hemen yanımdaymış gibi bütün vücudumu ürpertti. Sanki hemen arkamdaymış, fısıldayarak bana dokunuyormuş gibiydi.

Metafiziksel kalkanlarımı kaldırdım ama efendimden korunmak kolay değildi. Eğer isterse kalkanımın üzerinde hangi tuşlara basması gerektiğini biliyordu. Bugün kalkanımı ve öfkemi kuşanmama izin verdi. "Neydi bu böyle? Bir toplu cinayeti çözmeye çalışıyorum. Senin zihin oyunlarına tahammülüm yok."

"Özür dilerim, *ma petite*. Sanırım duygularım incindi."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordum. Sesim hala öfkeliydi ama onun dışında sakinleşmeye başlamıştım. Duygularının incindiğini yüksek sesle söyleyeceği hiç aklıma gelmezdi.

"Yani, *ma petite*, ilişkimizde bir ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum ve şimdi sandığım kadar güvende olmadığımızı anlıyorum."

Yine gerçeği söyledim. "Neden söz ettiğini bilmiyorum. Yani ne dediğini duydum ve İngilizce söyledin ama ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum." Alnımı direksiyona dayayarak gözlerimi kapadım ve klimanın serinliğinde nefes almaya çalıştım. "Buna rağmen özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

Bir kahkaha patlattı. Vücudumun en mahrem yerine dokunmuş ve aynı anda ağzıma bir şeker atmış gibi tepki

vermeme neden olan şu kahkahası. Kahkahası sadece seksle ilgili değildi. Bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Keyifle içimi çektim. Onun ses numaralarına karşı koyamıyordum. "Lütfen benimle uğraşmayı kes. Tanrım, Jean-Claude, böyle çalışamam."

Daha sıradan bir sesle kıkırdadı. "Sanırım beni özlediğini duymaya ihtiyacım var."

"Nasıl bu kadar güvensiz olabilirsin? Bu benim *işim*."

"Bana kendimi güvensiz hissettiriyorsun, *ma petite*. Sadece sen bunu yapabiliyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ama denedim. "Üzgünüm."

"Bunda samimi olduğunu biliyorum ve yardımı oldu."

Tekrar duygularını incitmeden telefonu nasıl kapayacağımı bilmiyordum. Lanet olsun, polisle birlikte uzakta olduğumda böyle aramak hiç adeti değildi. Bunun alışkanlığa dönüşmemesini umuyordum.

Direksiyonun üzerine eğilmiş olduğumu fark ettim. Kendimi dik oturmaya zorladım ve Edward'a bakmamaya çalıştım.

Jean-Claude'un sesini tekrar duyduğumda neredeyse nötrdü. "Uyanıp da gittiğini öğrendiğimde boş durmadım. Las Vegas'ta bir kuğu kolonisi var. Kuğu Kral Donovan Reece, beslenmeye ihtiyacın olduğu takdirde hizmetlerini sunacak."

"Donovan'a benim adıma teşekkür et ve beni bir erkekle daha paylaşmayı kabullendiğin için teşekkür ederim. Daha fazlasını eklememek konusunda konuştuğumuzu biliyorum."

"Sorun beslenme değil, *ma petite*. Fakat duygu olmadan seks yapamıyor gibisin. Sadece düzüşüp beslenebilsen, o

zaman yüz tane sevgilin de olsa benim için fark etmez. Beslen, sonra da onları bir daha görme. Ama sen erkek koleksiyonu yapıyorsun, *ma petite*. Bir düzine adamla yatabilirsin ama hepsiyle çıkamazsın."

"Bunun ben de farkındayım," dedim.

"Öyle mi?" Sesinde yine öfke vardı.

"Sadece duygusuz seks konusunda iyi değilim. Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," dedi biraz daha öfkelenerek.

Öfkesiyle ne yapacağını veya bu tartışmayı nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum, bu yüzden aldırmamayı seçtim. Erkekler kadın olmadıkları için bazen ilişkilerde bunu yapmanıza izin verirler. "İçimde taşıdıklarımdan ve kedi olmayan bir şeye ihtiyacım olabilir. İçimde kuğu yok."

"Ben seni başka erkeklerle paylaşmaktan ve senin onların koleksiyonunu yapmandan bıktığımı söylüyorum ve sen daha fazlasını mı istiyorsun?"

Evet, kadın gibi davranacaktı. Harika. Kesinlikle harika. "St. Louis'e döndüğümde bu kavgaya kaldığımız yerden devam ederiz. Yemin ediyorum. Ama şu anda bu davada hayatta kalmama yardım et."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"İçimde çok fazla çeşit olduğu için bazen kaplanadamlar dayanılmaz bir hal alıyor." Tek bir kaplanın saldırısına uğramıştım ama beş farklı metafiziksel tonunu taşıyordum. Bunun nasıl olduğunu kimse açıklayamamıştı. "Buradayken ödünç alabileceğim kurt buldun mu?"

"Kurt yok. Yerel sürü üzerlerinde rahatsız edici bir etki yaratmandan korkuyor, *ma petite*."

"Bu ne demek?"

"Seninle seks yapmanın bir vampir tarafından ısırılmaya benzeyebileceği haberi yayılmış demek. Bir kez tatlarına bakarsan senin oluyorlar."

"Bu doğru değil," dedim ama nabzımın hızlandığını fark etmiştim.

"Kendi kendini kandırıyorsun, *ma petite*."

"Bana böyle demeyi kes."

"Yıllardır benden takma isminden vazgeçmemi istememiştin."

"Söyleyiş şeklinden hoşlanmıyorum. Öfkeliymişsin ve belli etmemeye çalışıyormuşsun gibi."

"Öfkeliyim çünkü senin için korkuyorum. Vittorio, St. Louis'deyken yeterince acımasızdı ve SWAT üyelerinden üçünün öldürüldüğü haberi bütün kanallarda verildi. Sizin şu SWAT memurlarını öldürmek kolay değildir."

Buna ne diyebilirdim ki? Haklıydı. "Önce seninle konuşmadan ayrılmak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Gerçekten üzgün olduğunu hissedebiliyorum. Bunun çok tehlikeli olduğunu söyleseydim bana ne derdin? Gitmemeni söylesem ne yapardın?"

Bunu düşündüm. "Yine de gelirdim," dedim sonunda.

"Gördün mü, sen benim hizmetkarım değilsin. Asla da olmayacaksın."

"Anafikrin, vampir çevrelerine benim iyi bir insan hizmetkar olduğumu *düşündürmek* olduğunu sanıyordum. Sana gerçekten kul köle olacağımı düşündüğünü bilmiyordum." Sesimdeki öfkeyi yine duyuyordum. Beni ısıtan hafif bir öfke dalgası. Hava bu kadar sıcakken bir de bu öfkeye hiç ihtiyacım yoktu.

"Demek istediğim bu değil."

"Söylediğin bu."

Gergin bir şekilde pufladı. "Belki de hala gerçekten benim olacağına inanacak kadar aptalımdır."

"Bu da ne demek şimdi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki gerilmeye başladım. Vampirler telefonda nefes almazdı ve ancak yıllar süren deneyimim hala orada olduğunu bana hissettiriyordu. Bekledim ve sonunda konuştu.

"Yanında bizden birileri olmalı. Kendi leoparına, kurduna veya aslanına ihtiyacın var."

"Henüz kendime ait bir aslanım yok."

"Eğer izin verirsen yerel Rex'imiz bunu yapabilir."

"Evet, Regina da beni avlayıp öldürmeye kalkar. Onunla tanıştım ve Rex'le yattığım için yeterince öfkeliydi zaten. Onu kendi aslanım yaparsam Regina bunu bir meydan okuma olarak görür. Ben iyiyim, Jean-Claude ancak o güçte bir aslankadınla adil bir dövüşte kazanacak kadar da iyi değilim."

"O zaman sen de adil dövüşmezsin," dedi Jean-Claude.

"Hile yaparsam aslan kanunlarına göre diğerleri birlik olup üzerime çullanır ve bu kez onlar beni öldürür. St. Louis klanının yeni Regina'sıyla tanıştığımdan beri bunları inceledim. İnan bana, Jean-Claude, bunu uzun uzun düşündüm."

"Kral üzerinde daha güçlü bir iddian olursa seni gerçekten öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim, "çünkü bana onu paylaşmayacağını açıkça söyledi. Onun karısı değil ancak metresi olabilirmişim. Onun karısı kendisiymiş."

"Bana bundan söz etmemiştin."

"Bunlar aslan, kurt değil. Senin değil, benim hayvanlarım."

İç çektiğini duyunca gerçekten sıkıldığını anladım. "*Ma petite, ma petite*, sana ait olan şeylerin bana da ait olduğunu ne zaman öğreneceksin? Karşılaştığın tehlikeleri bilmem gerek."

"Sen bana bütün sırlarını anlatırsan ben de sana anlatırım," dedim.

"*Ma petite*, derin bir kesik oldu." Yine öfkeleniyordu.

"Bana neden kızgınsın?" diye sordum.

"Haklısın, çocukça davranıyorum ama sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Seni Vegas'ta nasıl güvende tutabileceğimi bilmiyorum. Beni anlıyor musun, *ma petite*? Seni Max'ten ve Kaplan Kraliçe'den nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum. Yüzlerce mil uzaktan sana yardım edemem. Kendi korumalarımızı sana gönderemem çünkü rozetin var ve polis bizimkilerin seni korumasına izin vermez. Ne yapmamı istiyorsun, *ma petite*? Benden ne istiyorsun?" Artık bağırıyordu. Nerdeyse hiç bağırmazdı. Onun kendini böylesine kaybetmesi benim kontrollü olmamı sağladı. Onun böyle kontrolünü kaybettiğini görmek aslında benim için ne kadar korktuğunu gösteriyordu ve bu da beni korkutuyordu.

"Sorun değil, Jean-Claude, bir şeyler düşünürüm. Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun, Anita?" Bana asla adımla seslenmezdi. Bu çok kötü bir işaretti.

"Benim için korkmana sebep olduğum için. Sana kendini çaresiz hissettirdiğim için. Burada olduğum için. Haklısın, aynı anda hem federal ajan hem de senin insan kölen olamam. Seçmek zorundayım ve polis olaya dahil oldu-

ğunda, bu da rozetimi seçmem gerektiği anlamına geliyor. Vittorio'nun planladığı şey de muhtemelen bu olmalı. Edward haklı ve bu bana kurulmuş nihai bir tuzak olabileceği için de üzgünüm."

"*Ma petite*, kendimi kaybetmek istemedim ama korkman gereken tek kişi Vittorio değil."

"Kaplanadamlara bu kadar yakın olmamın içimdeki hayvanları kontrol etme becerimi sınayacağını biliyorum."

"Korkarım öyle."

"Bana Max veya kaplanlarıyla ilgili söylemediğin bir şey mi var?"

"Her şeyi bildiğini söylesem?"

"Gerçeği tercih ederim."

"Max, geçenlerde şehrini ziyaret etmeni ve kaplanlarından daha fazlasıyla yatmanı istedi. Crispin ve kızıl kaplan Alex'in seni *ardeur*'la beslerken kazandıkları yeni psişik güçlerin tek seferlik mi olduğunu, yoksa klanın diğer üyeleriyle paylaşılmasının mümkün olup olmadığını görmek istiyorlardı."

"Bunların benim gücüm olduğundan bile emin değilim. Vampirler Kraliçesi Marmee Noir beni birkaç günlüğüne ele geçirmişti. İçimdeki kurdun yardımıyla onun tarafından yok edilmekten kurtuldum ama kaplanların kazandığı fazladan güçlerin benden değil ondan geldiğini düşünüyorum."

"Olabilir. Fakat Max ve karısı Kaplan Kraliçe bu teoriyi sınamak istiyor."

"Beslendiğim kaplanları ele geçirmemden korktuklarını ve Crispin bana bu kadar bağlı olduğu için Max'in kızgın olduğunu sanıyordum?"

"Bunlar doğru. Ama birkaç hafta önce Maximillian onları ziyaret etmemizi istedi ya da beslenmen için kaplanlarını göndermeyi önerdi."

"Peki bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"*Ma petite*, seni zaten sekiz erkekle daha paylaşıyorum, yoksa dokuz mu? St. Louis'de yeterince yiyeceğin var ve yatağımızda daha fazlasına ihtiyacımız yok. Sevgililerinin artmasını istemiyorum."

Bunu söylediğini duymak bile bana kendimi berbat hissettirmişti.

"Yine mi özür dileyeceğim?"

"Hayır çünkü taşıdığın benim *ardeur*'um. Açlığımı aldığın için seni suçlayamam."

"Daha fazla kaplanla birlikte olmam konusunda Max'in fikir değiştirmesinin nedeni ne sence?"

"Sanırım nedeni karısı Bibiana. Bu arada, *ma petite*, ona sadece Max'in Bibi diye seslendiği konusunda seni uyarmak isterim. Birden aklıma senin şaka anlayışın geldi de... Unutma, adı Bibiana ya da Chang-Bibi."

"Max bizi son kez ziyaret etmeden önce de aynı şeyleri söylemiştin. Chang telaffuza bağlı olarak bir ay tanrıçasının adı. Bunu asla onun yüzüne söylemem ama unvanının sadece kraliçe değil aynı zamanda *tanrıça* anlamına gelmesi beni biraz huzursuz ediyor."

"Bu geleneksel bir unvan, kendi tercihi değil, *ma petite*."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

"Peki, eğer gerçekten ciddi bir saygısızlık olacaksa kocasının kullandığı takma adı kullanmamaya... çalışacağım."

"Öyle. Çok güçlü bir kaplankadın ve daha fazla güç istiyor. Crispin'in sahip olduğu yeni yeteneğe sahip başka kaplanadamlar da bulabilseydi klanı için çok iyi olurdu."

"Onun daha çok statik elektrik gibi olduğu söylenebilir, Jean-Claude. Biraz can yakıyor ama gerçek anlamda bir silah değil. Bir metale dokunduğunda özellikle etkili oluyor, dolayısıyla aslında etrafındaki metallerle sınırlı."

"Crispin onun zayıf kaplanlarından biriydi. Geçenlerde bize önerdiği kaplanlar ise o kadar zayıf değil."

"Daha güçlü şekil-değiştiricileri olursa, şu yıldırım olayını daha iyi yapabileceklerini umuyor."

"*Oui.*"

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Anlayamadım, *ma petite.*"

"Buradayken onun kaplanlarıyla beslenmememi ister misin?"

"Kaplanlar olmazsa neyle besleneceksin?"

"Senin sayende kuğular var ve artık öfkeden de beslenebiliyorum."

"Crispin'den başka biriyle beslenmezsen sanırım bu akıllıca olur."

"Elimden geleni yaparım."

"Bundan hiç şüphem yok, *ma petite.*"

"Teşekkürler."

"Bu doğru. Tercihlerinden her zaman hoşlanmayabilirim ve kesinlikle bana ait değiller ama sen her zaman elinden geleni yaparsın. Bunu çok iyi anlıyorum, *ma petite.*"

"Tercihlerimden hoşlanmadığın için üzgünüm ve çabaladığımı fark ettiğin için de teşekkürler."

"Rica ederim."

"Ama başka kaplanlarla da beslenirsem senin için uygun mu? Yani Beyaz Kaplan Klanı aniden Crispin'in gücünün abartılı haline kavuşursa, kaplan klanları arasındaki güç dengesi değişir mi?"

"Akıllıca bir soru, *ma petite*, ancak benim daha iyi bir sorum var."

"Sor."

"Yabancılarla gerçekten yatar mısın?"

"Bilmiyorum. Henüz yabancılarla karşılaşmadım."

Jean-Claude güldü ve sesinde yine o okşayıcı enerji vardı.

"Bu yorum sana hiç yakışmıyor, *ma petite*."

"Eh, bu gerçek. Eğer kaplanlarından birkaçıyla beslenmem Max'i ve karısını bizim açımızdan memnun edecekse o zaman o kadar da kötü bir şey sayılmaz."

"Şiddet konusunda her zaman pratik, hatta acımasızsındır ama yatak odasında da giderek pratik olabileceğin konusunda ilk kez bir işaret görüyorum."

"Sen burada olup güvenliğimi sağlayamadığına göre, bana öğrettiklerini kullanarak kendi kendimi korumak zorundayım."

"Sana ne öğretmişim, *ma petite*?"

"Seksin cephaneliğimizdeki diğer bir silah olduğunu."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ancak sen inanıyorsun."

"Seninle değil, *ma petite*, asla."

"Bu doğru değil. İlk tanıştığımızda beni baştan çıkarmaya çalışmıştın."

"Bütün erkekler arzuladıkları kadınları baştan çıkarmaya çalışır."

"Belki fakat bana biraz seksin ölümden daha kötü olmadığını sen öğrettin."

"Çok akıllıca, *ma petite*."

"Hadi neşelen, Jean-Claude. Kaplanadamlar da cinayete karışmışsa, o zaman Max ve Kraliçe polisleri öldüren grubun bir parçası olabilir. Suçlu olduklarını kanıtlayabilirsem o zaman onları senin insan hizmetkarın değil, bir Birleşik Devletler ajanı olarak yasal yoldan öldürebilirim."

"Charleston'ın şehir efendisini öldürdük ve yerine kendi vampirimizi geçirdik zaten. Başka bir şehir efendisini daha öldürürsek Vampir Konseyi bunu bizi cezalandırmak için bahane olarak kullanabilir."

"Ceza mı? Nasıl?"

"Bildiğin gibi Konsey'de düşmanlarımız var."

"Hatırlıyorum."

"Ayrıca Max ve Bibiana'nın ölümü Vegas'taki güç dengesinde dev bir boşluk yaratır," dedi Jean-Claude.

"Bu bizim sorunumuz mu?" diye sordum.

"Başka seçeneğin yoksa ve polisleri gerçekten öldürdülerse hayır. Ancak böyle bir güç boşluğundan kaçınabilirsek daha iyi olur."

"Bunu hatırlarım."

"Yine de tereddüt etme, *ma petite*. Bana geri dönmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Buna güvenebilirsin," dedim.

"Güveniyorum. Peki, Max ve karısı Kaplan Kraliçe'yi suçlayabilir misin?"

"Hayır, ancak biraz oynayabilirim."

"Ne demek istiyorsun, *ma petite*?"

"Yani infaz emri için yeterince kanıtımız olur, sonra da yanıldığımız anlaşılır ama yasal açıdan yine de temiz kalırım."

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Şu infaz emirlerin gerçekten çok ürkütücü belgeler, *ma petite*."

"Bir avukat onlar için öldürme izni diyor."

"Gerektiği ölçüde pratik olacağına güveniyorum, *ma petite*. Başka bir iş bahanesiyle Vegas'a gönderecek birilerini bulacağım."

"Ne tür bir iş?"

"Her zaman yapacak işler vardır, *ma petite*."

"Ne gibi?"

"Max, dansçılarımızdan bazılarının oraya gelip gösterisine konuk yıldız olarak katılmasını istedi."

"Vittorio'nun St. Louis'de beni izlettiği birileri olabileceğini unutma. Benim için kimlerin özel olduğunu da bilebilir. Ona rehine verme, Jean-Claude. Dolayısıyla kimi göndereceksen, başa çıkabileceğinden emin ol."

"Dikkatli seçim yapacağım, *ma petite*."

"Bazıları ne zaman buraya gelir?"

"En geç yarın."

"Peki, ancak hava kararmadan önce kaplanları görmeye çalışacağım. Yüksek bir binada yaşıyorlar, bu yüzden Max'in senin gibi erken uyanmasına yardımcı olacak bir bodrumu yok. Yanlarında sadece Kaplan Kraliçe varken kaplanları sorgulamaya çalışacağım. Kraliçe onun hayvanı, dolayısıyla gündüzleri ayrılıyorlar ve kadın o kadar güçlü olamıyor."

"Unutma ki, *ma petite*, satrançta vezir adamların için şahtan daha tehlikelidir."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Bir kadının tehlikeli olabileceğini asla unutmam, Jean-Claude."

"Bazen bir odadaki en tehlikeli kadının sen olmadığını unutuyorsun ama."

"Kibirli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Gerçeği söylüyorum. *Je t'aime, ma petite.*"

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapadı. Sanırım haklıydı. Konuşmamız bitmişti. Ama sohbetimiz kötü gitmiş ya da söylemesi gereken her şeyi söylememiş gibi hissediyordum. Jean-Claude'u ve Asher'ı seviyordum ama kendi evimi özlüyordum. Evimizde Micah ve Nathaniel'la birlikte yaşamayı seviyordum. Jean-Claude'la baş başa kalmayı da özlüyordum. Nihayet aramızda bir casus olduğunu anladığımız için Asher veya bir başkası hep bizimleydi. Belki bu biraz fazla sert kaçabilir; söylentiler duyuyorduk diyelim. Vampirler dedikodu yapmayı sever. Bu kadar uzun süre yaşamanın onları alimlere veya filozoflara çevireceğini sanırsınız ve birkaçı öyle olur ama çoğu sadece çok uzun ömürleri olan insanlardır ve dedikoduyu severler. Bu yüzden dedikodu çarklarına Jean-Claude'un erkeklerle çok fazla zaman geçirdiği haberini vermeliydik. Yani aniden artık kimseyle yalnız kalamamaya başlamıştım. Hepsinden hoşlanıyordum veya seviyordum ama onlarla biraz yalnız zaman geçirmek de hoş olurdu. Ama bu kadar çok erkekle birden çıkarken mahremiyetiniz olabilir miydi? Bilmiyorum. Kendime zaman ayırmayı da unutmuştum; artık öyle bir şey olmuyordu. Öyle bir noktaya ulaşmıştı ki yalnız kaldığım tek yer, bir işten diğerine

giderken kullandığım arabamdı. Bunların değişmesi gerekiyordu ama nasıl olacağım bilmiyordum.

Fakat bugün yapmam gereken tek şey bir seri katili bulmaktı. Bir cadılık başrahibesini ve Vegas'taki bütün kaplanadamların kraliçesini, pardon, Chang'ını görmem gerektiğini biliyordum. Hava kararmadan önce kaplanlarla işimi bitirmeliydim. Hedeflerim net, zamanım kısıtlıydı. Bu kadar korkunç bir cinayet soruşturması bile aşk hayatımdan daha basit kaldığında, kesinlikle büyük bir terslik var demekti. Dahası, tersliği nasıl düzeltecektim? Ve daha da önemlisi, terslik *neydi*? Tam anlamıyla mutlu olmadığımı biliyordum. Sevgililerimden bazıları da mutlu değildi. Mutsuzlar arasında Jean-Claude'un da olabileceğini yeni anlamaya başlamıştım ve bu çok rahatsız ediciydi.

Arabadan indim. Üç adam bana doğru geldi. Onların da tartışmış olduğu yüzlerinden anlaşılıyordu. Harika, hep birlikte surat asabilirdik.

22

Edward, Olaf'a benden kesinlikle uzak kalmasını söylemeye çalışıyordu. Olaf da eğer Edward benimle yatmıyorsa bunun onu ilgilendirmeyeceğini söylüyordu. İşin tuhaf tarafı, Edward benimle yatıyor olsaydı Olaf bana dokunamayacağını kabul edebilirdi. Anlaşılan bu konuda yalan söylemek Edward'ın hiç aklına gelmemişti. Aslında bunu yapmadığına seviniyordum çünkü asla rol yapamazdım. Dahası, böyle bir şeyi Donna duyarsa kalbi kırılırdı ve oğulları, Edward'ın üvey oğlu Peter, Edward'ı ve beni asla bağışlamazdı. Bütün bunlar benim için çok tuhaf ve bir hayli Freud tarzıydı.

İşin güzel tarafı, emirler yakında çıkacaktı. Edward'da yerel polisin faks numarası vardı. "Demek Vegas'ta daha önce gerçekten çalıştın," dedim.

Başıyla onayladı.

Aklıma daha önce düşünmediğim bir şey geldi ve daha erken düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Yerel vampir avcısını tanıyor muydun?"

"Evet." İşte Edward. Tek kelime. Sadece evet.

Yüzünü inceledim. Güneş gözlüğünün muhtemelen gözlerinde işime yarayacak bir şeyi gizlemediğini tahmin edebiliyordum ama yine de sormak zorundaydım. "Ondan hoşlanır mıydın?"

"Becerikliydi."

"İyi değil, sadece becerikli," dedim.

"Senden ve benden daha fazla kuralı vardı. Bu da onu sınırlıyordu." Sesi duygudan tamamen yoksundu.

"Yani ölen adamlarla da mı tanışmıştın?"

Başını iki yana salladı. "Sadece Sihirbaz'la."

"Sihirbaz mı?"

"Randy Sherman."

Yüzünü inceledim. "Az önce morgda tanıdığın, birlikte çalıştığın bir adamı gördün ve..." Doğru kelimeyi havadan yakalamaya çalışır gibi elimi salladım. "Seni etkilemedi mi?" Bu soru aslında demek istediğimi ifade etmiyordu ama Edward'a umursayıp umursamadığını sormak çok aptalca olurdu.

"Bunu sadece bir kadın sorardı," dedi Olaf.

Başımla onayladım. "Kesinlikle haklısın ama ben bir kadınım, dolayısıyla sorabilirim. Orada tanıdığım birini görsem ben daha çok etkilenirdim. Yabancı olmalarına rağmen yeterince zordu. Daha önce karşılaştığım SWAT üyelerini düşünüp duruyordum ve hepsi iriyarı, güçlü, profesyonel, dikkatli olmalarına rağmen artık ölmüş olduklarını biliyordum."

"Daha fazla umursayabilirdin," dedi Edward. "Ama bu seni işini yapmaktan alıkoymazdı. Hatta bazen öfkeli olduğunda daha iyi çalışıyorsun."

"Teşekkür etmeli miyim?"

"Tepkim seni rahatsız ediyor, bunu anlıyorum, Anita. Fakat tanıdığım birçok adamın ölümünü izledim. Bir süre sonra ya daha iyi olursun ya da masa başı iş bulursun. Ben masa işi istemiyorum."

Ona bağırmak istedim. Donna'yı ve çocukları önemsediğini haykırmak istedim. Beni bile umursadığından emindim ama morgdaki adamlarla ilgili duygusuzluğu bana Edward'ın benim için hala bir muamma olduğunu ve belki de daima öyle kalacağını hatırlattı.

"Üzerinde çok fazla düşünme," dedi Bernardo.

Öfkelenmeye hazır halde ona döndüm çünkü ona öfkelenmek Edward'a bağırmaktan çok daha kolay olacaktı. "Bu da ne demek?"

"Yani kız gibi davranıyorsun ve içinde olduğunu bildiğim o erkek tavrını takınmalısın. Yoksa Ted'le ilgili tuhaflaşacaksın. Ona güvenmen gerekiyor, ondan şüphe etmen değil."

"Ona güveniyorum zaten."

"O zaman bırak artık, Anita."

Ağzımı açtım, tekrar kapadım ve yine Edward'a döndüm. "Bunu asla anlayamayacağım, değil mi?"

"Hayır," dedi.

Bir baştan savma hareketi yaptım. "Pekala, pekala, o halde yararlı bir şey yapalım."

"Emri çıkarttırdığımızda SWAT'ın bize katılması için ısrar edecekler. Burada, Las Vegas'ta bu konuda çok ciddi-

dirler." Sanki duyguları ona yetişemiyormuş gibi sesi hala duygusuzdu.

"Onları avlamayacağız. Sadece bilgi topluyoruz. Adamlarının polisleri öldürmesini Max'in onaylamayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Bir, eğer bu infaz emrini elimize alırsak Vegas'ta SWAT bizimle birlikte dolaşır. Bunda kararlılar. İki, Max'in çok sağlam bağlantıları var, Anita. Yani yerel polis, elimizde bir infaz emriyle ve yanımızda kimse olmadan karısının ve ailesinin üzerine yürümemizi istemez."

"Yani oraya gidip doğruca ateş açacağımızı mı sanıyorlar?" diye sordum.

Edward bana baktı. Son birkaç dakikadır ilk kez yüzünde duygu görüyordum.

"Ünüm o kadar mı kötü?" diye sordum.

"Polislerin çoğu bizi rozet taşıyan kelle avcıları olarak görüyor," dedi Bernardo. "Polisler kelle avcılarından hoşlanmaz."

"Grimes ve adamlarının yanında söyleyemeyeceğim şeyler söylememi gerektirecek zamanlar olacak," dedim.

"Teğmen Grimes'ın kendisi muhtemelen gelmeyecek," dedi Edward.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Edward."

"Onları senin için oyalamaya çalışırız," dedi Edward.

"Onlara zarar vermeme izin yoksa," dedi Olaf, "o zaman onları yeterince iyi oyalayamam."

"Anlaşıldı," dedim.

Bernardo sırıttı.

"Elimden geleni yaparım ama hanımları oyalamakta daha başarılıyım."

"Sana biraz mahremiyet kazandırmaya çalışacağım," dedi Edward ve ikisine de çatık kaşlarla baktı.

"Hey," dedi Bernardo, "sadece dürüst davranıyorum. Ama açıkçası bence de SWAT ekibi Anita'nın sırtına yapışacaktır."

"Neden ben?" diye sordum.

"Şerif Yardımcısı Lorenzo, SWAT'ın ön masasında çalışan kadınla arkadaş. Bu arada gerçekten yüz yirmi kiloyla tek kol dambıl hareketi mi yaptın sen?"

Onunla göz göze gelmemeye çalıştım. "Hayır."

"Ne yaptın peki?" diye sordu.

"Çift kol," dedim.

Şimdi Edward ve Olaf da bana bakıyordu. "Neden üzerine o kadar dikkat çektin?" diye sordu Edward.

"Cesetleri gördün, Edward. Beni tanımasaydın, bunu yapanlara karşı infaz emrini yerine getirmeme izin verir miydin?"

"Sen bir Birleşik Devletler ajanısın, Anita. Bu bizim emrimiz. Onlar destek ekip sadece."

Başımı iki yana salladım. "Onlara başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Ağırlıklar oradaydı. Konuyu kapatmanın en hızlı yolu gibi görünüyordu."

"Kendi ağırlığının neredeyse üç katını durduğun yerde devrilmeden veya bir şeyi devirmeden kaldırabilmeyi nasıl açıkladın peki?" Sesinde hoşnutsuzluk vardı.

"Seninle bunu tartışmak istemiyorum, Edward, Ted, her neyse. Kız olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Her zaman kendini kanıtlamak zorunda kalmanın. Bir süre sonra bıkıyorsun."

"Onlara ne dedin?"

"Gerçeği."

Gözlüğünü çıkararak gözlerini ovaladı. "Bu ne demek?"

"Likantropinin çeşitli türlerini taşıdığımı... Grimes dosyamı okumuştu, Edward. Orada yazıyor zaten. Kafatasım çatladıktan sonra hayatta kalıp iyileştiğimde, Philadelphia polisi beni açığa almıştı."

"Yara izin bile yok," dedi.

"Hayır, yok. St. Louis'deki kaplanadam saldırısından da herhangi bir yara izim olmadığı gibi. Aynı yaratığın Peter'da açtığı yaraları gördün. Benim de karnımı deşmişti, hatırlıyor musun?" Gömleğimi pantolonumdan çekip kaldırarak pürüzsüz karnımı gösterdim. "Artık insan rolü yapamam, Edward."

23

Bernardo ve Olaf, bu duygu onlar için çok fazlaymış veya isterik kadınla uğraşmayı Edward'a bırakıyorlarmış gibi biraz uzaklaştılar. Onun gayriresmi lider olmasının birden fazla nedeni vardı. Zor şeyler yaptığınızda, liderlik etme hakkı kazanırsınız.

Bir an için bana baktıktan sonra sordu: "Sen iyi misin?"

O kadar tuhaf bir soruydu ki öfkelenmekten çok şaşırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Söylediğim gibi. Gergin görünüyorsun."

"Ah, bilmiyorum. Bana vücut parçaları gönderen bir seri katille uğraşıyorum. Teğmen Grimes bana gerçekten Jean-Claude'un insan hizmetkarı olup olmadığımı soruyor. Sadece kan testim bile rozetimin elimden alınmasına neden olabilir ama kimse bununla ilgili benimle konuşmaya kalkışmıyor. Aylardır Jean-Claude ve diğerleriyle birlikte

yaşıyorum ve evimi, eşyalarımı özlüyorum. Nathaniel ve Micah'yla baş başa olmayı özlüyorum. Herhangi biriyle baş başa kalmayı özlüyorum. Hayatımda çok fazla erkek var ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benden ilişki tavsiyesi almak istemezsin, Anita."

Bu beni gülümsetti. "Sanırım hayır."

"Hem saldırıya uğrayan tek doğaüstü şube ajanı sen değilsin. Gerçekten değişmediğin ve mahkemede tehlikeli olduğun kanıtlanmadığı sürece sana bir sıkıntı yaratacaklarını sanmıyorum. Bence tazminat davası filan açmandan korkarlar. Rozetini elinde tutmak için mahkemede savaşan bizden ilk kişinin sen olmanı istemezler."

"Neden?" diye sordum.

"Bir kadınsın. Güzelsin. Zarifsin. Büyük kötü hükümete karşı girişilecek bir basın harekatında tam anlamıyla poster çocuğu olursun."

Kaşlarımı çattım. "Ben kimsenin kurbanı değilim, Edward."

"Bunu biliyorum, sen de biliyorsun, ancak basın bilmiyor."

"Yani erkek olsaydım rozetimi şimdiye kadar geri isterler miydi diyorsun?"

"Şart değil, fakat burada kız olmak senin işine yarıyor, bu yüzden kızma."

Başımı iki yana salladım. "Tamam, her neyse, s..tir et. Sence SWAT gerçekten bizimle birlikte gelmekte ısrar eder mi?"

"Aktif bir emirle hareket ediyorsak, evet."

"O halde kaplanları ziyaret etmenin bir anlamı olmayacak. Onların yanında rahat konuşamam."

"Önce başrahibeyi görebiliriz ama Grimes ve adamlarından kurtulamazsın."

"Lanet olsun."

"Çoğu zaman arkamızda fazladan ateş gücü ve teknoloji olması iyidir. Sen, ben ve Otto yalnızken, SWAT'ın görmesini veya duymasını istemediğimiz şeyler söyleyip yapabiliriz. Sen bütün şu sırlarla, biz de pratik çözümlerle."

"Ben de gayet pratiğim, Edward."

"*Ted*, Anita, doğru ismi kullanmak için bunun üzerinde çalışmalısın."

"Pekala, *Ted*, benim de pratik çözümlerim var." Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Emirlerin çıkmasını beklerken başrahibeyi görebiliriz. Bu bana yararlı bir şey yaptığımız illüzyonunu verebilir."

Bernardo ve Olaf bize sokulmuştu. Ben fark etmeden işitme mesafesine girmiş olmaları, işim için çok fazla dalgın olduğumu gösteriyordu.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin, bebeğim, hortlak erkek arkadaşın sana iyi davranmadı mı?" dedi Bernardo.

"Bana *bebeğim* deme ve bu türde başka hitaplar kullanma, tamam mı?"

Tamam, dercesine ellerini iki yana açtı.

"Vampir sevgilin seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye sordu Olaf. Bernardo'nun dalga geçmesi ne kadar sinir bozucuysa Olaf'ın ciddiyeti de o kadar sinir bozucuydu.

"Jean-Claude'la ilişkim hiçbirinizi ilgilendirmez."

Bana dik dik baktı ve güneş gözlüğüne rağmen ağır ve huzursuz edici bakışlarını hissettim.

"Ne?" diye sordum.

Edward aramıza girerek diğer adamı görmemi tamamen engelledi. "Kes şunu, Anita. Sherman'ın başrahibesine gidiyoruz, o zamana kadar emirler de çıkmış olur. Polis eskortuyla da zamanı gelince ilgileneceğiz."

Edward'ın muhtemelen kaplanadamlarla ilgili bazı potansiyel sorunları bilmesi gerektiğini düşündüm. Ama diğer iki adama herhangi bir açıklama borçlu değildim. "Konuşmamız gerek, Edward," dedim.

"Konuşmak?" dedi.

"Özel olarak."

"Daha az önce yalnız konuştunuz ya," dedi Bernardo.

"Hayır, öfkelendim ve ikiniz de isterik bir kadından kaçarak Edward'ı... Ted'i benimle bıraktınız. Şimdi ona gerçekten özel olan bazı şeyler söylemem gerek."

"Bu işte biz de varız. Neler olduğunu bizim de bilmemiz gerekmez mi?" diye sordu Bernardo.

"Ben... Ted'e anlatacağım. Eğer bilmeniz gerektiğini düşünürse size de anlatırım."

İkisi de bundan hoşlanmamıştı ama klimalı arabaya bindiğinde Bernardo'nun keyfi biraz yerine geldi. Olaf sırf başka seçme şansı olmadığı için gitti ve durumdan hiç memnun değildi.

Vegas çölünün kavurucu sıcağında yalnız kaldığımızda Edward'a anlattım. Max'le eşinin benim kaplanlarıyla yatmamı istediğini ve Crispin'e kazara kazandırdığım güçleri açıkladım.

Edward şapkasını çıkararak ter bandının etrafını sildi ve tekrar başına taktı. "O kadar ilginç sorunların var ki."

"Bu bir şikayet mi?"

"Sadece gözlem."

"Artık benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun. Sence diğer ikisine söylememize gerek var mı?"

"Kısmen."

"Gerektiğini düşündüğün kadarını anlatabilirsin."

"Ya hepsini anlatırsam?"

"En iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan senin yargına güveniyorum."

Başıyla onayladı ve arabaya doğru yürüdü. "Şu sıcaktan artık kurtulalım. Cadıyı görmeye giderken yolda onlara gerektiği kadarını anlatırım."

"O bir Wiccan başrahibesi. Bütün Wiccanlar cadıdır diye bir şey yok."

"Bunu aklımda tutarım."

"Zaten biliyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Biliyor musun, eğer gerçekten yatsaydık Olaf geri çekilirdi."

Ona yorumunun hak ettiği bir bakış attım. "Ciddi değilsin?"

"Gerçekten yapmak açısından hayır. Donna bizi asla bağışlamaz ve bu da Peter'ı yıkar. Ayrıca sadece..." Elini havaya doğru salladı. "Yanlış olur."

"Aileyle yapmak gibi," dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle bir şey. Biz birbirimiz için öyle değiliz."

"O halde önerin ne?"

"Şu Crispin denen kaplanla ne kadar yakınsınız?"

"Oldukça," dedim.

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Baskın mı, zayıf mı?"

"Zayıf."

"Bu Olaf'ı geriletmez. Olaf'ın saygı duyabileceği biri olmalı."

"O konuda sana yardımcı olamam. Dur, Jean-Claude, Micah ve Nathaniel'la ilişkimi biliyor. Yani hiçbirinin onun standartlarına erişemediğini ama senin erişebildiğini mi söylüyorsun yani?"

"Eşcinsel olabileceğini düşündüğü hiçbir erkeğe saygı duymaz o, Anita."

"Evet, Otto tam anlamıyla önyargılı bir piç. Ama hepsi benimle yatıyorlar, tabii başkalarıyla da. Bu onları kız gibi mi yapıyor yani?"

"Otto birçok kişi gibi. Biseksüellik onun gözünde eşcinsellikle aynı." Aniden sırıttığında tepeden tırnağa Ted Forrester olmuştu. "Elbette böyle adamların en büyük fantezisi de kız kıza olmasıdır."

"Lütfen bana bunun doğru olduğunu düşündüğünü söyleme."

Sırıtışı yumuşadı ve gerçek Edward yüzünde belirdi. "Biz buradayken Ted olmam gerek, Anita. Etrafımızda kendim olmama izin vermeyecek kadar çok polis var." Sırıtışı geri döndü. "Ve Ted, lezbiyen olmanın henüz doğru erkekle karşılaşmamış olmak anlamına geldiğini düşünüyor."

"Ted'e arkadaşım Sylvie ve sevgilisini tanıştırmak isterdim. İnan bana, ikisi de hayatlarında hiçbir şekilde bir erkeğe ihtiyaç duyduklarım düşünmüyorlar."

"Biz eski çocukların illüzyonlarımıza ihtiyacımız var, Anita." Neredeyse arabaya ulaşmıştık.

Kısık sesle konuştum. "Sen de en fazla benim kadar eski çocuksun... Ted."

"SWAT yanımızdayken Ted olmak zorundayım, Anita."

Ona dik dik baktım. "Lanet olsun."

Başıyla onayladı. "İzleyicilere dikkat etmesi gereken tek kişi sen değilsin."

"Yanımızda polis varken sürekli yalan söylemek zorunda kalıyorsun, Edward. Belki de biz iyi adamlar değiliz?"

Hiç adeti olmadığı halde benim için yolcu kapısını açtı. Olaf'ı düşünerek izin verdim ama kafam karışmıştı. Edward bana doğru eğildi ve Olaf'ın tatlı sözler olduğunu düşüneceği şekilde bir şeyler fısıldadı ama gerçekte söylediği şey başkaydı: "Biz iyi adamlar değiliz, Anita. Biz gerekli adamlarız."

Ben koltuğa yerleşirken Olaf ve Bernardo, Edward'ın bana ne dediğini merak ediyorlardı. Onun gülümsemesine karşılık veremedim. Kulağıma yaramazca bir şeyler fısıldamış gibi yapamadım. Sadece oturup gözlerimi güneş gözlüğümün arkasına gizledim ki bana yardım eden insanları kandırabileyim.

Polise yalan söylüyordum, bu olayda bana yardım edecek olanlara yalan söylüyordum... Yalan söylemediğim tek kişi Edward'dı. Birlikte çalıştığımızda durumun genellikle böyle olması ne kadar ilginçti. Edward onlara Kaplan Kraliçe'nin, Jean-Claude'un güç merkezine daha fazla yaklaşabilmek için kaplanlarıyla aramda bir şeyler ayarlamayı düşündüğünü açıkladı. Tam olarak yalan sayılmazdı. Ben bu arada gözlüğümü çıkarmadan dümdüz ön camdan dışarı baktım.

Edward iki adamı da daha iyi görebilmek için oturduğu yerde arkasına döndü. Hepimize açıklamaya başladı. "Emrin buraya, adli tıp otoparkına bırakılmasını ayarladım. Beklerken sohbet edebiliriz."

"Sohbet mi?" dedi Olaf şüpheci bir tavırla.

Bunun üzerine Edward doğrudan konuya girdi. "Anita'nın kaplanadamların arasında bir sevgilisi var. Muhtemelen Anita'ya dostça davranacaktır. Bu yüzden karışmayın."

"Ne kadar dostça?" diye sordu Bernardo.

Kendimi tutamayarak güldüm. "Crispin'in sadece biraz... hevesli olduğunu söyleyelim."

"Ne kadar hevesli?" diye sordu Olaf, hoşnutsuz bir ses tonuyla.

İkisine de bakabilmek için oturduğum yerde arkama döndüm. "*Ardeur*'la beslenmem gerektiğini biliyorsunuz. Şeey, Crispin bu gece veya yarın gece muhtemelen yemeğim olabilir."

"Beslenmek. Nasıl?" diye sordu Olaf.

"Seks, Olaf, ben seksle besleniyorum."

"Yani söylentiler doğru. Sen gerçekten iblissin," dedi Bernardo.

"Evet, sanırım öyleyim."

"Beslenmek için canavarlarla yatmana gerek yok," dedi Olaf.

"Daha önce Crispin'den beslendim, dolayısıyla ne beklemesi gerektiğini biliyor."

"Ben de seve seve yardımcı olurum," dedi Bernardo.

"Hayır," dedi Olaf, "aramızdan birinden beslenecekse bu kişi ben olacağım."

Başımı iki yana salladım. "Senin seksten ne anladığını biliyorum, Olaf. Beslenecek kadar uzun süre hayatta kalacağımı sanmam."

"Senin için denerim."

Güneş gözlüklerinin ardında gizlenen gözlerine baktım. O duygusuz yüzün ardını görmeye çalışıyordum. Bana seks, -şiddet değil- sadece seks önerdiğinin farkındaydım ve onun için bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Olaf için olumlu bir adımdı ama o adım ben olmak istemiyordum.

Yardım istercesine Edward'a baktım.

"Yani Anita'yla sadece seks yapmak istiyorsun? Onu bağlayıp bir yerlerini filan kesmeyeceksin, öyle mi?"

Olaf başıyla onayladı. "Denerim."

Edward gergin bir tavırla dudaklarını yaladı ama bu sıcakta belki de gerginlikten kaynaklanmıyordu. "Seksi şiddet olmadan düşüneceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Onun için denerim," diye tekrarladı Olaf.

"Edward," dedim, "bana yardım et."

"Bu onun için büyük bir adım, Anita. Ne kadar büyük olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Biraz fikrim var ama..."

Edward gözlüğünü indirerek bana baktı. O gözler bir şey söylüyordu. Bana dikkatli olmamı ve bu fırsatı mahvetmememi söylüyordu. Bir an sonra haklı olduğunu anladım. Olaf'ın kıçıma takılıp seri katilcilik oynamasındansa 'normal' seks istemesi çok daha iyiydi. En azından kötünün iyisiydi. Bu yüzden Olaf'ın iyileşme yönündeki girişimini yıkmayacak bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, Olaf. Ben... gurur duydum ve aynı zamanda da çok korktum." Aslında sadece korkmuştum ama onunla seksin ölümden farklı bir şey olabileceği fikrini reddettiğimi düşünmesini de istemiyordum. Yani eğer benimle ilgili bunu düşünebiliyorsa belki gerçekten ilişki yaşamak isteyeceği başka birini de bu-

labilirdi. Olaf'ın kurtarılabilecek olması çok tuhaftı. Aşırı tuhaftı. Ama onun yatağındayken kime güvenebilirdim? Yataktayken kafayı yemeyeceği konusunda kime güvenebilirdim? Burada iyi cevaplar yoktu, sadece tuhaf cevaplar vardı. *Alice Harikalar Diyarında* hikayesinde seri katiller olmasa da kendimi tavşan deliğinden düşüyormuş gibi hissediyordum ama sanırım Kupa Kraliçesi onlardan biri olarak düşünülebilirdi. *Kafalarını kesin!*

24

Edward'a Vegas'a son gelişiyle ve buradaki SWAT üyeleri hakkında bildikleriyle ilgili sorular sorarak huzursuz sessizliği bozdum. Birkaç dakika sonra büyük bir SUV, otoparka girdi. Yüzleri seçemeden, yeşil üniformalı geniş omuzları gördüm.

"Vegas'ta üniformalılar veya kuryeler emirleri diğer her yerdeki gibi teslim etmez mi?" diye sordum.

"Buraya son gelişimde onları atlattığımı söylemiş miydim?" dedi Edward.

Ona öfkeyle baktım. "Yani bu senin hatan, benim değil."

"Ah, sanırım bunu paylaşacağız."

Emirler genellikle önemsiz biri tarafından teslim edilirdi. Ama bu kez Çavuş Hooper ve uzmanlarından biri gelmişti. Onları gördüğüm anda Edward'ın haklı olduğunu

anlamıştım. Emri kendi başımıza yerine getirmemize izin vermeyeceklerdi. Lanet olsun! Hooper çok ciddiydi. Yanındaki uzman daha rahat görünüyordu. Kumral saçları çok kısa kesimli olsa da saçlarının kıvırcıklığını gizleyemeyen uzmandı bu. Adı neydi? Hah, Örümcek. Santa size uslu mu, yaramaz mı olduğunuzu söyleyebiliyorsa, Yamyam sizi yiyebiliyorsa, bu durumda acaba Örümcek ne yapabiliyordu? Bunu bilmek istediğimden emin değildim.

Hepimiz arabalardan inerek birbirimize doğru yürüdük. Yeşil üniformaları ve siyah çizmeleri içinde havadan hiç etkilenmiyormuş gibiydiler.

"Çavuş," dedi Edward, Ted sesiyle. Bu tek kelimeye, çoğu sohbetten daha güçlü bir olumlu duygu yüklemeyi başarmıştı. Elini uzatıp gülümseyerek adamlara doğru yürüdü.

Hooper onun elini sıkarken neredeyse gülümsedi. "Ted."

Edward diğer adama döndü. "Örümcek."

"Ted."

Edward onları Olaf ve Bernardo'yla tanıştırdı. Herkes tokalaştı. Ben sessizce onlara katıldım ama Örümcek ve Hooper tokalaşırken, "Anita," dediler. Edward herkesin takma adı olmadığını açıklamıştı. Sanchez gibi, sadece isim kullanıldığı da oluyordu. Gerçi onun ilk adı aslında Arrio'ydu.

Edward'a Örümcek'in yeteneğinin ne olduğunu sormamıştım ama yalnız kaldığımızda soracaktım. Tabii Vegas'ta bir daha yalnız kalmamız mümkün olursa. Bernardo'nun haklı olduğundan ve SWAT'ın yeni en yakın arkadaşlarımız olacağından endişelenmeye başlamıştım.

"Emri bizzat getirmek istedik, Ted," dedi Hooper. Sonra gülümsedi. "Bir yanlış anlaşılma daha olmasını istemiyoruz."

Ted, *lanet olsun* anlamında omuz silkti. "Vegas'a ilk gelişimdi. Buluşma yerimizle ilgili kargaşa için üzgünüm. Ama vampir ortaya çıkınca sizi çağırmaya fırsatım olmadı."

"Doğru," dedi Hooper buna inanmadığını gizlemeden.

"Bölümünüzdeki ajanların hepsinin Yalnız Kovboy olmak konusunda bir ünü var," dedi Örümcek.

"O bir Teksas Korucusu'ydu, Birleşik Devletler ajanı değil," dedim.

Örümcek, çatık kaşlarla bana döndü. "Ne?"

"Yalnız Kovboy bir ajan değil, Teksas Korucusu'ydu."

Örümcek gülümseyerek başını iki yana salladı. "Pekala, daha tutarlı olmaya çalışırım."

Aferin, Anita! Adamın sözlerini düzelterek dostluğunu kazanmayı çok beklersin! Özür dileyemezdim. Birincisi, gerçekten yanlış bir şey yapmamıştım. İkincisi, özür dilemek yanlış davrandığımı göstermek olurdu. Erkeklerin dünyasında ne kadar az konuşulursa o kadar iyiydi. Örümcek eğer kadın olsaydı gönlünü alacak bir şeyler söylemem gerekebilirdi ama erkeklerle birlikte çalışmanın avantajlarından biri bunu beklememeleri veya istememeleriydi. Çok uzun zamandır kadınlardan ziyade erkeklerle çalıştığımdan, kız kıza konuşmalarda biraz paslanmıştım. Birkaç kadın müşterim fazla kaba olduğumdan şikayet etmişti hatta.

Ted, emri okuyordu. Bana verdiğinde hoşlanmadığı bir şey olduğunu anladım. Artık bütün emirler federal olduğu ve DPEA'dan (dostlarımız *Dopa*, pek dost olmayanlar da

*Dopey** diye telaffuz ediyordu) geçtiği için, çeşitli yargıçların karşısında terlemeye ve çok fazla konuşmaya gerek kalmıyordu ama hala uğraşmanız gereken çeşitli kişiler vardı.

Sıcakta iki arabanın arasında durarak emri okudum. Edward omzumun üzerinden okuyor, onu rahatsız eden kısma gelmemi bekliyordu. Olaf ve Bernardo okumaya ihtiyaçları yokmuş gibi dikiliyorlardı.

Emir sözel olarak her zamanki gibi genişti ama sonra ben de hoşlanmadığım kısmı buldum. "Emir, adamlarınızı öldüren likantropu kapsıyor ama kaplanadamları özellikle dışarıda bırakıyor." Hooper ve Örümcek'e baktım. "Daha önce yerel politikaları dikkate alan bir federal emir görmemiştim. Anlaşılan şehrinizin efendisinin Washington'da çok sağlam bağlantıları var."

Hooper'ın yüzü ifadesizdi. Örümcek'in yüzü hala biraz keyifli görünüyordu ve bunun onun ifadesiz polis yüzü olduğunu anladım.

"Öyle görünüyor," dedi Hooper. "Fakat emir Sihirbaz'ın ölümünü de kapsıyor. Onun bir şekil-değiştirici tarafından öldürüldüğü kanıtlandı. Cesedin üzerinde kaplan kokusu aldığın için kaplanadamların dahil edilmesini istemiştin. Kimse sadece kaplan kokusu aldın diye Vegas şehrinin efendisinin karısını ve oğullarını hedef alman için sana emir çıkartmaz."

Başımla onayladım. "Pekala, öyle olsun. Baştan aşağı bir hayvanadam olsam bile koku duyum mahkemede dikkate alınmazdı. Ama kaplanları arama emrinin dışında bırakmak başka bir şey." Emri katladım ve Edward onu üzerinde

büyük harflerle Birleşik Devletler Ajanı yazılı lacivert rüzgarlığının cebine attı. Ben rüzgarlığımı evde bırakmıştım. Vegas kalın giyinmek için fazla sıcaktı. Hava kararana kadar ceket giyilmiyordu. Öte yandan çöl geceleri çok soğuk olabilir. Tuhaf ama gerçek.

"DPEA'nın emirleri gayet geniş, Anita. Bence onunla yapabileceklerimizden korkuyorlar. Hepinizin öldürme konusunda siciliniz kabarık ve biz de kendi adamlarımızdan üçünü yeni kaybettik. Normalde üzerinizde belki biraz medeni etki yaratabileceğimize güvenirler." Geniş göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. "Fakat sanırım bu şartlar altında bizim de pek medeni davranmayabileceğimizden endişeleniyorlar."

"Buraya geldiğimden beri hepinizin çok kontrollü davrandığınızın farkındayım. Size güvenmeleri gerekir."

"Yaptığımız iş kontrol zaten, Anita ama inan bana, bu davada hiç kolay değil."

"Kendi adamlarını kaybettiğinde asla kolay değildir," dedi Ted.

Hepimizin hatırlayacak anıları vardı. Aynı kayıplar, aynı dostlar değildi ama hepimizin bir daha göremeyeceğimiz yüzler, bir daha söyleyemeyeceğimiz isimler vardı. Ölüler için sessizlik anından bahsederler ama arkanızda yeterince kayıp bıraktığınızda bu sizin için refleks haline gelir.

"Bunu iyi kaldırıyorsun, Anita," dedi Örümcek.

"Aksini bekliyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bekliyordum."

"Neden?"

"Bildiğini okuyamadığında çok hırçınlaştığını söylediler."

"Hırçınlaşırım ama böyle meselelerde değil. Koku yüzünden kaplanları da kapsayan bir emir getirseydiniz daha sonra mahkemede kabul edilmeyebilirdi. Vegas'ın önde gelen hayvanadamlarının kötü niyetle hazırlanmış bir emir yüzünden harcanmasını istemeyiz, değil mi?"

"Hayır, istemeyiz," dedi.

İç geçirdim. "Ama şimdi beni tuhaf bir duruma soktunuz. Rozetim var ama kaplanlar için emrim yok, dolayısıyla rozetim olsun ya da olmasın, beni evlerine almak istemeyebilirler."

Başıyla onayladı. "Doğru."

O anda aklıma bir fikir geldi. İyi, hatta beni neredeyse mutlu eden bir fikir. "Bu emir kaplanları görmemizi sağlayamayacak."

"Hayır," dedi Hooper.

"Yani rozetimi göstermeden beni içeri almaları için onları ikna etmem gerekecek. Bu da oraya girerken ajan olmayacağım anlamına gelir."

"Bu ne demek?" diye sordu Örümcek.

"Şu demek: St. Louis'in şehir efendisinin kız arkadaşı olarak Max'in karısıyla görüşme talep edebilir ve muhtemelen de kabul edilirim."

"Hangi nedenle?" diye sordu Hooper.

"Max'in karısı Bibiana'nın, şehirden ayrılmadan önce kendisini ziyaret etmemi beklemesi nedeniyle. Bu daveti geri çevirmem büyük bir hakaret olur. Yerel kaplanadamlarınızın Chang'ını aşağılamak istemem, değil mi?"

Hooper yüzümü inceliyordu. "Sanırım hayır."

"Emir olmazsa, yapabileceğin tek şey sorular sormak olabilir," dedi Örümcek, "avlanamazsın."

"İnanın bana, çocuklar, Max'e ve adamlarına meydan okumak niyetinde değilim. Eğer olaya karışan onların kaplanlarından biriyse davayı çözmeme yardım edeceklerinden eminim. Hepsi tanınan kişiler, polisleri öldürmek onlara zarar verir."

Hooper cep telefonunu çıkarıyordu. "Diğer herkesi de Max'in yerine toplayacağız," dedi.

"Hooper, eğer oraya ajan olarak giremiyorsak ve kız arkadaş bahanesini kullanmam gerekiyorsa bir taktiksel saldırı ekibini oraya sokamayacağımızdan da eminim. Emir olmazsa siz kapıdan giremezsiniz. Ted ve ben girebilirsek kendimizi şanslı sayacağız."

"Ve ben," dedi Olaf.

Bernardo elini kaldırdı. "Ah, beni seç, beni seç." Bana öyle mutsuz gözlerle baktı ki şimdi ne hata yaptığımı merak ettim ama sormaya gerek duymadım. Belki daha sonra sorardım. Belki de sormazdım.

"Ted?" Bu bir soruydu.

"Bütün ajanlar içeri girerse kendimi daha iyi hissedeceğim ama kaplanların bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum."

"Açıkçası kendi başıma girmek konusunda ben de rahat olduğumdan emin değilim." Başımı iki yana salladım. Bunu söylediğim anda söylememem gerektiğini anlamıştım. Birincisi, kulağa zayıf geliyordu. İkincisi, Shaw varken kaplanadamların yanında gergin olmamın asıl nedenini nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

İki memur bana ciddi yüzlerle baktılar. "St. Louis'deki kaplanadam saldırısını duymuştuk," dedi Hooper.

Başımı sallamamın nedeninin bu olduğunu düşündüğünü anladım ve fırsatı kaçırmadım. "Evet, bir hayvan ta-

rafından kesilip biçilmek seni onlara karşı temkinli olmaya zorluyor."

"Biz de seninle birlikte gireceğiz, Anita."

"Max'in güvenlik görevlilerinin sosyal bir ziyarette sizi de evlerine sokmama izin vereceğini hiç sanmıyorum. Üzgünüm ama sizler ne olduğunuzu çok fazla hissettiriyorsunuz."

Bunun mantıklı olup olmadığından emin değildim ama kabul ettiler ya da anladılar.

"Yine de diğerlerini arayacağım. Seni otoparkta bekleriz. Tehlikede olduğun işaretini verirsen içeri girip kıçlarınızı kurtarma iznimiz var."

"Ah, Hooper, emirdeki standart ekleri okudun, değil mi?"

Hooper'ın yüzünde sevimsiz, gergin bir gülümseme belirdi. Benim yüzümdekine yakındı. Birinin size öyle gülümseyerek bakması hoş değil elbette ama o gülümseme benim için değildi; arkadaşlarını öldürenleri düşünüyordu. "Adım Sonny, Anita, ve evet, okudum. Siz, yani ajanlar, kendinizin veya bir sivilin hayati tehlike içinde olduğunuzu ya da olduğunu hissederseniz ölümcül güç kullanma izniniz var. Dahası sizinle birlikte olan veya destek sağlayan diğer memurlar da sizin ve sivillerin hayatlarınızı korumak için her türlü güç kullanma iznine sahip."

Başımla onayladım. "O son kısmı bir çift vampir avcısı öldürüldükten sonra ekledi. Olay yerindeki polisler kendilerini savunurken bir yandan insan rehineleri de kurtarmışlardı ama sonunda mahkemeye çıkarılmışlardı. Beraat etmişlerdi ama olay tam anlamıyla rezaletti."

"DPEA'in kurulma nedenlerinden biri de buydu," dedi Hooper, yani Sonny.

"Evet, yani saldırıya uğrarsak, o zaman yasal olarak rahatız çünkü ölen likantropların peşinde olduğumuz haydutla birlik olduğunu öne sürebiliriz. Tanrım, Sonny, burası Nevada ve tüzüklerinizde hala böyle kanunlar var."

"Max'in bütün ailesini vurmak zorunda kalırsak o kanunları okumak zorunda kalmak istemem."

"Ben de öyle. Ama önce onlar saldırırsa, yasal olarak hiçbir kanunu çiğnemiş olmayacağız."

"Birini vurduktan sonra ifade vermek zorunda bile olmadığınız doğru mu?" diye sordu Örümcek.

"Artık federal ajan olduğumuz için resmi açıdan daha fazla evrak işi var ama hayır, avukatlar, ifadeler, hiçbir şey yok. Bizi bütün bu yasal zırvalıklarla bağlasalar, kim canavar peşinde koşmak ister ki?"

"Yani," dedi, "kaplanadamların emre dahil olmaması, size saldırdıkları takdirde hala güvende olacakları anlamına gelmiyor?"

"Öyle," dedim.

"İlk onlar saldırırsa biz de bitirmenize yardım ederiz," dedi Sonny. "Ama onların başlatmasına kesinlikle dikkat edin. Çünkü siz federal rozetinizle hapisten kurtulabilirsiniz ama biz burada yaşıyoruz."

"Söz veriyorum, eğer bir olay patlarsa biz başlatmış olmayacağız."

Sonny yüzümü inceledi. Aslında ikisi de inceledi. Ardından Sonny bir karar vermiş gibi başıyla onayladı. Bana elini uzattı ve elini sıktım. "Anlaştık."

Anlaştık. Dahası Sonny yeterince olgundu ve tokalaşmak onun için söz gelimi bir Örümcek veya Bernardo'ya oranla çok daha büyük anlam taşıyordu; belki de Vegas

SWAT üyelerinin hepsi öyleydi. Verilen sözün bir anlamı vardı ve sadece tokalaşarak hayatınızı birinin ellerine teslim edebilirdiniz. Bu yaklaşım, *sadakat* ve *onur* kelimelerinin gerçekten anlam taşıdığı bir dönemi hatırlatıyordu. Bu kelimeler benim için de hala önemli olduklarından her şey yolundaydı.

25

Edward bizi adli tabibin ofisinin bulunduğu sanayi ve iş bölgesinden çıkarırken arabadan iki arama yaptım. İlk olarak Max'in Jean-Claude'a verdiği kişisel numaradan Chang-Bibi'yi aradım. İlk çalışta hoş bir kadın sesi cevap verdi. "Chang-Bibi, ben Anita Blake..."

"Anita Blake, aramanıza çok sevindik ancak ben Chang-Bibi değilim. Adım Ava. Chang-Bibi'nin asistanıyım."

"Özür dilerim, bunun onun kişisel numarası olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ancak..." Hafifçe güldü. "...bir kraliçe telefonuna kendisi cevap vermez."

Ah! "Tabii," dedim, "benim hatam. Vegas'tayım ve Bibiana'yla konuşmak istiyordum."

"Polisimizin yaşadığı trajediden haberdarız. Bu resmi polis işi mi, Ajan Blake?"

"Sizinle cinayetlerle ilgili konuşmak istiyorum, evet."

"Bu resmi polis işi mi, Ajan Blake?" diye tekrarladı biraz daha sevimsiz bir sesle.

"Resmi bir polis işi için Vegas'a geldim, evet," dedim.

"Evimize veya işyerlerimize sizi kabul etmeye bizi zorlayan bir emir var mı?"

Bunu söylemekten nefret ediyordum. "Hayır, yok."

"O halde sosyal bir ziyaret," dedi daha mutlu bir sesle.

"Evet, bir efendinin... partnerinden diğerine," dedim.

"O halde Chang-Bibi sizi kabul etmekten mutluluk duyacaktır."

"Ancak gayriresmi olarak onunla cinayetler hakkında konuşmak isterim."

"Bizden sizinle bu konuda konuşma nezaketi göstermemizi mi istiyorsunuz?" diye sordu Ava.

"Deniyorum."

"Bunu Chang-Bibi'ye açıklayacağım." Bunu söyleyiş tarzına bakılırsa Bibiana'nın bu fikirden pek hoşlanmayacağını düşünüyor olmalıydı.

"Teşekkür ederim, Ava," dedim.

"Benim için bir zevk, Anita. Chang-Bibi size bir karşılama hazırladı bile. Buralara kadar gelmişken, işten vakit bulabilirseniz bizi ziyaret etmenizi umuyorduk zaten."

"Ne tür bir karşılama?" diye sordum sesimdeki şüpheciliği gizleyemeyerek. Şekil-değiştiricilerle geçirdiğim yıllar, bana konuklarını karşılamak konusunda tuhaf fikirleri olabileceğini öğretmişti.

Ava yine güldü.

"Ah ama sürpriz bozulur."

"Sürprizlerden gerçekten hoşlanmam," dedim.

"Ama Chang-Bibi hoşlanır ve siz de onun evini ziyaret ederek ondan yardım istiyorsunuz."

"Belki de ben yardım öneriyorumdur."

"Öyle mi?"

"Bir emirle de gelebilirdim ama öyle yapmıyorum," dedim.

"Bir kaplanadam kokusu aldınız diye emir çıkarttıramazdınız, Anita," dedi bu kez hiç de dostça olmayan bir sesle.

"Bölümde bir köstebeğiniz mi var, yoksa casusunuz daha mı federal seviyede?"

"Kaynaklarımız var."

"Pekala, emir çıkartamadım ama hala kaplanadamlarla konuşmam gerekiyor."

"Bunu bizim klanımız yapmadı."

"Elbette yapmadı."

"Masum olduğumuza inanmıyorsunuz."

"Ben herkesin bir şeylerden suçlu olduğuna inanmayı tercih ediyorum. Zaman kazandırıyor."

Yine güldü. "Gidip hazırlıklara yardım edeceğim. Bu bir efendinin eşinin diğerine yaptığı sosyal bir ziyaret olduğuna göre yalnız geleceğinizi tahmin ediyorum." Benimle eğlendiğini biliyormuş gibi sesinde hafif bir alaycılık vardı.

"Aslında yanımda başka Birleşik Devletler ajanları da olacak."

"Şimdi, Anita, bu hiç dostça değil."

"Başka bir şehir efendisini ziyaret ettiğimde yanımda maiyetim olabilir. Maiyetimi kabul etmemeniz de ciddi bir hakaret sayılır."

"Ah, güzel," dedi Ava. "Bu oyunu biliyorsunuz. Daha genç bazı insan eşler eski kuralları anlamıyorlar."

"Eş" yorumunu düzeltmedim. Bana bir eş olarak davranırlarsa statüm daha yüksek olurdu. Hem zaten bir gün Jean-Claude'dan ayrılmak gibi bir durumum da yoktu. Hizmetkarla efendisi olan vampir arasındaki vampir işaretleri yasal belgelerden çok daha bağlayıcıydı. "Jean-Claude, Chang-Bibiana'yı ziyaret edersem misafirperverlik kuralları çerçevesinde muamele göreceğimden emin olduğunu söyledi."

"Refakatçilerinizden kaçı silahlı ve rozetli olacak?"

"Kurallara göre yanımda güvenlik bulundurma hakkım var."

"Ama sürpriz bir ziyarette sadece iki kişi olabilir. Eğer ötesine geçerse onlarla ilgili başka bir amacınız var demektir. Yanınızda ikiden fazla koruma var mı?" Sesinde yine alaycılık sezmiştim ama ben Ava'dan çok daha iyi ve korkunç gülebilirdim.

"Jean-Claude, Belle Morte'nin soyundan geliyor, dolayısıyla yiyecek iznim var."

"Chang-Bibi bütün ihtiyaçlarınızı karşılamaya hazır." Kendi hayal gücümden mi kaynaklanıyordu, yoksa Ava bu konuda biraz öfkeli miydi? Hım.

"Konukseverliğinizi takdir ediyorum ve güzel şehrinizden ayrılmadan önce Chang'ın cömertliğini tadacağım. Fakat bir cinayet soruşturmasının ortasındayken bugün sizi ziyaret etme fırsatı bulacağımı tahmin etmediğimden kendi yemeğimi yanımda getirmiştim."

"Yani iki korumanız ve bir *pomme de sang*'ınız mı var?"

"*Pomme de sang* değil, sevgili."

"*Pomme de sang*'ınızın başka bir vampir olduğu söyleniyor, bu doğru mu?"

Belle Morte'nin daha cinsellik odaklı bir kolundan gelen London'dan söz ediyordu. Onun yeteneği, Jean-Claude veya benim gibi *ardeur*'la beslenmeye ihtiyaç duyanlar için daimi yiyecek olmaktı. Bunun tek avantajı, London'ın beslenmeden yorgun düşmek yerine güç kazanmasıydı. Keşke ondan biraz daha hoşlansaydım. Kötü bir erkek arkadaş, iyi bir sevgiliydi. "Henüz kimseye resmi olarak bir unvan vermedim," dedim.

"Biz verdiğinizi duyduk ama şimdi anlaşılan leoparınızmış. Nathaniel, değil mi?"

Nabzımın hızlanmasına engel olamadım. Bütün efendilerin herkesi izlediğini biliyordum. Jean-Claude'un da kendi ağı vardı. Yine de bunu duymak sinir bozucuydu.

"Evet." Herhangi bir sırrımızı ele vermediğimi umuyordum. Yani bu çok yaygın şekilde biliniyordu, değil mi? Ah, lanet olsun.

"Kaç hayvanınız var, Anita?"

Bu sohbetin gidişatından hiç hoşlanmamıştım. Ne kadarının genel bilgi olduğunu, casuslarının ne kadarını keşfettiğini veya ne kadarını onlarla paylaşmanın kötü olacağım bilmiyordum. Telefonu bir an önce kapamam gerekiyordu.

"Chang-Bibiana'yla yirmi soru oyunu oynayacağım ama yanında asistanı olmadan." Evet, kabalık etmiştim ama işe yaradı.

"O halde gelin bakalım, Anita. Kraliçe sizi bekliyor. Onun sorularının benimkilerden çok daha ilginç olacağından eminim." Telefonu kapadı. Evet, kızmıştı.

Özür dileyemezdim. Sanırım ikimiz de aramızda geçen sohbetle yaşamak zorunda kalacaktık. Daha sonra onu kızdırdığım için pişman olmamayı umuyordum. Telefonu kapadığımda artık Kansas sınırına yaklaşmış olduğumuzu gördüm.

İlk ipucu, daha sıradan görünüşlü mağazaların arasına dağılmış düğün kiliseleriydi. Kiliselerin çoğu dökük, romantikten ziyade depresif görünüyordu ama belki de sorun bendeydi. Düğünlerden pek hoşlanmazdım.

Ve bir de dünyanın en büyük hediyelik eşya mağazası Bonanza vardı. Bir bloğun çoğunu kaplayan tek bir bina. Aile tatillerinde uğramak isteyeceğiniz türden bir yer. Boş ve devasa bir arsanın yanında da 'ontier' yazılı yamuk bir tabela vardı. Yıkılan Frontier'ın kalıntısı olduğunu sonradan anladım. Bütün filmlerde gördüğünüz o büyük kovboy artık yoktu. Vegas Hilton, inşaat halindeki başka bir boş arsanın karşısında yükseliyordu.

"Vegas tarihine önem vermiyor," dedi Edward. "Sürekli eskileri yıkıp yerlerine yenilerini yapıyor."

"Buraya daha önce kaç kez geldin?" diye sordum.

"Ajanken sadece bir kez," dedi.

"Başka işler için?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez."

Konuyla ilgili başka bir şey söylemeyeceğini bildiğim için ısrar etmedim.

Circus Circus sağ taraftaydı. Parlak güneş ışığında biraz döküntü görünüyordu. Bir yerde aşırı uzun süre kalmış bir karnaval gibi. Riviera, caddenin karşı tarafındaydı ve onun yanında, yıkılan başka binaların boş alanları uzanıyordu. Encore'un tabelaları da oradaydı ama bina artık yerinde

değildi. Vegas'ın geri kalanı için fazla yüksek ve fazla modern görünen Wynn adında bir yer de vardı ama dev bir reklam panosunda, çizgi bir peri kelimeler itip duruyordu. Wynn'in reklamıydı bu. Sonra her birkaç metrede bir hareketli, parlak panolar görünmeye başladı. Gün ışığında bile bu kadar dikkat çekmelerine bakılırsa gece nasıl olabileceğini merak ettim. Yolun karşı tarafındaki tuhaf biçimler, Moda Gösterisi Alışveriş Merkezi'ydi. Bina o kadar çirkindi ki içindeki mağazaları düşünmek bile istemedim. Sonra hızlı bir şekilde kumarhaneleri geçmeye başladık: Sol tarafta Palazzo, seçkin görünüşlü Venetian, sağ tarafta önünde dev korsan gemisiyle Hazine Adası, Casino Royale, Harrah's ve sonra da Mirage ve Caesars Sarayı. Caesars çok büyüktü ve alanın büyük bölümünü kaplıyordu. Bellagio da seçkin görünüyordu. Eiffel Kulesi'nin daha küçük bir modeli ve sahte bir sıcak hava balonuyla Paris; kule gerçeğinden çok küçük olmasına rağmen balon onun yanında yine de minik kalıyordu. Dev bir inşaat vardı ve üzerinde *CityCenter* yazılı bir tabela görünüyordu. Sonra yorgun görünüşlü Monte Carlo ile küçük dükkanların ve restoranların üzerinde yükselen minyatür Manhattan manzarasıyla New York New York. New York New York, hiç de dökün-tü görünmüyordu. MGM Grand yolun karşı tarafındaydı ve o da çok dinamik görünüyordu. Yanında Tropicana ve Excalibur uzanıyordu. Edward, lambalarda durunca Excalibur'un üç programını okuma fırsatım oldu: Şövalyeler ve mızrak dövüşleriyle Şampiyonlar Turnuvası, komedyen Louie Anderson, son olarak da Down Under'dan erkek striptizci grubu Thunder. Anlaşılan çocuklar şövalye karşılaşmalarına, baba komedyene, anne de striptiz gösterisine

gidebilirdi. Çoğu yerde düzenlenen kız odaklı programlarla kıyaslandığında çok daha iyi planlanmış gibiydi. Başka komedyenler de vardı ve görünüşe bakılırsa Cirque du Soleil, farklı yerlerde herkesten daha fazla sayıda farklı gösteriler sunuyordu. Önünde Sfenks bulunan büyük piramit biçimli Luxor onun yanındaydı. Sahte Mısır'ın karşısında sahte India yükseliyordu: Max'in kumarhane, otel ve dinlenme tesisi olan Yeni Tac Mahal. Bina kesinlikle Tac Mahal'e dayanılarak yapılmıştı ama yemyeşil orman benzeri alana beyaz taştan hayvan heykelleri serpiştirilmişti. Maymunlar, bir fil ve türlerini anlayamadığım kuşlar vardı ama bunların arasında bir sürü kaplan göze çarpıyordu. Heykeller neredeyse sinir bozacak ölçüde gerçekçiydi. Eh, sanırım gerçek modeller üzerinde çalışılmıştı.

Yeni Tac Mahal'in önündeki hareketli panoda, hayvanların daha gerçekçi bir görüntüsüyle bir sihirbazlık gösterisi ve iki revü tanıtılıyordu. Birinde iriyarı adamlar vardı ve yüzlerden birini tanımıştım ama büyük ölçüde diğer erkeklerin arkasında gizlenmesine sevinmiştim. Diğer gösteri sadece kızlardan oluşuyordu. Max dinlenme tesisinin çekiciliğini de artırmaya çalışıyor gibiydi.

Edward, dairesel araba yoluna girmek yerine yanından geçerek daha küçük bir yola saptı. Otopark tabelaları gördüm. Sanırım arabayı valeye vermeyecektik.

"İlk gördüğünde ya berbat olduğun düşünürsün ya da bayılırsın. Bu şehirde hiçbir şey ortalama değil, hep iki uçtan birinde," dedi Edward.

Manzaranın tadını çıkarabilmem için sessiz kaldığını o zaman anladım. "Yetişkinler için sapkın bir Disneyland'e benziyor," dedim.

"Nefret etmeyeceksin," dedi.

"Buraya boş yere Günahlar Şehri demiyorlar," dedi Bernardo.

Edward arabayı otoparkın gölgesine sokarken dönüp Bernardo'ya baktım. "Sen de mi buraya daha önce geldin?"

"Evet ama iş için değildi."

Ona ne için geldiğini sormayı düşünüyor ve cevabından hoşlanıp hoşlanmayacağımı merak ediyordum ki Edward araya girdi: "Daha önce Jean-Claude'un elçiliğini yapmış gibi konuşuyordun."

"İlk kez evden pek yardım almadan yapıyorum." Bir SUV'un içinde olduğumuz için otoparkın tavanı şimdi bana daha alçak görünüyordu.

"Sevgilini kim oynayacak?" diye sordu Olaf. Bunu soracağını tahmin etmeliydim.

"Adli tabipteyken davranışlarına dikkat edemedin. İhtiyacım olan rolü oynayabileceğini pek sanmıyorum."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle o zaman," dedi.

Edward'a bir bakış attım ama gözleri güneş gözlüğünün camlarının arkasına gizlenmişti ve bana bakmıyordu. Ona korkak demek isterdim ama mesele bu değildi. Sanırım Olaf'a nasıl yaklaşması gerektiği konusunda en az benim kadar onun da kafası karışıktı. Edward bile seri katil oyun arkadaşlarıyla ne yapacağını bilemiyorsa, durum pek parlak sayılmazdı.

"Bekle biraz," dedim ve telefonuma kayıtlı iki Vegas numarasından birini tuşladım. Telefona cevap veren, panoda yüzünü tanıdığım adamdı.

26

Crispin telefona ikinci çalışında cevap verdi. Sesi hala uykuluydu ama mutlu bir tonla konuşuyordu. Geceleri çalıştığı için uyku döngüsü benimkine yakındı. "Anita," dedi ve bu tek kelime olması gerekenden çok daha fazla mutluluk yansıtıyordu.

"Ben olduğumu nereden anladın?"

"Senin için bir şarkı seçmiştim, o yüzden anladım." Yatağında dönerken çarşafların hışırdadığını duydum.

Lanet olasıca telefonunu programlamayı bilmeyen tek kişi ben miydim? "Yeni Tac Mahal'deki garaja park etmek üzereyim."

Kalın çarşafların vücuduna süründüğünü duydum. Kalkıp oturmuş muydu? "Şu anda mı?"

"Evet, seni daha önce aramalıydım, özür dilerim. Güzel ışıklar dikkatimi dağıttı."

"Lanet olsun, Anita," dedi Crispin ve hattın diğer ucundan başka sesler de duydum.

"Endişeli gibisin," dedim. "Neden?"

"Chang-Bibi benim kraliçem ama ben sana aitim."

"Bunun için yine mi özür dilemem gerekiyor?"

Başka sesler de duyunca giyindiğini anladım. "Hayır, seninle birlikte yaşamama veya en azından St. Louis'e taşınmama izin vermeni tercih ederdim sadece. Neyse, bunu başka zaman konuşuruz."

"Korkmuş gibisin, Crispin. Sorun ne?"

Edward bir yere yanaştı ve Hooper'ın SUV'u yanımızdan geçip giderek boş bir park alanı aradı.

"Sadece burada Chang-Bibi'nin tanışmanı istediği konuklar olduğunu ve beni dokunabileceğin bir yerde tutmak isteyeceğini söyleyelim."

"Bana nedenini tekrar sordurma, Crispin."

"Başka klanlardan başka kaplanlar, Anita. Onların da güçlerini artırıp artıramayacağını merak ediyorlar."

"Ben buraya *ardeur* beslenmesi için gelmedim, Crispin. Cinayetler hakkında konuşmaya geldim."

"Max uyanık olsaydı konuşacağın şey bu olurdu. O sadece işle ilgilenir. Ama Chang-Bibi önce kaplanlarıyla, sonra işle ilgilenir."

Telefon düşüp bir şeye çarptı ve kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Crispin'in sesi geri döndü. "Telefonu düşürdüm, Anita, özür dilerim. Sen başka kimseyle görüşmeden önce aşağıda, kumarhanede buluşalım."

"Bunu yaparsan Bibiana senin sadakatini sorgulamaz mı?"

"Belki, ama ben yanında olmadan yeni kaplanlarla tanışmanı istemiyorum."

"Kıskanıyor musun?" diye sordum. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen.

"Evet," dedi. İşte Crispin. Hiç oyun oynamazdı. Bir şey hissederse söylerdi. Bu huyuyla başa çıkmakta bazen çok zorlanıyordu.

"Bunun için de özür dilemem gerekiyor mu?" diye sordum pek de dostça olmayan bir sesle.

"Gerçeği duymak istemiyorsan sormamalısın," dedi. Şimdi o da pek mutlu değildi. İlk tanıştığımızda Crispin'in basit, sadece seks ve yemekle ilgilenen biri olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle olmadığını öğrenmiştim. Sanki bazı açılardan zor olmayan hiçbir erkeğe çekim duymuyormuşum gibiydi.

"Haklısın, gerçeği duymak istemiyorsam sormamalıyım. Özür dilerim."

Bir süre sessiz kaldı.

"Özrün kabul edildi," dedi sonra.

"Telefonu kapa, Anita. Oraya girmeden önce konuşmamız gerek," dedi Edward. Motoru kapamıştı ve klima da susunca içerisi tamamen sessizleşti.

"Crispin, kapamam gerek," dedim telefona.

"Kumarhanede görüşürüz."

"Bu yüzden klanınla başın derde girer mi?" diye sordum.

"Umrumda değil," diyerek telefonu kapadı. Sadece yirmi bir yaşındaydı ve çoğunlukla daha bile gençmiş gibi davranıyordu. Bu da öyle zamanlardan biriydi. Emirlere uyulmadığında bazı hayvanadam gruplarının ne kadar sert olabileceğini biliyordum. Crispin şimdi umursamayabilirdi ama kaplanadamlar onun umursamasını sağlardı. Hem de fazlasıyla.

"Crispin aşağıda kumarhanede bizimle buluşacak. Chang-Bibi'nin cinayetler hakkında konuşmadan önce beni yeni kaplanlarıyla tanıştırmak istediğini söylüyor."

"Yani onlarla seks yapmanı mı istiyor?" diye sordu Bernardo arka koltuktan.

"Onlardan *ardeur* almamı istiyor," dedim.

"Yani seks yapmam istiyor," dedi Olaf konuyu iyice netleştirmek ister gibi.

"Seks olmadan da beslenebilirim," dedim keyifsiz bir sesle.

"Bunu öğrendiğime sevindim," dedi Edward ama sesi benimkinden daha mutlu çıkmıyordu.

"Kaplanadamların onlardan beslenmeni isteyebileceklerini söylemiştin ama bunu bizimle konuşmalarından önce yapman gerekeceğini söylememiştin," dedi Bernardo.

"Bilmiyordum ki," dedim.

"Yani kaplanadamlardan bazılarıyla sevişirken seni izlemek zorunda kalabileceğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu Olaf.

Oturduğum yerde büzülmemeye çalıştım. "Eğer engelleyebilirsem, hayır. Kaplanlar evliliğe ve sadakate çok önem verir. Aranızdan biri sevgilimmiş gibi davranırsa, kaplanlarından biriyle sevişmemi Bibiana'mn aldatma olarak algılayacağını umuyorum. Ayrıca üçünüzü de yanımda içeri sokmam için tek yol bu. İki kişi koruma, biri de yiyecek olacak."

Bir gürültü duydum ve Olaf'ın aniden koltuğumun üzerinden bana doğru eğildiğini hissettim. Yükseklik genellikle beni ürkütmezdi ama kolları beni oturduğum yere mıhlarmış gibi koltuğun iki yanını kavramıştı...

"Koltuğuna geri dön, Olaf. Dokunmak yok."

"Sevgilini ben oynayacaksam dokunmak zorundayım."

"İşte bu yüzden sen oynamayacaksın zaten," dedim.

"Anlamadım."

"Anlamadığını biliyorum. İşte bu yüzden sen yiyecek değil koruma olacaksın."

"Seni yine korkuttum, değil mi?" diye sordu.

"Gerildim. Beni yine gerdin."

"Bir randevuda ne yapmak istersin?"

Yüzünü görebilmek için oturduğum yerde döndüm. "Ne?"

"Bir randevuda ne yapmak istersin?" diye tekrarladı ifadesiz bir yüzle gözlerime bakarak. En azından artık yüz ifadesini kontrol ediyordu ama tuhaflık unsuru benim için azalmamıştı. Hayır, tuhaflık kesinlikle artıyordu.

"Sadece soruya cevap ver, Anita," dedi Edward daha sakin bir sesle.

"Bilmiyorum. Film izlemek, yemeğe gitmek, sohbet etmek..."

"Edward'la ne yapıyorsun?"

"Kötü adamları avlıyor ve birilerini öldürüyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Atış talimine gidiyoruz, bana daha büyük ve daha korkunç silahları gösteriyor."

"Başka?"

Kaşlarımı çattım. "Ne dememi istediğini bilmiyorum, Otto."

"Ted'le randevunda ne yapıyorsun?"

"Ben Ted'le çıkmıyorum." *Bu, ağabeyimle çıkmak gibi olurdu,* diye düşündüm ama Olaf'ı ensemden çekmesini

umduğumuz fikir, Ted'i bana karşı daha az kardeşçe göstermek değil miydi? Ama ne diyebilirdim ki? "O, Donna'yla birlikte ve çocukları var. Özgür olmayan erkeklerle çıkmam. Bu kurallara aykırı."

"Bir kadın için oldukça onurlusun," dedi.

"Bu da ne demek şimdi?" dedim. "O kurala uymayan bir sürü erkek de var. Alçaklar iki cinsiyetten de olabilir."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırdı. Başıyla onayladı. "Bernardo'nun böyle kuralları yok."

"Tahmin etmiştim," dedim.

"Hey, tam yanınızda oturuyorum," dedi Bernardo.

"Ondan daha fazla hoşlanmaman Bernardo'yu rahatsız ediyor," dedi Olaf.

"Bernardo ve ben bu tartışmayı yapıp sonuçlandırmıştık."

"Bu da ne demek?" diye sordu Olaf.

"Yani Anita beni beğendiğini söylediği için egom güvende."

Olaf kaşlarını çatarak bir bana bir Bernardo'ya baktı. "Anlamıyorum."

"Bunun için zamanımız yok," dedi Edward iç çekerek. "Kim hangi rolü oynuyor?"

"Aşık rolüne seçeceğim kişi, Bibiana'yı kaplanlarından birini teklif etmenin büyük bir kabalık olacağına ikna etmek için el ele tutuşmaktan fazlasını yapmak zorunda kalabilir."

"Yani Olaf olamaz," dedi Edward.

"Sen de olamazsın," dedim.

"Ben seni ürkütüyorum," dedi Olaf. "Bu kadarını anladım. Ama neden Ted olamıyor?"

"Rol yapmak gerçekten yapmaya çok yakındır ve bir daha sefere ailesini ziyaret ettiğimde kendimi tuhaf hissedebilirim." Bu kesinlikle gerçekti.

Bernardo gülümseyerek öne eğildi. "Yani şanslı adam ben miyim?"

Çatık kaşlarla ona baktım. "Sana erkek arkadaşımı oynaman için bir şans daha veriyorum. Beni sakın pişman etme."

"Hey, son defasında silah tehdidiyle yarı çıplak kalmaya zorlanan sen değildin." Bunu söylediğinde dalga geçmiyordu.

"Neden soyunmanı istediler ki?" diye sordu Olaf.

"Gerçekten sevgilisi olup olmadığımı anlamak için bana hileli bir soru sordular."

"Neymiş o?"

"Sünnetli olup olmadığım," dedi Bernardo daha neşeli bir sesle. "Anita'nın cevabının doğru olup olmadığını görmek istediler."

"Doğru muydu?" diye sordu Edward.

"Evet."

"Sünnetli olduğunu nereden bildin?" diye sordu Olaf kaba bir tavırla.

Emniyet kemerimi çözerek oturduğum yerde döndüm. "Kes şunu. Sadece kes. Kıskanmaya veya kırılmaya hakkın yok."

Olaf kaşlarını çattı.

"Sonny ve Örümcek tartıştığımızı görüyorlar," dedi Edward.

Peşimizde iki polis olduğunu unutmuştum. Bu artık dikkatsizliğin de ötesindeydi. "Pekala, tamam, ancak cid-

diyim, Olaf. Normal bir adam gibi benimle flört etmeye çalışmandan onur duydum fakat normal bir adam daha bir kere bile öpmediği bir kızı kıskanmaz."

"Bu doğru değil," dedi Edward ve Bernardo aynı anda.

"Ne?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar ve Edward bana döndü. "Bir kıza aşıktım, ciddi duygular hissettiğim ilk kızdı. Onu hiç öpmedim, elini bile tutmadım ama ona yaklaşan her çocuğu kıskanıyordum."

Genç, özgüvensiz bir Edward'ı hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Yine de bir zamanlar çocuk olduğunu düşünmek hoştu. Bazen Edward şiddet düşkünü bir ilahın zihninden yetişkin olarak doğmuş gibi görünüyordu.

"Yakın arkadaşlarımla çıkan kadınları kıskanırdım. Yakın arkadaşlarının sevgililerine asılmazsın ama bazen onları öyle koklaşırken görmek can yakar."

"Anita ve ben senin asılacağını sanırdık," dedi Olaf.

"Hey, kadınlara düşkün olmam vicdansız olduğum anlamına gelmez. Arkadaşlarımın ciddi kız arkadaşlarına ve sevdiğim insanların karılarına asılmam."

"Vicdanın olduğunu öğrendiğime sevindim," dedim alaycı davranmaya çalışarak ve başararak.

"Hey," dedi Bernardo, "cam evle ilgili şu eski deyiş nasıldı, Anita?"

"Ben kocalarla yatmıyorum."

"Ben de vampirlerle yatmıyorum," dedi Bernardo.

Puan almış sayılırdı. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun," dedim.

"Beni gözleriyle büyüleyebilecek kişilerle yatmaktan hoşlanmam. Bakmamaya dikkat etmek çok zor geliyor."

"Yani nedeni ahlak değil, pratiklik."

"Öyle. Bazen nem sorunu da var."

"Nasıl yani?"

"Sonuçta ölüler, Anita. Ve ölü kadınlar kayganlaştırıcı kullanmak zorunda."

"Kes, kes artık, bunu zihnimde canlandırmak istemiyorum." Düşünme fırsatı bulamadan da ekledim: "Tanıdığım kadın vampirler için bu geçerli değil." Jean-Claude'un ve Asher'ın benimle metafiziksel olarak paylaştıkları anılarından dolayı bunu biliyordum. Belle'nin beni rüyalarımda ziyaret ettiği zamanlardan da biliyordum.

"Tanıştığın kadın vampirlerin kayganlaştırıcıya ihtiyaç duymadıklarını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Daha fazla soru doğurmayacak bir cevap düşünmeye çalıştım ama bulamadım.

"Kızarıyorsun," dedi Olaf mutsuz bir tavırla.

"Ah, lütfen kafamdaki şeyin doğru olduğunu söyle," dedi Bernardo neşeli bir sesle. Ağzı kulaklarındaydı resmen.

Edward güneş gözlüğünü aşağı kaydırmış, camlarının üzerinden bana bakıyordu. "Seninle ve kadın vampirlerle ilgili hiç söylenti duymadım."

"Belki de siz hepiniz dışarıda beklerken ben kaplanlarla yalnız konuşsam daha iyi olacak." Arabadan inip otoparkın loş ortamına çıktım.

Sonny ve Örümcek de arabalarından inmişlerdi ama daha fazla erkekle konuşmak istemiyordum. Kapıyı çarparak *Asansör* yazılı yere doğru yürümeye başladım. Kapıların açılıp kapandığını duydum. Asansöre önce ben ulaşırsam kumarhaneye onlar olmadan inecektim. Belki çok akıllıca değildi ama Edward'ın kapıların üzerime kapanışını izle-

mesi düşüncesi beni mutlu ediyordu. Alaylardan sıkıldığımı anlamış olmalıydı ki asansörün önünde bana yetişti.

"Yukarı tek başına çıkmak aptalca olur ve sen aptal değilsin," dedi öfkeli bir sesle.

"Kendimi sana veya başkalarına açıklamak zorunda kalmaktan bıktım artık."

"Bernardo ve Olaf'ı SWAT'la konuşmaları için gönderdim, böylece baş başa rahat rahat konuşabiliriz. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedim.

"Yalancı," diye karşılık verdi.

Ona öfkeyle baktım. "Lezbiyenlerle ilgili fantezisi olanın Ted olduğunu sanıyordum."

"Sen Jean-Claude'un insan hizmetkarısın. Ona metafiziksel açıdan ne kadar bağlısın, Anita?"

İşte, onlara söylemek istemediğim şeyi tahmin etmişti.

"Ben hiç St. Louis'e gitmedim," dedi Bernardo arkamızdan. "Jean-Claude'un elinde hangi kadın vampirler var?"

"Anlaşılan Anita'dan onunla yatacak kadar hoşlanmamışlar," dedi Olaf.

Kapılar açıldı. "Bu konuda tek kelime daha ederseniz bu asansöre tek başıma bineceğim."

"Çok dokunaklı," dedi Bernardo.

"Kesin şunu," dedi Edward. "İkiniz de."

Kestiler ve hepimiz asansöre bindik. Bernardo'nun yine ağzı kulaklarına varıyordu. Olaf kaşlarını çatmıştı. Edward'ın yüzü ifadesizdi. Arka duvara yaslanarak işleri daha da kötüleştirmeyecek bir ifade bulmaya çalıştım. Hangisi daha kötüydü: Vampirlerin anılarını böylesine detaylı bir şekilde paylaştığımı bilmeleri mi, yoksa başka bir

kadınla yattığımı düşünmeleri mi? Evet, bir kadınla yattığıma inanmaları daha iyiydi. Hatta Edward da inansaydı daha iyi olurdu.

27

O laf, üzerine deri pardösüsünü giymek istiyordu ama Edward hepimize üzerlerinde *Birleşik Devletler Federal Ajanı* yazılı koyu renk rüzgarlıklardan dağıttı. "Bu sosyal bir ziyaretse yanlış mesaj vermiş olmaz mıyız?" diye sordu Bernardo.

"Yeni kanunlar herhangi birimizin sivil gibi görünmesini neredeyse imkansız hale getirdi," dedi Edward. "Bir kumarhaneye rozetlerimizi göstermeden bu kadar ateş gücüyle giremeyiz. Bizi güvenlik kameralarında tespit ettikleri anda kötü şeyler olacağını düşünürler."

Buna itiraz edemezdik. Silahların çoğunu gizleyebileceğimiz şekilde ceketleri giysilerimizin üzerine geçirebilmemiz birkaç dakikamızı aldı. Bir daha sefere kendi lacivert rüzgarlığımı yanıma almayı unutmamalıydım. Rozetleri ve silahları daima hatırlıyordum ama diğer şeyleri sürekli

unutuyordum. Olaf her şeyi deri ceketinin altına gizledi. "Bu şekilde görünmez."

"Rozet taşımaktan hoşlanmıyorsun, değil mi, kocaoğlan?" diye sordu Bernardo rüzgarlığı bütün silahlarının üzerine örterken.

"Bazı kısımlarından hoşlanıyorum ama rüzgarlıktan değil."

Sırt çantamı çıkarmak ve sadece rüzgarlığın altında kalması için MP5'i askısına kaydırmak zorunda kalmıştım. Sırt çantamı da rüzgarlığın üzerine taktım. MP5, sıradanları ve kumarhane güvenliğini muhtemelen en çok korkutacak olan silahtı.

Edward kendi Heckler&Koch MP5'inin yerine yeni FN P90'ını almıştı. Çok bilimkurgu işi gibi görünüyordu ama bir kez kullandığımda benim de aynısını yapacağıma yemin ediyordu. Mini-Uzi için de zamanında böyle demiş ve haklı çıkmıştı. Edward silahları benden daha iyi tanırdı.

Asansörden kumarhaneye girdik. Ortam çok aydınlıktı ama kendine has bir seçkinliği vardı. Hayvan heykelleri ve sahte bitkilerle Hint teması burada da devam ediyordu. Gerçek bitkiler tam spektrum ışıklarının altında toplandığından, bir ormanın içinde yaprakların arasından süzülen güneş ışığı izlenimi veriyordu. Sıra sıra slot makineleri, yirmi-bir ve rulet masaları ve her yerde de insanlar vardı. Ortam beklenebileceği kadar gürültülü değilse de çok hareketliydi ve insanlar, tatilin her dakikasının tadını çıkarmaya çalışır gibiydi.

Edward başını iki yana salladı ve gürültünün arasında sesini duyurabilmek için bana doğru eğildi. "Burası aynı anda hem çok açık hem de gizlenecek çok fazla yer var. Kumarhanelerde güvenlik işi çok kötü."

İnsanların, slot makinelerinin, gürültünün ve renkli ışıkların altında etrafıma bakındım. Bakacak o kadar çok şey vardı ki gerçekten bir şey *görmek* zordu.

Bernardo ve Olaf, Edward'dan bir işaret almış gibi son derece uyanıktılar. Bizi izleyen herhangi bir polis veya güvenlik görevlisinin, turist olmadığımızı ilk bakışta anlayacağının farkındaydım. Nedeni silahlar veya *Birleşik Devletler Federal Ajanı* yazılı rüzgarlıklarımız değildi. Polislerin yapabildiği tuhaf metamorfozdu. Bir an, son derece sıradan bir görünüşle sizinle şakalaşırken bir an sonra harekete geçebilirlerdi ve hiçbir sivil giyim onların başkalarından farklı olduğunu gizleyemezdi. Hepimiz bunu yapıyorduk. Silahları gizlemek için o kadar dikkatli hareket ediyorduk ki ben bir güvenlik görevlisi olsam hemen üzerimize çullanırdım.

Korkacak bir şey göremedim. Edward'ı tedirgin eden neydi? Mavi gözlerine bakabilmek için geri çekildim. Yüzünü inceledim. Yüzü ve gözleri hiç görmediğim kadar ciddiydi.

Ona doğru eğildim. Yardımı olmadan kulağına yetişemediğim için o da eğildi. "Seni hiç böyle görmemiştim, Edward, etrafımızda bize ateş eden insanlar yokken yani."

"Sadece böyle bir yerdeki güvenliğin zorluğu."

Çok yakın durduğumuzdan, dengemi bulabilmek için bir elimi koluna koydum. Bir elini belime dolayarak bize daha yakın bir görüntü kazandırdı. Bu bana Olaf'la ilgili ne yapmamız gerektiğini hala bilemediğimizi hatırlattı. Bir sorun daha. Harika.

"Ben senin koruman gereken biri değilim, Ted. Sadece başka bir vampir avcısıyım." Gözlerine baktığımda çok yakın duruyorduk. Neredeyse öpüşecek kadar yakındık ama

gözleri... Bu kadar yakından gözlerini görebiliyordum ve öpecekmiş gibi bakmıyorlardı. Bakışları beni korkutmuştu.

"Ters gidebilecek çok fazla şey var, Anita. Burası korunma için berbat bir yer."

Buna karşı çıkamazdım. Başımla onayladım.

Elini saçlarımın arkasına koyarak beni alnımdan öptü. Bunu Olaf'ı düşünerek yapmıştı ama kaplanadamlar ortaya çıktığında yaptığımız şey buydu. Mükemmel.

28

Onları tenimde bir rüzgar gibi hissediyordum; Edward'ın kollarındayken tüylerimi kabartan ve beni ürperten bir enerji dalgası. Çoğu erkek bu ürpertiyi kendine mal ederdi ama Edward başını kaldırıp etrafa bakındı. Bir şey hissettiğimi biliyordu.

Tepkisi Olaf ve Bernardo'yu alarma geçirmişti. Olaf'ın eli ceketinin kenarına, tabancalarından birini zorlukla örten kısma yakın duruyordu. Hepimiz o 'polis' anına geri dönmüştük.

Edward'la birbirimizden ayrıldık ve gerekirse silahlarımızı çekebilecek alan yaratmak için biraz uzaklaştık. Birbirimize engel olmamamıza yetecek kadar. Bernardo ve Olaf da aynı şeyi yaptı. Birbirimizle konuşmadan, hatta birbirimize hiç bakmadan, dördümüz odayı izlemek için bir karenin dört köşesine yayıldık. Kendi köşemin yaklaşan

kaplanları karşılayacak yönde olmasına dikkat ettim ama hepimiz işimizi biliyorduk. Olaf'la, hatta Bernardo'yla sorunlarım olabilirdi ama ne yaptığını bilen kişilerle birlikte çalışmak iyiydi. Polisten çok asker gibi dağılarak odayı kontrol altına aldık. Hayır, asker de diyemem, daha çok önce silah çekip ateş etmeye alışık kişiler gibiydik. Hiçbirimiz tam olarak polis değildik. Polisler hayat kurtarır, biz ise can alıyorduk.

Grubun arkasında iki üniformalı ve silahlı güvenlik görevlisi duruyordu ama onlara pek bakmadım. Beni endişelendiren şey silahlar değildi. Edward'ın silahları izleyeceğini biliyordum. Öndeki kadının kızıl saçları ve saçlarına uygun beyaz bir teni vardı. Yaklaşınca makyajının altında çilleri olduğunu gördüm. Gözleri kahverengi ve insan gözüydü. Aslında gözleri iyi niyet ve insanlıkla doluydu. İki yanındaki iki adamsa kendilerini insan gibi göstermeye zahmet etmiyordu.

İkisi de uzun boylu, neredeyse iki metreydi. Kadının solundaki birkaç santim daha kısaydı. Beyaz saçları kısacık kesilmişti. Gözleri buz mavisiydi ama insan gözü değildi. Beyaz kaplanların gözleri mavidir ve önümdeki adamın insan yüzünde, hayvana dönüştüğünde görünecek olan gözleri vardı. Başka bir hayvanadam türünde bu çok sık ve çok uzun süre hayvana dönüşmenin sonucu olabilirdi ama kaplanlarda soyunun safkanlığını gösteriyordu. Kaplanlar gözleriyle doğuyordu.

Kadının sağındaki adam biraz daha kısaydı ve kıvırcık saçlıydı. Buklelerinden bazıları siyah, bazıları beyazdı. Gözleri parlak turuncuydu ve içinden ateş saçıyormuş gibiydi.

Kadın, elini uzattı. "Ben Ava, siz de Anita olmalısınız." Gülümseyişini görseniz, ziyarete gelen bir grup işadamı olduğumuzu sanırdınız. Otomatik bir şekilde elini sıktım.

Enerji küçük bir elektrik şoku gibi aramızda gidip geldi. Gözleri iri iri açıldı ve ağzında sessiz bir 'o' biçimi belirdi. Elimi geri çekerken o böcek sürünmesi duygusundan kurtulmak amacıyla avcumu pantolonuma sürmemek için kendimi zor tuttum. Yüzünüzü buruşturduğunuzu görmelerine asla izin vermemelisiniz. Sosyal bir ziyaret olabilirdi ama güçle de ilgiliydi. SWAT uzmanlarıyla karşılaştığımda olanların daha tehlikeli bir tekrarını yapacaktık. Oradayken olabilecek en kötü şey korkmaktı, orada kimse canımı yakamazdı. Buradaysa o kadar emin değildim.

Ava, elini elbisesine sildi. "Sanırım diğer tanışmalar için yukarı çıkana kadar bekleyebiliriz." Sesi biraz nefes nefese gibiydi.

"Sınırları sınamak için birinin gücünü bana yönlendirmesini önermiyorum," dedim kısık sesle.

"Ben sadece emirlere uyuyorum, Anita," dedi.

"O emirler tam olarak neymiş peki?" diye sordum.

Soruma aldırmadı. "Bu Domino, bu da Roderick."

Domino, adamın saçlarından dolayı kazandığı bir lakap olabilirdi. Bana bakarak başını salladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Beyaz saçlı olan gülümsedi. "Rick. Rick'i tercih ederim," dedi.

Başımla onayladım ve gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim. İsim tercihi için onu suçlayamazdım. "Rick," dedim.

Sonra başka bir şey hissettim. Daha fazlasını. Bu Crispin'di ve huzursuzdu. Gözlerimi kaplanlardan ayır-

mamaya çalışıyordum çünkü Ava'nın yanındaki iki kaplan açıkça korumaydı. Profesyonel koruma olmayabilirlerdi ama gerekmedikçe dövüşmek istemeyeceğiniz tipler oldukları açıktı. Yıllardır şiddet ortamlarındaki en ufak tefek kişi hep ben olduğumdan, potansiyeli tartmayı biliyordum. Potansiyelleri vardı ve hepsi iyi yönde değildi. Fakat gözlerimi onların üzerinde tutmakta zorlanıyordum. Crispin'i görmek için kalabalığı taramamak daha da zordu. O benim hayvan hizmetkarımdı, benim kaplammdı, dolayısıyla bazen onun duygularını hissedebilirdim. Şu anda gergin, korkmuş, öfkeliydi.

Onun huzursuzluğunu hissedebildiğim gibi bize yaklaştığını da hissedebiliyordum. Hala dikkatimi önümdeki kaplanadamlara vermeye çalışıyordum ama onlar da beden dilimin, hatta kokumun değiştiğini anlamışlardı. Direnşem de Crispin'in huzursuzluğunu kısmen paylaştığım için daha da geriliyordum. Eğitimli hayvanadamlar süper polisler gibiydiler. Onlardan çok şey gizleyemezdiniz.

Edward kısık sesle konuştu.

"Sorun nedir?"

"Onlara sor," dedim.

Rick artık gülümsemiyordu, hatta Ava bile mutlu değildi. Ama konuşan Domino oldu. "Yukarı çıkıp bizi orada beklemesi emredildi."

"Bazı çelişkileri var," dedim.

"İki efendiye birden hizmet edemezsin," dedi Ava sesini sakin tutmaya çalışarak. Fakat Crispin kendini bana olduğu kadar onlara da hissettiriyormuş gibi kelimelerinde gerginlik vardı.

"Kimin çelişkileri var?" diye sordu Bernardo.

"Crispin," dedim ve adı onu çağırmış gibi aniden göründü. İnsan kalabalığının arasından yürüyor, sanki sudan yapılmış ve kalabalık etrafından süzüleceği taşlarmış gibi fazla rahat ve hızlı hareket ediyordu. Ama süzülmek zarafet ve rahatlık çağrıştırır, oysa onun hareketlerinde rahatlıktan eser yoktu. Hızlı, neredeyse dans eder gibiydi ama kesinlikle zarif değildi. Onun nesi vardı?

Onu kaplanlar da hissetmişti. Domino dönüp onu izlemeye başlamıştı. Kokusunu veya duygusunu mu algılıyorlardı? Rick, dikkatini bizden ayırmıyordu ama omuzlarında olduğu yerde dönüp Crispin'le yüzleşmek istediğini gösteren bir gerginlik vardı. Rick en büyük tehlikenin başka bir hayvanadam olduğunu düşünüyordu. Normalde haklı olabilirdi.

Crispin'in üzerinde gözleri gibi masmavi bir tişört ve kot pantolon vardı ama ayakkabı giymemişti. Gerek duymamıştı. Zaten hayvanadamların çoğu onlara aksini dayatmadığınız sürece giysilerinden kurtulmak isterdi.

Elini bana doğru uzattı. Elimde olmadan ona doğru bir adım attım. Domino aramıza girdi. Yine elimde olmadan boğazımdan bir ses yayıldı. Ona hırlamıştım. Kendiliğinden boğazımdan geçerek dilimden ilerlemiş, dişlerimle dudaklarımın arasından süzülüvermişti. Hırıltı ağzımın tavanında bir tat gibi titreşiyordu. İçimdeki dişi beyaz kaplanı gördüm ve birlikte Crispin'e baktık. O bizimdi. Bizimle bize ait olan arasında kimse duramazdı.

Bernardo ve Olaf'ın ne yapacaklarına karar veremiyorlarmış gibi yakınlarda huzursuzca kıpırdandıklarını hissettim. Edward her zamanki gibi sakindi. Oyunum ne olursa olsun, beni destekleyeceğini biliyordum.

Domino bana bakarken o turuncu gözlerde öfke vardı. "Sen benim kraliçem değilsin. Henüz değil."

"Çekil yolumuzdan," derken sesimde hayvanadamlardan alıştığım hırıltı vardı. Dış görünüşüm insandı ama boğazımdaki ses insan sesi değildi.

Ava, Domino'nun omzuna dokundu. "Kaplanın kokusunu aldı."

Domino sert bir hareketle onun elinden kurtuldu. "Sen de benim kraliçem değilsin."

"Olay çıkarma," dedi Rick. "Bibiana bu konuda çok kesin konuştu."

"Bana emir vermeye hakkı yok." Benden mi, yoksa Ava'dan mı söz ettiğinden emin değildim.

Crispin yine diğer adamın etrafından dolaşıp bana gelmeye çalıştı. Domino onu tutmak için uzandı ama Crispin fazla hızlıydı. Profesyonel bir koruma olmayabilirdi ama bir kedinin reflekslerine sahipti ve anlaşılan Domino'dan daha hızlı bir kediydi.

Domino kavga etmek üzereyiz diyen bir enerjiyle öne çıktı. Rick onun omuzlarını yakaladı ve Ava onun önüne geçerek bize baktı. Crispin ona uzanmış olan elimi tuttu, onu arkama çektim. Böylece iki elim de serbest kalacak ve Crispin korunacaktı. Crispin hızlıydı ve gerektiğinde savaşabilirdi ama bu kazanamayacağı bir karşılaşma olurdu. Siyah-beyaz kaplan ölüm tehdidi kokusu alıyor ve bekliyordu. Bunun o kadar farkındaydım ki silahıma sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kraliçe sana yukarı çıkmanı söyledi," dedi Ava.

"Anita'nın bana ihtiyacı var," dedi Crispin. Uzun boyuyla üzerimde yükseliyordu. Bu kadar uzun boylu ve atle-

tik yapılı birinin benim kadar kısa boylu, o kadar da atletik olmayan ve zarafette onun yanına bile yaklaşamayan vücudumun arkasına saklanması gülünçtü.

"Onun arkasına saklanıyorsun," diye hırladı Domino. Rick'in beyaz elleri diğer adamın omuzlarında açıkça gerildi. İkisi de Crispin'e bakarken sert çocuk rolünün etkisi azalmalıydı ama öyle olmadı çünkü rol değildi.

"Şiddet içeren bir yardımdan söz etmiyorum," dedi Crispin.

"Burada dikkat çekiyoruz," dedi Edward.

Haklıydı. Turistler gösteri izler gibi bize bakıyorlardı. Onları slot makinelerinden uzaklaştırmaya başlamıştık ki Vegas'ta bunun anlamı büyüktü. Üstelik henüz izlenmeye değer bir şey yapmamıştık bile. Gerçi bunun nedeni, üçümüzün *Birleşik Devletler Federal Ajanı* rüzgarlığı giymiş olmamız ve rozet taşımamız olabilirdi. Üstelik silahlar da belli oluyordu. Evet, dikkat çekmek için bu yeterdi. Olaf siyah deri giysileriyle zaten her yerde tehlikeli görünürdü.

"Buna yukarıda devam edelim," dedi Ava ve hepimizi odanın diğer ucuna, asansörlere doğru yönlendirdi.

Rick'in hala tuttuğu Domino'ya baktım. Çok öfkeliydi. Asansöre binmek iyi bir fikir miydi? Muhtemelen değildi ama henüz geri çekilmek istememe neden olacak kadar ürkütücü bir şey olmamıştı.

"Pekala," dedim, "önden buyrun."

29

Domino nihayet sakinleşerek büyük asansörde Rick ve Ava'nın yanında durdu. Asansörün kapısının üzerinde *Özel* yazıyordu ve sadece tek bir kata çıkıyordu. Çatı katı olduğunu tahmin ediyordum.

"Üzgünüm," dedi Rick samimi bir tavırla. "Ama yanlarında bu kadar silahla özel süite çıkamazlar."

"Silahları arabada bırakamayız," dedim. "Yeni kurallar. Bir emir çıkartıldığında, işimizi her an tam kapasiteyle yapabilecek durumda olmak zorundayız ve silahları sivillerin ele geçirebileceği bir yerde bırakamayız."

"Yalan söylüyorsun," dedi Domino.

İçimdeki siyah ve beyaz kaplanlar homurdandı. Bu yeterince güçlü bir işaretti. Dişi kaplan erkekler karşısında geri çekilmemden hoşlanmamıştı. Ona doğru bir adım yaklaşınca Ava aramızda kaldı. Rick otomatik bir hareketle

elini diğer adamın koluna koydu. "Domino, eğer doğruyu söylediğimi hissedemiyorsan, bu kadar sorun yaratacak kadar da baskın değilsin demektir."

Domino bana gök gürültüsü gibi bir sesle hırladı. "Çağrına cevap vermeyeceğim, Küçük Kraliçe."

"Seni hiçbir yere çağırmadım ben."

"Çağırdın," dedi. "Hepimizi çağırdın."

Rick bir kolunu Domino'nun göğsüne koyup kaydırarak daha sağlam bir şekilde tuttu. "Çağırdınız, Bayan Blake. Birkaç ay önce bunu yaptınız."

İç geçirdim ve öfkem sönmeye başladı. Derken içimdeki kaplanlar içten dışa doğru hareketlendi. Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. Görünmez pençelerin beni parçaladığını hissetmeye alışmıştım ama biraz tepki vermemek neredeyse imkansızdı. Gerçek bir zarar değildi. Metafiziksel bir acı olduğunu biliyordum. Canım yanıyordu ama kanımı akıtamazdı. Bundan emin olmak için beni tıbbi testlere sokmuşlardı. Sadece acı vardı. Bir şekilde umursamayabilirdim. Fakat kaplanlar bu kadar huysuzlandığında biraz dikkatimi vermek zorundaydım, yoksa kötüleşirdi.

Hızlı olmasını beklediğim ama hiç de hızlı olmayan asansörün kapıları açıldı. İçinde aşağıda bıraktığımız iki üniformalı korumanın yerine yenileri vardı. Kaplanların hiçbiri adım atmadı, hepsi bana bakıyordu.

"Herkese hoşgeldin paspası uzatmak istemezdim ama bunun için özür de dilemeyeceğim." İçimdeki kaplanlar yaklaşıyordu. Duymak istediklerini umduğum şeyi söyledim. "Sizi çağıracak kadar kraliçeysem, o zaman o çağrıya cevap verip vermemek size bağlı değil."

Domino öne atılmak isterken Ava ve Rick onu aralarına aldılar. "Seni kaltak!"

İçimde bir darbe daha oldu. Sanki içimdeki kaplanlar omurgamla basketbol oynamaya çalışıyor gibiydi. Lanet olsun, canım yanıyordu.

Crispin omuzlarıma dokundu ve bunun yardımı oldu. Beyaz kaplan geriledi. Dişinin istediği kadar baskın değildi ama en azından onun kaplanlarından biriydi. Siyah kaplan, yani kara panter gibi olan ve çizgileri sadece parlak ışıkta görünen hırlayıp tıslayarak öne çıktı ve dev gibi dişlerini gösterdi.

"Lütfen bana Domino'nun klanınızdaki tek siyah kaplan olmadığını söyleyin."

"Siyah klanın soyu neredeyse tükendi," dedi Ava.

Crispin'in bir elini tutarak yüzüme yaklaştırdım ve bileğinin ılık kokusunu içime çektim. Yanağımı onun sıcaklığına sürttüm. Beyaz kaplan yüzeye yaklaşmıştı ve siyahı bastırıyordu. İçimde başka renkte kaplanlar da vardı. Hayvanat bahçelerinde göremeyeceğiniz renklerde gökkuşağı gibi kaplanlarım vardı ama her birinin bir zamanlar gerçekten var olduğunu öğrenmiştim. Bazı alt türler birkaç bin yıl öncede kalmıştı. Artık sadece efsaneleri vardı.

"Belki asansörden inip biraz daha rahatlayabilirsek," dedi Edward.

"Sen bize emir veremezsin, insan," dedi Domino.

"Onun rozeti var, senin yok," dedim. Hala Crispin'in koluna ve eline yakın durmaya çalışıyordum. Birinin elini öperken çelik gibi sert olmak zordu ama bazı günler elinizden geleni yapmak zorundaydınız.

"Ajan haklı, dışarı çıkalım." Rick'in sesinin gergin çıkmasına bakılırsa arkadaşını göründüğünden daha sıkı tutuyor olmalıydı. Bu iyi değildi.

"Güvenlik kameralarının olmadığı bir yere geçtiğimizde arkadaşın ne yapacak?" diye sordum Crispin'in kolunun tatlı kokusu arasında.

"Chang-Bibi ne yapmasını söylerse onu," dedi Ava.

"Yani?" diye sordum.

"Ne?" dedi Ava.

"Bibiana onun ne yapmasını istiyor? İstediği her neyse, kaplanın bundan hoşlanmadığı belli."

"Sen," dedi Crispin.

"Crispin!" dedi Ava.

"Ne?" dedim.

"Sen," diye tekrarladı Crispin arkamdan. "Kraliçe ikisinin de seninle çiftleşmesini istiyor."

"Crispin," dedi Ava ve yüzü artık dostça değil neredeyse öfkeliydi.

Bernardo ona doğru eğildi. "Dövüşmek için asansörden daha geniş bir yeri gerçekten tercih ederim."

Ben asansörden inince herkes peşimden geldi. Crispin ve diğer ajanların neden inmek için beni beklediğini biliyordum ama kaplanadamların da bana biraz Domino'nun söylediği gibi, 'küçük kraliçe' gibi davrandığını o anda anladım. Bunu kasıtlı olarak yapmadıklarından emindim. Bilinçdışıydı. Bu hem yararlı hem de biraz ürkütücüydü.

Koridor beyaz-krem rengiydi ve kumarhaneden veya asansörden çok daha gösterişliydi. Herkes serin ve geniş koridora adım atana kadar bekledim.

"Bak, Domino, bu benim için yeni bir şey. Bir anlaşma yapalım. Eğer sakinleşirsen, seks için mönüde olmayacağına söz veririm." İçimden düşündüm: Öfke yiyeceği olabilirsin ama seks değil.

Kaşlarını çattı.

Crispin yardımcı olmaya çalıştı. "Sen onunla çiftleşmek istemiyorsan o da istemediğini söylüyor."

"Sen kimse adına konuşamazsın," dedi Ava.

Üniformalı korumalar ellerini silahlarının kabzasına koymuş halde bize bakıyorlardı. Rozetleri görmüşlerdi ama silahları da görmüşlerdi ve kaplanadamlarla anlaşamayabileceğimizi düşünüyorlardı. Hangi tarafı seçeceklerini görmek ilginç olabilirdi.

Edward araya girdi. "Ya buradan gidelim ya da onlara eşlik edelim. Sen karar ver."

İç geçirdim. Aslında oradan ayrılmak çok iyi bir fikirdi ama morgdaki cesetler hala cesetti. Bana postalanan kesik baş hala gömülebilmek için cesedin kalanının ulaştırılmasını bekliyordu. Buradaki morgda gördüğüm cesedin üzerinde kaplan kokusu algılamıştım. Yanılmıyordum ve kaplanadamlarla ilgili ipuçları için gelinecek tek yer burasıydı.

"Anita?" dedi Edward kısık sesle.

"Onlarla... Onlarla gidelim."

"Silahları ne olacak?" diye sordu Domino.

"Bir kısmını kilitleyebilirsek bir silah odamız var," dedi Rick.

"Silahlarımızı bırakmayız," dedi Olaf.

"İnfaz emri bizi kapsamıyor ve yanınızda başka polis yok. Chang-Bibi'nin yanma üzerinizde otomatik silahlarla giremezsiniz," dedi Rick dürüst bir tavırla.

"Siz birinin kendi şehir efendinizi böyle silahlı halde görmesine izin verir misiniz?" diye sordu Ava.

Bunu düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Muhtemelen hayır."

"O halde biraz yalnız kalalım da silah konusunu tartışalım," dedi Edward. Koridora, tavana yakın yere baktı. Güvenlik kameralarını bulmuştu. Kameralar Vegas'ta kanuni zorunluk falan mıydı?

"Tabii."

Crispin'in elini sol elimle daha sıkı tuttum. O da sıkarak karşılık verdi. Domino'ya döndüm. "Tecavüz peşinde değilim. Beni istemiyorsan sorun değil. Ben de sana deli olmuyorum."

Neredeyse üzerime atılacaktı, Rick onu iki koluyla yakaladı. "Chang-Bibi'ye itaat etmek zorundayım," diye hırladı Domino. İçindeki canavarın enerjisi dışarı taştı. Bunu birkaç santim öteden atılmış yumruk gibi karşılamaya hazırlandım ama çok farklıydı. Ne şiddet ne elektrik akımı. Ilık ve pahalı bir parfümle dolu bir havuza girmek gibiydi. Ama burnuma koku filan gelmiyordu. Kokusu olan bir şey burnunuza değil de beyninize dokunabilir miydi? Sanki 'parfüm' içimde çok derinlerde bir yere dokunmuş gibiydi. Beyaz ve siyah kaplanlar yüzeye yaklaşarak kokuyu ağızlarındaki Jacobson organıyla algılayabilmek için ağızlarını kükrer gibi açtılar. Erkek kokuyu aldı... Güzel.

Geri çekilerek kolumu Crispin'e doladım. Askısında duran MP5'i hissedince kolu tereddüt etti ama sonra o da sarılıp beni kendine çekti. Şimdi vücutlarımız baştan aşağı birbirine değiyordu. Crispin'e dokunmak zihnimi netleş-

tirmişti ama kaplanlar bana hırlıyordu. Şimdi Domino'dan daha çok hoşlanmışlardı.

Domino, Rick'in ellerinde sakinleşti. O turuncu gözler şimdi bana farklı bakıyordu. "Sen... ev gibi... kokuyorsun." Şimdi sesi öfkeli değil, daha çok şaşkındı.

Gitmem gerekiyordu. Kaplanlardan herhangi birine yaklaşmak kötü bir fikirdi. Kendimi riske atmaktan başka bir işe yaramazdı. Buna değer miydi? Peki başka hayatları kurtaracak bir ipucu elde edeceksem değer miydi? Ah, evet, kesinlikle. Mönüme başka bir erkeği daha eklemek ister miydim? Ah, hayır, kesinlikle. Ama bazen bir kız da bir erkeğin yapması gerekeni yapmak zorundadır ya da öyle bir şey işte. O anda öfkeliydim. Metafizik muhtemelen suçu çözmeye yardım edeceği ama yine beni düzüp atacağı için. Hem de kelimenin tam anlamıyla.

30

Bekleme salonunun beyaz duvarları vardı ve zemine beyaz karolar döşenmişti. Her şey o kadar beyazdı ki neredeyse sersemletiyordu. Ortamı kurtaran tek şey beyaz duvar kağıdıydı. Kağıt, gümüş ve altın rengi desenlerden oluşuyordu. Zarif bir Noel süsünün içinde durmak gibiydi. Neredeyse rahatsız edecek kadar şıktı ve insan sadece nefes almakla bile bir şeyleri kıracağından korkabilirdi. Koltuklar çok zarif ama çok ufak tefek kişilerin sığabileceği kadar dardı ve sığabilseniz bile rahat edebilirmişsiniz gibi görünmüyordu.

Koridordaki büyük bir kapıdan girmiştik ve karşı duvarda başka bir çift kanatlı kapı vardı. Ava ve Domino'nun girdiği diğer tarafta Bibiana ve yakın maiyeti bekliyordu sanırım. Ava, Bibiana'yla konuşmaya gitmişti ama sanırım Domino'nun ona eşlik etmesinin nedeni, benim ve bu ka-

dar silahın yanında ne yapacağını kestirememesiydi. Rick, tepeden tırnağa silahlı halde Kraliçe ile görüşemeyeceğimiz konusunda kararlıydı.

Crispin oturmuş, bizim tartışmamızı bitirmemizi bekliyordu. Her şeye rağmen huzurlu ve rahat gibiydi. Sanki vereceğimiz karar onu ilgilendirmiyordu. Koltuk rahatsızsa bile belli olmuyordu. Crispin kumarhanede olduğundan daha rahat görünüyordu.

"Emir kaplanadamları kapsamıyor, dolayısıyla bizi iç odaya sokmayabilirsiniz ama silahlarımızı bırakmaya zorlayamazsınız," dedim.

"O halde giremezsiniz," dedi Rick. "Ama açıkçası, en azından birinizin silahlı olmayacağınızı düşünmüştüm. Ava bu adamlardan birinin yiyecek olduğunu söylemişti. Biz yiyeceklerimizi silahlandırmayız."

"Şehrinizde bir seri katil tarafından açıkça tehdit edildim ve başının çaresine bakabilecek bir yiyecek getirmenin daha akıllıca olacağını düşündüm."

Buna itiraz edemeyeceğini gösteren bir tavırla omuz silkti. "Pekala. Ama taşıdığınız onca silahla yine de içeri giremezsiniz."

İkili kapıların yanında başka silahlı muhafızlar da vardı. Bizimle asansörde karşılaşan ikisi hala dışarıda, koridordaydı. Dört silahlı koruma, güzel. Ama hepsi insandı ve bu ilginçti. Koruma konusunda tercih hakkım olsaydı kaplanadamları kaplanadamların korumasını uygun bulurdum. Herhangi bir kumarhanede görülebileceği gibi normal insanlar kullanılması bana tuhaf gelmişti. Sayıları normalden fazlaydı ama yine de bir şehrin vampir efendisi için oldukça sıradandı.

"O halde bir çıkmazdayız," dedim. "Bizi silahsız içeri almayacaksınız ve biz de onları bırakmıyoruz."

"O halde gidin," dedi Rick, "üzgünüm."

Edward araya girdi.

"İkimiz silahlarımızın çoğunu bırakıp içeri girsek ve diğer ikimiz silahlarını bırakmadan burada, kapıda beklesek?"

Dönüp ona baktım.

"Buraya gelmemiz gerektiğini sen söyledin, Anita. Bu görüşmeyi ne kadar istiyorsun?"

Masmavi, soğuk, gerçekçi gözlerine baktım. Başımla onayladım. "İstiyorum. Hava kararıp vampirler tekrar ava çıkmadan önce bunu istiyorum."

"Taktiksel birimler bazen pazarlık etmek zorunda kaldıklarında bunu yaparlar," dedi.

Ama aşağıda içinde kötü bir his vardı, demek istedim. Fakat bunu diğer tarafın korumalarının önünde yüksek sesle söyleyemezdim. İç geçirdim. "Pekala." Rüzgarlığımı çıkarıp MP5'in askısını başımın üzerine kaldırdım. "Bunu benim için kim tutacak?"

Edward elini uzattı.

Ona gözlerimi iri iri açarak baktım. "Hayır, sen benimle geliyorsun."

"Hayır," dedi, "ben bütün silahlarımla birlikte burada kalıyorum ki eğer bağırırsan süvariler gibi imdadına koşabileyim."

Bir dakika kadar birbirimize baktık. Onun söylediklerini düşünerek mantıklı olmaya çalıştım ama bunun yerine dikkatimi aniden hızlanan kalp atışlarım çekti. MP5'i ona verdim.

"Teşekkür ederim," dedi ve silahı değil, silahın benim için temsil ettiği güven seviyesini kastettiğini anladım.

"Rica ederim. Ama yardım istemek için bağırırsam beni nasıl duyacaksın?"

"Telsizlerim ve kulaklıklarım var."

Elbette vardı. Karşımdaki Edward'dı ve Edward oyuna daima doğru oyuncakları getirirdi. Silahları çıkarmayı bıraktım. "Bir dakika, sen burada kalırsan benimle içeri kim girecek?"

"Lanet olsun," dedi Bernardo gerçek duygularını yansıtarak. Rüzgarlığını çıkarmaya başladı.

"Bir dakika," dedi Edward. Rick'e döndü. "Onları ne kadar temiz istiyorsun?"

"Bıçakları ve bir tabanca kalabilir."

"Tabanca için teşekkürler," dedim.

Rick sırıttı. "Sonuçta gizlenmen gerekir ve böylece tabancanın yerini bilirim."

"Üzerimizi arayabilirdin," dedim.

"Asansörden inmenizi bekledim. Hepimiz öyle. Sana dokunmak istediğimi sanmıyorum, Küçük Kraliçe. Aslında, sana fiziksel olarak ne kadar az yaklaşırsam o kadar iyi."

"Sen mönüde yok musun?" diye sordum.

"Vardım ama çıkarılmamı talep ettim."

"Gücenmeli miyim?"

"Hayır, bu bir iltifat. Sadece zevkli bir seks olsaydı sorun yoktu. Seksi severim. Ama seninle konu bundan ibaret değil. Sen güçsün. Adını bile bilmediğim şeyleri temsil ediyorsun. Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum: Tehlikelisin ve seni benimle Domino için tehlikeli kılan şey silahların ve rozetin değil. Hatta Crispin için bile." Crispin'in rahat-

sız koltuklardan birinde sabırla oturduğu yeri başıyla işaret etti. "Bakışları seni sadık bir köpek gibi takip ediyor."

Crispin'e döndüm. Bu yorum onu hiç rahatsız etmemiş gibi huzurlu bir yüzle bana bakıyordu. "Kasıtlı olarak yapmadım," diyebildim sadece.

"Buna inanıyorum. Birimizin saldırısından hayatta kalmış biri gibisin. Henüz ne olduğunu bilmiyorsun."

"Doğuştan kaplanmış gibi güç kazanıyor," dedi Crispin oturduğu yerden.

Rick, başıyla onayladı. "Bunu fark ettim. Şimdi, içeri her kim girecekse silahları çıkarsın."

Silahlarımı tek tek çıkarıp Edward'a teslim etmeye başladım. Bernardo da aynısını yaparak kendi silahlarını Olaf'a teslim etti.

Edward dördümüze kulaklıkları ve telsizleri dağıttı. Rick telsizlere hiç itiraz etmedi. Yine yapacağını tahmin ettiğim şeyi yapmamıştı.

"Sürekli yayın yapacak şekilde ayarladım, dolayısıyla Otto ve ben neler olduğunu sürekli izleyebileceğiz."

Aklıma bir fikir geldi. "Bunların menzili ne kadar? Başka birilerinin daha duymasını istemem."

Edward gülümsedi. "Ev sahibimizin önünde söylemek istemem."

"Bana aldırmayın," dedi Rick.

"Ama yakınlardaki arkadaşlarımız dinlemeye kalkarlarsa duyabilmek için bizimle aynı odada olmaları gerekir."

"Peki." Rick'e ve diğer kaplanadamlara bizi ne kadar uzağa götürürlerse duyulamayacağımızı söylemek istememesini anlayabiliyordum ama... menzili bilmeyi gerçekten isterdim. Yine de Edward'a güveniyordum. Ona hayatımı

teslim edebilirdim. Başka hiçbir vampir avcısına böyle bir iltifatta bulunmazdım.

Silah kılıflarımın kayışlarını tekrar ayarlamak, tabancaları tekrar düzenlemek zorundaydım. Ayarlanabilir tabanca kılıfları harikaydı. Bernardo da tabancaları ve bıçakları için aynı şeyi yapıyordu.

"Edward'ın benimle içeri girmek için seni seçeceğini nereden anladın?" diye sordum son bıçağı kontrol ederken.

Bernardo bana bir bakış attı. Mutlu bir bakış değildi. Aslında o koyu renk gözler açıkça keyifsizdi. Bütün silahların yeni yerini otomatik olarak son kez kontrol ederken doğruldu. "Çünkü istediğin süvariyse, ağır sıkletler burada kalır ve ikiniz de benim yeterince ağır sıklet olduğumu düşünmüyorsunuz."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Beni kurtaran Edward oldu. "Sana güvenmeseydim, Bernardo, onu sadece seninle içeri göndermezdim."

Bernardo'yla birbirlerine baktılar ve sonunda Bernardo başıyla onayladı. "Pekala ama Anita'yı yiyeceğinden korkmasan benim yerime Olaf'ı göndereceğini ikimiz de biliyoruz."

"İnsan yiyenlerin sadece biz olduğumuzu sanıyordum," dedi Rick elini kapıya koyarak.

Kaplanadama hak ettiği bakışı attım ve gülümsedi.

Crispin yanıma gelmiş, silahlarla işimizin bitmesini bekliyordu. Anlaşılan peşimden her yere gelebilirdi. Tanıdığım hayvanadam gruplarının çoğuyla başının derde girmesine yetecek kadar şey yapmıştı zaten. Tüylüler arasında itaatsizlik asla hoş karşılanmazdı.

Rick, Crispin'in koluna dokundu.

"Ya diğer arkadaşlarla birlikte burada bekleyeceksin ya da tek başına gireceksin."

"Ben Anita'nın yanında kalmak istiyorum."

"Chang-Bibi'nin doğrudan bir emrini çiğnedin bile. Bunu tekrarlama, Crispin." Rick'in yüzü yumuşadı. "Lütfen burada kal veya tek başına gir."

Crispin'in benimle kalması konusunda ısrar edemezdim çünkü Rick haklıydı. Crispin'in başı muhtemelen dertteydi zaten. Daha da kötüleşmesini istemiyordum.

Bana döndü. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Asıl yapmasını istediğim şey bunu sormamasıydı. Geri dönüp de başına bela olursa diye kararı kendisinin vermesini istiyordum. Ama ya baskınsınızdır ya da değilsinizdir. Lanet olsun.

Burada kalırsa daha güvende olurdu. Tek başına girerse onu cezalandırabilirlerdi. Öte yandan yanımda olursa onun yardımıyla kaplanlarımı kontrol altında tutabilirdim.

"Tek başına girerse ne olur?"

"Cezayı hak etti ama senin beyaz kaplanın olduğu için vampir kurallarına göre yargılanır."

"Benim olduğu için ona zarar veremezsiniz."

Rick başıyla onayladı. "Sen Vegas'ta olduğun sürece, evet."

Birbirimize baktık. Rick'i bu bakışlarını anlayacak kadar uzun süredir tanımıyordum ama anlamıştım. Crispin'i Vegas'ta bıraktığım takdirde başına kötü şeyler gelebileceğini söylüyordu. Jean-Claude eve fazladan bir yükle dönmemden hoşlanmayacaktı ama onu burada savunmasız bırakamazdım, değil mi?

"Sen gir, Crispin. Arkandan geliyoruz."

Crispin bir bana bir Rick'e baktı ve sonunda başıyla onayladı. Çift kanatlı kapıdan geçerek içeri girdi ve sayımız bir adam daha eksildi.

Olaf sonunda dile geldi. "Bernardo'nun seninle girmesine neden karşı çıkmadığımı biliyor musun?"

Dönüp ona baktım. Yüzünde eski öfke ve kibir maskesi vardı. Ve anlayamadığım başka şeyler de. "Bernardo'yla ilgili itiraz etmeni bekliyordum, doğru."

"Eğer Ted'in kadınıysan içeri girerken yanında kim olacağına o karar verir, ben değil."

Ted'in kadını ifadesini duymazdan geldim ve anlayabildiğim bir şeye odaklandım. "Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok, Otto. Kendim gayet iyi iş çıkarıyorum."

"Bütün kadınların korumaya ihtiyacı vardır, Anita."

Bernardo koluma dokundu. "Bu tartışma için zamanımız yok."

Derin bir nefes aldım, verdim ve sonra tekrar iriyarı adama döndüm. "Üçümüz arasında sırtını hangimizin kollamasını isteyeceğini Edward'a bir sor istersen." Sonra Rick'e dönerek başımla onayladım. Kapıyı ardına kadar açtı. Bernardo bana bir bakış attı. İleri adım attım ve o da beni izledi. Belki de kapıdan ilk giren olmak istemiyordu.

31

Bekleme salonundan bir kutuya girdik. Tamam, bir odaydı ama yukarı çıktığımız asansörden bile daha ufaktı ve gri duvarları vardı. Metali gördüğümde tanırdım ve bir terslik hissediyordum. Kapılar kayarak kapanırken "Sanırım sinyali birkaç dakikalığına kaybedeceksin," dedim.

"Neden?"

"Sanırım burası sessiz bir oda." Sonra kapılar kapandı ve kulağımda statik parazit duydum. Yine de denedim. "Edward, Edward, beni duyuyorsan bir şey söyle."

"Yapamaz," dedi Bernardo öfkeyle. Rick'e baktı. "Bu yüzden telsize itiraz etmedin. Hiçbir işimize yaramayacağını biliyordun."

Rick rahatsızlığımızdan zevk almış gibi gülümseyerek omuz silkti.

"Diğer odaya geçtiğimizde telsizler çalışacak. Söz veriyorum." Ardından da izci selamı verdi.

"Gerçekten izci miydin?" diye sordum.

Gözleri biraz irileşti ve başıyla onayladı. "Max hepimizin Amerikan deneyimini yaşamamızı istiyordu, bu yüzden insanları korkutmayalım diye bizim için bir ocak kurdu."

Küçük kaplanlardan oluşan bir ocak hayal etmeye çalıştım ve hem etkilendim hem de komik geldi. "Ocak hala aktif mi?" diye sordum.

"Şu anki izci lideriyle konuşuyorsun."

"Geceleri koruma, gündüzleri izci lideri," dedi Bernardo. "Kimsin sen, Clark Kent mi?"

Rick sırıttı. "Bu odada farklı olan başka ne var?"

"Bu bir test, değil mi?" dedim.

"Ne tür bir test?" diye sordu Bernardo.

"Duvarlar bir tür güçlendirilmiş metalden yapılmış. Hayvanadamların ve vampirlerin gücüne dayanacağını tahmin ediyorum, dolayısıyla hiçbiri buradan çıkamaz."

Rick memnun bir tavırla başıyla onayladı. "Çok iyi."

Bernardo araya girdi. "Bu yüzden ağır silah sokmamıza izin vermediniz çünkü karşıdaki kapıyı delebilir."

"Bir puan daha."

"Bu testte puanlandırılacak mıyız yani?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve gülümsemesi silindi. "Ah, evet, puanlandırılacaksınız."

"Ama sen öğretmen değilsin, değil mi?"

Şimdi ciddileşmişti. "Hayır."

"Geçtik mi?" diye sordu Bernardo.

"Telsizin sessizliği yüzünden desteğimizin tedirgin olmasından hoşlanmıyorum," dedim.

"Doğru," dedi Rick. "Burada başka ne hissediyorsun, Ajan Blake?"

"Burası metal bir kutu. Elektroniğe karşı dirençli. Çoğu doğaüstü varlığı durduracak ya da en azından yavaşlatacak kadar güçlü."

"Başka?" diye sordu.

Ona öfkeyle baktım. "Benden ne istiyorsun?"

"Hepimizi asansörden önce senin inmeni beklemeye zorlayan enerjiyi istiyorum."

"Kaplanlara bir şey hissettirmemi istiyorsun."

"Evet, lütfen."

"Bu yüzden Crispin'i yanıma almamı istemediniz çünkü bir vampir olarak hayvanımın yeteneklerini kullanabilirim. Ama o zaman ne kadarının ben, ne kadarının Crispin olduğunu anlayamazdınız."

"Aynen," dedi.

İç çektim. Kaplanlarla dolu bir odaya girmek üzereyken kaplan enerjisini çağırmak istemediğimi söyleyemezdim ama içimde başka şeyler de vardı. O karanlık, sessiz derinliğe uzanarak kurdu çağırdım.

Zihnimin hayvanların oyalanması için yarattığı o karanlık, ağaçlıklarla dolu alandan koşturarak geldi. İçimde beni bekledikleri asıl yer orası değildi ama insan zihnimin dayanacak sağlam bir şeye ihtiyacı vardı ve bu da oydu. Dişi kurt beyaz-krem renkliydi ve siyah işaretleri vardı. Dev gibi, çok güzel bir yaratıktı ve onu görmek bana her seferinde Alaska kurtlarının, Sibirya kurtlarının ve benzeri türlerin nereden geldiğini hatırlatıyordu. Bunu onun içinde görebiliyordunuz ama kürkün güzelliğinin ötesine bakarak gözlerini gördüğünüzde, köpek illüzyonu kayboluyordu. O

gözler vahşiydi ve gece, ateşin başında yanınıza kıvrılacak bir yaratığın gözlerine benzemiyordu.

"Kurt gibi kokuyorsun," dedi Rick. Ya kokuyu daha iyi alabilmek için ya da aldığı kokudan hoşlanmadığından yüzünü buruşturdu. Bir kaplanın yüzünde bunun anlamı kokuyu tatmak, bir insanın yüzündeyse tiksinti demekti. İnsan gibi görünüyordu ama bu biçimdeyken ne kadar kaplan gibi hissedip davrandığını bilemezdim.

Duvarlara yakın yürümeye başladım ama koklamama gerek yoktu. Kurt, yüzeye bu kadar yakınken, otomatik olarak kapalı tuttuğum kalkanların bir kısmını indirmişti. Metafiziksel kalkanlarımdan bir kısmı çoğu polis için çelik yeleğin taşıdığı anlamı taşıyordu. Her gün kapıdan çıkmadan önce onları giymek zorundaydım. Bunu o kadar otomatik bir şekilde yapıyordum ki bazen belli şeyleri yapmak için çıkarmam gerektiğini unutuyordum. Bu yere girip de bunu anında hissetmemişsem, kalkanım fazla sıkı demekti. Bu da, kaplanadamlarla sarılmışken ve beni destekleyecek başka bir hayvan türü yokken -fiziksel olarak- aslında ne kadar gergin olduğumu kanıtlıyordu.

Duvarlardaki büyü, tenimde dolaştı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Bu duvarlarda ne var böyle?" diye sordum.

"Anlayamadın mı?"

Başımı iki yana salladım ve bir tahminde bulundum. "Büyüyü dışarıda tutma büyüsü."

"Çok iyi."

"Telsizler biraz daha sessiz kalırsa," dedi Bernardo, "şu kapıların ne kadar ağır silah gücüne dayanabildiğini öğrenmiş olacaksınız."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Rick ciddileşerek.

"Benden değil," dedi Bernardo ellerini iki yana açıp. "Ama dışarıdaki dostlarımızı iyi tanırım. Sabırlı adamlar değillerdir."

Rick bana baktı.

Omuz silkerek başımla onayladım. "Ted bize ne olduğunu bilmek isteyecektir."

"Sana," diye düzeltti Bernardo. "Sana ne olduğunu bilmek isteyecektir."

"Sen de onun ekibinin bir parçasısın."

"Evet, ama ben onun 'kadını' değilim." Parmaklarıyla kelimenin iki tarafına tırnak işareti koydu. Bernardo, Olaf için hazırladığımız yalana inanmaya mı başlamıştı?

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden ağzımı kapalı tuttum. Şüphen varsa sus.

Rick bir bana bir Bernardo'ya baktı. Yüzündeki ifade bir koruma için fazla düşünceliydi. Ama sonuçta ben de Rick'in sadece koruma olduğuna inanmıyordum. Öyle olsaydı, Chang-Bibi'nin onun mönüye dahil olmasını isteyeceğini sanmıyordum.

"Testlerini geçtik mi?" diye sordum.

"Son bir soru," dedi.

"Sor."

"Neden kurt gibi kokuyorsun?"

Dişi kurdun hala yüzeyin hemen altında olduğunu anladım. Enerjisini çağırmıştım ama kutuya geri koymamıştım. Biraz daha dışarı çıkmaya hazırdı ama sorun yaratmak da istemiyordu. Bir an gerçekten mutlu oldum. İçimdeki canavarlar üzerinde gerçekten çok çalışıyordum; onlarla birlikte çalışabilmek ve onlara karşı savaşmak zorunda kalmamak için.

Kurt karşımda duruyormuş gibi bana baktı. O koyu kehribar rengi gözlere bir an baktıktan sonra gitmesini istedim ve hemen ortadan kayboldu. Zihnimdeki patikada yürüyerek uzaklaşmasını izlemem gerekmedi, sadece gitti. Bir an için gerçekten gittiğini sandım ama bu bir anlık düşünce bile onu gerçekdışı ormanda bulmaya yetti. Hala oradaydı. Çok fazla sorun yaşamadan onu dışarı çekebilir ve tekrar geri gönderebilirdim.

Duygularımı kontrol etmeye ve hissettiğim kadar mutlu görünmemeye çalıştım. Bernardo fazla iyi bir gözlemciydi ve hayvanadamlar ondan çok daha iyiydi.

"Artık kurt gibi kokmuyorsun," dedi Rick. "Nasıl oluyor da bir an kurt, bir an kaplan kokuyorsun?"

"Şehrinizin efendisi bu sorunun cevabını biliyor. Sizinle paylaşmadıysa bu benim sorunum değil."

Söylediklerim son derece mantıklıymış gibi başıyla onayladı.

Edward'ın kapıya vurduğunu duymadım, sadece titreşimi hissettim. Rick kapılara baktı ve elini önünde durduğu bir panele bastırdı. Bu bir parmak izi tarayıcısıydı. Diğer tarafta çatı katına bağlanan kapılar açıldı.

32

Edward kulaklarımıza bağırıyordu. "Anita, Bernardo! Lanet olsun!"

"Buradayız," dedim.

"Her şey yolunda," dedi Bernardo.

"Ne oldu?" diye sordu Edward.

"İlk oda ses ve elektronik geçirmez bir kutu. Bizi içeri almalarından önce yirmi soru oyunu oynadık." Konuşurken etrafıma bakmıyordum. Burası bir oturma odasıydı. Sadece bir oturma odası. Beyaz ve seçkindi, pencerelerden Las Vegas Strip'in muhteşem manzarası görünüyordu. Krem ve gümüş rengi minderleri olan devasa beyaz kanepeler vardı. Hatta küçük minderlerde birkaç parlak altın tonu bile görünüyordu. Kanepelerin ortasındaki sehpa cam ve gümüştü. Jean-Claude'un oturma odasının daha büyük hali gibi göründüğünü fark ettim ama bana

kendimi evimde gibi hissettirmemişti. Aslında beni ürpertmişti.

"Konuşun benimle," dedi Edward yine kulağıma.

"Oturma odasındayız," dedim.

"Güzel bir Strip manzarası var," dedi Bernardo.

"Teşekkür ederim," dedi Rick. Odanın diğer tarafındaki bir koridora doğru yürüdü. Ama Rick oraya ulaşamadan Ava dışarı çıktı. Kısık sesle konuştular, sonra Ava odaya girdi ve Rick kısa koridorun ucundaki kapıda gözden kaybolunca kadar yürüdü. Nöbet değişimi gibiydi.

Rick'in peşinden ve Ava'nın yüzüne seslendim: "Crispin nerede?"

"O güvende," dedi Ava, "inan bana. Sadece seninle birkaç dakika o olmadan konuşmak istiyoruz."

"Yine mi test?" dedi Bernardo.

"Pek sayılmaz."

"Ava," dedim.

Bunu kısmen de Edward'a onun yanımda olduğunu belirtmek için yapmıştım. "Chang-Bibiana'yla ne zaman görüşeceğiz?"

"Rick ona dışarıda söylediklerinizi aktaracak. Sonrasında ya o seninle görüşmek için buraya gelecek ya da sizi onun yanına götüreceğiz."

"Kimin nereye gideceğini ne belirliyor?" diye sordum.

"Chang-Bibi."

"Crispin bize ne zaman katılacak?"

"Chang-Bibi uygun gördüğünde."

"Kraliçe tabii," dedim sesimdeki alaycılığı bastırmaya çalışarak. Ama başarılı olabildiğimi sanmıyordum.

"Öyle," diye karşılık verdi Ava. "Oturmak ister misiniz?"

Bernardo'yla birbirimize baktık. Bernardo omuz silkti. "Tabii," dedim.

Kanepenin iki ucuna oturduk. Böylece ikimizin de sırtı bir kapıya dönük olmayacaktı ve çevreyi azami ölçüde görebilmemizi sağlayacaktı. Bunu birbirimize sormadan yapmıştık. Aşırı kabarık kanepeye otururken Bernardo bana baktı, ben de ona baktım. Hafifçe gülümsedi ama flörtçü bir gülümseme değildi. Sanırım odayı paylaşma şeklimizden dolayı gülümsüyordu.

"Kahve, çay veya su ister misiniz?" diye sordu Ava.

"Kahve harika olur," dedim.

"Ben su alayım. Şişe suyuysa."

"Elbette."

Ava bizi o devasa odada yalnız bıraktı. Vegas güneşi neredeyse duvar kadar sağlam görünen pencerelere vuruyordu. Klimalar yüksek ayarda çalışmasına rağmen dışarıdan yüklenen sıcaklık neredeyse canlı ve saldırgan bir şeymiş gibi hissediliyordu.

"Neden şişe suyu?" diye sordum.

"Çünkü yolculuk yapıyorsan yeni su seni büyük olasılıkla hasta eder. Şişe suyu içersen neredeyse her şeyi yiyebilirsin."

"Sanırım mantıklı."

Bernardo mikrofona odayı tarif etmeye başladı. Pencerelerin yönü, döşenme şekli, kapılar ve bütün çıkışlar.

Edward kulağıma konuştu. "Bir şey eklemek ister misin, Anita?"

"Hayır. Benim gördüğüm her şeyi Bernardo anlattı zaten."

"Teşekkür ederim," dedi Bernardo.

"Rica ederim," dedim.

Kulaklıktan tiksinti yansıtan bir ses duyuldu. "Keşke sen de bizimle burada olabilseydin, dev dostum," dedi Bernardo.

"Evet," dedi derin bir ses ama beni ürpertmeye yetmişti. Hem de hiç de hoş anlamda değil.

"Otto'yla ilgili ne hissediyorsun?" diye sordu Bernardo.

Ona tiksintiyle baktım. "Ah, tabii, takım arkadaşlarımla ilgili kişisel duygularımı herkes duysun diye telsizden açıklayacağım."

Bernardo sırıttı. "Bir deneyeyim dedim."

"Neden?"

Buna bir cevap alamadım çünkü o sırada Ava koridordan geri döndü. Rick onun yanındaydı ve Domino da gelmişti. Bernardo'yla birlikte ayağa kalktık.

Ava net bir sesle konuştu. "Chang-Bibi ve Beyaz Kaplan Klanı!"

Kaplanların arkasındaki koridorun ucunda yükselen kapılar açıldı. Chang-Bibi kapıdan geçerken Crispin de kolundaydı. Kadının başının Crispin'in omzunun üzerine geldiğine bakılırsa boyu benimkinden uzun olmalıydı ama yanılmıştım çünkü yüksek topuklu giydiğini sonradan fark ettim. On santimlik ince topuklar üzerinde yürüyordu ve bu yüzden boyundan yine emin olamadım. Ancak başka şeyler gayet açıktı.

Beyaz saçları mükemmel dalgalar halinde beline kadar iniyordu. Mavi renkli mükemmel kaplan gözlerini vurgulayan bir makyaj yapmıştı. Gözlerinin uçları yukarı doğru çekilmişti ve kemik yapısında da bir şey vardı. Sanki yüzü çok uzak geçmişte kalmış Çinli atalarıyla genetik bir

bağlantı taşıyordu. Ama birkaç ay önce öğrendiğim gibi, kaplanadamlar asırlar önce, İmparator Qin Shi Huang'ın döneminde Çin'den kaçmaya zorlanmışlardı. İmparator bütün doğaüstü ırkları kendi otoritesine karşı tehdit olarak görmüş ve görüldükleri yerde öldürülmelerini emretmişti. Kaplanadamlar başka ülkelere kaçmışlar, ırklarının dışından birileriyle evlenmeye zorlanmışlardı; dolayısıyla çoğu kaçtığı ülkenin yaratıklarına benziyordu.

Bibiana'da çok egzotik bir hava vardı ve gözleriyle saçları benzemesine rağmen onun yanında Crispin çok sıradan görünüyordu. Gözlerini insan gözüyle değiştirebilseydiniz Crispin herhangi bir barda karşılaşabileceğiniz biri gibi olurdu. Chang-Bibi ise farklı aurası asla gizlenemeyecek bir şeymiş gibi her yerde dikkat çekerdi.

Uzun ipek kollu beyaz bir elbise giymişti ve V yakasından göğüs çatalı görünüyordu. Belindeki kemer belinin ne kadar ince, vücudunun ne kadar kıvrımlı olduğunu vurguluyordu. Çok zayıf olmanın tercih edilmediği bir zamandan geliyordu ve baştan aşağı şehvet kokuyordu. Söyleyebileceğim en kesin şey buydu: Kadın şehvetliydi.

Biri koluma dokundu. Bernardo'ydu. İrkilerek ona baktım. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım ama titrek bir nefes aldım. Lanet olsun, beni bir vampir gibi büyülemişti ama göz teması kurmamıştı bile. Sanki bütün varlığıyla beni çekiyordu. Lanet olsun!

Kurdu tekrar çağırdım ama beyaz kaplan, kurdun önünde hırladı. Canavarların içimde dövüşmesini istemiyordum. Birincisi, canım yanıyordu. Hem de deli gibi. İkincisi, kaplanadamların içimdeki hayvanları mü-

kemmel şekilde kontrol edemediğimi anlamalarını istemiyordum.

Kurdu geri gönderdim. Şimdi beyaz kaplan içimde bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve Beyaz Kraliçe'nin nefes kesiciliği karşısında hiç yardımcı olmayacağı belliydi.

"Adım Bibiana. Nevada, Las Vegas şehrinin vampir efendisi Maximillian'ın karısıyım."

Bernardo yine koluma dokundu ve başımla onayladım. "Anita Blake..." Tereddüt ettim. "...Missouri, St. Louis şehrinin vampir efendisi Jean-Claude'un kız arkadaşı ve Birleşik Devletler Federal Ajanı'yım."

"Ava sosyal bir ziyaret için geldiğini söyledi."

"Öyle. Ancak soruşturmak için bu şehre geldiğim suç olayıyla ilgili sormak istediğim sorular da var. Bu olayı çözmek hem klanınız hem de insanlar için iyi olacak."

"Buraya beni ziyaret etmeye mi geldin, Anita, yoksa bir federal ajan olarak sorguya çekmeye mi?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Neden konsantre olmakta bu kadar zorlanıyordum? Bana ne yapıyordu? Hayatımdaki erkeklerden biri olmayan bir hayvanadamın yanındayken hiç bu türde bir sıkıntı yaşamamıştım.

"Ben..." Neden düşünemiyordum?

Bernardo bana tekrar dokundu. Bunun yardımı oldu. Sağ elini sol elimle tutabilmek için diğer tarafa dolaştım. Böylece ikimizin de silah tutan eli boşta kalmıştı. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ama elini geri çekmedi. Yanımdaki Bernardo olduğu için memnundum. Küçük takımımızdan başka biri olsaydı, birimiz silah tutan elini boşa çıkaramazdı. Elini elimde sıcak ve gerçek bir şekilde hissettiğim anda biraz daha net düşünebildim. İlginçti. *Ardeur*'u çağırmam

bile gerekmemişti. Sadece başka bir insana dokunduğumda, Chang-Bibi önceki kadar nefes kesici görünmemişti.

"Beni görmeyi kabul ettiğin için onur duydum ama sosyalden ziyade işimle ilgili olan bazı sorulara cevap vererek beni onurlandırır mısın? Buna hoşgörü göstermeni rica ediyorum. Çünkü bu gerçekten... çok korkunç bir olay."

"Sevgili polislerimizin katledilmesi gerçekten çok üzücü." Yüzü gergindi, Crispin'in kolunu biraz daha kendine doğru çekti. Kraliçe hareket edince Crispin de karşımızdaki kanepeye kadar ona eşlik etti. Bibiana oturdu, eteğini düzeltti.

Crispin bana doğru bir adım attı. Bernardo'yu bırakıp elimi uzattım. Crispin gülümseyerek beni şaşırttı.

"Crispin," dedi Bibiana, "yanıma otur."

Crispin'in şimdi daha az mutluydu ama kendisine söyleneni yaptı. Bibiana'nın yanına oturdu ve kadın elini onun bacağına koyar koymaz yine etkilendim. Sanki elini kendi bacağımda hissediyordum.

"Lanet olsun," diye fısıldadım ve yine Bernardo'nun elini tuttum. Dokunuşu kendimi toparlamama yardım etti ama tersliğin ne olduğunu anlamaya başlıyordum.

"Sorun nedir?" diye sordu Bernardo.

"Sanırım bana ulaşmak için Crispin'i kullanıyor."

"Çok güzel, Anita. Ben onun kraliçesiyim ve senin kaplanın olmasına rağmen ben hala kraliçeyim. Onunla arandaki bağ sayesinde, görünüşe bakılırsa senin de kraliçen oldum."

Başımı iki yana salladım. "Bu suçu çözmek için yardımına ihtiyacım var. Eşin Max buradaki polise benim işleri yoluna koyabileceğimi söylemiş."

"Max senin burada olmanı istedi... Ben de öyle," dedi. Crispin'in bacağında küçük daireler çizmeye başladı. Ken

di bacağımda hissedebiliyordum. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

"Bize yardım etmeyecek," dedim ve Bernardo'nun elini bırakmadan uçtaki kapıya doğru döndüm.

"Sana kesinlikle yardım etmek niyetindeyim, Anita," dedi Bibiana.

Diğer elimi de Bernardo'nun koluna koyarak geri döndüm. Kaslı sıcaklığının gerçekliği düşünmeme yardım ediyordu. Nedeninden emin değildim ama sanki kaplan olmayan herkesin ve her şeyin yararı oluyor gibiydi. O anda aklıma bir fikir geldi: Sorun kaplan mıydı, yoksa beyaz kaplan mıydı? "O halde zihin oyunlarını bir kenara bırak."

"Crispin'in benden çok senin olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Ama dokunuşuma direnememesi bir yana, onun sayesinde sana da ulaşabildim. Çok güzel."

"Neden bana ulaşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü o orada," dedi. Yüzüne baktığımda orada konuşacak bir şey yoktu. Gördüğüm bir insan yüzüydü ama ifadesi bana vahşi bir hayvanın yüzüne baktığımda hissettiklerimi hissettiriyordu. Aynı nötrlük vardı. Bibiana bana zarar vermek istemiyordu ama incitmemek için de çaba harcamıyordu. İki yönde de hareket etmiyordu. Bu bir sosyopat olmakla aynı şey değildir ama yakındır. Dahası, bu tutumu bir insan gibi düşünemediğini gösteriyordu. Yani onunla Max'le konuşabileceğim gibi konuşamazdım. Onunla hiçbir şekilde mantıklı konuşamazdım.

"Neler oluyor, Anita?" diye sordu Edward kulaklıktan. Aniden irkilerek yerimde sıçradım. "Arkadaşların bize katılmak istiyorsa onları da içeri getirebilirsin. Dinleme cihazları biraz samimiyetsiz kalıyor," dedi.

Yine dudaklarımı yaladım ve hızlanan kalbimi kontrol etmeye çalıştım. "Diğer ajanlar bizim silahlarımızı tutuyor. Rick yanımızda bir cephanelik getirmemizi istemedi."

Kraliçe dönüp Rick'e baktı. "O kadar mı tehlikeliler?"

"Evet, Chang-Bibi, öyle olduklarına inanıyorum."

Bibiana başıyla onaylayarak tekrar bize döndü. "Böyle konularda Roderick'in yargısına güvenirim." Crispin'in çıplak eline dokundu ve enerji bir elektrik dalgası gibi vücuduma yayıldı.

Bernardo da yerinde sıçradı. "O da neydi öyle?"

"Güç," dedim. "Onun gücü."

"Yani çocuğu kullanarak sana mı gönderdi?"

Crispin'e 'çocuk' demesine itiraz edemezdim. Nedeni sadece yaşı değil, aynı zamanda da havasıydı. "Evet," dedim.

"Bazı sorulara cevap vermek için şu güç oyunlarını bir kenara atacak mısın?" diye sordum.

"Atacağım. Önce sen bir şey yaparsan," dedi.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama... "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Crispin'i yanına çağır. Eğer onu benden uzaklaştırabilirsen, o zaman hiç oyun oynamadan sorularını cevaplayacağım." Bunu söylerken gülümsüyordu ama hayvanat bahçesinde bir kaplanın gülümseyişini izlemek gibiydi. Samimi olmadığı çok açıktı.

Bernardo'nun elini sıkıp bıraktım. Bana doğru eğilerek fısıldadı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Olmadığından kesinlikle eminim," dedim.

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü sözünü tutacaktır. Crispin'i yanıma çağırıp ondan uzaklaştırabilirsem sorularımızı cevaplar."

"Yine de kötü bir fikir," dedi Bernardo.

Başımla onayladım. Browning BDM'i kılıfından çıkarıp ona verdim. "Bibiana bir üstat vampir gibi beni etkiliyor. Üzerimde ne kadar kontrolü olduğunu görmek isterse diye bütün silahların sende durmasını tercih ederim."

"Yani zihnini o kadar düzebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bunu deneyecek."

Edward'ın sesini kulaklıktan duydum. "Hemen oradan çık, Anita. Bu bilgiyi başka yerlerden de bulabiliriz."

Ev sahiplerimize, "Pardon," dedim ve Edward'la yüksek sesle konuşmak için onlara arkamı döndüm. "Hava kararıyor, Edward. Bu polisleri öldüren her neyse, gün ışığında gayet öldürücüydü. Karışıma üstat vampirleri de eklersen daha da kötü olur. Kaplanadamların Vegas'ta gidebilecekleri bir yer yok."

"Seni tamamen etki altına alabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Bernardo," dedi Edward.

"Söyle, patron," dedi Bernardo.

"Eğer Anita kendini kaybederse kahramanlık yapmaya kalkma, hemen bizi çağır."

"Endişelenme, Ted, ben kahraman filan değilim."

"Güzel, biz dinlemedeyiz. Dikkatli ol, Anita."

"Düğün gecesindeki bakire gibi." Bir ses duydum, sanırım Olaf'tı. Belki onu eğlendirmiştim ya da aptalca davrandığımı düşünüyordu. İkincisi konusunda haklı olabilirdi.

33

Genellikle benimle metafiziksel bağlantısı olan hayvanadamları çağırmaya kalkışmazdım. Psişik danışmanım Marianne bana doğal yeteneklerimin çok güçlü olduğunu, dolayısıyla çoğu şeyi düşünmeden yaptığımı söylemişti. Bu iyi ve güçlü de olabilirdi, kötü ve bir zayıflık da olabilirdi. Ama nasıl yetişkin bir psişik olabileceğimi ve bir şeyleri bilerek yapmayı öğreniyordum. Bu, halka açık bir yolda gerçekten hızlı araba kullanmak ile profesyonel sürücülerin yarıştığı bir pistte gerçekten hızlı araba kullanmak arasındaki farktı. Biri çocuklar içindi, diğeri yetişkinler için.

Önce basit olanı denedim. "Crispin, bana gel." Elimi ona uzattım.

Crispin ayağa kalktı. Bibiana elini indirdi. Crispin bana doğru bir adım attı ama o anda Bibiana'nın gücü odada his-

sedildi. Nefesim kesilmiş, nabzım hızlanmıştı. Crispin'in yüzünde neredeyse acı vardı. Gözleri bana büyük bir özlemle bakıyordu ama yaklaşamıyordu.

İçimdeki beyaz kaplan kıpırdamıştı. Hayal ürünü patika boyunca hevesle yürümeye başladı. Birazdan koşmaya başlayacaktı ve bu olduğunda, vücudumun yüzeyine çarptığında, bana içeriden bir kamyon çarpmış gibi hissedeceğimi biliyordum. Bu aylardır olmamıştı ve -yapabilirsem- durdurmak için sadece saniyelerim vardı.

Kurdu çağırmayı denedim ama kaplan çok yakındı. Şimdi dişi kaplan bütün hızıyla koşuyor, bacakları görünmüyordu.

"Lanet olsun," dedim.

Rick ve Domino kendilerini tutamıyormuş gibi bize yaklaşmışlardı. Sadece Ava direniyordu ama sonuçta o aynı renk değildi.

Zihnimde bir çığlık ve kükreyişle siyah kaplanı çağırdım. Siyah kaplan içimdeki beyaza çarparak beni döne döne odanın diğer tarafına gönderdi. Pencereye yakın bir noktada yere düştüm. İki kaplan içimde kükreyip hırlıyor, birbirlerini parçalamaya çalışıyorlardı ve bedenim onların savaş alanıydı.

Kendimi tutamayarak bir çığlık attım.

Crispin de bağırdı.

"Anita!"

Bernardo yanıma çömeldi. Edward'ın kulaklıktan bağırdığını duydum. "Anita, konuş benimle, yoksa içeri giriyoruz!"

"Sakın... gelmeyin. Henüz değil." Sesim hissettiğim acıyı yansıtıyordu ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Crispin odanın ortasındaydı ama Bibiana onun yanındaydı. Kraliçe yanında dururken onu bana gelmeye zorlayamazdım. Domino çatık kaşlarla bana doğru yürüyordu. Siyah ve beyaz kaplanlar dövüşlerinin ortasında tereddüt etti. Başlarını kaldırdılar ve Domino'yu görmek için benim gözlerimi kullandılar. İkisi de ondan hoşlanmıştı.

"Domino, bana gel," dedim.

Başını iki yana salladı ama beyaz kaplan siyah dişi kaplanın kavgayı bırakmasına izin verdi. Siyah bana yaklaşmaya başladı. O enerjiyi görebildiğim adama yönlendirdim. Onu gece yanan ateş gibi gözler ve simsiyah kürk imgeleriyle çağırıyordum.

Bana yaklaşırken her adımı canını yakıyormuş gibi yürüyordu. Bibiana onu benden uzak tutmaya çalışırken Crispin'in yüzünde belirene benzeyen bir ifadesi vardı. Ama umursayacak veya detaylı düşünecek zamanım yoktu. Ya kaplanları tatmin edecek ya da birine dönüşecektim. Taşıdığım yeteneklerin asıl tehlikesi de buydu; sonunda Jean-Claude'un olmayan bir hayvana dönüşebilirdim. Bu olursa, Bibiana ve Max gibi birilerinin kontrolüne girebilirdim. Bunun olmasını engellemek için Domino'nun zihnini düzmek zorundaydım. Kraliçe benim zihnimi düzmesin diye bunu yapar mıydım? Ah, kesinlikle, evet!

34

Bibiana onun beyaz tarafını yanına çağırmaya çalıştı ama siyah kaplan çok açtı. Sürtünmek için başka bir siyah tüylü kaplan bulmayı çok uzun zamandır istiyordu. Çok ama çok yalnızdı. Siyah kaplanım, Bibiana çağırdığında içimdeki beyaz kaplanın yapmaya çalıştığı gibi bütün yolu koşmaya çalışmıyordu. Bunun yerine havayı kokluyor ve Domino'nun bize gelmesini sağlamak için kısık, yumuşak, hevesli sesler çıkarıyordu.

Domino biri aniden iplerini kesmiş gibi yanımda diz çöktü. Beyaz karo zeminde yanıma öylece çöküvermişti. Yüzünde öfke, korku ve özlem vardı.

Sesi boğuk çıkıyordu. "Sen bir Siyah Kraliçe'sin. Gerçekten öylesin."

Ona elimi uzattım. O da bana uzandı. "Roderick, durdur onu!" diye bağırdı Bibiana.

Ama çok geçti. Parmaklarımız birbirine değdi ve siyah kaplan benim gırtlağımdan dökülen bir ses çıkardı. Domino onu kendime çekmeme izin verdi. O ateş rengi gözleriyle bana baktı. Hala korkuyordu, hala öfkeliydi, ancak derinlerde kendini daha iyi hissediyordu.

"Ev gibi kokuyorsun," diye fısıldadı. Başını bana doğru eğerken amacı beni öpmek değil yüzünü, yanaklarını, ağzını, burnunu tenime sürtmekti. Şekerleme yapmak için kendine yer hazırlayan bir kedi gibi içimdeki siyah kaplanın kokusunu içine çekti.

Siyah kaplanın ona sahip olmak istediğini hissettim. Orada seks vardı, aynı zamanda Domino'yu kaplana dönüşmeye zorluyordu ama siyah kaplan bu kadarcık yakınlıktan da gayet memnun, hatta mutluydu. Sanırım ortamı sakinleştirmeyi başarmıştım.

Her şey yolunda gidecek gibi görünürken bir anda Beyaz Kraliçe'nin gücü, cehennemin açık kapısından esen bir rüzgar gibi odaya doldu. Bibiana'nın enerjisi ikimize birden çarptı. Beyaz kaplan hırlayarak gerilemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdım. Beyaz kaplan tereddüt etti. Domino'nun yüzüne baktım. "Bana senden beslenmem için izin ver."

"Ne?" diye sordu.

Beyaz kaplan, siyahın üzerine atıldı ve yine beni parçalamaya başladılar. Domino'nun kollarında çığlık atmamak için kıvranıyordum. Çığlık atarsam Edward ve Olaf'ın hemen kapıdan dalacaklarını biliyordum.

"Kraliçem, etim veya tohumum sizi besleyebilirse o zaman beslenin," dedi Domino.

Söylediği her şeyi anlamamıştım ama kaplanlar savaşmayı bırakmıştı. Nefes nefese bir halde, benim gözlerimden ona bakıyorlardı. Siyah kaplan kısık sesle hırladı ve ses, benim dişlerimin arasından çıktı.

Kaplanlar arasında *beslenmek* dendiğinde ya eti ya seksi ya da ikisini birden kastettiklerini anlamam birkaç saniyemi aldı. Domino canını almam için bana izin vermişti. Siyah kaplan bunu anlamıştı ama ikimiz de aynı fikirdeydik. Bizden birini bulmamız o kadar uzun zaman almıştı ki onu yemek istemiyorduk. Onu korumak istiyorduk.

Bibiana yine bir güç dalgası gönderdi ama bu kez siyah kaplan ve ben hazırdık. Üstelik ikimiz de ona kızgındık. Buna müdahale ettiği için. Hiçbir hakkı yoktu. Bu kaplan bizimdi. Bizim!

Öfke, gazaba dönüştü ve benim canavarım oldu ama şimdi öfkeyi farklı amaçlar için kullanabilirdim. Artık benim için form değiştirmek anlamına gelmiyordu. Vampir gücü, yani *ardeur* olan kısmıma seslendim. Sekse dönüşebilirdi ama istediğim seks değildi. Artık öfkeliydim ve bu öfkeyle de beslenebilirdim. Daha önce kumarhanede Domino'nun öfkesini tatmıştım. Orada olduğunu biliyordum. Yapmam gereken tek şey kendi öfkemi ona yönlendirmekti.

Öfkemin onun içine akmasına izin verdim. Başını arkaya atarak bir çığlık koparırken öfkesi çok güçlüydü. O öfkeyle içindeki canavar yükselmeye başladı. Onu aşağı çekip öptüm ve dudaklarımızın dokunuşundan, kollarımı tutan ellerinin acıtan gücünden, benimkine sürtünen bedeninden beslendim. Ona sarıldım ve dudaklarına, tenine, vücuduna öfkeyi üfledim. Öfkesini içime çektim ve kendi içimdeki öfkeye eklenişini hissettim.

Domino'nun öfkesiyle beslenirken o öfke bilgiye dönüştü. Onu böylesine öfkeyle dolduran şeyleri görür gibi oldum. Onu çocukken kimsesizler yurdunda ağlarken gördüm. Başka çocukların onun gözleri ve saçlarıyla alay ettiğini gördüm. Bibiana'nın onu kurtardığını ama burada da yeterince beyaz olmadığını gördüm. Hem buraya aitti hem de değildi. Hem diğerleri gibiydi hem de değildi. Her zaman evinden uzaktaydı.

Direnmekten vazgeçti ve sonunda kollarımda ağlamaya başladı. Ben ona sarılırken siyah kaplan da sokuldu ve ona ikimiz birden sarıldık.

Bernardo'nun iyi olup olmadığıma karar veremeyerek tepemizde dikildiğini gördüm. Kararsız yüz ifadesine bakarak konuştum: "Ben iyiyim, Bernardo."

"Gözlerin," dedi, "bir vampirinki gibi kahverengi ve siyah ışıkla dolu."

Domino'yu alnından öptüm ve sözlerindeki gerçekliği sınadım. Domino'nun nabzını dilimdeki şeker gibi tadabiliyordum. Dişlerimi etine geçirmek ve şekerin kırmızı olup olmadığını görmek istiyordum. Canlı bir vampir olmak mümkün değildi ama dönüşmekte olduğum şey her neyse, ona çok yakındı.

Ama sadece kanın ve yiyeceğin tadını almadım. Başka kaplanlar hissettim. Sadece kollarımda yatanı değil. Hepsini. Başımı çevirdim ve Bibiana gözlerimi gördüğü anda korkuya kapıldı. Korkusunun kaynağı hem vampir hem de canavar taraflarımdı. Korku yiyecek demekti. Bir şey sizden korkuyorsa onu kontrol edebilir veya öldürebilirsiniz.

Crispin'i çağırdım. Kaplan güçlerimi kullanarak değil, bir vampirin hayvanını çağırdığı gibi. "Crispin, bana gel."

Bibiana onu elinden tutmaya çalıştı. "Bırak onu, yoksa bugün kaç kaplanı daha çağırabileceğimi birlikte görürüz."

"Başka bir üstat vampirin hayvanını çalmaya cüret edemezsin."

"Sen başka bir üstat vampirin insan hizmetkarını çalmaya kalkışmadın mı yani?"

Doğrulup oturdum ve Domino halinden memnun bir şekilde yanıma kıvrıldı.

Bibiana vazgeçmeyince, bir vampirin yapacağı gibi ona uzandım. Kaplanları çağırabilen bir vampir. Crispin'i bıraktı ve teni yanmış gibi elini tuttu.

Bibiana'nın gücü uzandı ama hedefi biz değildik. Rick onun eline geldi ve uçtaki kapı açıldı. Başka beyaz kaplanlar gelerek kraliçelerinin yanında durdular. Ama umrumda değildi. Crispin elimi tutmuştu. Onun elini tutarak, Domino belime sarılmış halde olduğum yerde oturdum. Uzun bir iş gününden sonra en sevdiğiniz battaniyeye sarınmak gibi mükemmeldi. *Ardeur*'un sadece aşkla değil arkadaşlıkla da ilgili olabileceğini öğrenmiştim. O anda daha da fazlasıydı. Bir yere ait olma, evde olma duygusuydu.

Bütün o beyaz kaplan gücünün ortasında başka bir enerji hissettim. Yeni bir şey. Eşsiz bir şey. İçimdeki mavi kaplan gölgelerin arasından çıkıp yaklaşmaya başlayana kadar ne olduğunu anlayamadım.

Gerçekten de siyah çizgili mavi bir kaplandı. Koyu çivit mavisi. Neredeyse siyahtı ama tam değildi. Kendisine ait olan bir şeyin kokusunu almıştı.

Sezdiği varlık diğerlerinin arasından öne çıktığında genç yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve gerçekten gençti. Kendi başıma yüzeye yüzmeye başlamama yetecek kadar genç. Az

önce Domino'ya yaptığım şeyin onu yok edebileceğini bilmemi sağlayacak kadar genç.

İçimdeki kaplana mükemmel uyan koyu mavi renkteki kısa saçlarına baktım. Mavi gözlerine baktım. Crispin'in gözleri Jean-Claude'unkilerle birleşmiş gibi bir tonu vardı gözlerinin. Onun da bana ait olduğunu anlamıştım.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On altı," dedi.

"Lanet olsun."

35

Kulaklıktan Edward'ın sesini duydum: "Max'in oğlu Victor korumalarıyla birlikte burada. Victor'ın geçmesine izin veriyoruz ama korumalar burada kalacak."

"Yanımızda yarım düzine kaplan daha var. Diğer odalardan geldiler," dedi Bernardo.

"Durum giderek daha da iyileşiyor," dedi Edward, sesinde bariz bir alaycılıkla.

İçimdeki mavi kaplan yüzeye daha da yaklaştı. Yüzümde yüzünü görüyor, havayı koklayabilmek için iyice yaklaşmaya çalıştığını hissediyordum.

Kapılar açıldı ve özel dikim pahalı bir takım elbise giymiş uzun boylu, geniş omuzlu bir adam içeri girdi. Beyaz saçları çok kısa kesilmişti ve her teli tek tek kesilmiş gibi görünüyordu. Açık sarı camlı güneş gözlüğü takmıştı. Camlar

Vegas güneşine karşı hiçbir şey yapamazdı. Kendini insan gibi mi göstermeye çalışıyordu? Eğer amacı buysa o zaman vücudundan yayılan enerjiyi bir hayli kısması gerekirdi.

O enerji banyosu mavi kaplanın hırlayarak ona dönmesine neden oldu. Domino ve Crispin beni yakalamasa öne yuvarlanacaktım.

"Onun canavarını ortaya çıkaracaksın, anne," dedi ve bize yaklaşmaya devam etti. Mavi kaplan bundan hoşlanmamıştı. Beyaz olan hoşlanmıştı. Siyah olan sadece Domino'ya sarılmakla ilgileniyordu. Mavi kaplan beni çocuğa doğru çevirmeye çalıştı. Beyaz olan Victor'dan hoşlanmıştı. Siyah olan iyiydi. İçimde üç farklı oda arkadaşı varmış ve hepsi farklı kişilerden hoşlanıyormuş gibiydi.

"Müdahale etmeye hakkın yok," dedi Bibiana.

"Babam seni buna karşı uyarmıştı," dedi Victor. Gözleri hala güneş gözlüğünün arkasında, siyah takım elbisesiyle diz çöktü ama güneş gözlüğünün camları ne renk olursa olsun, ondan yayılan enerjiyi gizleyemezdi. Güç o kadar fazlaydı ki beyaz kaplan o camların arkasında ne bulacağımızı biliyordu.

Dizlerimin üzerine yerleştim. Crispin elimi bırakmıştı ama omzuma dokunuyordu. Domino bir giysi parçası gibi vücudumun alt kısmına kaymıştı. Ellerim o gözlüğe gitti.

Victor ellerimi yakaladı ve içimi görmeye çalışır gibi yüzüme baktı. Ellerimi yüzüne götürüp tenimi kokladı. "İmkansız."

"Sana söylemiştim, Victor, hepsini taşıyor," dedi Bibiana.

Victor başını kaldırdı. Gözlerini açıkça görebiliyordum ama sarı camlar asıl görmem gerekeni gizliyordu. Konuştuğumda kendi sesim bana yabancı geldi. "Gözlüğünü çıkar."

Victor gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Tekrarladım: "Gözlüğünü çıkar."

"Neden?" diye sordu ellerimi bırakırken.

Emin olmadığım için başımı iki yana salladım ama sonra cevabı buldum: "Gözlerini görmem gerek."

"Neden?" diye tekrarladı.

Ellerimi tekrar kaldırdım ve bu kez beni durdurmadı. Gözlüğünün ince tel çerçevesini tutarak nazikçe çektim ve sonunda açık mavi kaplan gözlerini gördüm. Crispin'in gözlerinden daha koyuydular ama yine de orada olanı görmemeyi seçmediğiniz sürece, insan gözüyle asla karıştırmayacağınız bir biçim ve renkteydiler.

Ellerimde gözlükle önünde çömelerek gözlerine baktım. Mesele sadece gözler değildi. Bu sadece dişi kaplanımın ihtiyaç duyduğu işaretti. Asıl önemli olan içindeki güçtü. O ana kadar, dokunduğum diğer kaplanadamların gerçekte ne kadar zayıf olduğunu hiç anlamamıştım.

Victor o mükemmel gözleriyle bana bakıyordu. Yutkunduğunu duydum. Konuşurken sesi titriyordu. "Sen gerçekten başka bir kraliçesin, değil mi?"

Ona doğru eğildim. Öpmeyi planlamıyordum. Sadece gücünde bir çekim varmış ve beni çekiyormuş gibiydi.

Biraz sendeleyerek ayağa kalktı. Ona uzandım ama Crispin beni geri çekti. Domino'yla birlikte beni tekrar kollarına çektiler ama sanki zihnimde daha önce hiç duymadığım bir müzik duyuyormuşum gibiydi. Victor'ın gücü onların dokunuşlarını boğuyordu.

Victor gözlüğü tekrar takarak annesine döndü. "Babam kendisiyle karşılaşana kadar gücünü çağırmanı açıkça yasaklamıştı."

"Burada Chang benim, sen değilsin," dedi Bibiana.

"Sen Beyaz Kaplan Klam'nın liderisin. Buna asla karşı çıkmadım. Ama babam diğer bütün alanların başına beni geçirdi. Kaplanların gücünü bu şehrin çıkarının ve vatandaşlarının üzerinde tuttuğunda, o zaman efendinin, babamın kurallarını çiğnemiş olursun."

"Yani Domino ve Cynric'i karşılaşabilecekleri tek gerçek klan kraliçelerinden mahrum mu bırakırdın?"

"Başka bir klanın kaderinin yolunda asla durmam, anne. Ancak Cynric'i beslenmesi için ona veremezsin. Crispin ve Domino'ya daha şimdiden yaptıklarına bir baksana."

Bunu söyleyiş tarzındaki bir şey, beni hala yanımda duran iki kaplanadama bakmaya zorladı. Crispin bana yine önceki gibi derin bir bağlılıkla bakıyordu ama bunu Domino'nun yüzünde görmek yanlıştı. O öfkeli, kibirli yüzde kuklamsı bir bağlılık görmek... Bunu görmek yüreğimi burktu. Ona değer verdiğim için değil, hiçbir yetişkinin böyle görünmemesi gerektiği için. Bu daha önce vampirlerin yüzünde gördüğüm bir ifadeydi. Gerçek bir nekromansi ustasıydım ve bütün ölülere seslenebiliyordum ama hayvanadamları böyle çağıramamam gerekiyordu.

"Ah, Tanrım," dedim ayağa kalkmaya çalışarak. Domino bana sımsıkı tutundu ve o panik içinde ona vurmamak için kendimi zor tuttum. "Senin öfkenden beslendim, lanet olsun. Bana öyle bakmaman için öfkenden beslendim!"

Bana sakin gözlerle baktı. Böyle bakmamalıydı.

"Lanet olsun!" dedim.

"Konuşun benimle, Anita, Bernardo. Neler oluyor?" diye sordu Edward.

"Dur, Edward, bekle." Victor'a döndüm. "Bunu düzeltebilir misin?"

"Anita kontrol altına aldı," dedi Bernardo. Yüzündeki ifade sözlerinin kesinliğine uymuyordu ama en azından bana güvenmeyi seçiyordu.

Victor işaret ettiğim yere, Domino'ya baktı. "Yani onu sahiplenmeni bozmamı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedim.

"Sen bir kraliçesin," dedi Bibiana, "hiçbir erkekten böyle bir yardım isteyemezsin."

"Pekala, o zaman sen yapabilir misin?" diye sordum.

Victor beni biraz daha inceledi. "Onun öfkesinden beslendiğini söyledin. *Ardeur* sadece seksle ilgili sanıyordum."

"Öfkeden de beslenebiliyorum. Şehvet veya aşktan beslenmediğim sürece sizinkileri kendime bağlamayacağımı sanıyordum. Lanet olsun, daha fazla erkek istemiyorum."

"Jean-Claude öfkeden beslenemiyor, değil mi?" diye sordu Victor.

Bu, başkalarıyla paylaşmak istemediğimiz gerçeklere biraz fazla yakındı. Efendimin paylaşmadığı güçlere sahip olduğumun bilinmesini istemiyorduk. Bu konuda soğukkanlı davranmaya çalıştım ama nabzım hızlanmıştı. Kaplanadamlar ayaklı yalan makineleri gibidir. Koku alabilirler, sezebilirler ve bütün istemdışı beden fonksiyonlarını algılayabilirler.

"İkinizden biri onun..." Elimi Domino'ya doğru salladım. "...böyle olmamasını sağlayabilir mi?"

"Kendi kendine geçer," dedi Victor.

"Emin misin?"

Gülümsedi.

"Hayır ama yaptığın şey vampir ve Chang kaplanın bileşimi gibi görünüyor. Onu etkin altına aldın. Rahat bırakırsan düzelebilir. Hayvanadamdan çok vampir gücünü kullandıysan onu istediğin zaman tekrar ele geçirebileceğini bilirsin."

Dudaklarımı yaladım ve bildiğim tek gerçeği söyledim. "Ben kimseye sahip olmak istemiyorum."

"Gücünü hissettim. Anneme güç gönderdiğini hissettim."

"Onun başlattığını söylemek çok mu çocukça olur?"

Yine gülümsedi. "Biraz ama annemi tanırım."

"Victor," dedi Bibiana.

"Onun kaplanlarını uyandırmaya çalıştığını kendin de biliyorsun, anne. Onun gücünü kışkırttığını biliyorsun. Bunu inkar etme."

"Asla inkar etmem," dedi Bibiana.

"Chang-Bibiana, Ajan Blake eğer Crispin'i ondan uzaklaştırabilirsem bütün soruları cevaplayacağına söz vermişti."

Bibiana odadaki kimseye bakmak istemiyordu.

"Ajanlara böyle bir söz verdin mi, anne?"

Bibiana yine kimseye bakmadan hafifçe başıyla onayladı.

"O halde sözünü tut ve soruları cevapla."

Mavi çocuğa bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Sanırım devam eden bir polis soruşturmasını tartışmaya başlamadan önce biraz mahremiyet iyi olur."

"Ben gitmek istemiyorum," dedi çocuk.

Ava onu çekiştirdi. "Hadi, Cynric."

"Hayır," dedi çocuk kendini Ava'nın elinden kurtararak. "Sen safkan değilsin. Bir klanın üyesi olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Cynric," dedi Bibiana. Öfkesi odada kırbaç gibi şakladı. "Ava'ya hak ettiği saygıyı göstereceksin. Kardeşlerimizden biri ona saldırdı. Klanlar arasındaki en kutsal kuralı çiğnedi. O bu hayatı kendi istemedi."

Cynric önce yüzünü astı, sonra suçlu gözlerle baktı. "Özür dilerim, Ava. Bunu demek istemedim."

Ava gülümsedi ama gülümsemesi gözlerinden yansımadı. "Sorun değil, Cynric, fakat ajanları Bibiana ve Victor'la konuşmaları için yalnız bıraksak iyi olur." Cynric, Ava'nın kendisini diğer taraftaki kapıya götürmesine izin verdi ama kapılar kapanırken dönüp baktı ve rahatsız edici olan, o anda onunla göz göze gelmekti.

Bernardo koluma dokundu. "Sen iyi misin?"

İyi miydim? Bu mükemmel bir soruydu. Mükemmel bir cevap da istiyordum. Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Yapmamız gereken işler var, Ajan Benekli At."

Bana bir kaşını kaldırarak baktı ve başıyla onayladı. "Evet, var, Ajan Blake."

"Sorularınızı sorun da oradan s..tirip çıkın artık," dedi Edward. "Max karısının yanına geldiğinde Anita'nın o odada olmasını istemiyorum." Edward kesinlikle haklıydı. Bibiana yanında efendisi olmadan beni neredeyse kendi etkisi altına almıştı. Vampirler gündüz uykusundan uyanmadan önce bu işin bitmesini istemek için bir sürü neden vardı.

Hava kararmadan bu olayı çözmenin hiçbir yolunun kalmaması yeterince can sıkıcıydı ve her geçen dakika durum daha da tehlikeli bir hal alıyordu.

36

Saçları süt kreması ve gözleri bahar gökleri renginde olan dişi beyaz kaplanlardan biri gelip Domino'yu çatı katının derinliklerinde bir yere götürdü. Domino benden ayrılmak istemiyordu ama benimle Victor arasında kalınca bizim istediğimizi yaptı. Eğer fiziksel olarak benden uzaklaşıp etkimden sıyrılmaya başlarsa, o zaman onu buradaki hayatıyla rahat bırakabilirdim. Ama etki hiçbir şekilde geçmezse onu da yanımda götürmek zorunda kalırdım. Sonrasında onunla ne yapabileceğim konusundaysa hiçbir fikrim yoktu. Normal insanlar sokaktan başıboş köpek yavrularını toplardı, ben erkek topluyordum. Lanet olsun.

Geride kalanlarımız aşırı kabarık kanepelere yerleştik. Bernardo ve ben kanepede, işler kötüleştiği takdirde birbi-

rimizin yoluna çıkmamak için olabildiğince uzak oturduk. Crispin erkek arkadaşımmış gibi yanımda oturuyordu. Bir kolunu kanepenin arkasından omzuma dolamış, diğerini bacağıma koymuştu. Çalıştığım için ona geri çekilmesini söyleyebilirdim ama duygularım incitmiş olurdum ve likantrop toplumunu çok iyi tanıdığımdan, dokunmanın herkesin yaptığı bir şey olduğunu biliyordum.

Bibiana, oğlu ve Rick'le birlikte karşımıza geçti. Kimse ona pek fazla dokunmuyordu. Belki de kaplanlar tanıdığım diğer hayvan gruplarından farklıydı. Bunu daha sonra soracaktım.

"Polislere olanlarla ilgili ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"Sadece haberlerde duyduklarımızı," dedi Victor.

Bibiana bana yukarı kalkık mavi gözleriyle bakmaktan başka bir şey yapmadı. O sessiz izleyişi sinir bozucu olabilirdi ama morg, Olaf ve içimdeki kaplanlarla olanlardan sonra onun bakışları beni etkileyecek güce sahip değildi.

Bu normal bir sorgu olsaydı kurallar ve yöntemler olurdu. Çok az şey açıklar ve tekrarlanan sorular sorardım. Ama gün ışığındaydık. Vampirler gündüz uykularından uyandığında ve Vittorio gündüz hizmetkarlarına kendi gücünü eklediğinde... Neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. SWAT ekibini öyle katletmek ve bana kesik bir baş göndermek ciddi bir düello davetiydi. Bunu yapanın gerçekten Vittorio mu olduğunu, yoksa birinin ona kumpas mı kurduğunu merak ediyordum ama her nasıl olursa olsun, hava karardığında her yer cehenneme dönecekti. Sorular için saatlerimiz yoktu.

Crispin, bacağımdaki eliyle küçük daireler çizmeye başlamıştı. Gerginliğimin farkındaydı ve beni yatıştırmaya ça-

lışıyordu. Pek işe yaradığını söyleyemezdim ama çabasını takdir ettim.

"Anita?" dedi Bernardo soru tonuyla. Bana bakarken yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama endişesini gizleyemiyordu. Son bir saatte benimle ilgili gördükleri ciddi ölçüde korkunçtu. Aslında tüm bunlara gayet iyi dayanmıştı. Ona bir şey borçlu muydum; mesela çiçek filan? Baştan aşağı metafiziğe daldığında senden korkmayan bir iş ortağına ne alınırdı? Bir kart? Hallmark'ta bunun için de kartpostal var mıydı acaba?

Crispin üzerime eğildi ve ılık nefesi saçımı okşadı. "Anita, sen iyi misin?"

"Anita," diye tekrarladı Bernardo ve bu kez endişesini gizlemeye bile çalışmadı.

Edward kulaklıktan katıldı. "Bernardo, Anita'nın nesi var?"

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece düşünüyorum." Karşımızdaki kanepede oturan kaplanadamlara döndüm. "Gün ışığı tükeniyor, dolayısıyla seninle bir efendinin eşinin bir diğeriyle konuşacağı gibi konuşacağım."

Bibiana kraliyet havasıyla onayladı. "Onur duydum."

"Öncelikle, Victor ve Max'i dinleyerek, bu soruşturma bitene kadar içimdeki kaplanlarla bir daha uğraşmamanı istiyorum."

"Ona içindeki kaplanları rahat bırakmasını da söyleyebilirsin," dedi Victor. Gülümsüyordu ama gözleri sarı camların arkasından belli belirsiz görünüyordu. Camlar beni kısmen rahatsız ediyordu ama burada kaplan değil, insan gibi davranmaya çalıştığım için gözlüğün kalmasına izin vermek zorundaydım.

Biraz daha insan gibi davranabilmek için Crispin'den uzaklaşarak kanepenin kenarına yaklaştım. Yapmam gereken tek şey arkama yaslanmaktı ve orada olacaktı ama düşünmeye ihtiyacım vardı ve seks yaptığım bir erkeğin bacağımda eliyle daireler çizmesi düşüncelerimi netleştirmeme yardımcı olmuyordu.

"Burada iyi niyetle konuşmaya çalışıyorum. Bibiana'dan yapmayacağı bir şey için söz vermesini istemekle başlamayacağım. İçimdeki yaratıklardan istediği her şeyi anlamıyorum ama Domino ve mavi çocuk Cynric'in, hayatları boyunca görebileceği klanlarının tek gerçek kraliçesi olabileceğimi söylediğini duydum. Bibiana bunu tekrar incelemeden Vegas'tan gitmeme izin vermek istemeyecektir, değil mi?" Son cümlemi söylerken Bibiana'ya baktım.

Gülümsedi ve ölçülü bir tavırla başıyla onayladı. "Hayır," dedi sadece.

Gülümsedim. "Güzel, inkar etmiyorsun. Bundan hoşlandım. İkincisi, bu cinayetlerin hem vampir hem de likantrop toplulukları için kötü olduğu konusunda hepimiz hemfikir miyiz?"

Hepsi onayladı.

"O halde, dürüstçe, bu polisleri öldüren vampire yardım eden hayvanla ilgili bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyorum."

"*Hayvan* diyorsun ama bize geliyorsun," dedi Victor.

"Bizim kaplanlarımızdan biri olduğunu düşünüyorsun," dedi Bibiana. Bunu söyleyişindeki bir şey bir sonraki yorumuma neden oldu.

"Siz de öyle," dedim.

"Ben öyle bir şey demedim," diye karşılık verdi.

Dudaklarımı yaladım ama bu kez nedeni kurumaları değildi. "Sende yalanın tadını alıyorum," dedim.

"Bu da ne demek?" diye sordu Olaf kulaklıktan.

Ona Edward karşılık verdi. "Bırak işini yapsın."

Bibiana bana gülümsedi. Neredeyse flörtçü bir bakış attı. "Yalan söylemiyorum," dedi.

Ben de gülümsedim. "Pekala, o halde bunu cevapla: Kaplanlarınızdan birinin bu cinayetlere bir şekilde karışmış olabileceğinden şüpheleniyor musun?"

Şimdi bana bakmıyordu. Kucağında zarif bir tavırla birleştirdiği küçük ve bakımlı ellerine bakıyordu. Ayak bileklerini çaprazlamıştı. Çok kaliteli davranıyordu ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kendilerini ne kadar iyi gizlerlerse gizlesinler, onları yeterince kazırsanız, yanlış zamanda doğru yere koyarsanız, hiçbir şekilde doğru davranmayacaklarını hissettiren kişilerdendi. Kadınlar erkeklere kıyasla bu hissi daha çok verirdi ama erkeklerin yaptığını da görmüştüm. Bazıları uygarlık maskesi ardında nasıl bir vahşilik sakladıklarını kendileri bile bilmezdi. Ama Bibiana biliyordu. İnsan ve medeni olmadığını biliyordu.

"Bu soruya benim cevap vermemi ister misin, anne?"

Bibiana oğluna o kadar sert bir bakış attı ki o güzel yüzünde korkutucu bir şeyler belirdi. İşte, maskesi iniyordu. "Burada kraliçe hala benim. Yoksa sana daha sert bir şekilde hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Babam, Ajan Blake'in sorularına dürüstçe ve net bir şekilde cevap vermemizi istedi."

"O, gündüz uykusundan uyanana kadar burada hükümdar benim," dedi Bibiana.

Crispin'e bakmamaya çalıştım. Yüzünü gizlemekte hiç başarılı değildi. Bunun yerine Rick'e baktım ve açıkça huzursuz olduğunu gördüm. Bu tartışmanın çok alışıldık olduğu, hatta giderek kötüleştiği izlenimine kapılıyordum. Kaplanadamlar toplumunu, hepsinin kraliçeler tarafından yönetildiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Daima dişilerin liderlik ettiği az sayıdaki hayvanadam toplumlarından biriydi. Bazı gruplarda en güçlü dişi köpek veya kedi lider olabilirdi ama bu bir kural değil, istisnaydı. Yani Victor ne kadar güçlü olursa olsun, Beyaz Kaplan Klanı'nı yönetemezdi. Yine de lider olmak istediğini belli eden bir tavır sergiliyordu.

"Bernardo sana verdiğin sözü hatırlattı, Chang-Bibiana. Şimdi ben de sana Crispin'i yanıma çağırmayı başardığımı hatırlatıyorum. Bunu yaparsam bütün sorularımı cevaplayacağını söylemiştin. Beyaz Kaplan Klanı'nın Chang'ının sözüne güvenilebilir mi, yoksa Vegas'ta hiç onur yok mu?"

Kanepenin kıpırdandığını ve Crispin'in elini sırtıma koyduğunu hissettim. Cinsel tonda değil kontrollü bir dokunuştu ve bana dikkatli olmamı hatırlatıyordu. Rahatsız olmamıştım. Crispin'i yanımda St. Louis'e götürmezsem, içine sıçtığım bu gölde yaşayanlardan biri de oydu ve geride tek başına kalacaktı.

Bibiana öfkeli bakışlarını bana çevirdi. Gücü neredeyse gözle görülür bir sıcaklık halinde içime akmaya başladı. Victor ayağa kalktı. O gücün içine, annesiyle benim arama girdi.

Gücü hissettiğinde hoşuna gitmiş gibi kollarını iki yana indirerek başını arkaya attı. Nefesi uzun bir iç çekiş gibiydi. Ürperdi. "Efendin sana onun canavarlarını ortaya çıkarma-

man için emir verdi. Sen yapmasan bile ben onun emirlerine uyuyorum."

Bibiana hırladı. Crispin korkmuş gibi bana daha çok sokuldu. Yoksa benim yapabileceklerimden mi korkuyordu? Onun dokunuşuyla gerilmemeye veya fazla gergin görünmemeye çalıştım. Kendimi hiç rahat hissetmesem de sakinleşmeye çabaladım.

Bernardo da kanepenin diğer ucuna doğru kaymıştı. Rick hala arkasına yaslanıyordu ama bütün kasları gerilmişti.

"Sen sadece babanın kuklasısın."

"Ben babamın gün ışığındaki yardımcısıyım. Onun sağ koluyum ve ona ihanet etmeyeceğim."

"Klanımızın gücünü artırmaya çalışmak ihanet değildir." Victor hala aramızda durduğu için Bibiana'yı göremiyordum.

"Ajanlar haini ve efendisini öldürmüşken fırsattan yararlanıp güçlenmeye çalışıyorsun."

"Hangi hain?" diye sordum.

Victor annesine sırtını dönerek bana baktı. Ben bunu yapar mıydım bilmiyorum ama sonuçta benim annem değildi. "İlk cinayetler striptizcilerdi. Tıpkı sizin şehrinizde olanlar gibi. Ama sonuncusunda pençe izleri ve vampir ısırıkları vardı."

Vegas polisleri bana bu detaydan bahsetmedikleri için içimden bir küfür savurdum. Son kurbanda pençe izleri bulunduğunu bilmek iyi olurdu. Bu, Vittorio'nun avlandığı diğer şehirlerin hepsinden farklı bir durumdu ve Vegas polisinin bana hala güvenmediğini gösteriyordu. Bu durum burada herhangi bir olayı çözmeyi zorlaştırırdı. Cris-

pin, gerginliğimi yine hissetmişti. Sırtımdaki eli o yatıştırıcı dairelere tekrar başladı.

"Bir kaplanadam olduğunu size düşündüren ne?" diye sordum.

"Anne," dedi Victor ve kadınla yine birbirimizi görebilmemiz için kenara çekildi.

Bibiana ona pek de mutlu denemeyecek bir bakış attı ama konuştu. "Başka bir vampirin kaplanlarımı çekiştirdiğini hissettim. Bugün beni kendine çağırmayı denediğin ve sonunda çocuklarımdan bazılarım kendine çektiğin gibi bu vampir de aynı şeyin peşindeydi. Önlediğimi sanmıştım ama şimdi benimkilerden birini çalmayı başardığını düşünüyorum. Belki farklı bir klandı ama bir kaplana hükmediyordu."

"Vampirin erkek olduğundan emin misin peki?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Enerji erildi."

"Bundan nasıl emin olabildiğini sor," dedi Edward kulaklıktan.

Elimi kaplanadamlara doğru uzattım. Crispin'in elinden de biraz uzaklaştım. İşareti algıladı ve elini çekti. "Afedersiniz, erkek olduğunu biliyor, Ajan Forrester çünkü tattığı veya kokladığı enerji erilmiş."

"Enerjisini hissederek bir vampirin erkek ya da kadın olduğunu anlayabiliyor mu yani?" diye sordu Bernardo.

Başımla onayladım. "Bazen."

Bibiana akıllıca bir şey söylemişim gibi gülümsedi. "Evet, erkek tadı vardı ama..." Kaşlarını çattı.

"Ama ne?" diye sordum.

"Sen Belle Morte soyundan mısın?"

"Jean-Claude öyle."

Kaçamak konuşuyormuşum gibi elini salladı. "Çoğu vampir soyları soğuk yaratıklardır ama sizinki öyle değil. Sanırım siz hayvanadamların sıcaklığına daha yakınsınız. Birinin cinsel enerjisinin tadını uzaktan alabiliyor musun?"

Bunu düşündüm. "Bazen."

Yine doğru şeyi söylemişim gibi gülümsedi. "Bu vampirin enerjisinde yanlış olan bir şey vardı. Bir şekilde sapkın ya da donuk bir şey. Sanki cinselliği öfkeye dönüşmüş gibi."

"Buna benzer bir şeyi başka birinde hiç hissettin mi?" diye sordum.

"Bize katılan bir kaplanadam vardı. Onu disipline sokmak, kurtarmak istedik ama sonunda herkesin iyiliği için yok edilmesi gerekti."

Victor, annesinin açıklamasına ekleme yaptı: "Bir seri tecavüzcüydü. Saldırıları giderek daha da şiddetleniyordu." İç çekti.

"Ava'ya saldıran mı?" diye sordum.

Victor irkilerek bana baktı. "Dosyasına mı baktın?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bir tahmindi."

"Tahmin değildi," dedi Bibiana. "Beden dilini okudun. Kokusunu aldın."

Tartışmak istemediğim için omuz silktim ki zaten itiraz edebileceğimden de emin değildim. "Yani bu vampirin enerjisinin, daha önce sezdiğin bir seri tecavüzcününkine benzediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, fakat..." Bibiana ürperdi ve bu kez korkusunun tadını aldım.

"Seni korkutmuş," dedim.

Başıyla onayladı.

"Annem kolay korkmaz," dedi Victor.

"Bunu fark ettim," dedim.

Victor gülümsedi. "Biz sizin sorularınızı cevapladık. Şimdi siz bir sorumuza cevap verir misiniz?"

"Üzgünüm ama bir sorum daha var. Hainin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Birbirlerine baktılar.

"Yemin ederim bilmiyorum. Bu vampir bizden birini çaldıysa o kadar iyi ve tam yapmış ki cesetlerin üzerinde pençe izlerini görene kadar şüphelenmedim bile."

"Eğer seçenekleri daraltmanıza yardım edersem, onları merkeze götürüp sorgulamamıza izin verir misiniz?"

Bu kez birbirlerine bakarlarken Rick de onlara katıldı. Sonunda Victor başıyla onayladı.

"Veririz," dedi Bibiana.

"Peki, seçenekleri daraltmamıza nasıl yardım edebilirsin?" diye sordu Victor. "Bizden daha güçlü bir kaplanadam olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır, asla, ancak cesetleri gördüm."

Kulaklıktan Olaf'ın sesini duydum. "Bu bilgiyi onlarla paylaşma."

Ona aldırmadım. "İnsan biçimindeyken bir seksenden kısa ve boyutlarına göre anormal ölçüde küçük elleri olan birini arıyoruz."

"Anita," dedi Olaf.

"O ne yaptığını biliyor, Otto," dedi Edward.

"Pençe izlerini ölçmüşsün," dedi Victor.

Başımla onayladım.

"Ben bu kaplanlara güvenmiyorum," dedi Olaf.

"Bırak işini yapsın," dedi Edward.

Ben elimden geldiğince aldırmamaya çalışırken Victor konuştu. "Bu seçenekleri biraz daraltıyor."

"Ve işte asıl nokta," dedim. "Bu kaplan tamamen dönüşmeden sadece ellerini ve dişlerini dönüştürebiliyor."

Hepsini şoka sokmuştum. Vampir olmadıklarından, bunu gizlemeye çalışmadılar. "Şimdi anlaşıldı," dedi Victor.

"Ne anlaşıldı?" diye sordum.

"Annemle benim hainle ilgili gerçeği neden öğrenemediğimiz. Bunu yapacak kadar güçlüyse bize yalan söyleyecek kadar da güçlü olabilir."

"O halde inanılmaz güçlü olmalı," dedim.

"Evet," dedi Victor.

Önce ona, sonra Bibiana'nın şaşkın yüzüne baktım. "Sanırım kim olduğunu bildiğini düşünüyorsun."

"Hayır ama olasılıklar listesi bir hayli kısa. En güvenilir klan üyelerimizden bazıları da o listede," dedi Victor.

Bibiana bana acıyla baktı.

"O kişi her kimse, bir klan olarak bize zarar verecek. Otoritemizi sarsacak ve bizi klanımızı disipline etmek zorunda bırakacak."

"Yani bu adamın gözünüzün önünde olduğunu fark etmediğiniz için bazılarının sizin liderliğinizi sorgulayacağını düşünüyorsunuz."

"Bunu deneyeceklerdir," dedi Bibiana ve bunu söylerken çok sakin, çok emin bir havası vardı. Ona karşı gelmek istemezdim ve yanında Victor varken bunu yapıyorsanız ya kendinize çok güveniyor ya da deli olmalıydınız.

O anda aklıma bir fikir geldi. Kötü bir fikir. "Vittorio'nun kullandığı hayvan bir kaplansa ve bütün bunları yapabile-

cek kadar güçlüyse o halde şehri ele geçirmek için Max'e meydan okuyacak kadar da güçlü olabilir."

"Vampir Konseyi, Amerika'daki şehir efendilerinin birbiriyle savaşmasını yasakladı," dedi Bibiana.

"Evet. Polisleri katleden bir seri katil düşüncesinden de hoşlanmazlar. Ama Vittorio'nun bu kuralları pek taktığını sanmıyorum."

"Yani babama meydan okuyacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Victor.

"Bence bu mümkün. Yerinizde olsam biz onu yakalayıncaya kadar güvenlik önlemlerini artırırdım."

"Bunu yapacağım," dedi Victor.

"Gündüz uykusunu çekerken dışarıda sadece tek bir kaplanadamı yok," dedim.

"Başka neler var?"

"Emin değilim. Fakat bence o fazladan güvenliği hemen sağlamalısınız. Max'i birkaç dakikalık gecikme yüzünden kaybetmek çok üzücü olur."

Victor'la bakıştık ve hemen cebinden bir cep telefonu çıkararak birilerini aramaya başladı. Söylediklerini tam olarak duymamam için odanın diğer ucuna yürüdü. Benim için sakıncası yoktu. Bibiana bana baktı. "Victor bunu hak ettiğini gösterdiğinden beri klanı olmayan gerçek bir kraliçeyle ilk kez karşılaşıyoruz."

"Neyi hak ettiğini?" diye sordum.

"Kendi klanını kurmayı. Asırlardır kaplanlar arasında bir kral olmadı. Küçük Kraliçeler ayrılıp gidiyor ama bunun nedeni kızlarımızı öldürmek istememiz. Başka bir klan daha kuracak kadar güç olduğu için değil. Victor'ın bu gücü var ama bir kraliçeye ihtiyaç duyuyor."

Bibiana'ya düz düz baktım. "Ne yani, bana... Ne... Oğlunun kraliçesi olmamı istediğini mi ima ediyorsun?"

"Jean-Claude'la zaten bu kadar yakın bağlantılı olmasaydın senden oğlumla evlenmeni isterdim diyorum."

Afalladım. "Tanrım, buna ne diyeceğimi bilemedim, Bibiana."

Victor telefonu cebine atarak eski yerine geri döndü. "Babamı koruyacak fazladan muhafızları ayarladım ve ne olur ne olmaz diye kulüplerimizdeki güvenliği de artıracağım." Kaşlarını çatarak bir bana bir Bibiana'ya baktı. "Bir şey mi kaçırdım?"

Bernardo güldü.

"Chang-Bibi, Anita'ya seninle evlenmesini önerdi," dedi Crispin.

"Anne!"

"Güç sahibi başka bir kraliçe bulamayabilirsin, Victor."

"O başka bir üstat vampire ait. Buna müdahale etmek bütün kurallara aykırı."

"Ben senin annen ve kraliçenim. Müdahale etmek benim görevim."

"Ajan Blake'i rahat bırak, anne."

Bibiana ikimize de gülümsedi ve bu kimsenin annesinin yüzünde görmek istemeyeceğiniz türden bir gülümsemeydi. Oğlu işbirliği yapsa, hiç tereddüt etmeden beni aileye kabul edeceğini gösteren bir gülümseme.

Beni kurtaran Bernardo oldu. "Kaplanadamları sorgu için merkeze ne zaman getirebilirsiniz?"

"Bunu dikkatli bir şekilde yapmamız gerek." Victor bize baktı. "Bunu burada itiraf edeceğim ama dışarıda asla söylemem. Kaplanadamları tek tek araştırırken poli-

sin yanımızda tam teçhizat olması daha iyi olur. Bize yalan söyleyebilecek kadar iyilerse, onlara neden polisle işbirliği yapmamız gerektiği konusunda yalan söyleyemeyebilirim."

"Vegas polisiyle konuşurum." Ama bu arada, kendilerinden birini öldüren kaplanadamı avlarken polislerin parmaklarını tetikten nasıl uzak tutabileceğimi düşünüyordum. Herkes bu konuda sakin, hatta neredeyse olağanüstü ölçüde sakin davranmıştı. Bu durum fırtınadan önceki sessizliği hatırlatıyordu.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Victor.

"Bu listede kaç kaplanadam var?"

"Beş," dedi.

"Altı," dedi Bibiana.

"Anne..."

"Kadını katmıyorsun ama o da güçlü ve boyu bir seksenden kısa."

Victor başıyla onayladı. "Haklısın, onu atladım. Özür dilerim. Siz kendi adamlarınızı hazırlayın, ben de onları bir yerde toplamaya çalışayım. Onları sizin için merkeze götürecek kadar iyi yalan söyleyemem ama sanırım bir şeyler ayarlayabilirim."

"Onlara evlerinde ulaşmak daha iyi olabilir," dedim.

"Ulaşmak, yani öldürmek mi demek istiyorsun?"

"Hayır, bu adam ya da kadın bana canlı lazım. Onu Vittorio'yla ilgili sorgulamamız ve gündüzleri dinlendiği yeri bulmamız gerekiyor. Bu kaplanadamı bulur ve konuşturursak, o zaman hava kararmadan Vittorio'yu infaz edebiliriz."

"Size adresleri vereceğiz fakat onları sorgulamak istiyorsanız Victor veya benim de orada olmamız gerek."

"Neden?" diye sordu Bernardo.

"Çünkü onları konuşturmak için sizin yapamayacağınız şeyler yapabiliriz," dedi Bibiana.

"Eğer yasadışıysa ben..."

"Polis memurlarını öldürdü ya da öldürülmelerine yardım etti. Sadece birkaç dakikalığına herkesin bir gözünü kapamasını sağlayamayacağınızı söyleme bana."

Victor'a baktım ve gözlüğünün sarı camlarından göz göze geldik. Diğer polis memurlarını savunmak isterdim ama açıkçası bu adam hava kararmadan Vittorio'yu bulmamıza yardım edecekse, sorgu odasındaki kameraları bizzat ben bile sabote edebilirdim. Bunu itiraf etmek yanlış mıydı? Sadece kayıtlar dahilinde. Bu da hala polisten çok katil olduğumu gösteren bir diğer işaretti.

37

Bir ilkokulun otoparkındaydık. Dersler biteli saatler olduğundan okul boştu ve pencerelerden dışarıdaki gösteriyi izleyecek hiç çocuk yoktu. Biz derken Las Vegas şehri SWAT ekibi, Edward, Olaf, Bernardo, Şerif Shaw, bir grup cinayet dedektifi ve birkaç üniformalı polis memurunu kastediyordum. Arabalar birazdan caddeleri kapayacak, böylece yanlış zamanda geçen birileri olmayacaktı. Victor arabalardan birindeydi çünkü Shaw onun da planlama aşamasına katılması konusunda bir öfke krizine girmişti. Yetkililer onun kaplanadamlarla konuşmak için yakında olması konusunda ısrar etmişti; tıpkı rehine alan birini telefonda karısıyla konuşturmak gibi. En azından, biz sıcakta kavrulurken Victor klimalı ortamda oturuyordu ama gösteriyi oluşturan sadece insanlar değildi. SWAT ekibi üyelerinin SUV veya kamyonetleriydi. Komuta mer-

kezini oluşturacak olan beyaz renkli dev RV'ydi. Hemen yanında RV olmasa kesinlikle dev olarak tanımlayacağım BEAR'ın iri siyah siluetiydi. BEAR'ın küçük kardeşi gibi görünen bir BearCat de vardı. Kamyonetinin motor kapağının üzerine hayatımda gördüğüm en büyük yapışkanlı not kağıtlarını sermiş olan Çavuş Hooper'dı. O kağıtlarda herkesle ilgili bilgiler vardı. Beyaz RV'ye bağlı küçük dizüstü bilgisayarından alınmış notlar. RV'nin içindeki Teğmen Grimes ve teknik ekibi, Gregory Minns'le -listemizdeki ilk kaplanadam- ilgili bulabildikleri bütün bilgileri toplayıp gönderiyorlardı.

O bilgiler arasında Minns'in evinin planı da vardı. St. Louis'dekilerin bir evin planını çıkarmak için evde keşif yapmaları gerekirdi ama Vegas'ta birörnek ev modası olduğundan, iki görevlinin Minns'in ne tip bir evde oturduğunu öğrenmesi ve bir blok ötedeki benzer evi incelemesi yetmişti. Üstelik bu bilgiyi kaplanadamın haberi olmadan edinmişlerdi ki bu aslında göründüğünden çok daha zordu.

"Hayvanadamların kokumuzu alabildiğini biliyoruz. Bu yüzden rüzgarları dikkatle izliyoruz," dedi Hooper.

"Yani o eve Gregory Minns avmış, siz de bir ormandaymışsınız gibi yaklaşıyorsunuz," dedim.

Hooper bunu bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. "Geleneksel anlamda bir av değil elbette. Çünkü şüpheliyi canlı ele geçirmek istiyoruz. Ama evet."

Edward'a baktım. "Bunu daha önce de yaptılar, Anita," dedi.

"Üzgünüm, Çavuş Hooper, sadece likantropların insan olmadığını ama normal insanlarla aynı haklara sahip olduğunu anlayan insanlarla birlikte çalışmaya alışkın değilim."

"İşimizi biliyoruz," dedi Hooper.

"Bunun farkındayım. Artık çenemi kapasam iyi olur."

Neredeyse gülümseyerek notlarına geri döndü.

"Kalp atışlarını metrelerce öteden duyabildikleri gerçeğini nasıl hallediyorsunuz?" diye sordu Edward ve ses tonundan bu konuda bir çözüm bulup bulmadıklarını gerçekten merak ettiğini anladım. Edward'ın birine böyle bir soru sormasından daha büyük bir iltifat düşünülemezdi.

"Kimse kalp atışlarını durduracak kadar sakin olamaz," dedi Hooper.

Vampirlerin bunu yapabildiğini düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. Bir yararı olmazdı. Birleşik Devletler'deki hiçbir polis gücü, operasyona vampirlerin katılmasına izin vermezdi. Bir polisseniz ve bir saldırıda 'hayatta kalıp' vampire dönüşürseniz kovulurdunuz. St. Louis'de Dave adında bir arkadaşım vardı. Görevdeyken vampire dönüşene kadar polisti ama gösterişli bir polis cenazesiyle onurlandırılmak yerine kovulmuştu. Polis ölülerine değer verirdi; öldükten sonra ortalıkta dolaşmaya devam etmedikleri sürece.

"Kalp atışlarını hepsi metrelerce öteden duyamıyor ve hayvan biçimindeyken işitme duyuları daha iyi çalışıyor."

Ona bakarken yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Sırıttı. "Şaşırmış gibisin, demek haklıyım."

Başımla onayladım. "Üzgünüm ama bazen flört girişimleri orada gerçekten güçlü bir zihin olduğunu bana unutturuyor."

O geniş omuzlarını silkti ama halinden memnun görünüyordu.

Yardımcı ekip lideri (ATL) olan Harry, Hooper'dan daha gençti fakat diğerlerinin çoğundan daha yaşlıydı. SWAT

genç erkeklere göre bir oyundu ve ekipte yaşı kırkın üzerinde bu kadar çok adam olması etkileyiciydi çünkü formlarını ve performanslarını koruyamazlarsa ayrılmak zorunda kaldıklarını biliyordum. "Şüpheliyle ilgili son görüntümüz insan biçimindeyken alınmıştı, dolayısıyla işitme ve koku duyuları uzaktan normal insanlarınkinden çok üstün değil. Onunla aynı odaya girdiğimizde de ne kokusu alırsa alsın zaten üzerine çullanmış oluruz."

"Dönüşürse ne yapacaksınız?" diye sordum.

Hooper kimseye bakmadan cevap verdi. "Aktif bir infaz emri varken dönüşürse öldürülür."

Hepimiz başımızla onayladık.

"İnsan biçimindeyken onları öldürmek daha kolay," dedi Olaf.

Memurlar ona baktı. Herkesin konuşurken başını kaldırmak zorunda kaldığı tek kişi oydu; sadece iki santim için olsa bile. "Seri katilin gündüz ininin yerini tespit etmeye çalışıyoruz, Jeffries, yani Minns'e canlı ihtiyacımız var."

Olaf'a nutuk çekebilecek başka birinin daha olması iyiydi. Hem memnuniyetimi gizlemek hem de Edward veya Bernardo'yla göz göze gelmemek için başımı çevirdim. Gülümsememin kahkahaya dönüşmesinden korkuyordum. Ortam giderek daha da geriliyordu ve herkes adrenalin dolmuştu. Likantropların bunu da sezebildiğini hatırladım. Ama bu konuda ne yapabilirdik ki? Gerçekten hayvan olsalardı kokumuzu gizleyecek şeyler kullanabilirdik ama çok tuhaf bir şey kokarsak da bir terslik olduğunu hemen anlarlardı. Bu yaratıklar hayvan duyularına sahip insanlardı. Bu onları öldürmeyi zorlaştırıyor, avlamayı teh

likeli hale getiriyordu. Gökyüzüne baktım. Güneş acımasızca ufuk çizgisine doğru alçalıyordu.

"Bunu hava kararmadan bitirmeyi biz de istiyoruz, Blake," dedi Harry.

"Üzgünüm ama hayatının çoğunu vampir avlayarak geçirince güneşin gökyüzünün neresinde olduğu konusunda fazlasıyla uyanık oluyorsun."

Harry çok ciddi görünüyordu. "Senin işini her gün yapıyor olmak istemezdim."

Keyifsizce gülümsedim. "Bazı günler ben de öyle."

Şerif Shaw bize yaklaştı. Sadece gözlem yapacağını umuyordum. "Yerel kaplanlar hakkında söylediklerinden fazlasını biliyorsun, Blake."

"Her birimizi saatlerce sorguya çektin, Shaw. Çok daha ileride olabilirdik ve belki, sadece belki, hava kararmadan işimizi bitirebilirdik. Ama artık mümkün değil. Elimizden geleni yapacağız. Yine de karanlık çökecek ve durum daha da kötüleşecek."

"Max'in yerinden yeni bir arkadaşla çıktığını duydum. Onun kaplanadamlarından biriyle el ele. Striptizcilere gerçekten düşkünsün, değil mi, Blake?"

Bu bana izlendiğimizi ya da Max'in izlendiğini gösteriyordu. Dahası bunu Edward bile fark etmemişti, dolayısıyla izleyen her kimse gerçekten iyi olmalıydı.

Shaw'un gözlerine bakabilmek için güneş gözlüğümü hafifçe indirdim. "Özel hayatıma gösterdiğin aşırı yakın ilgiden rahatsız oluyorum, Shaw."

Biraz kızardı. Bu ilginçti. Fark eden tek kişi de ben değildim. "Hazırlansan iyi olur, Şerif Shaw," dedi Hooper.

"Ne?" diye sordu.

"Bizimle birlikte içeri gireceksin, değil mi?"

"Girmeyeceğimi biliyorsun."

"Ajan Blake bizimle giriyor. Lütfen dikkatini dağıtma."

"Onu savunuyor musun, Hooper?"

Shaw bana öfkeyle baktı. "Polislerle yatmadığını sanıyordum, Blake."

"Bu da ne demek?"

"SWAT'la birkaç saat geçiriyorsun, aniden sana sırtlarını dönecek kadar güveniyorlar ve üstelik bir de amirlerine karşılık veriyorlar. Söyledikleri kadar iyi olmalısın."

Erkekleri bu kadar sık böyle -şoka girmiş halde- görmezsiniz ama ben şimdi görüyordum. Birinin ağzından çıkanlara inanamadığınız için ağzınızın açık kaldığı anlardan biriydi. Etraftan diğerleri de yaklaştı. Hoşlanmadıkları birini ablukaya alan bir sürüyü andırıyorlardı.

Hooper kısık sesle, bağırmadan ama net bir şekilde konuştuğu halde yine de duygularını hissettirdi. "Bu kadın bizimle omuz omuza bu eve girmek üzereyken sen dışarıda güvende kalmayı tercih ediyorsun."

"Artık eğitimli değilim," dedi Shaw. Yüzü sararmakla kızarmak arasında gidip geliyordu.

"Ama bir zamanlar eğitimliydin ve harekete geçme zamanı bu kadar yaklaşmışken kafamızı kurcalamaman gerektiğini gayet iyi biliyorsun."

Yeşil üniformalıların arasından geçip Shaw'a yaklaşarak kısık sesle konuşan Yamyam oldu. "Anita'ya hakaret etmek karını eve geri getirmez."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bizi işimizi yapmak yerine bir federal ajanı becermekle suçladığından beri hepimizi ilgilendirir."

Teğmen Grimes aniden grubun arasından geçerek yaklaştı ama sonraki birkaç saniyeyi engellemek için zamanında ulaşamayacaktı.

"Benden uzak dur, Rocco," dedi Shaw.

"Evet, doğru, sen de psişiklerden korkuyorsun. Ama şekil-değiştiricilerden nefret ettiğin gibi bizden nefret etmiyorsun çünkü karın bizden biriyle kaçmadı."

Bu sözler bana Shaw'un neden benden bu kadar nefret ettiğini bir anda açıklayıvermişti. Yamyam bunu amirinin amirine asla söylememeliydi ama... Onurumu -ve belki kendininkini- savunması hoşuma gitmişti. Yalnız olmamak güzeldi.

38

George Minns'in mesleği bar fedaisi olarak geçiyordu ama Victor onun klanlarının bir infazcısı olduğunu söylemiş ve Victor'ın babası için pek de yasal sayılmayabilecek şeyler yaptığını ima etmişti. Jean-Claude'un işini koruyan fareadamların çoğunun polis kayıtları vardı veya bazıları yakalanmamıştı, dolayısıyla sorun çıkaramazdım. Son zamanlarda bunu yapmaya pek hakkım yoktu zaten. Nihayet büyüyordum.

Küçük pencereli metal kalkanı olan adamı öne aldık. Hatta elinde küçük bir koçbaşı olan bir adam da vardı. Ekibin geri kalanı tam teçhizat donanmış ve silahlarını hazırlamıştı. Her birimiz -Edward, Olaf, Bernardo ve benekip üyelerinden birine atanmıştık. Gittikleri her yerde onları izleyecektik. Banliyöler keskin nişancı yerleştirmek için iyi değildir ama onları yine de yerleştirmiştik ve bazıları

Minns'in evinin yakınındaki terk edilmiş evlerdeydi. Orada olduğumuzu bilmemesi gerekiyordu ama bu kadar çok adam ve bu kadar çok prosedür varken yapabileceğimizin en iyisi buydu. Ve bu kadar çok adam olmasının avantajlarından biri, bütün süre boyunca evin arkasını gözleyecek gözler olmasıydı, yani kaçmadığını biliyorduk. Onu orada görmüşlerdi ve kimse gittiğini rapor etmemişti, demek ki hala oradaydı. Herkesi görev yerine yerleştirmek fazla zaman alıyordu. Oysa sorunlarımızın en küçüğü buydu ve sükunetimi korumakta zorlanıyordum. Kapris yapmıyordum ama artık ortalıkta dolaşmaya başlamak istiyordum ve bunu yapamıyordum. Sigara içmenin veya beklerken başka bir şey yapmanın ilginç bir fikir gibi göründüğü anlardan biriydi. Güneşin gökyüzünde alçaldığını görüyordum ve nabzımın hızlanmasını engellemeye çalışıyordum. Vittorio ve adamlarıyla karanlıkta karşılaşmak istemiyordum. Başka birine değilse bile hissettiğim şeyin korku oluğunu kendime itiraf ettim. Bir seri katil bana kutuda insan başı göndermiş ve ödümü patlatmıştı; buyrun bakalım.

Başka bir ekip üyesinin uzakta bir yerde yerini almasını beklerken zamanın ne kadar değerli olduğunu bir kez daha açıklamaya çalıştım. Ben Hooper'la birlikteydim ve bu da ön safta olacağım anlamına geliyordu. Oraya kimlerin gireceğine nasıl karar verdiklerini bile bilmiyordum.

"Hooper, adamlarınızı gün ışığında öldürdüler. Hava kararduğında vampir de onlara yardım edebilecek ve çok daha kötü olacak."

"Ne kadar daha kötü?" diye sordu.

"Böyle oyalanmaya devam edersek öğreneceğiz."

"Emirlere karşı gelemem, Blake."

Başımla onayladım. "Senin hatan olmadığını biliyorum ama riske girenler sen ve adamların olacaksınız."

"Hem benim adamlarım hem de seninkiler," diye düzeltti.

Başımla onayladım. "Onların benim adamlarım olduklarından pek emin değilim ama evet, senin adamların ve biz."

"Doğaüstü ajanlarının katı bir hiyerarşik yapısı olmadığını duymuştum."

Güldüm. "Öyle de denebilir."

Gülümsedi. "O zaman kimin ne yapacağına nasıl karar veriyorsunuz?"

"Ted en deneyimli olanımız ve sık sık onun kontrolü ele almasına izin veriyorum. Bazen o da aynı şeyi bana yapıyor. Otto ve Bernardo'yla daha önce de çalışmıştım, dolayısıyla birbirimizin güçlü ve zayıf yönlerini biliyor sayılırız." Omuz silktim. "Çoğunlukla kendi başımıza çalışıyoruz ve birlikte çalıştığımız polis gücünün yapısına uyum sağlamak zorunda kalıyoruz. Gerçi çoğunlukla yalnızız."

"Yalnız Kovboy gibi," dedi ve elini kaldırdı. "Örümcek'e ne söylediğini hatırlıyorum. Yalnız Kovboy bir Teksas Korucusu'ydu."

Gülümsedim. "Evet fakat bu yalnız adam zihniyeti doğaüstü masada bir hayli yaygın. O kadar uzun zamandır tek başımıza çalışıyoruz ki başkalarıyla pek anlaşamıyoruz."

Bu iş için bana bile fazla genç gibi görünen, iri mavi gözleri ve kendisini daha büyük göstermesini umarak iyice kısa kestirdiği saçları miğferinin altında tamamen gizlenmiş bir çocuk araya girdi: "Söylentilere bakılırsa sen başkalarıyla gayet iyi anlaşıyormuşsun."

"Georgie," dedi Hooper.

Hooper bana mahcup gözlerle baktı.

"Mesele sadece Shaw'un kişisel sorunları değil, değil mi?" diye sordum.

Hooper onca teçhizatın altında omuz silkti. Belki de beklemenin gerginliğinden ve bu gerginlik bittiğinde çok farklı ve yepyeni bir gerginliğin başlayacağını bilmekten kaynaklanıyordu. "Tam olarak ne duydun, Georgie?" diye sordum.

Çocuk huzursuz oldu. İma etmek tamamdı da yüzüme karşı detayları anlatmak farklıydı tabii.

"Hadi, Georgie Porgie, bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa lanet olasıca çeneni kapa."

Diğerleri bizi izliyor, dinliyor ve olacakları görmeyi bekliyordu. Yamyam çevre grubunda olduğundan onurumu savunamazdı ve anlaşılan Hooper da beni sadece dışarıdan kişilere karşı savunuyordu. Edward yakınlarda bir yerde sessizce duruyor, kendi savaşımı bana bırakıyordu çünkü bir yetişkin olduğumu biliyordu.

Georgie'nin yüzü sertleşti ve bana söyleyeceğini anladım. Muhtemelen adıyla dalga geçmemeliydim. Her neyse. "Şehrinizin vampir efendisiyle birlikte yaşadığını duydum."

"Eee?" dedim.

Öfkeli yüzünü daha da öfkeli göstermeye çalıştı. "Ne eee?" diye sordu.

"Aynen," dedim.

Bernardo araya girdi: "Yani, Georgie, *evet, şehir efendisiyle birlikte yaşıyorum, ne olmuş?* demek istiyor."

"Seni düzdüğünü de duydum," dedi Georgie.

Bernardo güldü.

"Tanrım, onunla ilk çalıştığım günden beri ben de külotunun içine girmek için can atıyorum."

Yapabildiğim tek şey başımı iki yana sallamak oldu. Olaf kaşlarını çatmıştı. Edward yüzünü tarafsız tutmaya çalışıyor ve başarıyordu. Ama Bernardo herkesin dikkatini çekmişti.

"Ve?" dedi Sanchez araya girerek.

"Kendisine sor, karşında duruyor," dedi Bernardo.

Hepsi bana baktı. Keyifsizce gülümsedim. "Hayır."

"Hayır," dedi Bernardo dramatik bir sesle. "Hayır, dedi ve demeye devam ediyor. İki yıldır deniyorum ve hala hayır diyor." Şu hale bakın, der gibi elini sallayarak omuz silkti. "Çocuklar, ben hala havamı alıyorsam sizce kaç kişinin söylediğiniz gibi bir vuruş şansı olmuştur?"

"Ben hedef değilim," dedim.

Bernardo beni işaret etti. "Gördünüz mü? Anita kolay değildir. Hiçbir şekilde."

Bu onları güldürdü. O anda Bernardo daha önce yaptığı gibi benden bir öpücük alabilmek için yaklaştı. Ama tuhaf bir şekilde, onurumu koruma çabası karşısında teşekkür bile edemedim. Sadece tiksintiyle başımı iki yana salladım.

O sırada telsizlerin çıtırtısı duyuldu. "Harekete geçiyoruz," dedi Hooper. Herkes bıraktığı malzemelerini toparlayarak hazırlandı. Hooper bana döndü. "Anita, sen benimle geliyorsun." Gerginliğin daha da arttığı açıkça hissediliyordu.

"Herhangi birimizi kazara vurmamaya çalış, Anita," dedi Sanchez.

"Seni vurursam, Sanchez, bu kazara olmaz."

Diğer adamlar ya teşvik eden ya da aşağılayan sesler çıkardı. Bana Hooper'ın benimle birlikte girmek istediği

söylenmişti çünkü dört ajan arasında resmi taktik eğitimi almayan tek kişi bendim. Bana söyleneni yapıyordum. Harekete geçtiği anda hemen harekete geçebilmek için Hooper'ın yeleğinin arkasını sol elimle tuttum. Diğer elimle, kazara kimseye dönmemesi için taktik askısında duran MP5'imi tutuyordum. Ve nihayet yerimizden fırladık.

39

SWAT'la birlikte son çalıştığımda kapıdan ışık bombalarıyla girmiştik ve kurtarmaya çalıştığımız kurban dışında evin içindeki her şeyi vurma iznimiz vardı. Bu kez kapıyı vurduk.

Çavuş Hooper kalkan adamının arkasından seslendi ki adı Hitch olan adamın omuzlarının genişliği, benim boyum kadardı. "Vegas Polisi, arama emri. Kapıyı açın!" Güzel, net, güçlü bir sesi vardı. Hazırlıklı olmama rağmen yerimde sıçradım. İki kez daha tekrarladı.

Victor'm enerjisi arkamızdaki sıcaklıktan, çok gerilerden yayılıyordu. Bağıracak kadar yakın olmadığından, önden enerjisini göndermekle yetinmişti. Bazı açılardan bu sesinden daha iyiydi. İnsanlar bir sesi taklit edebilirdi ama kimse gücü taklit edemezdi. Bazı açılardan da iyi değildi. Sesi içeri gömülmeye çalışan bir el gibi boğazımı sıkan bir

etki yaratmazdı. Neredeyse tadını almamama yetecek kadar enerjiyi geri itmek için metafiziksel kalkanlarımı kaldırdım. Bu dev bir ağırlığı itmek gibiydi. Daha önce bu kadar güçlü başka bir likantropla karşılaşmamıştım.

Gregory Minns klanının "kralından" gelen enerjiyi hisseder ve iyi adamsa kapıyı açardı. Kötü adamsa ya kaçar ya da savaşırdı.

Hooper'ın yeleğini daha sıkı tutarken nabzımın hızlanmasını engellemeye çalıştım. Diğer adamlardan yayılan adrenalini ve kendi gerginliğimi hissedebiliyordum. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı. Victor'ın gücüyse durumumu daha da zorlaştırıyordu. Karşı koymazsam sakinleştirici etki bile yapabilirdi ama onu kucaklama lüksüm yoktu. İçimdeki kaplanlar bundan çok fazla hoşlanmıştı. Gözlerimin arkasında başlarını yukarı kaldırıp kükrediklerini görebiliyordum. Titreşimleri bütün vücuduma yayılıyordu ve yapabildiğim tek şey nabzımı düzgün, nefesimi yavaş tutmaktı çünkü bedenimin kontrolünü kaybetmediğim sürece yaratıklarım bana zarar veremezdi. Yani çok fazla.

Victor'm kapıdan konuşmasına izin verilmesini tercih ederdim.

"Bu da ne böyle?" dedi Sanchez. "İçerideki kaplan mı?"

"Sessiz ol," dedi Hooper.

Sanchez, Victor'ın ve belki benim kaplanlarımın enerjisini hissedebiliyordu. Bu adamın enerjiyi hissedebildiğini aklımdan çıkarmamalıydım. İçeri girdiğimizde yapacaklarımı değiştirebilirdi.

Hooper tekrar bağırdı: "Minns, aç kapıyı!"

O kızılötesi görüntülerdeki gibi evin içinde dolaşan enerjiyi hissettim ama görüntü değil hisli. Kapıda, diye-

cektim neredeyse ama kesin olarak bildiğim tek şey oradakinin bir kaplanadam olduğuydu. Minns olup olmadığını bilmiyordum. Kapının diğer tarafında bir kaplan olduğunu 'hissettiğimi' söyleyip söylememek konusunda tereddüt ederken kaplanadam seslendi.

Kapının arkasından duyulan bir insan sesiydi. "Kapıyı açıyorum, ateş etmeyin, tamam mı?" Kapı açılmaya başladı ama SWAT ona hareketini tamamlama fırsatı vermedi. Herkes içeri doluşurken ben de Hooper tarafından sürüklenerek onlara katıldım.

Herkes bağırıp çağırıyordu. "Eller yukarı! Dizlerinin üzerine!" Minns kendisine söyleneni yaptı ve silahlarını doğrultmuş memurlarla sarıldı. Çok sakin görünüyordu. Aslında böyle bir durumda olması gerekenden daha sakindi. Bu beni rahatsız etmişti.

Saçları beyaz denebilecek kadar açık sarıydı ama beyaz değildi. Memurların vücutlarının ve bacaklarının arasından gözlerini gördüm. Gözleri mükemmel kaplan mavisiydi ve bana bakmaktan başka bir amaçları yokmuş gibiydi. Bundan da hoşlanmamıştım.

Ama dişi beyaz kaplanım hoşlanmıştı. Yüzeye yaklaştı. Nefesimi kontrol ediyor, nabzımı yavaşlatmaya çalışıyordum ama Minns'in gücünü hissedebiliyordum. Victor'inki gibi farklı ve güçlüydü. Bu klanın baskın olan üyeleri daha... Sanki gücü yiyebilirmişim gibi daha kıtır bir tarzdaydı ve sanki ortasında dokulu ve karamelli bir krema varmış hissi veriyordu. İyice çiğnemeniz ve yutmak için çabalamanız gereken ama tatlı olduğu için bir lokma daha isteyeceğiniz bir şey gibi. El ve ayak bileklerine kelepçeler takılırken bana bakıyordu. Polis hiçbir şeyi şansa bırakmı-

yordu. Kaplan, yapmaları gereken her şeyi yapmalarına izin veriyor, bana bakmayı sürdürüyordu ve bakışlarının ağırlığından kaçamadığımı hissediyordum.

"Kapıyı sana açardım, Küçük Kraliçe, yapman gereken tek şey sormaktı," dedi çok yoğun ve ağır bir sesle.

Hooper bana döndü. "Seninle mi konuşuyor, Anita?"

Başımla onayladım.

Edward koluma dokundu ve yararı oldu ama o mavi gözlere bakmaya devam ediyordum. Bernardo, Minns'le arama girdi. Bakışmamızı bölünce nihayet geri çekilebildim. Benim neyim vardı böyle?

Minns ve diğer SWAT üyelerinden ayrılarak kapının yanına gittim. Edward kısık sesle sordu: "Sorun ne?"

Başımı iki yana salladım. "Emin değilim."

"Vampir bakışları varmış ve seni etkilemiş gibiydin."

"Biliyorum."

İçimdeki kaplanları derinlere itmeye çalıştım ama Victor'ın enerjisi her yanımı sarmıştı. Sanki hava onunla doluymuş gibiydi. Enerji içimdeki kaplanları sürekli yüzeye çekiyordu. Lanet olsun.

Hooper bize katıldı. "Minns'le aranızda ne oldu öyle?"

Psişik olmayanlara metafiziksel şeyleri açıklamaktan nefret ediyorum. Mağarada büyümüş birine gün ışığını anlatmaya çalışmak gibi. Ateşin ışık olduğunu bilirsin ama yemeğini pişiren ateşin bütün gökyüzünü aydınlatacak kadar parlayabileceğini nasıl açıklarsın? Yapamazsın. Yine de denersin.

"Sanırım benden hoşlanıyor."

Hooper bana sert bir bakış attı ama iyi niyetliydi. Gri gözleri Edward'ınkiler kadar soğuk olabiliyordu; neredey-

se. "Kimse o kadar çabuk arkadaş edinmez, Blake. Sen onu tanıyorsun, o da seni."

"Bu adamla daha önce hiç karşılaşmadığıma yemin ederim."

"Sana takma isimle seslendi, Blake. Küçük Kraliçe dedi. Sevimli. Tanımadığın insanlara takma isimlerle seslenmezsin."

Hooper'a ne kadarını açıklayabileceğimi düşünürken Victor'ın yaklaştığını hissettim. Eve doğru yürüdüğünü biliyordum. Lanet olsun!

Başımı iki yana salladım. "Victor'ın enerjisini kısması gerek, yoksa boğulacağım."

"Ne?"

"Dışarıdaki kaplanadam gücünü lanet olasıca bir nehir gibi eve akıtıyor," dedi Sanchez. "Yerdeki kaplanadamı sakinleştirdiğini biliyorum ama benim tenim ürperiyor, Sonny."

Hooper bir bana bir Sanchez'e baktı. Gözle görülür bir çabayla öfkesini bastırdı. "Yani sen ve Sanchez, Victor'ın gücünü mü algılıyorsunuz?"

"Evet," dedim.

"Güzel, bu neden sarardığınızı açıklıyor. Ama daha önce hiç karşılaşmadığını söylediğin Minns'in nasıl olup da sana takma isimle seslendiğini ve sadece isteseydin kapıyı açacağını söylemesini açıklamıyor. Üzgünüm, bu türde bir konuşma ciddi bir ilişkiyi akla getiriyor."

"Ya da yattığı birini," dedi Bernardo.

Hepimiz çatık kaşlarla ona baktık. Özür dileyen bir tavırla ellerini kaldırdı. "Sadece bazı kadınların kişinin üzerinde bu etkiyi yaptığını söylüyorum."

"Bana yardım etme," dedim.

Sırıttı ve odanın ortasında duran şüphelinin yanına döndü. Hooper bana yine soğuk gözlerle baktı. "Ama o haklı."

"Bak, kaplanların hepsi bana *Küçük Kraliçe* diye sesleniyor."

"Neden? Hem şehre bugün geldiğine göre Minns bunu nereden bilebilir?"

Sanchez ve ben kapıya bakıyorduk çünkü o gücün içeri girmek üzere olduğunun farkındaydık. Sanchez M4'ünü kaldırmıştı ama doğrultmamıştı, ben de kendi silahımı okşuyordum. Victor yapacağını bildiğimiz gibi kapıdan girdi.

"Çavuş, şurada duran saygın vatandaşımıza gücünü kısmasını söyler misin?" dedi Sanchez. "Onun yüzünden başım ağrıyacak."

"Sen söyle, Sanchez. Benim henüz ajanla konuşmam bitmedi."

Sanchez bana neredeyse acıyarak baktı ve polis eskortuyla kapıda duran Victor'a doğru yürüdü. Hooper tekrar bana döndü. Edward koruyucu bir tavırla aramıza girdi. Olaf da yaklaşmıştı ama bakışlarını kaplanadamdan pek ayırmıyordu. Bana olan ilgisini işle karıştırmadığını görmek güzeldi. Edward'ın Hooper'a karşı davamı savunmak için mi, yoksa beni Olaf'a karşı korumak için mi yaklaştığından emin değildim.

"Shaw anlattığından daha fazlasını bildiğini söyledi ama kişisel sorunlarının yargısını bulandırdığına inanmayı tercih ettim." Hooper başını iki yana salladı. "Ama şimdi buradaki küçük arkadaşımız seni ele verdi, Blake. Onunla ne zaman tanıştın?"

Nefes almaya çabalıyormuşum ama daha fazla havaya kavuşuncaya kadar anlamamışım gibi hava aniden hafifledi. Kapıya baktığımda Victor'ı odanın içinde buldum ve Sanchez'in başparmağıyla onay işareti verdiğini gördüm. Aynı şekilde karşılık verdim. Psişik sorunlardan rahatsız olan tek kişi olmamak aslında güzeldi. Tencere yuvarlanır kapağını bulur.

"George Minns'le daha birkaç dakika önce tanıştım. Onunla aramda geçen her şeyi gördün zaten."

"Yalan söylüyorsun," dedi Hooper.

"Yalan söylemiyor," dedi Edward.

"Erkek arkadaşının yorumunu duymaya ihtiyacım yok."

"Erkek arkadaşım olmadığını söylememin bir yararı olur mu acaba?" diye sordum.

"Hayır," dedi Hooper. "O kaplanadam sana takma isimle seslendiği anda benim gözümdeki güvenilirliğini kaybettin, Blake."

"George'u sakinleştirme çabam sana ve Memur Sanchez'e de yayıldığı için üzgünüm, Ajan Blake," dedi Victor yanımıza gelip. Gücü bir davul derisi gibi gergindi. Titreşimini hissedebiliyordum ama hepsi buydu. Kendini çok sıkı kilitlemişti.

"Kasıtlı olmadığı sürece sorun yok."

"Annemin neler yapabildiğini hissettin. İnan bana, kasıtlı olanı daha kötü olurdu."

Başımla onayladım. Ona inanıyordum.

"Ajan Blake'le ilk olarak ne zaman tanıştınız, Bay Belleci?" diye sordu Hooper.

"Bugün öğleden sonra," dedi Victor.

"George Minns onunla ilk kez ne zaman karşılaştı?"

Victor kaşlarını çattı. "Daha önce karşılaştıklarını sanmıyorum."

"Ajan Blake'e küçük kraliçe diye seslendi. Bu yabancılar için bir hayli kişisel."

Victor gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "*Küçük Kraliçe*, Ajan Blake için kullandığımız bir takma isim."

"Onunla bugün öğleden sonra tanıştınız ve şimdiden bir takma isim verdiniz, öyle mi? Ve Minns onunla az önce tanıştı ama takma ismi biliyordu. Biriniz yalan söylüyor... Ya da hepiniz birden."

"Yemin ederim ki Ajan Blake'le yeni tanıştık. Oldukça sıradışı psişik yetenekleri kaplanlara onu bir küçük kraliçe olarak hissettirdi. Kişisel bir takma isim değil, daha çok bir unvan."

"Peki bu unvanı nasıl kazandı?"

"Psişik enerjisinin gücüyle."

"Sanchez," dedi Hooper.

"O güçlü bir psişik, Çavuş Hooper."

"Yamyam'ın ne dediğini biliyorum fakat Blake'in gücünün Victor'ın söylediğini yapıp yapamayacağını ve hepsinin yalan söyleyip söylemediğini merak ediyorum."

"Blake güzel gizliyor. Bu soruya cevap verebilmek için onu kasıtlı olarak okumam gerekir ve söz konusu psişiğin izni olmadan veya hayatların söz konusu olduğu acil durumlar dışında bunu yapmak psişik protokole aykırıdır."

"Tüzükleri ezberlemiş gibisin," dedim.

Başıyla onayladı. "Ezberledim."

"Yamyam doktorla birlikte dışarıda. Seni tekrar okuyabilir," dedi Hooper.

Başımı iki yana salladım. "Tekrar zihnime girmesine izin vermiyorum."

"O halde Sanchez'in seni okumasını istiyorum. Kaplanadamları böyle etkileyecek kadar güçlü olup olmadığını bilmeliyim."

"Sanchez'e o kadar güçlü görünmeyebilir çünkü o bir insan," dedi Victor.

"O benim uzmanım ve Blake'i okumasını istiyorum. Ve sen, ekibimden uzak dur."

İç çekerek Sanchez'e döndüm. "Bunun işe yaraması için benden ne istiyorsun?"

"Kalkanlarını indir," dedi Sanchez.

Başımı iki yana salladım. "Hepsini indiremem."

"O halde biraz indir," dedi.

"Victor daha uzağa gidebilir mi?"

"Neden?" diye sordu Hooper.

"Onun klanına karşı kendimi kalkanlamakta zorlanıyorum. Nedenini bilmiyorum ama güçleri bana sıkıntı veriyor."

"Georgie, Bay Belleci'yi binadan çıkar," dedi Hooper.

Georgie hiç itiraz etmeden gelip söyleneni yaptı. Bu, çoğu polisin biz Doğaüstü Masası'ndaki ajanlardan daha iyi olduğu şeylerden biriydi: Hiç tartışmadan emirlere uyarlardı.

Victor da itiraz etmeden binadan çıktı. Diğerleriyse sanki istemişim gibi -oysa istememiştim- biraz geri çekildi. Sanchez ve ben, Minns'in koyu kahverengi halısı ve sıradan mobilyalarla dolu oturma odasının ortasında durduk. İnsanlar doğaüstü yaratıkların evlerinin hep sıradışı olmasını bekler ama açıkçası çoğunlukla başka insanların

evlerine benzer. Ayda bir kez posta bürünmek sizi farklılaştırmaz.

Sanchez başlığını biraz daha çıkardı ve terden ıslanmış siyah saçları ortaya çıktı. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes alarak kalkanlarımı indirdim. Jean-Claude ve kendi ailemden bu kadar uzaktayken hepsini asla indirmezdim. Asla. Yaptığım şey daha çok biraz hava girsin diye bir arabanın penceresini aralamak gibiydi.

Sanchez bir elindeki eldiveni çıkarıp sıcağı hissedebilirmiş gibi elini bana uzattı. "Tanrım, auran enerjiyle çatırdıyor. Kalkanlarını tamamen indirirsen yanacakmışsın gibi." Sonra gözleri başının arkasına döndü ve gözkapakları titreşti. "Ama gece alev almış ve dünyayı yutacakmış gibi kapkara yanacak."

Sendeledi ve otomatik bir hareketle onu yakalamak için atıldım. Eli kasılarak benimkini kavradı ve aniden kalkanlarım indi. İkimiz de darbe almış gibi dizlerimizin üzerine çökmüştük. Psişik çekiç ikimize de vurmuştu ve güce binmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Beni korkutacak başka bir uzmanları daha olabileceği aklıma gelmemişti. Psişik açıdan bir ortamdaki en büyük ayı olmaya o kadar alışmıştım ki Sanchez'in de öyle olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Oysa şimdi çok geçti ve ayı ikimizi de yiyecekti.

40

Sanchez kısmen kalkmış kalkanlarımın arasından bakmaya çalıştı ve aşırı güçlüydü. Diğer bir deyişle, tokalaştığımız zaman bütün uzmanlar arasında beni etkileyen tek kişi olduğunu hatırlatıyordu. Bir gün içinde ikinci kez bir insan tarafından zihnim düzülüyordu ki bu bir rekor sayılırdı.

Gücünü hissettim ama dingin bir suya bakmak gibiydi; dipte uzanan ve teknenizi parçalayıp sizi batıracak kayaları her zaman göremezsiniz.

Bir an sakindi; bir an sonra kalkanlarımı yara gibi yırtıp açmıştı. Gücü o yaradan akıyordu ama bekleyen başka şeyler vardı ve onlar da enerjiyi anahtarınızın peşinden gelen soyguncu gibi takip ediyordu.

Önce vampiri hissettim; güçlüydü ama sadece vampirdi. Sanchez'in ceketinin altında nefes alıyordu. Ona

karşı savaşmadım çünkü Vittorio olmasını umuyordum. Gücünü tatmak için, ağzınızda tuttuğunuz ve ağzınızı, burnunuzu, tüm duyularınızı kaplayana kadar ısıttığınız şarap gibi çektim. Bu oysa, kokusunun hafızamda kalmasını istiyordum çünkü onu kendi gücünü kullanarak takip etmem mümkün olabilirdi; tabii bana biraz daha verirse.

"Nedir bu?" diye sordu Sanchez.

"Kötü adam," diye fısıldadım.

Onun da gücü itmeye çalıştığını hissettim. "Bana yardım etme," dedim.

"Oldukça iyiyimdir."

"Yapma..."

Ama cümlemi tamamlamaya zamanım olmadı, çünkü başka bir şey bizi buldu. Bütün Vampirlerin Kraliçesi Marmee Noir. Ama bu, sizi ikimizin de üzerimize boşalan canlı karanlık dalgasına hazırlamazdı. Eğer ilk vampir Vittorio'ysa, gelen yeni güç onun zayıf gündüz enerjisini boğup diğer her şeyi yutuverdi.

Meşalelerle aydınlatılmış bir mağarada soğuk taşların üzerinde diz çökmüştüm. Sanchez de yanımdaydı ve hala elimi tutuyordu. Başını kaldırdı.

"Nedir bu?"

Bedenlerimizin hala Vegas'taki o evde olduğunu biliyorduk ama zihinlerimiz çok uzaklardaydı.

Meşalelerin arasındaki gölgelerde bir şey kıpırdadı. Siyahlara bürünmüştü ve siyah bir pelerin mi giydiğini, yoksa kendini karanlığa mı dönüştürdüğünü bilemiyordum. Zarif ayağı ışıkta göründü ve minik inciler ışığı yansıttı. O ayakkabıları daha önce St. Louis'de neredeyse fiziksel olarak ortaya çıktığı zaman görmüştüm.

Vücudu bin yıldır saklandığı üst kattaki bir odada olmalıydı ama şimdi karşımda duruyordu. Bu bir rüya mıydı? Yoksa gerçekten uyanmış mıydı?

"Bedenim hala uyuyor," dedi, düşüncelerimi okuyarak, "ama artık etin içinde hapis değilim."

"Nedir bu?" diye sordu Sanchez.

"Ona gösterelim mi, nekromansi ustası?"

"Hayır," dedim.

"Bakalım zihni sağlam kalabilecek mi?"

"HAYIR!" diye bağırdım ve bizi geri getirmeye çalıştım ama kollarını iki yana açtı ve pelerin mükemmel bir siyahlıkla her yeri karanlığa boğdu. Yasemin kokusu beni boğuyordu. Başka bir şeyin tadını alamıyordum.

Sanchez elimi sımsıkı tutmuştu. "Anita, Anita, sen iyi misin?"

Konuşamıyor, nefes bile alamıyordum. Tutunacak başka bir şey olmadığı için Sanchez'e bütün gücümle tutunmuştum ama Marmee Noir kendini boğazıma boşaltıyordu. Daha önce olsa beni bu şekilde öldüreceğini sanabilirdim ama şimdi düşüncelerini çok açıkça görebiliyordum. İstediği beni öldürmek değil, bana sahip olmaktı. Üst katta yatan bedeni çok uzun zamandır kullanılmamıştı ve onu onaramıyordu. Bu yüzden yenisini istiyordu. Benimkini istiyordu.

Karanlıkta aniden bir ışık parladı. Işık güneşin doğuşu gibi geldi ve Marmee Noir geri savrularak düşerken bir çığlık attı. Oturma odasında Sanchez ve Edward'ın kollarında kendime geldim. Oda, yıldızlar gibi parlayan haçlarla doluydu. Ben soluklanmaya çalışırken herkesin haçı parıldıyordu. Edward halıya kusabilmem için beni çevirdi.

Su olamayacak kadar koyu kıvamlı ama şeffaf bir şey tükürdüm. Çiçek kokuyordu.

Edward işim bitene ve kıpırdayamayacak kadar zayıf düşene dek beni tuttu.

"Katilimiz miydi?" diye sordu Hooper, sonunda. "Aradığımız vampir miydi?"

"Bir vampirdi," dedi Sanchez, "ama burada, Vegas'ta olduğunu sanmıyorum."

Başımı iki yana salladım. Sesim boğuktu. "Vegas'la hiçbir ilgisi yok."

"Karanlık seni yemek istiyor," dedi Sanchez.

"Evet, istiyor. Kalkanlarımı indirmememin bir nedeni var, Sanchez. Onlarla bir daha uğraşma."

"Özür dilerim," dedi. "Neydi bu böyle?"

Başımı iki yana salladım. "Kabuslar."

"Lanet olsun," dedi.

"Sanchez, konuş benimle," dedi Hooper.

"Ajan Blake yeterince güçlü, Çavuş. O kadar ki kalkanlarının ötesine geçebilirseniz, kaplanların ona Annie Lanet Olasıca Oakley diye bile seslenmesini sağlayabilir, tabii böyle bir unvanları varsa."

"Sen ne gördün, Sanchez?" diye sordu Hooper.

Sanchez bana baktı ve aramızda anlaştık. "Kabuslar, Çavuş. Blake kabuslarla savaşıyor ve onlar da karşılık veriyor."

"Bu da ne demek be?"

Sanchez başını iki yana salladı ve kalkmasına yardım eden adamın koluna tutundu. "Yani güneşi yüzümde hissetmek istiyorum ve bir daha asla ama asla Blake'in kalkanlarını indirmesini istemiyorum. Bu arada, bunu isteyerek yapmadım, Blake. Özür dilerim."

Doğrulup oturmaya çalıştım ve bunu yapabildiğimi fark ettim ama Edward'ın eli yine de dayanılacak güzel bir şeydi. "Sorun değil derdim ama ne yazık ki sorun. Neredeyse bana zarar veriyordun, Sanchez. Hem de çok."

"Biliyorum..." Sanchez sinirli bir şekilde hafifçe güldü. "Seni incitmek isteyen şeyi gördüm, Blake. Keşke görmeseydim. Geceleri nasıl uyuyorsun sen yahu?"

Edward kalkmama yardım ederken neredeyse düşüyordum. Olaf diğer koluma girdi ama kendimi çekip kurtaracak kadar dengeli değildim. O anda her yardımı kabul edebilirdim. "Rahat uyuyorum," dedim.

"O halde demir iradeli birisin." Sanchez kapıya bakarken o kadar sarsılmış haldeydi ki Hooper onun kapıya gitmesine yardım etmesi için başka bir memur çağırdı.

Sanchez dışarı çıktıktan sonra Hooper bana döndü. "Sanchez sağlamdır. Ne gördü de bu kadar sarsıldı ki?"

"Bilmek istemezsin," dedim.

"Kutsal eşyalarımız 'Dört Temmuz'muş gibi parladı. Ne tür bir vampir bunu uzaktan yapabilir?"

"Asla öğrenmemek için dua et, Hooper." Derin bir nefes aldım ve ikisini de bıraktım. Edward bırakınca Olaf da bıraktı.

Hooper bir bana bir Edward'a baktı. "Ne olduğunu sen biliyor musun, Forrester?"

"Evet," dedi Edward sakince.

"Nedir?"

"En güçlü vampir," dedi Edward.

"Ne demek bu?"

"Hepsinin kraliçesi," dedim. "Ve hissettiğim her şeyden daha güçlü. Hala Avrupa'da bir yerlerde. Amerika'ya asla gelmemesi için dua edin."

"Yani bunu ta Avrupa'dan mı yaptı?" diye sordu Hooper şüpheci bir tavırla.

Ona öfkeyle baktım. "Evet, öyle. Adamın kalkanlarımı indirdi. Göğsüne bir kurşun girmeden hemen önce çelik yeleğini birinin çıkarması gibi. Bana olanları kendin gördün."

"Sanchez'in seni böyle mahvetmesini istemedim, Blake."

"Elbette," dedim.

Kaşlarını çattı. "Psişik boklardan nefret ediyorum ama canının yanmasını istemedim." Bunu söyledikten sonra dönüp kapıdan çıktı.

Edward bana doğru eğildi. "Sen iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Tabii," dedim sonra.

"Yalancı," dedi Bernardo. Ama hem Edward'dan hem de Olaf'dan daha uzakta durduğunu fark ettim. Ona güvenmememin bir sürü nedeni vardı.

"S..tir," dedim.

Sırıttı. "Umarım."

Gözlerimi devirdim ama bir şeyleri bir perspektife yerleştirmeme yardımı olmuştu. Görünüşe bakılırsa Karanlıkların Anası beni yeme fırsatı bulabilmek için kalkanlarımın hemen dışında bekliyordu. O kadar korkmuştum ki tenim buz gibiydi. Çöl sıcağına çıkıp ısınacaktım. İyileşecektim. Buna inanmaya çalışıyordum ama halının üzerine tükürdüğüm şeye baktım.

"Bu pislik ne?" diye sordum.

Edward ondan duymaktan nefret ettiğim tek şeyi söyledi: "Bilmiyorum." Edward cevapları bilmiyorsa başımız ciddi dertte demekti.

41

Edward arabayı kullanırken ben Jean-Claude'u aradım. Bernardo ve Olaf'ın duyup duymamasını umursayacak halde değildim. Karanlıkların Anası beni yemek için kalkanlarımın hemen dışında bekliyordu. Duygularının bir kısmını hala hissedebiliyordum. En öncelikli olanı korkuydu. Neden korkuyor olabilirdi ki?

Jean-Claude biraz nefes nefese bir halde cevap verdi. "*Ma petite*, bir şeyin sana ulaştığını hissettim. Korkunç ve karanlık bir şeyin. Eğer Vittorio'ysa hemen Las Vegas'tan ayrılmalısın. Hiç zaman kaybetmeden. Hava kararmadan."

"O değildi," dedim.

"Kimdi peki?" diye sordu.

Cep telefonuna ve sesine cankurtaran simidiymiş gibi sarıldım. Hala o kadar korkuyordum ki dilimde metal tadı vardı. "Marmee Noir."

"Hissettiğim şey öncekilerden çok farklıydı. Daha küçük, daha..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "...insandı."

Jean-Claude göremese bile başımla onayladım. "St. Louis'deki kilisede olduğu gibi küçüktü. Şu incili terliklerini giymişti."

"Belki de dinlendiği odada gerçek bedeninin ayaklarında onlar vardır."

"Odada değildi, Jean-Claude. Belle Morte'yi -ya da her kimse- aramalı ve onlara mağaranın altındaki odada dolaştığını söylemelisin. Pencerelerinden görünen mağara. Oraya inmiş."

Fransızca konuşarak uzun bir küfür savurdu. Benimle konuşurken yine İngilizceye döndü. "Diğerlerini arayacağım. En çabuk şekilde de sana döneceğim. Bu bitene kadar sana bir kilisede kutsal eşyalarla birlikte saklanmanı öneririm."

"Yakalamam gereken bir katil var."

"*Ma petite*, lütfen."

"Düşüneceğim," dedim. "Tamam mı?"

"Bu da bir şey. Seni seviyorum, Anita. Seni benden almasına izin verme."

"Ben de seni seviyorum ve vermeyeceğim. Kalkanlarımı kullanıyorum. Bir ara indirmek zorunda kaldığım için geçebildi."

"*Ma petite*, Anita... *Merde*, Avrupa'da birine ulaşır ulaşmaz seni arayacağım." Anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde yine Fransızca bir şeyler söyledikten sonra kapadı.

SUV, önümüzdeki polis arabasının hızına uyum sağlayarak bir köşeden döndü. Sirenlerini veya lambalarını yakmamışlardı ama birkaç hız kuralını çiğnemiştik. Görünüşe

bakılırsa evde olanlardan korkanlar sadece biz değildik. Sanchez'in onlara ne anlattığını merak ediyordum. Onlar da Jean-Claude gibi Vittorio'yu mu suçlamışlardı? Vegas'taki vampirler gündüz uykularından uyanmadan önce bunu bitirmek için onları zorlamış mıydı?

"Kont Drakula ne diyor?" diye sordu Edward.

"Ona öyle deme, Edward."

"Pardon... Ne dedi?"

"Avrupa'daki bazı vampirleri arayacak."

Olaf arka koltuktan konuştu. "St. Louis'de hayaletini gördüğümüz Vampirler Kraliçesi'nin bir yerlerde etten kemikten bir bedende dolaştığını mı söyledin sen?"

"Bir vizyonda gördüm. Sadece bir vizyon olabilir ama daha önce de onunla ilgili vizyonlar gördüm ve her seferinde hapsolduğu odadaydı. Onu hiç odanın dışında yürürken görmemiştim."

"S..tir," dedi Edward.

Pek sık küfreden biri olmadığı için ona baktım. Küfür genellikle benim tekelimdeydi. "Ne?" diye sordum.

"Biri bana ona karşı bir sözleşmeyle gelmişti."

Oturduğum yerde dönerek ona baktım. Profilini inceledim ama güneş gözlüğü ile her zamanki ifadesiz yüzü arasında görebileceğim bir şey yoktu. Bense ağzım açık halde kalakalmıştım. "Yani birinin sana Vampirler Kraliçesi'ni öldürmen için iş teklif ettiğini mi söylüyorsun?"

Başıyla onayladı.

Olaf ve Bernardo oturdukları yerde öne doğru eğildi; yani emniyet kemerlerini takmamışlardı ama her nedense bu seferlik onlara emniyet kemerlerini takmalarını söylemeyi düşünmedim.

"Marmee Noir'ı öldürmen için sana sözleşme teklif ediliyor ve sen bana bundan bahsetmeyi unutuyorsun, öyle mi?"

"Sadece teklif yapıldığını söyledim. Kabul ettiğimi söylemedim."

Bu söz üzerine emniyet kemerim izin verdiğince döndüm. "Geri mi çevirdin? Parası az mı geldi?"

"Parası çok iyiydi," dedi. Direksiyonu dikkatle kavramıştı, yüzü hala ifadesizdi. Ona dışarıdan baksanız asla ilginç bir şeyden söz ettiğimizi anlamazdınız. İlginçliği vurgulayan diğerlerimizdik.

"O halde neden kabul etmedin?" diye sordum.

Arabayı köşeden neredeyse iki tekerleği üzerinde döndürürken bana çok küçük bir bakış attı. Hepimiz bir yerlere tutunmak zorunda kaldık ama Olaf ve Bernardo emniyet kemerlerini takmadıkları için daha sıkı tutunmuşlardı. Diğer polis arabalarının peşinden mermi gibi gidiyorduk. Lambalarını yakmışlardı ama sirenler hala duyulmuyordu.

"Nedenini biliyorsun," dedi.

Hayır, bilmiyorum, diyecektim ama sustum. Konsolu ve koltuğu daha sıkı kavrarken bunu düşündüm. "Marmee Noir'ın seni öldüreceğinden korkuyordun," dedim sonunda. "Bunun artık çok fazla olacağından korkuyordun."

Bir şey söylemedi ki sanırım bu alabileceğim en net evet cevaptı.

"Ama seni tanıdığım bütün bu yıllar boyunca, Edward," dedi Olaf, "kendini hep en büyük, en güçlü, en kötü canavarlar karşısında sınamak peşindeydin. Bunu istiyordun. Marmee Noir senin için en büyük test olurdu."

"Muhtemelen," dedi Edward kısık ve dikkatli bir sesle.

"Bunu göreceğimi hiç sanmazdım," dedi Bernardo. "Büyük Edward'ın cesareti nihayet kırıldı."

Olaf ve ben ona öfkeyle baktık ama konuşan dev çocuk oldu.

"Cesareti filan kırılmadı."

"Ne oldu peki?" diye sordu Bernardo.

"Ölüp de Donna ve çocukları geride bırakma riskine girmek istemedi," dedim.

"Ne?" dedi Bernardo.

"Bunlar seni korkutur," dedi Olaf sakince.

"Cesaretinin kırıldığını söyleyince bana bağırdınız," diye itiraz etti Bernardo.

Olaf o karanlık gözlerinin bütün ciddiyetiyle Bernardo'ya baktı. Bernardo birkaç santim ötesindeki o ağır bakışlardan kaçmaya çalışır gibi oturduğu yerde biraz kıpırdandı ama başını çevirmemeyi başardı. Sayı!

"Edward'ın cesareti asla kırılmaz ama insan yine de bir şeylerden korkabilir."

Bernardo bana baktı. "Sen bir şey anladın mı?"

Bunu düşündüm ve kafamda evirip çevirdim. "Evet, aslında anladım."

"Bana sen açıkla o zaman."

"Marmee Noir buraya gelip bize saldırırsa Edward savaşır. Kaçmaz. Vazgeçmez. Ölümü anlamına gelse bile savaşır. Ama artık en büyüklerin ve en kötülerin peşinde koşmuyor çünkü ölüp ailesini geride bırakmak istemiyor. Ölümle dans etmeyi bıraktı ama ölüm onu bulursa Edward savaşır."

"Hiçbir şeyden korkmuyorsan," dedi Olaf, "o zaman cesur değilsindir. Sadece korkmayacak kadar aptalsındır."

Bernardo ve ben ona baktık. Edward bile dikiz aynasından ona bir bakış attı. "Seni korkutan nedir, koca adam?" diye sordu Bernardo.

Olaf başını iki yana salladı. "Korkular paylaşmak için değildir, aşmak içindir."

Karşılaştığım en korkunç adamlardan biri olan Olaf'ı neyin korkutabileceğini merak ettim. Ama bir yandan da bilmek istemiyordum. Benim için yeni bir kabus da olabilirdi, Olaf'a acımama da yol açabilirdi. Ona acıma lüksüm yoktu. Acıma, tereddüdü beraberinde getirirdi ve bir gün ona karşı tereddüt etmemem gerekebilirdi. Seri katillerin birçoğunun çocukluk hikayeleri acıklıdır. O hikayelerde kurban onlardır ve çoğu doğrudur da. Ama bunların hiçbiri fark etmez. Çocukluklarının ne kadar korkunç olduğu veya kendilerinin kurban olup olmadıkları önemli değildir. Onların merhametine kaldığınızda bunların hiçbir anlamı yoktur çünkü bütün seri katillerin tek ortak noktası kurbanlarına asla merhamet etmemeleridir.

Bunu unutursanız sizi öldürürler.

42

Edward ışıkları yanıp sönen polis arabalarına yanaştığında gösterinin neredeyse bitmek üzere olduğunu gördük. İkinci kaplanadam -bu bir kadındı- bahçede dizlerinin üzerindeydi ve bütün namlular ona dönüktü. Hooper ve adamları kadının üzerine çullanıyordu. Onu kamyonun arkasına bindirirlerken kısa kesilmiş beyaz saçları ve mavi kaplan gözlerini şöyle bir görebildim.

"Bizsiz mi başladınız?" diye sordu Edward en iyi Ted sesiyle Hooper'a seslenerek. Güzel bir sesi olması iyiydi çünkü benim tepem atmak üzereydi.

Hooper kamyonun kapıları kapanırken cevap verdi. "Bahçede diz çökmüş, bizi bekliyordu."

"Lanet olsun," dedim.

Dönüp bana baktı. "Neden? Bu seferki kolay ve hızlıydı."

"Biliyorlar, Hooper. Diğer kaplanlar biliyor."

Yüzünde anlayış ifadesinin belirdiğini gördüm. "Yani aradığımız kaplan kaçabilir."

Başımla onayladım.

"Hemen gözlem ekibini uyar," dedi Edward.

"Ne gözlemi?" diye sordum.

Edward ve Hooper birbirine baktılar ve Hooper telsizini kaptı. "İsimleri belirlendiği anda peşlerine adam taktık," diye açıkladı Edward. "Standart prosedür."

"Lanet olsun, bilmelerine şaşmamak gerek."

Edward omuz silkti. "Kaçarlarsa onları takip etmenin tek yolu bu."

"Onları korkutup kaçırmanın da bir yolu. Peki neden kimse bana bundan söz etmedi?"

"Hooper ya senin bilmeni istemedi ya da standart prosedürü bildiğini düşündü."

Derin bir nefes alarak yavaşça verdim. Daha doğrusu öyle yapmaya çalıştım. "Standart prosedürünüze sokayım. Burada fikir, sürpriz unsuruydu."

Shaw yanımıza yaklaştı. "Her şeyi sana anlatmak zorunda değiliz, Ajan Blake. Tehlikeli bir şüpheli kaçarsa nereye gittiğini bilmek isteriz."

"Anlamıyorsunuz," dedim. "Bu adamlar damarlarınızda akan kanın sesini duyabilir. Kokunuzu alabilir. Evet, bir kaplanın koku duyusu, sözgelimi bir kurdunkinden daha zayıftır ama yine de polislerin orada olup olmadığını anlarlar."

"Adamlarım işlerinde iyidir, Blake."

"Shaw, bunun iyi olmakla ilgisi yok. İnsan olarak insan olmayan şeyleri avlamaya çalışmakla ilgisi var. Hala anlayamadın mı?"

"İşlerini yapacaklardır," dedi ve bana o düşmanca bakışlarından birini attı.

"Evet, yapacaklarını biliyorum. Sadece bunu yaparken kendilerini öldürtmemelerini umuyorum."

Shaw'un buna ne diyeceğini bilmiyorum çünkü Hooper geri dönmüştü. "Diğer evlerin üçüyle ilgili telsiz doğrulaması geldi ama birinden cevap yok."

"Lanet olsun," dedi Shaw.

Ben çenemi tuttum. *Size söylemiştim,* dememi hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

Shaw neredeyse düşüncelerimi okumuş gibi bana öfkeyle baktı. "Telsizler bozulabilir, Blake. Kötü bir şey olması şart değil."

Edward hafifçe koluma dokundu. Hareketini anlamıştım. Düz bir sesle konuştum. "Sen bir polissin, Shaw. Her zaman en kötüsünü düşünmen gerektiğini bilirsin. Eğer haklı çıkmazsan harika. Ama haklı çıkarsan en azından bir planın olur."

"Memurlar adamları kontrol etmeye gitti bile," dedi Hooper.

"Bizi oraya götür, Hooper," dedim.

"Bence bundan sonrasını adamlarım halledebilir," dedi Shaw.

"Bu bir doğaüstü vaka," dedim. "Burada olmak için senin iznine ihtiyacımız yok."

Shaw onlara bir işaret çakmış gibi etrafımızı saran kalabalıktan memurlar öne çıktı. Muhtemelen bunu yapmıştı. Morgan dışında hepsi üniformalıydı. Bana dönüp gülümseyerek başıyla onayladı. Gözlerinin kenarındaki küçük kırışıklıklar da sevimli bir şekilde gülümsemeye katılmış-

tı. Acaba gözlük camlarının ardındaki gözler gerçekten gülümsüyor muydu, yoksa hareketi sadece yüz kasları mı yapıyordu?

"Morgan cinayet masası başdedektifidir," dedi Bernardo gülümseyerek. Yüzü Morgan'ınkinin biraz önce göründüğü kadar keyifli görünüyordu. Gerçek unvanının söylenmesi, başdedektifin gülümsemesinin biraz silinmesine neden oldu. Bernardo'nun onun asıl unvanını nasıl öğrendiğini merak ettim. Daha sonra küçük düşmeyeceğim bir ortamda soracaktım.

"Başdedektif olmam arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez," dedi Morgan kendini toparlayarak.

Hooper yaklaştı. "Cevap aldık. Araba boşmuş. Kan var ama ceset yok."

"Lanet olsun," dedi Shaw.

"Size yardım edelim," dedi Edward.

"Minns'in evinde hiç yardımınız olmadı. Hatta operasyonu yavaşlattınız aslında."

Edward, Hooper'a baktı. "Sen de böyle mi düşünüyorsun, Çavuş Hooper?"

Hooper ona ifadesiz bir yüzle karşılık verdi. "Hayır ama onun rütbesi benden yüksek."

"Bunu hatırladığına sevindim," dedi Shaw.

"Bunu yapan hangi kaplanadamdı?" diye sordum.

"Martin Bendez," dedi Hooper.

"Çavuş," dedi Shaw, "artık ajanlarla bir şey paylaşmak zorunda değiliz."

"Onun peşinden senin ekibin mi gidecek?" diye sordum Hooper'a.

"Henderson'ın ekibi hazır."

"Çavuş Hooper," dedi Shaw, "sana ajanlarla bilgi paylaşmaman için doğrudan bir emir verdim."

"İşte bu doğrudan bir emir," dedi Hooper ve adamlarını, malzemelerini toplayıp yola çıkmak için uzaklaştı. Arkasına bile bakmadı ama Shaw ve diğer 'üstlerine' her ne dediyse, onları yavaşlattığımızı söylemediğini biliyordum. Ama tuhaf davrandığımı söylemiş olmalıydı. Organizasyonlarında kiralık psişikler olsa da ben onların uzmanlarından biri değildim. Açık fikirli olabilirlerdi fakat kendi uzmanlarının anlayamadığı bir şeyin olduğu gerçeği benim için bir sorundu. Aklıma bir fikir geldi.

"Diğer ajanlar sıradaki olay yerine gidebilir mi?"

"Bizi yavaşlattığınızı söyledim," dedi Shaw. Dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Yani metafiziksel olaylar yüzünden sizi korkuttum. Pekala, beni cezalandırıp operasyondan at, ancak bu adamların izini sürmek konusunda hiç kimse Ajan Forrester'dan daha iyi değildir. Bırak diğer ajanlar sıradaki olay yerine gitsin. Ben kenarda otururum."

Edward bana bakıyordu. Tek kelime etmeden sadece bakıyordu.

"Hayır," dedi Shaw.

"Neden?" dedi Morgan. "Ajanların masasının sorun yaratmasını engeller ve ben diğerleriyle ilgili sadece iyi şeyler duydum."

Shaw ona baktı ve yine Morgan'ın başdedektif olarak taşıması gerekenden daha ağır bir yük taşıdığını hissettim.

Shaw gelip yanımda durarak beni ürkütmeye çalıştı. Sanki umrumdaymış gibi! "Diğer ajanların gitmesini neden istiyorsun?"

"Çünkü Vegas'ta depodaki olayın tekrarlanmasını istemiyorum."

"Sence biz başa çıkamaz mıyız?" diye sordu Shaw öfkelenmeye başlayarak.

"Ted'in beni cehenneme sokup diğer taraftan çıkaracağına güvenirim. Ajan Benekli At ve Ajan Jeffries de çatışmada iyi adamlardır. Eğer işler tatsızlaşırsa siz daha iyisini yapamazsınız. Bırak yardım etsinler, ben de kenarda durayım, Shaw."

"Ne zararı olur ki?" dedi Morgan.

"Pekala," dedi Shaw. O kadar isteksizdi ki bu tek kelime ağzından küfür gibi çıkmıştı.

Edward bana doğru eğilerek yumuşak bir sesle ve çabucak konuştu. "Seni burada yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum."

"Etrafımda üniformalı memurlar var, yalnız değilim," dedim.

Güneş gözlüğünün arkasından bana nasıl baktığını biliyordum. "Ben yerellere yardım ederken Vittorio sana ulaşmanın bir yolunu bulursa bu ikimizi de mutlu etmez."

"Güzel söyledin ama henüz hava kararmadı ve kalkanlarımı yerinde tuttuğum sürece vampirgeçirmezim."

"Ya hava kararınca?"

"Felaketlerle tek tek uğraşalım." Onu hafifçe ittim. "Hadi gidip Martin Bendez'i bul. Ondan bilgi alabilirsek çok iyi olur. Ama öncelikle polis dostlarımızın ölmemesini sağlamaya çalış."

"Neden?" diye sordu fısıltıyla.

Bunda ciddi olduğunu anladım. Bazen Edward'la ilk tanıştığımda beni neredeyse Olaf kadar korkuttuğunu unutuyordum. Sonra böyle bir şey söylüyor ve hala bir avcı

olduğunu hatırlatıyordu. O benim arkadaşımdı ve benden hoşlanıyordu ama diğer insanların çoğu onun için sadece nesneydi. Kullanılacak aletler ya da ortadan kaldırılacak engeller.

"Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söylesem bana güler misin?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Forrester, sen geliyor musun, yoksa kız arkadaşınla sohbet etmek daha mı önemli?" diye seslendi Shaw.

Konuşmayı kestik ve Edward hala orada kalan son memurlarla birlikte uzaklaştı. Çoğu gözden kaybolmuştu ki "Memur vuruldu!" haberi telsizlerden yankılandı.

Bernardo, Edward'ı takip etti ama Olaf geride kaldı. "Ben seninle kalırdım."

"Ted?" diye bağırdım.

Edward bize baktı, Olaf'ı gördü ve "Jeffries, yetiş bize," diye seslendi.

Olaf bir an tereddüt ettikten sonra döndü ve onlara yetişmek için koşar adım uzaklaştı. Çok geçmeden de o hızlı adım yürüyüşüne geri döndü.

SUV'a binişlerini izledim. Edward bir kez bile bakmadı. Onun başının çaresine bakabileceğini biliyordum ve onlarla gitmiş olmayı diliyordum. Diğer yandan, orada olsam onun daha güvende olacağını da düşünüyordum; herkes öyle olurdu. Bende tanrılık kompleksi mi vardı? Kesinlikle hayır. Paranoya? Belki. Bildiğim tek şey, Donna ve çocuklara Edward'ın neden eve dönmeyeceğini açıklamak zorunda kalmayı asla istemeyeceğimdi.

Başka bir üniformalı memur, Victor'ı yanıma getirdi ve Morgan'la bir avuç memur bizimle kaldı.

Özel dikim takım elbisesinin içinde dikilen Victor'a baktım. Hepimizden çok daha seçkin görünüyordu ama fark etmezdi. Dışarıdan nasıl görünürsek görünelim, polisler bizi ucube olarak tanımlamış ve artık bizimle oynamaktan vazgeçmişlerdi. Artık canavarları kovalayıp öldürme işi insanlara kalmıştı. Tabii yapabilirlerse. Victor'la birlikte orada duruyor olduğum gerçeği, Vegas polislerinden en azından bazılarının beni canavarlardan biri olarak gördüğünü açıkça anlatıyordu. Canavarların canavarları avlamasına asla izin vermezlerdi. Neden mi? Çünkü insanların hepsi canavarların diğer canavarlara sempati duyacağına inanırdı. Zira kendileri öyle yapardı. Kısacası güvendikleri biz değildik, kendileriydi.

43

Victor, Morgan'a yaklaşıp önünde durdu. "Dedektif Morgan, ben ve Ajan Blake olmadan Martin'i canlı yakalama umudunuz yok."

"İki memurumuz kayıp," dedim. "Yaralı veya ölmüş olabilirler. Artık önemli olan onu canlı ele geçirmek değil, Victor."

"Ama o ölürse Vittorio'nun gündüz inini bulma şansımızı kaybederiz," dedi Victor.

Başımı iki yana salladım. "Önemi yok. Önemi varmış gibi davranabiliriz ama kaplanın memurlara dokunduğu anda kendi güvenliğini tehlikeye attı zaten."

"Yani onu canlı ele geçirmelerini sağlamayı denemeyecek misin?"

"Artık bana güvenmiyorlar, Victor. Onların gözünde fazla tuhaf kaldım."

"O halde arkadaşın Forrester..."

"Kayıp memurlar bulunana kadar hiçbir şey yapamayız."

"Ya Martin'i öldürmek memurlarınızın cesetlerini asla bulamamanız anlamına gelirse?"

Morgan'a döndüm. "Buna ne dersin? Ya Martin Bendez memurların yerini biliyorsa?"

"Telsizle görüşürüm ama sen de söyledin, Blake. Memurlarımıza dokunduğu anda bu şansını kaybetti."

"O çok güçlü bir kaplanadam," dedi Victor. "Onu öldürmek kolay değil."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Morgan.

"Hayır, gerçekten. Martin'in gözü dönmüşse ve onu kontrol altına almak için metafizik kullanmamıza izin vermiyorsanız, o zaman tek umudunuz onu uzaktan öldürmek olabilir."

"Yani adamlarımıza onu canlı ele geçirmeye çalışmalarını ve güvenli bir mesafeden vurmalarını söylememi istiyorsun." Morgan gülümseyerek başını iki yana salladı ve artık bu gülümsemenin ifadesiz yüz yerine geçtiğini biliyordum. "İkisi birden olmaz, Victor."

"Bunu ben de biliyorum, Dedektif Morgan. Sahip olduğu bilgiler için onu canlı ele geçirmeyi tercih edeceğimi söylüyorum sadece. Ama Ajan Blake ve ben olmazsak onu canlı ele geçirmek gibi bir şansınız olmaz. Yani eğer biz yedek kulübesinde kalacaksak, o zaman gümüş kurşun kullanan bir keskin nişancı kullanıp onu indirmeniz daha doğru olur."

"Tavsiyenizi amirlerime ileteceğim." Morgan hala gülümsüyordu ama ses tonu ya Victor'ın tavsiyesine uymayacağını ya da bunu fazla gülünç bulduğunu gösteriyordu.

Ben hiç gülünç bulmuyordum. Dürüst buluyordum. Morgan yürüyüp giderken belki Victor'ın önerdiği şeyi yapmayı düşünüyor olabilirdi ama bundan şüpheliydim.

Etraftaki diğer memurlara bakındım. "Bize bakıcılık yapmak zorunda kalarak kaplan avını kaçırdığınız için üzgünüm."

"Karım üzülmeyecek," dedi biri. İsim plaketinde *Cox* yazıyordu. Daha yaşlıca, belki otuzlarının sonlarındaydı.

"Ben üzgünüm," dedi diğer memurlardan biri. "Yani bir kaplanadamı gerçekten avlamak... Bu ne kadar sık olabilir ki?" Dönüp baktığımda, isimliğinde *Shelby* yazan memurun gerçekten hevesli olduğunu gördüm. Havayı koklayıp *Hım, çaylak,* dememek için kendimi zor tuttum.

"Yeterince uzun süre bu işte kaldığında," dedi Cox, "eve canlı dönmenin yeterince iyi bir zafer olduğunu öğrenirsin."

"Evlenmek seni hanım evladı yapmış," dedi Shelby.

İyi niyetli atışmaya diğer memurlar da katıldı. Muhtemelen on yıllık deneyimi olan Cox'un ne demek istediğini ben anlıyordum. Benim henüz on yılım dolmamıştı bile ama eve sevdiğin insanların yanına canlı dönmek benim için kötü adamı yakalamaktan daha önemli hale gelmişti. Bu bir yetişkin tutumuydu ama bazen iş değiştirme zamanının geldiğini de gösterirdi. Ya da masa başı bir göreve geçmenin. Ben masa başı işlerinde çok kötüydüm.

Edward'ın Marmee Noir'ı avlama sözleşmesini geri çevirmiş olması bana kendimi daha az korkak hissettirmişti. Vampirler arasındaki takma adıyla Ölüm'ün kendisi ailesine canlı dönebilmek için sözleşmeleri geri çevirmeye baş-

ladığında dünya farklı bir yer olmuştu. Ya da dünya hala aynıydı da Edward'la ben değişmiştik.

Herkesin telsizi aynı anda dile geldi ve merkezden konuşan memurun sesini duydum. Biri el telsizinde acil durum düğmesine basmıştı ve bir an sonra bağıra çağıra, "Memur vuruldu!" mesajını duyduk.

Herkes arabalarına koştu. Ben Cox'un hemen arkasındaydım. Shelby de öyle. Anlaşılan ortaktılar. "Beni yanma al, Cox."

Arabalar lastiklerini öttürerek, sirenlerini bağırtarak peş peşe hareket ederken Cox arabasının kapısının yanında bir an tereddüt etti.

"Emirler burada kalmanı gerektiriyor."

"Forrester benim ortağım."

"Siz ikili çalışmıyorsunuz," dedi Cox.

"O zaman hahamım."

"Daha çok Svengali'n olduğunu duymuştum," dedi Shelby.

"Kapa çeneni, Shelby!" dedi Cox.

Shelby hemen sustu.

Cox ve ben birbirimize uzun uzun baktık ve sonunda başıyla onayladı. "Bin."

Victor da yanıma kaydı.

"O olmaz," dedi Cox kapıyı açarken.

"Memurlara saldıran benim kaplanlarımdan biriyse onu durdurabilirim."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama... "Bırak gelsin. Onu burada bırakırsak ve yaralanırsa başımıza bir dert daha açılır."

Cox, kısık sesle küfretti.

"Biliyorum," dedim, "bazı günler sadece kimin kıçını öpeceğini düşünmek zorunda kalırsın."

"Doğru söze ne denir?" Cox arabaya bindi ve Shelby de yanına oturdu. Hayır denmediği için Victor'la ben de arkaya yerleştik. Işıklar ve sirenler açılırken biz de diğer arabaların peşine takıldık. Emniyet kemerimi bağlamaya çalışırken araba bir köşeyi fazla hızlı dönünce Victor'ın üzerine savruldum.

Bir kolunu bana dolayarak kendine çekti ve başka bir sorunla karşılaştım. Küçük bir arabayla göğüs presi çalışan birinin, kan dökülmeden seni bırakmasını sağlamak için ne yaparsın? Cevap: Hiçbir şey.

44

Sirenlerin gürültüsünün üzerinden konuştum. "Bırak beni!"

Ağzını bana yaklaştırarak kulağıma konuştu. "Çok az zamanımız var ve bazı şeyleri bilmen gerekiyor."

Kaslarımı gerip onu itmemek için kendimi zor tuttum. Gevşemeye çalıştım ama sonunda yapabildiğim tek şey başımla onaylamak oldu. "Konuş."

"Gregory'nin evinde senin gücünü hissettim."

"Sadece benim gücüm değildi. Sanchez benimle uğraşmıştı."

"Enerji değişip senden uzaklaştığında olanı kastetmiyorum." Demek Marmee Noir'ı hissetmişti. Ne olduğunu bilip bilmediğini, onu hissettiğinin farkında olup olmadığını merak ettim. "Senin enerjini hissettim, Anita. Birlikte Bendez'i açığa çekebiliriz."

"Nasıl?" Araba köşeyi dönerken bizi yerimizde tutan tek şey beni ve kapıyı ölümcül bir güçle tutan Victor'dı. Kaza yaparsak hala beni tutmaya devam edip edemeyeceğini düşündüm. Emniyet kemerimi takmam gerekiyordu ama beni kendine yakın tutarak hala konuşmaya devam ediyordu ve ben de ondan uzaklaşamıyordum.

"Onu hissedebiliyorum. Sen ve ben birlikte onu açığa çıkmaya zorlayabiliriz."

"Güçlerimizi nasıl birleştireceğiz?"

"Daha fazla ve daha eski ölüleri uyandırabilmek için iki ölü dirilticiyle kendi gücünü birleştirmek konusunda *Canlandırıcı* için yazdığın makaleyi okudum. Ondan pek farklı değil."

Dönüp yüzüne bakmak istedim çünkü benim alanıma ait bir meslek dergisini okumuştu. Bunu yapmasının tek nedeni beni araştırmak olabilirdi. Ama başımı çevirirsem dudakları kulağımdan dudaklarıma kayacaktı ve bu da pek gelişme sayılmayacaktı. Araba saatte yüz elliyle filan gidiyordu ve Cox trafiğe açık caddelerde yarışan manyakları hatırlatıyordu. Hız beni korkutmuştu ve nabzımı hızlandırmıştı ama Victor'ın beni tutmasına hala izin veriyordum ve hala geri çekilip emniyet kemerime uzanmamıştım. Emniyet kemeri takmak benim için farzdı ama kıpırdayamıyordum. Sadece kulağımdaki yumuşak ve erkeksi sesi dinliyordum. Söyledikleri çok mantıklıydı. Gerçekten mantıklı mıydı, yoksa Victor'ın beni bir tür vampir gibi etkiliyor muydu emin olamadım. Artık anlayamıyordum. Bu hiç iyi olamazdı, değil mi?

Araba kayarak durdu. Cox bütün kapıları açtı ve Victor ondan uzaklaşmama izin verdi ama eli aşağı kayarak benim

elimi tuttu. Yine de sadece ellerimizin değmesi daha iyiydi. O bana sarılmazsa daha rahat düşünebilirdim. Lanet olsun!

Cox bir elini Victor'ın omzuna koyarak başım iki yana salladı. "Sivil, siz arabada kalacaksınız."

Victor'ın elini çekiştirmeye devam ettim. "Ajan Blake'i bırakın, Bay Belleci."

Victor'ın parmakları benimkilerden kayarken daha çabuk bitmesini sağlamak için elimi sertçe çektim. Bana dokunuşunda bir terslik vardı. Başka hayvanadamlardan biriyle asla olmayan bir şey. Hatta kendi hayvanlarımla bile.

Victor bana dokunmayı kestiğinde sanki daha derin nefes alabilmiştim. Sirenlerle, ışıklarla, polis memurlarıyla, silahlarla sarılıydım ve hangi memurun vurulduğunu, sorunun ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum, yine de kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum. MP5'imi taktik askısında ellerime kaydırdım ve harekete geçmeye hazır şekilde Cox'un peşine takıldım. Çok iriyarı olduğu için görebildiğim tek şey onun sırtıydı ama sorun değildi. Onunla gitmeme izin vermişti, sonuçta er geç Edward'ı bulurdum.

O anda başımızın üzerinden bir şey uçtu. Hepimiz içgüdüsel olarak eğildik ve gözlerimin gördüğünü bilinçli olarak kavramam biraz zaman aldı. Vegas polis üniformalı biri tam anlamıyla başlarımızın üzerinden uçarak ikinci araba sırasının uç tarafına çarpmıştı.

"Has'tir!" dedi Shelby.

Ben bundan daha iyi ifade edemezdim.

45

Ardından silah sesi geldi. Bir sürü. Ama havada uçan memuru gördüğüm anda böyle olacağım anlamıştım zaten. Martin Bendez ölmek üzereydi ve onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Sahip olduğu bütün bilgiler gitmişti. Daha da kötüsü, eğer ön saflarda olsaydım muhtemelen ölmesine ben de yardım edecektim. Bir hayvanadam çizgiyi aştığında seçenekler hızla tükenirdi.

Cox ilerlerken onu takip ettim. Shelby de arkamızdan geliyordu. Vegas'taki memurların hepsi ön tarafa toplanmış gibiydi. Bir yerde o kadar çok toplanmışlardı ki göremiyordum. Kalabalığın arkasından Edward'ı veya hatta Olaf'ı görebilecek kadar uzun boylu değildim ama en azından Edward'ın önlerde bir yerde olacağını biliyordum.

Edward o tanksavar füzeleri gibiydi: Düşmana doğrult ve durduğun yere dikkat et.

Yol açmaya çalışmıyordum çünkü Cox bunu benim için yapıyordu. Bizi kalabalığın arasından hızla geçiriyordu ve ben de onun peşindeydim. Shelby biraz uzaklaşmıştı ama sonuçta benden daha fazla yer kapladığından, kalabalığın arasından geçmesi daha zor oluyordu. Bazen ufak tefek olmak da işe yarıyordu.

Ön tarafa yeterince yaklaştığımızda başı herkesin üzerine çıkan Olaf'ı gördüm. Edward'ın onun yakınlarında olduğunu tahmin ediyordum. Cox'u geride bırakarak dev adama doğru ilerlemeye devam ettim. Önce Bernardo'yu, sonra Edward'ı gördüm. Hepsinin silahları ellerindeydi. Hepsi hala yerde göremediğim bir şeye nişan alıyordu. Polisin geri kalanı geri çekilmiş, hatta bazıları tabancalarını kılıflarına sokmuştu.

"Öldü."

Çavuş Hooper'ın sesini tanımıştım ama onu henüz göremiyordum.

"İnsan biçimine dönüşene kadar ölmüş olmayacak," dedi Edward.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu bir diğeri.

Arkalarında durana kadar yaklaştım. Yerdeki siyah-beyaz kürklü bedeni zar zor görebiliyordum. "Tüylü olduğu sürece," dedim, "hala hayattadır. Öldüklerinde asıl biçimlerine geri dönerler."

Edward neredeyse dönüp bana bakacaktı ama bakışlarını ve silahının namlusunu yerdeki kaplandan ayırmadı. "Geç olsun, güç olmasın," dedi.

Onunla Bernardo'nun arasından omuzlayarak kendime yol açtım ve silahımı aynı hedefe doğrulttum. "Kaçırdığım için üzgünüm."

"Hayır," dedi Bernardo, "değilsin." Bunu söyleyişindeki bir şey, yerdeki ceset dışında başka neyi kaçırdığımı merak etmeme neden oldu.

"St. Louis'deki kaplanın aksine bu dönüşmüyor," dedi Olaf.

MP5'i iki elimle tutup yerde hareketsiz yatan bedene çevirmiştim. Hiçbir hareket göremiyor, hiçbir şey hissedemiyordum ama bunu St. Louis'deki kaplan da yapmıştı. O kaplan beni ve Edward'ın üvey oğlu Peter'ı neredeyse öldürüyordu. Bizden birini de öldürmüştü.

"Biliyorum," dedim ve hareketsiz kalarak bir çatışma sırasında fırsatım olduğu zaman çekildiğim içimdeki o sessiz yere çekildim. Zihnimin içindeki statik daralma bir şeyleri öldürmek için güzel ve sakin bir yerdi.

O anda vücut hareket etti. Biri ateş etmişti ama hareketin nedeni o değildi. Derisi kıyıdan çekilen okyanusu andırıyordu. Geride yan yatmış beyaz tenli çıplak bir adam kalmıştı. Yakışıklı mı, çirkin mi olduğunu söyleyemezdim çünkü yüzünde bu soruya cevap vermeye yetecek bir şey kalmamıştı. Şimdi göğsünden gün ışığı süzülüyordu çünkü yaraları aynı kalmıştı ama kaplanadamların vücudu insana dönüştüğünde bile çok daha iri olduğu için yaralar da daha iğrenç görünürdü.

Kendimi o sessiz yerden geri çıkarmam birkaç saniyemi aldı. Ben nihayet kendime gelip omuzlarımı indirdiğimde silah çemberini oluşturanların neredeyse hepsi gerginliklerini üzerlerinden atmışlardı.

Nihayet etrafıma bakındığımda Olaf'ın bana baktığını fark ettim. "Ne?" diye sordum sesimdeki düşmanlığı gizlemeye çalışmadan.

O karanlık gözlerde çok ağır bakışlar vardı ve cinsellikle hiç ilgisi yoktu. Benimle flört etme girişimlerini zaten yeterince ürkütücü buluyordum ama şimdi bu bakışlarda beni aynı ölçüde rahatsız eden başka bir şey vardı. Size o bakışın ne anlama geldiğini söyleyemesem bile.

"Tıpkı Ed... Ted ve benim gibi tepki verdin."

"Ne? Ben görünmez miyim?" diye sordu Bernardo.

Olaf'ın yorumuna ne diyeceğimi bilemedim çünkü anlamamıştım ama Çavuş Hooper yanımızdaydı ve konuşulması gereken başka konular vardı. Tanrı'ya şükür.

"Sanırım vampirin gündüz ininin yerini bundan öğrenemeyeceğiz," dedi.

Hepimiz nefes kesici sıcakta ve göz kamaştırıcı güneşte durmuş, önümüzdeki cesede bakıyorduk. "Sanırım öyle," dedim.

Birinin bana seslendiğini duydum. "Blake, orada ne halt ediyorsun sen?" Shaw kalabalığın arasından hızlı adımlarla bana yaklaşıyordu. Harika.

"Kayıp memurları bulabildiniz mi?" diye sordum.

"Ölmüşler," dedi Edward. Cesede değil dimdik karşıya bakıyordu. Boşluğa. Sanki başka bela olup olmadığını anlamak için ufuk çizgisini tarıyor gibiydi. Onun baktığı yöne baktım ama görebildiğim tek şey evlerden ve ötesindeki çölden oluşan bir çizgiydi. Manzara, şehir sınırlarının dışında kalan diğer her şey gibi cansız ve kuru bir şekilde göz alabildiğine uzanarak sonunda kahverengi dağlarla birleşiyordu. Su eklemediğiniz sürece çöl sadece çöldü. Bütün o kahverengiliğin üzerinde gökkuşağı renklerinde çiçekler ve yağmur hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Görebildiğim tek şey o iç karartıcı kahverengiydi ve bu içimdeki

polisten kaynaklanıyordu. Bir duruma olabileceği şey açısından bakmazdınız; olduğu gibi bakar ve kabullenip başa çıkardınız. Güzel çiçekler yağmuru bekleyedursun, biz Vittorio'yu yakalamak zorundaydık.

Shaw'un öfkesini neredeyse elle tutulur bir şekilde hissedebiliyordum. Bu beni henüz görmediğim bir elden kaçmaya zorladı. Tamamen uygunsuz bir şekilde beni yakalamak için uzanmıştı ama daha elini görmeden ulaşamayacağı bir mesafeye çekilmiştim bile.

Yüreğim ağzıma gelmişti, konuşurken sesim boğuk ve kendime bile yabancıydı. "Dokunmak yok."

"Sanırım sana sadece ben dokunabilirim," dedi elinden geldiğince iğrenç bir tavırla.

"Vay canına," dedi Bernardo, "senin Ajan Blake'le alıp veremediğin ne, Şerif? Yoksa kızlardan mı hoşlanmıyorsun? Karının seni terk etmesinin asıl nedeni bu mu?" Shaw'a dönerken güneş gözlüğünü hafifçe indirerek bana göz kırptı. Bunu Shaw'u benden uzaklaştırmak için özellikle yapmıştı. Tamamen yanlış anlamayacağını bilsem ona sarılırdım.

Edward, Shaw'un Bernardo'yla tek taraflı bağrışmalarından uzaklaşmaya başladı. Olaf, aşırı büyük bir gölge gibi yanımızdaydı. Hooper, Edward'la bana yetişti. Hiçbirimiz tek kelime etmiyorduk. Sanki hepimiz nereye gittiğimizi ve ne bulacağımızı biliyorduk. Sanırım üçü biliyordu.

İlk ceset hala teçhizatı üzerinde olan bir SWAT üyesiydi. Miğferi hala başında olduğundan ceset, boyutları dışında neredeyse isimsizdi. Filmlerde yakışıklı aktörleri görüp oyunculuklarını izleyebilesiniz diye miğfer çıkarılır ama gerçek hayatta adamların çoğu baştan ayağa örtülüdür. Yani altında yayılan kanın aktığı yaraları göremezdim.

Baştan aşağı bu şekilde korunma altında olmanın daha iyi olduğu düşünülüyordu. Ayaklarımızın dibinde yatan adam muhtemelen artık öyle düşünmüyordu. Elbette ki artık hiçbir şey düşünmüyordu. Bir cesedin olabileceği kadar ölüydü.

Bunu düşündüğüm anda düşünmemiş olmayı diledim çünkü hissetmiştim. Ruhu, özü, artık ne diyorsanız, hala oradaydı. Başımı kaldırıp bakmadım. Görünmez olanı görmeye çalışmadım çünkü benim için bile görülecek bir şey yoktu. Orada olduğunu biliyordum sadece. Muhtemelen havada çizgilerini seçebilirdim ama gerçekten göremezdim. Ruhlar bana görünmezdi. Hayaletleri bazen görebilirdim ama ruhları göremezdim. Çoğu zaman olay yerindeki ruhları görmezdim. Ruhlar yardımcı olmadığı için kalkan oluşturmakta ustalaşmıştım. Sadece üç gün -veya daha kısa süre- orada oyalanır, sonra kendi yollarına giderlerdi. Bazı ruhların neden diğerlerinden daha fazla oyalandığını bilmiyordum. Çoğu zaman gerçekten şiddetli ölümler ruhu daha çabuk gönderirdi; sanki daha fazla travma yaşamamak için bir an önce gitmek istiyorlarmış gibi. Ancak işin tuhaf tarafı, şiddetli ölümler genellikle daha çok hayalet yaratırdı. Daha az ruh, daha fazla hayalet. Bunu daima ilginç bulmuştum ama orada durmuş, ölen memura bakarken bunun bana bir yararı olmuyordu. Ruh bizi izliyordu. Hatta yoluna gitmeden önce cesedini morga kadar takip edebilirdi. Bu bilgiyi Hooper'la paylaşmadım. Gerek yoktu ve açıkçası bilmek isteyeceğini de sanmıyordum.

Ruh, bu güçlü psişik yapıyı sürdürmeye başladığından beri biraz zaman geçmişti. Ama bazen şiddet o kadar güçlü

olurdu ki kurban "Umf," diye bir ses çıkarırdı ve öyle zamanlarda onları fark etmemem imkansız olurdu.

Sıcakta öylece duruyordum. Ter boynumdan süzülüyor, teçhizatım giderek daha ağır geliyordu. İnsanlar sadece geceleri veya alacakaranlıkta filan ruhları görebileceklerini sanır ama bu varsayım ruhların umrunda değildir. Kendilerini görebilen birini buldukları her an ortaya çıkarlar. Şansıma sıçayım!

"Sizin adamlarınızdan biri, değil mi?" diye sordum. Sesim normal gibi çıkıyordu. Sanki birinin ruhunun aramızda dolaştığını hissetmemişim gibi.

"Hayır, bu Glick. Tuttuğumuz ilk psişiklerden biriydi."

"Bu sanırım durumu açıklıyor," dedim.

"Neyi açıklıyor?" diye sordu Hooper.

Edward uyaran bir tavırla parmak uçlarıyla kolumu okşadı. "Ajan Blake bazen ölülerden izlenimler alabiliyor."

"Vizyonlar aracılığıyla bir davayı çözmenize yardımcı olması için tuttuğunuz psişiklerden değilim," diye ekledim. "Ama bazen ölüleri hissedebiliyorum. Her türde ölüleri."

"Glick'i hissedebiliyor musun?"

"Öyle de denebilir."

"Zihninden konuşabiliyor musun?"

"Hayır, ölüler benimle o kadar açık şekilde konuşmaz. Daha çok duygu diyebiliriz."

"Ne tür duygular? Örneğin korku?"

"Hayır," dedim.

"O halde ne?"

Bu küçük yorumu yüksek sesle söylediğim için kendime lanet ettim. Gerçeği kısmen açıkladım. "Şaşkınlık. Şaşkın halde."

"Neyle ilgili?"

"Ölü olmakla ilgili," dedim.

Hooper cesede baktı. "Yani orada durup düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır, öyle değil," dedim.

Edward başını iki yana salladı. "Söyle ona. Hayal ettiği şey daha kötü."

"Lütfen bunu yapabildiğimi kimseye söyleme ama bazen yeni ölmüş ruhları hissedebiliyorum."

"Ruhlar... Yani hayaletler demek istiyorsun," dedi Hooper.

"Hayır, ruh demek istiyorum. Hayalete daha sonra dönüşüyorlar ve çoğunlukla gerçekten farklı hissettiriyorlar."

"Yani Glick'in ruhu burada mı?"

"Bu bazen olur. Bir süre izledikten sonra kendi yollarına giderler."

"Yani cennete mi?"

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Evet, demek istediğim bu."

Bütün bu süre boyunca çok sessiz duran Olaf araya girdi. "Cehenneme gidemez mi?"

Lanet olsun.

Hooper önce Olaf'a, sonra bana baktı. "Eee, Blake? Glich bir Yahudi'ydi. Yani bu yanacağı anlamına mı geliyor?"

"İyi bir insan mıydı?"

"Evet, karısını ve çocuklarını severdi. Genel olarak iyi bir insandı."

"Ben iyinin iyi olduğuna inanıyorum, yani bence cennete gider."

Hooper çalıları işaret etti. "Matchett serserinin tekiydi. Karısını aldatırdı. Kumar sorunu vardı ve ekipten atılmak üzereydi. O cehennemlik mi?"

Neden bana soruyorsun, demek istedim. Neden şimdi cesetlerle ilgili felsefe sohbetine girişmiştik ki? "Ben Hıristiyanım ama Tanrı gerçekten sevgi dolu bir Tanrı'ysa, o zaman neden sevmesi ve bağışlaması beklenen insanları sonsuza dek acı çeksinler diye cehenneme koysun ki? Eğer *İncil*'i okursanız, filmlerdeki ve kitaplardaki gibi bir cehennem fikrinin bir yazar tarafından icat edildiğini anlarsınız. Dante'nin *Cehennem*'i insanlara korkacakları bir şey vermek için Kilise tarafından yaratılmıştı ve amaç olabildiğince çok insanı Hıristiyanlık inancına çekmekti."

"Yani sen cehennemin varlığına inanmıyorsun."

Felsefi açıdan hayır. Ama açıkçası bir Katolik daima bir Katolik olarak kalırdı. Yine de ölü arkadaşına bakarken ihtiyaç duyduğu cevabı yüksek sesle verirken farklı konuştum: "Hayır, inanmıyorum." Tepeme yıldırım filan düşmedi. Belki de iyi bir amaç için yalan söylediğimden bu seferlik paçayı kurtarmıştım.

46

Nöbetteki iki memur, kırılmış bebekler gibi buruşturulup atılmıştı. O kadar çok hasar vardı ki bir bakışta hepsini seçemiyordum. Beyin eğer *Hayır, bunu görmene izin vermiyorum*, diyorsa durum gerçekten kötü demektir. Bu, gözlerini kapaman ve kabuslarını artırmaman için sana son uyarısıdır. Ama bir rozet taşıyordum ve bu da gözlerimi kapayamayacağım, kötü şeylerin silinmesini dileyemeyeceğim anlamına geliyordu.

Farklı rozetler taşıyan hepimiz orada duruyor, iki adamın kalıntılarına bakıyorduk. Biri siyah saçlıydı, diğerinin başı kanla o kadar kaplanmıştı ki emin olamıyordum. Çok büyük ve çok güçlü bir şey cesetleri lades kemiği niyetine kullanıp çekiştirmiş gibi parçalanmıştı. Kana karışmış bir sürü iç organ vardı ama organlar biri veya bir şey onları ayaklarının altında ezmiş gibi tanınmaz hale gelmişti.

"Biri onları önce parçalayıp sonra iç organlarının üzerinde mi yürümüş?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," dedi Edward.

Bernardo arkamızdan yaklaşmıştı. Shaw hiçbir yerde görünmüyordu. Ya Bernardo beni orada istemediğini unutmasına yetecek kadar onu oyalamayı başarmıştı ya da yeni ölen memurlarla uğraşıyorlardı. Shaw'un şimdi düşünmesi gereken başka şeyler vardı.

Bernardo cesetlerin yanında bize katıldı ama genellikle yaptığı gibi önce başını çevirdi. Ve evet, bu benim kitabımda puan kaybetmesine neden olan bir şeydi. Ama açıkçası bu olayda anlayış gösterebilirdim.

"Bir sürü likantrop cinayeti gördüm," dedi Bernardo, "ama hiç böylesini görmedim. En azından tek bir varlıktan."

"Eh, sadece bir tanesiydi. Onu yakaladık," dedi Hooper.

Sıcak bir rüzgar esince bütün organ kokuları burnumuza doldu. Son yemeğimin midemden yukarı tırmanmaya başladığını hissederek kontrolümü kaybetmemek için geri adım attım. Olay yerini batırmak istemiyordum.

"Sen iyi misin, Anita?" diye sordu Olaf. Edward sormaması gerektiğini biliyordu. Bernardo umursamıyordu. Hooper beni ne hissetmesi gerektiğini bilecek kadar tanımıyordu.

"İyiyim," dedim. Yıllardır bir olay yerinde kusmamıştım. Neyim vardı benim?

"Bu Michaels," dedi Hooper, "çünkü siyah saçlı ve bu da..."

"Dur," dedim, "isimlerini henüz söyleme. Önce duygusuzca bakmama izin ver."

"Buna bakıp bir şey hissetmemen gerçekten mümkün mü?" diye sordu.

İlk öfke dalgası yükselerek mide bulantısını bastırdı. Ona düşmanca bir bakış attım ama dikkatim dağıldığı için kısmen memnundum. "Ben işimi yapmaya çalışıyorum, Hooper. Ve onları önce ceset olarak düşünmek işimi kolaylaştırıyor. Onlar ölü, insan değil. Şahıs zamirleri kullanıp onları insanlaştırmamaya çalışıyorum. Çünkü onları çok fazla düşünürsem olması gerektiği şekilde etkili ve tarafsız çalışamam. Çok fazla hissedersem bir şeyleri kaçırırım. Belki bunun tekrarlanmasını engellememize yardım edecek bir ipucu gözümden kaçabilir."

"Bunu yapan hayvanı öldürdük," dedi Hooper kaplanadamın cesedinin bulunduğu yönü işaret ederek. Ama artık kalabalığın arasından ceset görünmüyordu.

"Öyle mi? Bundan yüzde yüz emin misin?"

"Evet," dedi.

Edward bizi bir gösteri varmış gibi izliyordu. Olaf yine cesede bakıyordu. Bernardo başını bambaşka taraflara çevirmişti.

"Bunu yapanın az önce öldürdüğümüz kaplanadam olduğunu kendi gözleriyle gören kimse var mı?"

Bakışlarında farklı pırıltılar belirdi. Şaşkınlık olabilirdi. Ama bunu göstermeyecek kadar profesyoneldi. "Henüz hiç tanık yok."

"O halde birinin arkadaşı değil, bir polis gibi düşün. Olaya dahil olan tek kaplanadamı öldürdüğümüzü düşünüyoruz ama bunu kesin olarak bilmiyoruz." Cesetleri işaret ettim. "Gerçekten sınırlı bir zaman diliminde tek bir kaplanadamın veremeyeceği kadar fazla hasar söz

konusu. Kan pıhtılaşmaya başlamamış bile. Bu sıcakta, ölümlerinin üzerinden uzun zaman geçmemiş olabileceği anlamına gelir."

"Ben bir polis gibi düşünüyorum. İşleri karmaşık hale getiren sensin, Blake. Evli bir kadın öldürülmüşse katil genellikle kocasıdır. Çocuklar ortadan kaybolduğunda önce ebeveynlerine bakarsın. Bir kız eğer arkadaşlarıyla çıktığı tatilde kaybolursa önce erkek arkadaşını, sonra da ondan sorumlu olan profesörü sorgularsın."

"Evet, çoğu polis işi de Occam'ın usturası gibi."

"Evet, en basit çözüm doğru olanıdır."

"Canavarları ekleyene kadar," dedim.

"Kötü adamın bir kaplanadam olması işimizi yapma şeklimizi değiştirmemiz gerektiği anlamına gelmez, Blake."

"Bir ara katılmak ister misin, Ted?" Sesimdeki öfkeyi duymasına izin verdim. Biraz yardımcı olabilirdi.

"Ajan Blake'in söylemeye çalıştığı şey şu ki," dedi her zamanki mantıklı Ted sesiyle, "birden fazla hayvanadamla karşı karşıya olabiliriz. Ve Bendez eğer memurlarınıza bunu yaparken biri ona yardım ettiyse, bu durumda o pisliği de bulmamız gerekiyor."

İç çektim.

Hooper haklıydı, ben işleri karmaşık hale getiriyordum. Bir parmağımı Edward'a doğrulttum. "Aynen onun dediği gibi ve mecbur olduğumdan fazlasını açıkladığım için de özür diliyorum."

"Cesetleri görünce sarsıldın," dedi Olaf.

"Ne demek bu?"

"Gerildiğinde veya korktuğunda çok fazla açıklama yapıyorsun. Böyle zamanlarda da kız gibi davranıyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için duymazlıktan geldim. Eğer çıktığım biri değilse erkeklerle bunu yapmakta nadiren zorlanırdım.

Ancak umursamaz davranmanıza da belli bir ölçüde izin verirlerdi.

"Cesetler çekiştirilerek parçalanmış, Hooper. Ya öldüğünü gördüğüm kaplanadamdan daha büyük bir şeydi ya da ikisi birlikte çalışıyordu."

"Vücutlarda hiç diş izi yok ki," dedi Olaf.

"Bunların pençe izi olduğundan da emin değilim," dedi Edward ve benim yapmak istemediğim şeyi yaptı. Kan gölünün hemen dışında cesetlerin yanma çömeldi.

Ben daha fazla yaklaşmak istemiyordum ama ağzımdan nefes alarak onun yanma çömeldim. Edward'la birlikte çalışırken işler biraz dayanma noktası yarışı gibi oluyordu. Midemin bulandığını bildiği için beni buna daha da yaklaşmaya zorlamıştı. Aşağılık herif.

Kargaşanın arasında pençe izlerini görmeye çalıştım. Zihnimin söylediği gibi orada olduklarını varsayıyordum. Peki gerçekten öyle miydi?

Olaf da benim yanıma çömeldi ve çömelmesine rağmen başı hala benimkinden yukarıdaydı. Ama mesele bu değildi; beni rahatsız eden, bacaklarımızın birbirine değeceği kadar yakın durmasıydı. Ayağa kalkmadan ondan uzaklaşamazdım çünkü aksi takdirde kana değebilirdim. Ayağa kalkmak da çok fazla rahatsız olduğumu itiraf etmek anlamına gelirdi. O anda aklıma bir fikir geldi.

"Morgdayken bana yaklaştığında rahat düşünemediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi o derin sesiyle.

"Benim yanımda durmak yerine lütfen gidip Ted'in yanına çömelir misin?"

"Rahatsız ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Evet," dedim.

Dudakları seğirdi ama gülümsediyse bile ayağa kalkarken bunu benden gizledi. Edward'ın diğer tarafına geçti. O yanımda değilken düşünebilirdim. Açıkçası, olabileceği kadar önemli bir gelişme değildi.

Kendimi cesetlerin kopmuş kenarlarına bakmaya zorladım. "Lanet olsun," dedim ve ayağa kalktım. Uzaklaşmak istediğim için değil, dizim sorunlu olduğu ve sızlamaya başlamadan uzun süre çömelemediğim için. Ayağa kalktım ama cesetlere bakmaya devam ettim. Artık midem bulanmıyordu ve korkmuyordum, sadece işimi yapıyordum. Her zaman böyleydi: Duyguları ve mide bulantısını aşabilirsem bir şeyleri görüp düşünebilir ve keşfedebilirdim.

"Sanırım haklısın. Pençe izi göremiyorum. Bir dev tarafından çekiştirilerek parçalanmış gibi görünüyorlar."

Edward da ayağa kalktı. "Bir çocuğun sineğin kanatlarını kopardığı gibi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Hooper.

"Hiç silah izi görmüyorum," dedi Olaf ayağa kalkarken.

"Likantroplar insan elleriyle avlarını çekiştirmezler," dedi Bernardo. "İnsan biçimindeyken o kadar güçlü değillerdir, değil mi?"

"Sanmıyorum ama bu konuda bazı tartışmalar var. Likantropların mahkemelerde profesyonel sporcu olmalarına izin verilmesi için savaşmasının bir nedeni bu. Likantropinin insan biçimindeyken kendilerine çok az avantaj kazandırdığını kanıtlayabilirlerse belki kazanabilirler," dedim.

"Kimsenin bundan emin olamamasının nedeni, konu kavgaya geldiğinde onların da herkes gibi olması. Ellerindeki her şeyi kullanıyorlar," dedi Bernardo. "Bir hayvanadam ellerinin ucunda pençeler çıkarabiliyorsa bunu en azından iki polisi yenmek için yapabilir."

"Bu mantıklı," dedim.

"Ama bizim için mantıklı olması," dedi Edward, "alçağın bunu yaptığı anlamına gelmez."

"Yani Vegas'ta gerçekten başka bir haydut likantrop daha olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Hooper.

"Vegas'ta bir şey var ve sadece Bendez değil," dedim.

"Bundan ne kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Adli tabip hepsini incelesin," dedi Edward. "Belki sadece pençe izlerini göremiyoruzdur. Belki cesetler temizlendiğinde..." Omuz silkti.

"Buna inanmıyorsun," dedi Hooper.

Edward bana baktı. Başımı iki yana salladım. "Hayır, inanmıyoruz."

"Yani Bendez aradığımız adam mıydı, yoksa başka bir nedenle mi sorun çıkardı? Hala diğer kaplanadamları sorgulamamız gerekiyor mu? Ekibimizi katleden alçağı bulmamızı sağlayacak tek ipucu Bendez'le birlikte gitti mi?"

"Bunlar mükemmel sorular," dedim.

"Ama verecek mükemmel cevapların yok, değil mi?"

Derin bir nefes aldım ki yeni ölmüş birinin yanında bu büyük bir hataydı. Midemi bir kez daha bastırmaya çalıştım ve sonra sakince konuştum. "Hayır, Çavuş Hooper, yok."

47

Yine Vegas'ın sorgu odalarından birindeydim ama şimdi masanın diğer tarafında oturuyordum. Bu kez masanın yanlış tarafında olan Paula Chu'ydu. Gayet itaatkar bir şekilde evinin ön bahçesinde diz çökerek polisin kendisini tutuklamasını bekleyen kaplandı. Aynı zamanda da Martin Bendez'in kız arkadaşıydı. Tesadüf? Polis buna inanmıyordu. Tesadüf sadece henüz çözemediğin bir suç demekti. Fakat bir şeye inanmamak onun gerçek olmadığını göstermezdi.

Paula Chu benden çok daha uzun değildi. Bir yetmişin altında olduğunu tahmin ediyordum. Beyaz-sarı saçları kısa kesilmişti ama orada burada diğerlerinden ayrılan buklelere bakılırsa uzamasına izin verse dalgalı olacaklarından emindim. Kaşları saçlarıyla aynı renkteydi ve gözleri de gördüğüm en açık tonda maviydi ki bu da neredeyse

beyaz demekti. Teninin beyazlığını tamamlayan bir makyaj yapmıştı ve gözlerini elinden geldiğince renklendirmişti. Genel olarak o kadar beyazdı ki göz makyajı olmasa bitmemiş, hala pişirilmeyi bekleyen bir hamur topağıymış gibi görünebilirdi. Makyaj onu bir bahar çiçeği gibi güzelleştirmiş ve zarifleştirmişti.

Ama masanın karşı tarafından bana öfkeyle bakarken kenarları yukarı çekilmiş gözlerinde zarif bir yan yoktu. Neden ölen erkek arkadaşının yasını tutmuyordu? Basit: Öldüğünü henüz bilmiyordu. Bu odaya havai fişekler patlamadan önce getirilmişti. Onun karşısında otururken sevdiği adamın öldüğünü biliyor ama ona söylemiyordum. Bu bilgiyi sorgu sırasında bana bir şey kazandırabileceğini düşündüğüm bir ana saklıyordum. Bu beni bir alçak yapmıyor muydu? Muhtemelen. Ama gördüğüm olay yerinden sonra bununla yaşayabilirdim.

"Orada oturup düz düz bana mı bakacaksın?" diye sordu sonunda. Sesinden düşmanlık akıyordu.

"Birini bekliyoruz," dedim ve gözlerime yansıtmayı başaramasam da gülümsedim.

Edward karşı duvara dayanmıştı. Harika bir şekilde kadına gülümsüyordu. "Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz, Bayan Chu ancak nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Hayır," dedi, "nasıl olduğunu bilmiyorum. Polisin evimi gözlem altına aldığını, gelip beni tutukladığını biliyorum. Anladığım kadarıyla öldürülen bazı SWAT memurlarıyla ve yerel vampir avcımızla ilgili olarak şüpheliyim."

Buna omuzlarımı biraz gererek tepki verdim ama hissetti ve gördü. Nabzım biraz hızlandı. "Sana bunu kim söyledi?"

Bana gülümsedi. Onun gülümsemesi de gözlerinden yansımıyordu.

"Demek gerçekten bu yüzden buradayım."

"Böyle bir şey demedik, Bayan Chu," dedi Edward, mutlu Ted sesiyle.

"Gerek yok ki. Bu kadın tepki verdi." O açık renk gözlerinin bütün ağırlığıyla bana baktı.

Ben de insan yüzündeki kaplan gözlerinin içine baktım ve korktum. Yoksa hissettiğim adrenalin miydi? Beni korkutmak istiyordu ama içinizde bir otobüs dolusu tüylü otostopçular taşıyorsanız adrenalin iyi bir şey değildi.

Elimden geldiğince gizlemeye çalışıyordum. O kadar ki tamamen insan olmadığım gerçeğini fark edememişti. Paula Chu'nun beni bir av olarak görmesine yetecek kadar kendimi gizleyebildiğimi bilmek ilginçti. Ama o minik adrenalin salgısı, dişi beyaz kaplanın ayağa kalkıp bana uzaktan bakmasına yetti.

Gerilme sırası Chu'daydı. Şimdi ben ona memnun bir tavırla gülümsüyordum. Konuşurken sesi biraz titriyordu. "Bizden biri olamazsın."

"Nedenmiş?" diye sordum.

Beyaz saçlarına dokundu. "Safkan değilsin."

"Bir saldırıdan kurtuldum," dedim. Bu doğruydu ama bunun tam bir kaplanadam olduğum anlamına geldiğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

Yüzü aniden asıldı. "O halde anlamazsın. Bu senin hatan değil, sadece anlayamazsın."

"Anlamama yardım et," dedim.

Gözlerini kıstı. "Şekil-değiştirici olduğunda rozetini aldıklarını sanıyordum."

"Doğaüstü Masası'nda çalışıyorum. Orada kurallar biraz daha gevşektir."

Bana yine şüpheci gözlerle baktı ve o güzel burnuyla havayı kokladı. "Sen sadece kaplan gibi kokmuyorsun, üstelik de bizim klanımız gibi kokuyorsun. Bu mümkün değil."

Omuz silktim. "Neden mümkün değil?"

"Kaplan gibi kokman doğal ama sadece sıradan turuncu kaplanlar gibi kokman gerekir. Bizden biri sana saldırıp kaplana dönüştürse de klandan biri olmazsın."

"Yani bana saldıran bir beyaz kaplan olsa bile, beni beyaz kaplana dönüştüremez demek istiyorsun."

Başıyla onayladı ve düşündü. "Kesinlikle."

Beyaz kaplan ayağa kalkmıştı ve ancak hayallerin gerçek olabildiği o içsel dünyamdaki uzun, karanlık orman patikasında koşmaya başlamıştı. Odaklanarak onu yavaşlattım ve sonra da durdurdum. Kafese kapatılmış gibi o patikanın etrafında dolanmaya başladı. En azından koşmayı kesmişti, benim için önemli olan da buydu.

Chu, masanın üzerinden biraz daha eğildi. "Burnuma beyaz kaplan kokusu geliyor. Klan gibi kokuyorsun. Bizden gizleniyor musun? Saçlarını boyayıp kontak lens mi taktın? Tenin beyaz olarak tanımlanabilir."

"Afedersin ama tepeden tırnağa doğalım." Arkama bakıp köşede duran Edward'a bakmak istedim ama cesaret edemedim. Orada olduğunu ve gerekirse yardım edeceğini biliyordum ama büyük ölçüde, Paula Chu kaplana dönüşmeye kalkışırsa müdahale etmek için oradaydı. Suçlarını sorgulamaya başlamadan önce Dedektif Ed Morgan'ı beklememiz söylenmişti. Şimdiye dek bu kuralı bozmamıştık. Sadece iki şekil-değiştirici olarak konuşuyorduk.

Yerinden hafifçe kalktı. Kelepçeler ellerini tutuyor, sandalyeden tamamen kalkmasını engelliyordu ama Edward yine de "Oturun, Bayan Chu," dedi. "O zaman daha rahat edersiniz."

Kadın güler gibi bir ses çıkardı ama sesi öfkeliydi. Tekrar sandalyeye oturdu. "Evet, sanırım böylesi daha rahat." Bana baktı ve karanlıkta tutunacak başka bir el arayan el gibi uzanan enerjisini hissettim.

"Kendininkiyle enerjimi okumaya çalışma," dedim ve görüşmeye başladığımda yaptığım gibi kalkanlarımı sağlam bir şekilde tekrar kaldırdım. Ama dişi beyaz kaplan hala patikada dolanıyordu. Olduğu yerde kalmasını emrettiğim için karşı gelemiyorsa da onu tamamen uzaklaştıracak kadar kontrolüm yoktu. Bu bilgi nabzımı biraz daha hızlandırdı. Böylece kaplan yine patikadan ilerlemeye başladı. Paula Chu gürültülü bir nefes aldı. Gözleri titreşerek kapandı ve vücudu oturduğu yerde ürperdi.

İçimdeki beyaz kaplan patikada hızla ilerliyordu. Onunla mücadele etmeliydim, yoksa odadan çıkmak zorunda kalacaktım. Normalde bunu yapabilirdim ama sandalyeden düşüp yerlerde kıvranmak istemiyordum. Bunu Vegas polisinin beni görebileceği bir yerde yaparsam başıma gelecek en hafif şey bu davadan uzaklaştırılmak olurdu.

Ayağa kalktım. Dişi kaplan şimdi o kadar hızlı koşuyordu ki çizgileri birbirine karışıyor gibi görünüyordu.

"Anita, sen iyi misin?" diye sordu Edward duvardan biraz uzaklaşarak.

Başımı iki yana salladım. "Biraz temiz hava almam gerek," dedim.

Masanın karşı tarafındaki kadın gözlerini açtı. "Güçlüsün ama yenisin. Henüz yeterince kontrolün yok."

Kapıyı yumrukladım. "Zile bas," dedi Edward. Bana ve şüpheliye yaklaştı.

El yordamıyla zili aradım ve sesi duydum. Bir şey olmadı. Bizi birinin dışarı çıkarması gerekiyordu ve o ana kadar bu konuda bir sıkıntım yoktu. Zihnimde kaplanın yolu üzerinde tuğladan bir duvar hayal ettim. Koşmayı bırakarak duvara hırladı.

Nabzım hala çok hızlıydı ama kendi kalp atışlarımın altında bir rahatlık hissettim. Bunu yapabilirdim; canavarlarımı kontrol edebilmek ve sürekli içsel çatışmalarımı kontrol altında tutmama yardımcı olacak bir hayvanadam sürüsünü yanımda taşımaya gerek duymadan şehir dışına çıkabilmek için aylardır egzersiz yapıyordum. Bu kaplanlarda kontrolü benim için bu kadar zorlaştıran şey neydi? Yoksa sadece nedeni Jean-Claude'dan ve güç merkezimizden fazla uzakta olmak mıydı? Bu düşünceyle nabzım yine hızlandı. Ya onlardan, efendimden çok uzaklaştığımda güçlerimi kontrol edemiyorsam? Bunu düşünmemiş olmayı diledim.

Zihnimdeki kaplan yere çökmüş, vücudunu o imkansız yerin zeminine bastırıyordu. Vücudunun sıçramak için gerildiğini hissettim ve hatamı çok geç fark ettim. Kaplanlar dikey olarak beş-altı metre sıçrayabilirdi. Tuğla duvarım yeterince yüksek değildi. Tek bir güçlü sıçrayışla duvarı aştı ve patikada bütün hızıyla koşmaya başladı. Eğer sonuna ulaşırsa bana da ulaşırdı ve bu içeriden küçük bir kamyonun çarpması gibi bir etki yapıyordu.

"Kontrol canavarda değil sende," dedi Paula Chu. "Her zaman öyle olmalı."

"Dengemi bozan şey senin enerjin." Kaplanın yoluna bir duvar daha diktim. Bu seferki yüksek, parlak metaldendi ve o kadar yüksekti ki ağaçların üzerine ulaşıyordu. Yani bu kez kaplan üzerinden sıçrayamazdı.

"Bu kadar sorun yaratacak bir şey yapmıyorum. Yeniler için bile."

Paula'ya bakmaya devam ederek başımı iki yana salladım.

"Sizin klanda sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama enerjiniz beni mahvediyor."

"Klanımızda doğmuş, kaybolmuş ve tekrar bulunmuş olsaydın bu doğru olabilirdi ama tenin, saç ve göz rengin gerçekse safkan olamazsın."

Zihnimdeki beyaz kaplan hırlayarak çelik duvarın önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü. O parlak dişlerini göstererek kükredi. Beni insan boyunda bir diyapozona dönüştürmüş gibi sesi omurgamda titreşti.

"Çağrını duyuyorum," dedi Paula, gergin bir sesle.

"Ben yapmıyorum," dedim. Zile tekrar bastım ama artık anlamıştım. Shaw ya da bir başkası bizi izliyordu. Burada yeterince uzun süre kalırsam neler olacağını görmek istiyorlardı. Gerçekten biçim değiştirirsem rozetimi kaybedecektim. Rozetimin hala bende olmasının tek nedeni, benliğimde çok fazla türde likantropi olduğundan gerçek bir şekil-değiştirici olduğumu kanıtlayamamalarıydı. Bunu kanıtlamak Shaw'un çok hoşuna giderdi. Sadece bu davadan uzaklaştırılmakla kalmayacak, aynı zamanda sonsuza dek bütün davalardan uzaklaştırılacaktım.

"Yardım istiyorsun. Bu bir yardım çağrısı ama ancak kraliçelerimiz bu kadar güçlü çağrı yapabilir."

İçimde kükreyen kaplanı sessizleştirmeye çalıştım ama buna hiç niyeti yoktu. Sadece yardım istemeye devam ediyordu. Lanet olsun.

"Durdurmak için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Sakinleştirmene yardım edebilirim ama bunu yapmak için sana dokunmam gerek."

"Kötü fikir," dedi Edward ve bana bir adım daha yaklaştı.

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Ya bana yardım edebilirse?"

"Ya daha kötüleştirirse?" dedi Edward.

Birbirimize baktık. Odaya seslenen diyafon çalıştı. "Sen orada ne halt ediyorsun, Blake? Diğer kaplanlar huysuzlanıyor."

"Çıkarın beni," dedim. "O zaman her şey yoluna girer."

"Kendi başına durduramazsın," dedi Paula.

"S..tir git," dedim.

"Seni sakinleştirmeme izin ver. Kaplanlar genç ve deneyimsiz olanları böyle sakinleştirir."

Bir defasında durum daha bile kötüyken Crispin beni sakinleştirmişti. Ama... Paula'yı tanımıyordum ve ölen şüphelinin sevgilisiydi. Bana yardım mı ederdi, yoksa zarar mı verirdi?

"Sana yardım etmeme izin ver, Ajan. Eğer sana bizden biri saldırdıysa o zaman bütün klan sana borçlu demektir."

"Bir beyaz kaplan değildi," dedim ama kapıdan uzaklaşıp masaya yaklaşmıştım.

"Anita," dedi Edward. Bana uzandı, sonra elini indirdi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Hayır," dedim Paula'ya yaklaşmaya devam ederken.

"Bir beyaz kaplan değilse sana saldıran kimdi?" diye sordu Paula.

"Sarı," dedim ve bunu söylediğimde yanında duruyor, mavi gözlerinin içine bakıyordum. Bu, içimdeki kaplanın sesini kesti. Sanki sadece başka bir beyaz kaplana yakın olmak bile onu sakinleştirmiş gibiydi.

"Sarı kaplan," dedi Paula kaşlarını çatarak.

Başımla onayladım.

"Sarı Kaplan Klanı asırlar önce yok oldu. Artık yaşamıyorlar."

"Çok yaşlı bir vampirin hayvanıydı."

"Ona ne oldu?" diye sordu Paula.

"Öldü."

"Onu öldürmek zorunda kaldın?"

Başımla onayladım.

"Ama sana bir sarı kaplan saldırdı," dedi.

"Bu bir şey fark ettirirmiş gibi konuşuyorsun. Bana saldıran kaplanın renginin ne önemi var ki?"

"Sarı ya da Altın Kaplan Klanı diğer bütün klanlardan üstündü. Diğer klanlar dahil dünyaya ve üzerindeki tüm enerjilere hükmediyorlardı."

"Bunu bilmiyordum," dedim.

Zincirlerin izin verdiği ölçüde omuz silkti. "Kaybolmuş bir şey hakkında konuşmak neyi değiştirir ki? Ama sana bir sarı kaplan saldırdıysa, o zaman neden bu kadar güçlü olduğun açıklanabilir."

"Sarıydı," dedim ve Edward'a döndüm.

Benim bir şey söylememe gerek kalmadan ne istediğimi anlamıştı. "Daha koyu çizgileri olan açık sarı bir yaratıktı."

"Sen de orada mıydın?"

"Evet," dedi Edward.

"Başka kimse saldırıya uğradı mı?" diye sordu Paula.

"Evet ama likantropi testi temiz çıktı. Şanslı olan tek kişi bendim." Sadece Paula'nın yanında durmak bile nefes almamı kolaylaştırmıştı. Belki de kendi hayvanadam sürüm olmadan yolculuk yapma fikri doğru değildi. Belki de asla yalnız yolculuk yapamayacaktım. Lanet olsun. Bu doğruysa, federal rozetten kendim vazgeçmek zorunda bile kalabilirdim. Kötü adamların suç işlediği yerlere gidemeyen bir vampir avcısı ne işe yarardı ki?

Diyafonun sesi tekrar duyuldu. "Diğer kaplanlar yine sakinleşti. Orada ne yapıyorsun sen, Blake?" Tahmin ettiğim gibi, konuşan Shaw'du. Karısı kaçtığı ve bir şekil-değiştiriciyle yaşamayı tercih ettiği için üzgündüm ama bu benim hatam değildi.

Edward bizim tarafımızdaki diyafona yaklaştı. "Kaplan enerjisini kıstık, hepsi bu."

"Blake ne yapıyor?" diye sordu Shaw.

"İşini," dedi Edward ve düğmeden parmağını çekti.

Kadının yüzündeki o tuhaf şekilde sakinleştirici kaplan gözlerine baktım. "Martin'in neye karıştığını biliyor muydun?"

Gözlerini kırpıştırdı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama dudakları aralandı ve nefesi hızlandı. Bunun nedeni bir şey bilmesi miydi, yoksa erkek arkadaşından söz etmiş olmam mıydı? Yoksa sadece tepeden tırnağa zincire vurulup polis tarafından sorgulandığı için mi? Bu insanları gerginleştirebilir ve aşırı tepki vermelerine neden olabilirdi. İnsanları evlerinde veya daha rahat bir ortamda sorgulamayı tercih etmemin nedenlerinden biri buydu. Ama bugün

rahat davranmak için artık çok geçti. Birçok şey için çok geçti.

"Hayır," dediğinde gözlerinin içine bakıyordum ve ona inanmadım. Nedenini bilmiyordum fakat o açık mavi kedi gözlerine bakarken yalan söylediğini bir şekilde biliyordum. Metafiziksel güçlerle ilgisi yoktu. Her polisin bir süre sonra sahip olduğu sezgilerle ilgiliydi. Sadece anlamaya başlarsınız. Belki bir şeyi gizlemek için yalan söylüyor olmayabilirdi. Belki de korktuğu ya da bunu yapabildiği için yalan söylüyordu. İnsanlar olmadık nedenlerle yalan söyleyebilirdi. Ama bir şey gizlemek için yalan söylediğini düşünmeyi tercih ettim. Yalan söylüyordu çünkü ihtiyacımız olan bilgi ondaydı ve bu bize yardımcı olacaktı. Bu bize gidecek bir yön ve sorgulayacak bir tanık kazandırmıştı. Bugün gördüğüm bütün yeni ölümler için işe yarar bir şeyler vermişti. Paula Chu bir şey biliyorsa, o zaman ölen memurlar ve hastanede kritik durumda yatan SWAT üyeleri... Belki de bunlar bir hiç uğruna olmamıştı.

Onun yalancı gözlerine bakarken artık buna inanmadığımı anladım. Her şeyi biliyor olsa ve hepsini bize anlatsa bile bir önemi yoktu. Öldürülen memurların aileleri için fark etmezdi. Bir daha yürüyemeyecek, hatta uyanamayacak olan SWAT üyeleri için fark etmezdi. Önemli olduğunu düşünmek, hayatımıza silahlarımızı yemek zorunda kalmadan devam etmek için kendimize söylediğimiz bir yalandı.

"Anita," dedi Edward, "sen iyi misin?" Şimdi bana öncekinden daha yakın duruyordu. Paula'yla benim hemen dibimizdeydi. Yer değiştirdiğini duymamış, hissetmemiş, hatta görmemiştim bile.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, iyi değilim." *Dengemi kaybettim,* diye düşündüm. Benim neyim vardı?

Edward koluma girerek beni kadından uzaklaştırdı. Uzaklaştıkça zihnim netleşiyordu ama içimdeki kaplan hala orada, zihnimdeki metal duvarın diğer tarafındaydı. Şimdi yatmıştı ve bana ne kadar kızgın olduğunu gösteren tek şey, ucu siyah olan kuyruğunun yere vuruşuydu.

Kapı açıldı ve Başdedektif Ed Morgan gülümseyerek içeri girdi. O iri kahverengi gözleri ve iyi adam görünüşüyle elinden geldiğince rol yapıyordu. Ah, evet, onu bekliyorduk. Shaw bizi Morgan gelene kadar davayla doğrudan ilgisi olan sorular sormamamız konusunda uyarmamış mıydı? Sanırım uyarmıştı. Canı cehenneme!

"İyi günler, Paula. Sana Paula diyebilir miyim? Adım Ed." Dosyaları masanın üzerinde aralarına koydu, benim kalktığım sandalyeye oturdu ve kadına gülümsedi. Edward ve ben orada değilmişiz gibiydi.

"Bundan sonrasını ben hallederim, ajanlar. Şerif Shaw sizinle konuşmak istiyor." Morgan gamzelerini gösterecek kadar gülümsedi ama o kahverengi gözlerin derinliklerinde düşmanca pırıltılar vardı. Birilerinin bize bağıracağını hissetmiştim. Ne güzel.

Edward ne yapacağıma güvenmiyormuş gibi kolumu sımsıkı tutuyordu. Bakacak bir ayna olsa yüz ifademi kontrol edebilirdim ama duvarlardan başka bir şey yoktu. O büyük, parlak, tek yönlü pencerelerin olduğu sorgu odalarından yeterli sayıda olmadığından, kadını kendilerinin bile izleyemeyeceği bir yere atmışlardı. Kadını gösteren bir kamera vardı ama pencereyi hak etmemişti. Ölen kaplanadamla tek bağlantımız oydu ve ona en iyi sorgu odaların-

dan biri verilmemişti ama en iyi sorguculardan biri atanmıştı. Burnuma ofis politikası kokusu geliyordu.

Edward beni hala açık olan kapıya doğru sürükledi. Benden -ya da benim içimde her ne gördü veya hissettiyse ondan- ötürü gerilmişti. Kendimi o kadar korkunç hissetmiyordum. Aslında pek bir şey hissetmiyordum. Ama yine kafamda o düşünce vardı: *Benim neyim var?*

Beni açık kapıdan çıkardı. Arkama baktım ve Paula Chu'nun beni izlediğini gördüm. Göz göze geldiğimiz anda içimdeki dişi kaplan ayağa kalktı. Yine kükredi ama bu kez metal duvar, sanki kükremesi dev bir gonga çarpmış gibi bir sesle sarsıldı. Sendeleyince Edward dengemi bulmama yardım etti.

Bana doğru eğilerek fısıldadı: "Sorun nedir?"

"Emin değilim. Fakat bu kaplanlardan uzaklaşmam gerek."

"Dışarı çıkarken kapıyı kapayın," dedi Morgan. "Paula ve ben gayet iyi anlaşacağız, değil mi?" Başını başka tarafa çevirmişti ama o parlak gülümsemesiyle Paula'ya baktığını biliyordum. Paula ona bakmıyordu. Onun gözleri hala benim üzerimdeydi.

Kapıdan çıktım ancak Edward'm kolumu tutan eli koşmaya başlamamı engelledi. Nefesim yetişmeye çalışıyordu. Nabzım hızlanmıştı. Sorgu odalarındaki diğer kaplanları hissedebiliyordum. Onları *hissediyordum*. Bu şekilde hissedebileceğim hayvanadamlar sadece metafiziksel açıdan bağlı olduklarım ya da Jean-Claude'un bağlı olduklarıydı. Vegas'ın beyaz kaplanlarından biriyle aramda bu kadar güçlü hissetmemi sağlayacak bir bağ yoktu. Bir terslik vardı.

Edward'ın parmakları koluma gömüldü. O kadar ki acıyla itiraz edecektim ama diğer yandan zihnimi toparlamama yardım etmişti. Birkaç çürüğün önemi yoktu ve acı beni kendime getirir getirmez başka bir şey daha olduğunu anladım.

Ona dönerek fısıldadım: "Biri benimle uğraşıyor."

"Vampir mi?" diye sordu.

"Beyaz Kaplan Kraliçesi daha önce sadece vampirlerin yapabildiğini gördüğüm şeyleri yapamıyorsa, evet."

"Vampir mi, kaplan mı?" diye sordu Edward kısık sesle.

Yanından geçtiğimiz polis memurları bize bakıyordu. Beni ne kadar sıkı tuttuğunu mu fark etmişlerdi, yoksa fısıltılar mı dikkatlerini çekmişti? Yoksa söylentiler yüzünden sadece merak konusu mu olmuştuk?

Bize bakan birkaç üniformalı memura öfkeyle karşılık verdim: "Çok mu hoşunuza gitti?"

"Kes şunu, Anita." Edward onların yanından yürümeye devam etti. Kolumu tutan elini biraz gevşetti ve aniden arkamızdaki odalarda oturan kaplanları hissettim. Neredeyse başlarını kaldırıp beni aradıklarını görebiliyordum.

Edward'a doğru eğilerek fısıldadım: "Beni daha sıkı tut."

"Ne?"

"Acı, zihnimi net tutmama yardım ediyor."

Kolumu çürütmeye geri döndü ve kapılara doğru yürümeye devam ettik. Kapılara vuran sıcak güneş ışığını görebiliyordum.

"Güneş ışığının yararı olursa..." dedi.

"O zaman vampirdir," dedim.

"Yararı olmazsa..."

"Kaplan," diye tamamladım.

Evet demeye bile gerek duymadı. Ne yaptığımızı ve neden yaptığımızı ikimiz de biliyorduk. Bernardo arkamızdan seslendi: "Yangın nerede?"

Edward arkasına baktı ama ben bakmadım. Bakışlarımı kapılardan ayırmıyordum. Edward'm koluma bastıran parmaklarına ve ilerideki güneş ışığına odaklanmıştım. "Temiz havaya ihtiyacımız var," diye seslendi Edward. Bernardo -ve eğer yanındaysa Olaf- biraz hava almak için o kadar hızlı yürümeyeceğimizi biliyordu. İnsanların birbirlerini iyi tanımalarının kazandırdığı avantajlardan biri de buydu.

Biz dış lobiye çıkarken Bernardo'yla Olaf bize yetişti. Victor oturduğu yerden kalktı. Onu gördüğüm anda içimdeki dişi kaplan yine kükredi ve bu kez önüne çektiğim metal duvar metal su gibi dalgalandı. Yıkılmadı ama büküldü.

Edward yavaşlamadı bile. Victor'a yerine oturmasını işaret ederek bizi kapıya doğru sürüklemeye devam etti. Bernardo durumun aciliyetini fark etmiş gibi kapıyı açmış bizi bekliyordu. Peşimizden gelen Olaf'ın herhangi bir yardımı yoktu ama engel de olmuyordu. Engellememesi de şu anda benim için yeterliydi.

İçimdeki kaplan bükülen metale doğru atıldı ve tırmanmayı denedi. "Acele et," dedim Edward'a.

Edward beni kapılardan dışarı sürükledi. Önce fırının içine girmişim gibi boğucu sıcağı hissettim. Kaplan tereddüt etmedi. Dışarı çıkmak istiyordu.

Sonra ışığı algıladım. Sıcak ve beyaz bir ışıldak gibiydi. Göremediğim bir karanlığı deliyordu. Onun durduğu karanlığı. O karanlıkta durmuş, bana bağırıyordu. Ama

güneş ışığı onun sesini kesti ve şimdi savaşmam gereken tek şey, duvarın üzerinden aşmayı başararak yüzeye çıkmak için hızla koşturan dişi kaplandı. Marmee Noir'ın kaplanları neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum ama savunmamı zayıflatacak bir şey yapmıştı.

Bir kalkan daha oluşturmaya çalıştım ama yapamadım. Marmee Noir artık güneş tarafından kovulup gitmişti ama içimde yaptığı şey geçmemişti. Hala beni sakatlıyordu.

Edward hala kolumu hafifçe tutuyordu. "Anita, sen iyi misin?"

"Vampir gitti ama bana bir şey yaptı." Kaplan hala bütün hızıyla koşuyordu. Yüzeye çarparsa olabilecek en hafif şey yere düşmem ve neredeyse dönüşmenin eşiğine gelmemdi. En kötü olasılıksa Marmee'nin bana yaptığı şeyin beni gerçekten bir kaplana dönüştürmesiydi.

"Neler oldu?" diye sordu Olaf.

"Benim daha iyi bir sorum var," dedi Bernardo. "Neler oluyor?"

Bir leoparım, kurdum ya da hatta bir aslanım olsaydı içimdeki kaplanı oyalayabilir, yaratıkları birbirine düşürebilirdim. Hatta farklı renkte bir kaplan bile işimi görürdü. O sıcak ve ışığın altında dururken başkalarına açıklayamayacağım şeylere ihtiyacım vardı.

"Kaplanını sakinleştirmene yardım edebilirim." Victor'ın sesi arkamızdan gelmişti. Peşimizden o da dışarı çıkmıştı.

"Sanmıyorum," dedi Edward.

"Hayır," dedim. "Yani, evet."

Edward bana baktı. "Anita, daha önce neredeyse hayvanını dışarı çıkarmıştı."

"O bir kazaydı," dedi Victor, "ama klanımdaki dişilerin insan biçimlerini korumalarına yardım etmek için özel eğitim aldım."

Edward beni kendine çekti. Ama zamanımız kalmamıştı, kaplan yüzeye çarpmak üzereydi. "Denemesine izin ver, Edward, yoksa gerçekten kaplana dönüşebilirim."

Victor'a uzandım ve Edward isteksizce beni bıraktı. Victor, ellerini yüzümün iki yanına koydu. Tıpkı Crispin'in Kuzey Carolina'daki ilk karşılaşmamızda yaptığı gibi. Victor açık mavi gözlerine bakabilmem için güneş gözlüğünü çıkardı. O gözlerin içine yuvarlandım ve içimdeki kaplan yavaşladı. Durmadıysa da yavaşlamıştı.

Yüzünü benimkine doğru indirdi.

Yan tarafta bir hareket algıladım ve Olaf'ın dev gibi cüssesini fark ettim. Edward onun bize dokunmasını engelledi. "Bırak," dedi Edward.

Victor beni öptü. Dudaklarını benimkilere bastırdı. Crispin'le birlikteyken kendi hayvanımı onun içine yönlendirmiştim ve onun kaplanını dışarı çıkarmıştım ama şimdi Victor kendi gücünü benim içime üflüyordu. Hayvanını değil, sadece gücünü. O nefes kesici gücün bir benzerini, annesi Bibiana dışında başka hiçbir likantropta görmemiştim.

İçimdeki kaplan duraksadı ve dışarı çıkmak için yine koşmaya başladı. Çok yaklaşmıştı.

Victor geri çekildi. "Gücümü istekle kabul etmelisin," dedi. "Hayvanını zorla sakinleştirmem için fazla güçlüsün."

Dişi kaplan yüzeye ulaşmıştı ve sanki bir havuzun dibinden yukarı bakıyor gibiydi. O havuz bendim. Daha önce hayvanlar her seferinde yırtıp geçebilecekleri bir şeymişim

gibi bana çarpardı ama şimdi su olmuştum ve kaplan tereddüt ediyordu.

"Hayvanına değil, bana bak, Anita." Victor dikkatimi tekrar gözlerine ve kendi yüzüne çekti.

Dişi kaplan beni oluşturan suyun içinde pençesini savurdu ve ancak Victor beni tuttuğu için düşmedim. Daha önce her seferinde daha çok canım yanardı ama diğer yandan, bu yeni sulu engelin hayvanı tutamayacağını biliyordum. Kesinlikle biliyordum. Marmee Noir her ne yaptıysa, dönüşmemi istiyordu. Kaplan olmamı istiyordu. Neler olduğunu bilmiyordum fakat istediği hiçbir şeyi ona vermemem gerektiğini biliyordum.

Kaplan bir pençe daha savurdu ve derimin darbeyle birlikte dalgalandığını hissettim. "Kurtar beni," diye fısıldadım.

"İçeri girmeme izin ver," diye fısıldadı Victor, dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırırken.

Nasıl yapacağımdan emin olmadığımdan, hayvanlarımı tutan kalkanlarımı indirdim. Dişi kaplan, zafer coşkusuyla kükrerken aynı anda Victor'ın gücü onu eziverdi. Kaplan bir çığlık attı ama güç onu geri sürükledi. Victor'ın gücü onu nazikçe ama karşı konulmaz bir şekilde geri iten canlı ve ılık bir rüzgar gibiydi. Sonra aniden kaplan ortadan kayboldu ve kendi bedenimde yalnız kaldım. Kendi bedenimde yalnızdım ama hala Victor'm kollarındaydım.

Öpüşmemizi kesti ama kendi başıma ayakta durabileceğimden emin olamıyormuş gibi beni kollarında tutmaya devam etti. Aslında ben de emin değildim.

"Kanaman var," dedi Bernardo kısık sesle.

Aşağı baktım ve yeleğin altında bir şey göremedim ama Victor'ın bedeninin alt kısmında kan vardı.

"Benim kanım olduğunu sanmıyorum," dedi Victor.

Edward görüşü engellemek için yaklaştı. "Buradan çıkmamız gerek."

"Rahatsız edecek ölçüde hızlı arkadaş ediniyorsun." Hooper, ekibinden birileriyle oradaydı.

"Ayakta durabilir misin?" diye fısıldadı Victor.

Bunu düşündüm, sonra başımla onayladım. Victor önündeki kanı polislere göstermemek için benden uzaklaşarak durdu. "Arkadaş edinme tarzımdan hoşlanmamana üzüldüm, Çavuş," dedim. Bunda samimiydim. Hooper'dan hoşlanmıştım ve benimle ilgili iyi şeyler düşünmesini istiyordum ama... En önemli olan şey diğer polislerden uzaklaşmak ve yaramın durumuna bakmaktı.

"Ben senin arkadaşın olurum." Bunu söyleyen Georgie'ydi.

"Üzgünüm ama dans listem biraz dolu."

"Hadi canım, ciddi misin?" Bana iş arkadaşınız olması gereken ve asla erkek arkadaşınız olmamış bir adamın yüzünde görmek istemeyeceğiniz bir ifadeyle baktı. Ama fazla genç yüzüne bu ifade uymuyordu. Bize doğru yürümeye başladı. Edward bizi arabaya doğru sürükledi. Victor da bizimle geldi. Kanı gizlemek için elimizden geleni yapıyorduk. Siyahlarımın üzerinde görünmüyordu ama Victor'ın açık renk gömleğinde kan kıpkırmızıydı.

Hooper diğer adamları içeri gönderdikten sonra bize doğru yürümeye başladı. Sanchez ona yetişerek lafa tuttu. Tartışıyor gibiydiler ama arabanın arkasına binmek için yeterince zaman kazanmıştık. Victor, Bernardo'ya doktorun adresini tarif edebilmek için sağ ön koltuğa oturmuştu. Edward ve Olaf arka kanepede benimle birlikteydi. Olaf'ı

direksiyona geçirmek istedik ama araba kullanmayı kabul etmiyordu. Hooper, Sanchez'den ayrılarak yine bize yaklaşmaya başlamıştı. Tartışacak zamanımız yoktu.

"Bas gaza," dedi Edward.

Bernardo gaza bastı.

48

"Yeleği çıkar, Anita. Yaraya kompres yapmamız gerekebilir."

Arka kanepede sadece Edward ve ben olsaydık buna itiraz etmezdim ama Olaf ürkütücü bir gölge gibi yanımda oturuyordu. Yüzüne bir bakış attım ve yüzünde beni onun önünde soyunmaya ikna edecek bir ifade göremedim.

"Kız gibi davranmayı bırak," dedi Edward, "sadece dediğimi yap."

"Bu hiç adil değil," dedim.

"Değil ve neden yapmak istemediğini biliyorum ama Olaf seni kanlar içinde ve yarı çıplak görmesin diye kan kaybından ölmek aptalca bir hareket olur."

Öyle düşününce... "Pekala," dedim. Bu tek kelimeyi elimden geldiğince öfkeli bir tonla söylemiştim. Edward'ın

silah kılıflarından ve silahlardan kurtulmama yardım etmesine izin verdim. Bibiana'nın yerine gittiğimizde yaptığım gibi hepsini Edward'a teslim ettim. Silahlarımı başka kime emanet edebilirdim ki? Ama Edward'ın elleri dolmuştu ve yeleğin yan tarafını çözmeme yardım edebilecek tek kişi Olaf'tı. Morgdayken yaptığı gibi her hareketi uzatarak tadını çıkarmasını bekliyordum ama tuhaf bir şekilde sadece sorunla ilgileniyordu. Yan taraftaki Velcro'ları açarak yeleği üzerimden çıkardı. Mavi tişörtümün kan nüfuz etmiş karın bölgesinde mor çizgiler vardı ve manzara hiç hoş görünmüyordu.

Olaf'ın elinde aniden bir bıçak belirdi. "Hayır!" dedim. "Tişörtümü çıkarmak için kesmene gerek yok!" Tişörtümü kot pantolonumun içinden çekiştirmeye başladım. Gerildiğimi ve kumaşın bir yerlere takılarak yaramı acıtmasını beklediğimi itiraf etmeliyim. Tişörtü kesip çıkarmak kesinlikle daha pratik bir yaklaşım olurdu ve tişört zaten mahvolmuştu ama o dev adamın elinde bir bıçakla üzerime eğildiğini görmek... Bıçağı tenime yaklaştırması için ona bir bahane vermeye hiç niyetim yoktu.

İstemdışı bir şekilde acı sesleri çıkarmış olmalıyım çünkü Edward silahlarımı yere bırakarak kendi bıçağını çekti. "Görmemiz gerek, Anita."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tişörtün ucunu yakalayıp kesmeye başlamıştı bile. Onu durdurabilirdim ama haklıydı ve Edward'dan korkmuyordum. Tişörtün ortasını keserken bıçağı düz, neredeyse cerrahımsı bir kesik açacak kadar keskindi. Tişörtün yakasına kadar kestikten sonra bıçağı durdurdu. Şimdi yarı çıplak kaldığım için

itiraz edebilirdim ama karnımı görebiliyordum ve herkesin sutyenimi görebildiği gerçeği o kadar da önemli gelmiyordu.

"Lanet olsun," dedim.

Karnımda kanlı pençe izleri vardı. Daha önce neredeyse dönüşmenin eşiğine geldiğimde de kanım akmıştı ama hiç böyle yaralarım olmamıştı. Hatta tırnaklarımın altından kan süzüldüğü de olmuştu. Yine de böyle değildi.

Olaf'm parmakları et yırtıklarının üzerinde havada duruyordu. *Sakın bana dokunma,* diyecektim ama "Yaraların kenarlarında bir tuhaflık var," dedi.

"Dışa dönükler, içeri değil," dedi Edward.

Yaralara baktım ama açıdan dolayı ben onlar kadar net göremiyordum ya da belki de kendi kesiklerinize bakıp yaraları analiz etmek daha zordu. İyimser davranmaya çalıştım. "Eh, en azından son karın yarası kadar kötü değil."

"Doğru," dedi Edward.

"Evet, bu kez bağırsakların dışarı taşmıyor," dedi Olaf. Bunu pek önemli değilmiş ve şimdi de bir önemi yokmuş gibi çok sakince söylemişti. Eh, bir sosyopattan başka ne beklenirdi ki?

O iri parmaklarını yaraların üzerine koydu. Eli hafifçe titredi ve elini esnetmek için hafifçe kaldırdı. Sonra yaraların üzerine koyup kendi elini yaraların üzerinden izledi. "Sanki bir şey dışarıdan vurmamış da içeriden dışarı çıkmaya çalışmış gibi görünüyor." Elini izlerin üzerine açtı. İtiraz edecektim ama elinin neredeyse bütün yarayı kaplayabildiğini fark ettim. Kurbanların üzerinde bulduğumuz yaralar gibi.

"Aynı büyüklükteler," dedi. Elini yaraların üzerine koydu. Acı keskin ve hızlıydı. Biraz ses çıkardığımın da far-

kındaydım çünkü iki şey aynı anda olmuştu. "Olaf," dedi Edward uyaran bir ses tonuyla. Olaf kan ve yaralara hiç uymayacak bir tavırla nefesini üfledi. Tamam, bir seri katil değilseniz!

"Bana dokunmayı kes," dedim her kelimeyi olabildiğince öfkeli ve sert bir tonda söyleyerek. Nedenini bilmiyorum ama ondan böyle bir davranışla karşılaşmak ilk kez beni korkutmamıştı. Sadece kızdırmıştı.

Elini çekti ve o mağara karası gözleriyle bana baktı. Yüzümde gördüğü her neyse, onu memnun etmemişti. "Korkmuyorsun," dedi.

"Senden mi? Şu anda hayır. Az önce bir şey vücudumu yararak içeriden dışarı çıkmaya çalıştı. Üzgünüm ama korkunçluk ölçeğinde böyle bir şey dikkatimi daha çok çekti. Şimdi acımı ön sevişme gibi kullanmayı bırak da bana yardım et."

Deri ceketini çıkarıp katladı ve karnımın üzerine koydu. "Canın yanacak ama yaralara kompres yaparsam çok fazla kan kaybetmezsin."

"Yap," dedim.

Bastırınca canım yandı fakat bazen canınızın şimdi biraz yanması, sonradan daha fazla yanmasından iyidir. Hafif bir ses çıkarmış olmalıyım. "Canını mı yakıyor?" diye sordu Edward.

"Gerektiğinden daha fazla değil," dedim ve sesimin neredeyse hiç titrememesinden gurur duydum. Zımba gibi. Vampir avcısı dediğin böyle olur; insan azmanı seri katillerden veya içindeki canavarlardan korkmaz. Lanet olsun.

"Victor," dedim.

Victor oturduğu yerde dönerek bana baktı. Anlaşılan güneş gözlüğünü ayrıldığımız yerde bırakmıştı çünkü mavi kaplan gözlerine bakıyordum. Victor gibi kaplanadamlar sonradan dönüşmez, oldukları gibi doğarlardı. "Evet, Küçük Kraliçe?"

"Öncelikle, bana böyle seslenmekten vazgeç. İkincisi, üzerimdeki pençe izleri içimdeki kaplan dışarı çıktığı takdirde pençelerinin olacağı büyüklükte mi? Boyları aynı mı?"

Bunu bir-iki saniye düşündü. O sırada Bernardo araya girdi: "Son köşeyi döndük. Şimdi ne yapıyoruz?"

Victor ona yine direktifler verdikten sonra bana döndü. "Sen çok farklı türde bir örneksin. Ama evet, sanırım öyle. Pençelerin boyu muhtemelen aynı olurdu."

"Lanet olsun," dedim.

"Martin Bendez'in elleri insan biçimindeyken bile Anita'nınkilerden büyüktü," dedi Edward.

"Katilimiz bir kadın," dedim.

"Hayır, bazı erkeklerin elleri seninkilerden küçüktür," dedi Olaf.

"Erkek kaplanadamlarınız arasında elleri bu kadar küçük olan var mı?" diye sordum ve bir elimi ölçmesi için Victor'a doğru kaldırdım. Koltukların üzerinden uzanarak kendi elini benimkinin yanında tuttu.

"Sadece Paula Chu."

"Bir dakika," dedi Bernardo. "Bendez aradığımız kaplanadam değilse, o halde neden polise saldırdı?"

"İyi bir soru," dedi Edward.

Victor bize bir cevap verdi: "Onu tacizle suçlayan bir eski karısı vardı. Bendez başarılı üyelerimizden biri değildi

ve suçlama karşısında ceza alırsa ya müebbet hapse çarptırılacak ya da..."

Bernardo onun cümlesini tamamladı: "Ya da onun için bir infaz emri çıkartılacaktı."

"Evet. Başka eyaletlerde devletin şekil-değiştiricilere ayırdığı daimi yerlerden birinde kalmaya zorlanabilirdi ama Nevada'da, Batı eyaletlerinin çoğunda olduğu gibi, kanunlar hala böyle. Ülkenin bu kısmında üç saldırı genellikle ölüm anlamına gelir."

"İçeri girerken bunları bilmek işimize yarayabilirdi," dedi Edward, Victor'a kızdığını gizlemeye gerek duymadan.

Bernardo bir köşeyi fazla sert dönünce Olaf yerinde durabilmek için dengesini kaybetmemeye çalıştı ve bunu yaparken karnıma istemeden daha sert bastırdı. Acıyla bağırmamak için dişlerimi sıktım. Kendini sağlama alabilmek için uzun bacaklarından birini yana açtı. "Bu kazara oldu," dedi.

Ona aldırmamayı başarıyordum ki neredeyse iki metrelik boyuyla, benim kanıma bulanmış elleri ve ceketiyle üzerime eğildiği düşünülürse bunun ya şoktan ya da odaklanma gücümden kaynaklandığı söylenebilirdi. Ben şoktan kaynaklandığını düşünüyordum. Ama şimdi ona bakarken onu gerçekten *görüyordum*. O gözlerin derinliklerinde kişiliğinin parçalarını görüyordum. Bana baktığını görüyordum. Hissettiği her şeyi yüzünden belli etmemek için çabaladığını ama pek başaramadığını görüyordum.

Yüzünü öyle bir şekilde çevirdi ki onu tam karşıdan görebilen tek kişi bendim. İri elleriyle vücudumdaki yaralara bastırarak bana bakıyordu ve dudakları aralanmış, bakışları yumuşamıştı. Boynunun yanındaki damar güçlü bir şekilde zonkluyordu.

İşleri daha kötüleştirmemek için ne diyebileceğimi veya yapabileceğimi düşündüm ve sonunda sadece işe odaklanmaya çalıştım. "Onu önceki suçlarından da yargılarlardı." Bunu söylerken Victor'a baktım çünkü artık Olaf'a bakmaya dayanamıyordum. Bana dokunmayı kesmesini istiyordum ama korkudan, hatta tiksintiden zevk alıyordu. Ona aldırmamak dışında aldığı zevki azaltacak bir tepki düşünemiyordum.

"Ama Ajan Forrester haklı, size daha önce bahsetmeliydim."

"Pençe izleri başka biri olduğunu kanıtlıyor. Çok büyük olasılıkla da Paula Chu," dedim.

"Ama polise bunu nasıl bildiğimizi açıklayabilmek için senin yaralarını da açıklamak zorunda kalırız," dedi Edward. "Rozetini elinden alabilirler. Doğaüstü Masası'nda daha rahat hareket ederiz belki ama gerçekten posta bürüneceğini düşünürlerse işi bırakmanı isterler."

"Biliyorum."

"O halde," dedi Bernardo, "bilmeleri gereken bir şey biliyoruz ama paylaşmıyoruz demektir."

"Paylaşırsak anlayıp bize inanırlar mı?" diye sordum.

Herkes sessizdi. Sonunda konuşan Edward oldu. "Sanchez inanabilir ama diğerlerini bilmiyorum. Anita rozetini kaybedecekse bunun polislerin ciddiye alacağı bir şey için olmasını tercih ederim, boşa harcayacakları bir şey için değil."

"Kötü adamı yakaladılar," dedi Bernardo. "Yanlış adamı öldürdüklerine inanmak istemeyeceklerdir."

"Ama asıl suçlu Paula'ysa, o zaman vampirin gündüz ininin yerini ondan öğrenebiliriz," dedim.

Olaf söylediği sözle hepimizi şaşırttı: "Edward, şu işi sen alır mısın?"

Edward itiraz etmedi, sadece dizlerinin üzerinde dönerek yaralara kompres yapmak için hazırlandı. *Bu da ne şimdi*, dercesine de gözlerini iri iri açarak bana baktı. Onunla aynı fikirdeydim. Olaf kanlar içinde yatarken bana dokunma şansından gönüllü olarak vazgeçmişti. Sorun neydi?

Olaf ellerine bakıyordu. Kanlıydılar. "Anita, ben yanındayken morgda işini nasıl yapamadığını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim.

Dudaklarını yaladı, gözlerini kapadı ve kel kafasından çizmelerinin ucuna kadar bütün vücudu titredi. "Sana böyle dokunurken ben de işimi yapamıyorum. Senden, kandan ve yaralardan başka bir şey düşünemiyorum." Gözlerini tekrar kapadı. Sanırım içinden sayıyor ya da kontrolü ele almak için ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Arabayı kullanan Bernardo dışında hepimiz ona bakıyorduk. "Ne yani, hepsi bu mu?" diye sordu Victor.

"Evet," dedi Olaf.

Olaf gözlerini açtı. "Bazılarımızın geri dönüp şu kadını, Paula Chu'yu izlemesi gerek."

"Katılıyorum," dedik Edward'la aynı anda.

"Bernardo ve ben geri dönebilirim," dedi.

"Benim adıma gönüllü olduğun için teşekkürler, koca adam."

"Rica ederim," dedi Olaf dalga geçtiğimi anlamamış gibi.

Şehrin Strip'ten daha düşük kaliteli bir bölgesindeydik ama onun dışında, arabanın içinde yarı yatar pozisyonda olduğum için fazla bir şey göremiyordum.

Bernardo ve Victor indi. Bernardo, Edward'ın arkasındaki kapıyı açtı. Sürünerek dışarı çıkmayı denedim ama acı sert bir el gibi beni yakalayarak hareketsiz kıldı. "Bana bırak, Anita," dedi Edward ve elinden geldiğince nazik bir şekilde beni dışarı çekmeye başladı.

Victor içeri baktı. "İzleniyoruz. Hatta birileri resimlerimizi çekiyor olabilir."

"O halde neden bizi buraya getirdin?" diye sordu Edward.

"Daha yakındı ve Paula Chu'nun iş arkadaşlarını sorgulamaya geldiğinizi söyleyebilirsiniz. Ama inandırıcı olması için eğer mümkünse Anita'nın kendi başına yürümesi gerekiyor."

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Edward bana dönerek.

"Ne kadar?"

"On metre." Kapıya kadar olan mesafeyi şıp diye söylemişti. Ben asla bu kadar kesin olamazdım.

"Birinin koluna yaslanıp kız gibi davranırsam başarabilirim."

Doğrulup oturdum ve deri ceket yere düştü. Olaf, kanepenin üzerinden uzanarak ceketi alırken Edward beni koluna soktu ve kendi gücümle arabadan inmeye çalıştım.

Olaf uzanıp tişörtümü yaraların üzerinden düzeltti. Ama kırmızı ve mavi kumaşın üzerinde bir sürü mor leke oluşmuştu. Tişörtün altını pantolonumun içine tıktık.

Ayağa kalktım ama Edward'ın kolunu hiçbir erkeğin kolunu tutmadığım kadar sıkı tutuyordum. Sadece ayakta durmak bile canımı yakıyordu ve kanın yine karnımdan süzülmeye başladığını hissediyordum. Durum hiç iyi değildi ve ayakta durmak bu kadar canımı acıtıyorsa yürümek daha da beter olacak demekti. Mükemmel.

Edward silahlarımın bazılarını orasına burasına sıkıştırdı ama birçoğu ve yeleğim hala yerde duruyordu. "Silahlarım," dedim gergin bir sesle.

"Bırak onları," dedi Victor.

"Hayır," dedim.

Olaf silahları topladı ve elinden geldiğince çoğunu kemerine sıkıştırdı. Edward sırt çantamı da yüküne eklemişti bile. Deri ceketi aldı. "Ellerimi gizlemek için," dedi.

Ellerinde kan lekeleri olduğunu fark ettim. Biraz önce görmüştüm aslında ama ayakta durma çabası ve çöl sıcağı zihnimi bulandırmıştı.

"İçeri," diye fısıldadım. "Hemen içeri girmemiz gerek."

Edward hiç soru sormadı, sadece yürümek için dönmeme yardım etti. Döndüğümde midem ağzıma geldi. Karnım böyle deşilmişken kusmamayı diledim çünkü bu korkunç acı verici olurdu. Sıcak havayı derin derin içime çekerek mide bulantımı bastırmaya çalıştım ve adımlarıma odaklandım. Objektifler varsa diye hareketlerimi olabildiğince doğal tutmaya ve yaraları tekrar açmamak için hızlı hareket etmemeye çalışıyordum. Hatırlayabildiğim en dikkatli yürüyüşlerimden biriydi. O kadar odaklanmıştım ki Victor bizim için kapıyı açana kadar binanın dibine geldiğimizi fark etmedim bile. Sonra başımı kaldırdım ve *Trixie's* yazılı tabelayı gördüm. Elinde dev bir martini kadehiyle oturan yarı çıplak bir kadının neon lambalı bir modeliydi. Tabela yeterliydi ama kapının yanındaki pencereye nedense daha fazla ışıklı yazı koyma zorunluluğu duymuşlardı: *Kızlar, kızlar, kızlar... Hepsi çıplak. Daima.*

Yanından ağır adımlarla yürüyüp geçerken Victor'a bir bakış attım. "Doktor içeride bekliyor," diye fısıldadı. "Ve

Paula Chu burada çalışıyor. Kendi sırrını açığa çıkarmadan onu gözaltında tutmalarını sağlayacak bir ipucu bulabilirsin."

Bu mantığa karşı çıkamazdım ve içerideki hava serindi. Bir yere uzanıp biraz serinleyebilirsem bunu nerede yaptığım o kadar da umrumda değildi. Mide bulantımı bir kez daha bastırdım ve Edward'ın beni serin karanlığa sokmasına izin verdim. *Hepsi çıplak. Daima.* En azından bu cehennem serindi.

49

Müzik güçlüydü ama bazı kulüplerdeki gibi kulakları sağır edecek kadar değildi. Kulağa yorgun geliyordu; belki de sadece benden kaynaklanıyordu. Gözlerim karanlığa alışınca şaşırtıcı ölçüde büyük bir salona yayılmış küçük masaları gördüm. Bir ana sahne ve etrafında oturacak yerleri olan daha küçük masa / sahneler konmuştu. Saat henüz yedi olmamıştı ve daha şimdiden karanlık ortamda erkekler vardı. Kadınlar masa/ sahnelerin üzerinde tabelaların söz verdiği gibi çırılçıplak dolaşıyordu. Bazı görüntüler ancak jinekoloğunuza veya sevgilinize uygun olabileceği için başımı çevirdim.

Ana sahne boştu ama dev gibiydi. Küçük bir pistti ve etrafında sandalyeler dizilmiş daire biçimli bir alanı vardı. Eski filmler dışında hiçbir striptiz kulübünde böyle bir sahne görmemiştim.

Victor bizi masaların arasından geçirirken, müşterilerin önünde bayılmam hikayemize yararlı olmayacağı için onu takip ettik.

Edward beni rahatlatmaya çalışmıyor, sadece kolunu bana destek vermek için kaskatı tutuyor ve yavaş yürüyordu. Olaf ve Bernardo hala arkamızdaydı. Victor ben daha oraya ulaşmadan çok önce ana sahnenin bir tarafındaki küçük bir kapıya gitmişti bile. Acı sadece acı ve baş dönmesi olmanın ötesine geçmişti. Görüş alanımda lekeler oluşuyordu ve bu hiç iyi değildi. Ne kadar kan kaybetmiştim ve daha ne kadar kaybediyordum?

Bütün dünyam ve varlığım sadece ayaklarımı hareket ettirmekle sınırlanmıştı. Karnımdaki acı uzaklaşırken görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Edward'ın kolunu bütün gücümle tutuyor, herhangi bir şeye çarpmama izin vermeyeceğine güveniyordum.

Edward'ın sesini duydum: "Anita, geçtik. Anita, artık durabilirsin." Omzumu yakalayarak beni kendine çevirmek zorunda kaldı. Ona bakarken yüzünü görüyordum ama ışıkların neden daha parlak olduğunu anlamıyordum.

Bir el, alnıma dokundu. "Teni buz gibi," dedi Olaf.

Edward beni kucağına aldı ve canım öyle yandı ki bir çığlık attım. Bütün dünya bulanık bir halde etrafımda dönmeye başladı. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum, bu da acıya dayanmama yardım ediyordu. Sonra kulüp kadar karanlık olmasa da loş ışıklı bir odaya girdik. Beni bir ışığın altına yatırdılar. Altımda bir örtü, onun altında da naylon vardı.

Biri sol kolumla uğraşıyordu. Tanımadığım bir adam gördüm ve "Edward," dedim.

"Buradayım," dedi Edward hemen yanıma gelerek.

"Bu bizim doktorumuz," dedi Victor. "Gerçekten doktordur ve klanımızdan birçok kişiye yardım etmiştir. Geride iz kalmayacak şekilde dikiş atmakta çok ustadır."

"Bu biraz acıtacak," dedi doktor. Bana bir serum takıp sıvı vermeye başladı. Şoktaydım. Algıladığım tek şey siyah saçlar ve koyu renk bir tendi. Bernardo'dan veya benden daha etnik kökenliydi. Ama bunun dışında her şey bulanıktı.

"Ne kadar kan kaybetti?" diye sordu doktor.

"Arabada çok fazla kan yoktu," dedi Edward.

Bir hareket oldu ve bakmaya çalıştım ama Edward yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bana bak, Anita." Bu, anne ya da babanızın büyük ve kötü doktoru görmenizi engellemeye çalışması gibiydi.

"Ah," dedim, "bu hiç iyi değil."

Gülümsedi. "Ne, yeterince ilginç değil miyim? Bakman için karşına Bernardo'yu da dikebilirim. O benden daha güzel."

"Benimle dalga geçiyorsun, beni oyalamaya çalışıyorsun. Lanet olsun, ne oluyor?"

"Kan kaybettiğin ve şokta olduğun için sana uyuşturucu vermek istemiyor. Bir hastanede olsaydık daha fazla donanım olurdu ve bu riski göze alabilirdi ama bu durumda riske girmek istemiyor."

Zorlukla yutkundum ama bu kez hissettiğim şey mide bulantısı değil korkuydu. "Dört pençe izi var," dedim.

"Evet."

Gözlerimi kapayarak nabzımı yavaşlatmaya çalıştım ve masadan kalkıp koşarak kaçmamak için kendimi zor tuttum. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Edward ama ellerini yüzümden çekmedi. Ondan başka bir şeye bakmamı istemiyordu.

Sağ tarafımda bir yerde Olaf'ın sesini duydum. "Anita bundan daha ağırlarını atlattı. St. Louis'de yaralarını dikmeleri gerekmemişti."

"Çünkü buna ihtiyaç duymayacak kadar hızlı iyileşiyordu," dedi Edward.

"Şimdi neden aynı şeyi yapamıyor?" diye sordu Olaf.

O zaman Kuğu Kral'dan ve onun aracılığıyla Amerika'daki bütün kuğulardan beslenmiştim. İnanılmaz bir güç akışı olmuştu. Benim, Richard'ın ve Jean-Claude'un hayatlarımızı kurtarmaya yetecek kadar. Hepimiz ağır yaralanmıştık. O kadar çok enerji gerekmişti ki daha sonra bundan çok daha ağır yaralandığımda, yaram gerçek bir likantropmuşum gibi rekor sürede iyileşmişti. Ama bunu yabancılara açıklamak istemediğim için farklı konuştum. "Enerjim yok."

"Gerçekten iyice beslenmesi gerekiyor," dedi Edward.

"Ah," dedi Olaf, "kuğular."

"*Ardeur* mü demek istiyorsunuz?" diye sordu Victor.

"Evet," dedim.

"Ne kadar beslenmen gerekiyor?" diye sordu.

"Yaralanmadan önce beslenmişti. Bu haldeyken seksin o kadar eğlenceli olacağını sanmıyorum."

Buna katılıyordum.

Eller tişörtümü tutup yaradan kaldırdı.

Ben de görmeye çalıştım. "Neler oluyor? Ne yapıyor?"

Doktorun sesi, "Sadece yarayı temizliyorum, tamam mı?" dedi.

"Hayır, ama olsun."

"Sadece bana bak, Anita." Edward'ın mavi gözleri yukarıdan bana bakıyordu. Yüzünün nazik olduğunu hiç söylememiştim ama şimdi o yüzde göreceğimi hiç sanmadığım bir anlayış vardı.

Eller soğuk ve yakan bir şeyle yarayı temizlemeye başladı. "Lanet olsun," dedim, dişlerimi sıkarak.

"Yara izi kalmaması gerektiği söylenmişti ama bu kadar çok hareket ederse buna söz veremem."

"Sana bu sözü kim verdirdi?" diye sordu Victor.

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi doktor. Sesinde benim bile fark ettiğim bir korku vardı.

Edward yüzümü biraz daha sıkı tuttu. "Anita, kıpırdamaman gerek."

"Biliyorum," dedim.

"Yapabilir misin?" diye sordu.

"Kim?" diye tekrar sordu Victor, doktora.

"Bibiana."

"Acele etmemiz gerek," dedi Victor. "Annem biliyor. Biri onunla konuşmuş. O geldiğinde Anita'nın burada olmamasını tercih ederim."

"Kıpırdama," dedi Edward.

Doktor yarayı temizlerken biraz fazla derine girdi ve masayı kasılan ellerimle tutarak yine kıpırdadım. "Kıpırdamamak elimde değil," diye itiraf ettim sonunda.

"Bernardo, Olaf," dedi Edward.

"Lanet olsun," dedim. Beni tutmalarını istemiyordum fakat savaşmamam imkansızdı. Elimde değildi.

Victor'ın, annesi geldiğinde benim burada olmamı istemediğini söylemesi ilginçti. Sağlıklıyken bile beni etkisi altına alabilmişti. Bu kadar zayıf, böyle yaralı haldey-

ken... Zihnime girmesini engelleyebileceğimden emin değildim.

Bernardo sağ kolumu tuttu ve iki yerden kavradı. Victor serum takılı diğer kolumu tuttu. Bacaklarımı tutan iki eli hissettiğimde, kimin elleri olduğunu bakmadan da biliyordum: Olaf.

"Lanet olsun," dedim.

"Sadece bana bak, Anita. Konuş benimle."

"Sen benimle konuş," dedim.

Elleri karnımda hissettim.

"Ne yapıyorsunuz?" Sesimin bu kadar tiz ve korku dolu çıkmasından nefret etmiştim.

"Dikişe başlayacağım. Canın yanacağı için üzgünüm." İlk iğne etime girerken acısını hissettim ama bu sonuncusu olmayacaktı. Yara izi bırakmamak için daha ince iğne ve daha ince iplik kullanırlardı. Dolayısıyla daha fazla zaman ve daha fazla dikiş gerekecekti. Güzelliğimin buna değeceğinden emin değildim.

Diğerleri beni hareketsiz tutmaya çalışırken Edward benimle konuşuyordu. Donna ve çocuklardan bahsediyordu. Onunla birlikte gitmediğim Güney Amerika'da katıldığı görevleri ve benim kitapların dışında hiç görmediğim avlarını anlatıyordu. Bana hiç bu kadar kişisel detay vermezdi. Orada kıpırdamadan yatabilsem bana bütün sırlarını sayıp dökecekti.

Acının azalmasını bekliyordum ama bazı acılar azalmaz. Bu keskin acı midemi bulandırmaya devam ediyordu ve etimin çekiştirilmesi hissine dayanmak zordu.

"Kusacağım," dedim zorlukla.

"Kusacak," dedi Edward ve eller çekildi.

Yan tarafıma fazla hızlı döndüm ve son cinayet mahallinde midemde tutmayı başardığım yemeğimi nihayet çıkardım. Vegas gerçekten de çok eğlenceli bir şehir olduğunu kanıtlıyordu.

Karnımdaki acı tazelenince kusmamın ortasında gözlerim kararadı. Doktor, ağzımı silerek beni tekrar yatırdı. "Dikişlerin bir kısmını patlattı."

"Özür dilerim," dedim.

Şimdi doktorun sesi öfkeliydi. "Kıpırdamaması gerek. Hala hareket ediyor ve acı yüzünden kusmaya devam ederse dikişler dayanmayabilir."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Victor.

O anda beni dikmediği için memnundum. Dikiş işi tekrar başlamadığı sürece sonsuza dek konuşabilirlerdi. Sorunun sadece acı değil, aynı zamanda hissettiklerim olduğunu anladım.

"Tutun onu," dedi doktor.

Sıvılar zihnimi ve görüşümü netleştirmeme yardımcı olmuştu. Artık doktoru açıkça görebiliyordum. Saçları çok kısa kesilmiş, orta boylu, kesinlikle küçük elli bir Afrikalı Amerikalıydı. Giysilerinin üzerine yeşil bir ameliyat önlüğü giymiş, aynı renk eldivenler takmıştı.

Edward'ın elleri yüzümü bırakarak omuzlarımı tutup masaya bastırdı. Victor bacaklarımı kavradı ve tuttuğu kolu Olaf'a bıraktı. Olaf itiraz edince Victor cevabını yapıştırdı: "Ben bir kaplanadamım. Bir insan ne kadar güçlü olursa olsun benimle denk olamaz."

Olaf bundan hoşlanmamıştı ama bir elini dirseğimin üzerine koydu ve Victor vücudumun alt kısmını mıhlamak için masanın üzerine çıktı. Çok güçlüydü. Hepsi çok güç-

lüydü ama Jean-Claude'un vampir izleri sayesinde ben de öyleydim.

Edward, omuzlarımı hareketsiz tutmak için bütün gücüyle bastırdı ama iğne etime girip çıkmaya başladığında elimde olmadan yine kıpırdadım.

"Bağır," dedi.

"Ne?"

"Çığlık at, Anita. Bir şekilde serbest bırakman gerek. Çığlık atarsan belki hareket etmezsin."

"Çığlık atmaya başlarsam susmam."

"Kimseye söylemeyiz," dedi Bernardo neredeyse çaresizce masaya bastırdığı kolumun dibinden.

İğne etime girerek çekiştirdi.

Ağzımı açıp bir çığlık attım. Bütün korkumu, bütün *kaç ya da savaş* tepkimi o sese yüklemiştim. Nefes alabildiğim ölçüde bağırıyordum. Uzun, güçlü çığlıklar koparıyor, kendimi o çığlıklara bırakıyordum. Bağırıyor, ağlıyor, küfürler savuruyordum ama artık çok fazla hareket etmiyordum.

Doktor işini bitirdiğinde ter ve mide bulantısı içinde titriyordum. Görüşümü odaklayamıyordum ve boğazım ağrıyordu ama işimiz bitmişti.

Doktor boşalan serum şişesini yenisiyle değiştirdi. "Yine şoka girdi. Bundan hoşlanmadım."

Biri bir battaniye getirerek üzerime örttü. Bana ait olamayacak kadar kaba ve boğuk bir sesle konuştum: "Gitmemiz gerek. Bibi buraya geliyor ve Paula Chu'nun kollanması gerek."

"Bir şişe daha serum alana kadar hiçbir yere gitmiyorsun," dedi doktor.

Edward başucuma geri dönmüş, saçlarımın uçlarını düzeltiyor, yüzüme yapıştığı yerlerden ayırıyordu. "Doktor haklı. Böyle dışarı çıkamazsın."

"Biz gidip Paula Chu'ya göz kulak oluruz," dedi Olaf.

"Evet," dedi Bernardo, "bunu yapabiliriz."

Onlar gittikten sonra dişlerim takırdamaya başladığı için üzerime bir battaniye daha örtüldü. Edward yine yüzüme dokundu. "Sen dinlen. Ben burada olacağım."

Uyumak niyetinde değildim ama titremem geçince gözlerimi açık tutmak çok zor gelmeye başladı. Bibiana geliyordu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Uykuya dalarak vücudumun iyileşmeye başlamasına izin verdim. Gördüğüm son şey, Edward'ın yanıma oturabilmek ve aynı zamanda bütün kapıları görebilmek için bir sandalye çektiğiydi. Bu beni gülümsetti ve sonra battaniyelerin sıcaklığına, vücudumun yorgunluğuna kendimi bıraktım.

50

Rüya görüyordum ve rüyamda iki tarafında kapılar dizilmiş beyaz bir koridorda yürüyordum. Kapıların arkasında bir şeyler olduğunu biliyordum ama ne olduklarını bilmiyordum. Kapı tokmaklarından biri tıkırdayarak beni korkuttu. Koridorda daha hızlı ilerlemeye başladım ve üzerimde uzun beyaz bir elbise olduğunu fark ettim. Kumaşı ağırdı ve içinde hareket etmek zordu. Hiç böyle bir şeyim olmamıştı. Kapıların arasında aynalar diziliydi, onlarda kendi yansımamı görüyordum. Solgun oval yüzüm, başımın üzerinde topuz yapılmış saçlarım, omuzlarımdan aşağı dökülen bukleler... Saçlarımda bir kuştüyü vardı ve boynumda mücevherler asılıydı. Bu benim rüyam değildi.

Bir sonraki aynada benimle birlikte yürüyen başka birini daha gördüm. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı; ezilmiş

kadife ve gül yaprağı gibi. Hareket ettikçe orasında burasında altınlar parıldıyordu. Bana beyaz ve gümüşi renkler giydirmiş, elmaslarla süslemişti. Kendisi altın sarısı ve yakut kuşanmıştı.

Hiç kısalmıyor gibi görünen koridorda koşmaktan vazgeçmek için kendimi zorladım. Aynalardan birine döndüm ve onu yansımamın omzunun üzerinden bana bakarken buldum.

"Belle Morte," diye fısıldadım ve sanki adı onu çağırmış gibi elinin omuzlarımın etrafından kaydığını, sırtımı kendine bastırdığını hissettim. Benden biraz daha kısa boyluydu ama ayakkabılarının topukları ona biraz yükseklik kazandırmıştı. Saçlarımız neredeyse aynı siyah tonundaydı ama benim gözlerim koyu kahverengiyken onunkiler neredeyse kehribardı.

"*Ma petite*, çok meşgul bir kız oldun." Bunu fısıldayarak söyledi ve kırmızı dudaklarını bembeyaz boynuma bastırdı.

"Hayır," dedim.

Tenimde sadece rujunun mükemmel bir baskısını bıraktı. Omzumun üzerinden bana gülümseyerek yüzlerimizi yan yana getirdi. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan hoşlanmadın mı, *ma petite*?"

Hayır demek istedim ama egosu çok büyüktü ve aynı zamanda da gerçekler karşısında fazlasıyla kırılgandı. Tabii bir gerçekse. Ben ölüme yakın bir halde baygınken bana gelmişti ve sevişmiştik. Beni kendime gelip gerçek dünyada beslenecek kadar enerjiyle doldurmuş, böylece kendimi, Jean-Claude'u ve Richard'ı kurtarabilmiştim. Gerçi Kurt Kral'ı ne kadar umursadığından pek emin değildim. Yine de beni ve Jean-Claude'u kurtarmak istemişti. Bunu neden

yaptığından hala tam olarak emin değildim. Belle kendi çıkarı söz konusu değilse asla bir şey yapmazdı.

Eli elbisemin beyazının üzerinden aşağı, bacaklarımın arasına doğru kaydı. Hareketi durdurmak için bileğini yakaladım.

"Seks istiyorsan bizi bir yatağa sokmalıydın. Bu kapıların arkasında ne var?"

O yumuşak dudaklarını büzüp surat astı. Jean-Claude'un anılarından, o büzülmüş dudakları sevdiğini hatırlıyordum. Jean-Claude onun dünyanın en öpülesi dudaklarına sahip olduğunu düşünüyordu.

"Kapılardan birini aç, kendin gör."

"Korkuyorum."

"Onlar senin parçaların, Anita. Onlardan neden korkuyorsun?"

Onlar içimdeki yaratıklardı. "Aralarından birinin bana verdiği yaralar daha yeni dikildi. Tekrarlamamayı tercih ederim."

Kollarını sıkıca belime sardı. En azından beni elle taciz etmeye kalkışmıyordu.

"Yaralarını neden iyileştiremediğini biliyorsun, değil mi?"

"Yeterince enerjim yoktu."

"*Ardeur*'u zar zor besliyordun. Sadece tatmin edecek kadar. Fakat güçlenmesine yetecek kadar değil."

"Daha güçlü olmasını istemiyorum."

"Ama ben istiyorum, *ma petite*."

"Ben senin *ma petite*'in değilim."

"Ben ne dersem osun," dedi ve gözleri kehribar rengi alevlerle doldu.

Bir canavardan gizlenmek için yorganın altına giren bir çocuk gibi gözlerimi kapadım. Vampir bakışlarından sadece bakmayarak kaçılabilirdi.

Fısıltısını kulağımda duydum. "Karanlıkların Anası kaplanlarını uyandırarak seni maşası yapmaya çalışıyor. Bunun onun için neden böylesine önemli olduğunu bilmiyorum ama sana yaptığı şeyin bu olduğunu hissettim. *Ardeur*'u kucaklamalısın çünkü bu onun anlamadığı bir güç. Gücünün benim soyumdan aldığın kısımlarını geliştirmelisin, *ma petite*, yoksa Karanlık seni benden ve Jean-Claude'dan çalar."

"Neden umrunda ki?"

"Çünkü senin bedenini kullanmak istiyor. Bense senin içine kaçmasını değil, burada geberip gitmesini istiyorum. Burada ölmeli. Bu yüzden onu kendinden uzak tutacak kadar güçlü olmalısın. *Ardeur*'u kucakla, Anita. O zaman hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü olursun. Sana yardım ederim."

"İstemiyorum..."

Kulağıma fısıldadı. "Düşüncelerini duyuyorum. Arkadaşından beslenmek istemiyorsun. Bunu anlamıyorum. O çok yakışıklı biri. Sanırım beceriklidir de."

Bu düşünce gözlerimi açmama neden oldu. "Hayır..." Öfkem parladı ve kendimi daha iyi hissettim. "O, aileden biri. Aileden biriyle yatılmaz."

"Çok bağnazca... Ama sorun değil. Kaplanlar da işini görür."

"Hayır!" Öfkem o yumuşak, ısrarcı gücü geri itmeme yardım ettiği için parlayan gözlerine bakabildim.

"Gerçekten de öfkeden beslenebiliyorsun. Ne kadar ilginç. Benim soyumdan kaynaklanmıyor."

İçimdeki korku dalgası öfkemi bastırdı. Öfkeden beslenebildiğimi başkalarının bilmesini istemiyorduk.

"Hava karardı ve bedeninin uyuduğu yerde vampirler uyanıyor, *ma petite*."

"Bana böyle seslenmeyi kes!"

"Arkadaşın ve oğlu, Kaplan Kraliçe'yi senden uzak tutuyordu ama şimdi vampirler uyanıyor ve uslu durmayacaklardır. Tahmin ettiğim kadar yaramazlarsa sana onlara karşı koyma gücünü verebilirim."

"Ne yapacaksın?" diye sordum. Bu bir rüya olsa da korkum gerçekti. Planladığı şeyi bitirmesine izin vermeden rüyadan uyanmam gerekiyordu.

"Ben izin vermediğim sürece kaçıp gidemezsin, Anita, lütfen. Güçlüsün ama becerilerini geliştirmek için fazla uzun zamanın olmadı. Bana karşı kazanamazsın. Ve benim yardımım olmadan Vampirler Kraliçesi'ne karşı da kazanman mümkün değil."

"Ne yapacaksın?" diye sordum tekrar.

"Bana güvenmiyorsun."

"Hayır," dedim.

"Seni ve Jean-Claude'u kurtardıktan sonra bile benden hala şüphe mi ediyorsun?"

"Senden korkuyorum."

Aniden önüme geçerek bana sarıldı ve öpmek için uzandı. "Güzel. Bu iyi. Beni sevmeni tercih ederim ama sevgi yoksa korku da işimizi görür."

"Machiavelli," dedim.

"Onun bu düşünceyi nereden aldığını sanıyordun?" dedi gülerek ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Sesi zihnimde uzaklaştı veya belki de koridorda yankılandı. "Sana

saldırmazlarsa sana verdiğim hediye uyur halde kalır. Bundan daha adil olamam, *ma petite*."

Bir öpücüktü ama aynı zamanda da sıcaklıktı. Vampirlerin soğuk olması gerekirdi ama o soğuk değildi. Asırlar boyunca beslendiği yaşamlarla ısınmıştı ve şimdi o ateşi ağzıma, bedenime sokmuştu. Bir an Belle Morte'yi öperken bir an sonra nefes nefese bir halde ve tanımadığım bir tavana bakarak uyandım. Omuzlarımda bir kol vardı. Bir an için rüyayla gerçek birleşti ancak kasları görünce onun erkek olduğunu anladım. Belle değildi. İyi de kimdi?

Edward benim ve kolun sahibinin üzerine eğilmişti. "Şoka girmeye başladın ve başka bir hayvanadamın aurasına yakın olmanın yardımı olacağını söylediler."

Başımı çevirince gözlerini kırpıştıran Victor'ı gördüm. Sanki o da uyumuş gibiydi. Hissedebildiğim kadarıyla da çıplaktı. "Ve bu sana iyi bir fikir gibi mi geldi, Ed... Ted?"

"Yardımı oldu, Anita. Sana dokunduğu anda etkisi oldu."

"Görüyorsun ya sen de bizden birisin, Anita." Konuşan Bibiana'ydı.

Edward battaniyeleri üzerimden almadan önce bana Browning BDM'imi verdi ki bu bana işlerin yolunda olmadığını gösteriyordu. Victor, vücudunu bana sarmıştı. Ani gerginliği, annesinin orada olduğunun onun da bilmediğini gösterdi. Benim ilaçlar yüzünden uyumam normaldi. Victor neden uyuyakalmıştı ki?

Edward doğrulup oturmama yardım etti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Canımın yanmasını bekliyordum. "Fena değil." Aslında fazlasıyla iyi hissediyordum. "Saat kaç? Ne kadar sürdü?"

"Dört saat oldu."

Victor'ın kolu belime sarılmıştı. Güçlü, gerçek ve oldukça iyi hissettirdiğini itiraf etmeliydim. Gerçi yaratıklarımı yönlendirdiğim zamanlarda temas daima iyi geliyordu.

Şimdi odayı daha iyi görebiliyordum. Bibiana odanın bir yanındaki küçük bir kanepede oturuyordu. Odayı ilk kez gerçekten görüyordum. Genelevlere yaraşacak, kırmızı kadife yuvarlak bir yatak vardı. Kanepe kırmızı kadifeydi. Koltuklar, minderler ve küçük bir mutfak vardı. Üzerinde yattığım masa yemek masasıydı ve etrafındaki oyma süslü sandalyeler, doktorla diğer herkese yer açmak için geri çekilmişti.

Doktor hala oradaydı. Beni muayene etmek için yaklaştı ve Edward doktorun nabzımı kontrol etmesine izin verdi. Tişörtüm üzerimde değildi, dolayısıyla dikişleri kontrol etmek kolaydı. Sargıları kenara çekebilmek için Victor'ın kolunu itmesi gerekti. "Neredeyse iyileşti." Bana baktı. "Pençe izlerinin içeriden geldiğini gördüm. Sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi. Sen insan değilsin, değil mi?"

"Enerjimi onunla paylaştım," dedi Victor. Masanın kendi tarafında doğrulup oturdu ve çıplaklığını gizlemek için battaniyeyi üzerine çekti.

"Ama seninle paylaşacak kendi beyaz kaplanı olmasaydı işe yaramayabilirdi," dedi Bibiana.

"Her neyse," dedim. Edward'ın kalkmama yardım etmesine izin verdim. Ayakta durabiliyordum. "Evet!"

Edward bana baktı ve elini çekti. Kendi başıma durabiliyordum. "Güzel, o halde buradan çıkalım artık." Sırt çantamı omzuna attı. Silahlarımdan bazılarını görünür cephanelerine eklemişti bile. Kapıya yöneldik.

O anda sırtımda soğuk bir esinti hissettim. "Vampir," dedim.

Edward kolumu yakaladı ve bizi çabucak kapıdan çıkardı ama Rick ve beyaz kaplanlardan bazıları yolu kesmişti. İkimiz de aynı anda silahlarımızı onlara doğrulttuk. "Sadece bize saldırdığınızı söyleriz," dedim. "Şehirde bu kadar çok polis öldürülmüşken bize inanırlar."

"Anita Blake, küçük ailemi ziyaret etmen ne büyük bir incelik."

Arkama dönmeme gerek yoktu. "Selam, Max. Konukseverliğiniz için teşekkürler." Sonra kapıyı tutan adamlara bağırdım. "Kıpırdayın ya da geberin!"

Yine Max'in sesini duydum: "Ajanların yolundan çekilin. O bir federal polis. Federallerle uğraşılmaz. İşimize zarar verir."

Kapıdaki kaplanlar odanın diğer bir tarafına döndüler. Bibiana'ya bakıyorlardı.

"Bu şehrin efendisi benim ve ajanların yolundan s..tirip çekilin diyorum." Max'in sesi öfkeden çirkinleşmişti.

Kaplanadamlar biraz çekildi.

"Devam edin," dedim ve kapıdan iyice çekilmelerini bekledik. Onlar çekilirken ben de onlarla birlikte hareket ediyor, böylece sırtımı Edward'a dönüyor, boş elimi onun arkasına alıyordum. Bunu yaparak bakışlarımı odadan ayırmadan onun hareketini hissedebiliyordum. Edward bu manevramın kapıyı ve diğer taraftaki odayı ona bıraktığının farkındaydı.

Rahatlıkla duyulabilen bir tıkırtıyla kapıyı açtı ve kolayca dışarı çıktık. Kaplanadamlardan kısa bir süre için bakışlarımı ayırarak Max'in büyük yatağın diğer tarafındaki bir

kapıda durduğunu gördüm. 1940'ların gangster tarzında giyinmişti. Saçlarının çoğu dökülmüştü, uzun boyluydu ve güçlü yapılıydı. Neye baktığınızı bilmiyorsanız şişman olduğunu söyleyebilirdiniz ama o yağ gibi görünen kısımların hepsi sert kastı. Bibiana ona öfkeli gözlerle bakıyordu.

"Teşekkürler, Max," dedim.

"Jean-Claude'a kuralları bildiğimi söyle."

"Söyleyeceğim." Edward kapıdan çıktı ve onu tutan elim beni de beraberinde sürükledi. Diğer odaya girmiştik ve artık yapmamız gereken tek şey kapıyı kapamaktı.

Bibiana mutlaka son sözü söylemek zorundaydı. "Sen oğlumla yattın. Söyle bana, rüyanda ne gördün?"

Soru o kadar tuhaftı ki kapıda tökezlememe neden oldu. "Anita," dedi Edward.

"Sorun değil," dedim. Elimdeki silaha odaklanarak odayı izledim. Kapıyı tekmeyle arkamızdan kapadım ve aniden kendimizi kulübün loş ve gürültülü ortamında bulduk.

Edward yanıma geçti, iki kolunu bana sararken silahımı yanıma indirdi. Bana doğru eğilerek fısıldadı: "Sakinleş artık."

Kulüp kalabalıktı. Masalarda ve sahne yanında oturanların çoğu erkekti. Kadınlar sadece garsonlardan ve dansçılardan ibaretti.

Edward beni kalabalığın arasından geçirmeye başladı. Biri bir anahtarı çevirmiş gibi, aniden 'kız arkadaşını striptiz kulübüne getirmiş sarhoş erkek arkadaş' rolü yapmaya başladı. Birden, iyi zaman geçiren eski tarz bir serseri oluvermişti. Yapabileceğim en iyi şey onun kollarında fazla rahatsız görünmemek ve birinin silah tutan elime çarpmamasına dikkat etmekti. Silahları kimse fark etmemişti ya

da fark etmemiş gibi yapıyorlardı. Karanlık bir kulüp ortamında siyah kot kumaşların üzerinde siyah bir tabancanın bir hayli görünmez olabileceğini hatırladım.

Kapıyı hala görüş alanımın kıyısında tutmaya çalışıyordum ama Max'le Bibiana'nın kulübün ön tarafında sorun çıkaracağını sanmıyordum aslında. Kirli çamaşırlarını gizlemek isterlerdi.

Rüyalarımla ilgili ne demek istemişti? Bu düşünceyi bir kenara attım ve sırtımdaki o tuhaf histen de kurtulmaya çalıştım. En uçtaki kapıya doğru koşmak istiyordum fakat rol yaptığımız için kalabalığa karışmamız gerekiyordu, dolayısıyla ben de sarhoş erkek arkadaşımın kalabalığın arasından geçmesine yardım ediyor gibi yapıyordum. Edward'ın her şeyi izlediğini ve bir anda bu rolü bırakıp harekete geçebileceğini de biliyordum.

Aniden nereden geldiğini anlamadığım bir el uzanarak göğüslerimi yakalamaya çalıştı. Ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan bileği yakalayıp büktüm.

"Hey," dedi yüzünde yumuşak ve şaşkın bir ifadeyle.

Edward sarhoş bir şekilde sallanarak başımın üzerinden eğildi. "O benim!" diye bağırdı.

"Tabii, dostum, tabii," dedi adam, onurumu koruyan ben değilmişim de Edward'mış gibi. Belki sarhoşu vursam bana gerçek biri gibi görünürdü ama bu muhtemelen bir elle sarkıntılık girişimi için aşırı tepki olurdu. Oysa asıl sorun beni ellemeye kalkışması değil, kadınlar gerçek değilmiş gibi davranmasıydı. Kulüpteki kadınların hiçbiri bu kalabalıktaki insanlar için gerçek kişiler değildi. Bunu Suçlu Zevkler'deki kadın müşterilerde ve erkek striptizcilere davranışlarında da görüyordum. Dansçılar gerçek insanlar

gibi algılanmazdı, yoksa bir kulüpte asla o şekilde davranamazdın. Muhtemelen böyle kulüplerde kesinlikle rahat edemememin nedenlerinden biri buydu. Bir striptizciyle çıkmaya başlamadan önce bile onların gerçek olduğunu asla unutmuyordum.

Küçük bar ve hediyelik eşya bölümünde durup bana bir tişört aldık. Beyaz renkliydi ve üzerinde *Trixie's* logosu vardı ama önünde martini kadehine girmiş çıplak kız resmi olan siyahtan daha iyiydi.

"Güzel durdu." Bunu söyleyen kısa bir bornoz giymiş ve önü açık olduğu için çıplak vücudu görünen bir dansçıydı. Kısa kumral saçları ve güzel bir yüzü vardı. Herkesin lisede var olduğunu söylediği ama asla gerçek olmayan ergen sevgilisi gibi.

"Teşekkürler," dedim. Tişört göğsüme biraz daha dar gelse, Hulk'ın pantolonu gibi yırtılırdı.

Kadın bana yaklaşarak elini yan tarafıma koydu. Göğsüme dokunmadı ama kenarını okşadı. "Sahneye gel de sana bedava bir kucak dansı yapayım." Gülümseyişinde hem masum bir dostluk hem de kötü bir şey vaadi vardı.

Edward beni hafifçe sallanarak kendine çekip kadına sırıttı. "Üzgünüz ama gitmemiz gerek. Bir daha sefere izlemek isterim."

Kadın, Edward'a güzelce gülümsedi. Zor müşteriler için benim de böyle boş bir gülümsemem vardı. Kadın hedef değiştirerek Edward'la flört etmeye geçti ve elini sırt çantasının izin verdiği ölçüde uzattı. "Söz mü?"

"Ah, evet," dedi Edward gülerek.

Dansçı bana doğru eğilerek fısıldadı: "Brianna'yı iste. Her hafta altı gün saat altıdan sonra buradayım."

Başımla onayladım. "Bunu hatırlarım."

Elini kolumdan aşağı kaydırdı ve parmaklarımız birbirine değerken Edward beni çıkış kapısına doğru çekti. Dışarı çıktık. Edward sarhoş rolünü yarım blok daha sürdürdü, sonra doğruldu ve normal şekilde yürüyebildik. "Hayvanadamları ve ölüleri kendine çektiğini biliyorum ama şimdi de insan kadınlar mı? Neydi bu böyle?"

"Karanlık bir ara sokağa girelim de silahlarımı senden alayım. Silahlanırken açıklarım."

Önerdiğim şeyi yaptık. Şehrin bir sürü karanlık sokağı olan bir bölgesiydi. Bana ilk kılıfları verdi ve tekrar silahlanmaya başladım. "Bir kadın müşteriyle oynarken soyunmasını sağlayabilirsen erkekler buna bayılır. Bir sürü para kazanabilirsin."

"Eski lezbiyen fantezisi," dedi Edward.

"Evet."

Browning'in yedek cephaneli kılıfını ve büyük bıçağımı yerlerine yerleştirdim. Sonra sırt çantamı taktım ve hareket etmemesi için iyice sıktım.

"Yine de sanki benden çok senden hoşlanmış gibiydi," dedi Edward.

"Demek onu da fark ettin." MP5, sırt çantama pek sığmıyordu, onu çıkardım ve boynumdaki taktik askısına taktım. "Bunu bazı erkek dansçılarda da görmüştüm. En heteroseksüelleri bile bazı kadın müşterilerin yaptığı şeylerden sonra kadınlardan tiksinebilir. Erkek müşterilere hizmet eden kadınlarda da aynı olduğunu düşünüyorum. Yeterince kötü deneyimler yaşamışsan biraz biseksüel olmaya başlayabilirsin."

"İlginç. Bu hayatındaki bazı erkekler için de geçerli mi?"

"Sanırım hayatımdaki erkeklerin cinsel tercihleri daha striptizcilik yapmaya başlamadan önce belirlenmiş. Ayrıca sadece Nathaniel ve Jason gerçekten striptiz yapıyor ve Jason sadece yatak arkadaşımız."

"Ya Jean-Claude?"

"Artık striptiz yapmıyor."

"Sahneye çıkıyor, Anita. Onu para karşılığında öpücük verirken gördüm."

Bu oldukça yakın zamanda yaptığı bir şeydi ve bu soru beni Edward'a bakmaya zorladı. "Bu olayı kulüpte ne zaman gördün?"

Gülümseyişini görmeme izin verecek kadar ışığa çıktı. Bilmek istediğim bir şeyi bildiği ama bana söylemeye niyetli olmadığı zamanlarda böyle gülümserdi.

"Sen bizi mi izliyordun?"

"Pek sayılmaz."

"Nasıl o zaman?" diye sordum hırçın bir sesle.

"Ona güvenmiyorum ve bir gün sen de ona güvenmemeye karar verirsen diye St. Louis'de olanları bilmek istiyorum."

"Jean-Claude'a avmış gibi davranma, Edward." Bütün silahlarımı yerleştirmiştim ve biraz nefes alabilmek için ondan uzaklaştım.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

"Hayatımdaki kişileri gizlice izleyen sensin. Ben Donna'nın mağazasına gidip müşteri rolü yapmıyorum."

Başıyla onayladı. "Pekala, haklısın." Ama sesi soğuk ve dikkatliydi.

Daha farların sokağa vurduğunu görmeden bir arabanın durduğunu duydum ve elimi gözlerime siper ettim.

Edward gölgelere doğru geriledi. Eğer bu bir tuzaksa ben ölürdüm ama ona bir şey olmazdı. Onun standart eğitiminin ve benim yaparken öğren yöntemimin eğitimimdeki boşlukları gösterdiği anlar hala oluyordu. Işıktan uzaklaşıp gölgelere gizlenmeye çalıştım ama ışık beni izliyordu.

"Kaldır ellerini!" diye bağırdı ciddi bir erkek sesi. "Polis!"

Böyle demese daha iyi olurdu ama istediğini çoktan yapmıştım bile çünkü daha söylemeden de polis olduğunu anlamıştım. Söylemesini beklemeden ellerimi başımın üzerinde birleştirerek yavaşça dönüp rozetimi ışığa doğru tuttum; daha doğrusu planım buydu. Ancak üzerimde ciddi ve gözle görülür silahlar vardı. Yerinde olsam ben de gerilirdim.

Edward gölgelerin arasında hala görünmüyordu. Tanrım, orada olduğunu biliyordum ve içimden ona bakmak geliyordu. Bunu nasıl yapmıştı? Ama benim endişelenmem gereken başka şeyler vardı. Gerginleşen polis gibi.

"Yavaşça yaklaş."

Ellerimi başımdan indirmeden adamın söylediğini yaparken kendimi tanıtmaya çalıştım. "Birleşik Devletler Ajanı. Ben bir Birleşik Devletler Ajanı'yım." İlk seferinde beni duymamış gibiydi.

"Dizlerinin üzerine, hemen!"

Ya rozeti görmemişti ya da üzerimdeki silahlardan başka bir şey göremiyordu. Sanırım onu suçlayamazdım. Muhtemelen MP5, belki açıkça görülen çelik yelek, iki tabanca veya... Belki de hepsiydi. Bir canavarla karşılaşmak için hazırlandığım düşünülürse bir insan için aşırı silahlıydım.

Yere fazla sert çarpmamaya çalışarak diz çöktüm. Bir yerimi çürütmeme gerek yoktu. Onunla konuşmaya çabalamayı sürdürdüm. "Ben Birleşik Devletler Ajanı Anita Blake'im. Aktif bir infaz emrini uyguluyorum."

"Yere! Hemen!"

Bana doğrultulmuş silahın siluetini gördüm ve Edward'ın ne yapmayı planladığını merak ederek yere uzandım. Şu anda karanlıktan çıkarsa vurulabilirdi elbette. Polis beni etkisiz hale getirmeye geliyordu. Bu kadar ağır silahlı başka biri daha ortaya çıkarsa bir kaza olabilirdi.

Yanağımı dayadığım kaldırım, olmasını isteyeceğim kadar temiz değildi. Korkmuyordum ama muhtemelen korkmalıydım. Sonuçta iyi adamların mermileri de beni kötü adamlarınki kadar öldürürdü. Kanunları yazanların, üzerimizde bu kadar ateş gücüyle dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini merak ettiğim anlardan birini yaşıyordum. Yeleklerimizin üzerinde veya başka bir yerimizde normalden daha fazla göze batan rozetlerimiz olmalıydı, yoksa bir vampir avcısı er geç bir polis tarafından vurulacaktı.

Beni kelepçelerken dizinin altında kıpırdamadan durdum. Üzerimi yoklamaya başladı ve belimdeki silahın yanında duran ikinci rozetimi buldu. Yerinden çıkararak ışıkta baktı.

"Lanet olsun," dedi ve gerçekten böyle hissediyordu.

Sana söylemiştim, demedim. Ben hala kelepçeliydim ve o da hala silahlıydı. Bir kez daha söylemeye çalıştım: "Birleşik Devletler Ajanı Anita Blake, Doğaüstü Masası'ndanım ve aktif bir infaz emrini uygulamaya çalışıyorum."

"Burada vampir mi kovalıyorsun?" diye sordu.

"İşim bu, memur bey." Konuşabilmek için yanağımı betondan kaldırmak istiyordum ama bunu ayağa kalkma girişimi olarak algılamasından korkuyordum ve bir yanlış anlama daha istemiyordum.

Tekrar çömeldi ama bu kez dizi sırtımda değildi. "Bütün silahları gördüm ve gizlenmeye çalıştınız, Ajan Blake." Kelepçelerimi çözerek geri çekildi.

"Kalkabilir miyim?" diye sordum.

"Evet."

Dikkatle ayağa kalktım. Bu tür yanlış anlamalardan sonra seni kelepçeleyip kaldırımı öptüren adamı şaşırtacak bir şeyler yapmayı istersin. İyi bir sonuç getirmeyeceğini bildiğim için bu dürtümü bastırmaya çalıştım.

Rozetimi geri verdi. Elinden alıp Browning'in yanındaki yerine tekrar taktım. "Ortağım sokağın aşağısında. Ajan Forrester, memur bey görebilsin diye buraya gelir misiniz?" Edward'ın isteyeceği şeyin bu olduğundan emin değildim ama rozetlerimiz vardı ve rozet taşırken en azından kuralların bir kısmına uymak zorundasındır.

Edward ellerini iki yanında görünür halde biraz havaya kaldırarak ve boş olduklarını göstererek ortaya çıktı. Üzerinde *Birleşik Devletler Ajanı* yazılı rüzgarlığının fermuarını çekmişti. Benim rüzgarlığıma ne olduğunu bilmiyordum.

"Memur bey," dedi Edward, Ted sesiyle. Hafifçe gülümsedi.

"Ajan," dedi polis. Silahını kılıfına koymuştu ama tokasını takmamıştı. "Telsizden kontrol edeceğim. Kişisel bir şey değil."

"Bu kadar silah taşıyan birini görsem ben de kontrol ederdim," dedi Edward gülümsemeye devam ederek. Kont-

rol filan etmezdi. Ya kendisi hallederdi ya da sorun olmadığını düşünerek aldırmazdı.

İsim etiketine göre adı Thomas olan memur sırtını dönmeden bizden biraz uzaklaştı. Omuz mikrofonuna kısık sesle konuştu. Onu duyamayacağımız bir mesafeye çekilmişti ama sorun değildi. Bizi doğrulayacak birini arıyordu. Şerif Shaw'la konuşmadığı sürece bizim için sorun yoktu.

"Hı hı, hı hı," deyip duruyordu. Sonunda elini mikrofondan çekti ve bize yaklaştı. "Kontrol ettim. Yanlış anlama için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim samimi bir tavırla. Üzerimizde küçük bir cephanelik taşımamızı gerektiren kanunu yazan kişinin, vampir avcılarının vurulmasına neden olacağını bildirecek birini bulmam gerekecekti.

Edward ellerini indirdi ve rahat bir tavırla konuştu. "Yine de bizi karakola geri götürebilirsin."

"Elbette," dedi Thomas. Bir şey soracakmış gibi bir nefes aldı, sonra kendini tuttu. Arabamızın nerede olduğunu soracağından emindim ama sormadı. Çok fazla soru sormamak hem polisler hem de erkekler için bir kuraldır. Ayrıca bana zaten kaldırımı öptürdüğü için muhtemelen elinden geldiğince iyi davranmak niyetindeydi.

"Ben öne bineyim," dedi Edward.

"Tamam," dedim.

O tek kelimedeki bir şey ona mutlu olmadığımı belli etmişti. Birbirimizi bir şey gizleyemeyecek kadar iyi tanıyorduk. Yüzü yarı gölgelerde yarı uzaktaki sokak lambasının ışığında, bana baktı.

Thomas'a seslendi.

"Bize bir dakika izin ver." Sonra memurun duymaması için uzaklaşma sırası bize geldi.

Edward'a rüyamı en azından kısmen anlatmak ve Bibiana'nın bunu sormasıyla ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum. Bibiana nereden bilmişti? Ne kadarını biliyordu? Belle Morte rüyayı mı değiştirmişti, yoksa Vegas kaplanlarıyla bağlantıda mıydı? Kediler onun hayvanlarıydı, tıpkı Marmee Noir gibi. Ama böyle metafiziksel konular Edward'ın uzmanlık alanları arasında değildi. Bu konuda benden daha fazlasını bilemezdi. Bilebilecek birileriyle konuşmalıydım. Jean-Claude'la yalnız konuşmalıydım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Edward sakince. Sırtı Memur Thomas'a dönüktü.

"Emin değilim. Jean-Claude'a bazı özel şeyler sormam gerekiyor. En çabuk şekilde."

"Sana rüyalarını sordu."

Edward'a baktın. Demek onun da dikkatini çekmişti. "Bir rüya gördüm ve fazlasıyla mükemmeldi."

"Mükemmel, tamam," dedi gülümseyerek. "Jean-Claude'la konuşmak için bekleyebilir misin, yoksa Thomas'ı oyalamamı ister misin?"

Bunu düşündüm. "Önce Olaf ve Bernardo'nun yanına dönelim. Paula Chu ve davayla ilgili neler olduğunu öğrenelim. Metafiziksel konuları bir süre ertelemeye çalışacağım."

"Peki, eğer bundan eminsen."

"Emin miyim? Pek sayılmaz. Ancak rozetim var. Bir ucube değil de gerçek bir ajanmışım gibi davranalım."

Omzuma dokundu.

"Anita, bu sana hiç yakışmıyor."

"Evet, yakışıyor, Edward. İşimi yapabiliyor muyum, yoksa metafizik giderek rozet taşımama izin vermeyecek kadar derinleşiyor mu diye merak ediyorum."

"Metafizik, işinde daha iyi olmanı sağlıyor."

"Bazen. Fakat çırılçıplak halde bana sarılmış bir kaplanadamla dört saat iyileşme uykusuna yattım. İçimdeki kendi canavarlarımdan birinin dışarı çıkmak için karnımı deştiğini diğer polisler fark etmesinler diye. Bunu yaparken ikimiz de davadan uzaklaşmak zorunda kaldık. Bu iyi değil, Edward. Artık hava iyice karardı ve Vittorio dışarılarda bir yerde. Ne olduğumu gizlemeye çalışırken çok değerli zamanımızı boşa harcadık."

"O halde tartışmayı bırakıp karakola gidelim. Bernardo bize yetişir."

"Anlamıyor musun, Edward? Ted... Her neyse! Son dört saattir benim gizlenip iyileşmemi sağlamak ikimiz için de davadan daha önemliydi. Polisler böyle düşünmez."

"Gayet iyi düşünüyoruz, Anita."

Yüzümden ne gördüğünü bilmiyorum ama kolumu yakaladı. "Kendine bunu yapma. Kendini parçalama."

"Gerçek bu."

"Ancak inanırsan gerçek. Evet, dört saat kaybettik fakat iyileştin ve Max'in Bibiana'mn yaptığı şeyi onaylamadığını biliyoruz. Victor'ın annesinden memnun olmadığını ve babasının yanında olduğunu biliyoruz. Bir şehrin canavarlarının arasındaki politik durumu bilmek çok önemlidir, Anita."

İtiraz etmek istedim ve edebilirdim de ama Thomas araya girdi. "Böldüğüm için üzgünüm. Fakat sizi karakola götüreceksem bunu hemen yapıp işime geri dönmem gerek."

"Geliyoruz," diye seslendi Edward. Hala kolumu tutuyordu. "Jean-Claude'u hemen araman gerekiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Bekleyebilir. Yeterince zaman kaybettik zaten."

Bana bir an daha baktı. Bakışlarımı gözlerine diktim. Kolumu bırakıp geriledi ve Thomas'a dönerek gülümsedi. "Afedersin, Thomas, seni bekletmek istemedik."

"Sorun değil ama amirime cevap vermek zorunda kalacağım."

"Biliyoruz," dedim. Aslında bilmiyorduk. Birleşik Devletler Ajan Servisi'nin bizi kadrosunda istememesinin nedenlerinden biri de fazladan destek gerektirmeden çalışmamızdı. Temelde ajandık ama onların hiyerarşik yapısına pek fazla uymak zorunda kalmıyorduk. Doğaüstü Masası neredeyse kendi başına bir hukuk sistemine sahipti. Diğer ajanlar görev sırasında tetiği çektikleri her seferinde bir sürü belge doldurmak zorundayken biz hiçbir belgeyle uğraşmadan hedeflerimizi sinek gibi avlıyorduk. Tek gerekli belge infaz emriydi. Bazılarımızı rapor vermeye zorlamayı denemişlerdi ama detaylar o kadar iç karartıcı ve rahatsız ediciydi ki yukarıdaki birileri Doğaüstü Masası'nın maceralarının detaylarını kağıt üzerinde ölümsüzleştirmekten vazgeçti. Normal polis işinde raporların kıçınızı kurtarması beklenir ama bazen o kadar kötüdürler ki daha sonra size karşı kullanılabilirler. Daha önce hiç rapor hazırlamamız gerekmemişti ve hala da gerekmiyordu. Bu değişebilirdi ama şimdilik bir anlamda 'sorma-söyleme' politikası izleniyordu.

Arabanın arka koltuğunda otururken, iş tanımın değişmediği sürece rozet taşımanın ne anlama geldiğini düşünü-

yordum. Sonuçta bizler katildik. Devlet adına çalışan yasal katiller. Bazılarımız iyi ajanlar olmaya çalışmıştı ama sonuçta diğer ajanlar hayat kurtarırken bizler can alıyorduk. Dünyadaki hiçbir rozet, yaptığımız ve olduğumuz şeyi değiştiremezdi. Işıklar nihayet görünüp Strip gecenin içinde bütün parlaklığıyla kendini hissettirene kadar karanlık şehirde yol aldık. O tarafa yönelmemiştik ama orada olduğunu biliyordum. Tıpkı göremesen bile okyanusun orada olduğunu hissetmek gibi.

Thomas bizi parlak ışıklardan uzaklaştırırken bu gece hissettiğim şey de buydu; ışıktan, insan olmanın anlamından, olduğumu ve olacağımı düşündüğüm kişiden giderek uzaklaşıyorduk. Arka koltukta otururken Edward ve Thomas'ın yumuşak seslerini duyuyordum. Havadan sudan konuşuyorlardı; bütün polisler gibi. Suçtan, suçlulardan, kadınlardan bahsederlerdi ama ben arabadayken konular farklıydı. Edward bunu hissettiriyordu ve Thomas hala en iyi şekilde davranmaya çalışıyordu.

Orada otururken zihnimdeki kargaşanın beni depresyona sürükleyene kadar benliğimi sarmasına izin verdim. Aynı anda hem iyi bir polis hem de iyi bir canavar olmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum. İki dünyam çarpışmaya başlamıştı ve nasıl durduracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

51

Edward'la birlikte rozetlerimizi gösterdik ve sorgu odalarına uzanan koridordan ilerledik ama köşede bir tartışma duyduk. Bernardo'nun ve diğer adamın sesini tanımıştım. Söylenenleri duydum: "Nereden biliyorsun... Gitmesine izin veremezsin... Neden?"

Köşeyi döndüğümüzde Dedektif Ed Morgan'ı Bernardo'yla tartışırken bulduk. Bernardo'nun iri cüssesinin yanında görene kadar Morgan'ın boyunun bir seksenin altında olduğunu anlamamıştım. Kişinin kendinden uzun birinin yüzüne bakması her zaman zordu ama Morgan elinden geleni yapıyordu. Olaf duvara yaslandığı için kimseye tepeden bakmıyordu ama sıkkın görünüyordu.

Morgan inecek yer arayan bir fırtına gibi bize döndü ve parmağını yüzümüze doğru salladı. "Paula Chu'yla ilgili bize söylemediğin bir şeyler biliyorsun!"

"Buraya daha yeni geldik," dedim. "Kavganın neyle ilgili olduğunu bile bilmiyoruz."

Olaf duvarı iterek doğruldu. "Kaplanadamları serbest bırakmak istiyorlar ve Bernardo da Paula Chu'nun gözaltında kalmasını sağlamaya çalışıyor."

Bernardo bize bakarken gözleri öfkeden kararmış, yüz kasları gerilmişti.

"Ama Chu'yu neden alıkoymak istediğini söylemiyor," dedi Morgan koridordan bize doğru yürürken. Edward'la ben de yürümeye devam ettik ve ortada buluştuk. Morgan bir parmağını önce Edward'ın yüzüne, sonra benimkine doğru salladı.

"Ve ikinizden biri ona kadını burada tutmasını söylemişsiniz. Ama biz nedenini bilmiyoruz. Neden? Gizlediğiniz nedir?"

Öfke vücudundan dalga dalga yayılıyordu. *Bu öfkeden beslenebilirim,* diye düşündüm. *Kendimi daha iyi hissederim ve kavga sona erer. Hayır, Anita, kötü bir fikir.*

"Belki de bugün öğleden sonra birilerini öldüren kaplanadamın birlikte yaşadığı kız arkadaşı olduğu içindir," dedi Bernardo arkamızdan yaklaşarak. Olaf da onun hemen arkasındaydı.

"Bu, onu alıkoymak için yeterli değil," dedi Morgan.

"Onu daha uzun süre alıkoyabileceğinizi biliyorum, Morgan," dedi Edward.

Aklıma bir fikir geldi. "Bu kaplanların pençe boylarını cesetlerin üzerindeki izlerle karşılaştırmaya ne dersiniz? Sonrasında isterseniz gitmelerine izin verebiliriz."

"Bu yaratıkların karakolun içinde biçim değiştirmesini izin veremeyiz, Blake. Hayatta olmaz."

"Tamamen dönüşmelerine gerek yok. Sadece pençeleri yeterli," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Adli tabibe o pençe izlerinin gerektiğinde sadece pençelerini değiştirebilecek kadar güçlü şekil-değiştiricilere ait olduğunu söylemiştim. İstedikleri zaman açıp kapayabilirler. Sustalı çakı gibi."

"Likantroplar hakkında konferans dinledik," dedi Morgan. "Güçlülerin iki biçimi vardır: Tam hayvan olanlar ve insan-hayvan olanlar. Bir kez dönüştüklerinde taze et ve öldürme isteğiyle dolabilirler. En azından altı ila sekiz saat boyunca tekrar insana dönüşemezler ve dönüştüklerinde de saatler boyunca komaya girerler. Karakolun içinde kaplanadamları serbest bırakacak değilim. Üstelik de pençelerinin ölçülerini almamıza izin verecek kadar insan gibi düşünebilecekleri konusunda bir garanti yokken."

"Güven bana. Eğer sadece pençelerini dönüştürebiliyorlarsa gayet iyi düşünebiliyorlar demektir ve sadece çok yeni likantroplar dönüştükten sonra karşı koyulmaz bir beslenme ihtiyacı duyar."

"Ve benim de kendi uzmanlarımız yerine sana mı inanmam gerekiyor?" dedi Morgan, tiksinti yansıtan bir ses tonuyla.

"Tökezlediğimde aradığım kişi daima Anita'dır," dedi Edward.

Ona baktım ve Ted yüzünün ardını görmeye çalıştım. "Teşekkürler, Ted."

"Bu gerçek."

"Senin ona güvenip güvenmemen umrumda değil, Ted. *Ben* ona güvenmiyorum. Aslında hiçbirinize güvenmiyorum."

Sabırlı olmaya çalışıyordum. "Uzmanınız ya onları avlıyor ya da akademik ortamda inceliyor, doğru mu?"

Morgan kaşlarını çatarak bunu bir an düşündü ve başıyla onayladı. "Evet."

"Ben ikisiyle birlikte yaşıyorum. Sana onları şekil-değiştirici uzmanınızdan daha iyi tanıdığımı söylüyorsam bana inan."

"Ne yani, şekil-değiştiricilerle düzüşüyorsun diye sana inanmam mı gerekiyor?"

Gülümsedim ama hiç de keyifli bir gülümseme değildi. Öfkelenmemeye çalıştığımda böyle gülümserdim. "Evet, aynen, şekil-değiştirici uzmanınızın hayal bile edemeyeceği yönlerini biliyorum."

"Senin acayipliklerini dinlemeye ihtiyacım yok, Blake."

Son adımı atarak iyice yaklaştım. Ya gerileyecekti ya da birbirimize fazla yakın olacaktık. Yerinden kıpırdamadığı için aramızda kıl kadar bir mesafe kaldı. Uzaktan görenler birbirimize dokunduğumuzu sanırdı.

Morgan gözlerini kırpıştırdı. Bu bir gerginlik hareketiydi. Tıpkı pokerde olduğu gibi bir işaret. Bu kadar yakın durmamdan hoşlanmamıştı... Ya da...

Öfkemi sesime yansıtarak dikkatle konuştum. "Acayipliklerim seni hiç ilgilendirmez, Morgan. Senin işin bu alçağı yakalamak. Onu yakalamama yardım edecek misin, yoksa böyle öfkeye kapılıp mızıldanarak seks hayatımı mı eleştireceksin?"

"İkisiyle birlikte yaşadığını söylediğinde başka ne düşünmem gerekiyor ki?"

"Bu ülkedeki az tanınan bir azınlıkla ilgili değerli bir bilgi kaynağı olduğumu ve bu davayla ilgili paha biçilmez

görüşler sunabileceğimi düşünmen gerekiyor." Giderek daha kısık sesle konuşuyordum ve duyabilmek için bana doğru eğilmesi gerekiyordu.

Sözümü bitirdiğimde yüzü neredeyse benimkine değiyordu. Kısık sesle karşılık verirken yüzünde tuhaf bir ifade vardı: "Paha biçilmez."

Onu öpmüyordum, ona dokunmuyordum bile... Ama o anda bana teslim olmuştu ve öfkesinden besleniyordum. Bir nefeste içindeydi, bir sonrakinde tenim öfkesiyle ısınmıştı. Gözlerimi kapayarak derin nefesler aldım ve kendimi çok iyi hissettim. Aslında bunu yapmak istememiştim.

Edward omzuma dokunarak beni dedektiften uzaklaştırdı. Morgan olduğu yerde duruyor, hiç kıpırdamamışım gibi az önce olduğum yere bakıyordu.

"Gözlerin," diye fısıldadı Bernardo.

Arkamızdan birinin sesini duyduk. Edward cebinden güneş gözlüğünü çıkararak bana verdi. Nedenini sormadım. Yüzlerindeki ifade yeterliydi. Gözlerim vampir gözüne dönüşmüştü. Bu daha önce de bir-iki kez başıma gelmişti ama her seferinde olacağını önceden hissetmiştim. Gözlüğü taktım ve bunu kasıtlı olarak yapmadığımı anladım. Morgan'sa hala orada duruyor, öylece boşluğa bakıyordu. Ona ne veya nasıl yaptığımı bilmediğimden onu nasıl kendine getirebileceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Birinin öfkesinden beslenmek daha önce hiç böyle bir etki yapmamıştı. Lanet olsun!

Bernardo koridorda yürümeye başladı. "Şerif Shaw, bu gece nasılsınız?"

Shaw'un gelmesinin tam sırasıydı! İki kere lanet olsun!

"Onu bu durumdan çıkar, Anita," diye fısıldadı Edward.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bir şeyler yap," dedi Olaf kısık sesle. Koridorda Shaw'a doğru yürümek yerine Morgan'la benim görünmememiz için önümüze geçti. Olaf geniş sırtıyla görüntüyü kapatırken ben de dedektife yaklaştım.

"Morgan, Morgan, orada mısın?" diye sordum.

"Çabuk," dedi Edward.

Morgan'ın yüzüne doğru parmaklarımı şaklattım. Bir şey olmadı. Umutsuzca bir hareketle omuzlarından tutarak sertçe, başını sallayarak şekilde sarstım. "Morgan!"

Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Koridorda durmayı beklemiyormuş gibi etrafına bakındı. Beni üzerinde büyü kullanmakla suçlamasını bekledim. Bu çok ciddi bir suçtu. Neyse ki sadece bize baktı ve "Şu kararları çıkarttırayım," dedi.

"Karar mı?" diye sordum.

"Evet, böylece kaplanadamların pençe ölçülerini alabiliriz. Bu ya onları aklar ya da kötü adamı ya da kadını yakaladığımızı anlarız." Bana bakarak gerçekten gülümsedi. Sonra yanımızdan geçerek nihayet Bernardo'nun etrafından dolaşmayı başarmış olan Shaw'a baktı.

"Burada neler oluyor böyle?" diye sordu Shaw.

Hala gülümseniekte olan Morgan çıkarttıracağı kararları açıkladı.

"Sadece pençelerini dönüştürmeleri mümkün değil," dedi Shaw.

Morgan onu düzeltti ve anlattıklarımı neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladı.

Shaw, Morgan'ın yanından bana baktı. "Bütün bunları sana kim anlattı?"

"Ajan Blake."

"Demek öyle, ha?"

Morgan başıyla onayladı ve yapmasını istediğim ama daha birkaç dakika önce yapmamak için canla başla mücadele ettiği şeyi yapmak için uzaklaştı. Ulu Tanrım, ben ne yapmıştım böyle? Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi?

52

Shaw koridorda bize doğru ilerlerken o kadar öfkeliydi ki neredeyse sinir krizi geçirmek üzereydi ve zihnimde o küçük sesi duydum: *Yiyecek!* Öfkesini çekip beslenebilirdim. Öfke, *ardeur* için şehvet ve aşk kadar etkili bir yiyecek değildi. Yemekten çok atıştırma gibiydi. Son *ardeur* beslenmemin üzerinden yaklaşık on iki saat geçmişti. Yaraları iyileştirmek enerji gerektiriyordu ve Victor'ın enerjisinin gölgesinde uyumuş olmama rağmen ondan beslenmemiştim. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Diğer polislerden uzaklaşmam gerekiyordu. Hem de hemen!

"Morgan'a bir şey yapmışsın. Ne veya nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şey yapmışsın."

Shaw'un bana yaklaşmasına fırsat vermemek için biraz Edward'ın arkasına saklandım. Bu kadar öfkeyle neler olabileceği konusunda kendime güvenmiyordum.

"Sonsuza dek Forrester'ın arkasına saklanamazsın, Blake."

"Bunu benimkinden çok senin korunman için olduğunu düşün," dedim tatlı bir şekilde gülümseyerek. Bu söyleyebileceğim ve yapabileceğim en yanlış şeydi. Bunu neden yapmıştım? Benim neyim vardı?

Yüzü öfkeyle buruşmaya başladı. İri ellerini yumruk yapmıştı. "Beni tehdit mi ediyorsun sen?"

"Hayır," dedim elimden geldiğince uysal bir sesle.

Cep telefonu çalınca uzaklaştı ve bize arkasını dönmek istemiyormuş gibi yan dönerek telefona cevap verdi. "Shaw, ne var?" Birkaç dakika sessizce dinledikten sonra başıyla onayladı. "Orada olacağız."

Yanımıza dönerken öfkesi biraz azalmıştı ve yüzünde az önce olmayan çizgiler belirmişti. Haberin ne olacağından neredeyse yüzde yüz emindim.

"Bir striptizci daha ölmüş. Görünüşe bakılırsa yine Vittorio."

Daha önceki striptizci cinayetleriyle ilgili dosyaları bize göstermediği için onu azarlamadım. Yüzündeki yorgunluk bu davanın onu ne kadar yıprattığını gösteriyordu zaten. "Seninle geliyoruz," dedi Edward.

"Tamam." Shaw döndü ve geldiği yöne doğru yürüdü. Biz de arkasındaydık.

Edward geride kaldı. "Sen iyi misin?" diye sordu bana fısıldayarak.

"Bilmiyorum," dedim.

Sesini daha da kıstı. "Bir şekilde ondan beslendin."

"Öfkesiyle," dedim.

"Bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim."

"Yeni bir şey."

"Yeni olan başka ne var?" diye sordu. Gözlerinde Edward'da görmekten hoşlanmadığım bakışlar vardı. O benim yakın arkadaşımdı ama içten içe hangimizin daha iyi olduğunu hala merak ediyordu. Kimin daha iyi olduğunu ben biliyordum. Oydu. Ama kendisi bundan yüzde yüz emin değildi. İçinde bir parça, artık kazanabileceğinden emin değildi ve bu sorunun cevaplanmasını çok istiyordu. Şimdi bana bir arkadaş gibi değil ne kadar güçlendiğimi ve birbirimizle çatışırsak bunun ne anlama geleceğini merak ederek bakıyordu.

"O konuya girme... Ted," dedim.

Bana kış gökleri kadar soğuk gözlerle baktı. "Bana yeni şeylerden söz etmen gerek."

"Hayır," dedim, "bana böyle bakarken değil, hayır."

O anda gülümsedi ve gülümsemesi gözlerinden yansıdı. Bir şekil-değiştiricinin tadınızın nasıl olduğunu merak ederek size bakışından pek farklı sayılmazdı ama Edward'ın gülümsemesi o kadar sıcak değildi.

Neonlarla aydınlatılmış gece karanlığındaydık ama gözlük için hala fazla karanlıktı... Gözlerim eski haline dönmüş müydü? Olaf ve Bernardo'nun peşinden SUV'a binene kadar bekledim. Hepimiz yerlerimize yerleştiğimizde Edward'a bakabilmek için gözlüğü indirdim. "Nasıl görünüyorum?"

"Normal," dedi. Sesi biraz ısınmıştı en azından. Şimdi küçük bir çocuğu korkutmayacak bir sesle konuşuyordu.

Gözlüğü ona geri verdim.

Başını iki yana salladı. "Sende kalsın, ne olur ne olmaz."

"Benimkine ne oldu?"

"Kırıldı." Kontağı çevirip motoru çalıştırdı ve farlarıyla sirenlerini açarak geceye dalan polis arabalarının peşine takıldı. Konvoy halinde bütün şehri uyandırmaya çalışıyormuş gibiydik.

"Güneş gözlüğüm nasıl kırıldı ve bana ödünç verdiğin rüzgarlığa ne oldu?"

"Bibiana ve kaplanları yatakta Victor'la senin yanına başka bir kaplanadamı daha sokmaya çalıştı. Ben izin vermedim."

Edward bir köşeyi fazla hızlı dönerken Bernardo arka koltuktan eğilip oturduğum koltuğun sırtlığım kavradı. "Koridorda ne oldu öyle, Anita?"

"Dedektife bir şey yaptı," dedi Olaf.

Arabanın gölgeleri arasında neredeyse görünmez olan dev adama bir bakış attım. "Ne yaptığımı sen nereden biliyorsun?"

"Ona ne yaptığını bilmiyorum ama bir şey yaptığını biliyorum. Gözlerinin değiştiğini gördüm."

"Bir şey söylemedin," dedi Bernardo.

"Diğer polisin bilmesini istemeyeceğimizi düşündüm."

"Açık verdiğim için özür dilerim," dedi Bernardo, Olaf'a bir bakış attıktan sonra tekrar bana dönerek. "Ama Morgan'a ne yaptın sen?"

Edward'a baktım.

"İstiyorsan söyle onlara."

"Ne yaptığımı sen gördün."

"Onu seninle hemfikir olmaya zorladın," dedi Olaf.

"Evet."

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Bernardo.

"Bilmediğimi söylesem bana inanır mıydınız?"

Bernardo, "Hayır," dedi. Olaf, "Evet," dedi.

Bernardo tekrar ona dönerek kaşlarını çattı. "Sen neden inanıyorsun?"

"Ne yaptığını anladığında yüzünde beliren ifadeden dolayı. Korkmuştu."

Bernardo bunu düşündü ve yine kaşlarını çattı. "Korkmuş görünmüyordu. Belki gergindi."

"Korkuydu."

"Bundan emin misin?" diye sordu Bernardo.

"Evet," dedi Olaf.

"Çünkü Anita'yı çok iyi tanıyorsun."

"Hayır, birinin yüzünde görebileceğim korku ifadesini çok iyi tanıyorum, Bernardo. Erkek ya da kadın fark etmez. Korkuyu gördüğümde tanırım."

"Pekala." Bernardo tekrar bana döndü. "Sen vampir misin?"

"Hayır." Sonra bunu düşündüm. "Geleneksel tanımıyla değil."

"Bu da ne demek?"

"Kanla beslenmiyorum demek. Ölü değilim demek. Kutsal eşyalar ve güneş ışığı beni etkilemiyor demek. Çoğu pazar kiliseye giderim ve şimdiye dek hiçbir tarafım alev almadı." Son kısmı söylerken öfkemi gizleyememiştim.

"Ama bir vampir gibi insanların zihinlerini etkileyebiliyor ve onlara istediğini yaptırabiliyorsun."

"Bu ilk kez oldu."

İleride arabalar durdu ve farlarının ışıkları binaların neonlarına karıştı. Strip'e o kadar yakındık ki daha parlak ışıklar binaların üzerinden süzülerek gecenin içinde yapay bir şafak gibi görünüyordu.

"Geldik," dedi Edward.

"*Soru sormayı kesin*, diyorsun yani?" dedi Bernardo.

"Öyle," dedi Edward.

"Sanırım yaptığı şeyi gizlemesine yardım ederken bu soruları sormaya hakkımız var."

Buna itiraz edemezdim.

"İkiniz de beslenmesi için onunla sevişmeye gönüllü oldunuz," dedi Edward. "Çenenizi açmadan önce neye gönüllü olduğunuzu anlamak isteyebilirsiniz." Sonra kapısını açıp indi. Davet beklemedim. Ben de indim. Bernardo hafifçe sendeleyerek indi. Olaf da kendini arabadan dışarı attı ve peşimize takıldı. Bernardo'nun bu kadar korkması ilginçti, öte yandan Olaf hiç rahatsız olmamış gibiydi. Seri katil olayını görmezden gelmemi istiyorsa bana karşı biraz daha anlayışlı davranmalıydı tabii. Yaşayan vampir ve seri katil; şıracıyla bozacı!

53

Kadının cesedi çalıştığı kulübün arkasındaki bir ara sokakta oraya atılmış gibi yatıyordu. St. Louis'deki son benzer olayda da ceset, dansçının çalıştığı kulübün hemen yakınına atılmıştı. Ama bununla kıyaslandığında o ceset temiz sayılırdı çünkü üzerinde vampir ısırıklarından başka bir şey yoktu. O kadın kan kaybından ölmüştü. Bu kadınınsa kanamadan ölecek zamanı olmamıştı.

Bunun, St. Louis'de fırlatılıp atılmış çoğu ceset gibi, gölgelerin hasarı kısmen gizleyebileceği bir yerde bırakıldığını anladım. Sanki katil bile yaptığı şeyi parlak ışıkta görmek istememiş gibiydi.

Kadının boynu o kadar ters bir açıdaydı ki omurganın boyun derisini zorladığını görebiliyordum. Deriyi delmemişti ama neredeyse delecekti. Boynu çirkin ve tersti ama cesedin geri kalanına yapılanla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Yüzünün yarısında yanıklar vardı ve cesedin bir yanından aşağı devam ediyordu. Derisi kızarıp kararmıştı ve soyuluyordu. Cesedin diğer yarısıysa mükemmel durumdaydı. Vücudunun diğer yarısıyla kıyaslandığında beyaz tenli, genç ve güzeldi.

Bernardo keskin bir nefes aldı ve sokaktan biraz daha aşağı yürüdü. Ben cesedin yanına çömeldim ve bir şey koklamamaya çalıştım. Sokak o kadar güzel kokmuyordu ama genellikle yanmış et kokusu diğer bütün kokuları bastırırdı. Bu bastırmamıştı. Yanıklar yeni değildi, yoksa daha fazla kokardı.

Zorlukla yutkunarak ayağa kalktım ve ceset yerine etrafımdaki insanlara baktım. Onu bir ceset olarak düşünmeye devam etmeliydim çünkü bir kişi olarak düşünmek aşırı ağır gelecekti. Bu kadım düşünmek, suçu çözmeme yardımcı olmayacaktı. Gerçekten.

Shaw orada durmuş, yüzünde ancak 'kaybolmuşluk' olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle cesede bakıyordu. Morgan bize katılmıştı ve kararları çıkarttırdığım söylüyordu. Şimdi bunun kendi fikri olduğunu düşünüyordu ve yine bana karşı pek dostça davranmıyordu. Aslında rahatlamıştım. Ona yaptığım her neyse, en azından kısa ömürlü olmuş gibi görünüyordu. Dedektif Thurgood da üzerinde kötü duran etek-ceket takımıyla, ağırbaşlı yüksek topuklarıyla ve aksi tutumuyla bize katılmıştı. Ama o anda kimse pek neşeli olmadığından sorun değildi.

"Diğer cesetler de buna benziyor muydu?" diye sordum hepsine.

"Böyle değildi," dedi Shaw.

"Hayır," dedi Morgan.

Thurgood başını iki yana sallarken dudakları yüzünde neredeyse görünmeyecek şekilde dümdüzdü. Dudaklarının haline ve az konuşmasına bakarak, mide bulantısını bastırmaya çalıştığını söyleyebilirdim.

"Diğer cesetler yanmış mıydı?" diye sordum.

"Son ikisi evet, fakat bu kadar kötü değillerdi," dedi Shaw.

"St. Louis'dekiyle aynı adam olduğundan emin misiniz? Senin şehrinde böyle bir şey hiç yapmamıştı," dedi Morgan.

"Benim şehrimde ne yaptığını sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Teğmen Storr'la konuştuk, bize anlattı," dedi Shaw.

Onlara Dolph'un Vegas'takilerin araştırmasıyla ilgili bana bir şey söylemediğini açıklamadım. Birlikte çalıştığım birinin beni konudan tamamen dışladığını itiraf etmek istemiyordum. Bu yüzden yeni bir haber değilmiş gibi davranarak, birlikte çalıştığım polislerin yarısının bana suçluymuşum gibi yaklaşmadığı rolüne geri döndüm.

"Vittorio ve adamları bütün cesetleri yakmadı ama evet, bunun o olduğundan eminim."

"St. Louis'de veya diğer şehirlerde böyle şeyler yapmadıysa o olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Morgan.

Edward yanıma geldi. Çok yakın durmuyordu ama Dolph'un bana söylemediğini anladığını belli edecek kadar yakındı. Ve bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini anlamıştı.

"Kilise, vampirleri canlı yakaladığında yaptığı şey bu. Kutsal su kullanıyorlar ve asit gibi yakıyor. Güya içlerindeki şeytanı yakması gerekiyor ama bu şekilde davranışlara maruz

kaldığını bildiğim iki tanesi çok güzel varlıklardı. Kilise'nin karanlık tarafıyla ilgili bir şey bu. Bunu ruhu kurtarmak için yaptıklarını söylüyorlar ama aslında genellikle içlerindeki bazı ihtiyaçları tatmin eden kurbanları seçiyorlar."

"Yani Kilise'nin seri katil mantığıyla hareket ettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Thurgood boğuk ama oldukça öfkeli bir sesle.

"Sanırım öyle. Böyle davranışlara maruz kaldığını bildiğim iki adamın da oldukça güzel bir fiziğe sahip olmasını ve böyle yanmalarını ilginç buluyorum. Hayatına sade bir görünüşle başlayan bir vampire böyle bir şey yapıldığını hiç duymadım. Aynı rahip veya rahipler grubu olup olmadığını merak ediyorum."

"Yani güzel erkeklerin bir rahibin kurban profiline uyduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Thurgood tekrar.

"İki vakanın bir kalıp oluşturabileceğini sanmıyorum. Belki tesadüf olabilir. Fakat bir üçüncüsünü bulursam evet, öyle diyebilirim."

"Bu korkunç bir yalan!" dedi.

"Hey, ben de Hıristiyanım. Her meslekte kötü adamlar vardır."

"Bunu yüzlerce yıldır ölü olan bir rahibin yapıp yapmamasının ne önemi var?" diye sordu Bernardo. Cesedin başında bize katılmıştı. "Onu yakalayamayız. Zaten ölmüştür. Bizim Vittorio'yu yakalamamız gerek."

"Ajan haklı," dedi Shaw. Bir an için hangi ajanı kastettiği anlaşılmadı, bu yüzden ekledi: "Canlı olanları yakalamalıyız."

"Yani bu vampir kendi yaralarını tekrarlamaya mı çalışıyor sence?" diye sordu Morgan. İkisine de aldırmamış gibiydi.

"Öyle görünüyor," dedim.

"Diğerleri kan kaybından ölmüştü, boyunları kırılmamıştı," dedi Shaw.

"Belki de ona acımışlardır," dedi Bernardo.

Hepimiz ona baktık.

Cesedi işaret etti. "Belki de Vittorio'nun adamlarından biri onun acısına son vermek istemiştir."

"Belki de çığlıklarından sıkılmışlardır," dedi Olaf.

Bu kez de ona baktık. Sanırım her şey cesede bakmaktan daha iyiydi. Olaf hala cesede bakıyordu. Bu onu rahatsız etmişse bile hiç belli etmiyordu.

"Ya da acıdan bayılmış ve eğlencesini kaybetmiş olabilir," dedi Shaw.

"Böyle bir şeyde insan bayılmaz," dedi Bernardo. "Uyumazsın. Dinlenemezsin. Sana yeterince uyuşturucu verilmemişse sadece canının yandığını hissedersin ve öyle olsa bile bazen acı, uyuşturucuya üstün gelebilir."

"Biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Shaw.

"Bir arkadaşım feci şekilde yanmıştı." Hiçbirimize bakmamak için başını çevirdi. Yüzündeki ifade her neyse, kendine saklamak istiyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Shaw.

"Öldü." Bernardo yürüyerek bizden uzaklaştı. Kalabalığın arasından kendine yol açarak daha uzağa gitti ve sonunda sokağın bir duvarına yaslandı. Muhabirlere yaklaşmıştı ve rozetiyle eldivenli ellerini görünce soru yağmuruna başladılar. Gözlerini kapayıp arkasına yaslanarak hiçbirine aldırmadı. Gördüğü ya da görmemeye çalıştığı her neyse, muhabirlerin bağırışlarını duymasını engelliyordu.

"O haklı mı?" diye sordum Olaf'a. "Sürekli çığlık çığlığa bağırır ve bayılamaz mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Olaf. "Ateşten hoşlanmam."

Cesede bakmaktan rahatsız olmuyor gibi görünse de morgdaki cesetlerden aldığı keyfi almadığını anlamıştım. Bıçakları ve kanı seviyordu ama ateşten hoşlanmıyordu. Bunu bilmek iyiydi sanırım.

Shaw'a döndüm. "Diğer fotoğrafları, diğer kurbanları görmemiz gerek. Özellikle de son ikisini."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Vegas'ta buna alışmaya başlamıştım artık. "St. Louis'den gelen raporlarda adamlarınızın Vittorio'yu gerçekten gördüğünü belirten bir şey yok. Yanmış olduğunu sen nereden biliyorsun?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ve gözlerimin iri iri açılmasını engelledim. Vittorio'nun başına gelenleri, St. Louis'deki olaylardan sonra, kendi yaşamı ve yeni sevgilisinin hayatı için korkarak onu terk eden sevgilisinden aldığı bir mektuptan öğrenmiştim. Artık onun deliliğine tahammül edememişti. Hatta St. Louis'de bize yardım etmiş, cesetleri daha erken bulacağımız yerlere bırakmıştı. Mektup Jean-Claude'a gelmişti. Bunu polislere göstermemiştim. Ardından Jean-Claude, Vampir Konseyi'ne Vittorio'yu soruşturmuş ve doğrulatmıştı. Ama bilgiyi polisle yine paylaşmamıştım. O zaman pek önemli gibi görünmemişti.

Şimdi ne diyeceğimi düşünüyordum. "Vampir muhbirlerimden bazılarına onun geçmişiyle ilgili neler bildiklerini sormuştum." Bu bana bile yeterince inandırıcı gelmemişti.

"Vampirlerin sana başka neler anlattı?" dedi Shaw bana inanmadığını belli ederek.

"Kutsal su yanıklarının muhtemelen seks yapmasına izin vermeyecek kadar kötü olduğunu, dolayısıyla da bütün enerjisini buna harcadığını."

"Sana bunu vampirler mi söyledi?" diye sordu Thurgood. Sokağın gölgeleri yüzünün asıklığını gizleyemiyordu veya saçları kısa olduğu için açıkça görülebiliyordu. Belki de ben fazla alıngan davranıyordum.

"Hayır, bana yanıkların ne kadar kötü olduğunu söylediler sadece. Bedeni sonsuza dek böylesine kötü bir hasara uğramış birinin nasıl bir öfkeye kapılabileceği konusunda ben fikir yürüttüm."

"Profil işini profesyonellere bırakmalıydın, Blake," dedi Shaw.

"Tamam ama ben sadece bildiklerimi söylüyorum."

"Neden davayla ilgili notlarında bunlar yok?"

"Çünkü dava devam ederken öğrenmedim. Aslında bana davanın kapandığını söylemişlerdi."

"St. Louis'deki o evde Vittorio'yu öldürmediğini bildiğini kendin söylemiştin."

"Öldürdüğümüz hiç kimsenin o olacak kadar güçlü olmadığını söyledim."

Shaw, yanıma yaklaşarak bana tepeden baktı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Blake? Bence sen Vittorio'yu gördün. Bence onunla yüz yüze geldin. Bunların hiçbirini vampir dostlarından öğrendiğini sanmıyorum. Bence hepsini kendin öğrendin."

"O halde neden ölü değil?"

"Onu öldürebileceğinden o kadar emin misin yani?"

"Pekala, o halde ben neden ölü değilim? Çünkü inan bana, Shaw, onunla yüz yüze gelirsek ikimizden biri ölür."

"Belki de vampir sevgililerinden biridir."

Öfkelenmemeye çalışarak yere baktım.

"Demek inkar etmeyeceksin?"

Sonunda başımı kaldırdım ve öfkelendiğimi gizlemeye filan çalışmadım. "Burada sizinle iyi geçinmeye, iyi bir takım arkadaşı olmaya çalıştım ama size söyledim, raporlar tutarlıysa seks yapamıyor demektir. Ve inanın bana, onu görseydim kıçını bir güzel tekmelerdim."

"Birleşme mümkün değil ama seksi senin kadar yoğun yaşayan bir kadın, yapabileceği başka şeyler de olduğunu bilir."

Thurgood ve Morgan, Shaw'un yanına geldi. "Bayım, biraz geri çekilmeye ne dersiniz?" dedi Thurgood.

Edward omzuma dokundu. Demek ki ben de istemeden ona doğru bir hareket yapmıştım. Edward bana doğru eğilerek fısıldadı: "Şikayet et."

Başımla onayladım. "Cinsel tacizden dolayı resmi bir şikayette bulunmamı ister misin? İstediğin bu mu?"

"Şikayet et de başına gelecekleri gör. Ve kesinlikle insanlarla paylaştığından fazlasını biliyorsun, Blake."

"Bu doğru olsa bile, Şerif," dedi Morgan bu kez gerçekten aramıza girerek, "böyle davranamazsın. Muhabirler bizi izliyor."

Shaw önce arkasına bir bakış attı, sonra tekrar bize döndü. "Max'in kaplanadamlarından birinin elini tuttuğunu ve yine kaplanadam olan oğlunu öptüğünü görene kadar söylentilerin doğru olduğuna inanmamaya çalıştım. Onunla yeni tanıştığını söylüyorsun. Gregory Minns'le yeni tanıştığını söylüyorsun. Ama kimse, hiç kimse bu kadar hızlı arkadaş edinemez. En iyi adamlarımdan bazılarını doğruyu

söylediğine inandırmayı başardın ama ben biliyorum..." İri göğsünü sertçe yumrukladı. "Bibiana'nın muhafızlarından en azından biriyle, belki daha fazlasıyla düzüştün. O kıza işkence eden yaratıklardan daha insan olmadığını biliyorum artık." Vurgulu bir şekilde cesedi işaret etti.

Söyledikleri son derece tuhaf ve yanlıştı. "Hangi muhafızıyla düzüşmüşüm?" diye sordum yüzüne bakarak.

Aniden ağzından çıkanları fark ederek başını iki yana salladı. "Ben nereden bileyim, karanlıkta bütün kediler gri görünür," dedi.

"Bibiana'yı ziyaret ettiğimde biriyle düzüştüğümü nereden biliyorsun?" diye sordum.

Tekrar polis yüzünü takınmaya çalıştı ama pek başaramıyordu.

"Onun kaplanlarından biriyle el ele çıktın."

"Crispin bir striptizcidir, senin dediğin gibi bir muhafız değil. Beni diğer polislerin önünde suçlamaya devam edeceksen biriyle el ele olmamdan daha fazla kanıta ihtiyacın olacak."

"Belki de ünün senin önünde gidiyordur, Blake." Bunda ciddiydi ama kararsızlığını sezmiştim.

Shaw'un neden güvensizlikten düşmanlığa geçtiğini artık biliyordum ve nedeni eski karısı filan değildi. Bibiana'ya yaptığım ziyaretin ses kayıtlarını dinlemişti ve bu da birinin daireleri dinlediği anlamına geliyordu. Belli ölçüde federal bir şey olmalıydı ve saygınlığımı sarsmak için Shaw'a özellikle dinletmişlerdi.

Elindeki tek şey Domino, Crispin ve diğerlerinin sesiyse, kulağa nasıl gelmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Seks gibi olabilir miydi? Belki. Bu açıyla dinlemek istiyor-

sanız olabilirdi. Aradığınız tek şey belliyse, aradığınızı genellikle bulursunuz; beklentiler gerçekleşir.

Her şey ilginçleşmeye başladığında Bernardo arkamızdan yaklaştı. O da konuşulanları duymuştu. "Federallerden hangileriyle arkadaşsın, Shaw?"

Morgan ve Thurgood aniden bulaşıcı hastalığa yakalanmış gibi Shaw'dan uzaklaştılar ki belki de öyleydi. Bazı federaller onun devam eden bir soruşturmayı dinlemesine izin vermişlerdi ve Max'in evini dinledikleri gerçeğini ağzından kaçırıvermişti.

"Shaw," dedi Morgan.

Thurgood ellerini iki yanına sarkıtmış, durumu iyileştirebilirmiş gibi ona bakmadan orada duruyordu. Görmezsen, olmuyormuş gibi yapabilirdin.

Shaw çuvalladığını biliyordu. Gölgelerin arasındaki bir ışık huzmesi gözlerinde bunu gösteriyordu. "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum, ajanlar," dedi. "Blake'in ünü düşünülürse, neden oradaki bütün kaplanlarla düzüştüğünü düşünmeyeyim ki?"

Çirkin davranmaya çalışıyordu. Ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bunu hala kurtarabilirsin," dedim. "Sadece sor."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Çok fazla konuşmamış gibi yapacaktı. Thurgood ve Morgan muhtemelen onu desteklerdi. Sadece rozetim var diye oyuna katılacağımı mı sanıyordu?

"İroni," dedim. "Az önce bana daha çok canavarlarla işbirliği yaptığımı söylüyordun ama şimdi bir polis olmama güveniyorsun. Beni bir sürü kaplanadamla yatmakla suçla-

dın ama şimdi rozetimi sözde sevgililerimden daha üstün tutmamı bekliyorsun. Yoksa hiç söylememiş gibi yaparsan hepsinin silineceğini mi sanıyorsun? Polislerin bunu yaptığını sanmam. Bence polisler sorunların yüzüne bakar."

"Kendin söyledin, Blake. Sen bir polis değil, bir katilsin."

Gülümsedim ama bu kez ifadem tatlı değildi. "Mükemmel, Shaw, mükemmel."

Edward elini omzuma koyarak beni biraz geri çekti ve Shaw'un önüne kendi geçti. "Bernardo, Anita'yı şu tarafa doğru bir yürüyüşe çıkar." Muhabirlerden uzak bir yönü işaret etti.

Bernardo yürümeye başladı ve ben de ona eşlik ettim. Olaf'ın yürüyüşe çıkmak istediğini söyleyerek itiraz etmesini bekledim ama bunun yerine Edward'ın arkasına geçti. Birbirimizi desteklediğimizi görmek güzeldi. Vegas polislerinin bazılarından artık emin değildim.

Bernardo beni cesedin yanından geçirdi ve anlaşmışız gibi ikimiz de cesede bakmadık. Uç tarafta yerleştirdikleri lambaların ışığının ulaşamayacağı bir noktaya kadar yürüdük. Beni durduran şey burada kokunun daha az kötü olması ve birkaç adım sonra sokağın diğer ucunu tutan polislerle karşılaşacak olmamızdı.

"Bu ilginçti," dedi.

Başımla onayladım. "Evet."

"Demek mekanı dinliyorlar."

Yine başımla onayladım. İçerideyken söylediğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Hepsini hatırlayamıyordum ama yeterli olmuştu.

"Söylediğin her şeyi hatırlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Sadece sesleri duyuyor olsaydım ben de seks olduğunu düşünebilirdim ve gerçekten dönüştüğüne inanırdım."

"Bu da rozetime mal olurdu."

"Kayıtları nasıl ele geçirdiklerini itiraf ederlerse," dedi.

"Shaw şimdi ağzından kaçırmışken, kim bilebilir ki?"

"İkilemde misin?"

Ona baktım ve loş ışıkta yüzünü inceledim. "Yani gidip kaplanlara söyler miyim diye mi soruyorsun?"

Omuz silkti.

"Hayır," dedim.

"Jean-Claude'un evinin dinlenmesini istemezsin."

"Hayır ama düzenli olarak dinleme cihazları için tarama yapıyoruz. Max de yapmalıydı."

"Yani Max ihmalkar davrandığı için mi söylemeyeceksin?" Duvara yaslanacak oldu ama sonra fikir değiştirerek durdu.

"Kısmen. Ama ben bir federal ajanım. Bir rozetim var. Max'in yasadışı işleri var. Hayat kurtarabilecek bir operasyonu nasıl mahvedebilirim?"

"Yani önce rozet geliyor," dedi kısık sesle.

Karanlıkta görüp görmediğinden emin olmasam da ona öfkeyle baktım. "Ne? Shaw'un söylediklerine mi inanıyorsun? Polisten çok canavarlara sadık olduğuma mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Demek istediğim bu değildi. Ben senin sorunlarını yaşıyor olsaydım ikilemde kalırdım, hepsi bu."

İç çektim. "Afedersin. Yoruldum, Bernardo. Diğer polislerin canavarlardan biri olduğumu düşünmesinden bıktım." Başımı iki yana salladım. "Tanrım, yanıldıklarından bile emin değilim. Aynı anda hem rozete hem de diğer

efendime hizmet edip edemeyeceğimi sorgulamaya başladım."

Bana doğru eğildi ve "Biraz ara vermeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Belki. Bilmiyorum."

"Bu işi yapmayan bir Anita düşünemiyorum."

"Ben de öyle ama... Shaw sadakatimin bölündüğünü düşünen ilk polis değil. Sonuncu da olmayacak. Son zamanlarda ayaklı bir cinsel taciz davasına dönüştüm. Vampirlerle ve şekil-değiştiricilerle yatmam polisleri gerçekten çok rahatsız ediyor."

"Ah, bunu biliyorum."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Sırıttı ve gölgelerin arasında bile gözlerindeki pırıltıyı gördüm. "Canavarları tercih ediyorsan yatakta biz ölümlülerden daha iyi oldukları söylentisi doğru olabilir. Bu fikir birçok erkeği rahatsız eder ve rozetin bununla hiç ilgisi yok. Aslında belki de polisler çoğu erkekten daha erkektirler ve bu yüzden onları daha çok rahatsız ediyordur."

"Bu... bir polis için çok çocukça."

"Beyinleriyle düşündüklerini söylemedim ama zihinlerinin derinliklerinde, bütün o mağara adamı dürtülerinin hala var olduğu bir yerde, insan olmanın onları her açıdan canavarlardan daha aşağı yapıp yapmadığını merak ediyor olabilirler."

O gülümsemenin ardına bakmaya ve altında yatanları görmeye çalıştım ama çok karanlıktı. "Sen böyle mi hissediyorsun?" diye sordum sonunda.

Başını iki yana salladı. "Bir kadın, hayvanadam sevgilisini benim için terk etmişti."

Elimde olmadan gülümsedim. "Bu son iki yıl içinde olmuş olmalı. Çünkü son karşılaştığımızda kurtadam sevgilimin yanında biraz güvensizdin."

Omuz silkerek ellerini iki yana açtı. "Ne diyebilirim, düşündüğüm kadar iyiyim."

Bu beni güldürdü. "Kimse o kadar iyi değildir."

"Kibirli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Güldü ama sonra yüzü ciddileşti ve olduğu yerde dönünce yüzüne hafif bir ışık vurdu. Aniden ciddileşti. "Böbürlenmiyorum, Anita. Sadece gerçekleri söylüyorum. Bunu sana bir gün kanıtlamak isterdim."

"Diğer polislerin şu anda başka bir adamdan daha bu türde şeyler duymasını istemem."

"Beslenmene yardım etmeyi hala istiyorum."

"Morgan'a olanlardan dolayı korktuğunu sanıyordum."

Kaşlarım çatarak bunu düşündü. "Korkmuştum."

"Bunun *ardeur* beslenmesi teklifini geri çekmene neden olduğunu sanmıştım."

Kaşlarını daha da çattı ve o iri, koyu renk gözlerinin arasında çizgiler oluştu. "Evet, aslında ben de fikrimi değiştireceğimi sandım."

"Eee, o zaman neden teklifini tekrarlıyorsun?"

"Belki alışkanlıktan." Ama kaşları hala çatıktı.

Aklıma bir fikir geldi ve iyi bir fikir değildi. Yakında beslenmem gerekiyordu. Aslında şimdi kendimi daha enerjik, daha az 'aç' hissediyor olmalıydım çünkü Victor enerjisini benimle paylaşmıştı. Ama belki de yapabildiği tek şey iyileşmemi sağlamak olmuştu. İyileşirken ve dövüşürken çok fazla enerji harcamıştım ve Belle Morte son zaman-

larda asgari düzeyde beslendiğim konusunda haklıydı. Ayrıca on iki saat çizgisini geçmiştik ve biraz beslenmek iyi olurdu. Normal yemek de yemediğimi fark ettim birden. Lanet olsun, aklımı başıma toplamalıydım. Bir açlık diğerini artırıyordu ve yeterince gerçek yemek yemezsem hem yaratıklarım hem de *ardeur* daha hızlı ve daha güçlü çıkış yapıyorlardı. Bunu biliyordum ama bir davanın ortasındayken insan olacak zaman bulmak zordu. Şimdi bir de kazara alışveriş mi yapmaya başlamıştım? Farkında olmadan Bernardo'yu büyülüyor muydum? Beni en çok ürküten de bilmemekti.

"Bir şeyler yemeliyim."

"Şunu gördükten sonra hala yemek yiyebilir misin?" Cesedi işaret etmemişti; sadece gerçekten güçlü bir sesle vurgulamıştı.

"Hayır, aç değilim."

"O halde ben..."

"Yeterince sık gerçek yemek yemezsem diğer açlıkları kontrol etmek daha zor oluyor," dedim.

"Ah," dedi kaşlarını çatarak. "Aklıma benim için bile gerçekten uygunsuz şeyler geliyor."

"Bilmek ister miyim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kızarsın."

Bernardo'nun yüksek sesle söylemeyeceği kadar kötüyse gerçekten kötü demekti. Bunu düşündü, bir daha düşündü ve bir terslik olduğunu anladım. Sorunun ben olduğumdan emindim. *Ardeur* Bernardo'yu mu çağırıyordu? Nasıl anlayacağımı bile bilmiyordum.

"Pekala, şimdi biz... Ted'in yanına dönelim ve yerellerden ihtiyacımız olan dosyaları almaya çalışalım."

"Bu gece yemek istersen diğer olay yeri fotoğraflarını görmeden önce olmalı."

"Aynı fikirdeyim," dedim.

Döndük ve Vittorio'nun en son kurbanının kalıntılarını saran adamlara doğru yürümeye başladık.

54

"Birkaç saat içinde ihtiyacınız olan her şeyi alacaksınız," diyordu Morgan. "Ama burada işimizi bitirmemiz gerek."

"Birini ara," dedi Edward. Shaw sokağın biraz aşağısında olay yeri görevlilerinden biriyle konuşuyordu. Geldiğimizi görerek kaşlarını çatanlar sadece Thurgood ve Morgan oldu. Morgan genel olarak huysuz görünüyordu ama Thurgood artık açıkça düşmanlık ediyordu.

"Size bilgileri getireceğiz. Ancak birimiz karakola dönene kadar beklemeniz gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Edward.

"Çünkü bilgisayarlarımızdan birini ödünç almanız ve birinin de size bakıcılık etmesi gerekecek."

"Kağıt kopyaları konusunda bize güvenmiyor musunuz?" diye sordum.

"Size hiç güvenmiyoruz," dedi Thurgood.

"Kardeşlik buraya kadar."

"Ben senin kardeşin değilim," dedi. "Senin gibi kadınlar bizlerin işimizi yapmamızı daha da zorlaştırıyorsunuz. Senin gibi kadınlar diğer polislerin bizi ciddiye almasını engelliyorsunuz."

"Benim gibi kadınlar," dedim. "Bu da ne demek?" Aslında biliyordum fakat yüksek sesle söyleyip söylemeyeceğini görmek istiyordum.

"Anita," dedi Edward.

"Ne?"

"Sen ne olduğunu biliyorsun," dedi Thurgood.

"Thurgood!" dedi Morgan.

"Ne olduğumu düşündüğünü biliyorum," dedim.

"Yeter artık," dedi Edward. "İkiniz de kesin."

"Sen benim amirim değilsin," dedi Thurgood.

"Kendi amirlerimizin, Vegas polisinin işimizi yapmamızı engellediğini öğrendiklerinde ne düşüneceklerini birlikte görürüz," dedi Edward. Sesi soğuk, kısık ve yeterince ürkütücüydü. Normalde kontrolünü bu kadar kolay kaybetmezdi. Anlaşılan Edward durumu yatıştıramamıştı.

"Onun ve sevgililerinin dosyaları karıştırmalarını istemiyoruz."

"Tanrım," dedi Bernardo, "sen kaltaksın diye biz de kaltak olduk."

"Kes sesini, Bernardo," dedi Edward. Sokağın aşağısına, muhabirlere doğru yürüyerek onlardan uzaklaşmaya başladı. Ne yazık ki arabamızı park ettiğimiz yer orasıydı. Üçümüz onun peşinden gittik. Hepimiz sokağın girişinde eldivenlerimizi çıkararak birinin bu amaçla yerleş-

tirdiği bir çöp kutusuna attık. Kimsenin bir anı almaya kalkışmamasını garantilemek için çöp kutusunun başına üniformalı bir memur dikmişlerdi. Dalga geçtiğimi sanabilirsiniz fakat seri katil davalarında insanlar sapıtabilir. Eldiven o gece eBay'de satışa çıkabilir ve geri çekilmesine fırsat kalmadan satılabilir. eBay bu konuda kendisi de denetim yapmayı denedi ama insanlar yine de bir sürü tuhaf şey sattılar.

Başka bir üniformalı memur sarı bandı kaldırdı ve aniden fotoğraf makinelerinin flaşları veya kameraların spotlarıyla gözlerimiz kamaştı. Daha büyük ekipmanların hepsini arkaya itmişlerdi ama mobil parçalar öne gelmeyi başarmıştı.

Sorulara aldırmadık. Bizim şehrimiz değildi ve yerel polisleri kızdırmanın en hızlı yollarından biri de muhabirlerle konuşmaktı. Üniformalı memurlardan bazıları kalabalığın arasına girerek bize yol açmak zorunda kaldı.

Sorular önce cinayetlerle ilgiliydi, derken kalabalıktaki biri beni tanıdı. Bir seri katil vampirin, başka bir vampirle yaşadığım aşk hayatımdan daha ilginç olacağını sanırdınız. Belki de sadece o soruları gerçekten cevaplayacağımı sanıyorlardı.

"Anita, Anita, Jean-Claude başka vampirleri avlayıp öldürmen konusunda ne düşünüyor?"

Buna ve diğer soruların hiçbirine aldırmadım. Çünkü ne söylersem söyleyeyim, hiçbir şey söylemememden daha kötü olacağını öğrenmiştim. Hangi sorulara cevap verirsem vereyim, yereller bunu görecek ve davayla ilgili konuştuğumu sanacaklardı. Bana zaten kızgınlardı, bir de benden nefret etmelerine ihtiyacım yoktu.

Olaf bir tarafıma geçerek mikrofonları ve uzanan elleri engelledi. Edward önüme geçti ve Bernardo arkamı tuttu. Beni basından, kalabalıktan koruyorlardı. Bu doğru değildi. Ya gerçek bir Birleşik Devletler Ajanı olarak ekibin diğer üyeleriyle eşit olmalıydım ya da korumaya ihtiyacı olan aptal bir kızdım. Lanet olsun.

Üniformalı memurlar bizi arabalara kadar götürmek zorunda kaldı. Basın peşimizi bırakmıyordu. Jean-Claude yakın zamanda en önemli magazin dergilerinden bazılarında görünmüştü. Kapakta filan değil, küçük sosyete dedikoduları bölümünde. Ülkenin en seksi vampir kulüplerinden birinde olan bitenlerin resimleri. Fotoğraflarda iki kez yanında görüntülenmiştim. Daha da kötüsü, bir röportajında kız arkadaşı olduğumu itiraf etmişti. Basın bir vampir avcısının bir vampirle ilişki yaşaması düşüncesiyle büyülenmişti. Gelen ve geri çevirdiğim röportaj teklifleri, cinayet için gelen tekliflerden fazlaydı.

Edward'ı neden uyarmamıştım ki? Ciddi bir seri katil davasının basına o saçmalığı unutturacağını sanmıştım herhalde. Bazıları cinayetlerle ilgili sorular da soruyordu ama çoğu hala benim vampirlerle ilişkilerim hakkındaydı. Bu kesinlikle Vegas polisinin beni ciddiye almasını sağlardı! Ah, evet.

Arabaya bindik ve resmi arabaların arasından sıyrılmaya başladık. Arabaların ötesinde dev bilimkurgu antenleriyle haber minibüsleri duruyordu. Polisler oradan ayrılmak isteyecekler için hepsinin arasında bir koridor oluşturmuştu. Sanırım ilk gitmek isteyen bizdik.

"Randy Sherman'ın başrahibesi evindeyse gidip onu görelim," dedi Edward.

"Evet fakat önce yemek," dedim.

"Yemek iyi olur," dedi Olaf.

"Fastfood mu, yoksa oturabileceğimiz bir yer mi?" diye sordu Edward.

"Fastfood işimizi görür," dedim. "İçinde et olduğu sürece." Proteinin yaratıklarımı kontrol altında tutmak konusunda sebzelere oranla daha etkili olduğunu öğrenmiştim.

"Az önce gördüklerimizden sonra yemek istemeyen tek kişi ben miyim?" diye sordu Bernardo arka koltuktan.

"Evet," dedi Olaf.

"Sana söylemiştim, Bernardo, bir şeyler yemem gerek."

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu Edward parlak ışıklı Strip'e saparken.

"Saat sekiz civarı. Hem kahvaltı hem de *ardeur*."

"On üç saatten fazla olmuş," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz proteine ihtiyacım varmış gibi," dedim.

Bana ekranı açık cep telefonunu uzattı. "Şu numarayı ara, bizimle görüşüp görüşmeyeceğini sor ve ben de bu arada bir yer bulayım."

Tuşa bastım ve aramanın bağlanmasını bekledim.

Edward tercihimizi sormadan bulduğu ilk fastfood restoranına daldı. Burger King benim için uygundu. Whopper'a bayılırım.

Bir makineyle karşılaşacağımı sanıyordum fakat karşı taraf yedi kez çaldıktan sonra bir kadın cevap verdi. "Evet," dedi. Sesi temkinli çıkıyordu.

"Ben Birleşik Devletler Ajanı Anita Blake. Meclis üyelerinizden birinin ölümünü araştırıyorum: Randall Sherman."

"Ve onunla birlikte ölen diğerleri," dedi hala yumuşak bir sesle.

"Evet," dedim, "ancak bazı soruların cevaplanmasında bize yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

"Vampirler ve şekil-değiştiriciler hakkında biraz bilgim var."

"Benim düşündüğüm daha çok büyüyle ilgili bir konu ve Randall Sherman'ın belli bir durumda nasıl hareket edeceğini bilmek istiyorum."

"Bu diğer polisin bana sorduklarından farklı bir soru."

"Tahmin edeyim: Sadece Wiccan olduğunuz için sizin de dahil olabileceğinizi düşündüler."

"Bazıları iyi adamlar. Fakat bazıları bir cadıya güvenmiyordu."

"Bu davranışlara ben de maruz kalıyorum," dedim. "Üstelik de rozetim var."

Bu sözüm kadını biraz güldürdü.

Edward dikkatimi çekerek ne sipariş vermek istediğimi işaretle sordu. Bir parmağımı kaldırdım.

"Buraya nasıl geleceğinizi biliyor musunuz?"

"Adresi biliyoruz."

"O halde gelin de büyü ve Randall Sherman hakkında konuşalım."

"Teşekkür ederim, Phoebe Billings."

"Rica ederim, Anita Blake." Bunu söyleyişinde bir şey vardı; sanki güç gibi.

Ama bu konuda endişelenmeye fırsat bulamadan telefonu kapadım. Sorunlarla tek tek ilgilenmem gerekiyordu. Edward yiyecekleri uzattı. Bernardo mide bulantısı sorununu aşıp kızarmış patatese ve balıklı sandviçine dalmıştı.

Sanırım cinayet mahallinde gördüklerinden sonra üzerine akacak bir şeyler istemediği için sos koydurmamıştı.

Ben soslu sandviçimi rahatça ve iştahla yedim. Bir zamanlar öyle bir manzara gördükten sonra bu kadar soslu bir sandviç yiyemezdim ama aradan uzun zaman geçmişti. Ya üstesinden gelirdiniz ya da asla aşamazdınız. Sanırım ben üstesinden gelmiştim.

"Başrahibenin adresini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Edward bana bir bakış attı ve o bakış yetti. Elbette ki adresi hatırlıyordu. Ve daha önce şehre gelmişti ki Edward için bu, civarı hala bildiği anlamına gelirdi. Kendi bol soslu sandviçini yerken diğer eliyle arabayı kullanıyordu. Ben iki elimi ve bolca kağıt peçeteyi kullanarak sosu çelik yeleğime dökmemeye çalışırken ve sandviçle boğuşurken o tek eliyle kendi sandviçini rahatlıkla yiyor, bir yandan da direksiyon sallıyordu. Ama kola güzeldi ve üzerime damlamıyordu.

Cep telefonum çaldı. Aniden yerimde sıçradım ve üzerime biraz kola sıçrattım. Sükûnet buraya kadardı. Bardağımı tutacağa bıraktım ve telefonu cebimden çıkardım.

"Evet?"

"Anita, ben Wicked. Vegas'a indik. Neredesiniz?"

Onu hattın diğer ucunda hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen tasarımcı ürünü modern ve üzerine tam uyan bir şeyler giymiş olmalıydı. Sarı saçları uzun ve bakımlıydı. Baştan aşağı erkeksi olduğu halde güzel olmayı başaran tiplerdendi ama muhtemelen yakışıklı olmayı tercih ederdi.

"Truth dışında yanında başka kim var?" Truth'un yanında olup olmadığını sormamıştım. Onlar asırlardır

Wicked Truth'tular.* İki kardeş, iki paralı asker, iki vampir ve gördüğüm en iyi savaşçılardan ikisi. Daha da önemlisi, Jean-Claude'un bütün vampir dünyasında tanıdığı en iyi savaşçılar arasındaydılar. Şimdi korumamız olmuşlardı ama yiyecek değillerdi. O çizgiyi sadece bir kez Truth'un hayatını kurtarmak için geçmiştim ama bunun dışında onlara dokunmamıştım bile.

"Requiem, London, Graham, Haven, birkaç aslanadam ve birkaç sırtlanadam."

"Aslanlar ve sırtlanlar koruma mı, yoksa yiyecek mi?" diye sordum.

"Koruma."

"Güzel."

"Anlat."

"Bu işte öncü sen misin?"

"Jean-Claude beni korumaların başına getirdi."

"Haven bunu nasıl karşıladı?"

"Daha sonra aslanların Rex'i ve ben biraz konuşmak zorunda kalacağız ama bu gece değil." Tercüme: Haven lider olmak istemişti fakat Jean-Claude'un otoritesine isteksizce boyun eğmek zorunda kalmıştı.

"Bir dakika, sen korumaların başında olduğunu söyledin. Başka sorumlu olunacak ne var?"

"Şey," dedi, "teknik olarak, bu operasyonda koruma şefi benim. Ama Requiem, St. Louis'deki hiyerarşik yapıda üçüncü adam, dolayısıyla patron o."

"Sanırım bu mantıklı." Requiem'in lider olmasına, hatta Vegas'a gelmesine nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bir

üstat vampirdi fakat aynı zamanda da son derece kasvetli bir tipti ve son zamanlarda onunla hiç anlaşamıyorduk. Onu beslenme listemden çıkarmak istemiştim ama şimdi ben evimden ve her zamanki erkeklerimden uzaktayken Vegas'a gelen o olmuştu.

"Çok fazla düşünüyorsun, Anita," dedi Wicked. "Requiem'in buraya gelmesinden neden memnun olmadın?"

Wicked'a Requiem'le aramda olanlar konusunda bir açıklama borçlu değildim. "Jean-Claude'a bir çatışmada başının çaresine bakamayacak kişiler göndermemesini söylemiştim. Requiem'in nasıl dövüştüğünü hiç görmedim."

"Yeterli ama açıkçası Jean-Claude, yanımızda gerektiğinde hepimizden daha diplomatik davranabilecek biri olmadan bizi başka bir vampirin bölgesine göndermek istemedi. Requiem, Max ve grubuyla pazarlık etmemiz gerekirse diye geldi."

"Anladım, Wicked."

"Şimdi bana Requiem'in bu görevdeki görüntüsünü nasıl karşıladığını sor," dedi.

"Görüntü. Buraya Jean-Claude'un çıkarlarını temsil etmek için geldi, değil mi?"

"Öyle, ancak bu sadece Max'le işler ters giderse olacak. Bu kadar çok kişinin gelmesini bir hakaret olarak algıladı fakat Jean-Claude ona seri katilin karşısında senin güvenliğin için endişelendiğimizi açıkladı."

"Bu da mantıklı," dedim ama hoşuma gitmemişti.

"Max senin etrafına kendi korumalarını yerleştirmek istedi, Anita."

"Hayır," dedim.

"Anlaşma böyle."

"Nasıl yani?" diye sordum sesimdeki öfkeyi bastıramayarak.

"Requiem, Max'in gösterisinde konuk dansçı olacak."

"Striptizden nefret eder!"

"Evet. Ben de insanlara işkence yapmaktan nefret ederim fakat bu işte gerçekten ama gerçekten çok iyiyimdir."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için aldırmadım. "Max'e sadece herkesin benim yiyeceğim olduğunu söyleyemez miyiz?"

"Korumalarını açıklayabiliriz. Bir *pomme de sang* açıklayabiliriz ki bu London oluyor. Ama Max'e bu kadar çok yiyeceğe ihtiyacın olduğunu söyleyemeyiz, Anita. Bu, *ardeur* üzerinde kontrolün olmadığını itiraf etmeye çok yakın bir şey olur. Requiem olası bir konuk rolü için Max'in kulübüne bir göz atacak ve eğer ona uyarsa, Jean-Claude arada bir başka dansçılar ödünç vermeyi kabul etti."

"Max bunu bir süredir istiyordu zaten," dedim.

"Requiem'i bu şekilde açıklayabildik."

"Bütün bunları neden bana Requiem değil de sen anlatıyorsun?"

"Şu anda küçük grubumuz içindeki bazı kırgınlıkları çözmekle meşgul."

"Herkes ne kadar huysuz davranıyor?" diye sordum.

"Jean-Claude'a bir çatışmada başının çaresine bakabilecek kişiler seçmesini söylemişsin, Anita. Bu, bir odada aynı kemik için kapışan çok fazla köpek anlamına gelir. Requiem ve ben başa çıkabiliriz ama içine dalmadan önce senin bilmen gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler," dedim.

"Şimdi, neredesin?"

"Şehir dışına çıkıyorum. Bir tanıkla görüşeceğiz."

"Beslendin mi?"

"Birkaç dakika önce gerçek yemek yedim."

"Ama ıslak yemek yemedin mi?" *Islak yemek*, vampirler arasında kan için kullanılan bir argoydu ve son zamanlarda bazılarının seksle veya duygularla beslenmemden bahsederken de bu ifadeyi kullandığını fark etmiştim. Sanırım itiraz edemezdim ama bir yanım itiraz etmek istiyordu.

"Hayır," dedim.

"Beslenmenin üzerinden yaklaşık on dört saat geçti, Anita. Yanında gerekirse diye biri var mı?"

Dudaklarımı yaladım. "Bazı mutlak acil durum gönüllülerim var ama hayır, gerçek anlamda yok."

"Ne kadar uzakta ve hangi yoldasın?" diye sordu.

Edward'a sordum ve o da söyledi. Bilgileri Wicked'a tekrarladım. "Gecenin bu saatinde birimiz senin yanma uçarsak daha hızlı olur."

"Hanginiz o kadar iyi uçabiliyorsunuz? Ve eğer Requiem'den söz ediyorsan kendi başına gelemez. Bir çatışmada yeterli olabilir ama bundan fazlası gerek. Bu alçağı yakalayana kadar kendi adamlarımızdan kimsenin yalnız kalmasını istemiyorum."

"Gerçekten Vittorio'nun adamlarından birini yakalayacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle. Bana gelmek için kim yeterince iyi uçabilir?"

"Ben yapabilirim. Truth da yapabilir. Diğerlerine sorayım." Ben beklerken telefonu sessize aldı. Wicked'ı tanıdığım kadarıyla, Requiem ve London'a hangisinin en iyi uçtuğunu soruyor olmalıydı. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Jean-Claude'un adamlarıyla bir tanığın evinde buluşamayız, Anita. Bu sadece polislerin düşüncelerini doğrular," dedi Edward.

"Bunu ben de biliyorum, Edward. Bize görüşmeden sonra yetişmesini umuyorum."

"Yani geri dönmeden önce mi beslenmeyi planlıyorsun?" diye sordu Olaf.

"Hayır, ama on dört saat oldu ve bir sürü hasarı iyileştirmek zorunda kaldım. Bu enerji harcatır. Bizimle sadece önlem olarak buluşacak."

"Sana seni besleyebileceğimi söylemiştim," dedi Olaf.

"Teşekkürler, Olaf. Ciddiyim. Fakat..." Başka ne diyebileceğimi düşündüm. "İlk sevişmemizin bir kamyonun arkasında olmasını isteyeceğimizi sanmıyorum."

Bunu bir-iki dakika düşündü. "Biraz daha geniş bir alan ve daha fazla zaman iyi olur."

Olaf'la sevişmeyi kabul etmemiştim. Fakat partnerini öldürmeyi içermeyen iyi niyetli seks girişimini de yüzüne çarpmamıştım. Edward benden gayret etmemi istemişti ve ben de bunu yapıyordum.

Elimdeki telefon canlandı. "Seninle ben buluşacağım."

"Wicked, az önce kimse yalnız yolculuk yapmayacak demiştim."

"Beni tek başımayken öldürebilirlerse hepimizi öldürebilirler, dolayısıyla gelemezsem şehirden çık ve adamlarımızı da yanına al."

"Kendini yem olarak mı kullanacaksın yani?"

"Hayır. Seni endişelendiren gerçekten benim güvenliğim mi, yoksa benimle sevişmek zorunda kalabileceğin gerçeği mi?"

"Bu haksızlık, Wicked. Neden böyle davrandığımı biliyorsun."

"Biliyorum, ben yiyecek listende değilim. Ancak görünüşe bakılırsa diğer iki vampir de uçmak konusunda o kadar iyi değil. Ve sen kardeşimi korkutuyorsun."

"Ben onu korkutmuyorum. Sadece yiyecek olmak istemiyor."

"Haklısın, istemiyor fakat ben de haklıyım. Onu korkutuyorsun ve Truth o kadar kolay korkmaz."

"Sen de sana sahip olacağımdan filan korkmuyor musun?"

"Şansımı deneyeceğim. Ayrıca kendin söyledin, artık kontrol edebiliyorsun. Ben sadece önlemim." Sesi öfkeli çıkıyordu.

"Wicked."

"Evet?"

"Senin de bu tavırlarına ihtiyacım yok."

"Bana emir verebilirsin ve emirlerine uymak zorundayım. Ama neler hissedeceğime sen karar veremezsin."

Bu konuda haklıydı... Söylemek istediğim şey, neden bütün erkeklerin yiyecek listemde olmayı istediklerini anlamadığımdı. Aynaya baktığımda ne gördüğümü biliyordum ve çekici, hatta doğru giysiler içinde güzel görünsem bile, peşimde dolaşan muhteşem erkeklerin dengi olmadığım açıktı. Oysa bunu yüksek sesle söylemeye çalıştığım her seferinde beni mütevazı olmakla veya yalan söylemekle suçluyorlardı. Ben mütevazı değil dürüst davrandığımı düşünüyordum.

"Yiyecek listemin daha fazla kabarmasını istemediğim için özür dilemeyeceğim, Wicked. Jean-Claude beni yeni

erkeklerle paylaşmak istemediğini açıkça söyledi ve şimdi bana bir sürü yeni aday gönderiyor. Buna ne dersin?"

"Egosunu korumaktansa senin ve bütün adamlarının St. Louis'e sağ salim döndüğünü görmeyi tercih ediyor derim."

"Bu da ne demek?"

"Şu demek: Vittorio'yla ilgili görevini kabullendi. Rehine olarak kullanılabilecek ve bir çatışmada başının çaresine bakamayacak birilerini gönderirse, özellikle kurbanların çoğunlukla striptizci olduğu ve en yakın olduğun sevgililerinin çoğunun da striptizci olduğu düşünülürse, bu oldukça cazip görünebilir."

Karnımda bir şeyler düğümlendi.

"Korkunu hissediyorum, Anita. Bunu mantıklı karşılayacağını düşünüyordu."

"Evet, sadece bu kadar açıksözlülük beklemiyordum."

"Şaşırdım, ikiniz arasında açıksözlü olan sensindir."

"Evet, evet," dedim, "ama şu anda kontrolümü kaybedecekmişim gibi hissetmiyorum."

"O halde seninle ve diğer vampir avcılarıyla birlikte geri dönerim. Ama otele döndüğünde birinden beslenmen gerekecek." Dikkatli vampir sesinde alaycılık vardı ve aslında böyle hissetmediğini biliyordum. Bu, gerçek duygularını gizlediği zaman kullandığı ses tonuydu. "Bu gece bir vampirden beslenirsen sabaha hayvanadamlardan birini seçmek zorunda kalırsın çünkü yeraltında olmadığımız sürece vampir ancak geceleri işe yarar."

"Bunu biliyorum."

"Sadece mönü seçeneklerinle ilgili düşünmeni söylüyorum. Çünkü seçici davrandın diye *ardeur* üzerindeki kontrolünü kaybettiğini görmek istemiyorum."

"Seçici filan davranmıyorum."

"Öyle olsaydı Haven'la çoktan yatmış olurdun."

Bunu duymazdan geldim çünkü muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha haklıydı. "Yanındakilerden kaç tanesi hiç yatmadıklarım arasında?"

"Hayvanadamların çoğu."

Öfkeli bir ses çıkardım.

"Anita, çok fazla değer verdiğin hiç kimsenin gönderilmemesini ve sadece dövüşebilecek kişilerin gönderilmesini kendin istedin. Bu da sürekli sevgililerinin çoğunu eliyor. Ya senin için çok değerliler ya da hiçbir şekilde dövüşemiyorlar." Bir an için aksanında bir yankı hissettim. "*Ardeur* üzerindeki kontrolünü sürdürdüğün sürece bize dokunmak zorunda değilsin."

"Sorun bu değil, lanet olsun. Sadece erkek listesini azaltmaya çalışıyorum, artırmaya değil."

"Bunu da anlıyorum. Fakat cazibeme karşı koyman bir yana, benimle sevişme fikrinden de açıkça rahatsız oluyorsun ve bu yaşlı bir vampirin kalbini kırıyor."

"Lanet olsun, Wicked, alınganlığın sırası değil."

"Elimden geleni yaparım."

"Wicked..."

"Evin dışında, arabanın yanında bekleyeceğim, böylece soruşturmanı tehlikeye atmam," dedi ve telefonu kapadı.

"Wicked'ın mönünde olduğunu bilmiyordum," dedi Edward.

"Değil zaten."

Edward bir kaşını kaldırarak bana bir bakış attı.

"Sen de başlama." Kollarımı göğsümde kavuşturarak koltuğumun bir köşesine kıvrıldım ve suratımı astım. Evet,

çocukçaydı ama güçlerimi nihayet kontrol altına aldığımı sandığım her seferinde yanılıyordum. Yattığım erkeklerin sayısının artmasını istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Genellikle yatakta gayet iyi olan muhteşem erkeklerle yatmayı neden istemiyordum? Çünkü bu kadar çok erkekle sevişebilsem bile onlarla ilişki yaşayamazdım. Elimden geleni yapsam da başaramıyordum; sadece düzüşüp beslenmeyi beceremiyordum. Jean-Claude haklıydı. Ya bu kadar çok ihtiyaç duymaktan ya da seks hayatıma duygu katmaktan vazgeçmeliydim. Ama bunu nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Duygusal içeriği yoksa neden seks yapacaktım ki? Ah, çünkü bir iblis olarak sevdiğim insanların yaşamlarını, enerjilerini çekip kurutuyordum ve sonuçta önce onlar ölüyordu. Evet, bu yeterli bir nedendi. Sanırım Wicked haklıydı. Hala bu benim gerçekliğim değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

"Yani tanığın evinde bir vampir bizimle mi buluşacak?" diye sordu Bernardo.

"Evet. Arabanın yanında durup dışarı çıkmamızı bekleyecek."

"Onun arabası da orada olmayacak mı?" diye sordu Bernardo.

"Uçarak gelecek," dedim.

"Uçmak mı? Ah, *uçmak*." Bernardo kollarını hafifçe çırptı.

"Evet, fakat uçarken kollarını çırpmıyorlar. Gerçekten uçmaktan çok levitasyon denebilir."

"Superman gibi," dedi Olaf.

Arabanın karanlık ortamında ona baktım. "Evet, sanırım öyle, Superman gibi."

"Onların orada bizimle buluşmasına ihtiyaç duyacak kadar kötü durumda mısın?" diye sordu Edward.

"Hayır ama Wicked haklı. On dört saat oldu. Sadece seni bir ağabey gibi gördüğümü ve daha sonra Donna'yla çocuklara bütün o ensest olayı açıklamak zorunda kalmak istemediğimi söyleyelim."

"Yani kontrolünü kaybedersen..." Edward cümlesini tamamlamadı.

"Kötü şeyler olabilir," dedim. Oturduğum yerde biraz dikleştim. Köşeye büzülüp surat asmayacaktım, lanet olsun.

"Yani şu *ardeur* üzerindeki kontrolünü kaybedebiliyor musun?" diye sordu Bernardo.

"Evet," dedim ve sabrımın taşmak üzere olduğunu biraz hissettirdim.

"Kontrolünü ne ölçüde kaybediyorsun?" diye sordu Olaf.

"Hiçbirinizin öğrenmemesini umalım."

"Eve geldik," dedi Edward.

"Polis yüzlerimizi takınalım," dedim neşeyle, "ve aramızdan biri seksle beslenen canlı bir vampir değilmiş gibi yapalım."

"Diğer polislerin sana kendini bu konuda kötü hissettirmelerine izin verme, Anita."

"Edward, bu *kötü* zaten."

"Başına gelen her şey sen başka birini kurtarmaya çalıştığın için oldu. Bu vampir güçlerinin kurşun yaralarından farkı yok, Anita. Görev sırasında vuruldun."

Yüzüne dikkatle baktım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmadığım şeyleri söylemem, Anita."

"Ağzında tereyağını eritmeden yalan söylersin sen, Edward."

Gülümsedi. "Ama sana değil."

"Gerçekten," dedim.

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü. "Pekala, en azından artık çoğu zaman söylemiyorum." Sonra yüzü ciddileşti. "Şu anda da yalan söylemiyorum."

Başımla onayladım. "Anladım."

"Kendimi röntgenci gibi hissediyorum," dedi Bernardo.

İkimiz dönüp çatık kaşlarla ona baktık. Ellerini kaldırdı. "Bu dokunaklı anı bozduğum için özür dilerim ama gerçekten, eğer birbirinize içinizi dökmek istiyorsanız önce arabadan inelim. Röntgenci kısmında dalga geçmiyordum."

"İn arabadan," dedi Edward.

Bernardo tek bir kelime daha etmeden kapıyı açıp arabadan indi. Tavan lambası aniden yanınca Olaf'ın yüzü açıkça göründü. Bizi daha önce hiç görmemiş gibi ikimizi inceliyordu.

"Ne?" diye sordum.

Sadece başını iki yana salladı ve o da arabadan indi. Şimdi arabada baş başa kalmıştık. Edward bacağıma hafifçe vurdu. "Söylediklerimde ciddiydim, Anita. Görev sırasında aldığın bir yara veya kaptığın bir hastalık gibi. Diğerlerinin seni üzmesine izin verme."

"Edward, daha önce Wicked'a hiç o şekilde dokunmadım ve şimdi kendini sunmak, sevişmek... ve belki daha fazlası için gece karanlığında hızla buraya geliyor."

Edward kaşlarını çattı. "Daha fazlası derken ne demek istiyorsun?"

"Doğaüstü erkeklerden beslendiğimde etkim altına giriyorlar. Kardeşi Truth bu yüzden benimle yatmak istemiyor. Ona sahip olacağımdan korkuyor."

"Bu mümkün mü?"

"İsteyerek değil."

"Bunun ne kadarını kontrol edebiliyorsun?"

"Yeterince değil," dedim.

Tavan lambası yavaşça sönerken birbirimize baktık. "Üzgünüm, Anita."

"Ben de. Biliyor musun, Edward, beslenme ihtiyacımla yolculuk yapamazsam asla yolculuk yapamam."

"Bunu çözmenin bir yolunu buluruz."

"Ajanlık işimi yapmamı engelliyor."

"Bir yolunu buluruz, Anita."

"Ya bulamazsak?"

"Bulacağız," dedi son derece kararlı bir sesle. Bu tonu tanıyordum. Tartışmanın bir yararı olmayacaktı. Karşısındakinin sadece dinlemesini ve itaat etmesini beklediği zaman kullandığı ses tonuydu.

Evet, dinlerdim ancak büyük Edward bile her şeyi çözemezdi. *Ardeur* beslenmelerim devam ederken bir ajan olarak çalışmaya devam etmeme yardımcı olmasına inanmak isterdim ama bazı şeyler esnek değildir.

"Hadi gidip şu cadıyı sorguya çekelim."

"Çoğu böyle anılmaktan hoşlanmaz."

Kapıyı açarken bana gülümsedi ve ışık tekrar yandı. "Kontrolü sen al. Büyü uzmanımız sensin."

Sadece büyü uzmanı olduğum için değil bir şeyleri kontrol edebildiğimi hissetmemi istediği için bunu söylediğini anlamıştım. Benim gibi bir kontrol manya-

ğı için son zamanlarda kendimi yeterince kontrol sahibi hissetmiyordum. Arabadan indim, kapıları kapayıp kilitledik ve Nevada'nın karanlık bir gecesinde, başrahibe ve cadı Phoebe Billings'in evine doğru yürüdük.

55

Mütevazı banliyö evleriyle dolu bir caddede, o evlerden birinin önünde duruyorduk. Karanlıkta bile iyi bir görüntü sunacak kadar çok sokak lambası vardı. İnsanlar Las Vegas'ın kumarhaneleriyle, gösterileriyle ve parlak ışıklarıyla ünlü Strip'inin şehrin sadece küçük bir bölümü olduğunu genellikle unutuyorlar. Evin kayalar, kumlar ve yerel çöl bitkileriyle dolu bir bahçeyle sarılı olmasının dışında, ülkenin herhangi bir yerindeki bir milyon konut projesindeki evlerden bir farkı yoktu.

Diğer evlerin çoğunda sanki çölde olduklarını inkar etmeye çalışırcasına çimenler ve çiçekler vardı. Ama gündüz sıcağının çimenleri ve çiçekleri kurutup kararttığı açıkça görülüyordu. Sulamayla ilgili bir sınırlamaları olmalıydı çünkü çöllerde golf sahası gibi yemyeşil bahçeler de görmüştüm. Bu bahçeler serin karanlıkta hüzünlü ve yıpran-

mış görünüyordu. Hava hala sıcaktı ama gece soğuyacağı hissediliyordu.

"Burada bir başrahibe mi oturuyor?" diye sordu Bernardo.

"Telefon rehberine göre öyle," dedim.

Arabanın etrafından dolaşarak kaldırımda yanımızda durdu. "O kadar... sıradan görünüyor ki."

"Ne bekliyordun? Ağustos ayında Cadılar Bayramı süsleri mi?"

Biraz mahcup gözlerle baktı. "Sanırım öyle."

Edward, arabanın arkasına dolaşarak bagajı açtı. Kendi çantasına uzanarak Birleşik Devletler Ajanı rüzgarlıklarından bir tane çıkardı.

"Onun için hava fazla sıcak," dedim.

Bana baktı. "Tepeden tırnağa silahlıyız ve hepsi görünüyor. Polis olduğumuzdan emin olmasan evine girmemize izin verir miydin? Ama fazla rüzgarlık kalmadı. Biri onları sürekli kan içinde bırakıyor."

"Bunun için üzgünüm."

Boynumdaki askısından sallanan rozetimi işaret ettim. St. Louis'de hava ceket giyilemeyecek kadar sıcak olduğunda onu takardım. "Gördün mü?" dedim. "Yasallığımı kanıtlıyorum."

"Sen bizden daha zararsız görünüyorsun," dedi Edward ve rüzgarlıkları diğerlerine verdi.

Bernardo hiç ses çıkarmadan kendi rüzgarlığını üzerine geçirip alışılmış bir hareketle ipini çekerek büzdü. Bazı hareketlerin erkek ya da kadın olmakla ilgisi yoktu ama saçlarının uzunluğunun ilgisi vardı.

Olaf da rozetini boynuna asmıştı. İkimizin de bunu yapması beni rahatsız etmişti ama üzerinde tişört varken

rozeti başka nerede taşıyabilirdin ki? Klipslerden birini kullanarak birkaç kez rozetimi sırt çantama takmayı denemiştim fakat bazen sırt çantamı çıkarmak zorunda kalıyordum ve öyle durumlarda rozetimden de ayrı kalıyordum. Kemerimde Browning'in yanında da bir rozet takılıydı çünkü bir silahı gösterirken her zaman rozetinizi de göstermek istersiniz. İyi bir hayatta kalma alışkanlığıdır ve paniğe kapılan bir sivilin diğer polislere zahmet vermesini engeller. Polisle kötü adamlar arasındaki bir çatışmaya daldığınızda rozetinizin yanınızda olmasını istersiniz. Polisin sizi vurmamasını sağlar. Evet, bir kadın olmak ve polise pek benzememek iyi adamların görünüşümü öğrenmesine yardımcı olmuştu ama insan tepeden tırnağa adrenaline boğulduğunda kazalar olabilirdi. Rozetim görünür olursa en azından kaza benim hatam olmazdı.

Edward kendini iyice belli edebilmek için rozetini klipsle giysilerine taktı ve Bernardo da onu taklit etti. Edward'ın bana kendimi acemi gibi hissettirdiği zamanlar oluyordu hala. Eşit olduğumuza gerçekten inandığım bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen gelmeyecekti.

Çöl ortamlarından pek hoşlandığımı söyleyemem ama çöl ortamlarını görmeyi bilen biri kaktüsleri, çimenleri ve kayaları her şey doğal görünecek şekilde düzenlemişti. Taş ve bitkilerin biçim ve renklerinde su akıyormuş gibi görünüyordu.

"Güzel," dedi Bernardo.

"Ne?" diye sordum.

"Bahçe, düzenleme... güzel."

Ona baktım ve bunu fark ettiği için onu takdir ettim.

"Sadece kayalar ve bitkiler işte," dedi Olaf.

Bir şey söylemek için nefes aldım ama Edward araya girdi. "Buraya bahçeyi incelemeye gelmedik. Öldürülen bir cemaat üyesi hakkında kadınla konuşmaya geldik."

"Onlara cemaat üyesi dediklerini sanmıyorum," dedi Bernardo.

Edward ona bir bakış attı ve Bernardo özür dileyen bir tavırla ellerini iki yana açtı. Edward neden aniden bu kadar ters davranmaya başlamıştı?

Ona doğru bir adım attım ve aniden ben de hissettim. Tenimde tuhaf ve hafif bir uğultu dolaşıyordu. Kapıya döndüm ve sonunda onu verandada buldum. Renkli taştan yapılmış bir mozaik pentagram, verandanın betonuna gömülmüştü. Büyüyle yüklendiği hemen anlaşılıyordu.

Edward'ın koluna dokundum. "Hoşgeldin paspasının üzerinden atlamak isteyebilirsin."

Bana ve işaret ettiğim yere baktı. İtiraz etmeden hafifçe kenara kaydı. Omuzlarından gözle görülür bir gerginlik kalktı. Edward bir şeyler hissedemediğini düşünüyor olsa da belki de hissediyordu. Aslında biraz psişik yeteneği olması, bunca yıldır doğaüstü yaratıkları avlarken hayatta kalmayı nasıl başardığını açıklardı.

"Görmedim," dedi. "Üstelik bakıyordum."

"Sen fazla gergin davranana kadar ben de görmedim," dedim.

"Kadın iyiymiş," dedi kapının zilini çalarken.

Başımla onayladım.

Olaf az önce neler olduğunu bilmiyormuş gibi bize bakıyordu. "Verandada bir nazarlık var. Etrafından dolaş," dedi Bernardo.

"O bir nazarlık değil," dedim kapı açılmadan hemen önce.

Kapıyı uzun boylu bir adam açmıştı. Siyah saçları kısa kesilmişti ve koyu renk gözleri bizi gördüğüne memnun olmamıştı. "Ne istiyorsunuz?"

Edward hemen Ted kişiliğine büründü. Bu kadar kolayca başka birine bürünebilmesine alıştığımı sanabilirsiniz ama beni hala ürpertiyordu.

"Birleşik Devletler Ajanı Ted Forrester. Bayan Billings'in evde olduğunu teyit etmek için önceden aramıştık. Daha doğrusu Ajan Anita Blake aramıştı." Bunu söylerken sempatik bir tavırla gülümsedi. Bazı erkeklerin yaptığı gibi kaypak tarzda değil, daha çok *tanıştığımıza sevindim* diyen bir enerjiyle. Bazı kişilerin bunu doğal olarak yaptığını biliyordum ama Edward tanıdıklarım arasında bir anahtarı varmış gibi bu tavrını açıp kapayabilen tek kişiydi. Orduya katılmadan önce daha çok Ted gibi olup olmadığını merak ettim. Bu kulağa tuhaf geliyordu çünkü Ted kendisiydi zaten ama soru hala üzerinde düşünmeye değer görünüyordu.

Adam önce Edward'ın kimliğine, sonra bize baktı. "Bunlar kim?"

Askısında sallanan rozetimi daha iyi görünmesi için kaldırdım. "Ajan Anita Blake. Bayan Billings'i arayıp konuşan bendim."

Bernardo, Ted'inki kadar neşeli ve iyi niyetli bir sesle konuştu. "Birleşik Devletler Ajanı Bernardo Benekli At."

Olaf arkamızda neredeyse hırladı. "Otto Jeffries, Birleşik Devletler Ajanı." Adamın herkesin omzunun üzerinden görebilmesi için rozetini havaya kaldırdı. Bernardo da aynı şeyi yaptı.

Evin içinden bir yerden bir kadın sesi duyuldu. "Michael, içeri girsinler."

Adının Michael olduğunu öğrendiğimiz adam, kaşlarını çattı ama tel kapının mandalını açtı. Ancak girmemize izin vermeden önce kısık sesle konuştu. "Onu kızdırmayın."

"Elimizden geleni yaparız, bayım," dedi Edward, Ted sesiyle. Kapıdan girdik ama arkamda duran Michael'da dönüp bakmama neden olan bir şey vardı. Herkes içeri girince onun bir seksenin bir hayli üzerinde olduğunu fark ettim. Bernardo'dan uzun ama Olaf'tan kısaydı. Hepimiz antrede toplanınca Edward'ın diğer erkeklerin hepsinden daha kısa olduğunu gördüm. Edward'ın o kadar uzun boylu olmadığını, sadece bir yetmiş civarında olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. Olduğundan daha uzun görünen insanlardandı. Bazen fiziksel ölçülerin uzunlukla ilgisi yoktur.

Dışarıdaki bahçeden sonra oturma odası da Bernardo için muhtemelen büyük bir hayal kırıklığı olmuştu çünkü çok tipik bir odaydı. Bir kanepe, birkaç koltuk vardı ve iç açıcı bir mavi tonuna boyanmıştı. Minderlerde ve biblolarda pembemsi turuncu renkler göze çarpıyordu. Uzun sehpanın üzerine bir çay seti bırakılmıştı ve herkese yetecek kadar fincan vardı. Kaç kişi geleceğimizi kadına söylememiştim ama gerçekten de tam dört tane fincan vardı. Ah şu çılgın psişikler!

Phoebe Billings ağlamaktan hafifçe kızarmış gözlerle oturuyordu ama gülümsemesi dingin ve bilgeceydi. Danışmanım Marianne de böyle gülümserdi. Bu, bilmem gereken bir şeyler bildiği anlamına gelirdi ya da kesinlikle öğrenmem gereken ama inatçılık ettiğim bir dersle uğ-

raşmamı izlerken böyle gülümserdi. Cadılar, anlayışınızın kendi kendine yükselmesini beklemek konusunda çok usta danışmanlardır çünkü acele ettirmenin karma derslerinize bir şekilde zarar verebileceğine inanırlar. Evet, Marianne bazen tavsiyelerinde yavaş davrandığı için beni çıldırtıyordu ama üzerinde çalışmam gerektiğini düşündüğü şeylerden biri sabır olduğundan ona uymak zorundaydım. Sinir bozucu olsa da bu daha iyiydi; en azından o öyle diyordu. Ben çoğunlukla sinir bozucu buluyordum.

"Oturmaz mısınız? Çay sıcak."

Edward, kadının yanındaki kanepeye otururken yüzünde hala Ted gülümsemesi vardı ama şimdi daha sempatikti. "Kaybınız için üzgünüm, Bayan Billings."

"Phoebe, lütfen."

"Phoebe. Ben Ted ve bunlar da Anita, Bernardo ve Otto."

Michael, kadının yakınında bir yerde duruyordu ve bir elini diğer bileğinin üzerine koymuştu. Bir koruma pozunu gördüğümde tanırdım. Ya Phoebe'nin rahibi ya da kara köpeğiydi ama çoğu cadılar meclisinde ikincisine artık pek rastlanmıyordu. Geleneği sürdürenlerdeyse genellikle iki tane olurdu. Onlar korumaydı ve meclis çalışırken büyüyle korunma sağlarlardı. İşlerinin çoğu ruhsal korunma tarzındaydı ama bir zamanlar kara köpekler daha etten kemikten olan varlıkları da avlıyorlardı. Michael ikisini de yapabilen birine benziyordu.

Phoebe yüzlerimize tek tek baktıktan sonra sonunda tekrar Ted'e döndü. "Öğrenmek istediğiniz nedir, ajanlar?" Bize unvanlarımızla seslenmeden önce belli belirsiz tereddüt etmişti.

Fincanlarımıza çay doldurdu. İkisine şeker attı, ikisini sade bıraktı. Sonra fincanları Michael'a vererek hangi fincanı kime götürmesi gerektiğini söyledi.

Edward ve diğerleri çaylarını aldı. En sona ben kalmıştım. Ne kendisi ne de Michael çay içiyordu. Phoebe Billings'e güvenmemek için hiçbir nedenim yoktu, yine de kendisi içmediği sürece çaya dokunmayacaktım. Cadı olmanız iyi bir cadı olduğunuz anlamına gelmez.

Hepimiz tadına bakmadığımız çaylarımızla otururken kesinlikle yapacağımızı düşündüğü şeyi yapmışız gibi bize gülümsedi. "Randy de çayı içmezdi," dedi. "Polisler... Hepiniz çok şüphecisiniz." Gözlerini sildi ve bir hanımefendi gibi nazikçe burnunu çekti.

"İçmeyeceğimizi zaten biliyorsan neden bize çay ikram ettin peki?" diye sordum.

"Test diyelim."

"Ne testi?" diye sordum. Sesim istediğimden biraz daha az dostça çıkmış olmalıydı çünkü Edward kendime hakim olmamı belli etmek için bacağıma dokundu. Edward işaretini dikkate alacağım az sayıdaki kişiden biriydi.

"Birkaç gün sonra tekrar sorarsanız sorunuzu cevaplarım," dedi Phoebe.

"Biliyor musun, Wiccan ve psişik olman gizemli davranman gerektiği anlamına gelmez," dedim.

"Bana sorularınızı sorun," dedi içinde oturduğumuz odanın rahatlatıcı ortamına uymayacak kadar hüzünlü ve ciddi bir sesle. Ama sonuçta duvarların rengi ne olursa olsun, yas her ortama girer.

Edward kanepede arkasına biraz daha yaslanarak yer değiştirmeden Phoebe'yi rahatça görebilmemi sağladı. Ara-

bada yapacağını söylediği gibi kontrolü bana bırakıyordu. Pekala.

"Randall... Randy... Sherman... büyüde ne kadar iyiydi?"

"Yaptığı her şeyde olduğu gibi büyüde de gayet becerikliydi," dedi Phoebe. Evin daha iç tarafından bir yerden bir kadın ortaya çıktı. Üzerinde başka bir fincan ve tabak duran bir tepsi taşıyordu. Başrahibenin uzun kumral saçlarını paylaşıyordu ama vücudu daha ince ve daha gençti. Phoebe onu kızı Kate olarak tanıttığında şaşırmadım.

"O halde Sherman bir silahlı çatışmanın ortasında büyü yapmaya çalışmışsa mutlaka yararı olacağını düşünmesi için bir neden olmuş mudur?"

Kadın, çaydanlıktan fincana çay doldurarak annesine verdi.

"Randy hiçbir şeyi boşa harcamazdı. Ne cephaneyi ne fiziksel çabayı ne de büyüyü."

Çayını yudumladı. Bernardo da aynı şeyi yaptı ve kız, boş tepsiyle mutfağa geri dönerken arkasından bakmamayı başardı. Edward da çayını yudumladı.

Phoebe bakışlarını Olaf'tan bana çevirdi. "Hala bana güvenmiyor musunuz?"

"Üzgünüm ama ben kahve severim."

"Ben çaydan hoşlanmam," dedi Olaf.

"Kate size kahve hazırlar."

"Eğer sorun olmayacaksa sadece sorularımı sormayı tercih ederim." Bunda ciddiydim çünkü çay tiryakilerinin genellikle kahveyi kötü yaptıklarını biliyordum.

"Çatışma sırasında Randy'nin büyü yaptığını nereden çıkardınız?"

Edward'a baktım ve sözü o aldı. Ben kadına ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. "Devam eden bir soruşturmayla ilgili çok fazla bilgi paylaşamayız, Phoebe. Fakat Randy'nin bir çatışmanın ortasında büyü yaptığına inanmak için gerçekten haklı nedenlerimiz var."

"Diyorsun?" dedi Phoebe.

"Evet."

"Randy çok iyiydi. Bir çatışmanın ortasında sadece kutsanmayı düşünmüş olabilir."

"Yüksek sesle söyleyeceği nasıl bir büyü olurdu?" diye sordum.

Phoebe kaşlarını çattı. "Bazı cadılar daha rahat odaklanabilmek için yüksek sesle konuşurlar. Randy bunu yapmazdı. Eğer yüksek sesle ilahi söylüyorsa eski ve ritüelistik bir şey olmalı. Ezberlediği bir şey, eski bir büyü gibi. Sizin inancımızla ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğunuzu bilmiyorum fakat çoğu ritüeller özel bir olay için hazırlanır. Çok yaratıcı ve akışkan bir süreçtir. Eğer belli sözler söylüyorsanız Wiccan'dan çok tören büyücüleriyle ilgilidir."

"Ama Randy bir Wiccan'dı, tören büyücüsü değil," dedim.

"Doğru."

"Bir çatışmanın ortasında ne anlamış veya düşünmüş olabilir? Ona eski bir ilahiyi, ezberlenmiş bir şeyi hatırlatacak ne olabilir?"

"Söylediklerini kaydetme imkanınız olduysa yardım edebilirim. Hatta birkaç kelimeyle bile bazı ipuçları sağlayabilirim."

Edward'a baktım.

"Elimizde sana dinletebileceğimiz bir şey yok, Phoebe, üzgünüm." Çok güzel toparlamıştı. Elimizde bir kayıt

olmadığını değil, sanki onun dinlemesine izin verebileceğimiz bir kayıt yokmuş gibi konuşmuştu. Ben olsam elimizde kayıt olmadığını söylerdim. Zaten cevabı Edward'a bırakmamın nedeni buydu.

Phoebe başını çevirdi ve boşluğa bakarak titrek bir sesle konuştu. "O kadar mı kötü?"

Lanet olsun. Ama Edward rahat bir hareketle uzanıp kadının elini tuttu. "Sorun o değil, Phoebe. Sadece devam eden bir soruşturma olduğu için paylaşacağımız bilgilere çok dikkat etmek zorundayız."

Phoebe birkaç santim öteden Edward'a baktı. "Meclisimdeki birinin dahil olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Ya sen?" diye sordu Edward. Sesinde kesinlikle şaşkınlık yoktu. *Evet, şüphelendik ama gerçeği senin söylemeni tercih ediyoruz,* diyen bir ton vardı. Benim sesim şaşkın çıkardı ve onu korkuturdum.

Phoebe birkaç santim öteden Edward'ın gözlerine baktı ve Edward'm ona dokunan eli aniden daha fazla önem kazandı. Enerji akışım hissetmiştim ve hayvanadamlarla veya vampirlerle ilgisi olmadığını biliyordum.

Edward gülümseyerek elini geri çekti. "Bir polis memurunu psişik yöntemle okumaya çalışmak yasadışıdır, Phoebe."

"Sorularınızı cevaplamak için bana anlattıklarınızdan daha fazlasını bilmem gerek."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Edward gülümseyerek.

Phoebe gülümsedi ve fincanını oturduğu koltuğun yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Ben bir psişiğim, unuttun mu? İhtiyacınız olan bilgiye sahibim ama ne olduğunu

bilemem. Bildiğim tek şey şu: Doğru soruları sorarsanız size önemli şeyler söyleyebilirim."

Araya girdim. "Psişik olarak biliyorsun."

"Evet."

Yanımdaki adamlara dönerek açıklamaya çalıştım. "Çoğu psişik yetenekler belirsizdir. Phoebe önemli bir bilgiye sahip olduğunu biliyor ama zihninde o bilgiyi ateşlemek için bir soru sormamız gerekiyor."

"Peki, bunu nasıl biliyor?" diye sordu Bernardo.

Omuz silktim. "Size nasıl olduğunu açıklayamaz. Ben de açıklayamam. Ama çok sayıda psişikle çalıştığım için bunun da bir açıklama olduğunu söyleyebilirim."

Olaf kaşlarını çattı. "Bu bir açıklama filan değil."

Yine omuz silktim. "Elimizdeki en iyisi bu." Tekrar başrahibeye döndüm. "Ajan Forrester'ın sorusuna geri dönelim. Meclisinizdeki herhangi biri olaya dahil olabilir mi?"

Phoebe başını iki yana salladı. "Hayır." Bu kesin bir hayırdı.

Tekrar denedim. "Buradaki büyü çevrelerinden biri dahil olabilir mi?"

"Buna nasıl cevap verebilirim? Kullanılan büyüleri veya Randy'nin neden bir şey söylemeye çalıştığını düşündüğünüzü bilmiyorum. Elbette ki her çevrede kötü insanlar vardır ama daha fazla bilgi olmadan size kimin yetenekleri olduğunu söyleyemem." Sabrı taşmaya başlıyordu ve sanırım onu suçlayamazdım.

Edward'a döndüm.

"Rahip mührünüz var mı?"

Phoebe gülümsedi.

"Evet. Yargıtay bizi rahip olarak tanıyor, dolayısıyla bana söylediklerinizi kanunlar tarafından korunuyor."

Edward, Michael'a baktı. "O da rahip mi?"

"Hepimiz Tanrıça tarafından görevlendirilmiş rahip ve rahibeleriz," dedi Phoebe. Bu kesinlikle rahiplere has bir cevaptı.

"Phoebe'nin kara köpeği," dedim.

Hem Phoebe hem de Michael ilginç bir şey yapmışım gibi bana baktı. "Buraya bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaparak geldiler ama bizi araştırmışlar. Yalan söylüyorlar."

"Şimdi, Michael, hemen çıkarımlarda bulunmaman gerektiğini biliyorsun." Phoebe o nazik bakışlı kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Bizi araştırdınız mı?"

Başımı iki yana salladım. "Randy Sherman'ın başrahibesi olmanı öğrenmek dışında hiçbir şey araştırmadığımıza yemin ederim. Hayır."

"O halde Michael'ın benim rahibim olmadığını nereden anladın?"

Dudaklarımı yalayarak bunu düşündüm. Nereden anlamıştım? "Karşılaştığım rahip ve rahibelerin çoğunun arasında bir bağ vardır. Ya bir çifttirler ya da birlikte çalışırlar. Onunla aranda böyle bir bağ hissetmedim. Ayrıca baştan aşağı kas kokuyor. Bir mecliste ruhsal ya da fiziksel olsun kasla ilgili tek iş kara köpeklerindir."

"Çoğu mecliste artık onlar yok," dedi Phoebe.

Omuz silktim. "Danışmanım alanının tarihiyle ilgilenir."

"Boynunda bir haç var. İnancının sembolü mü, yoksa polis bunu takmanızı zorunlu mu kılıyor?"

"Ben Hıristiyanım," dedim.

Bilgece gülümsedi. "Kilise'nin bazı kurallarını fazla sınırlayıcı buluyorsun ama?"

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Kilise'nin psişik tarzımla ilgili tutumunu sınırlayıcı buluyorum, evet."

"Senin psişik tarzın ne peki?"

Ben tam cevap verecekken Edward bir hareket yaparak beni susturdu. "Ajan Blake'in yeteneklerinin önemi yok."

Edward'ın neden bu bilgiyi Phoebe'yle paylaşmamı istemediğini bilmiyordum ama onun yargısına güveniyordum.

Phoebe bir Edward'a bir bana baktı. "Birbirinizi çok iyi tamamlıyorsunuz."

"Yıllardır birlikte çalışıyoruz," dedi Edward.

Phoebe başını iki yana salladı. "Dahası var." Düşünceyi zihninden atmaya çalışır gibi başını sertçe salladı. Sonra bana döndü ama bakışları artık nazik değildi. "Sorularını sor, Ajan Blake."

"Michael odadan çıkarsa daha rahat konuşabiliriz," dedi Edward.

"Seni onlarla yalnız bırakmam," dedi iriyarı adam.

"Onlar polis. Tıpkı Randy gibi."

"Rozetleri var," dedi Michael. "Ama Randy gibi polis değiller."

"Kederim beni kör mü ediyor?" diye sordu Phoebe.

Michael'ın yüzü yumuşadı. "Sanırım öyle, başrahibem."

"O halde bana ne gördüğünü sen söyle, Michael."

Adam koyu renk gözlerini bize çevirdi ve Olaf'ı işaret etti. "Şunun aurası karanlık. Şiddet ve kötülüklerle lekelenmiş. Onu kapıdayken hissedemediysen gerçekten kederden kör olmuşsun demektir, Phoebe."

"O halde sen benim gözlerim ol, Michael," dedi Phoebe.

Adam Bernardo'ya döndü. "Şunda hiç tehlike hissetmiyorum ama ona kız kardeşimi emanet etmezdim."

Phoebe gülümsedi. "Yakışıklı erkekler nadiren kız kardeşlerle ilgili güvenilirdir."

Michael beni atlayarak Edward'a geçti. "Şunun da aurası karanlık ama Randy'ninkinin karanlık olduğu gibi. Çatışmalarda pişmiş insanların auraları gibi. Ona sırtımı dönmezdim ama burada zarar vermeyi düşünmüyor."

Nabzımın hızlandığını itiraf etmeliydim. Michael bana baktı ve bakışlarımı indirmeden o gözlere karşılık vermeye çalıştım.

"Bu kadın başlı başına bir sorun. Kalkanlarını çok sıkı tutuyor. O kalkanların arkasını pek göremiyorum. Ama çok güçlü ve onda ölüm havası var. Ölüm mü getiriyor, yoksa ölüm mü onu izliyor, bilmiyorum. Ama kokusu orada."

"Yazgı bazılarına fazla yüklenir," dedi Phoebe.

Michael başını iki yana salladı. "Öyle değil." Bana baktı ve kalkanlarımı çekiştirdiğini hissettim. Sanchez'le yaşadıklarımdan sonra kalkanlarımı tekrar indirmek istemiyordum.

"Kalkanlarımı çekiştirmeyi bırak, Michael, yoksa bozuşuruz."

"Pardon," dedi mahcup bir tavırla, "ama Wiccan olmayıp da kalkanlarını bana karşı kullanabilen birine pek sık rastlamam."

"Ben en iyiler tarafından eğitildim," dedim.

Yanımdaki adamlara baktı. "Onlar tarafından değil."

"Psişik kalkan oluşturmayı başka polislerden öğrendiğimi söylemedim."

"Onlar polis değil. Hepinizde bitmemiş ya da daha vahşi bir şeyler var. Size çok benzeyen bir polisle tanışmıştım ama o kadar uzun zamandır gizli görevdeydi ki neredeyse kötü adamlardan biri olmuştu. Görevini tamamlayıp işinin başına dönmüştü ama değişmişti. Artık daha çok suçlu, daha az polisti."

"Ne derler bilirsin," dedim, "kötü adamları yakalamak konusunda iyi olmamızı sağlayan şeylerden biri de onlar gibi düşünebilmemizdir."

"Çoğu polis bunu yapabilir ama onlar gibi düşünmekle onlar gibi olmak arasında büyük bir fark var." Michael hepimizi inceledi. "Rozetler gerçek ama bir kaplana tasma takmak gibi. Kaplan kendisi olmaktan asla vazgeçmez."

İşte bu hedefe biraz fazla yakın vurmuştu.

56

Michael gitmiyordu. Bizim çok tehlikeli olduğumuzu düşünüyordu. Sorular sorduk ama Edward parçalanan çeneden ve başka şeylerden söz etmek istemediği için kendimi kapkaranlık bir odada yürümeye çalışıyor gibi hissediyordum. İstediğim şeyin orada bir yerde olduğunu biliyordum ama birazcık ışık olmadan onu asla bulamayabilirdim.

Phoebe'nin bir şeyler bildiğine inanıyordum ama dilini çözmek için doğru sorulara ihtiyacımız vardı. Bilmemiz gerektiğini bilmediği şeyi bize söyleyemezdi. Bu şimdiye dek yaptığım en sinir bozucu sorgulardan biriydi. Sabrım tamamen taşmadan önce Edward'ın kontrolü ele almasına izin verdim. Yalnız olsaydım Phoebe'ye bilmesi gerektiğini düşündüğüm her şeyi söyler miydim? Belki. Sonuçta ona başka polislerin sivillerin bilmesini istemeyeceği şey-

ler söylemiştim. Bu beni kötü bir polis mi yapardı? Belki. Edward'ı daha iyi bir polis mi yapardı? Muhtemelen.

Odanın uç tarafına doğru yürüdüm. Kadın bir büyü uygulayıcısıydı. O ve Michael da suça katılmış olabilirlerdi. Ama pek olası değildi... Yine de ağzımdaki baklayı dökerdim. Artık her konuda kendimden şüpheleniyordum. Bu ben değildim. Peki ben değilsem kimdi?

O anda hissettim: Vampir. Birinin orada olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. "Dışarıda bir vampir var," dedim.

Silahların kılıflarından çıktığını duydum. Kendi elim de Browning'ime gitti ama...

"İyi bir vampir mi, kötü bir vampir mi?" diye sordu Bernardo.

Edward büyük pencerenin yanında durduğum yere gelerek perdeleri çekti. "Kim olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu fısıldayarak.

Sol elimi perdeye dayayarak arkasındaki cama bastırdım. Biraz konsantre oldum ve o enerjiyi düşündüm. Enerjiyi geri itebilir veya hafifçe kendimi açarak tadına bakabilirdim. Wicked olduğundan emindim çünkü her kimse varlığını benden gizlemeye çalışmamıştı. Vittorio sadece benden değil Max'ten de saklanabiliyordu ve enerji kalıbını şehir efendilerinden gizleyebiliyorsa o zaman ben kesinlikle kaçırabilirdim.

Ama emin olmak daha iyiydi, bu yüzden mezardan gelen serin rüzgar gibi bir enerjiye biraz daha uzandım. Enerjiye dokundum ve Jean-Claude'un gücünün tadını aldım. Ona bağlı olan bütün vampirler, tenlerine değen bir baharat gibi onun tadını az ya da çok taşırdı. Sonra benim

gücüm Wicked'a dokundu ve kalın harflerle yazılmış bir kelime gibi onu algıladım. Orada beni görebilirmiş gibi havaya baktığını hissettim. Jean-Claude olsaydı baktığı yeri görmek için onun gözlerini kullanabilirdim. Wicked'la ise sadece his seviyesinde kalıyordu.

"Bu o," dedim kısık sesle. *Sorun yok, bizden biri,* diyecekken aniden cümlemin ortasında durdum çünkü kalkanlarımdaki açıklıktan farklı bir güç geçmişti. Vampiri hissetmek için açtığım gedikten. Michael'ı unutmuştum. Onun bir psişik olduğunu ve başrahibesinin yeteneklerimi hissetmesini söylediğini unutmuştum.

Bir an dışarıdaki vampiri hissetmekle cadıyı kalkanımın dışına itmek arasında kaldım. Sadece açtığım kapıyı kapamam yeterli olmalıydı ama Michael'ın gücündeki bir şey gediği daha da açtı. Sanki ben bir kapı açmıştım ve o bir kamyonun geçebileceği kadar geniş bir tünele dönüştürmüştü. Kapıyı koruyabilirdim ama diğer açıklık fazla büyüktü ve bütün tüneller gibi bu da karanlıktı.

Karanlık üzerime çullandı. Onu gecenin içinde bir bulut gibi o açıklıktan girmeye hazır halde gördüm. Michael o vizyonda benimle birlikte duruyordu. O da görebiliyordu. Bunun ne olduğunu sormakla zaman harcamak yerine hemen harekete geçti. O bir kara köpekti ve işini yapıyordu. Evinize gelen hiçbir konuğun zarar görmemesini sağlamak çok ama çok eski bir gelenekti.

Elinde altın rengi bir parıltı belirdi ve yıldırımdan kılıca dönüştü. Elinde yanan o kılıçla, yaklaşan karanlığın karşısına dikildi. Üzerinde ikinci bir gölge vardı, tabii bir gölge ışıkla parlayabilirse... Adamdan daha büyüktü ve karanlık içinde durduğumuzu bildiğim odayı yutmak için genişledi.

Parıltılı siluet şimdi daha netti ve bir an için büyük, yanan kanatları olduğunu gördüm.

İlk düşüncem bir iblis olduğuydu. Ancak bunun beynimin ön tarafından geldiğini hemen anladım. İblis hissini bilirdim ve bu öyle değildi. Ham ve gerçek bir güçtü. O ateşte yıkım vardı. Fakat kutsal bir ateşti ve korkması gerekenler lanetlilerdi. Ne var ki o ateşe o kadar yakın durmak ve korkmamak inanç ister. Benim inancım ne kadar güçlüydü? Karanlık yukarı doğru süzülürken Michael elinde kılıcıyla dikilirken ve arkasındaki melek gölgesi büyürken neye inanıyordum? Düşünmek için çok az zamanım vardı: *Ah, Michael, anladım!*

Adam benimle karanlık arasında duruyordu ve tek başına savaşmasına izin veremezdim. Michael'ın ve o parıltılı gölgenin yanına geçerken mırıldandım: "Başmelek Mikail, bizi savaşta koru..." Ateş karanlıkta daha da parladı. "...kötülüğe ve şeytanlara karşı koruyucumuz ol." Vampirlere karşı elinizde inancınızdan başka bir şeyiniz olmadığında kutsal eşyalardan yayılan ateş gibiydi. "Alçakgönüllülükle dua ediyoruz, Tanrı onu cezalandırsın; ve sen, Cennet'in Prensi..." Hayatım boyunca gördüğüm bütün kutsal eşyalar önümde yanıyor gibiydi. "Tanrı'nın gücü adına, Şeytan'ı Cehennem'e gönder..." O yanan kanatların dibindeydim ve bir an için tereddüt ettim. Karanlık yayıldı ve karar vermek için sadece saniyelerim olduğunu anladım. Neydim ben? Kimin tarafındaydım? O ışığa girecek kadar kutsal mıydım?

Marmee Noir'ın sesi zihnimde çınladı ve belki de etrafımızı saran bütün karanlık dile geldi. "İçinde benden bir parça var, nekromansi ustası. Tanrı'nın ateşine girersen her vampir gibi sen de yok olursun."

Haklı mıydı?

O anda Michael kendini yine tehlikeden kurtarmak için geri adım attı. O karanlık okyanusu ona içinden çıkma fırsatı verdiğinde, yine elinde kılıcıyla karanlığın karşısına dikildi. Düşünmedim bile, sadece öne atıldım çünkü bana gelen darbeyi, yazgımı kendi üzerine çekmişti ve bunu yapmasına izin veremezdim. O ateşe daldım ve ışıktan gözlerimin kör olmasını bekledim ama öyle olmadı. Sanki dünya ışıktan yaratılmıştı ve etrafımda sadece ışığı görüyordum. Önümdeki adam gerçekti, ateş gerçekti fakat...

"Nekromansi ustası, bana yardım et!"

Marmee Noir'ın ne demek istediğini anlamadım ama önemi yoktu. Kötüler daima yalan söylerdi. Duamı bitirdim: "Ve ruhları mahvetmek için dünyada dolaşan bütün diğer kötülükleri de. Amin."

Sanki etrafımızı saran güç nefes almıştı; bir mumu söndürmeden önce yapacağınız gibi. Güç nefes alıp verdi ama bu nefes bir nükleer bombanın tam hedefinde durmak gibiydi.

Gerçeklik dışa doğru patladı ve tekrar oluştu. Etrafımızdaki evin yıkılmış olmasını bekliyordum neredeyse ama Phoebe Billings'in evinin oturma odasında durmuş, gözlerimizi kırpıştırarak etrafımıza bakınıyorduk. Tek bir çay fincanı bile kıpırdamamıştı.

Edward çok yakınımızdaydı ama Phoebe onu geri çekmişti.

"Dur, Michael ne yaptığını biliyor," diyordu.

Tıpkı vizyonda olduğu gibi Michael'ın arkasında duruyordum. Elindeki kılıç yanmıyordu ama gerekirse orada olacağını bir şekilde biliyordum.

Olduğu yerde dönerek koyu kahverengi gözleriyle bana baktı ama o gözlerin derinliklerinde bir pırıltı, bir ateş vardı. Vampirlerin ışığı değil, başka bir şey.

"Anita, konuş benimle," dedi Edward.

"Ben iyiyim, Edward, Michael'ın sayesinde." Hem de iki şekilde. Bir kilise bulacak ve Başmelek Mikail için bir mum dikecektim. En azından bunu yapabilirdim.

"Biri bana neler olduğunu açıklasın," dedi Edward öfkeli bir sesle.

"Ne gördünüz?" diye sordum.

"Yukarı baktın ve ödünü patlatan bir şey gördün. Sonra o..."

İşaretparmağıyla Michael'ı gösterdi. "...senin yanına geldi. Ben de gelmeye çalıştım ama Phoebe bana bunun silahlarla çözülemeyeceğini söyledi."

"Haklıydı," dedim.

"Sonra odadaki kutsal eşyaların hepsi alev aldı."

"Yani parladılar mı demek istiyorsun?" dedim.

"Hayır, alev aldılar, yandılar."

"Bernardo paniğe kapıldı," dedi Olaf. "Ve haçını koparıp fırlattı."

Çam yarmasına baktım. Bir seri katil olmakla Tanrı inancını kendisinin nasıl bağdaştırdığını sormak istedim ama bunu yapmadım. Belki daha sonra onu kızdırmak istediğimde yapardım.

"Haçı atınca," dedi Bernardo ve bize yakın durmayan tek kişinin o olduğunu fark ettim, "bir şeyler... gördüm."

"Ne?" diye sordum.

"Işık, karanlık." Kanepenin kenarından bana baktı. "Bir şey gördüm." Rengi atmıştı ve titriyordu.

Yine ne olduğunu soracaktım ama Michael koluma dokundu. Ona baktım. Başını iki yana salladı. Başımla onayladım. Pekala, Bernardo'nun vizyonunu rahat bırakacaktım. Zaten ödü patlamıştı ve kişiseldi. Ya anlatacak ya da sarhoş olup unutmaya çalışacaktı. İnsan her gün iblisler ve melekler görmez. Marmee Noir teknik olarak bir iblis değildi fakat kötü bir ruhu vardı.

"Peşindeki şey ne?" diye sordu Michael.

"Kendin gördün," dedim.

"Gördüm ama daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim."

Ona baktım. "İki kez önüne çıktın ve ne olduğunu veya sana neler yapabileceğini bilmiyor muydun?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim.

Başıyla onayladı. "Ben bir kara köpeğim. Çember muhafızı. Sen konuğumuzsun ve benim yanımdayken kimse sana zarar vermemeli."

"Sana neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrin yok."

Gerçek bir inanan gibi gülümsedi. "Bana dokunamazdı bile."

"Onun sözünü ettiği şey..." dedi Edward ve tereddüt etti.

"Marmee Noir."

"Karanlıkların Anası," dedi Phoebe.

Başımla onayladım.

"Karanlık Tanrıça her zaman korku verici değildir. Bazen huzur verir."

"O bir tanrıça değil. Öyleyse bile içinde hiç iyilik yok, inanın bana."

"Tanrıça enerjisi değildi bu," dedi Michael.

"Sen göremedin mi?" diye sordum Phoebe'ye.

"Hissedebildim ama başkalarının da gelmemesi için koruyucu mühürlerimizin aldığı hasarı onarmaya çalışıyordum. Michael'ın sınırımızı geçenleri kovalayıp seni koruyacağına güveniyordum."

"Ona çok fazla güveniyorsun," dedim.

"Onu savaşırken sen de gördün, Ajan Blake. Güvenimin yersiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elinde yanan kılıcıyla ve arkasında gölge kanatlarla Michael'ı hayal ettim ve başımı iki yana salladım. "Hayır, haksız değilsin."

"Biri benimle konuşsun," dedi Edward. "Hemen!"

"Vampirin bizden olup olmadığını anlamak için kalkanlarımı indirdim ve Michael açıklığı büyüterek içeri girmeye çalıştı."

"Yani daha önce Sanchez'le olan gibi mi?" diye sordu Edward.

Başımla onayladım.

"Kalkanlarına bilerek zarar vermedim," dedi Michael.

"Sana inanıyorum," dedim. "Ve Karanlıkların Anası beni yine yemeye çalıştı. Ama Michael onu durdurup kovdu."

"Cehenneme mi?" diye sordu Bernardo hala solgun bir yüzle.

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Sadece buradan gönderdi."

"Mühürlerimizi aşmayı nasıl başardı?" diye sordu Michael.

"Sanırım artık içimde sürekli ondan bir parça taşıyorum," dedim. "Beni içeri aldığınızda o da girdi."

"Sende kötülük sezmiyorum, Ajan Blake."

"Bugün daha önce bana bir şey yaptı. Psişik yeteneklerimle oynayarak beni bir şekilde açtı."

"Sanırım sana o konuda yardımcı olabiliriz. Ayrıca onun ne olduğu ve neden senin peşine düştüğü konusunda da bilgi edinmek isterim."

"Buna zamanımız yok, Anita," dedi Edward.

"Biliyorum," dedim.

"Karanlık aynı günde iki kez onu yemeye kalktı," dedi Olaf. "Anita kendini nasıl daha iyi savunabileceğini öğrenmezse sonunda yenilecek."

Edward ve ben ona baktık. "Ne kadarım gördün ya da hissettin?" diye sordum.

"Pek fazla değil," dedi.

"O halde neden sadece sen beni metafiziğe dalmaya teşvik ediyorsun?"

"Marmee Noir seni istiyor, Anita. Ben onu tanımam ama saplantıyı tanırım." Bana o kapkara gözleriyle baktı ve bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyordum: Bakışlarındaki yoğunluk mu, yoksa başka duygu olmaması mı? Sanki o anda sadece gözlerindeki ihtiyacı açığa çıkarıyordu. "Seni kurban olarak seçmiş ve içinde verdiği hasarı onaramazsan sonunda seni ele geçirecek. Ya kendini daha iyi koruyacaksın ya da sen önce onu öldüreceksin."

Sert bir kahkaha patlattım.

"Vampirler Kraliçesi'ni öldürmek mi?.. Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Olaf.

Kaşlarımı çattım. "Bütün bunları bana binlerce mil uzaktan yapabiliyorsa, fiziksel olarak yaklaştığımda neler

yapabileceğini öğrenmeyi hiç istemem de ondan. Bütün vampir güçleri mesafeyle artar ya da azalır."

"Bir bomba işini görür. Yüksek sıcaklık yayan bir bomba."

Yüzünü inceleyerek anlayabileceğim veya yakınlık duyabileceğim bir şeyler yakalamaya çalıştım ama yarı insan biçimindeyken şekil-değiştiricilerin yüzüne bakmak kadar kötüydü. Onu bir türlü çözemiyordum.

"Yine de onun bulunduğu şehre gitmemiz gerekir ve bu fazla yakın olur. Ayrıca ben bombalardan hiç anlamam."

"Ben anlarım," dedi.

Sonunda bir ipucu yakaladım. "Oraya benimle birlikte gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Lanet olsun," dedi Edward.

Ona döndüm ve başımı iki yana salladım. "Senden gitmeni istemem."

"Marmee Noir'ı avlamak için onunla tek başına gitmene izin veremem." Bunu kesin bir şeymiş gibi söylemişti.

Başımı iki yana sallayarak havada bir şey siler gibi ellerimi savurdum. "Ben de gitmiyorum. Hiçbirimiz ona bundan fazla yaklaşamayız."

"Önce sen onu öldürmezsen o seni kesinlikle öldürecek," dedi Olaf.

"Bunu tanıkların önünde konuşmak zorunda mıyız?" diye sordu Bernardo. Nihayet bize yaklaşmıştı.

Phoebe ve Michael'a onları unutmuşuz gibi baktık. Ben neredeyse unutmuştum. Edward asla bir şeyi unutmazdı ama şimdi bana bakarken onun da gözlerinde suçluluk gördüm. Bunu Donna ve çocuklar dışında kimseyle ilgili görmemiştim.

Uzanıp parmaklarımı koluna koyarak nazikçe dokundum. "Marmee Noir'ı öldürmeye çalışırken ölmen bana hiçbir şey kazandırmaz. Sen ölmüş olursun ve ben de bu ikisiyle baş başa kalırım."

Edward buna gülümsedi. "Ya da o ölür ve sen güvende olursun."

Kolunu sıkıca tuttum.

"Kendinden şüphe etme, Edward, bu konuda hiç iyi değilsin. Böyle konularda elimizdeki tek silah özgüvenimiz."

"Bak şu konuşana, Bayan Bütün Seçeneklerinden Şüphe Eden."

"Yani bu şeyin şu anda bu boyutta bir fiziksel bedeni olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Michael.

Bu soruyu düşündüm ve başımla onayladım. "Bedeninin yattığı yeri gördüm, evet."

"Ona fiziksel olarak hiç yaklaşmadığını sanıyordum."

"Sadece rüyalarımda ve kabuslarımda."

Müzik başladı. Duran Duran'ın "Wild Boys" şarkısı... Ve kendi cep telefonum olduğunu anlamam yine yarım dakikamı aldı. Telefonu cebimden çıkarırken bu şarkıdan kurtulabilmek için Nathaniel'a bir başkasını koydurmaya yemin ettim.

"Anita," dedi Wicked, "sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Seni zorluyorlar mı?"

"Hayır, hayır, iyiyim, gerçekten."

"İçeri giremem. Eşiğe bile adım atamam." Wicked'ın sesi korkulu çıkıyordu. Kardeşinin hayatı dışında herhangi bir şey için korktuğunu daha önce hiç görmemiştim.

"Gerek yok, Wicked, sadece dışarıda bekle. Ben birazdan gelirim."

"Karanlıkların Anası'nı hissettim ve sonra ben..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

Neredeyse ona yardım edecektim ama bir vampirdi ve konu meleklerle ilgiliydi. Ne hissettiğini bilmek istiyordum.

Sonunda tekrar konuştu. "İlk geldiğimde davet olmadan eve girebilirdim ama şimdi cesaret edemiyorum. Kutsal bir şey gibi parlıyor."

"Başrahibe kalkanları tazelemek zorunda kaldı," dedim. "Marmee Noir'ı uzak tutmak için."

"Orada bir terslik olursa sana yardım edemem."

"Sorun yok, her şey yolunda, Wicked, inan bana."

"Yanında Edward'ın olduğunu biliyorum ama senin koruman benim, Anita. Jean-Claude beni senin güvenliğinden sorumlu kıldı. Burada ölmene izin verirsem Jean-Claude beni ve kardeşimi öldürür. Muhtemelen önce Truth'u öldürüp bana izletir, sonra beni öldürür. Ve şu anda sana ulaşamıyorum. Lanet olsun!"

"Bu sözü genelde ben söylemez miyim?" dedim.

"Benimle dalga geçme, Anita."

"Bak, mühürleri geçemediğin için üzgünüm ama hepimiz iyiyiz ve yanımda olsaydın bile beni Marmee Noir'a karşı koruyamazdın."

"Bu da başka bir sorun. Onu evin üzerinde siyah bir fırtına gibi gördüm. Yokmuşum gibi bana aldırmadı ama gücünü hissettim. Ne kadar silah eğitimin olsa da onu durdurmak mümkün değil."

"Görünüşe bakılırsa büyü durdurdu," dedim.

"Mühürler onu dışarıda mı tutuyor?"

"Belki."

"Ama aynı zamanda diğer vampirlerin girmesini de engelliyorlar ve Jean-Claude'un bana söylediğine göre Vittorio senin peşinden hayvanadamlarını göndermiş."

"Bundan kesinlikle eminim, evet."

"O halde senin yanında olmalıyız," dedi.

"Katılıyorum."

"Ama Karanlıkların Anası'm da senden uzak tutmalıyız. İkisini birden nasıl yapacağız?"

Bunu bana sorması iyi bir işaret değildi. "Kurtlar," dedim sonunda.

"Ne?"

"Kurt. Kurtları kontrol edemiyor. Sadece kedilere hükmedebiliyor."

"Ya sırtlanlar?"

"Bilmiyorum, şimdiye kadar sadece kurt işime yaradı."

"Graham var."

"Başka kurtlar da yararlı olur," dedim.

"Requiem'i arayacağım, bakalım ne bulabileceğiz." Telefonu kapadı. Tekrar odadakilere döndüm. "Hım, hayır, nasıl açıklayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok, dolayısıyla denemeyeceğim bile."

"Karanlığa karşı sana yardımcı olması gereken bir şey taşıyorsun," dedi Phoebe.

Neredeyse zincire asılı haça dokunacaktım ama kendimi tuttum.

Gülümsedi.

"Evet," dedim, "ama artık önemi yok. Çünkü artık işe yaramıyor gibi görünüyor."

"Bakmama izin verirsen, sadece temizlenip tekrar yüklenmesi gerektiğinden eminim." Yüz ifademi görmüş olmalıydı ki ekledi: "Sana Michael'ı dışarıda tutacak kadar iyi kalkan oluşturmayı öğreten her kimse, hiç şüphesiz bunu da öğretmiştir."

"Denedi ama çok fazla takı takmam."

Yine gülümsedi. "Yine de boynundaki metal parçasına inanıyorsun."

Madalyondan mı, yoksa haçtan mı bahsettiğini anlamadım ama her iki açıdan da haklıydı. "Doğru, öğretmenim bana taşları ve diğer şeyleri de anlattı. Sadece ben inanmıyorum."

"Bazı şeylerin işe yaraması için inanca gerek yoktur, Ajan Blake."

"Benim de üzerimde çok işe yarayan şeyler var, Anita," dedi Bernardo.

"Taşlar mı?"

Başıyla onayladı.

"Bunların avını görmene yardımcı olması gerekiyordu," dedi Phoebe. "Ama haçını çıkardığında, sadece ruhlar dünyasını görmene yardım eden ama seni korumayan şeylerle kalakaldın."

Bernardo omuz silkti. "İstediğim her şey var. Belki de sadece neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Ona baktım. "Haçı tekrar takmıştı ama gözleri hala gergindi. Marmee Noir'la ilgili gördüğü şey onu korkutmuştu. "Senin hokus pokus tarzı biri olduğunu sanmıyordum," dedim.

"Kendin söyledin, Anita. Çoğumuzun ölülerle ilgili yeteneği yok. Bulabildiğimiz her türlü yardımı alıyoruz."

Edward'a döndüm. "Ya sen?"

Başını iki yana salladı.

Olaf'a baktım. "Sen?"

"Taşlar ve büyü değil."

"Ne peki?"

"Çok kutsal bir adam tarafından kutsanmış haç. Onun inancıyla yüklü, benimkiyle değil."

"Bir haç senin gözünde işe yaramaz mı yani?" diye sordum ama neredeyse hemen pişman oldum.

"Haçı benim için kutsayan adam bana lanetli olduğumu ve hiçbir duanın beni kurtaramayacağını söyledi."

"Herkes kurtarılabilir," dedim.

"Bağışlanmak için tövbe etmen gerekir." Bana yine dik dik baktı.

"Ve sen tövbekar değilsin," dedim.

Başıyla onayladı.

Ona tövbe etmediği takdirde cehenneme gideceğini söyleyen kutsal bir adamın inancıyla yüklenmiş haçı düşündüm. Tövbe etmemişti ama adamın verdiği haçı yine de üzerinde taşıyordu ve hala işine yarıyordu. Bundaki mantık -ya da mantıksızlık- başımı ağrıttı. Ama sonuçta inanç her zaman mantıkla ilgili değildi. Bazen sıçrayışla ilgiliydi.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Bernardo.

Olaf ona döndü. "Onu neden öldüreyim?"

"Neden öldürmeyesin ki?"

Olaf bunu bir an düşündü. "İstemedim ve kimse bunun için bana para ödemiyordu."

İşte tam Olaf'a göre. Rahibi yanlış olacağı için değil, o anda ona zevk vermeyeceği ve kimse para ödemediği için

öldürmemişti. En rahatsız edici halinde Edward bile böyle bir mantık gütmezdi.

"Senin önünde çok fazla rahat konuşuyoruz," dedi Edward. "Neden?"

"Belki de çok rahatsınızdır."

Edward başını iki yana salladı. "Odada veya evde kalıcı türde bir büyü var."

"Sadece insanlar istedikleri takdirde özgürce konuşabilsinler diye bir büyü yapmıştım. Anlaşılan arkadaşlarının buna ihtiyacı var ve senin yok."

"Günah çıkarmanın ruh için iyi olduğuna inanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Phoebe, "ama tıkanan noktalarını açabilir ve zihnini sakinleştirmene yardımcı olabilir."

Edward başını iki yana sallayarak bana döndü. "Ona madalyonla bir şey yaptıracaksan yaptır. Gitmemiz gerek."

Yeleğin altından ikinci zinciri aradım. Haçla madalyonu aynı zincirde taşımayı denemiştim ama sık sık haçı görünür durumda tutmam gerekiyordu ve insanların ikinci sembolün ne anlama geldiğini sormalarından bıkmıştım. Metalin üzerindeki sembol çok başlı büyük bir kediye aitti. Yumuşak metale baktığınızda kenarındaki şeritleri ve sembolleri seçebiliyordunuz. Bir aziz madalyonu olduğunu söylemeyi denemiştim ama öyle bir şeye hiç benzemiyordu ve kimse inanmamıştı.

Madalyonu Phoebe'ye uzattım. Sadece iki parmağıyla zincirden nazikçe tutarak aldı. "Bu çok eski bir şey."

Başımla onayladım. "Metal basklyla ve hatta bazen vücut sıcaklığıyla bükülecek kadar yumuşak."

Kızının daha önce çay getirdiği kapıya doğru yürümeye başladı. Sunak odasına kadar gideceğimizi sanmıştım ama

küçük, parlak bir mutfakta bizi durdurdu. Kızı Kate ortalıkta yoktu.

Phoebe yüksek sesle sormuşuz gibi cevapladı: "Kate'in bu gece bir randevusu vardı. Ona çay servisini yaptıktan sonra gidebileceğini söylemiştim."

"Yani metafizik gösterisini kaçırdı."

"Evet ama bölgedeki yeteneklilerin birçoğu bir şeyler hissetmiş olabilir. Böylesine kötülüğü ve böylesine iyiliği yakınlarda olup da bir şeyleri hissedebilenleri uyarmadan çağıramazsın."

"Ben genellikle böyle rasgele şeyleri hissetmem," dedim.

"Çünkü bunun için eğitilmemişsin. Yine de bu geceki gösteri kendini engelleyemeyen eğitimsizleri de, sürekli tetikte olan eğitimlileri de çekerdi."

Başımı iki yana salladım. "Nutuk çekmek için mi, yoksa madalyonu temizlemek için mi beni buraya getirdin?"

"Çok sabırsızsın."

"Evet, biliyorum, üzerinde çalışıyorum."

Phoebe gülümseyerek lavaboya döndü. "O halde zamanını daha fazla boşa harcamayayım." Suyu açtı ve biraz akmasını bekledi. Bu arada gözlerini kapayarak benim ne gördüğüm ne de hissettiğim bir şeye baktı.

Madalyonu ve zinciri, akan suyun altından geçirdi. Musluğu kapadıktan sonra tılsımı ellerinde tuttu ve gözlerini tekrar kapadı. "Temizlendi ve kullanıma hazır."

Ona düz düz baktım.

Güldü. "Ne? Bunu sunağa koyup seni ay ışığında çırılçıplak dans ettirmemi filan mı bekliyordun?"

"Öğretmenimin takıları temizlediğini görmüştüm. Dört elementi kullanıyordu: Toprak, hava, ateş ve su."

"Sadece senin de kendi başına yapabileceğin bir şeyi yaparak temizlemek istedim."

"Yani sadece kötü şeyleri mi yıkadın?"

"Birkaç dakika suyu akıtırken 'Bütün sular kutsaldır,' diye düşündüm. Akan suyun kötülüğe karşı bir engel oluşturduğunu biliyor olmalısın."

"Aslında bana ulaşmak için bir suyun karşı tarafına geçemeyen bir vampirle karşılaşmadım. Zombilerin bir derenin içinden koşarak geçtiğini de gördüm."

"Belki de akıntının da tıpkı haçın gibi inancına ihtiyacı vardır."

"Neden su da taşlar gibi kendi kendine etki etmiyor?"

"Su neden taş gibi olsun ki?" diye sordu.

Bu, Marianne'ın arada bir sorduğu o sinir bozucu sorulara benziyordu. Ama bu oyunu öğrenmiştim artık. "Neden olmasın ki?"

Gülümsedi. "Michael'la birlikte neden bu kadar çabuk ve kusursuz bir şekilde çalışabildiğini anladım. İkinizin de sabırsız bir yönünüz var."

"Bunu daha önce de duymuştum."

Madalyonu temiz bir mutfak havlusuyla dikkatle kuruladıktan sonra bana verdi. "Bu haçın gibi değil, Ajan Blake. Kötü şeyleri otomatik bir şekilde uzak tutmaz. Nötr bir nesnedir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Madalyonun ve zincirin avcuma dökülmesine izin verdim. "Ne kötü ne de iyi demektir. Bir tabanca gibi. Ne amaçla kullanıldığı tetiği çeken kişiye bağlıdır."

"Ben hiç böyle bir şey görmedim. Beni tanımıyorsun fakat bunu sık söylemem."

Elimdeki metalin donuk parıltısına baktım.

"Marmee Noir'ı benden uzak tutacağı söylenmişti."

"Onunla ilgili başka bir şey söylediler mi?"

Düşündüm ve başımı iki yana salladım.

"Bilmeyebilirler ama sanırım Karanlıkların Anası'nı senden uzak tuttuğu gibi bazı şeyleri de sana çekiyor."

"Ne tür şeyler?" diye sordum.

"Bu eşyanın çok hayvansı, neredeyse şamanik bir enerjisi var ama aslında tam olarak o da değil."

Kaplanları bana çekip çekmediğini sormak istedim. Acaba onlarla aramda çekim olmasını sağlayan şey madalyonun kendisi miydi? Bunu sormak, başrahibeye çok fazla bilgi vermek demek olur muydu?

"Randy'nin ne kadar iyi bir cadı olduğunu neden sordun?"

Birden sadece ona söylemek istedim. Ona söylemek istiyordum. Yerel yeteneklerden biraz yardım almamız gerektiğini hissediyordum. Ama bu benim verebileceğim bir karar değildi. Edward bu konuda benden üstündü ve onun uzmanlığına saygı duymak zorundaydım. Ne diyebilirdim?

"Kötü adamlar ya da yaratıklar öldürmek için hamle yapmamış. İlk darbeleri onun susmasını sağlamak içinmiş. Tepeden tırnağa silahlı, tam anlamıyla eğitimli bir özel operasyon adamıydı. Bütün bunlar sadece öldürülmesi için yeterliydi ama darbeleri kim indirdiyse, sözlerinin silahlardan daha tehlikeli olduğunu düşünmüş olmalı."

"Bana bir büyüyü sordun ama aklıma Randy'nin yüksek sesle konuşmasına neden olacak bir şey gelmiyor. Michael'ı ve neler yapabildiğini gördün. Hiç sesi çıkmadı."

"Evet ama böyle bir şey yapabilmek konsantrasyon gerektirir, değil mi? Randy bir çatışmanın ortasında böyle bir enerjiyi çağırabilir miydi?"

Phoebe bunu düşündü. "Bilmiyorum. Bir çatışmanın ortasında büyü yapmak zorunda kalmadım hiç. Asker olan başka erkek ve kız kardeşlerimiz var. Onlara e-posta mesajı atıp sorabilirim."

"Bir çatışmanın ortasında büyü yapmayı hiç deneyip denemediklerini sor. Detaylara girme."

"Sana söz veriyorum."

Çok mu fazla konuşmuştum? Bana öyle gelmiyordu. "Sadece varsayım olarak, diyelim ki görüştüğün kişiler sana bir çatışma sırasında sessizce veya yüksek sesle büyü yapmanın mümkün olmayacağını söyledi. Silahlı bir birlik, bir SWAT birimi neyle karşı karşıya gelmiş olabilir ki Randy Sherman gümüş kaplamalı mermiler yerine sözlerin, bir büyünün daha etkili olacağını düşünmüş olsun?"

"Gümüş mermi kullandıklarından emin misin?"

"Karşılaştıkları kötü adamlar arasında birileri hayvanadam veya vampir çıkabilir diye SWAT gibi taktiksel birimlerin sürekli yanlarında gümüş kaplamalı mermiler taşımaları standart bir zorunluluktur. O sırada bir vampir avcısını destekledikleri için özellikle gümüş mermi kullanıyorlardı."

"Ama kontrol etmedin," dedi.

Başımla onayladım. "Edeceğim. Fakat bu adamların nasıl çalıştığını gördüm ve o kadar büyük bir hata yapmayacaklarından kesinlikle eminim."

O da başıyla onayladı. "Randy kesinlikle böyle bir hata yapmazdı."

"Sorumu cevaplamadın, Phoebe."

"Düşünüyordum," dedi. Kaşlarını çatarak dudağını biraz büzdü. Neredeyse unutmaya başladığı eski bir alışkanlığa benziyordu. Bunun onun gerginlik işareti olup olma-

dığını merak ettim. Yalan söylediği anlamına mı geliyordu, yoksa olması gerektiğinden daha mı gergindi? Olanlarla bir bağlantısı olabilir miydi? Eh, evet ama bu bana pek doğru gelmiyordu. Fakat sonuçta ona verdiğim tepki üzerindeki etkinin ne kadarı onun büyüsüydü ve ne kadarı evi saran mühürlerdi? Lanet olsun, keşke bunu düşünmeseydim veya daha önce düşünseydim. Daha önce düşünmemiş olmam yine birinin benimle uğraştığı anlamına geliyordu. Lanet olsun!

"Karanlıkların Anası'nda gördüğün gibi iblisler, kötü ruhlar olabilir." Kaşlarını çattı.

"Aklına bir şey geldi," dedim.

Başını iki yana salladı.

"Hayır, sadece, neredeyse her şey olabilir. Randy'nin konuşmasını kesmek için ne yaptıklarını bile bana söylemedin. Ya ağzını tıkamış ya da konuşmasını engelleyecek bir hasar vermiş olmalılar."

Değerli bir bilgi kaynağı olabilmesi için daha fazla ipucuna ihtiyacı vardı ama Edward ona hiçbir şey açıklamamı ima etmişti. Lanet olsun!

"Bana güvenmediğini biliyorum, Ajan Blake."

"Neden güveneyim? Bu evi baştan aşağı büyüyle donatmışsın ve o büyü doğal temkinimizi bile elimizden aldı. Zaten senin yanında olması gerekenden çok daha açık bir şekilde konuştuk bile."

"Temkin, büyü çalışmalarında ve uygulamalarında her zaman yararlı değildir."

"Ama polisler için esastır."

"Evimi mühürlerle koruma altına alırken polisin gelip beni sorguya çekeceğini düşünmemiştim."

"Öyle olsun. Ancak neyin kasıtlı olduğunu ve neyin olmadığını biz nereden bilelim? Sen mühürleri tazelemeden önce mi, yoksa sadece sonrasında mı haddinden fazla konuşup konuşmadığımızdan emin değilim. Eğer sonrasında olduysa, sana Randy Sherman'ın ölümüyle ilgili daha fazlasını anlatmamız için bunu kasıtlı olarak yapmışsın demektir."

"Bu bir Wiccan rahibesinin yapamayacağı kadar karanlık bir şey olurdu, Ajan Blake."

Samimi bir tavırla gülümsedim. "Yaptın, değil mi? Acil durumu kullanarak büyüleri bizim çenemizi çözecek şekilde değiştirdin." Parmağımı ona doğru salladım. "Bu yasadışı. Bir soruşturmanın ortasında polisin üzerinde büyü kullanmak doğrudan tutuklanma anlamına gelir. Seni büyü gücünü kötüye kullanma suçundan içeri atabilirim."

"Bu en azından altı ay süreyle otomatik hapis cezası olur," dedi.

"Öyle," dedim.

Birbirimize baktık. "Kederim beni aptalca davranmaya zorladı ve bunun için özür dilerim. Fakat Randy'ye neler olduğunu bilmeyi çok istiyorum."

"Hayır," dedim, "istemiyorsun."

Kaşlarını çattı ve bütün yüzü bulutlandı. "O kadar kötü mü?"

"Arkadaşından hatırladığın son görüntülerin olay yerinde çekilen fotoğraflar olmasını veya onu morgda ziyaret etmeyi kesinlikle istemezsin." Teselli eden bir tavırla elimi ona doğru uzattım ama son anda kendime hakim oldum. İnsanların psişik yetenekleri konusunda biraz bilgisizdim. Vampirlerinki gibi dokunuşla güçleniyorlar mıydı? Benim-

kiler öyle değildi ama sonuçta benim yeteneklerim bir hayli odaklanmış şeylerdi. Elimi tekrar indirdim. "Bu konuda bana güven, Phoebe."

"Beni içeri atmakla tehdit ederken sana nasıl güvenebilirim?" Şimdi sesinde biraz öfke vardı. Sanırım bunun için onu suçlayamazdım.

Onu gerçekten içeri atacağımı söylememiştim. Sadece onu içeri *atabileceğimden* söz etmiştim. Aslında arada büyük bir fark vardı ama bunu bir tehdit olarak algılamışsa, pekala. Cinayetlerle, Randy Sherman'la veya başka bir şeyle ilgili daha fazla bilgi edinmeme yardımcı olacaksa daha da iyiydi. Buraya popülerlik yarışması kazanmaya gelmemiştim. Bir davayı çözmek için buradaydım.

Evin daha derinlerindeki kapıda bir hareket oldu. Aniden silahımı çektim. Düşünce ve hareket aynı anda akar, çekirge!

"Kızım," dedi Phoebe ama silaha bakıyordu. Tabancaya çok kötü bir şeymiş gibi bakıyordu. Kimseye doğrultmamıştım bile ve şimdiden korkmuştu. İlahi güçlere sahip güçlü bir başrahibeden bir anda korku içinde bir sivile dönüşmüştü.

"Seninle konuşabilir miyiz, yoksa sadece beni vuracak mısın?" Kate'in sesinde öfke vardı. Benliğinden korkuyla karışık kıpkırmızı öfke yayılıyordu. Sanki hala açmışım gibi karnımda bir şeyler düğümlendi ama o türde bir açlık olmadığını biliyordum.

Ana-kızdan geri çekilerek uzaklaştım. Boştaki elimle kapıyı açacak şekilde manevra yaptım ve öfke kontrol edilemeyecek kadar hızlı ve sert yükselirse etkisinden kurtulabilmek için hazırlandım. Wicked dışarıdaydı ve *arde-*

ur'umu onunla beslemekle bir cadıya psişik olarak tecavüz etmek arasında bir tercih yapacaksam seksi ve vampiri tercih ederdim. En azından Wicked istekliydi.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu Kate dikkatle odaya adım atarken. Kotunun üzerine kısa bir ceket giymişti ve ellerini ceplerine tıkmıştı.

"Ellerini göreyim," dedim kısık ve düz bir sesle.

Yüzünü buruşturdu ama annesi araya girdi. "Söylediğini yap, Kate."

Kız benden en fazla beş yaş küçük olabilirdi ama çok farklı bir hayat sürüyordu. Onu vurabileceğime inanmıyordu. Fakat annesi inanıyordu.

"Kate, başrahiben olarak sana onun söylediğini yap diyorum."

Kız nefesini üfledi ve ellerini dikkatle ceplerinden çıkardı. Elleri boştu. Öfkesi yoğun bir koku gibi yükseldi. Öfkesi çoğundan daha lezzetli gibiydi.

"Seni hapse atmasına izin vermeyeceğim," dedi koyu renk gözleriyle annesine bakarak. Sanki elimde tabancayla karşısında durmuyormuşum gibi davranıyordu. Onu vurmak zorunda kalmamayı diliyordum. Bu, öfkeli bir Bambi'yi yaralamak gibi olurdu. Sadece deneyimsizdi. Saflığı açlığımı tekrar kontrol altına almamı sağladı. Derin, düzenli nefesler aldım ve sakinleştirici şeyler düşündüm.

"Kate," dedi Phoebe, "kederimin yargımı etkilemesine izin verdim. Bu ajanın hatası değil."

Kate, kumral atkuyruğunu omuzlarının üzerinde savuracak bir şiddetle başını iki yana salladı. "Hayır." Sonra o öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Sana bunu yapmış olabilecek birinin adını verirsem annemi rahat bırakacak mısın?"

"Kate, hayır!"

"Ona hapse girmeni gerektirecek bir borcumuz yok. Hem ya bununla ilgisi olan bir şey yaptıysa? O zaman bir daha sefere birini öldürdüğünde bu bizim de karmamızı etkiler. Ona böyle bir borcum yok."

"Ben onun başrahibesiydim, Kate."

Kate yine başını iki yana salladı. "Ben değildim." Tekrar bana döndü. "Bir polisle çıkıyorum. Cesetlerin parçalandığıyla ilgili bir şeyler söyledi ve hepsini hayvanadamların yapmadığını açıkladı. Yani parçalanmış bir ceset daima akla ilk olarak bunu getirir. Her zaman önce yerel hayvanadamları suçlarlar."

Sessizce başımla onayladım. Konuşma havasındaydı ve bunu bozmak istemiyordum.

"Ama cesetlerden bazılarının bıçaklarla kesildiğini söyledi. Adli tabip hiç böyle bir şey görmemiş."

Anlaşılan erkek arkadaşı aşırı konuşkandı ama bana adını söylese bile onu ele vermezdim. Kim olduğunu bulmaya çalışır ve bir daha sefere çenesini sıkı tutmasını söylerdim ama onu gammazlamazdım. Eğer Kate bana o ismi verirse.

"Bu doğru mu?" diye sordu sonunda.

"Devam eden bir soruşturmayla ilgili konuşma özgürlüğüm yok, bunu sen de biliyorsun."

"Eğer doğruysa, Todd Bering'le konuşmanız gerek."

"Yine ilaçlarını almayı bıraktı," dedi Phoebe. "Bunu anlamak zorundasınız. İlaçlarını kullandığı sürece iyi biridir ama ilaçlarını bıraktığında..."

"İlaçlar ne için?"

"Ona şizofreni teşhisi konmuştu çünkü bir şeyler görüyor ve sesler duyuyordu. Orta seviyede hastalanmış olabilir ama aynı zamanda da tanıdığım en güçlü doğal cadılardan biridir."

"Bu da ne demek? Doğal cadı?" diye sordum.

"Senin gibi," dedi Kate, "gücün kendiliğinden ortaya çıkıverdi, değil mi? Araştırman, üzerinde çalışman gerekmedi, kendiliğinden oldu."

"Kontrol edebilmek için eğitim almam gerekti," dedim.

"Todd'un durumu için yapmaya çalıştığımız da buydu." Kate'in sesi artık öfkeli değil, biraz üzgün çıkıyordu. Bu hoşuma gitmişti çünkü öfke artık daha az iştah açıcı görünüyordu.

"İşe yaramadı mı?" diye sordum.

"Yaradı," dedi Phoebe içini çekerek. "Ama yine hastalanmaya başladığında, bizim yolumuzda asla dokunulmaması gereken şeyleri çağırdı. İyi bir cadı olacaksan yapmaman gereken şeyler vardır."

Başımla onayladım. "Ben de öyle duymuştum."

"Bir iblisi çağırdı. O kadar berbattı ki... O kötülüğün yanında nefes almak mümkün değildi," dedi Kate. Bakışlarını yere dikmişti ama hala hissedebiliyormuş gibi gözlerinde bulutlar vardı.

"İblis enerjisini daha önce hissetmiştim," dedim.

"O halde bilirsin," dedi bakışlarını yüzüme kaldırarak.

Başımla onayladım. "Biliyorum."

"El yerine bıçak benzeri büyük kancaları vardı. Bildiğim kadarıyla hala Todd'un evindeki çemberin içinde ama eğer kontrol edebilirse..."

Kate omuz silkti.

İkisine birden baktım. "Çok büyük olasılıkla, eğer çemberden çıkarsa onu öldürür ve geldiği yere geri döner. Todd Bering'in böyle bir şeyi kontrol edebilecek kadar güçlü ve aklı başında olma olasılığı ne kadar?"

Phoebe başıyla onayladı. "Yapabilir."

"Bunu öğrendiğiniz anda yetkililere haber vermeliydiniz," dedim.

"Ben de senin gibi çemberden kaçıp Todd'u öldüreceğini düşündüm. Bu onun için hızlı bir karma olurdu. İblisi kontrol edebileceğini veya polislere saldıracağını hiç sanmıyordum. Herkes bunun vampir seri katil ve hayvanadamlar olduğunu düşünüyordu ama bir iblis veya kanca eller kimsenin aklına gelmiyordu. Haberlerde polislerin pençeler ve dişlerle parçalandığı söyleniyordu."

Vegas polisi arasında ciddi bir sızıntı vardı ve bunu rapor etmek zorunda kalacaktım. Birinin kız arkadaşıyla konuşması bir şeydi, basınla konuşması bambaşka bir şey. Kate'in erkek arkadaşının şu Bay Geveze olması riskini göze alamazdım.

"Bıçaklar, anne, bıçaklar."

İkisi birden olduğunu söyleyerek düzeltmedim. Benim de bilgi paylaşmama gerek yoktu. "Bu bilgiler için teşekkür ederim."

"Bana bıçaklarla kesildiğini, yani Randy'nin böyle kesildiğini söyleseydiniz size hemen Todd'dan söz ederdim."

"Biliyorum. Ama kime güveneceğini bilmek zordur. Adresine ihtiyacım var."

Birbirlerine baktılar ve Phoebe telefonun yanından bir defter alarak benim için adresi yazdı. "O korkunç cinayetleri o işlediyse, Tanrıça onu bağışlasın."

Browning'imi kılıfına koydum ve kağıdı sol elimle Phoebe'den aldım. "Bu bilgiyi nereden aldığını gizleyemem."

"Hepimizi araştıracaklar!" diye bağırdı Kate ve bana doğru bir adım attı. Öfkesi aniden ortaya çıkmıştı ve o kadar yakın... O kadar yakındı ki...

Arkamdaki kapının açıldığını hissettim ve Edward'ın girebilmesi için kenara çekildim. "Burada keyfiniz yerinde mi?"

Önce başımı iki yana salladım, sonra başımla onayladım. "El yerine bıçakları olan bir iblis çağırmış deli bir cadıyla karşı karşıyayız. Onu en son çağrı çemberinin içinde görmüşler. Hala orada olup olmadığını öğrenmemiz gerek."

"Hala oradaysa o zaman o yapmamıştır," dedi Kate.

Ona bir bakış attım ve başımı çevirmek zorunda kaldım. Öfkesini tatlı bir koku gibi üzerime gönderen şey görüntüsü değildi. Karnım yine kasıldı ve açık kapının etrafından dolaştım. "Şu anda çemberin içinde olması, oradan hiç çıkmadığı ve geri dönmediği anlamına gelmez," dedim.

"Adımızı mahvedeceksin. Kurmak için onca emek harcadığımız her şeyi mahvedeceksin. Meclis üyelerimizden birinin katil bir iblis çağırdığı öğrenildiği anda annemin yaptığı bütün iyi şeyler yok olacak!" Kate yine bağırıyor ve üzerime yürüyordu.

Bana dokunmasına izin veremezdim çünkü beslenmek istiyordum. Bütün öfkesini ondan emmek istiyordum. "Adresi aldım. Şimdi biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Edward bana bir bakış attı.

"Şimdi içeride kalmam hiç hoş olmaz," dedim kısık sesle.

"Yürü," dedi aynı şekilde kısık sesle ve öfkeli kızla üzgün annesini sakinleştirmek için onlara döndü.

Bernardo ve Olaf, Michael'ı mutfağın dışında tutuyorlardı. Ama henüz kimse kelepçelenmemişti.

Hepsinin yanından geçip giderken konuştum. "Bize Bering'den ve iblisten söz etmeliydiniz." Yanından geçip giderken kağıdı Bernardo'nun eline tutuşturdum.

Kağıdı alıp baktı. "Nedir bu?"

"El yerine bıçakları olan bir iblisin adresi."

"Anita," diye seslendi Olaf.

Başımı iki yana sallayarak kapıdan çıktım. Mühürleri fiziksel varlıklarmış gibi hissediyordum. Kıpırdadıkça üzerime yapışan ılık su veya yoğun köpükler gibi. Ama bir şeyleri içeride değil dışarıda tutacak şekilde hazırlanmışlardı ve o ılık, koruyucu engelden sıyrılarak serin çöl havasına çıktığımda Wicked'ı arabamıza yaslanmış halde beklerken buldum.

57

Wicked aniden hazırola geçer gibi kendini arabadan iterek doğruldu. Boyu bütün heybetiyle kendini hissettirince geniş omuzları daha da etkileyici göründü. Taba rengi takım elbisesinin üzerine aynı renkte bir pardösü giymişti. Sarı saçları ay ışığında gümüşi renkte parlıyor, omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yüzü neredeyse acı verici ölçüde erkeksiydi. Ay ışığı ve sokak lambalarının ışıkları yüksek elmacıkkemiklerini ve yarık çenesini vurguluyor, gerçekte olduğundan daha da erkeksi gösteriyordu. Gözleri gri-maviydi ve bu ışıkta gümüş rengi gibi görünüyorlardı. Ona yaklaştığımı hissedince o gözler iri iri açıldı.

Daha önce yiyecek olmamasının önemi yoktu. Daha önce hiç sevişmemiş olmamızın da önemi yoktu. Bahçeyi geçip kaldırıma ulaştığım anda artık hiç iyi niyetim kalmamıştı.

Anahtarın arabanın kapılarının kilidini açarken çıkardığı sesi duydum ve dönüp baktığımda Edward'ı verandada gördüm. Arabayı açmıştı. Ah, Edward, her zaman pratik düşünürdü.

Tekrar vampire döndüm ve açlığımla kabalaşmış bir sesle konuştuğunu duydum: "Anita, sorun nedir?"

Bir canavar gibi üzerine atılmak istiyordum. Sanki vampir işaretlerinde ve kendi büyümde taşıdığım bütün açlıklar tek bir ezici ihtiyaçta toplanmış ve yüzeye çıkmış gibiydi.

Uzun boylu, yakışıklı vampire baktım ve *yiyecek* olduğunu düşündüm. *Et,* diye düşündüm. *Kan,* diye düşündüm. Ve belli belirsiz bir şekilde... *Seks.* Gözlerimi kapayarak kontrole benzer bir şey yaratmaya çalıştım. Ona böyle dokursam onu düzmeye mi, yoksa ısırmaya mı çalışacağımdan emin değildim.

O sıcak, kırmızı sıvı ağzıma dolana kadar dişlerimi o ete gömme düşüncesi... Ama vampir bunun için soğuk bir yiyecekti. Rüzgar sırtıma esiyordu ve hala verandada duran Edward'ın kokusunu alabiliyordum. O daha sıcaktı. Ona doğru dönmeye başladığımda aniden durdum.

"Wicked," diye fısıldadım.

"Buradayım."

"Bir terslik var."

"Açlığını hissediyorum. Bir vampir olsaydın seni hemen avlanmaya götürürdüm."

"Beslenmeme yardım et."

"Kan şehvetini *ardeur*'a dönüştürebilir misin?"

"Bilmiyorum." Bu doğruydu. Silahlarımı çıkarıp yere atmaya başlamam beni yeterince korkutmuştu bile. "Edward, biz arabaya bindikten sonra onları al!" diye seslendim.

"Tamam," dedi.

En son yeleğimi çıkardım ve ağırlığından kurtulunca sanki daha rahat nefes alabilmeye başladım. Tenim ateş gibi yanıyordu. Bazı likantroplar dönüşmeden önce ateşleri yükselirdi.

"Anita." Wicked'ın sesi şimdi çok daha yakından geliyordu.

Gözlerimi açtım ve önümde durduğunu gördüm. Bu kadar yakından onu çok net görüyor, yüzündeki bütün çizgileri ve kıvrımları seçebiliyordum. O gümüş rengi gözlere bakabiliyordum. Ondan birkaç santim ötede durarak yüzüne dik dik baktım ve bakışlarım boynuna kaydı. Kravatı ve yakası boynunu güvende tutuyordu. Boynunun yan tarafına baktım ve nabzını bulmaya çalıştım ama teni hareketsizdi. Kalbi atmıyordu ki. Geri çekildim. Bu doğru değildi. İstediğim bu değildi. İstediğim... sıcak bir şeydi.

Eve, verandaya, sıcaklığa döndüm. Beni kolumdan yakalayarak sertçe kendine çekti. Hareketindeki anilik ve güç, beni şaşırtmıştı. Bir an için düşünebildim. "Beni onlardan uzağa götür, Wicked. Beni bir yere götür. Bana eti değil seksi düşündür." Ellerimi düğmeli gömleğinin önüne koydum ve ortadaki düğmeleri etrafa saçarak gömleğinin önünü iki yana açtım. Kollarımı çıplak tenine dolayabilene kadar gömleğini yırtıp parçaladım. O kaslarla dolu ete dokunmak bana arkadaşımın damarlarındaki kanın tadından başka şeyler düşündürdü.

"Bu gece tenin ateş gibi." Wicked kollarım belime dolayarak beni yerden kaldırdı ve kollarım göğsünün saramayacağım kadar geniş bir yerine kaydı. Bir an sonra kendimi Wicked'la birlikte gökyüzünde buldum. Kalkışımızın gü-

cünü görünmez bir şeyin yeri itişi gibi hissettim ve ayaklarım boşlukta sallanmaya başladı.

Korku, zihnimi netleştirmiş ve açlığımı hafifletmişti. Daha önce bir vampirle uçmamıştım ve uçma korkumun bu noktada çok işe yaradığını fark ettim. Parmaklarımı parçaladığım gömleğin kumaşına gömdüm ve sımsıkı tutundum. Nabzım beni boğuyordu ve boğazımda bir çığlık bekliyordu. Yüzümü Wicked'ın çıplak göğsüne gömerek aşağı bakmak yönünde o korkunç, sapkın dürtüye karşı koydum.

Sonunda mücadeleyi kaybettim ve aşağı baktım. Çöl, altımızda hareket eden bir halı gibi uzanıyordu. Korktuğum kadar yüksekte değildik. Zihnimde minik arabalar ve oyuncak gibi evler canlandırmıştım ama o kadar yükselmemiştik. Beni düşürürse ancak hayat boyu kötürüm kalacağım ama ölmeyeceğim bir yükseklikteydik. Bu da iyi bir düşünce değildi elbette. O anda zeminin yaklaştığını fark ettim.

"Birini taşırken inmek zordur," dedi Wicked sesi göğsünden kulağıma gümbürdeyerek. "İvmeyi azaltmak için yuvarlanacağım."

"Ne?" diye sordum.

"Kollarını kıpırdatma," dedi. "Sana bir şey olmayacak."

Zemin şimdi çok hızlı yaklaşıyordu ve ne yapacağıma karar vermek için sadece saniyelerim vardı. Bacaklarımı ona dolayacak oldum ama "Bacaklarımı engelleme," dedi.

Durdum ama elimde sadece korkum kalmıştı ve onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Gözlerimi kapayarak Wicked'a sımsıkı sarıldım.

Ayakları yere çarparken darbeyi hissettim ve sonra ivmeyle sürüklenmemize izin vererek öne doğru yuvar-

landı. Sonunda yan yana yerde yatarken kolları darbeyi emmek için vücudumu sarmıştı. Nefes almayı hatırlamaya çalışarak öylece yatıyordum ve kollarının arasında hapsolmuştum.

"Anita, sen iyi misin?"

Buna ne cevap verebileceğimden emin değildim. "Evet, evet," diyebildim sadece. Sesim nefes nefeseydi ve korku doluydu.

Beni bırakıp geri çekildi, bana baktı. Yüzümü inceleyerek gülümsedi ve iri elini yüzüme koydu. "Bunu en son yaptığımdan beri uzun zaman geçti. Biraz paslanmışım."

"Çoğu vampir birini taşıyamaz," dedim hala korku içinde.

"Sana söylemiştim, Truth ve ben uçmak konusunda çok iyiyizdir." Tekrar gülümsedi ve bu kez nasıl bir gülümseme olduğunu biliyordum. Bana doğru eğilmesi yardımcı olmuştu.

Bir elimi göğsüne dayayarak onu durdurdum. "Şu anda *ardeur* beslenmesine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Ödümü patlattın."

Derin erkeksi sesiyle güldü. İki kardeş de inanılmaz ölçüde erkeksiydi. Erkeklerimde biraz daha dişil enerji olmasını tercih ederdim ama kahkahası yine de hoşuma gitmişti.

"Tenin ateşin varmış gibi hala sıcak. Evde her ne olduysa henüz etkisinden kurtulamamışsın. Korkun hafiflediğinde açlığın geri dönecek." Yüzü ciddileşti. "Bu tekrar olmadan beslenmen gerek, Anita."

Sesim yine kısıldı. "Eve dönüp beslenmek istedim, Wicked. Edward ya da başka biri olması umrumda değildi, sadece sıcaklıklarını istiyordum."

Bir dirseğine dayanmış halde tepemde yükselerek başıyla onaylarken diğer eli yüzümü okşuyordu. Dokunuşu cinsellik çağrıştırmaktan ziyade rahatlatıcıydı. "Diğer açlıklar geri dönmeden *ardeur*'u serbest bırakman gerekiyor. Beslenmelisin."

"Benim neyim var, Wicked?"

"Bilmiyorum. Fakat *ardeur*'unu beslersen diğer açlıklar yatışır."

"Bir süre," dedim.

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Her zaman kısa bir süre içindir, Anita. Neye ihtiyacın olursa olsun, yine ihtiyaç duyarsın." Elini yanağıma dayadı ve yine bana doğru eğildi. Dudaklarını benimkilere dayayarak beni ilk kez öptü. Belli belirsiz bir dokunuşla son derece nazik bir öpücüktü.

Ağzıma fısıldayacak kadar hafifçe geri çekildi. "*Ardeur*'u serbest bırak, Anita. Beslen. Böylece polis dostlarının yanına dönebilirsin."

Edward'ı ve diğerlerini iblis olan bir eve giderken ve arkalarını kollamak için ben yanlarında değilken düşündüm. Birlikte çalıştığım bütün polislerin arkasını kollardım ama açıkçası başına bir şey gelirse kendimi asla bağışlamayacağım tek kişi Edward olurdu.

Wicked'ın yüzüne baktım. "Bana bunu yaptıracağını nereden bildin?"

"Sadık ve onurlu birisin. Arkadaşlarının sen olmadan tehlikeye atılmasına izin vermezsin. Beslen ve seni geri götürelim."

"Götürelim?"

"Bize katılması için Truth'u çağırdım."

Kaşlarımı çattım ve o kadar şüphe çekici bir hareketti ki yine güldü. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü bu işi doğru yaparsak, seni tek başıma uçurmak bir yana, kendim hemen kalkıp yürüyemem bile." Yüzündeki ifade kızarmama ve bakışlarımı indirmeme neden oldu ve bu sefer de gömleğini parçaladığım için çıplak kalan göğsüyle karşılaştım. Bu beni daha da utandırdı ve onu üzerimden ittim. Doğrulup oturmama izin verdi fakat sert zeminde hala yan tarafının üzerinde yatıyordu. Etrafta göz alabildiğine uzanan toprak, kum ve kayalardan başka bir şey olmadığını anladım. Bir tepenin yamacı üzerimizde yükseliyordu ve hepsi buydu. Şey, bir de tepemizde karanlık gökyüzü vardı. Bir sürü yıldızla dolu mükemmel bir siyahlıkla uzanıyordu. Şehirde asla göremeyeceğiniz şekilde bembeyaz ışıklarla parlıyorlardı.

"Ne kadar uzaktayız?"

"Şehirden mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bilmiyorum. Havadan mesafeyi ölçmek zor."

"Hiç ışık kirliliği olmayacak kadar uzaktayız."

Başını kaldırıp parlak gökyüzüne baktı. "Çok güzel. Ama nereye gidersen git gökyüzünün böyle göründüğü bir zamanı da hatırlıyorum. Şehir ne kadar büyük olursa olsun, gecenin karanlığında yıldızları gizlemeye yetecek kadar ışık yoktu."

Parlak yıldızlardan oluşan simsiyah battaniyeye baktım ve geceleri gökyüzünün daima böyle göründüğü bir dünya hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Bu çölün derinliklerindeki, engin denizlerdeki, insanların olmadığı yerlerdeki gökyüzüydü.

Elime dokunarak parmaklarımla çekingen bir tavırla oynadı. Ona baktım. Ellerimize baktı ve parmaklarını tenimde dolaştırdı. Çok hafifçe dokunuyordu. Gözlerini veya yüz ifadesini göremiyordum. "*Ardeur* üzerindeki kontrolünü bırak, Anita, lütfen. *Ardeur*'u yükselmeye zorlayacak kadar güçlü değilim ve sen de bunun kazara olmasına izin verecek kadar beni arzulamıyorsun."

"Kişisel bir şey değil, Wicked. Yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyorum."

Bana baktı ve yüzünde görmeyi beklemediğim bir şeyle karşılaştım: Kararsızlık. "Öyle mi, Anita?"

Kaşlarımı çattım. "Kör değilim, Wicked. Neye benzediğini görebiliyorum."

"Öyle mi?" Parmaklarını kolumda dolaştırarak yine aşağı baktı. Eklem yerimdeki çukuru buldu ve tek parmağını o yumuşak, hassas noktada dolaştırdı. Ürperdim ve titrek bir şekilde nefesimi üfledim.

Gülümsedi. "Belki de öyle." Ben kıvranana kadar o noktayla oynamaya devam etti. "Gıdıklandım," dedim.

"Gıdıklandığını sanmıyorum," dedi ve doğrulup oturdu. Yanımda otururken hala benden çok uzundu. Ellerini kollarıma koydu ve tenime bastırdı. "Girmeme izin ver, Anita. İçeri girmeme izin ver."

Yine kaşlarımı çattım ama kollarımı tutan elleri mutsuz olmamı engelliyordu. Telefonda beni seçici olmakla suçlamıştı. Şimdi elleri tenimde dolaşırken ve ağırlığını bu kadar yakından hissederken haklı olduğunu anlıyordum. *Ardeur*'a karşı koyma alışkanlığıma geri dönmüştüm. Edward'ın yerel polisi çağırıp destek isteyeceğini bilmeme rağmen hala ona karşı savaşıyordum. Todd Bering'in evi-

ne baskın düzenleyeceklerdi. İçeri gireceklerdi ve orada en azından bir iblisle, belki vampirlerle karşılaşacaklardı. Yanlarında büyü desteği sağlamak için sadece Sanchez gibi biri olacaktı. Sanchez güçlü bir psişikti ama ölüleri tanımıyordu ve iblisler hakkında hiçbir şey bilmediğinden emindim. Ben yanlarında olmazsam ve her şey mahvolursa, daima durdurma şansım olduğuna ama bunu değerlendirmediğime inanacaktım. İnatçılık etmeseydim hayat kurtarabileceğime inanacaktım.

Yapmam gereken tek şey yanımdaki adamla sevişmek ve *ardeur*'umu beslemekti. Sonra gidip kahramanlık yapabilirdim. Böyle ifade edince gayet basit görünüyordu. Seks yap, *ardeur*'u besle, sonra gidip bir iblisi ve birkaç vampiri avlayarak herkesi hayatta tutmaya çalış. Evet, basitti.

Ama önce kendimi serbest bırakmalıydım. Önce bir kez daha bir erkeğe karşı savunmasız kalmayı kabul etmeliydim. Bu kısımdan pek hoşlanmıyordum. Aslında nefret ediyordum. Hiçbir şey veya hiç kimse karşısında savunmasız olmayı sevmiyordum.

"Kalkanlarını aşacak kadar güçlü değilim, Anita," dedi sessiz, nötr bir ses tonuyla.

Şimdi bile yine kontrol bendeydi. Beni Edward'a ve diğerlerine geri götürmesini isteyebilirdim. Ama... Ya büyücünün evine düzenlenen baskının ortasında kontrolümü kaybedersem? Ya Edward, Bernardo ve Olaf'la birlikte arabadayken açlığım yine yükselirse? Arkadaşlarımla yapabileceğim seksten daha kötü şeyler vardı. Gırtlaklarını parçalayıp kanlarında banyo yapabilirdim. Wicked beni alıp onlardan uzaklaştırmasaydı muhtemelen yapacağım şey bu olurdu.

Hayır, bende nasıl bir terslik olursa olsun, *ardeur* beslenmesi kesinlikle daha zararsızdı. Çabucak beslenip suçla mücadeleye geri dönebilirdim. Yanımda yatan uzun boylu, yakışıklı adama baktım ve aklımdan geçenleri söyledim. "İlk seferimiz hızlı olması gerektiği için üzgünüm. Sen kesinlikle işi ağırdan almaya değersin, Wicked."

Gülümsedi ve yüzü yumuşadı. "Bu şimdiye dek bana söylediğin en nazik söz."

Ben de gülümsedim. "Bu kadar uzun süre beslenmedikten sonra *ardeur*'u serbest bıraktığımda oldukça sert gelebilir."

"Dikkatli olurum," dedi.

"Onu demek istemedim." Başımı iki yana sallayarak Trixie's logolu tişörtümü çıkardım. Sıcak gecede üzerimde sadece sutyenimle oturuyordum.

Wicked bana yandan bir bakış attı.

"Giysilerimizi parçalarsak sonrasında giyecek bir şeyimiz kalmayabilir demek istedim."

Omuz silkerek kravatını çözmeye başladı. "Daha şefkatli bir yaklaşımı tercih ederdim ama patron sensin."

İç çektim. "Keşke bu doğru olsaydı."

"Bana soyun diyorsun ve bunu yapıyorum. İnan bana, bu seni patron yapar." Kravatını ve ardından pardösüsünü çıkardı.

"Sen yavaş soyunmak istiyordun, değil mi?" diye sordum kemerimi çözerken tereddüt ederek.

"Öyle." Gömleğinin kalıntılarını çıkardı ve belden yukarısını çıplak halde görmek başımı çevirmeme neden oldu. Pek iyi tanımadığım birini ilk kez çıplak görmek beni her zaman huzursuz ederdi.

Soyunurken huzursuz olursam normalde durur, giyinir ve eve dönerdim. St. Louis'de Jason'a kendimi kaybettiğimi söylemiştim. Buradaysa, evden bu kadar uzaktayken, şimdi beni kendimden uzaklaştıran şey hayatımdaki erkekler değil içimdeki güçtü. Ve ondan kaçamazdım. O eski deyiş gibiydi: Gittiğin her yere kendini de beraberinde götürürsün. Kendimi geride bırakamayacağım için kaçamazdım.

Arkamdan gelen eller kaburgalarımın üzerinde kaydı ve sutyenimin üzerinde tereddüt etti. Omuzlarımdan aşağı indirmek için askılara uzandım ama oraya önce Wicked'ın elleri ulaştı ve askıları yavaşça indirirken çıplak omuzlarıma öpücükler kondurdu. Elleri sutyenimin arkasına kayarak açtı. Sutyenim kollarımdan aşağı kaydı ve göğüslerim dışarı döküldü.

Wicked'ın iri elleri onları avuçladı, sıktı, yoğurdu. Sadece bu hareketiyle bile ıslandığımı hissettim. O deneyimli eller dudaklarımdan hafif bir inilti kopardı. Ellerim pantolonumun beline kaydı ama yine önce onun elleri uzandı ve pantolonumun fermuarını açtı. Bir eli açıklıktan girerek bacaklarımın arasındaki tüylere ve daha aşağılara kaydı.

Güldüm. "Elin çok büyük ve pantolonum çok dar."

"Bunu halledebiliriz," dedi kulağıma kaba bir sesle fısıldayarak. Sert bir çekişle pantolonumu kalçalarımın altına indirerek beni bacaklarımın tepesine kadar soydu. Külotum pantolonla birlikte kaydığından şimdi çıplak kalmıştım.

Eli çıplak popomu kavradı, okşadı, yoğurdu. Nefeslerim ve nabzım hızlandı. "Wicked," diye inledim.

"İşte adımı böyle söylediğini duymak istiyorum." Ben yere çömelirken elleri önüme kaydı. Parmakları bacakları-

mın arasına süzüldü ve en mahrem yerimi okşayıp gıdıklayarak bana çığlık attırdı. Diğer eli kotumu iyice aşağı çekti ve o bilgili parmaklar kalçalarımı iki yana açarak daha derinlere gömüldü.

Bacaklarımın arasında daha derinlere ulaşmaya çalışıyordu ama açı pek uygun değildi. Eli fazla büyüktü. Boğazından kısık, öfkeli bir ses çıkardı ve ellerini kotumun iki yanına koyarak dizlerime kadar çekti. Sonra beni çekerek kendine bastırdı. Ne kadar iri, ne kadar sert, ne kadar hazır olduğunu hissettim ama diğer eli yine bacaklarımın arasına geri döndü. Parmağını içime itti ve yine bir çığlık attım. Parmaklarını deliğime sokup çıkararak ıslaklığımı o mahrem, küçük, tatlı noktaya taşıdı. Diğer kolu belimin etrafında gerilmişti ve beni sertliğine doğru bastırıyordu. Ona giderek daha sert sürtünüyordum. Parmakları bacaklarımın arasıyla oynuyor, okşuyor, ovalıyordu ve beni zevkin doruklarına taşıyordu.

"Yaklaştım," diye fısıldadım nefes nefese.

Parmaklarının ritmini değiştirerek hızlandı ve tekrar tekrar deliğime sokup çıkardı. Sonunda nefes nefese haykırdım: "Wicked!" Parmakları beni doruğa taşıyarak boğazımdan bir çığlık daha kopardı ve bütün vücudum sarsıla sarsıla kasıldı. Hareketleri o kadar ustacaydı ki büyük orgazmın arasında küçük küçük orgazmlar hissettim.

Yıldızların altında zevk çığlıkları atıyordum. Ancak ben kollarına yığıldıktan sonra elinin hareketi durdu ve ancak o zaman beni biraz kendinden uzaklaştırdı ve o anda başının deliğimi zorlamaya başladığını hissettim. Bacaklarım henüz hareket edemediğinden bir koluyla ağırlığımı kavrarken diğer eliyle istediği açıyı ayarladı. Yine, "Wicked," diye

fısıldadım. Beni yere serdiği pardösünün üzerine yatırarak benden uzaklaştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi, "kesinlikle." Orada yatarak vücudumun biraz daha kendine gelmesini beklerken onu izliyordum. Giysilerini karıştırıp durdu ve sonunda bir prezervatif buldu. Ben hap kullanıyordum ama sürekli sevgilim olmayan erkekler mutlaka prezervatif kullanmak zorundaydı. Bir kaza olursa, sevdiğim biriyle olmalıydı. Benim bu kuralı unutmuş olmam ve onun hatırlaması, bu gece kendimi ne kadar kaybettiğimi gösteriyordu.

Wicked tekrar bana yaklaşırken prezervatifi takmıştı bile. Kolunu belime dolayarak karnımı yerden kaldırdı ve sadece ellerimle dizlerimin üzerinde kaldım. Yine mükemmel açıyı aramaya başladığında, başının deliğime değmesi yine inlememe neden oldu. Yine adını söyledim. Sonunda açıklığı buldu ve içeri girmeye başladı. Artık daha fazla sesim çıkmıyordu.

Beni pardösünün üzerine doğru eğerek yanağımı yere dayadı. Vücudumun geri kalanı havada, kendisi de arkamdaydı. Köküne kadar içime girdi ve vücutlarımız birleşti. O şekilde durarak bir an tereddüt ettikten sonra belli bir ritimle girip çıkmaya başladı. Uzun, yavaş, tatlı bir hareketle köküne kadar içime giriyor, sonra tekrar çıkıyordu.

"Canımı yakmazsın, merak etme," dedim zorlukla.

"Rahim ağzına çarpıyorum. Dikkatli olmazsam canını yakarım."

"Hoşuma gitti."

"Ne?"

"Beni iyi hazırladın, Wicked, harika hissediyorum."

"*Ardeur*'u dışarı çıkarırsan hızlanırım." O dikkatli ritmi sürdürüyordu ama kendini tutarken vücudunda oluşan gerilimi hissediyordum.

"Daha sert," dedim.

"*Ardeur,*" dedi titreyen bir sesle. Fazla dikkatli davranıyordu ve ben dikkatli davranmasını istemiyordum.

Onun istediği şeyi, ihtiyacım olan şeyi yaptım. İçimdeki *ardeur* olan kısma uzandım ve bir kalkanı indirmekten çok, sadece onunla savaşmayı bıraktım. *Ardeur* ikimize de çığlık attıran bir sıcaklıkla içimize yayıldı.

"Düz beni, Wicked, sadece becer beni."

Dikkati bir kenara attı ve bütün genişliğini, bütün uzunluğunu kullanarak olanca hızıyla ve gücüyle vurmaya başladı. Çığlıklar atıyor, orgazmdan orgazma uçuyordum. Bir ara durdu ama hala işi bitmemişti. Daha sığ, daha farklı, daha yavaş hareketlerle tekrar başladı ve yine içimde büyüyen o tatlı ağırlığı hissettim. Adını tekrar tekrar söylüyordum ve sanki hareketlerine ritim tutuyordum: "Wicked, Wicked, Wicked, Wicked. Tanrım!" Ağzımdan orgazm çığlıkları yayılırken altımdaki pardösünün katlarını sımsıkı tutuyordum. Ona ulaşabilsem, zevkten dişlerimi etine geçirirdim ama şimdi tutkumu akıtmak için farklı yollar bulmak zorunda kalmıştım.

Onun da vücudu o ritmi kaybetmişti ve arkamda boğuk seslerle haykırıyordu. Şimdi beni elinden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde beceriyordu. Bunu çoktan yaptığını sanıyordum ama o aşamada bile dikkatli olduğunu kanıtlamıştı. Vücudunun içime çarpışını hissediyordum. *Ardeur* olmasa daha farklı olabilirdi ama *ardeur* her şeyi alıp götürmüş, geride sadece şehvet ve zevk kalmıştı. Beni bir

kez daha zirveye taşıdı ve ancak ondan sonra kontrolünü kaybetti. Ancak o zaman vücudu son bir kez iyice içime girdi ve birlikte çığlık attık. Vücudunun içimde titrediğini hissederken ancak o zaman beslendim.

Vücudunun içime derinlemesine itişiyle beslendim. İçime boşalışından beslendim. Dizlerinin üzerinde tepemde yükselirken vücudunun gücünden beslendim. Beni omuzlarımdan yakalayıp son kez kendine çeken ellerinden beslendim. Yine bir çığlık attım ve Wicked sırtıma yığıldı. Kollarına dayanarak kendini tuttu. Boyu yeterince uzun olduğundan, vücudu benimkinin üzerinde köprü kurabilmişti ve çıplak göğsündeki ıslaklık çıplak sırtıma değerken erkekliği hala köküne kadar içimdeydi. Birlikte ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde birbirimize yapışmış halde yere yığıldık. Nefeslerimiz kulaklarımızda yankılanıyordu ve kalp atışlarını sırtımda hissediyordum. Şimdi kalbi benim için atıyordu.

Gülerek ve titreyerek içimden çıktı. Hafif bir sesle son bir çığlık atarak yana devrildim. O da bana sarıldı. Nefes almayı hatırlayarak öylece yattık ve ancak ondan sonra geceye bakıp yıldızların ışığında duran Truth'u gördüm.

58

Truth orada durmuş, ciddi gözlerle ve ağabeyininkiyle zıtlık oluşturan koyu renk saçlarıyla bize bakıyordu. Gri gözleri ve yüzü ağabeyininkine çok benziyordu ama kısmi sakalı güzel çene çizgisini gizliyordu ve Wicked'dan biraz daha görünmez kılıyordu.

Alçakgönüllü Truth'umuzun başını çevirmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Yıldızların ışığında bembeyaz görünen yüzüyle bize bakmaya devam ediyordu. Bize bakarken Truth'un yüzünde daha önce görmediğim bir şey vardı: Açlık. Bize açlıktan ölmekte veya boğulmakta olan bir adam gibi bakıyordu.

Wicked, elini vücudumun önüne kaydırarak bacaklarımı çözüp önümü kardeşinin gözlerinin önüne serdi.

Ona kardeşiyle dalga geçmeyi kesmesini söyleyecektim ama düşüncelerimi söze dökemedim çünkü Truth bize

yaklaşmaya başlamıştı. Deri ceketini ve ardından da siyah tişörtünü çıkarıp yere attı. Bedenlerinin üst kısmı neredeyse aynıydı. Geniş ve güçlü. Tek fark, zamanla parlaklaşmış uzun ve kavisli bir yara iziydi. Yine bir şey söylemeye çalıştığımda elleri kemerine gitti. Ancak kılıfıyla birlikte silahını yere attığı ve dönüp bakmaya bile gerek duymadığı zaman bir terslik olduğunu anladım. Truth ve Wicked silahlarına daima dikkat ederlerdi. Daima.

Bir şey söyleyecektim ama elleri kemerindeydi ve pantolonunu çıkarıyordu. Neredeyse aynı olan tek yerlerinin bedenlerinin üst kısmı olmadığını da o zaman anladım.

"Truth," dedim ve aniden hissettim. *Ardeur* gitmemişti. Beslendiğimde her zaman uykuya geri dönerdi. Eğer odadaki diğerlerine yayılmamışsa. Ama öyle yayılması için birine dokunmam gerekirdi. Oysa Truth çok uzaktaydı. Ben bunu düşünüp kafamda tartarken, ağırlığını bir bacağının üzerinde dengeleyerek bir çizmesini, sonra diğerini çıkardı ve önümüzde dikilerek pantolonunu ayak bileklerine kadar indirip içinden çıktı.

Ağabeyinin vücuduna sarılmış halde hala yerde yatarken ona baktım. Bu konuda ne hissettiğime karar vermek için çok az zamanım vardı ve bir an sonra yanımıza çömelerek bana uzandığını gördüm.

"Truth," dedim zorlukla ama beni Wicked'dan alarak yere yatırdı. Yattığım yerde ona bakakalmıştım. Üzerime devrilerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni boğazımdan içeri girecekmiş gibi öptü. Ben de onu öptüm. Kollarımı sırtına dolayarak, ellerimi omurgasından aşağı, belin sona erdiği çukura kaydırarak öptüm. Ama daha aşağı uzanamıyordum çünkü çok uzun boyluydu.

Beni uzun uzun ve iştahla öptü. Sonunda dudaklarından kısık iniltiler yayıldı ve benimle sevişirken aynı anda öpemeyecek kadar uzun olduğu için yukarı kaydı. Ellerinin gücüyle bacaklarımı yanlara açtı. O sert ve kalın uzunluğu sadece bir an görebildim. Sonra Wicked'ın prezervatif tutan eli uzandı.

Truth boğazından kısık bir ses çıkardı ama prezervatifi alıp taktı. İşini bitirdiğinde neredeyse hırıldar gibi bir ses çıkarıyordu. Güvenli şekilde kına sokulmuş kılıcını içime sonuna kadar soktu. Yavaş yavaş içime girişini izledim. Sadece içime kayışını izlemek bile başımı arkaya atıp çığlık atmama neden oldu. Truth içime köklerken gökyüzünde dans eden bir milyon yıldızı görüyordum.

Dizleri ve elleriyle kendini destekleyerek üzerimde durdu. O kadar ki bana değen tek yeri, içime girip çıkan uzun ve kalın organıydı.

Yıldızlara adını haykırdım ve daha hızlı, daha sert pompalamaya başladı. Nefesi giderek hırıltılı bir hal alırken ritmini kaybediyordu. Bakışlarını bana değil geceye dikmiş halde üzerimde gidip gelişini izliyordum. Ona bana bakmasını söyleyecektim ama orgazm beni hazırlıksız yakaladı ve çığlık çığlığa bağırmaya, yakaladığım her yerini tutmaya, onun vücudunda kendi zevkimi izlemeye başladım. Kollarını belime doladı ve son bir sert darbeyle içime girerken vücudumu yerden kaldırıp içime sonuna kadar zorladı. Sonunda o da içime boşalarak *ardeur*'u besledi.

Sadece seksle ve onun teriyle değil, içindeki korkuyla da beslenmiştim. Asırlar önce Belle Morte ona bir kez tattırdığından beri *ardeur*'dan korkuyordu. Çok korkuyordu. Ama bir kez daha yakalanmıştı işte. Dizlerinin üzerinde

öne devrildi ve elleri vücudumu sardı. Başı göğüslerime dayanmıştı. Saçlarına dokundum. Wicked'ınkinden daha yumuşaktı.

Soluklanmaya çalışırken ve nabzım tekrar düzelirken saçlarını okşadım. Temiz çöl havası boğazımda serin şampanya gibiydi.

Vücudu titremeye başladı ve ağladığını anladım. Saçlarını okşadım. "Truth, Truth, sen iyi misin?"

Yüzünü kaldırıp bana baktığında, yıldızların ışığında yanaklarında parlayan yaşları gördüm. "Hayır demek istedim ama yapamadım. Ay ışığında seni çırılçıplak görünce dayanamadım."

"Ah, Truth, çok üzgünüm," dedim ve ciddiydim. Kişinin seçeneğinin olmamasının ne demek olduğunu biliyordum.

Wicked yanımıza gelerek kolunu kardeşinin omuzlarına attı. "Sorun yok, Belle değil o."

Truth geri çekilerek ikimizden de uzaklaştı. "*Ardeur* sonunda hepsini canavara dönüştürüyor."

Doğrulup oturdum ve dikkatle, çok nazikçe ona yaklaştım. Gerçekten korktuğu belliydi. Ellerimle gözyaşlarını sildim. Bana karşı koymadı ama gözleri iri iri açılmış, beyazları iyice ortaya çıkmıştı. "Canavara dönüşmemem için bana yardım et, Truth."

Bana çatık kaşlarla baktı. Bana düzülecek veya korkulacak bir şey gibi değil, gerçekten beni görüyormuş gibi bakıyordu şimdi.

"Bununla ne demek istedin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Bana bir canavara dönüşüp dönüşmediğimi söylemeni kastediyorum. Güç beni başka bir şeye dönüştürmeye başlarsa bana söyle."

"Bunu sana Jean-Claude söyler zaten."

"Bir defasında bana eğer Belle Morte kadar kalpsiz olursa onu öldürmemi söylemişti. Onun bir canavara dönüşmesine izin vermeyeceğime güvendiğini."

"Kontrolünü kaybedersen seni öldürmemi mi söylüyorsun yani?" diye sordu yavaşça.

Bunu düşündüm. "Henüz değil fakat Karanlık beni alırsa ve geride benden bir şey kalmazsa, o zaman evet."

"Ne istediğini bilmiyorsun," dedi Wicked.

"Herkesin beni çok fazla sevdiğini biliyorum ama benden geriye kalan tek şey *ardeur* olursa, o zaman zaten gitmiş olurum."

Kardeşler birbirine baktı ve bana döndüler. "Senin gittiğini nereden bileceğiz?" diye sordu Truth.

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum."

Truth bir parmağıyla yanağıma dokundu ve tek bir gözyaşı damlasıyla geri çekti. "Sen ciddisin."

Başımla onayladım ve kollarımı dizlerime sararak kendime çektim. "Sorunun erkekler olduğunu sanıyordum. Jean-Claude'la ve diğerleriyle birlikte yaşamanın kontrolümü kaybetmeme neden olduğunu sanıyordum ama onlar burada değiller. Sorun benim. Sorun benim, Truth, görmüyor musun? Bana neler olduğunu ve nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum." Başımı dizlerime dayadım ve ağladım. Giyinmem gerektiğini, bir iblisin beklediğini biliyordum. Edward'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Ve o anda düşünebildiğim tek şey artık kendime güvenmediğimdi.

Truth bana sarıldı ve Wicked de arkadan bize sarıldı. Ağlarken beni aralarına almışlardı. Edward'a veya sevdiğim erkeklere söyleyebileceğimden emin olmadığım bir şeyi

onlara itiraf ederken hala o durumdaydık. Aşırı güçlenir, aşırı kötü olursan seni öldürmesi gerektiğini seni seven birine nasıl söyleyebilirsin ki? Jean-Claude bir kez benden bunu istemişti ve bunun için ona küfretmiştim. Şimdi iki kardeşin bana sarılmasına izin verirken onlara en karanlık korkumu açıklıyordum.

Truth dudaklarını saçlarıma gömerek fısıldadı: "*Ardeur* seni alırsa ve Belle Morte kadar kötü olursan söz veriyorum..."

"Söz veriyoruz," dedi Wicked.

"Söz veriyoruz," dedi Truth, "o kadar kötü olmana izin vermeyeceğiz."

"Beni öldüreceksiniz," dedim kısık sesle.

Bir süre sessiz kaldılar ve sonra bana daha sıkı sarılarak aynı anda tekrarladılar: "Seni öldüreceğiz."

Alabileceğim en iyi cevap buydu. Eğer *ardeur* ya da Karanlık beni ele geçirirse Wicked ve Truth, Batı'nın kötü kaltaklarının benden istediklerini yapmadan önce beni öldüreceklerdi. Metafiziksel açıdan bana bağlı olan birinin daha ölebilecek olması önemli değildi çünkü Marmee Noir bana sahip olursa veya *ardeur* için boş bir bedene dönüşürsem, içimdeki şey zamanla zaten onlara da yayılacaktı. Gerçekten kötü, gerçekten acımasız olursak hepimizin ne yapabileceği düşüncesi fazlasıyla korkutucuydu. Ülkedeki vampirlerin ve hayvanadamların çoğuna hükmedebilir, sonrasında da Avrupa'ya gidebilirdik. Marmee Noir beni ve benimle Jean-Claude'a ait olan her şeyi ele geçirirse, şimdi bana sarılmış olan iki vampir erken bir aşamada bunu durdurmadığı takdirde, hiçbir şey bizi durduramazdı.

O yıldızlı gecede, gerektiğinde beni öldürecek kadar iyi, acımasız ve onurlu olduğunu düşündüğüm iki kişinin kol-

larında oturdum. Bir zamanlar gerekirse bunu Edward'ın yapabileceğini düşünmüştüm ama artık onun bile tereddüt edeceğini biliyordum. Beni çok seviyordu. Ama Truth ve Wicked henüz beni sevmiyorlardı ve dikkatli davranırsak asla da sevmeyeceklerdi. Sözlerini tutmalarına ihtiyacım vardı. Eğer tamamen başarısız olursam bir emniyet sistemim olduğunu bilmem gerekiyordu. Kılıçlardan ve mermilerden, bu gezegenin gördüğü en iyi savaşçıların ikisinden oluşan bir sistem. O kadar da kötü sayılmazdı.

59

Çabucak giyindik. *Ardeur* gittikten ve üzüntümüz geçtikten sonra çöl havası tuhaf bir şekilde serin gelmeye başlamıştı. Truth bana deri ceketini verdi. İtiraz ettiğimde üsteledi: "Ben bir insan gibi soğuğu hissetmem." Hah, bunu ben de biliyordum ama duygusal itiraflar beni biraz sarsmıştı. Ceketi bana uzattığında kollarını gördüm. Kollarının alt kısmında tırnak izleri vardı ve bazıları kanıyordu. Sağ elinin tersini bile kanatmıştım.

"Tanrım, Truth, özür dilerim."

Sıyrıklara daha yeni fark etmiş gibi baktı. "Sorun değil."

"Tırnaklarla ilgili nasıl hissettiğini sormadığım için yine de üzgünüm."

Hafifçe gülümsedi. "Pazarlık edecek zamanımız olmadı."

"Sanırım öyle."

"Bunu sana ve Jean-Claude'a hizmetimin bir işareti sayıyorum," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Hizmet deme, kulağa çok..."

"Söylediklerinden daha fazlasını çıkarma, Anita," dedi Wicked. "Bununla bir şey kastetmedi."

Benim için fazla kafa karıştırıcı olduğundan sohbeti kestim. Truth'un ceketi o kadar büyüktü ki ellerim ceketin kollarında kayboluyordu ve altı bacaklarımın ortasına kadar iniyordu. Babasının giysileriyle oyun oynayan beş yaşında bir çocuğa benziyordum ama en azından üşümüyordum. Moda polisi bana daha sonra ceza kesebilirdi.

Truth'un cep telefonundan Edward'ı aradım. Benimki muhtemelen Phoebe Billings'in bahçesinde kalmıştı. Edward'ın onu bulmuş olmasını umuyordum. Nerede olduğunu öğrenmek ve çok gecikmediysem iblisleri avlamasına yardım etmek istiyordum.

"Anita," dedi yarı rahatlamış yarı korkmuş bir sesle. Bu sesi Edward'dan pek sık duyamazdınız.

"Sen iyi misin?"

"Bunu asıl ben sana sormalıyım," dedi ve duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini kıstı. "Seni son gördüğümde vampirin biri seni götürüyordu ve ben de bunu yapmasına izin veriyordum. Aradan bir buçuk saat geçtikten sonra hala ortada yoktun. *Ardeur* beslenmesi için işini çabucak görebileceğini sanıyordum."

İki vampire bakmamaya çalıştım. "İnan bana, Edward, hızlıydı. Kaçırdım mı? Bering'in evinde bir iblis var mıydı?"

"Bir şey kaçırmadın. Bir evde olası bir iblis varlığına karşı emir çıkarttırmayı hiç denedin mi?"

Tam evet diyecekken durup düşündüm. "Şey, hayır."

"Eh, iblislerin sadece kötü ruhlar olduğunu düşünen bir hakime çattık. İblislerin polislerimizi öldürmesinin mümkün olmadığını iddia ediyor."

"Normalde haklı olurdu aslında ama fark etmez. İnfaz emrinin bizi Bering'in evine sokması gerek," dedim.

"Shaw öyle düşünmüyor ve şerif o."

"Tahmin edeyim. Bering zengin, sağlam bağlantıları var ya da her neyse."

"Max başa geldiğinden beri ailesi buralarda çok önem kazanmış. Çocuğu olmadığı sürece ailenin son üyesi ki eve girebilirsek bu pek mümkün görünmüyor."

"Emri gösterebilirsin. Federal bir emir ve yerel kanunlardan üstün."

"Sana geri dönmen için zaman kazandırmaya çalışıyorum," dedi Edward.

"Lanet olsun, Edward, ben burada metafiziksel bunalım geçiriyorum diye soruşturmayı geciktirmene gerek yoktu."

"Bir de şu açıdan bakalım: Bir iblisin karşısında destek olarak isteyebileceğin senden ve benden başka kimse var mı?"

Bunu düşündüm. "Teğmen Grimes ve adamları gayet iyi," dedim.

"Onlar en iyiler arasında ama onların meleklere dua edip de her şeyi ışıldattıklarını görmedim."

Oh! "Pekala, bana nerede olduğunu söyle de Wicked beni yakın bir yere bıraksın."

SWAT merkezine dönmüştü. "Bering'in eviyle ilgili brifing yaptık. Şimdi emri ya da elimizdekini uygulamamı bekliyoruz."

"Silahlarım orada. Bazı şeyleri değiştirebilir misin? Hazırlanırken bir iblisle karşılaşacağımızı düşünmemiştim."

"Çantanı senin için tekrar hazırladım bile ve telefonunu da bahçede silahlarının yanında buldum. Senin için hazırladığım şeyleri listeleyebilirim."

"Sorun değil. Benim için hazırladıklarına güveniyorum. Ama açıkçası, çoğu zaman bir iblis normal silahlar için yeterince somut değildir. Bazıları saldırabilmek için sadece saldırı anında maddeleşirler ve dolayısıyla ateş ettiğimizde birbirimizi vurabiliriz."

"Gördün mü, onların uzmanlarının hiçbiri bunu bilmiyordu. Mermilerimizi kutsasın diye buraya getirdikleri rahip de öyle."

"Rahip ne yapıyor dedin?" diye sordum.

"Doğru duydun."

"Hım, bunu hiç denememiştim."

"Ben de öyle," dedi.

"Sence mermiler parlar mı?"

"Öğreneceğiz," dedi.

İçimi çektim.

"Evet, öğreneceğiz."

"Sesin pek iyi gelmiyor," dedi.

Ağzımı açtım, kapadım, sonra aklıma gelen tek şeyi söyledim.

"Kendi metafiziksel güçlerimin kurbanı olmaktan bıktım, Edward."

"Şimdi iyi misin?"

"*Ardeur*'u besledim. En azından on iki saat, belki yirmi dört saat iyi olurum."

"Neden iki kat?" diye sordu.

"İyi bir yemek yedim diyelim, tamam mı?"

"Tamam," dedi. "En çabuk şekilde buraya gel."

"Ne yani, oraya gelip federal kartı oynayayım, herkesi kızdırayım, böylece sen mantıklı adam ol, ben de kaltak, öyle mi?"

"Yapabilseydim ağır eli ben oynardım ama ben fazla mantıklı davrandım. Değişimi açıklayamam."

"Yani ben kaltağım."

"Bunu yaptığında Shaw'un yüzünün alacağı şekli düşünsene."

Sevimsiz bir şekilde gülümsedim. "Eh, bir de o var. Pekala, kötü polis ben olurum ama bir daha sefere sıra sende."

"Sen bunu yaparak ününe zarar vermezsin."

"Ama sen verebilirsin," dedim.

"Ted çok iyi biri," dedi.

"Biliyor musun, Ted'den başka biriymiş gibi söz ettiğin her seferinde tüylerim ürperiyor."

Güldü. Edward'ın harika gülüşüyle. "Sadece en çabuk şekilde buraya gel. Rozetin var mı?"

Ellerim kemerime gitti ve kemerin, rozetin ve boş tabanca kılıfının hala orada olduğunu gördüm. "Şaşırdım ama evet."

"O halde onu göster ve gelip herkese Shaw ve hakimi neden beklememiz gerekmediğini açıkla."

"Bu seni ve diğer ajanları zayıf göstermeyecek mi?"

"Zaten ödlek olduğumuzu düşünüyorlar; neden onları hayal kırıklığına uğratalım?"

Omuz silktim ama sonra bunu göremeyeceğini hatırladım. "Pekala! Lütfen Bernardo ve Olaf'ı planımızla ilgili uyar da onlar beni suçlamasın bari."

"Sen sadece buraya gel. Ben onlara söylerim." Telefonun diğer ucundaki gürültüyü duydum ve Edward'ın sesi

uzaklaştı. "Selam, Dedektif Morgan, evet, Ajan Blake'le konuşuyorum." Hareketler. Gürültüler. "Nazikçe istersen belki veririm."

Anlaşılan nazikçe istemişti. "Sen hangi cehennemdesin, Blake?"

"Bir ipucunu inceliyorum," dedim.

"Ne tür bir ipucu?"

"Vampirler."

"Ne tür bir vampirmiş bu?"

"Hiçbir yere çıkmayan biri."

"Yani bir buçuk saatimizi boşa harcadın," dedi düşmanca bir tavırla.

"Çoğu ipucu bir yere ulaşmayabilir, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca her yere koşturmaya çalışan ben değilim."

"Hemen buraya gel."

"Sen benim amirim değilsin, Morgan. Telefonu Ted'e ver."

"Amirin o mu?"

"Vegas'ta amire en yakın şeyim o, evet."

Yine gürültüler ve hareketler oldu. Sonunda Edward'ın sesini tekrar duydum. "Bunun için üzgünüm, Blake," dedi neşeli Ted sesiyle. Kovboy çizmelerinin topuklarını takırdatarak yürüdüğünü duydum ve sonra normal bir sesle konuştu. "Morgan hakime gitmek konusunda Shaw'la aynı fikirde değil. Bering'i kurtlara atmamız gerektiğini düşünüyor."

"Yani Shaw'a olan öfkesini bizden çıkarıyor."

"Bize bağırmak onu kovdurmaz."

"Herkesin şamar oğlanı olmaktan gerçekten sıkılmaya başladım, Edward."

"Evet." Yürümeyi bıraktı. "Buraya gel, Anita. Bu işi bitirmemiz gerek."

Telefonda kalakaldım. Aslında iblisle gün ışığında karşılaşmayı tercih ederdim ama bu konuda iki sorun vardı. Birincisi, bazı iblisler gündüzleri ortaya çıkmazdı, dolayısıyla onu öldürmek ya da geri göndermek istiyorsanız karanlıkta çalışmak zorundaydınız. İkincisi, vampirler oradaysa yine gün ışığını beklerdim ama biz bekleyerek güvenli oynamaya çalışırken başka birini öldürebilirlerdi. Bu kabul edilir bir şey değildi. Son zamanlarda işim felaketler arasında tercih yapmaktan ibaret olmuştu. Sanırım bu birçok polis işinde aynıydı.

Tekrar vampirlere döndüm. "Vegas'a dönmem ve bir ev için emir çıkarttırmam gerek."

"Emrin ihtiyacınız olan bütün evleri kapsadığını sanıyordum," dedi Wicked.

"Öyle fakat pislik bir şerif ve infaz emirlerinden hoşlanmayan bir hakimle çalışıyoruz. Aslında hakimlerin birçoğu hoşlanmıyor."

"Neden hoşlanmıyorlar? Önünüze çıkan her şeyi öldürmek için gayet mükemmel bir yasal bahane bu," dedi Wicked.

"Onaylamıyor gibisin."

"Onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez."

"Pekala, Truth, beni Vegas'a sen götür."

"Yapmayacağımı söylemedim ki," dedi Wicked.

"O halde mızıldanmayı kes. Yerellerden yeterince sıkıldım zaten."

Yüzü yumuşadı. "Afedersin, Anita. Fakat ben bir vampirim ve cellatlar ellerinde bir suç kanıtı olmadan ve mahkemeye gerek duymadan yarın beni öldürebilir."

"Hey, en azından siz bu ülkede görüldüğünüz yerde vurulamazsınız. Dünyanın çoğu yerinden daha iyi."

Wicked ve Truth önümde durarak bana aynı şeyi düşünüyorlarmış gibi baktılar. "Seni gitmen gereken yere götüreceğiz," dedi Truth.

"Bana dokunmaktan korkmuyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Ciddi yüzünü inceledim. "*Ardeur*'dan korkmuyor musun?"

"Evet."

"Senden korkmuyor, Anita," dedi Wicked. "Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyoruz. Belle böyle bir şeyi kimseden istemezdi. O canavar olmaktan hoşlanıyor."

Ürperdim.

"Onun dokunuşunu hissettim." Rüyamdaki ziyaretini düşündüm. Kaplanadam Victor'ın rüyamda bir şey yapmasını engellediğinden neredeyse emindim ama buna karşılık *ardeur*'a bir şey yapmıştı. *Ardeur*'un uzaktan Truth'a yayılmasını sağlayan o muydu? Bunu bilmiyordum ve kendisine sorsam yalan söylerdi.

"Her kim yapacaksa, artık beni Edward'ın yanına götürün."

"Yükseklikten korkuyor," dedi Wicked.

"Ne kadar korkuyor?" diye sordu Truth.

"Oldukça," dedi Wicked.

Truth düşünceli gözlerle bana baktı. "Seni asla düşürmeyiz."

Bu düşünceyi kafamdan attım. "Bu mantıkla ilgili değil, bir fobi. Sadece cesaretimi kaybetmeden önce beni kimin götüreceğine karar verin."

Güldüler ve bir an stereo duyar gibi oldum. "Bir sürü şeyi kaybedebilirsin," dedi Wicked, "ama cesaretini asla kaybetmezsin sen."

"Böyle düşünmek hoş. Şimdi, dönüş yolculuğumuzda pilot kim?"

"Neden sadece birimize emretmiyorsun?" diye sordu Truth.

"Çünkü kendim uçamıyorum ve beni buraya kadar taşıyıp *ardeur*'u besledikten sonra Wicked'ın yorgun olup olmadığını bilmiyorum. Dolayısıyla kimin uygun olduğuna sizin karar vermenizi istiyorum."

Wicked gülümsedi. "Bize emretmek yerine güvenmeyi seçtiğin için onur duydum."

Omuz silktim. "Rica ederim. Şimdi, hanginizseniz, artık şehre dönmem gerek."

"Onu ben götürürüm," dedi Truth.

"Benim toparlanmak için daha fazla zamanım oldu," dedi Wicked.

"Ben götürürüm," diye tekrarladı Truth. Kardeşler uzunca bir an birbirlerine baktılar. Havanın söze dökülmeyen şeylerle dolu olduğunu hissettiğiniz o anlaşılmaz anlardan biriydi. Bernardo'nun daha önce Edward ve benimle ilgili neden öyle dediğini anlamıştım. Haklıydı.

"Nasıl istersen," dedi Wicked sonunda.

"Ben yaparım," dedi Truth.

Bu birkaç kelimede yüzeyin altında olabilecek bir sürü farklı şey vardı ama insanların söze dökülmeyen şeyler duyduğunuzu bilmelerine asla izin vermemeniz gerekir. Bu onları gerginleştirir. Ben kız sezgilerine girmeden de insanları yeterince korkutuyorum zaten.

Truth bana baktı. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve sesimin titremesini engellemeye çalışarak başımla onayladım.

Truth bana yaklaştı ve bir an tereddüt etti. "Seni taşımam gerek," dedi.

Yine başımla onayladım. "Biliyorum." Sesim biraz mutsuz çıkıyordu. Lanet olsun, bunu yapabilirdim. Sadece yükseklik ve uçmak... ve... Ah, her ne haltsa, bunu yapmak istemiyordum ama arabayla gidemeyecek kadar uzaktaydık. Zaten arabamız da yoktu. Bu en hızlı yoldu ve Edward benim için herkesi yeterince oyalamıştı.

Truth birlikte yürüyecekmişiz gibi beni kollarına aldı. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı. "Bu senin için en güvenli yol," dedi.

"Sadece, Wicked beni farklı şekilde taşımıştı."

"İçindeki açlıkla karşı koymaya başlayacağından korkuyordum," dedi Wicked. "Seni vücuduma bastırırsam, uçarken kendini kaybettiğin takdirde kontrolü daha rahat sağlayabilirdim."

Truth beni kucağından indirmeden ona döndü. "*Açlık* dedin, *ardeur* değil."

"Hissettiği ilk açlık et ve kan içindi. Kendisini uzak bir yere götürmemi istediğinde insanlara dönmek üzereydi."

Truth ifadesiz ve ciddi bir yüzle bana baktı. Düşüncelerini kimsenin bilmesini istemediği zamanlarda bu ifadeyi takınıyordu.

"Ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Seni arkadaşlarına götüreceğim ama diğer açlıklar *ardeur*'un önüne geçerse katı yiyecekler yemeye daha da dikkat etmen gerekir ve..." Duraksadı.

"Söylemeye çalıştığı şey şu ki insan arkadaşlarına kesinlikle saldırma, *ardeur*'unu daha düzenli besle ve daha fazla gerçek yiyecek ye."

"Bu gece yatağa girmeden önce bir şeyler yemem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sanırım geceyarısı bir şeyler atıştırmak fena bir fikir sayılmaz," dedi Wicked.

"Aynı fikirdeyim," dedi Truth.

"Lanet olsun," dedim, "St. Louis'den getirdiğiniz kişilerden bazılarıyla yapmayı gerçekten istemiyorum."

"İstekli erkeklerle biraz seks yapmak sanırım daha az kötü sayılır, Anita."

Başımla onayladım. Bir bakalım: Daha fazla erkekle seks yapmak ya da Edward, Olaf ve Bernardo'nun gırtlaklarını parçalamak. Bir düşüneyim... "Daha az kötü olduğunu biliyorum. Yine de bundan memnun olmam gerekmiyor."

"Eğer mutlu olsaydın sen olmazdın," dedi Truth.

"Ama biraz daha mutlu olsaydın," dedi Wicked, "*ardeur*'u daha iyi kontrol ederdin. Vampir güçlerini daha iyi kullanabilmek için onları kucaklamalısın."

"Biliyor musunuz, sohbet etmekten başka bir şey yapmayacaksak beni hemen indirebilirsiniz."

"Sanırım hanımefendi konuşmaktan sıkıldı," dedi Wicked.

"O halde şimdi hareket zamanı," dedi Truth ve gökyüzüne doğru hızla yükseldiğimizi hissettim. Kumlar ve minik çakıllar hareketin etkisiyle havalandı ve yerde bir toz bulutu bıraktık.

Zeminin vampirlerin çizmelerinin altında giderek uzaklaştığını gördüm. Bir mide bulantısı doğruca boğazıma

yükseldi. Gözlerimi sımsıkı kapayarak vampirin göğsüne yaslandım. Mide bulantım bu kez daha azdı ama kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Boynunu tutan kolumu çok fazla sıkmamaya çalıştım ama tişörtünü sımsıkı tutuyordum. Sanki bir terslik olursa incecik kumaş beni tutabilirmiş gibi. Ama bazen gerçekten korktuğunuzda, elinizdeki tek şey illüzyondur. *Sıkı tutun, bebek, sıkı tutun.*

60

Vegas'a ulaşmadan önce gözlerimi gerçekten açabildim. Sadece bakışlarımı Truth'un omzuna veya gökyüzüne dikmem gerekiyordu. Hatta gece karanlığında yıldızlarla sarılmış halde havada olmanın güzel olduğunu bile itiraf edebilirdim. Keyfimi kaçıran şey yerin çok uzakta olmasıydı.

Truth sadece bir kez iyi olup olmadığımı sordu. İyi olduğumu söyleyince bir daha sormadı. İçimdeki korkuyu hissettiğini biliyordum. Kalp atışlarımı ve nabzımı ondan gizleyebilmem mümkün değildi. Ama yere inmeden önce ikisi de sakinleşmişti. Hala korkuyordum ama sanırım tam anlamıyla panik atak geçirmeden veya bayılmadan o korku seviyesini sürdürebilmem mümkün değildi.

Yıldızlar silinmeye başladı ve saatin kesinlikle uygun olmadığını bilmeme rağmen önce güneş ışığını gördüğümü

sandım, derken bunun Vegas'ın ışıkları olduğunu anladım. Sahte bir şafak gibi gökyüzüne yükseliyor, yıldızlardan gelen ışığı boğuyor, karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu. Şehir gecenin karanlığında sürekli bir şafak gibi duruyor, yıldızları ve karanlığı uzak tutuyordu.

Truth binalara çarpmamak için daha da yükseldi. Çatıların bazıları o kadar yakındı ki eğilsem onlara dokunabilirdim. Yükseklikten korksam da bunu yapmayı hala sapıkça bir arzuyla istiyordum. Truth'a daha sıkı sarıldım ve sanırım bunu daha fazla korktuğum şeklinde algıladı.

"Az kaldı," dedi gergin bir sesle.

Ona baktım ve neredeyse iyi olup olmadığını soracaktım ama eğer iyi değilse ben ne yapabilirdim ki? Strip'in yüksek binalarını geride bırakarak normal evlerin ve mağazaların üzerinden uçtuk. Sonra arazi genişlemeye başladı ve gördüğüm ilk şey havaalanının yanıp sönen pist ışıkları oldu. Bir an için Truth'un onları kullanacağını sandım ama sonra havaalanının kenarındaki binalara yöneldi. O karanlıkta binayı havadan tanıyamadım. Hedefe yaklaşırken yuvarlanarak yere iniş beni biraz endişelendiriyordu çünkü çarpabileceğimiz beton duvarlar vardı. Zemin hızla yaklaştı ve kusmamak için gözlerimi kapadım. Sonra sorunun sadece görüntü değil, aşağı doğru hareketin ivmesi olduğunu anladım. Gözlerimi açtığımda yanımızda bir bina buldum ve Truth'un koşarak yere çarptığını hissettim. Darbeyle hafifçe sendeledi ama beni kollarından bırakmadan ilerlemeye devam etti. Koşması yavaşladı ve nihayet binanın gölgeleri arasına gizlenerek durdu. Arabaların düzensiz aralıklarla geçtiği bir cadde gördüm. Truth bizi binanın gölgesinin sınırına kadar gö-

türdü. Böylece caddeden daha az görünecektik. Arkamızda havaalanını saran açık alan vardı.

Yorulmuş gibi sırtını binaya yasladı ve bir çocuğa yapacağınız gibi beni kendine çekti.

"Artık beni bırakabilirsin, Truth," dedim.

Sanki zihninde çok uzaklardaymış gibi gözlerini kırpıştırarak açıp bana baktı. Beni yere indirdi ve ellerinden sıyrılmama izin verdi. Göğsü koşmuş gibi hızla kalkıp inerken binaya yaslandı. Vampirler her zaman nefes almazdı, dolayısıyla böyle nefes nefese olması ya çok yorgun olduğunu gösteriyordu ya da başka bir sorun vardı.

Parmaklarımla çıplak koluna dokundum. Teni sıcaktı. "Isınmışsın."

"Seni kendime yaslamadığım bir yerime dokun," dedi yine nefes nefese.

Uzanıp yüzünün yan tarafına dokundum. Teni serindi. "Yani seni sadece benim bedenim mi ısıttı?"

Başıyla onayladı.

"Neden böyle nefes nefese kaldın? Ne kadar enerji harcadın?"

O kadar zorlukla yutkundu ki boğazının hareketini görebildim. "Yeterince."

"Lanet olsun, Wicked'ın beni geri getirmesine izin vermeliydin."

Omuzlarıyla ve kollarıyla binaya yaslanmaya devam ederek başını iki yana salladı. "Fark etmezdi. Sadece sandığımdan daha fazla beslenmişsin, hepsi bu."

"Ne demek istiyorsun?"

Neredeyse asla ağabeyininki kadar mavi görünmeyen gri gözleriyle bana baktı. "Tıpkı beslenme sırasında az

ya da çok kan içebildiğimiz gibi, *ardeur* için de aynı şey geçerlidir. Çok uzun zamandır beslenmemiş bir vampir gibiydin. Daha fazlasına ihtiyacın vardı."

"Ama bir vampir ancak midesinin alabileceği kadar kan içebilir," dedim. "*Ardeur* öyle değil, değil mi?"

Bana düz düz baktı.

Lanet olsun.

"Ne kadar canın yanıyor?"

"Canım yanmıyor, sadece yoruldum."

"Pekala, ne kadar yorgunsun?"

"Polis arkadaşlarının yanına dönmelisin," dedi.

"Seni böyle zayıf halde sokakta bırakamam. Ayakta bile duramıyorsun. Vittorio'nun adamları seni bu halde bulursa ilk kurbanları sen olursun."

Bana gri ışıltılarla parlayan vampir gözleriyle baktı. "Ben kimsenin kurbanı değilim." Bunu söylerken öfkeliydi ve sonra gözleri normale dönerken bedeni duvardan aşağı kaymaya başladı. Onu yakalayarak ayakta durması için destekledim.

Bir elini omzuma koyduğunda ayakta durabilmek için çok çaba harcadığını fark ettim.

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır, ben özür dilerim."

"Uçmak çok fazla enerji gerektirir ve birini taşımak daha da fazlasını ister. Ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum."

"Yani mesele beslenmem değil, sonrasında zorlayıcı bir şey yapmış olman," dedim.

"Evet, bunun yerine sonrasında uyumalı ya da kendim beslenmeliydim."

"Beslenmenin yararı olur mu?" diye sordum.

Başıyla onaylarken vücudu duvara dayanarak ayakta kalmak için çabalıyordu. Ellerimle onu desteklememe rağmen hala zorlanıyordu.

"Seni böyle bırakamam, Truth. Ya benimle geleceksin ve polislerin koruması altında olacaksın ya da..." Onun için bir damar açmak istemiyordum. Daha önce bir defasında polisle birlikte bir vampiri yakalamamıza yardım etmeye çalışırken gümüş bir bıçakla yaralandığında hayatını kurtarmak için bunu yapmıştım ama ayaklı kan bankası rolü hiç hoşuma gitmemişti. Ancak Grimes ve adamlarının yanlarında bir vampir isteyeceklerini de hiç sanmıyordum. Onun varlığım ve ne sorunu olduğunu diğer polislere nasıl açıklayabilirdim ki? Bir damar açmak nispeten daha kolay olduğunda önceliklerini tekrar düşünmen gerekirdi.

"Benim kanımı iç," dedim.

"Sen kimseye kan vermezsin." Sesi boğuk çıkıyordu ve bacakları çözülmeye başlamıştı. Kalkıp oturmasına yardım ettim. Şimdi sırtını sağlam duvara dayamıştı.

"Genellikle yapmam ama şimdi acil bir durum var; tıpkı benim senden *ardeur* aldığım gibi."

Bana titreşen gözlerle baktı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Lanet olsun, Truth, sakın bayılmaya kalkma!"

Gözlerini iri iri açtı ve emrimi yerine getirmek için savaştığını gördüm. Aklıma gelen tek şeyi yaparak sol bileğimi ona doğru uzattım. Boyundan daha fazla canım yanacaktı ama diğer polislerden gizlemek daha kolay olacaktı.

"Zihnini bulutlandıracak kadar güçlü değilim. Canını yakabilirim."

"Beslen, lanet olasıca," dedim.

Titreyen ellerini kaldırıp biriyle bileğimi kavradı ve diğerini ceketin kolunu bileğimden uzaklaştırmak için kullandı. Ceketin kolları bana çok büyük olduğundan, deriyi geri çekerek bileğimi açığa çıkarmakta zorlanmadı.

Kendimi ısırığa hazırladım, nefesimi üfledim ve rahatlamaya çalıştım. Gerilirsem daha çok canım yanardı.

Truth ağzını kocaman açtı ve dişlerini etime değmeden gördüm. Son anda gerildim; elimde değildi. Ani bir acıyla dudaklarının bileğime kapanışını hissettim. Mükemmel ve sıkı bir vakumla bileğime yerleşti ve dişleri daha da derine gömüldü. Dişleri acıtıyordu ama ağzının bileğime değişi ve emme hareketi çok iyiydi. Son birkaç aydır Jean-Claude ve Asher'ı daha sık besliyordum ve görünüşe bakılırsa vücudum beslenmeyi zevke dönüştürmeye başlamıştı. Seksle bağdaştırıyordum çünkü Jean-Claude ve Sarah'yla kan emme kısmını ön sevişmemize katmıştık ve bazen birleşmeye bile taşıyorduk. Şu ana kadar bu yaklaşımın deneyimi benim için ne kadar renklendirdiğini anlamamıştım.

Orada durmuş, acı ve zevk arasında gidip gelirken vücudum deneyimi nereye yerleştireceğine karar vermeye çalışıyordu. Truth duvardan uzaklaşarak oturduğu yerde dikildi. Elleri kolumu çok güçlü kavramış, emişi güçlenmişti ve sanki beni bir bütün olarak yutuyor gibiydi.

Diz çökmeye devam edip düşmemek için bir elimi duvara dayadım çünkü zihnim nihayet zevk seçeneğine karar vermişti. Dizlerimin bağını çözecek kadar güzeldi.

Truth nihayet durarak ağzını bileğimden çekti. Ellerini kolumdan ayırmadan alnını tenime dayadı. Ben de serin beton duvara dayandığımda devrilmemek için kendimi zor tutuyordum. Vücudum genellikle bunun sonrasında gelen-

lere hazırlandığından bacaklarımın arası ıslanmıştı. Seks söz konusu olmadan bir vampire en son ne zaman kan vermiştim? Hatırlayamıyordum. Seks dışında kan bağışı yapmazdım. Lanet olsun.

Truth'un sesi hala boğuktu ama artık nefes nefese değildi, sadece biraz daha derindi. Sesini derinleştiren hastalık veya yorgunluk da değildi. "Sen... Enerjin... Beni en son beslediğinde tadın böyle değildi."

"Ölüyordun. Sadece hatırlamıyorsun."

Yüzünü kaldırıp bana baktı. Gözleri o loş ışıkta gümüş grisi görünüyordu. "Bir vampir kanın tadını unutmaz, Anita. İlk karşılaşmamızdan beri sende bir şeyler değişmiş." Kolumdaki yarayı tek ve uzun bir hareketle yaladı. Işıl ışıl yanan gözlerini kapayarak kanın hiçbir damlasını boşa harcamak istemiyormuş gibi dudaklarını yaladı. Yaram hala kanıyordu ve vampir salyasındaki pıhtıçözer özellikten dolayı bir süre daha kanayacaktı.

"Kolumu bırak, Truth," dedim biraz kararsız bir sesle. Kendisi gibi davranmıyordu ve kanımın tadının farklı olması fikrinden hoşlanmamıştım. Bu ne anlama geliyordu?

Gözlerini açtı ama ellerini çekmedi. Vampir güçleriyle kör olmuş gözlerle bana baktı. "Kendimi inanılmaz hissediyorum, Anita. Kanında bir şekil-değiştiricinin kanından daha fazla güç var."

"Bırak beni, Truth, hemen." Bu kez sesim kararlıydı.

Gülümseyerek beni bıraktı.

Ayakta durmak için duvara dayanarak ondan uzaklaştım. Truth'un böyle gülümsediğini hiç görmemiştim.

Duvara dayanmış halde oturuyor, bana gülümsüyordu.

"Sarhoş musun sen?" diye sordum.

"Belki." Mutlu bir şekilde gülümsedi.

Daha önce sadece tek bir vampirin böyle tepki verdiğini görmüştüm ve o da hem benden hem de Jason'dan beslenmişti. Nekromansi ustası-kurtadam kokteyli Jean-Claude'u kıkırdayacak kadar sarhoş etmişti.

"Gitmem gerek, Truth."

"Git," dedi gülümsemesi yayılırken.

"Yanından ayrılmadan önce iyi olup olmadığını bilmeliyim."

"Ah," dedi ve gözle izlenemeyecek kadar hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Bir an yerdeyken bir an sonra ayaktaydı. Vampirler insandan çok daha hızlıdır ama ayağa kalkarken bu kadar hızlı hareket edebilmek için zihin güçlerini de kullanırlar. Yanımda silahım olsa, sırf alışkanlıktan ona doğrulturdum.

Uzanamayacağı bir yere gerilemiştim ama o hızını gördükten sonra bunun hiçbir işe yaramayacağını anlamıştım. "Lanet olsun," dedim.

"Seni korkutmak istemedim ama gördüğün gibi gayet iyiyim."

Yüreğim ağzıma geldi. "Zihin gücünü kullanmadın," dedim zorlukla.

"Hızımdan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Evet, hızından."

"Hayır," dedi.

"Bir vampirin bu kadar hızlı hareket edebildiğini hiç görmemiştim."

Başını hafifçe eğdi.

"Senden bu övgüyü duymak güzel ama bu soyumuzun bir özelliğidir."

"Yani soyunuzdaki herkesin zihinsel numaralara başvurmadan bu kadar hızlı hareket edebildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Seçkin savaşçılar olmanıza şaşmamak gerek. Çoğu likantroptan bile hızlıydın."

"Bir zamanlar Vampir Konseyi, şekil-değiştiricilerin ölmesini isterse, soyumuzdan olanlara gönderirlerdi."

"Ama artık senden ve Wicked'dan başka kimse kalmadı, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Nasıl savaştığını gördüm. Bu kadar hızlı değildin."

"Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim." Kollarını gökyüzüne doğru uzatarak kollarındaki kasları şişirdi. "Kendimi yeni doğmuş gibi hissediyorum. Ben..." Bana bakarken gözlerindeki gümüşi pırıltılar normale döndü. "...soyumuzun liderini öldürmeden önceki gibi hissediyorum." Kaşlarım çattı. "Senin kanın ve onun gücüyle beni Jean-Claude'a bağladınız. Son beslenmenden beri ne yaptın veya sana ne oldu?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedim.

Daha da düşünceli bir şekilde kaşlarını biraz daha çattı. "Anita, kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Sanki eski efendimiz bir yerden çıkıp yanımıza gelecekmiş gibi." Bana doğru adım attı ve mesafeyi korumak için geriledim. Bu onu durdurdu. "Benden korkuyor musun?"

"Az önce neler olduğunu bilmiyorum, dolayısıyla sadece temkinli davrandığımı söyleyelim."

Bu ona mantıklı gelmiş gibi başıyla onayladı. "Seni güvenli bir şekilde arkadaşlarına götüreceğim ve sonra da otele geri döneceğim."

"Güzel," dedim ama konuyu kapayamadım. "Alınma ama şimdi seninle ilgili gerilmemden rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun."

O geniş omuzlarını silkti. "Seni ürküttüm ve az önce neler olduğunu ben de bilmiyorum. Senin kanın mı, senin gücün mü, yoksa benimki mi olduğunu anlayana kadar temkinli olmak yanlış bir şey değil."

"Peki," dedim, "o halde sadece köşeyi dönene kadar arkamdan bak ve sonra da git."

"Pekala." Bana yürümemi işaret etti. Onun etrafından geniş bir daire çizerek yürüdüm ve binanın köşesine ulaşana kadar birbirimizin etrafında dönerek ilerledik. Şimdi yapmam gereken tek şey köşeyi dönmekti ve Edward'la diğerleri birkaç metre ötedeydi. Caddeden arabalar grup grup geçiyor, kimse bizi fark etmiyordu. Son birkaç dakikadır kendimize ait bir dünyadaymışız gibi, orada arabaları görmek ve insanlar olduğunu bilmek neredeyse şaşırtıcıydı.

Birbirimizin etrafında daireler çizerken fark ettiğim bir şey, deri ceketi olmadığı için Truth'un silahının kılıfında açıkça göründüğüydü. Siyah tişörtü silahı gizleyecek kadar uzun veya geniş değildi.

Bu eyalette silah taşıma izni var mıydı? Bunu bilmiyordum ama baştan aşağı siyahlar giymiş silah taşıyan bir adamın polislerin dikkatini çekeceğinin farkındaydım. Böyle bir şey olursa vampirliğinin ona bir yararı olmazdı.

Deri ceketi çıkarıp ona uzattım.

Başını iki yana salladı. "Sana söylemiştim, ben insanlar gibi üşümem."

"Silahını gizlemen için," dedim. "Bir polisin seni durdurmasını istemem."

Neredeyse arkasındaki silaha dokunacaktı ama hareketini tamamlamadan durdu. Bana dokunmamaya dikkat ederek ceketi aldı. Bu hala korkumu hissettiğini gösteriyordu. Her neyse.

Ceketi alıp sırtına geçirdi. Deriye sarındı. Bir an için üşüdüğünü sandım ama sonra deriyi kokladığını anladım. Benim kokumu almıştı. Bu da yine vampirden çok bir şekil-değiştirici hareketiydi. Caddenin daha güçlü ışıklarında ona baktım. Yanakları kızarmıştı ve sağlıklı görünüyordu. Neye baktığımı bilmesem insan olduğunu bile sanabilirdim. Neler oluyordu?

Kaldırımda durarak sordum: "Soyunun başka süper güçleri var mıydı?"

"Cadıları bile insan olduğumuza inandırabiliriz."

"Başka?" diye sordum.

"Birkaç tane. Neden?"

"Hiç. Yarın gece görüşürüz."

"Şafaktan önce eve dönmeyi planlamıyor musun?"

"Bilemem."

"Kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, Anita. Yanında olup seni korumalıyım ama bensiz tehlikeye atılmana seyirci kalıyorum. Bu hiç hoş görünmüyor."

"Bu benim işim, Truth."

Başıyla onayladı. "Seni otelde bekleyeceğim. Şafaktan önce eve dönmeni umarım." Döndü ve omzunun üzerinden konuştu. "Yaran hala kanıyor."

Aşağı baktığımda elimden kaldırıma kan damlamış olduğunu gördüm. Yaraya bastırarak bileğimi havaya kaldırdım. Bunu nasıl hissetmemiştim?

"Yarayı nasıl açıklayacaksın?"

"Bir şeyler düşünürüm. Git artık, Truth. Sadece git."

Kulağıma klasik müzik geldi. Biraz tizdi ama Beethoven olduğunu anlamıştım. Truth elini cebine sokarak telefonunu çıkardı.

"Evet?"

El sallayarak köşeden dönmek için adım attım.

"Anita, telefon sana," diye seslendi Truth.

Durup ona baktım. "Kim arıyor?"

"Ajan arkadaşın Ted Forrester."

Yanına gidip bana uzattığı telefonu aldım. "Ted, şu anda köşedeyim."

"Sanmıyorum," dedi. Gürültüler duydum.

"Arabanda mısın?"

"Bir çağrı aldık."

"Neler oluyor?"

"Vampirler kulübü basmış. Müşterilerin bazılarının gitmesine izin vermişler ama dansçıların hepsi ellerinde. Serbest bırakılan rehinelerin verdiği tarif, kutsal su yaralarının izini taşıyan bir vampire uyuyor. Vittorio!"

"Lanet olsun," dedim.

"Bu gece ceset sayısını artıracağını söylemiştin, Anita. Haklıydın."

"İnan bana, Edward, bu konuda haklı olmayı hiç istemedim."

"Sana adresi veriyorum."

"Beni gelip alabilecek kimse yok mu?" diye sordum.

"Herkes operasyonda, Anita."

"Lanet olsun."

"Ulaşımın yok mu?"

"Evet, Truth hala burada. Beni oraya getirir."

"Seni polis barikatlarının çok gerisine bırakmasını söyle. Bu gece üniformalı memurların kucağında bir kadınla uçan bir vampir görmesini istemiyorum."

"Anladım."

"Biz buradayız ama seni bekleyemem, Anita. Serbest bıraktıkları müşterilerle dansçılardan birinin kesik kulağını göndermişler. Vampirler dansçıları parça parça dışarı göndermekle tehdit ediyorlar."

"Hemen geliyorum, Edward." Ama boşa konuşuyordum. Telefonu kapamıştı bile.

"Lanet olsun," dedim öfkeyle.

"Çoğunu duydum. Adres ne?"

Truth'a adresi verdim. Telefonu benden alıp ekranda bir şeyler yaptı. Ekrana baktım ve küçük bir harita gördüm. Birkaç dakika haritayı inceledi. "Anladım," dedi sonra. "Hazır mısın?"

"Seni bu kadar çabuk tekrar besleyemem, Truth."

"Ben iyiyim, Anita. İnan bana. İndiğimizde tekrar beslenmem gerekmeyecek."

Sözüne güvenmek zorundaydım. Beni kucağına aldı. Bu kez ona sarılmak yerine bileğimdeki yaraya bastırmak zorundaydım. Bastırmaya devam edersem kanamanın biz inmeden önce duracağını umuyordum. Eğer durursa, bu gece düzgün giden tek şey bu olacaktı.

61

Truth'a sarılmadan kendimi vücuduna olabildiğince gömdüm ama sonunda daha fazla dayanamadım. Bileğime bastırmayı bırakarak kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Şimdi kanımdan, enerjimden ısınmıştı. Kalp atışları beni çağırıyormuş gibi boynunda atan nabzını izliyordum.

Boynu yeni yıkanıp rüzgarda ve güneşte kurutulmuş çarşaflar gibi tertemiz kokuyordu. Sanki teninde bir daha asla göremeyeceği güneş ışığının hissi vardı. Truth'un beni tutuşunda bir değişiklik hissettim. Görebilmek için dönüp yüzüne baktım. Aşağıda çok fazla yanıp sönen ışık ve polis vardı ama yakında değillerdi. Truth bizi karanlık bir alışveriş merkezinin uzak ucuna indirdi. İvmeyi korumak için biraz koşması gerekti ama son inişimizden daha rahattı. Ya egzersizden kaynaklanıyordu ya da kendini daha iyi hissediyordu.

Kararmış dükkanın yoğun gölgelerine girdi ve yanıp sönen ışıklara baktı.

"Polis barikatları az ileride."

"Artık beni indirebilirsin," dedim.

Loş ışıkta gülümsedi ve tek kelime etmeden beni yere bıraktı. "Yaran hala kanıyor mu?"

Elime baktım ve kanın kuruduğunu gördüm. "Hayır."

"Güzel."

Bir an ne yapacağımızı bilemez gibi orada durduk. İlk buluşmadaki gibi bir gerginlik vardı; sanki öpüşmeniz mi, yoksa sarılmanız mı gerektiğini bilmiyormuşsunuz gibi. Bu yanlıştı. Onun yanında daha önce kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Bana doğru eğildi ve geri çekildim. "Özür dilerim, Truth. Neler olduğunu bilmiyorum ama ikimiz için de bilinçli bir şey olduğunu sanmıyorum."

Doğrulup bana bakarken yüzü hala gölgelerin içindeydi. "Senin büyüne kapıldığımı düşünüyorsun."

Omuz silktim.

"Ama sadece ben değilim, Anita. Çekimi sen de hissediyorsun."

Bir defasında Jean-Claude'un bana söylediği bir şeyi hatırlayarak tekrarladım: "Belle'nin soyundan gelen vampirlerin güçleri çoğu zaman iki yönlüdür ve sadece vampirin istediği kadar derine işler."

"O halde kalbime kadar işlemek istiyorsun demektir," dedi.

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için işimin arkasına gizlendim. "Gitmem gerek. Senin de gitmen gerek." Başımı iki yana salladım. "Git, Truth, hadi. Başka bir yere git. Nereye gidersen git."

Bir an gölgelerin arasında karşımda duruyordu, bir an sonra saçlarımı yüzüme savurarak havalanmıştı.

Kalabalığa ve polis barikatlarına doğru döndüm. Üniformalı memurlar SWAT'la konuşmam için geçmeme izin vermeden önce o engelleri aşmam gerekiyordu. Polis işi veya pratik nedenlerden değil, bir arkadaşa ihtiyacım olduğu için bir an önce Edward'ı bulmak istiyordum. Beni düzmek veya bana aşık olmak istemeyen bir arkadaş. Benden hiçbir şey istemeyen birine ihtiyacım vardı. Liste her gece biraz daha kısalıyordu.

62

Tam kalabalığın kenarına yaklaşmıştım ki gri kapüşonlu eşofman üstü giymiş bir adam dönüp önümü kesti. *Pardon, bayım,* demek için ağzımı açtım ama kapüşonun içindeki yüzü görünce sesim kesildi.

Koyu kahverengi gözleri, siyah saçları, beyaz teni, yakışıklı ve erkeksi yüzü gördüm. Işığa doğru döndü ve sağ tarafındaki yanık izleri parıldadı.

Elim Browning'ime uzandı ama üzerimde hiç silah yoktu. Silahsızdım ve tam önümde duruyordu.

"Vampirlerinle telepatik bağ kurmaya kalkışma, bunu hissederim ve kendi vampirlerime kulüpteki bütün rehineleri öldürmelerini söylerim. Ve evet, silahsız olduğunu biliyordum. Hiç bu kadar dikkatsiz davranacağını düşünmemiştim ama bu bize konuşmak için bir fırsat verdi."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve aklıma gelen tek şeyi yaptım: Geri çekilerek aramıza biraz mesafe koydum.

"Kulübe neden saldırdın? Polise neden vampirlerini kapana kıstıracak zaman tanıdın?" diye sordum sakin bir sesle. Aferin bana.

"Bu senin için bir yemdi, Anita."

"Tanrım, çoğu erkek çiçek gönderir."

Bana kahverengi gözleriyle baktı. Yüz ifadesini tam olarak anlayamıyordum ama sanırım beklediği ya da istediği şekilde tepki vermemiştim. "Herhangi bir şekilde yardım çağırırsan kontrol ettiğim vampirlere orospuları öldürmeye başlamalarını söylerim."

"Onlar fahişe değil, dansçı," dedim. "Ama anladım, adamlarınla telepatik iletişim kuracak kadar ustasın."

Başıyla onayladı. "Senin gibi," dedi.

Derin bir nefes aldım ve nabzımı kontrol altına almaya çalıştım. Buna ne karşılık vereceğimi bilemediğim için sustum. Çenemi kapalı tutmak nadiren başımı derde sokardı.

Şimdi beni baştan aşağı süzüyordu. Bir erkeğin bir kadına bakacağı şekilde değil, daha çok almayı planladığı bir arabayı inceler gibi. O bakışlar kesinlikle romantizmden çok alışverişle ilgiliydi.

Onu konuşturmaya çalıştım. "Pekala, benimle konuşmak istiyorsan konuş."

"Benimle gel." Uzun parmaklı iri ellerinden birini bana uzattı. Çok büyük bir eli vardı ama sesi gibi zarifti.

"Hayır," dedim.

"Benimle gelmezsen orospuları öldürtürüm."

Başımı iki yana salladım.

"Onları muhtemelen zaten öldüreceksin."

"Ya söz verirsem?"

"Bunda ciddi olduğunu biliyorum ama aynı zamanda da seri katilsin ve cinsel sadistsin. Üzgünüm ama bunlar bende güven uyandırmıyor." Omuz silkerek Edward'ı düşündüm. Büyü yapmıyordum, sadece bir şekilde bu tarafa gelmesini ve bizi görmesini diliyordum. Ama çok kısa boyluydum ve kalabalık görüntüyü engelliyordu. Önümde duran vampirin görüntüyü daha da kapattığını anladım ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyordum.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Kapüşonun sağ tarafını biraz açtı. "İyice bak, Anita. İnsanların bana ne yaptığını gör."

Bakmamaya çalıştım çünkü bunun bir oyalama tekniği olduğundan şüpheleniyordum. Fakat bazı şeylere bakmamak zordur. Asher'ın yüzündeki yaralar sadece yanağının yan tarafındaydı ve çenesine kadar iniyordu. Vittorio'nun yüzünün sağ yanağının tamamı, kapüşonun ağzına değdiği yerden çenesinin ucuna kadar sertleşmiş yaralı dokularla kaplıydı. Yüzünü gizlemek için kapüşonu düzeltti ve sol elini yan tarafa doğru uzatmış olduğunu gördüm. Birinin gelip elini tutmasını bekliyor gibiydi. Genç bir kız ona uzandı. Bir an için başka bir vampir olduğunu sandım ama o iri gri gözlere tekrar bakınca anladım. Karnını açıkta bırakan bir tişört ve çok kısa bir etek giymişti. Bu tarz moda olmadan önce fahişe olduğunu düşünürdüm ama şimdi ergenlik çağındaki o kadar çok kız böyle giyiniyordu ki gerçek fahişelerin ne giydiğini merak ediyordum.

Vittorio kızın düz kumral saçlarını yüzünden çekti. Kız hülyalı gözlerle ona bakarak gülümsedi.

"Kızı rahat bırak," dedim.

Kızın yanağını okşadı ve kızcağız kedi yavrusu gibi ona sokuldu. Kızın yüzünü bana çevirerek makyajın altında kızın yaşını tahmin etmemi sağladı: On dört ya da on beşti, daha fazla değil. O kadar makyaj ve bu giysilerle kestirmek zordu. Bu tarzın amacı kızların yaşını büyük göstermekti zaten.

"Sana kızı rahat bırakmanı söyledim." Artık sesim titremiyordu. Öfkelenmeye başlamıştım. Öfkeyi kucakladım ve fırsatını bulduğumda intikam almak için ona yapacağım şeyleri hayal ederek besledim.

"Canavarların ortaya çıkarsa bu kızın boğazını parçalarım." Vittorio bunu söylerken kızı kendine çekti.

Öfkemi kontrol altına alıp yutmak zorunda kaldım çünkü haklıydı. Bu kadar stres altındayken öfkemin beni bir tür likantropi sorununa sokmayacağına garanti veremezdim. Gerçekten dönüşürsem silahlarım olurdu ama benim için bir silah değil bir sorun daha anlamına gelirdi.

Diğer elini uzattı ve bir adam geldi. Vampirden daha uzun boyluydu. Gri gözleri kızınkilerle neredeyse aynıydı. Kısa saçı bile aynı kumral tonundaydı. Hiçbir şey görmeden dimdik karşıya bakıyordu.

Vittorio eşofmanının fermuarını açarak göğsünü gösterdi. Nasıl görüneceğini biliyordum çünkü Asher'ın yaralarının en kötüleri oradaydı. Ama yine bu daha kötüydü. Kutsal su sadece yarayı yakmamış, daha derin dokulara işlemiş, kaburgalarının kemiklerini ve kas liflerini ortaya çıkarmıştı. Vücudu dokuların bir kısmını tazelemeye çalışmış gibiydi ama göğsünün sağ tarafı ve karnı yaralarla dolu

bir iskeleti andırıyordu. Karnı, iyileşmeyi destekleyecek kemik yapısının olmadığı yerde biraz içeri göçüktü.

O anda bana zarar vermek istese bunu yapabilirdi çünkü bu hasar ve bundan hayatta kalmış olması gerçeği karşısında afallamıştım.

"Enfeksiyondan ölebilseydim şimdiye kadar ölürdüm çünkü bunu bana yaptıklarında henüz antibiyotikler yoktu."

"Ölmek istiyorsan burada bekle de silahlarımı alıp sana yardım edeyim."

"Bir zamanlar istediğim şeyin bu olduğunu sanıyordum ama kimse beni öldürecek kadar güçlü değildi. Ölüm bana dokunamadığı için, bunun ölümün kendisi olduğum anlamına geldiğini anladım."

"Her şey ölür, Vittorio," dedim ve bakışlarımı kızla babasından ayıramadım.

"İnsanlar ne kadar da zayıflar, değil mi?"

"Onları rehine olarak kullanmak için mi getirdin?"

"Onları kalabalıkta buldum. Önce..." Kıza sımsıkı sarıldı. "...onu fahişe sandım ama sonra sadece rol yaptığını anladım." Kızın başının tepesini öperek kendine çekti. "Masumiyet ve deneyimsizlik kokuyor."

"Ne istiyorsun?" Her kelimem, bastırmakta zorlandığım öfkemi yansıtıyordu. O anda bir tabancam olması için her şeyimi verirdim.

Kendisine sarılan kıza baktı. Kız, kollarını eşofmanın içine sokmuş, onun beline dolamıştı. Vittorio'ya hayatında başına gelen en güzel şeymiş gibi bakıyordu.

"Daha önceki halimi görüyor. Bir zamanlar güzeldim."

"Sonra büyük itirafı yapıyorsun ve bu kısım da seni heyecanlandırıyor. Anladım."

Kıza değil bana bakarak konuştu.

"Buradan ayrılırken yanımda ya seni götürürüm ya da bu aileyi. Onlarınki için kendi özgürlüğünden vazgeçer misin?"

"Bunu yapma," dedim daha yumuşak bir sesle.

"Onları kurtarmak için benimle gelecek misin?"

Görmeyen gözlerle bakan adama ve büyülenmiş kıza baktım. "Sen çocukları veya erkekleri öldürmezsin. Erkekler striptizci olmadığı sürece. Bunlar senin kurbanların değil. Bırak onları."

"Sence babayı uyandırıp kızına ne yaptığımızı görmesine izin versem mi?"

"Ne istiyorsun, Vittorio?" diye sordum yine.

"Seni," dedi.

Durduğumuz yerde birbirimize bakıyorduk. Yüzünde çok hafif bir gülümseme vardı, bense gülümsemiyordum. "Beni? Ne şekilde?"

Acı bir sesle güldü. "Ah, namusuna dokunmayacağım, Anita. Kilise uzun zaman önce onu yaptı zaten."

"St. Louis'deki vampirlerinle mi ilgili? Buraya gelmemi bu yüzden mi istedin?"

"İntikam dar kafalılar içindir, Anita. Benim çok daha büyük düşüncelerim olduğunu öğreneceksin."

Kız, Vittorio'nun mahvolmuş göğsünü öpmeye başladı. Boğazından hafif iniltiler yayılıyordu.

Vittorio ona başka bir şey yapmıştı ve hissetmemiştim. Ondan birkaç adım ötede duruyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum.

Yıllardır bana bunu yapabilen bir vampirle karşılaşmamıştım.

"Maximillian'ın grubunda casuslarım var. Jean-Claude'un sana dördüncü işareti vermediğini o da ben de biliyoruz artık."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ve nabzım yükselirken, gözlerim iri iri açılırken ve nefeslerim hızlanırken bunu yapamadığımın farkındaydım.

"Efendin kapıyı başkaları için açık bırakmış, Anita. Bibiana, Max'in o kapıdan geçmesini istiyor. Kraliçe, Jean-Claude'u seviyor olsan buna çoktan izin verip onunla evlenmiş olacağını düşünüyor. Kararsızlığını henüz gerçek aşkı bulmadığının kanıtı olarak görüyor."

"O açıdan bir hayli eski modaymış," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Yalan söylediğimi anlardı. Vampirler ve hayvanadamlar yeterince güçlülerse yürüyen yalan makineleri gibiydiler ve Vittorio haddinden fazla güçlüydü.

"Ama Max ve karısı için endişelenme. Çünkü bu kapının ona değil bana ait olduğuna karar verdim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken öfkem şaşkınlığıma yenik düştü. Bu kaçığın benden isteyebileceği bir sürü şey düşünebilirdim ama bu onlardan biri değildi. "Yani beni insan hizmetkarın yapmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Neden?" diye sordum. "Jean-Claude için nasıl bir baş belası olduğumu herkes biliyor. Neden böyle bir dert isteyesin ki?" Hiçbir şekilde yardım çağıramazdım, yoksa başka biri ölürdü. Likantropa dönüşemezdim çünkü bana yararı olmazdı. Ne yapabilirdim? Tabancam olmadan ne halt edebilirdim?

Yine güldü ama bu kez sesi daha kısık, daha çekici, daha baştan çıkarıcıydı. "Güç, Anita. Asırlardır ortaya çıkan ilk

nekromansi ustası sensin ve daha bir sürü gücün var." Kızı da beraberinde sürükleyerek biraz yaklaştı. Adam da bir robot gibi hemen arkasındaydı.

Vittorio kızı tutmayan eliyle uzandı ve geri çekildim. Bütün vampir güçleri yakınlıkla ve özellikle de dokunmayla artardı. Neredeyse imkansız olan şeyler yapmıştı; dokunuşunun neler yapabileceğini öğrenmek istemiyordum.

"Anita, beni bütün dünyadaki en güçlü şehir efendisi yapacaksın."

"Yani beni alacaksın, sonra da Max'in elinden Vegas'ı mı alacaksın?" Hızla düşünüyor, seçeneklerimi gözden geçiriyordum. Pek fazla seçeneğim olmadığı açıktı. Sadece buradan onunla birlikte gitmeyeceğimi biliyordum. Seri katillerle ilgili bir kural: Seni kalabalığın içinde öldürmelerini sağla çünkü yalnızken yapacakları çok daha kötü olur. Ayrıca kızla babasını alıp gitmesine de izin veremezdim. Ama iki kişiyle birden uçamazdı, yürüyerek gitmek zorundaydı. Bunu durdurabilirdim, değil mi? *Lanet olsun, düşün, Anita, düşün.*

"Kaplan benim hayvanım, Anita. Max ve karısını öldürürsek bu iş biter."

"Victor'ı, oğullarını da öldürmen gerek," dedim.

Gülümsedi ve yine bana doğru bir adım attı. Yine geri çekildim.

"Evet, elbette. Bir kan ve acı imparatorluğu için nasıl harika bir kraliçe olursun." Bahsettiği şey katliam değilmiş gibi neşeli bir sesle konuşuyordu.

"Sadece bir kez dokunmama izin ver. Parmaklarımı yanağına koyayım." Bir büyücü gibi elini kaldırdı ve benim elimde hiçbir şey yoktu.

"Kıpırdama." Edward'ın sesiydi. Dönüp durduğu yeri bulmaya çalışmamak için kendimi çok zor tuttum ama bakışlarımı önümde duran vampirden ayırmamayı başardım. Eğer ben her şeyi mahvetmezsem yardım gelmişti.

Baba, Vittorio'nun yanına yaklaştı. Bunu Edward'ın hedefini engellemek için yaptığından kesinlikle emindim.

"Adam büyü etkisinde, Edward," dedim ve yine ona dönmemeye çalıştım. Vittorio bir saniye bile gözümü ayırmamamı gerektirecek kadar güçlüydü. Dokunuşunun bana ne yapabileceğinden emin değildim. Belki hiçbir şey olmazdı, belki de çok kötü şeyler olurdu. Jean-Claude'un sayesinde normal bir insandan hızlıydım, dolayısıyla ona bakmaya devam edersem ulaşamayacağı bir mesafeyi koruyabilirdim ya da en azından planım buydu.

"Dostlarım, bana gelin," dedi ve hafif bir güç çekişi hissettim. Bariyerin etrafındaki kalabalık dönerek ona doğru aktı.

"Kalabalığı büyülemiş!" Koşmak için dönmeye başladım ama kız hala onun kollarındaydı. Bu tereddüt etmeme neden oldu. Kalabalık etrafımıza doluşuyordu. Onu koruyorlardı ama aynı zamanda beni de yakalamaya çalışıyorlardı. Görmeyen gözlerle, ileri uzanan ellerle zombi gibi yürüyorlardı. Bu kadar çok insanı etkilemeyi nasıl başarmıştı? Nasıl yapmıştı?

Önce onlara zarar vermemeye çalıştım ama sayı üstünlüğüyle beni yere indirmeye çalıştıklarını anladığımda nazik davranmaktan vazgeçtim. Birinin dizini tekmeledim ve büküldüğünü hissettim. Adamın birinin bağırdığını duydum. "Neler oluyor? Neredeyim ben?"

En yakındaki yüze, dövüş sanatlarında öğrettikleri gibi o yüzün diğer tarafını hedefim olarak düşünerek vurdum.

Adam yere devrilip kalabalıkta kayboldu. Dirseklerimle vurarak iki kişiyi daha indirdim ve birinin burnunu kırdım. Acı onları büyünün etkisinden çıkarıyordu ve emekleyerek uzaklaşıyorlardı ama çok fazla beklemiştim ve sayıları çok fazlaydı.

"Acı! Canları yanınca etkiden sıyrılıyorlar!" diye bağırdım. Birinin beni duyduğundan emin değildim ama kalabalığın dışından acı çığlıkları duymaya başladım. Biri bana doğru yaklaşıyordu. Ama eller beni aşağı çekiyor, insanların ağırlığı beni bastırıyordu ve kıpırdayamıyordum.

Vittorio yanımda çömeldi. Elini yüzüme koydu. Hareket etmeyi sürdürmeye çalıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Gözleri kahverengi bir alevle parlıyordu. Ne yapacağını anlamıştım.

"Edward!" diye bir çığlık attım.

Bir an birilerinin yere devrildiğini duydum ve bir an sonra vampirin dokunuşundan başka bir şey kalmadı. Kahverengi alev gibi yanan gözleri yüzümün önündeydi. Yüzüme bastırdılar. Gözlerimi kapayarak bir çığlık daha attım.

63

O alevin içime gömülmesini, beni ele geçirmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Eller beni hala aşağı bastırıyordu. Hala gücün baskısını hissediyordum. Fakat o kadardı. Gözlerimi hafifçe araladım ve baş döndürücü kahverengi alevi gördüm ama yaklaşmıyordu.

Bir silah sesi o kadar yakından geldi ki bir an kulağım sağır oldu. Sonra alev gözden kayboldu ve Vittorio'nun yüzünü önümde gördüm. Beni öpmeye niyetlendiğini sandım ama duruşundan aslında eğildiğini anladım. Bir silah sesi daha yankılandı ve beni tutan insanlar aniden uzaklaşarak vampirin etrafında etten bir duvar oluşturdu.

"Bir daha sefere," dedi Vittorio ve aniden gözlerimle izleyemediğim bir hızla ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Doğrulup otururak onun gidişini izlerken yüreğim ağzımdaydı.

Zihin oyunlarına başvurmadan bu şekilde hareket edebildiğini gördüğüm diğer tek vampir Truth'tu.

Adamların bağırdığını duydum. "Has'tir, nereye gitti? İşte! Şunu gördünüz mü?!"

Edward aniden tepemde belirdi ve elini uzattı. Elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Durduğum yerde biraz sendeleyince beni destekledi.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Bana bir bakış attı.

"Beni işaretlemeye çalıştı ama ona zaman bırakmadığın için kalkanlarımı aşamadı."

Olaf yanımıza geldi. "Yaralı mı?"

"Ben iyiyim," dedim ve Edward'ın elini bırakmak için kendimi zorladım. Ama o anda asıl yapmak istediğim şeyin kendimi kollarına bırakmak ve ona sarılmak olduğunu anladım.

Yeşil üniformalı SWAT üyeleri oradaydı ve insanlar etrafta dolaşmaya, neler olduğunu sormaya başlarken kalabalıkla ilgileniyorlardı.

Hooper da oradaydı ve yüzü bütün giysilerinin içinde bembeyaz olan tek yeriydi. "Neler oldu böyle, Blake?"

"Rehineler, kulüp, hepsi bir tuzak."

"Ne için tuzak?" diye sordu Hooper.

"Benim için."

Georgie, Çavuş Hooper'ın yanına geldi. "Kişisel bir şey değil, Blake fakat neden seni öldürmedi?"

"Beni öldürmek istemiyor."

"Ne istiyor peki?" diye sordu Hooper.

"Beni insan hizmetkarı yapmak istiyor."

"Sen zaten St. Louis'deki efendine aitsin, değil mi?" Bu Yamyam'dı. Dağılan kalabalığın diğer tarafından gelmişti.

Ne diyebilirdim ki? "Öyle bir şey."

"O halde çok geç kalmış," dedi Yamyam.

"Beni alabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor."

Hooper kıpırdamadan orada durarak yüzümü inceledi. "Güçlü mü?"

"Bu gece değil. Yapamadı."

Hooper'ın dudakları seğirdi, hatta belki hafifçe gülümsemişti. "Ona bir şans daha vermeyelim."

"Amin," dedim.

Yamyam'a, diğer adıyla Çavuş Rocco'ya döndüm. "Ne kadar muhteşem bir psişikmişsin. Vittorio'nun kalabalığı büyülediğini hissetmedin mi?"

"Üzgünüm, Anita, ben sadece anılarla çalışabiliyorum."

"Lanet olsun, hiçbiriniz bir şey hissetmediniz mi? Sanchez nerede?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu Olaf.

"Metafiziksel şeyleri hissedebildiğini sanıyordum."

"O ikinci ekipte. Bering'in evine gidiyorlar," dedi Edward. "Grimes, uzmanlarının iblisi sezip sezemeyeceklerini görmek istedi."

"Sen neden Sanchez'le birlikte değilsin?" diye sordum Rocco'ya.

"Benim yeteneğim kişiye dokunup anılarını görmek. Bir iblise dokunmak ve anılarını görmek istemiyorum."

"İblisi sezip sezemeyeceklerini anlamaya çalışıyorlar," dedi Edward. "Böylece girişimizi hedeflere yakın veya uzak şekilde ayarlayabiliriz."

"Bana bir silah verin de gidelim buradan."

Edward yanımdaydı. Bana taktik pantolonundan çıkardığı bir yedek tabancasını verdi.

"Tam burada vampirler var," dedi Rocco. "Neden iblisleri kovalıyorsunuz?"

"Bu bir rehine olayı. Ben pazarlıkçı değilim."

Bernardo geldi. Alnındaki bir kesikten akan kan, yüzünden süzülüyordu. Anlaşılan biri karşılık vermişti.

Kızılhaç elemanları, polis memurlarını öldüresiye dövmeye çalışmış olan kalabalıktaki insanlara battaniye ve sıcak içecek dağıtıyordu. Ekibin doktoru yanında yardımcılarıyla birlikte onları muayene ediyordu. "Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu biliyordum," diyordu bir adam. "Fakat duramıyordum. Zihnimdeki sesin söylediğini yapmak zorundaydım. Durmak istiyordum ama yapamıyordum."

Rocco'nun önüne geçtim ve durup bana baktı. "Sanchez ve diğer uzmanlar bu iblisi sezebilirse o da onları sezebilir. Diğer memurları öldüren yaratık oysa, dışarı çıkıp kendi büyüleriyle onları vurabilir."

"Çoğu iblis o kadar zeki değildir," dedi Edward.

"Bazı doğaüstü varlıkların psişik yetenekleri sezebildiğinin farkındayız, Ajan." Eliyle havada birkaç hareket yaptı. "İzlerini çarpıtmak için onları mühürledik."

Bundan etkilenmiştim ve bunu itiraf etmekten çekinmedim.

"Psişik yetenek, işimizin bir diğer parçası," dedi. Telsizi çıtırdadı ve dinlemek için döndü. Yavaş bir tempoyla koşmaya başlayınca biz de sessizce peşine takıldık. Tamam, erkekler yavaş koşuyordu, ben tabii ki hızlı koşmak zorundaydım çünkü bacaklarım daha kısaydı. "Vampirler vazgeçmiş. Rehineleri serbest bırakıp teslim olmuşlar."

"Bu da ne böyle?" diye sordum. Beni duyan olduysa bile kimse cevap vermedi ama bir bityeniği olduğunu biliyordum.

64

Biri kulübün ışıklarını açmıştı ve her yer parlak ışıkla aydınlanıyordu. Düşük kiralı striptiz kulüpleri parlak ışıkta görünmemeliydi; bütün çatlaklar ve kötü boya yamaları görünüyordu. İllüzyonu açıkça gözler önüne seriyorlardı: Bir yalan. Seksle ilgili bir yalan. Biraz daha fazla para öderseniz seks yapacağınız konusunda sahte bir vaat. Birlikte yaşadığım sevgilim Nathaniel bana dansçıların hayatlarım müşterilerin gerçek seks umudundan kazandığını söylemişti. Konu sadece reklam yapmak ve asla gerçekten satmamaktı. Sert ışıkların altında bu dansçı kadınlar satış yapıyor olsa bile almak istemezmişsiniz gibi görünüyorlardı.

Bir kulağını kaybeden dansçı, yarası henüz tazeyken belki kulağı yerine geri dikilebilir diye hastaneye götürülüyordu. Diğer dansçılar arka odalarda sorguya alınmıştı

çünkü bütün parlak sahne ışıklarını yakarak vampirlerin hepsini ön tarafa toplamıştık. Vampirler, daha büyük ve daha iyi finanse edilen polis güçlerinin doğaüstü suçlular için kullandığı yeni özel metalle zincire vurulmuştu. Aşırı geliştirilmiş türde bir metaldi. Henüz test sonuçlarını görmediğimden, tamamen güvenilir olduğuna inanmakta acele etmiyordum.

Vampirler eski bir sıraya oturmuş, zincir bellerinden dolaşıp ayak bileklerine uzandığı için ellerini öne sarkıtmışlardı. Metali parçalasalar bile muhtemelen biz ateş etmeden zinciri koparacak zamanı bulabileceklerini sanmıyordum. Belki de zincire vurmak iyi bir fikirdi ama bir mahkûmu zincire vurmak için çok yaklaşmanız gerekirdi ve orada vampir bakışlarından etkilenmeyen tek kişinin ben olduğumu tahmin ediyordum.

Olaf zincire vurulmuş vampirlerin etrafında daire çiziyordu. Ulaşamayacakları bir mesafeyi koruyor, satın almayı düşündüğü sürüyü inceleyen bir sığır tüccarı gibi onlara bakıyordu. Belki de abartıyordum. Belki.

Edward ve Bernardo dansçıları sorguya çekiyordu. Ben neden Olaf'la birlikteydim? Çünkü dansçılar bir avcıyı gördüklerinde tanırlardı ve vampirlerin elinde tutsak geçen bir akşamdan sonra bazıları onun ne olduğunu anlamıştı ve sakinleşmelerine pek yardımcı olmuyordu. İyi bir sorgu için Olaf'ın başka yerde olması gerekiyordu. Neden kadınları ben sorguya çekmiyordum? Çünkü vampirlere çok yaklaşmam gerekebilirdi ve büyü riskine girmek istemiyordum. Uzmanlık alanım beni doğruca diğer odaya göndermişti. Ama Edward, Çavuş Rocco'ya -yani Yamyam'a- bir şeyler söylemişti çünkü ya o ya da adamlarından biri sü-

rekli yanımdaydı. Vampirlerle doğrudan göz göze gelmemeye dikkat ediyorlardı ama yakın duruyorlardı. Açıkçası Rocco SWAT merkezindeki karşılaşmamızdan sonra beni biraz huzursuz etmişti ama ilk kez Olaf'la arama girdiğinde -belli belirsiz, sadece insan azmanını etrafımdan geniş bir daire çizmeye zorlayacak kadar- birinin arkamı kollaması hoşuma gitmişti.

"Pekala, çocuklar, işte plan şu. Sizi tek tek öbür odaya götürüp neler olduğunu soracağız. Biz yokken kendi aranızda konuşmayın. Ajan Jeffries ve SWAT memurlarından birkaçı burada olacak, dolayısıyla hareketlerinize dikkat edin."

Hepsi hevesli anaokulu çocukları gibi söz verdi. Odada teke tek korkacağım hiçbir vampir yoktu. Ama on kişiydiler ve on tanesi çok fazlaydı. Hangi türde olursa olsun, on vampir korkutucu olur. Tanrım, insan on kişi bile size aynı anda saldırsa hepsiyle bir seferde baş edemezsiniz.

Memurlar ilk vampiri barın arkasındaki küçük bir odaya götürdü. Alkoller orada tutuluyordu. Onu orada bir sandalyeye oturttular. İlk vampirin yanına çömeldiğimde, açık kahverengi gözlü ve kumral saçıl hafif tombul bir adamla karşılaştım. Dişlerini göstermemeye dikkat ederek bana gülümsedi. Zararsız, dostça, işbirlikçi görünmeye çalışıyordu ama aralarında en yaşlısının o olduğunu biliyordum. Zamanın bir yankısı gibi onu zihnimde hissedebiliyordum. Üç yüz yaşındaydı. Bu şehrin ne kadar sıcak olduğu düşünülürse de fazla düzgün giyinmişti. Açık renk pantolonu, biraz koyu taba rengi gömleği vardı. Gömleğinin düğmeleri kapalıydı ve pantolonunun içine sokulmuştu. Kemeri ve ayakkabıları kaliteli deridendi. Saçları yakın zamanda kısa

ve iyi kesilmişti. Bileğindeki kol saati altından ve pahalı bir şeydi. Rolex değildi ve markasını bilemiyordum ama Jean-Claude sayesinde artık kaliteli bir şeyi gördüğümde anlıyordum.

Ona gülümsedim. O da gülümsedi. "Adın?"

"Jefferson. Henry Jefferson."

"Pekala, Bay Henry Jefferson, bana olanları anlat."

"Açıkçası, memure hanım, kumarhanede poker oynuyordum ve gelip iplerin hemen yanında durdu."

İpler derken, yüksek bahisli masalardan birinde oynadığını kastediyordu. O masalarda bir el beş yüzden başlayıp on bine veya daha yukarı çıkabilirdi. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Sonra bana kazancımı nakde çevirmemi ve onunla gitmemi söyledi." Bana bakarken yüzünde şaşkınlık ve korku vardı. "Maximillian güçlü bir şehir efendisidir. Bizi korur. Ama bu adam aniden ortaya çıkıverdi ve hayır diyemedim."

Sıradaki vampir her açıdan çok daha gençti. Belki öleli birkaç yıl olmuştu ve hortlaklar diyarına geçiş yaptığında rüştünü daha yeni ispatlamış olmalıydı. Dirseklerindeki iğne yaraları iyileşmişti ve uzun zamandır temizdi.

"Sonsuz Yaşam Kilisesi, değil mi?" dedim ani bir sezgiyle. Bu vampirlerin kilisesiydi ve ülkede cemaati en hızlı büyüyen kiliseydi. Ölümün nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misiniz? Bir kilise üyesine sorun. Kilise üyeleri tıbbi kimlikler takıyorlardı, dolayısıyla ölümcül bir tehlikeyle karşılaştıklarında Kilise'yi arıyordunuz ve bir vampir gelip işi bitiriyordu.

Adamın gözleri iri iri açıldı ve ne yaptığını fark edemeden ağzını açıp dişlerini gösterdi. Tanrım, bu herif gerçek-

ten yeniydi. Kendini toparladı ve diğer vampirlerin polisle konuşurken yapmasını söylediği şeyleri yapmaya çalıştı: İnsanı oyna. İnsan rolü yapma, sadece vampir olma.

"Evet," dedi korkulu ve kısık bir sesle, "siz nasıl..."

"İğne izleri. Kilise seni uyuşturucudan kurtardı, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Adın ne?"

"Steve."

"Pekala, Steve, neler oldu?"

"İşteydim. Sokağın aşağısında hediyelik eşya satıyorum. İnsanlar bir vampirden alışveriş yapmayı sever, bilirsiniz."

"Biliyorum."

"O standa geldi ve *benimle gel,* dedi. O kadar. Ben de onu izledim." Gözlerini korkuyla iri iri açarak bana baktı. "Bunu neden yaptım ben?"

"Neden bakışlarınla etkilediğinde bir insan seninle gelir?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben bunu yapmam. Kilise kuralları..."

"Vampir büyüsünü hiç kullanmadığını söylüyorsun ama en azından bir kez denediğine bahse girerim."

Mahcup gözlerle baktı.

"Pekala, Steve, gözlerini kullanarak turistlerle elim sende oynayıp oynamaman umrumda değil. Bu vampir seni gözleriyle mi etkiledi?"

Yine kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayır, yemin ederim bakışları değildi. Sanki sadece *benimle gel,* dedi ve ben de bunu yaptım."

"Yani sesi miydi?"

Steve bilmiyordu.

Hiçbiri bunu neden yaptıklarını bilmiyordu. İşlerini, randevularını bölmüş, paralarını kumar masalarında bırakmış ve sadece Vittorio'nun peşine takılmışlardı. Bazen Vittorio konuşmuştu, bazen sadece onlara yakın durmuştu. Her iki şekilde de onu izlemiş ve söylediğini yapmışlardı.

Kız on dokuz yaşında gibi görünüyordu ama Henry Jefferson'dan sonra aralarında en yaşlı vampir oydu. İki yüz yaşından fazla olmalıydı ve bu bir tahmin değildi. Siyah uzun saçları yüzünün önüne düşüyor, bu yüzden gözlerini kırpıştırarak onları kenara itmeye çalışıyordu.

Adını, unvanını ve seri numarasını öğrenmiştik. "Sarah," dedim, "saçlarını gözlerinden çekmemi ister misin?"

"Lütfen," dedi.

Saçlarını kırpıştırdı gri gözlerinden dikkatle çektim. "Gözlerime bakıyorsun," dedi. "Çoğu insan bunu yapmaz. Yani seni büyüleyeceğimi falan söylemiyorum ama polisler gözlerimize bakmamak üzere eğitilirler."

Gülümsedim. "Beni gözlerinle etkileyebilecek kadar yaşlı değilsin, Sarah."

Kaşlarını çattı. "Anlamadım." Sonra gözleri iri iri açıldı ve tenindeki son renk de çekildi. Bir vampirin sarardığını pek sık görmezsiniz.

"Ah, Tanrım," dedi korkulu bir sesle.

Rocco yaklaştı. "Sorun nedir?"

"Kim olduğumu anladı," dedim sakince.

Sarah çığlık atmaya başladı. "Lütfen, hayır, beni o zorladı. Bir insanmışım gibi beni etkiledi. Ah, Tanrım, yemin ederim. Bunu ben yapmadım. Ben... Ah, Tanrım, ah, Tan-

rım, ah, Tanrım! Sen Cellat'sın! Ah, Tanrım, ah, Tanrım, ah, Tanrım! Hepimizi öldüreceksin!"

"Sen istersen dışarı çık, ben onu sakinleştirmeye çalışayım," dedi Rocco kızın çığlıklarının arasında sesini duyurmak için bağırarak.

Onu isterik vampirle baş başa bırakarak kulübün ana salonuna döndüm. Hooper ve Olaf, mahkumlardan uzak bir köşede sessizce ama hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Hala vampirleri gözleyen bir sürü muhafız vardı. Yanlarından geçerken beni izlediklerini fark ettim. Ya korkuyla ya da düşmanca bakıyorlardı. Ya Sarah'nın çığlıklarını duymuşlardı ya da başka biri tahmin etmişti. Elbette bir olasılık daha vardı.

İki adama yaklaştım ve konuştuklarını duydum. "Seni orospu çocuğu, mahkumları tehdit edemezsin."

"Bir tehdit değildi," dedi Olaf derin sesiyle. "Sadece vampire hepsini neyin beklediğini söylüyordum."

"Bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatıyorlar zaten, Jeffries. Onları konuşturmak için korkutmamıza gerek yok."

İkisi de bana baktı ve küçük çembere katılabilmem için yer açtılar. "Kıza ne söyledin?"

"Kız olduğunu nereden bildin?" diye sordu Hooper.

"İsterseniz hangi kız olduğunu da söyleyeyim. Uzun dalgalı kumral saçlı ve güzel olanı."

Hooper gözlerini kıstı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Otto'nun bir tarzı vardır."

"Onunla kısık sesle konuşuyordu ama diğerlerinin de duymasına dikkat ediyordu. Kıza daha hayattayken kalbini söküp çıkaracağını söyledi. Bunu karanlık bastıktan sonra yapacağını, böylece uyanık olup her şeyi izleyebileceğini

söyledi." Hooper daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Yumruklarını sıkmamaya çalışıyormuş gibi elleri belirgin şekilde titriyordu.

İç çekerek kısık sesle konuştum. "Kim olduğumdan da söz ettin mi?"

"Ona vampir avcıları olduğumuzu, Cellat ve Ölüm'ün de bizimle birlikte olduğunu söyledim."

"Blake'in Cellat olduğunu biliyorum. Peki ya Ölüm kim? Sen misin?"

"Ted," dedim. Olaf'a öfkeyle baktım. "Korkmalarını istedin. Yüzlerindeki korkuyu izlemek istedin, değil mi?"

Bana düz düz baktı.

"Senin takma adın ne, Jeffries?" diye sordu Hooper.

"Benim takma adım yok."

"Geride canlı bırakmaz," dedim. "Bu yüzden bir takma adı yok."

Hooper bir bana bir Olaf'a baktı. "Bir dakika, yani bana bu vampirlerin hepsinin idam edileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Yok etmek için gönderildiğimiz seri katille işbirliği yapan vampirler bunlar. Emir onları da kapsıyor," dedi Olaf.

"Barikattaki kalabalık da polislere saldırdı ama o insanlar vampirin onları etki altına aldığını söylediklerinde onlara inandık."

"Ben vampirlere de inanıyorum," dedim.

"Önemi yok," dedi Olaf. "İnsan rehineler aldılar, insan yaşamını tehdit ettiler ve aktif bir infaz emrinin hedefi olan bir üstat vampirle işbirliği yaptılar. Bütün haklarından feragat ettiler."

Hooper bir an için Olaf'a baktıktan sonra bana döndü. "O haklı mı?"

Başımla onayladım.

"Bu gece kimse ölmedi," dedi. "Ve öyle kalmasını istiyorum."

"Sen polissin, hayat kurtarırsın. Biz vampir avcısıyız, Hooper. Hayat kurtarmayız, can alırız."

"Bana bütün bu insanları öldürmekten rahatsız olmayacağını mı söylüyorsun?"

"Onlar insan değil," dedi Olaf.

"Kanunun gözünde öyleler," dedi Hooper.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, çünkü gerçekten kanunun gözünde insan olsalardı başka türlü düşünürdüm. Kanunlar istisna tanımaz. Otto haklı. Kanunun koruması altında yaşama haklarından feragat ettiler."

"Ama tıpkı insan kalabalık gibi onlar da bir vampirin etkisi altındaydılar."

"Evet, ancak kanun böyle bir olasılığı tanımıyor. Bir vampirin başka bir vampiri etki altına alabileceğine inanmıyor. Sadece insanları vampirlerin güçlerine karşı koruyor."

"Yani bana bu vampirler için başka seçenek olmadığım mı söylüyorsunuz?"

"Buradan doğruca morga gidecekler. Kutsal eşyalarla donatılmış bir sedyeye zincirlenecekler veya belki bu zincirler yeterli olacak, bilmiyorum. Ama morga götürülerek bir şekilde bağlanacaklar, şafağa kadar bekleyecekler ve gündüz uykusuna daldıklarında onları öldüreceğiz. Hepsini."

"Kanun şafağı beklememiz gerektiğini söylemiyor," dedi Olaf.

Yüzümdeki tiksinti ifadesini gizleyemedim. "Kimse onları uyanıkken öldürmeye gönüllü olmaz. Bunu ancak seçeneklerin tükendiğinde yaparsın."

"Onları en çabuk şekilde öldürürsek, Sanchez ve diğer uzmanlara yardım etmeye gidebiliriz."

"Bizi telsizle aradılar," dedi Hooper.

"Neler olmuş?" diye sordum.

"Ev boşmuş. Ev bir şey tarafından yıkılıp dağıtılmış ve Bering... Yani biz Bering olduğunu tahmin ediyoruz... Ölü bulunmuş. Öleli bir süre olmuş."

"Yani bir çıkmaz sokak."

"Sadece psişik olarak evi tarayacaklarım ve içeri girmek için bizi bekleyeceklerini sanıyordum," dedi Olaf.

"Evde hiçbir şey hissetmemişler. Telsizle aradılar ve Teğmen Grimes'la konuştular." Hooper tekrar bana döndü. "Bu vampirlerin doğruyu söylediğini kanıtlayabilirsek infazları geciktirebilir misin?"

"Emir uygulamaya konduğunda bazı sağduyu önlemlerimiz vardır," dedim.

"Yamyam anılarına girebilir."

"Kendini psişik açıdan vampirlere açmış olur. Bu insan beyinleriyle oynamaya benzemez," dedim.

"Neyi neden yaptıklarının önemi yok," dedi Olaf. "Kanuna göre nedenine bağlı olmaksızın infaz edilecekler."

"Bu şehirdeki herkesi korumak zorundayız." Hooper bekleyen vampirleri işaret etti. "Son baktığımda bunlar da korunanlar arasındaydı."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, Çavuş. Onları hiçbir hapishane almaz ve günler boyunca kutsal eşyalarla dolu sedyelere zincirlenmiş halde kalmalarına izin veremeyiz. Bu

sıradışı ve zalimce bir şey olur. Bu yüzden düzgün bir şekilde infaz edilmeliler."

"Yani onları sedyede bırakmaktansa öldürmek daha mı iyi?"

"Size inandığım şeyi değil, kanunu söylüyorum," dedim. "Açıkçası bence onları haçla kilitlenmiş tabutlara tıkıp bir sürede orada tutmak yeterli olur ama bu da zalimlik olarak görülüyor."

"İnsan olsalardı öyle olmazdı."

"İnsan olsalardı onları küçük bir kutuya koyup bir deliğe tıkmaktan da bahsetmezdik. İnsan olsalardı onları bir sedyeye zincirlememize, kalplerini çıkarıp kafalarını kesmemize izin verilmezdi. İnsan olsalardı biz işsiz kalırdık."

Bana bakarken yüzünde yavaş yavaş bir tiksinti ifadesi belirdi. "Burada bekleyin, Teğmen'le konuşacağım."

"Kanun kanundur," dedi Olaf.

"Korkarım o haklı, Hooper."

Hooper, Olaf'a aldırmadan bana baktı. "Başka bir seçenek olsaydı onu seçer miydiniz?"

"Seçeneğe bağlı. Ama böyle zamanlarda cinayet gerektirmeyen bir yasal süreç olmasını tercih ederdim."

"Bu cinayet değil," dedi Olaf.

Ona döndüm. "Buna inanmıyorsun çünkü cinayet olmasaydı bu kadar zevk almazdın."

O çukur gözlerinde öfke pırıltıları gördüm. Umursamadım. Sarah, Steve, Henry Jefferson veya çığlık attırdığı kızı öldürmek istemiyordum. Ama Olaf'ın kadınlarla yalnız kalmasını engellemek için onları kendi ellerimle öldürürdüm. Yine de hava karanlıkken değil, kazığın inişini görürlerken değil, korku içindelerken değil.

"Onları öldürmekten gerçekten zevk almıyorsun, değil mi?" diye sordu şaşkın bir tavırla.

"Sana zevk almadığımı söylemiştim."

"Söyledin ama sana inanmamıştım."

"Şimdi neden inanıyorsun?"

"Yüzünü izledim. Onları kurtarmanın veya acılarını azaltmanın yollarını arıyorsun."

"Bütün bunları tek bir ifademden söyleyebiliyor musun?"

"Tek bir ifade değil. Güneşin üzerinden peş peşe geçen sıra bulutlar gibi bir dolu ifade."

Buna ne diyeceğimi bilemedim; neredeyse şiirseldi. "Bu insanlar yanlış bir şey yapmadı. Vittorio'ya karşı koyacak kadar güçlü olmadıkları için ölmeyi hak etmiyorlar."

"Ted hiçbir vampirin masum olmadığını söylerdi."

"Sen ne diyorsun?" diye sordum öfkeli olmaya çalışarak. Çünkü öfkelenmek daha iyiydi. Bu insanları öldürmek istemiyordum.

"Kimse masum değildir diyorum."

Hooper yanında Grimes'la döndü. "Böyle davalarda infaz kararının geciktirilmesini denemek isteyen bir avukatımız var."

"Yani filmlerdeki gibi valinin son anda aramasından söz ediyorsun," dedim.

Grimes başıyla onayladı. Kahverengi gözleri yüzümü inceledi. "Bir vampir avcısının bu vampirleri öldürmenin cinayet olacağını ve kamuoyunda iyi görünmeyeceğini düşündüğünü belirten bir yazı hazırlayıp imzalaması gerekiyor."

"Yamyam zihinlerini incelesin, kandırıldıklarından emin olsun. O zaman ben imzalarım."

"Anita," dedi Olaf

"Yapma, konuşma ve mahkumlardan uzak dur!"

"Sen bana emredemezsin!" dedi öfkesini hissettirerek. Güzel.

"Hayır, ben emrederim," dedi Grimes. "İkinci bir emre kadar mahkumlardan uzak dur, Ajan Jeffries. Diğer ajanlara ne yaptığımızı söyleyeceğim."

Arka odaya, eski rehinelere ve Edward'a doğru yürüdü. Olaf aklımdan geçeni söyledi: "Edward yaptığın şeyden hoşlanmayacak."

"Hoşlanmak zorunda değil."

"Çoğu kadın, erkek arkadaşının görüşüne önem verir."

"S..tir git," dedim ve yürüyerek ondan uzaklaştım.

Peşimden seslendi: "Bunu istemediğini sanıyordum."

Yürümeye devam ettim. Yerdeki vampirler bana Vittorio'ymuşum veya aynı ölçüde korkunç başka bir şeymişim gibi bakıyorlardı. Birkaçının gözlerinde nefret vardı ama altında yatan şey korkuydu. Biraz acılığı olan tatlı bir şeymiş gibi dilimde tadını alabiliyordum. Biraz fazla acı olan bitter çikolata gibi.

Karşıdaki kapı açıktı ve Yamyam, vampir Sarah'nın kapıdan çıkmasına yardım ediyordu. Kız beni görünce yine bağırmaya başladı. "Bizi öldürecek! Hepimizi öldürecek!"

Genellikle haklı olurdu ama belki -sadece belki- bu gece herkesi gerçekten kurtarabilirdik.

65

Şafağa iki saatten az kalmıştı. O kadar yorgundum ki bütün vücudum ağrıyordu ama vampirlerin hepsi hala hayattaydı. Morgda sedyelere zincirlenmişlerdi. Morgda vampirleri tek tek alacak tek bir oda tasarlanmış olduğundan, adli tabip ve ekibi on tanesini birden gördüklerine hiç memnun olmamışlardı ama Grimes kendi adamlarını yedek muhafız olarak kullanmıştı. Muhafızlık görevi sadece gönüllüler içindi, yine de adamları ona delirmiş gibi bakmışlardı. Yine de eğer o iyi bir şey olduğunu söylüyorsa iyi bir şey demekti. Ayrıca Grimes şöyle açıklamıştı: "Bu gece kimse ölmedi. Bunu yaparsak yarın da kimse ölmemiş olacak."

Edward bu yaptığımdan hiç memnun değildi. Bernardo'nun hoşuna gitmişti. Olaf beni yalnız bırakmış, öğrenmek bile istemediğim kendi düşüncelerine dalmıştı.

Edward teklif etmediği için Çavuş Rocco'nun beni otelime bırakmasına izin vermiştim. Normalde bu beni incitirdi ama bu konuda incinmemiştim.

"Yeteneğimi daha önce hiç gerçek bir vampir üzerinde denememiştim," dedi arabanın sessizliğinde.

"Ne kadar farklıydı?" diye sordum caddedeki karanlık binalara bakarken. Çoğu şehirdeki çoğu cadde gibi bu caddede de her yer kapalıydı. Şafaktan önce striptizciler bile evlerine gidiyordu.

"Hala insanlar ama düşünceleri daha yavaş gibi. Hayır," dedi ve bunu söyleyişindeki bir şey beni ona bakmaya zorladı. Sokak lambalarının ışığındaki ve gölgelerdeki profili çok ciddiydi. "Kehribar taşının içinde donan böcekler gibi. Sanki en net hatırladıkları anılar çok eski ve bu gece katille olan şeyler daha sisli, daha bulanık gibi."

"Bunun sadece Henry Jefferson ve Sarah için geçerli olduğundan eminim," dedim.

Bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdi. "Evet, bunu nereden anladın?"

"En yaşlıları onlardı. Bazı insanlar yaşlandıkça eski anılar yenilerden daha canlı hatırlanır, bilirsin."

Başıyla onayladı.

"Sanırım bazı vampirler için de böyle. Başarılı olanlar değil, sadece hayatta kalanlar. Sanırım o eski görkemli günlerini özlüyorlar."

"Vampir erkek arkadaşın da öyle mi?"

Hangisi, diye sormak istedim ama yapmadım. "Hayır ama sonuçta o bir şehir efendisi."

"Yani şimdi de mutlu olduğunu söylüyorsun?"

"Evet."

"Henry bu arabadan daha pahalı bir saat takıyordu. Fena durumda değil. O halde neden en canlı anısı kadınların uzun elbiseler giydiği, kıvırcık peruklar taktığı, kendisinin takım elbise giyip cep saati taşıdığı ve silindir şapka taktığı bir döneme ait?"

"Kadını seviyor muymuş?" diye sordum.

Rocco bunu düşündü. "Evet," dedi. Yine bana baktı. "Daha önce hiç aşk görüntüleri algılamamıştım, Anita. Şiddet, nefret, karanlık şeylerde iyiyim ama bu gece yumuşak şeyler gördüm ve sertlere doğru ilerlemek zorunda kaldım. Seni okurken bir şey yaptın mı?"

"Kasıtlı olarak değil," dedim. "Ama vampir güçleri üzerinde bir etkim var."

"Ben vampir değilim," dedi.

"Yalnızız, Rocco. Ve benimle baş başa konuşmayı sen istedin, bu yüzden yalanları bırakalım. Sen biliyorsun, ben biliyorum ve adamların biliyor. Topladığın anılarla besleniyorsun."

"Onlar bilmiyor."

"Senin lakabın Yamyam. Biliyorlar. Bir şekilde biliyorlar." Arkama yaslandım. Strip'e döndük ve aniden herkesin nerede olduğunu anladım. Buradaydılar. Cadde şafaktan önceki saatlerde bile geceyarısında olduğu gibi görünüyordu. "Hiç uyumayan şehrin New York olduğunu sanıyordum," dedim.

Rocco güldü. "Oraya hiç gitmedim ama Strip de pek uyumaz." Bana bir bakış attıktan sonra tekrar parlak ışıklara ve hareketli panolara döndü. "Sen de benim anılarımdan beslendin."

"Nasıl yapacağımı bana sen gösterdin."

"Yani tek bir anından beslendiğimde bunu nasıl yapacağını öğrendin, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," dedim.

"Nerede kalıyorsun?"

"Yeni Tac Mahal," dedim.

"Max'in yeri." Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemişti.

"Max bize bir şey olmasına izin verirse bunun başına iş açacağını biliyor. Barışı korumak için bizi güvende tutuyor."

"Erkek arkadaşın vampirler dünyasında o kadar büyük biri mi?"

"İdare ediyoruz," dedim.

"Bu benim sorumun cevabı değil."

"Hayır, değil."

"Pekala." Bellagio'nun önündeki ışıklardaydık. Yakınlarda sahte New York gökleri ve Eyfel Kulesi görünüyordu. Bütün dünya küçülmüş ve tek bir caddeye sığmış gibiydi.

"Sormak istediğin soruları sor, Rocco."

İtiraz etmesini bekledim ama etmedi ve sonunda konuşmaya başladı. "Sen de benim gibisin. Gücünden besleniyorsun."

"Ölüleri kaldırmaktan mı? Sanmam."

"Seks veya aşkla bir ilgisi var. Ben şiddetten, şiddet anılarından besleniyorum. Sen daha yumuşak duygulardan da besleniyorsun, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Belki de çok yorgundum çünkü gerçeği söyledim. "Evet."

"Daha yumuşak şeyler görmeye devam edecek miyim?"

"Bilmiyorum. Biraz güç takası yaptık sanırım." Korsan gemisine, ateşe baktım. Hiçbir anlamı olmayan gerçekdışı bir rüya gibiydi.

"Daha önce hiç bu şekilde güç paylaştın mı?"

"Ölüleri kaldırma yeteneği için odak görevi görebilirim."

"Bu da ne demek?"

"Gücümü başka dirilticilerle paylaşabilirim ve güçlerimizi birleştirdiğimizde daha fazla sayıda ya da daha eski ölüleri kaldırabiliriz."

"Gerçekten mi?" dedi.

"Evet, birkaç yıl önce bir dergide bununla ilgili bir makale yazmıştım."

"Bana e-postayla gönderirsen okumak isterim. Belki buradaki uzmanlar da benzer bir şey yapabilir."

"Sizin yetenekleriniz çok benzer değil."

"Bizimkiler de değildi."

"İkimiz de canlı vampiriz, Yamyam. Bu yeterince benzer."

Bana uzunca bir bakış attı. "Kanun henüz psişik vampirleri kapsamına almadı."

"Tüzük hazırlayacak kadar anlamak istemiyorlar."

Sırıttı. "Bir sürü politikacı konunun yanlış tarafında olurdu."

"Muhtemelen," dedim.

Bana yine baktı. "Hiç tanıdığın var mı?"

"Hayır, sadece şüpheci davranıyorum."

"Bunda gayet iyisin."

"Teşekkür ederim. Bu bir polisten geldiğinde her zaman iyi bir iltifattır." Hala bütün sorularını sormadığını hissediyordum. Parlak neonların ışığında sessizce bekliyordum. Gece, ışığın vurmadığı yerlerde daha da karanlık gibiydi. O karanlık lekelere bakıyordum.

Yeni Tac Mahal'in önündeki büyük dairesel araba yoluna girdi. Önceden arayıp adamlarımızdan bazılarına beni beklemelerini söylemiş olmam gerektiğini anladım. Beni Edward'ın ve çocukların bırakmasını beklemiştim; o zaman güvende olurdum. Oysa şimdi yalnızdım.

"Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

Elimi kapının koluna koyarak ona gülümsedim. "Ben yetişkin bir kızım."

"Bu vampir seni feci zorladı, Anita."

"Sormak için yalnız kalmak istediğin bütün soruları sordun mu?" diye sordum.

"Sana çok açıksözlü olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Daima."

Yine güldü ama bu kez sesinde gerginlik vardı. "Hiç olması gerekenden daha fazla beslenmek istedin mi?"

Kapıcı, vale veya başka biri kapıdaydı. Ona uzaklaşmasını işaret ettim.

"Ne demek istiyorsun, Rocco?"

"Bir anıyı alabilirim, Anita. Alıp o kişinin zihninden silebilirim. Birkaç kez kazara yaptım. Onun değil benim anım gibi oldu ve çok zevkliydi. Sanırım kendimi bırakırsam hepsini alabilirim. Hatırladıkları bütün kötü anıları. Belki daha fazlasını. Belki her şeyi alıp zihni bomboş bırakabilirim. Hepsini almanın nasıl bir şey olabileceğini merak ediyorum."

"Çekici geliyor, değil mi?" dedim.

Başıyla onayladı ama bana bakmadı.

"Hiç yaptın mı?"

Bana dehşetle baktı. "Hayır, elbette yapmadım. Bu kötülük olur."

Başımla onayladım. "Mesele bir şeyi yapabiliyor olmak değil, Rocco. Mesele yapmayı düşünmemek bile değil. Hatta bunun için çekim duymamak da değil."

"Ne peki?" diye sordu.

O yetişkin, son derece becerikli yüze baktım ve gözlerindeki şüpheyi izledim. O şüpheyi tanıyordum. "Yapmamaya karar vermek. Çekim duymak ama teslim olmamak. Bizi kötü yapan yeteneklerimiz değildir, Çavuş, onlara teslim olmaktır. Psişik yetenekler, bir silahı çok iyi kullanabilmekten farklı değildir. Bir kalabalığa girip yarısını öldürebilecek olman bunu yapacağın anlamına gelmez."

"Silahımın emniyetini kilitleyebilirim, Anita. Ama bunu içimden çıkarıp güvenli bir yere koyamam."

"Hayır, yapamayız, dolayısıyla her gün, her gece, kötü adam değil iyi adam olmayı seçmek zorundayız."

Ellerini direksiyondan çekmeden bana baktı. "Ve cevabın bu: Kötü şeyler yapmadığımız için iyi adamlarız. Öyle mi?"

"İyi adam olmak bu demek değil mi?" diye sordum.

"Hayır, iyi adam iyi şeyler de yapar."

"Sen her gün iyi şeyler yapmıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Çabalıyorum."

"Rocco, hepimizin yapabileceği tek şey bu. Çabalamak. Elimizden geleni yapmak. Nefsimize hakim olmak ve yola devam etmek."

"Senden on yaş daha büyük olmalıyım. Neden senden tavsiye istiyorum?"

"Öncelikle, sanırım olduğumdan daha genç görünüyorum. İkincisi, aynı şekilde çekim duymuş olabileceğini düşündüğün ilk insan benim. Kaç yaşında olursan ol, tek başına olduğunu düşünmek zordur."

"Bu kulağa deneyimin sesi gibi geliyor," dedi.

Başımla onayladım. "Bazen etrafımda o kadar çok kişi oluyor ki onlarla ne yapacağımı bilemiyorum."

"Böyle mi?" dedi ve pencereyi işaret etti. Truth ve Wicked sabırla sohbetimizi bitirmemizi bekliyorlardı. Beni mi izliyorlardı, yoksa burada olduğumu mu hissetmişlerdi? Sormak ister miydim? Cevaba hazır olmadığım sürece hayır.

"Evet, böyle." Ona dönüp elimi uzattım. "Beni getirdiğin için teşekkürler."

Tokalaştık ve bu kez aramızda hiç büyü yoktu. İkimiz de yorgunduk. Arabadan indi ve bagajı boşaltmamıza yardım etti. Hevesli komi sadece bavuluma dokunabilirdi. Gerçekten tehlikeli eşyalarımın çoğu hala SWAT merkezindeydi ama burada da personelin taşımasını istemeyeceğim şeyler vardı. Wicked ve Truth diğer çantaları aldı. Çavuş Rocco onlara elini uzattı. Bu hareket onları şaşırtmıştı ama muhtemelen Rocco anlamamıştı. Tokalaştılar. Rocco bana iyi geceler diledi. "Yarın görüşürüz."

"Bu geceki vampir kurbanları bulduğu bölgeden başlayacağız."

"Evet, belki ini oralardadır." Rocco arabaya bindi. Biz kapılara yöneldik. Vittorio'nun sadece inine yakın yerlerde avlandığından keşke emin olabilseydim. Bu açık bir hata gibi görünüyordu ve bana böyle hatalar yapacak biri gibi görünmemişti.

Asansöre binip yalnız kalıncaya kadar Wicked ve Truth pek konuşmadı. "Yorgun görünüyorsun," dedi Truth asansörde.

"Yorgunum."

"İkimizden de beslendin ve şimdiden yoruldun," dedi Wicked. "Kendimizi aşağılanmış hissetmeli miyiz?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Stresli bir geceydi ve hayır, ikinizle de ilgisi yok. İkiniz de ne kadar iyi olduğunuzu biliyorsunuz."

"Zorlama bir iltifat ama kabul edeceğim," dedi Wicked.

"İltifat beklemiyordum, sadece yorgun göründüğünü söylüyordum."

"Üzgünüm, Truth, üzgünüm. Çok uzun bir geceydi."

Birbirlerine baktılar ve bundan hoşlanmadım. "Bu da neydi böyle?"

"Requiem seni odanda bekliyor," dedi Wicked.

"Odamda ya da bitişiğindeki odada tabutlar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Demek istediği bu değildi," dedi Truth.

"Bakın, çok yorgunum, çıkarın ağzınızdaki baklayı."

"Seni beslemek için bekliyor," dedi Wicked.

"İkinizden de beslendiğimden beri..." Saatime baktım. "...daha altı saat bile geçmedi. *Ardeur* beslenmesine ihtiyacım yok."

"Jean-Claude istersen daha sık yiyecek bulabilmeni istedi."

"Öyle mi?"

Asansörün kapıları açıldı. "Tek yiyeceğin polisler olursa kontrolünü kaybedeceğinden korkuyor, Anita," dedi Wicked.

Bunu düşündüm ve bunun çok kötü olacağına itiraz edemezdim. "Hiç havamda değilim, çocuklar."

"Sadece seni önceden uyarıyoruz, Anita," dedi Wicked.

"Ona ikinizden de beslendiğimi söylediniz mi?"

Yine birbirlerine baktılar.

"Ne?"

"Kapıdan girdiğimizde *sizden beslenmiş, ikinizden de beslenmiş,* dedi."

"Bunu nereden bildi?" diye sordum.

Aynı anda omuz silktiler. "Tenimizden senin kokunu aldığını söyledi."

"O bir vampir, kurtadam değil."

"Bak," dedi Wicked, "elçiye zeval olmaz. Ama seni yatağında bekliyor ve onu geri çevirirsen bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

İki kapının arasında bizim olmayan duvara yaslandım. "Sizden beslendiğim için kıskandığını mı söylüyorsunuz?"

"Kıskançlık fazla güçlü bir kelime olabilir," dedi Wicked.

"Evet, kıskanmıştı," dedi Truth.

Wicked kardeşine dönerek kaşlarını çattı. "Sürekli doğruyu söylemek zorunda değilsin."

Truth yine omuz silkti.

"Ve bu, Jean-Claude'un gece nöbetine Requiem'i değil sizi geçirmesinin asıl nedeniydi," dedim.

"Çünkü sağı solu belli olmuyor," dedi Truth.

Başımla onayladım. "Evet." Duvardan doğrularak saatime baktım. "Şafağa kadar bir saatimiz var. Lanet olsun." Önde olduğum için yürümeyi bıraktım. "Baylar, hangi odada olduğumuzu bilmiyorum."

Wicked öne geçti, Truth arkayı tuttu ve ben ortada kaldım. Odaya yürüdük. Wicked küçük anahtar kartını kullanarak kapıyı itti ve girmem için açık tuttu.

Güzel bir odaydı. Büyüktü. Bana göre biraz fazla kırmızı ve lükstü ama güzel bir süitti. Eve döndüğümüzde Max'in

bizi ağırladığı odalardan şikayet edemezdik. Dış oda, Strip'i gören pencerelerin yanına dört kişilik masa konmuş gerçek bir salondu. Kapının yanında bir tane tabut duruyordu.

"Siz nerede uyuyorsunuz?"

"Tabutlarımız bu gecelik diğer odada. Bir saatten az zamanın var, tadını çıkar." Çantalarımı yatak odasına uzanan kapalı kapının yanına koyup gittiler.

"Korkaklar," diye tısladım.

Wicked kapıdan başını uzattı. "O erkeklerden hoşlanmıyor. Biz de öyle."

"Daha önce izleyiciye aldırmamıştınız," dedim.

"Aldırmayız. Ben aldırmam. Ama Requiem hoşlanmaz. İyi geceler." *Rahatsız etmeyin,* kartını da alarak kapıyı kapadı. Jean-Claude'un Wicked'ı geceleri vampirlerden değil benden sorumlu kıldığını anladım. Sanırım Requiem hala odada olan tek kaprisli piç değildi.

Ama bu türde bir şey, Requiem'i beslenme zincirinde benim için en altlara taşıyan nedendi. Ayrılmaya çalıştıkça size daha sıkı yapışan erkek arkadaşlara benziyordu. Ayrıca bu tür şeyler kendi evime geri dönmeyi ve çoğunu başka bir yere bırakmayı istememe de neden oluyordu.

Geri dönüp yine Vittorio'nun peşine düşmeden önce istediğim tek şey biraz uyumaktı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve vücudunun bir çizgisi, bir el, bir kol, uzun gür siyah saçlar göründü. Odanın loş ortamında beline kadar inen saçları simsiyah görünüyordu. Siyah sabahlığın nerede bitip saçlarının nerede başladığını kestirmek zordu. Göğsünde, boynunda ve yüzünde görünen teni bembeyazdı ve kar gibi soğuk bir güzelliği vardı. Vandyke sakalı ve bıyığı saçlarından daha siyahtı. Ağzını

bir resim çerçevesi gibi sardığından, dikkati ağzına çekiyordu.

Bu benim asıl zayıf noktam olduğu için bakışlarımı yukarı kaldırdım. Bir çift güzel göz beni her zaman etkilerdi. Gözleri güneşte parlayan Karayip suları gibi mavi-yeşildi ve kontak lensler dışında hiç bu kadar mavi göz görmemiştim. Belle Morte mavi gözlü erkeklere bayılıyordu ve onları toplamaya çalışmıştı; Jean-Claude ve Asher'da olduğu gibi. Dolayısıyla elinde mavinin bütün tonları vardı. Requiem onun eşyalarından biri olmamak için Avrupa'dan kaçmıştı.

Bir dakika önce, "Bütün gün bir seri katilin peşinde koşturdum, hayatım, lütfen bu seferlik atlayamaz mıyız?" demek istiyordum. Şimdiyse elimden gelen tek şey ona bakmak ve sanat eserine hayranlık duymaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığını bilmekti.

Elimdeki çantaları bırakıp ona gittim. Ellerimi yarı açık sabahlığından içeri sokarak pürüzsüz tenini okşadım. Göğsüne bir öpücük kondurdum ve nefesini üfleyişiyle ödüllendirildim.

"Odaya ilk girdiğinde bana kızgındın."

Ellerim göğsüne koyarak cüssesine baktım. Üzerimde hala çok fazla silah vardı. "Sonra orada durduğunu gördüm ve bütün gece endişelenmiş olduğunu anladım. Nerede olduğumu, neler döndüğünü merak ettin ve aramadın. Şafak söktüğünde hala güvende olup olmadığımı bilmeyeceğini düşünerek endişelendin."

Sessizce başıyla onayladı.

"Ben kötü bir kocayım, Requiem, bunu herkes biliyor."

Ellerini omuzlarımda, kollarımda dolaştırarak konuştu. "*Kalbim anlatıp durur / Kızlığımdan beri yaşadığım acıları*

/ Eski, yeni ve şimdi daha çok / Çünkü asla yeni kederlerim olmadı / Savaşacağım acılar dışında."

"Şiiri bilmiyorum ama kulağa çok kasvetli geliyor."

Hafifçe gülümsedi. "Çok eski bir şiir. Orijinali Anglosakson'dur. Adı *Kadının Şikayeti.*"

Başımı iki yana salladım. "Özür dilemeye çalışıyorum, üstelik nedenini bile bilmiyorum. Sen bana kendimi hep yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyorsun ve bundan sıkıldım."

Ellerini indirdi. "Şimdi seni kızdırdım."

Başımla onayladım ve yanından geçerek yatak odasına girdim. Kimse bu kadar ihtiyaç duyulacak ölçüde güzel değildi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yeleğimi, silahlarımı, günlük teçhizatımı çıkarırken sırtımı ona döndüm. Hepsi yatağın benim tarafımda bir yığın oluşturdu. Yatakta sadece tek bir erkekle uyuduğumda, yatağın hep bu tarafını kullanırdım. Son zamanlarda pek sık olmamaya başlamıştı. Tanrı biliyor, ortada olmaktan şikayet etmiyordum ama bazı geceler çok fazla oluyordu ve bu da bir tanesinin daha çok fazla geldiği gecelerden biriydi.

Sabahlığın halının üzerine düştüğünü duydum. İpeğin çok özgün bir sesi vardı. Arkamda durduğunu ve bana uzandığını hissettim. "Yapma."

Arkamda hiç kıpırdamadan durdu. "Beni sevmediğini biliyorum, Çobanyıldızım."

"Hayatımda sevdiğim çok fazla erkek var, Requiem. Neden sadece seks partneri olamıyoruz? Neden bana sürekli beni sevdiğini ve benim seni sevmediğimi hatırlatmak zorundasın? Hayal kırıklığın sürekli bir baskı gibi ve bunu ben yapmıyorum. Asla aşk sözü vermedim."

"Hanımıma beni istediği şekilde hizmet edeceğim çünkü ona karşı hiç gururum kalmadı."

"Ne dediğini bile bilmiyorum. Sadece git."

"Bana bakıp gitmemi söylersen gideceğim."

İnatçı bir tavırla başımı iki yana salladım. "Hayır çünkü seni görürsem bunu söylemeyeceğim. Güzelsin. Yatakta harikasın. Ama aynı zamanda da bir baş belasısın ve ben yorgunum, Requiem. Çok yorgunum."

"Sana gecenin nasıl geçtiğini bile sormadım. Sadece kendi duygularımı, kendi ihtiyaçlarımı düşündüm. Sadece kendimi düşündüğüme göre gerçek bir sevgili değilim."

"Bana *ardeur* beslenmesi için geldiğin söylendi."

"Bunun bir yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi kısık bir sesle. "Buradayım çünkü Wicked-Truth'la yattığını bilmek kalbimi kırdı."

Öfkeli bir şey söyleyecektim. "Şşş," dedi, "duygularıma hakim olamıyorum, Çobanyıldızım. Jean-Claude'dan bana yeni bir şehir bulmasını istedim. Üçüncü olmak yerine birinin sağ kolu olabileceğim bir yer."

Ona dönüp yüzüne baktım. "Doğru söylüyorsun."

Hafifçe gülümsedi. "Öyle."

Ona sarıldım ve kaç kez birlikte olduğunuzu sayamayacağınız kadar yakın olduğunuz biriyle yapacağınız gibi vücutlarımız birbirine kenetlendi. Böyle insanlarla birbirinizin vücudunu tanırsınız. Havada seks kokusu olduğunda nefeslerinin melodisini bilirsiniz. Ona sımsıkı sarılırken çok özlemiş olduğumu fark ettim. Ama aynı zamanda haklı olduğunu da biliyordum.

Saçlarımı okşadı. "Beni özleyeceğini bilmek yardımcı oluyor."

Yüzümü kaldırıp kenarları yeşil olan o mavi gözlerine baktım. "Seni güzel ve yatakta inanılmaz bulduğumu biliyorsun."

Başıyla onayladı ve yine gülümsedi. "Ama senin bütün erkeklerin güzel ve hepsi yatakta iyi. Ben parlama şansım olan bir yere gitmek istiyorum. Beni sevecek bir kadın bulabileceğim bir yere, Anita. Sadece beni sevecek. Sen asla sadece beni sevmeyeceksin."

"Birini sevip sevmeyeceğimden bile emin değilim," dedim.

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Jean-Claude'u bile hayal kırıklığına uğratabileceğini bilmek de bir şey. Ona karşı koyabilecek biri olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Kaşlarımı çattım. "Tam olarak karşı koyduğum söylenemez."

"Onun sevgilisi ve insan hizmetkarısın ama ona ait değilsin."

Geri çekilmeye çalıştım ama bana daha da sıkı sarıldı. "O da telefonda neredeyse aynı şeyi söyledi. O küçük konuşma için teşekkür mü etmeliyim?"

"Ona neden gitmem gerektiğini söyledim ve o da kabul etti. Bu yüzden burada, Las Vegas'tayım. Ziyaretten hoşlanıp hoşlanmayacağımı görmek için."

"Buranın senin tarzında bir kasaba olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle. Ama bu da bir başlangıç. Gösterilerini göreceğim, dans edeceğim ve kadınlar beni güzel bulacak, beni isteyecek ve belki sonunda ben de onları isteyeceğim."

"Ben hepinize yetemem, Requiem. Bir sürü erkekle seks yapabilirim ama asla hepsine birden aşık olamam. Hiçbir kadın bunu yapamaz."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Şimdi öp beni. Gerçekten istiyormuş gibi. Beni özleyecekmiş gibi. Şafak sökmeden önce. Çünkü katilinle işini bitirdiğinde seninle geri dönmeyeceğim. Vegas'tan hoşlanmazsam, Philadelphia'nın şehir efendisi de bir sağ kol arıyormuş ve eğer mümkünse Belle'nin soyundan birini istemiş."

Yüzüne baktım ve zamanın gerçekten geldiğini anladım. Ciddiydi. Ben ayaklarımın ucunda yükselirken o da başını bana doğru eğdi. O dudakları önce nazikçe, bir başyapıta dokunuyormuşum ve çizmekten korkuyormuşum gibi öptüm. Sonra istediği şekilde öpmek için ellerimle ve dudaklarımla yumuldum. Ona kalbimi veremezdim ama verebileceğim şeyi verdim ve bu bir yalan değildi. Vücudunu ve hüzünlü şiirlerini seviyordum; sadece onu sevmiyordum. Hepsini sevmeyi denediğimi Tanrı biliyor ama kalbim o kadar genişleyemiyordu işte.

Önce gülerek geri çekildi. "Böyle bir öpücüğe hakkını vermem için şafağa çok az zaman var. Gündüz uykusuna yattığında efendimizin bile yatakta uyumasına izin vermediğini biliyorum, bu yüzden hemen kutuma gideceğim. Sana daha sıcak yatak arkadaşları gönderebilirim, böylece yalnız kalmazsın ve uyandığında onlardan beslenebilirsin."

"Requiem," diye başladım ama parmaklarını dudaklarıma değdirdi.

"*Gece gibi güzeldir yürüyüşü / Yıldızlı gökyüzü ve bulutsuz gecelerde / Karanlığın ve ışığın en iyi anlarında / Onun yüzüne ve gözlerine bakarım.*"

Nedeninden emin değildim ama yanağımdan süzülen sıcak gözyaşını hissettim. Parmaklarını dudaklarımdan çe-

kerek damlayı yakaladı. Öperek yüzümü sildi. "Arkamdan ağlıyor olmanın benim için anlamı çok büyük." Sonra kapıyı nazikçe arkasından kapayarak çıktı.

Banyoya girdim ve yatağa hazırlanmaya başladım. Yüzümü yıkadım. Neden ağladığımdan bile emin değildim. Sadece yorgundum. Sesler duyarak suyu kapadım ve Crispin'in seslendiğini fark ettim. "Biziz, Anita."

Biz derken kimi kastettiğini merak ettim çünkü Crispin St. Louis'den gelen diğer hayvanadamları tanımıyordu. En azından onları beraberinde yatağa getirecek kadar tanımıyordu. Heteroseksüel erkeklerin yatağa getirdikleri kişiler -diğer erkekler- konusunda çok seçici olduklarını fark etmiştim. Konu seksten çok arkadaşlıkla ilgiliydi. Şehvetten çok güven söz konusuydu. Dışarı bakıp görmeyi düşündüm ama üşendim. Çok yorgundum. Crispin ve yanındaki her kimse, işim bittiğinde hala orada olacaklardı. Üzerimde omuzlarımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumu örten bornozla banyodan çıktım. Yatağımdaki iki adam çırılçıplaktı ve yatak örtüsünü bellerine kadar çekmişlerdi. Yatağımda iki çıplak ve yakışıklı adam vardı. Fakat birini daha önce hiç çıplak görmemiştim.

66

Crispin hatırladığım gibi kaslı ve formdaydı. Çarşafları kucağında toplayarak ve gülümseyerek doğrulup oturduğunda kalçasının yan tarafını gördüm ve örtülerin altında çırılçıplak olduğunu anladım. Kısa kıvırcık beyaz saçları arkasındaki lambanın ışığıyla aydınlanıyor, dolayısıyla saçlarının etrafında beyaz bir hale varmış gibi görünüyordu. Ağzının bir tarafındaki gamzesini belirginleştiren bir gülümsemeyle bana baktı. O haleyle yatağımda bir melek gibi görünebilirdi ama bir melekse bile düşmüş bir melekti.

Domino yatağın diğer tarafında sırtüstü yatıyordu ve bir kolunu yastıkların üzerine, yatmak zorunda kalacağım yere açmıştı. Siyah-beyaz bukleleri yastığın beyazıyla çerçeveleniyordu. Saçlarının büyük ölçüde siyah olduğunu fark ettim. Daha önce dengeli bir karışım değil miydi? Gözleri

parlak turuncu ateş rengindeydi ama ateşin içinden geçen altın sarısı damarlar yoktu. Ateş size bakarken uzun kirpiklerini kırpıştırmaz ve ifadesiz bir yüzle bakmaz. O gözlerde özlem ve ihtiyaç vardı.

Öfkeleneceğimi sanmıştım ama öyle olmadı. Aniden, Vegas'taki bütün insanlar arasında o anda yanımda olmasını, aralarına kıvrılmayı isteyeceğim iki erkeğin sadece onlar olduğunu anladım. Truth'a Belle Morte'nin soyunun ancak vampirin idaresi kadar güçlü olduğunu söylemiştim ama dahası da vardı. Birinin kalbinde ancak onun benim kalbimde ulaşmasını istediğim bir derinliğe kadar inebilirdim. Bütün bu güçlere sahiptim ve beni kemiğime kadar kesebilecek çift taraflı bir bıçağa sahipken kendimi nasıl koruyabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Onları gördüğümde düşünebildiğim tek şey evdi. Mutluluk. Bu, Crispin'in henüz haketmediği bir duyguydu. Ve Domino da hala bir yabancıydı. Ama bazen bir yabancıyla karşılaştığınızda, onu gördüğünüz andan itibaren bir bağlantı hissedersiniz. Sanki o ten, o koku daha önce size sokulup yatağınıza girmiş, yankısını hissediyormuşsunuz gibi. Buna karşı koymalı, itiraz etmeliydim ama çok yorgundum.

Aklıma gelen tek şeyi söyledim: "Henüz beslenmeme gerek yok." Sesim zayıf ve kararsız çıkıyordu. Boğazımı keskin bir şekilde temizleyerek tekrar denedim. "Kişisel bir şey değil ama ben..."

"Yorgunsun," dedi Crispin, "biliyoruz. Bunu hissedebiliyoruz."

Domino'ya doğrudan bakmadım. Onun kararsızlığını ve bunun iyi gitmesini ne kadar istediğini hissedebiliyor-

dum. Artık savaşacak bir şeyim kalmamıştı; güzel, iyi ve tuhaf bir şekilde doğru geliyordu. Hayatımda ilk kez sorgulamıyordum. *Hepimiz çıplak olursak uslu durabilir misiniz,* diye sormadım. Hayvanadamlar için çıplaklık seks anlamına gelmiyordu, sadece hiçbir şey giymediğiniz anlamına geliyordu. Durumu kirleten şey benim insan zihnimdi.

Bornozun kuşağını çözerek yatağa yaklaştım. Crispin gülümsedi ama Domino ben hareket ederken vücudumu görmeye çalışıyordu. Belki de çıplak olmak o anda onun için sadece üzerinde giysi olmaması anlamına gelmiyordu.

Konuşurken sesi boğuk çıkınca sözünü tamamlamadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Seks harika olurdu ama yorgunluğunun seni aşağı çeken büyük bir ağırlık gibi olduğunu hissedebiliyorum. Sana sarılalım, Anita, sadece sarılalım."

Bir-iki saniye yüzünü inceledim. Elini yastıktan kaldırarak bana uzattı. Bornozu yere bıraktım ve yatağa, aralarına girdim. Crispin, örtülerin altına kaymama yardım etti ve kendisi de yanıma uzandı. Uyumakta zorlanacak olan sadece Domino değildi sanırım.

Bir dirseğinin üzerinde yükselerek yatan Crispin'e baktı. "Yatakta yanımda böyle güzel bir kadın çırılçıplak yatıyor ve ben bir erkeğim."

Bu beni gülümsetti. Sonra yatak hareket etti ve olduğum yerde dönüp baktığımda Domino'nun bize yaklaştığını gördüm. Yüzünde kararsızlık vardı. Hoş karşılanacağından emin olamıyormuş gibi. Ben de değildim.

Vücudunun üst kısmı Crispin'inkinden daha iriydi ve ikisi de dirseklerinin üzerinde yatarken Crispin'in birkaç santim fazlalığının bel seviyesinden kaynaklandığını an-

ladım. Domino, Crispin'in aksine, vücudunu benimkine sürtmek yerine birkaç santim uzak duruyordu. Bu tavrını takdir etmiştim.

Uzanıp saçlarına dokundum. Bukleleri yumuşaktı ama Crispin'in beyaz saçları kadar yumuşak değildi. "Saçlarındaki siyah-beyaz renkler daha dengeli değil miydi?"

Gülümsedi. "Arada bir siyah kaplana dönüşüyorum. İnsan biçimime döndüğümde saçlarım son biçimimdeki tüy rengimi yansıtıyor."

Ona baktım. "Beyaz ve siyah kaplan arasında gidip gelebiliyor musun?"

Başıyla onaylayarak yüzünü elime sürttü ve evcil bir kedinin yapacağı gibi daha fazla okşanmak istediğini belli etti. Elimi saçlarından yüzünün yanma kaydırdım ve yanağını elime bastırdı. Sanki aniden üzerinden büyük bir ağırlık kalkmış gibi gözleri kapandı ve yüzü neredeyse hemen gevşedi.

Onu öpmek için doğruldum ama aramızdaki küçük mesafe kapandı ve aniden sadece yatakta olmaktan memnun olmadığını, aynı zamanda çok sert ve istekli olduğunu da fark ettim. Nefesim kesildi ve hafif bir şaşkınlık sesi çıkardım.

Benden uzaklaştı. "Özür dilerim, Anita, tepkime engel olamadım."

Başımı iki yana salladım. "Bu... Ah, boşver, erkek olduğun için özür dileme, Domino. Hoşuma gitti."

Neredeyse mahcup bir tavırla gülümsedi.

Elimi vücudunun ön tarafına kaydırdım. Gözleri yine kapandı ve uzun zamandır bunu yapmamış gibi başı arkaya gitti.

Crispin aklımdan geçeni anlamıştı. "Beyaz Kaplan Klanı safkan olmakla övünür. Kraliçe bir siyah kaplan kanı bulduğu için çok mutlu. Ama klanımızdaki dişilerin çoğu, dünyaya safkan olmayan bir çocuk getirme riskini almak istemiyor."

Hala biraz üzerimde yükselen adama baktı. Elim karnının üst kısmında donup kalmıştı. Gözleri hala kapalıydı ama arkasını dönmeye başlamıştı.

Elimi omzuna ve göğsüne koyarak hareketini durdurdum. "Sende bir terslik yok, Domino. Sen çok güzelsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"O halde yakışıklısın," dedim.

Bana utangaç gözlerle baktı. "Buna inanamam."

"Neden?"

"Çünkü benim için önemi olan hiç kimse bu doğruymuş gibi davranmadı."

O anda yorgun olayım ya da olmayayım, o kadar da yorgun olamayacağımı anladım. "Sana muhtemelen bir daha hiç söylemeyeceğim bir şey söyleyeceğim."

Meraklı gözlerle bana baktı.

"Sadece hızlı bir ilişkiye zamanımız var."

Şaşkınlıkla sırıttı.

Ben de gülümsedim. "Polis beni arayıp yine kötü adamların peşine düşmeden önce gerçekten biraz uyumam gerek ama bunun senin görünüşünle ilgisi olmadığını bilmelisin. Çok yakışıklısın ve kalçamda algıladığım his doğruysa bütün vücudun inanılmayacak kadar iyi."

Gerçekten mahcup bir tavırla başını eğdi. Onun otuz yaşlarında olduğunu tahmin etmiştim ama çok daha genç gibi davranıyordu. Belki de bu alanda deneyim yetersizliğinden dolayı daha gençti.

Yüzüne dokunarak onu bana bakmaya zorladım. "Seviş benimle."

"Doğru sevişmek zaman alır," dedi.

Sırıttım. "Pekala, becer beni o zaman."

Afalladı.

"Anita'nın yatak sohbeti genellikle çok doğrudandır," dedi Crispin.

Ona dönerek çatık kaşlarla baktım.

Bir omzunu silkti. "Eee, bu doğru."

Kaşlarımı daha da çattım ve Domino'ya döndüm. "Hangi kelimeyi kullanmak istersen."

"O kadar mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "O kadar."

"Neden?"

"Çünkü gözlerindeki o hüzünlü bakışların silinmesini istiyorum."

"Gözlerimdeki bakışlar neden umrunda ki?"

"Çünkü yaralar daima iki yönlüdür."

"Bu da ne demek?"

"Kapa çeneni," dedi Crispin. "Ve teklifi kabul et de hep birlikte uyuyabilelim."

Domino ona pek de dostça denemeyecek bir bakış attı ve tekrar bana döndü. "Bütün hayatımı etrafımdaki kadınlara güvensizlikle geçirdim. Sadece hayatta kalanlar bana dokunuyordu ama kendi klanımdan kimse bunu yapmıyordu."

"Ben hayatta kalan biriyim," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır." Saçlarımın üzerine eğilerek uzun, derin bir nefes aldı. "Hayır, sen benim gibi kokuyorsun. Aynı anda hem karanlık hem de ışık gibi."

Elimi vücudunun daha altlarına kaydırdım ve o kadar da titremediğini fark ettim. O kadar konuşma bir şeyleri yumuşatmıştı. Elimi etrafına sararak nazikçe sıktım. Gözlerini sımsıkı kapadı ve nefesini üfledi.

"Bu kadar konuşma yeter," dedim.

"Tamam," diye fısıldamadan önce yutkunmak zorunda kaldı.

Öpmek için eğilirken onu yoğurmaya devam ettim ve aniden beni öpmeye başladı. Dudaklarım yemekmiş ve kendisi de açlıktan ölüyormuş gibi öpüyordu. Ellerim sırtına kaydı ve bacaklarım kalçalarından kayarak arkasına dolandı. Öpüşürken bütün ağırlığını üzerime bıraktı. Vücudu, o titreyen sertliğe geri dönmüştü. Sadece organını aramızda taş gibi sert bir şekilde hissetmek bile boğazımdan bir çığlık kopmasına yetti.

Crispin elinde bir prezervatifle yatağın yanında ayakta duruyordu. "Anita ilk birlikteliğimizden sonra bana bir söz verdirmişti."

Domino ve ben öpüşmemizi keserek ona baktık. Crispin'e kim olduğunu bilmiyormuşum veya ne dediğini anlamıyormuşum gibi baktım.

Domino dizlerinin üzerinde doğruldu ve neye dokunduğumu aniden gördüm. "Oh, Tanrım," dedim elimde olmadan.

Domino prezervatifi alıp organına geçirdi. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durarak bana baktı. "Seni hiç hazırlamadık ve ben..."

Sözünü ben tamamladım. "Küçük değilsin."

Başını iki yana salladı.

"Dardır ama ıslanır," dedi Crispin.

Çatık kaşlarla ona baktım.

"Bunun için ön sevişmeye ihtiyacın var mı?" diye sordu beni azarlar gibi ellerini beline koyarak.

Bunu düşündüm. "Ön sevişme güzel fakat..." Domino'nun vücuduna bakarken düşünebildiğim tek şey... "Hayır, onu hemen içimde istiyorum."

"İlk seferimizde canını yakmak istemiyorum."

"Canım yanarsa sana söylerim ama..." Duraksadım çünkü hiçbir erkek seviştiği kadının daha iri organlı erkeklerle yattığını duymak istemezdi, özellikle de böyle bir anda. "Lütfen, Domino, sadece düz beni. Hemen!"

Tekrar sormadı. Kalçaları ve bacaklarıyla bacaklarımı aralayarak bütün ağırlığıyla üzerime uzandı. İçime girerken eliyle yönlendirmesi gerekti ama bir kez başladığında başka yardıma ihtiyacı olmadı. O kadar kalındı ki ilk birkaç itişinde sonuna kadar yavaşça zorlaması gerekti.

Vücudunun alt kısmını bacaklarımın arasına bastırıp ellerinin üzerinde durarak gidip geliyordu. Kendi vücuduma, aşağı bakarken sadece içime girip çıkışını görüyordum. Sadece görüntü bile yine bir çığlık atmama neden oldu.

"Tanrım, haklısın, çok dar ama ıslandı."

Crispin yatağın kendi yattığı tarafına geri dönmüş, sadece izliyordu. "Sana söylemiştim."

Domino'nun vücudu beni biraz daha açılmaya zorladı ve sonra aniden ritmini buldu. Vücudunun daha hızlı, daha rahat, daha derinlemesine içime girip çıkışını izliyordum. Erkek iriyse bu pozisyonda genellikle noktayı bulurdu ve yeterince iri olduğu için Domino da bulmuştu.

Bacaklarımın arasında artan ağırlığı hissederek fısıldadım: "Ah, Tanrım, az kaldı."

"Ne az kaldı?" diye sordu ama aslında cevabı dinlemiyordu. Sesi nefes nefeseydi ve gözlerini kapamıştı.

İki darbe arasında o ağırlık boşalarak her yanımı zevk ve sıcaklığa boğdu. Ağzımdan bir çığlık yayıldı ve tırnaklarımı kollarına gömdüm. Üzerimde donup kaldı.

"Durma!" dedi Crispin.

Domino tekrar başladı ama ne olduğunu anlayamamıştı. "Sanırım canını yaktım."

"O çığlık atar," dedi Crispin.

Ona kaşlarımı çatabilirdim ama Domino yine ritmine geri dönmüştü ve başka hiçbir şey umrumda değildi. O ritmi koruyarak beni tekrar zirveye taşımaya çalışıyordu ama vücudu hareketin akışkanlığını kaybetmişti. Nefesleri hırıltılıydı. Bir, iki, üç, dört darbe daha. Bacaklarımın arasındaki o ağırlık yine artmaya başladı.

"Yaklaştım," dedim nefes nefese. "Yine yaklaştım."

Daha akışkan bir ritimle pompalamaya devam ediyordu. Daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum. Şimdi açı biraz daha keskindi ama oluyordu. Beni yine boşaltttı ve çığlık çığlığa bağırdım.

Bu kez durmadı. Ritmi değişmişti ama içime girip çıkmaya devam ettiği sürece artık fark etmezdi. Ritim giderek daha da hızlanırken bir kez daha orgazma yaklaştım. Sonunda son bir derin darbeyle köküne kadar soktu ve üzerime yığıldı. Bu farklı bir zevkti ama beni o kadar sarhoş etmişti ki yine zevk almıştım.

"Daha sert, daha derine," diye bağırdım.

Bu kez ciddi olup olmadığımı sormadı, sadece dediğimi yaptı. İstediği kadar derin ve sert bir şekilde kendini içime çarpıyordu. Ağırlığı ve gücü beni altında mıhlamıştı. Ken-

di vücuduysa üzerimde titriyordu. Aniden gözlerini açtı ve birbirimize baktık. Vücudu bükülmeye, bir darbe için daha toparlanmaya başlamıştı. Sonra en derinlere kadar soktu ve sadece zevki hissettim. Çığlık çığlığa bir halde tırnaklarımı sırtına gömdüm, bacaklarımı beline dolayıp sıktım, orgazmı kana ve çığlıklara boyadım.

Gırtlaktan gelen bir sesle çığlık attı: "Ah, evet!" Sonra son bir kez olabildiğince derine tekrar kökledi. Bir kez daha boşaldım. Vücutlarımız birbirine kenetlenmiş halde titriyordu. Ağzımı boynuna gömerek çığlıklarımı etinde boğdum.

Üzerimde yatarken deli gibi atan kalbini, ağzımda zonklayan nabzını hissediyordum. Aniden daha güçlü ısırma isteği duyunca boynunu bıraktım. Ağzıma tatlı metal tadı gelmişti ve kanattığımı anlamıştım.

Yatakta sırtüstü yatarak kollarımla, ellerimle, bacaklarımla ona sarılmaya devam ettim. Onu hala içimde tutuyordum.

Sonunda yükseldi ve yatağın ortasına, yanıma serilmesi için kollarımı ve bacaklarımı çözdüm. Sırtüstü yatarak soluklanmaya, nabzını yavaşlatmaya çalıştı.

"Bu hızlıysa," dedi Crispin, "uzununu görmek için sabırsızlanıyorum."

Domino yarı kapalı gözlerle gülümsedi. "İyi olmasını istedim," dedi kısık sesle. "Hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Yatağın onun tarafında yatarken belimden aşağısını oynatamıyordum ve aslında hareket etmek de istemiyordum. "Hayal kırıklığıymış, hah! Ön sevişmeyle nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yani beni tekrar istiyor musun?" Sesi tereddütlü, yüzü şaşkındı.

Ulaşabileceğim en kolay yeri olduğu için karnına hafifçe vurdum. "Şu anda kıpırdayabilsem seni öperdim ve seni geri çeviren bütün kadınların aptal olduğunu söylerdim."

Bacağımı okşadı. "Sanırım hayatım boyunca bir kızın ağzından duyduğum en güzel şey buydu."

Her nedense bu bana üzücü geldi ama düşüncemi yüksek sesle söylemedim. Yürüyebilecek hale geldiğimizde temizlenmek için yataktan çıktık. Sonra beni yine ortalarına aldılar. Yatakta başka bir erkeğin varlığını kabul edebilecek bir heteroseksüel erkeğin bile hala diğer adamı ortaya alarak uyuyabilecek kadar güvende olmadığını anladım. Hayatımda böyle şeylere metelik vermeyen erkekler benim için değerliydi ama diğerlerini de suçlayamazdım. St. Louis'deki leoparadamlarla birlikteyken fark ettiğim gibi, yanımda başka bir kadınla çıplak uyumaktan ben de hoşlanmıyordum. Sadece büyük bir çıplak köpek yavrusu ya da kedi yavrusu yığınıydı, yine de kaslı erkeklerin arasında sandviç pozisyonunda olmayı tercih ederdim.

Bazı erkekler diğerlerinden daha iyi kaşık oluyordu. Crispin yüzükoyun uyuduğu için kaşık pozisyonu ona uymuyordu. Ama Domino sırtıma sokulup sanki en sevdiği oyuncak ayısıymışım ve bensiz uyuyamıyormuş gibi bütün vücudunu bana sarmıştı. Bir yabancıyla yatmanın tuhaf olacağını düşünmüştüm. Yani yeni biriyle olduğunda seks bir şeydir ama uyumak... çaresiz kalmaktır. Yeni tanıştığım insanların yanında savunmasız ve çaresiz olmaktan hoşlanmıyordum. Ama vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uymuş, tıpkı Micah'nın yaptığı gibi kolu beni sararak

sıkıca kendine çekmişti. *Leopar Kralını* düşündüm. Onu özlemiştim. Nathaniel'ı özlemiştim. Domino'nun onlarla nasıl anlaşacağını merak ediyordum. Bu düşünceyi zihnimden attım; sorunları tek tek ele almalıydım. Eve dönmeden önce Vittorio'yu öldürmem gerekiyordu. Bunu yapmak için de onu bulmalıydım. Daha sonra Rocco'yla birlikte onu aramaya başlayacaktık.

Ama benim Vittorio'yu bulmam gerekmedi. O beni buldu.

67

Beni ilk bulan o değildi. Kadın beni daha önce buldu. Vücudunun yattığını bildiğim odada duruyordum. İpek örtülerin altında küçük görünüyordu. Hayır, büzülmüştü. İlk kez bir cesede benziyordu. Kıpırdamasını veya nefesini duymayı bekledim ama hiçbir şey yoktu.

Gitmişti.

Uzak geçmişte kalmış bir gecede, havada yasemin ve yağmur kokuları arasında duruyordum. Hava sıcaktı ama çok fazla nem yok gibiydi. Ama yağmur hissi vardı ve ayağımın altındaki toprakta kucaklaşmayı bekleyen bir sevgili gibi bekleyen toprağı hissedebiliyordum.

Bir kadın olarak ve gecenin kendisiymiş gibi karşıma çıkmıştı ama şimdi sadece tenime sürünen bir fısıltıydı. "Nekromansi ustası, beni öldürmeye geliyorlar. Modern

silahlarla ve anlamadığım şeylerle geliyorlar. Odadaki kabuğumu terk ettim. Onu alabilirler."

Yasemin kokusu güçlendi ve yağmur hissi yaklaştı. "Ne istiyorsun?"

"Seni, nekromansi ustası. Senin vücudunu istiyorum."

"Hayır," dedim.

"Hayır çünkü beni dışarıda tuttun. Sen ve erkeklerinle olan bağların. Ama kabuğum yok olduğunda hayatta kalmama yetecek kadar güce ihtiyacım var. Senin bedenini alamam, Anita, ama sanırım senin aracılığınla beslenebilirim."

"Nasıl?" diye sordum ve karnımdaki ilk kasılmayı hissettim. İlk korkuyu.

"Kaplanlar, küçük nekromansi ustası, seni kazara bulduklarını mı sanıyordun?"

"Hayır, bana bir şey yaptığını biliyordum."

"Onların gökkuşağındaki bütün renklerden beslen ve enerjiyi bana ver. Böylece bir beden bulana kadar hayatta kalacak gücüm olur."

"Rica mı ediyorsun, yoksa yapmamı mı söylüyorsun?"

"Rica etmem yapmanı sağlar mıydı?" diye sordu.

"Hayır."

"O halde yapmanı söylüyorum."

"Hayır," dedim.

"Sana bunu yaptırabilirim, nekromansi ustası. Ama pek sevimli olmayacak."

"Benimkini alamıyorsun diye başka bir beden bulmana yardım etmeyeceğim."

"Unutma, nekromansi ustası, sana seçenek sundum. Sen, acının yolunu seçtin. Şimdi, hamile kalırsan bana yardım etmek için çok geç kalmış olursun."

"Ne dedin sen?"

"İçine giremeyeceğimi anladığımda seni kaplanadamlardan biri tarafından hamile bıraktırmaya çalıştım ama onlardan çok uzun süre uzak durdun. Şimdi ikisiyle birlikte yatıyorsun ve elinde bir mavi kaplan da var. Benim bile kaybolduğunu sandığım bir renk. Sana yürüme mesafesinde iki safkan soyun iki kralı bile var. Sana benim için beslenirken korunma kullanma seçeneği tanırdım ama isteyerek yapmayacaksan, o zaman beyaz kaplanla ilk karşılaştığında yaptığım şeyi yapacağım."

"Dur," dedim çünkü şimdi korkmuştum. Crispin'le Kuzey Carolina'da, özel bir VIP bekarlığa veda partisine katılmaya gittiğinde tanışmıştım ve ben de aynı otelde kalıyordum. İki gün sonra çırılçıplak bir halde, çürükler, sıyrıklar, kesikler içinde ve yanımda baygın halde yatan üç çıplak adamla uyanmıştım. Biri Jason'dı, diğeri yeni tanıştığım Crispin'di. Üçüncüsü ise sadece düğünün haberini yapan masum bir muhabir ve aynı zamanda da kızıl bir kaplan olan Alex'ti. Aniden nabzımın hızlandığını hissettim.

"Yapma," dedim.

"Ya kaplanlardan isteyerek beslenirsin ve gücü almama izin verirsen ya da seni tekrar zorlarım. Ama günler sürmez. Dediğim gibi, şimdi hamile kalman işime gelmez. Bu yüzden seks daha hızlı olmalı."

"Beni neden bir kaplanadamdan hamile bıraktırmaya çalıştın?"

"Çünkü yaşarken ben de senin gibi bir nekromansi ustasıydım, Anita. Ve bir hayvanadamdım. Kaplanlar bu dünyada kalan en güçlü kedilerdir. Bebek yarı kaplanadam

yarı nekromansi ustası olursa bedenini ele geçirmek konusunda daha yüksek şansım olacağını düşünmüştüm."

Hala korkuyordum ama şimdi öfkelenmeye de başlamıştım. "Buna hiç hakkın yoktu."

"Sen zihnimdeydin, küçük nekromansi ustası. Sence doğru ya da yanlış benim umrumda mı?"

Yasemin kokusunu dilimde algıladım. "Hayır," diye fısıldadım. Yağmur neredeyse gelmişti ve rüzgar serindi. Gece çok karanlıktı.

"Bu senin son şansın, Anita. İsteyerek mi, yoksa zorla mı olacak?"

"Sana yardım edersem enerjiyi kullanarak avcılardan kaçıp başka birinin bedenine saklanacaksın. Onu ele geçirip kaçacaksın."

"Evet," dedi.

Yağmur üzerimdeki ince elbiseyi savurdu. Sahip olduğumu bile bilmediğim sandaletler giymiştim. Saçlarım yüzüme savruluyordu. Parfüm içmişim gibi ağzımda yasemin tadı vardı. Yağmurun ilk damlaları düştü.

"Zaman azalıyor, nekromansi ustası. Cevabın?"

Dilimdeki yasemin tadının ne anlama geldiğini biliyordum. Üzerine parmak dayanmış bir tabanca tetiği gibi gücü içimde sıkışıyor, büyüyordu.

Yutkundum ama yaseminin tadıyla yutkunmak boğazımı acıtmıştı. "Başka birinin bedenini ele geçirmene izin veremem. Kendimi kurtarmak için başka birini feda edemem."

"Onu hiç tanımayacaksın ki," dedi karanlıktaki ses.

Başımı iki yana salladım. Rüzgar bana çarptı ve yağmur duvar gibi indi. Bir an önce kupkuruydum, bir an sonra sı-

rılsıklam olmuştum. Yağmur soğuktu ve dünyada yasemin tadı vardı.

"Yapamam," dedim.

"Ah, yapabilirsin ve yapacaksın, nekromansi ustası. Beni besleyeceksin. Beni kurtaracaksın. Ben Karanlıkların Anası'yım. İnatçı bir kız hayır dedi diye ölecek değilim."

Kitaplardan veya şehirlerden çok daha önce var olmuş bir çölün gece karanlığında duruyordum. Binlerce yıldır yağmamış soğuk bir yağmurla sırılsıklam olmuştum. Dilimde yasemin tadı vardı ve gücünü boğazıma kaydırırken nefesimi kestiğini hissettim.

"Asla, asla, kaltak!" diye bağırdım. Ağzımdan başka ses çıkmadı.

68

Biri bir düğmeye basmış gibi yağmur aniden kesildi. Yasemin tadı boğazımdan çekildi. Derin bir nefes aldım. Dünya artık yağmur kokmuyordu. Hala çiçeklerin kokusu vardı ama yağmur gitmişti. Hava kuruydu ve palmiye ağaçlarının gizlediği çölden bir rüzgar esiyordu. Bu vizyonda daima orada olduğunu bildiğim çöl.

Kumlardan bir hortum esti. Karanlıkların Anası kulağıma fısıldadı.

"Hayır, olamaz."

Hortum birkaç adım ötede durdu, rüzgar dinerken Vittorio ortaya çıktı. Ama Vegas'ta gördüğüm Vittorio değildi. Ay ışığında parlayan yakışıklı, yarasız bir yüzdü. Giysileri süslemeli ve kaliteliydi ama giydiğim ince elbiseye ve sandaletlere uyuyordu. Kısa saçları yine uzundu ve son anda ortaya çıkmış bir peri masalı sihirbazı gibi rüzgardan gel-

mişti. Bana yardım etmişti; neden? Nasıl olduğu umrumda değildi, beni nedeni ilgilendiriyordu.

"Hala burada olduğunu biliyorum, Karanlıkların Anası. Seni kötü bir kabus gibi gecenin içinde hissedebiliyorum."

Ses duyuldu.

"Günün Babası, hiç değişmemiş görünüyorsun. Küçük evcil hayvanların da yanına dönmüş."

Vittorio bir hareket yaptı ve yanında bir şey belirdi. İyi göremiyordum ama göz ucumla yanında duran dev gibi bir adam olduğunu gördüm. Ayar gerektiren kötü bir ekrandaki görüntü gibi titreşiyordu ama oradaydı. En azından rüyada oradaydı.

"Rüyada sadece rüzgar insanlarını mı çağırabiliyorsun?" diye sordu Karanlıkların Anası.

"Hayır, benden çaldığın güçler her gün tek tek geri dönüyor. Zayıflıyorsun ve benden çaldığın şeylerin kontrolünü kaybediyorsun. Hepsi geri dönüyor."

"Seni öldürmeliydim."

"Evet, öldürmeliydin. Ben olsam seni öldürürdüm."

"Fazla duygusaldım," dedi ses.

"Beni kurtaran şey senin duygusallığın değildi, Karanlıkların Anası. Sözlerini gayet iyi hatırlıyorum: *Bir cehennem olduğundan emin olsam sonsuza dek işkence çekesin diye seni öldürürdüm. Ama emin olamadığım için seni bu dünyada kendi özel ve güçsüz cehenneminde canlı dolaşmaya mahkum ediyorum*, dedin."

"Çok uzun zaman önceydi. Sözlerimi tam olarak hatırlamıyorum," dedi Karanlıkların Anası iç çekerek.

"Kendi yaptıklarınla ilgili hatırladıkların konusunda daima dikkatliydin."

Bir şey söylemek istedim ama dikkatlerini üzerime çekmekten korkuyordum. Rüyadan sıyrılıp uyanabilir miydim acaba?

"Gitme, Anita," dedi Vittorio zihnimi okumuş gibi. "Olanları görmek istemiyor musun?"

Zorlukla yutkundum ve korkumu belli etmemeye çalışarak cevap verdim. "İkinizin konuşmanız gereken çok şeyiniz var gibi görünüyor. Ben engel olmayayım."

Aynı anda konuştular:

"Hayır, nekromansi ustası, gitmeyeceksin."

"Hayır, Anita, gitmene izin veremem."

Lanet olsun.

"Gün ışığı seni esir etmiyor mu?"

"Bu konuda beni hep kıskandın çünkü sen asla yapamadın."

"Senin gerçek ölüleri kaldıramadığın gibi."

"Senin de rüzgarı eline çağıramadığın gibi."

"İkimizin de köle ordularımız vardı, Günün Babası."

"Senin topal sürülerin, benimse cinlerden oluşan bir ordum vardı. Ben ordumu geri alacağım ama sen alamayacaksın." Vittorio'nun sesi kısık ve kötücüldü.

Cinle neyi kastettiğini sormak istiyordum ama bana dönmesini istemiyordum.

Karanlıkların Anası'nın sesinde ilk korku belirtisini duydum.

"Kendimi kurtarmamı engellemek istiyorsun."

"Ah, evet, aşkım, bunu yapacağım."

"İkimiz de her şeyden çok gücü sevdik. İlk darbeyi indirmeni engelleyen şey duyguların değildi, aşkım," dedi Karanlıkların Anası hakaret eder gibi.

Vittorio ellerini kaldırarak anlamadığım ama yine de ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeyler söyledi; sanki zihnimin artık anlayamadığım bir bölümü o kelimelerin anlamını biliyormuş gibi.

Vittorio parmağındaki bir yüzüğe dokundu.

"Sözleri söylüyorsun ama asıl gerçekleşmesini sağlayan şey yüzük. Yüzük olmadan onlara hükmedecek kadar güçlü değilsin," dedi Karanlıkların Anası.

"Henüz değil fakat senin planların sayesinde yakında olacağım."

Vittorio yine tuhaf kelimeleri söyledi ve vücudum ürperdi.

"Neredeyse buradalar."

Bir an için Karanlıkların Anası'nın cinleri kastettiğini sandım ve sonra arkaya baktığını hissettim. Sanki sesinin geldiği yerin arkasında göremediğim bir pencere varmış gibi. İnce yapılı esmer bir kız gördüm ve rüzgar ona çarptı. Rüzgar gümüşi bir hortum gibi bıçaklar taşıyordu. Kızı sararak paramparça ettiler.

"Nekromansi ustası, adama güvenme!" diye bağırdı. Sonra gitti ama bıçaklar görünmüyordu. Vücudum bomba patlamış bir odaymış gibi içimde bir patlama hissettim. Korkunç bir acıyla dizlerimin üzerine çöktüm.

"Modern patlayıcılar kullandılar. O öldü," dedi Vittorio kendine güvenen bir tavırla. Bıçak rüzgarı hiç olmamış gibi dinmişti ama Vittorio'nun arkasında başka bir iri figür vardı. İki tane. Cin miydiler? Öyleyse, Vittorio'nun parmağındaki yüzüğün onları kontrol edebilmesi dışında çizgi filmlerdeki cinlerle hiç ilgileri yoktu. Bunlar doğruca kadim masallardan fırlamış gibiydi.

Gülümseyerek bana döndü ama iyi niyetli bir gülümseme değildi. Eğer yapabilse, yılanın fareyi yemeden hemen önce gülümseyeceği gibiydi.

Soru sormakla kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim. "Polisleri cin öldürdü, değil mi?"

"Evet. Gündüz hizmetkarım vampir işaretleri aracılığıyla bazı yeteneklerimi paylaşıyor."

"Sadece yüzüğü alıyor," dedim.

"Hayır, yüzük, parmağımdan asla çıkmaz."

"Yüzük olmasaydı sana saldırırlar mıydı?"

"Onlar köle. Köleler zincirlerden daima nefret eder."

"Şimdi rüyadan ayrılıp uyanacağım," dedim kendinden emin bir sesle konuşmaya çalışarak.

Güldü ve hoş bir gülüştü ama Jean-Claude'unkiyle kıyaslandığında sıradandı. Yine zihnimi okumuş gibi konuştu: "Belle Morte'nin soyu ne benim ne de onun sahip olmadığımız güçlere sahip. Belle yeni bir şeydi. Diğer hepsi bizden geldiler; onun ve Ejderha'nın dışında. En başta insan olmadığı için daima bizden farklıydı."

"Yani Belle'nin güç soyunu paylaşmıyorsun," dedim.

"Çok fazla konuşuyorum ama biriyle gerçekleri konuşmayalı çok uzun zaman oldu."

"Demek yalnızdın," dedim.

"Olabilirdim ama bana dönen hizmetkarlarım ve büyüm var."

"Çok kibirlisin. Artık gidebilir miyim lütfen?" *Lütfen* demekten nefret etmiştim ama beni buradan çıkaracaksa daha kötülerini de söyleyebilirdim.

"Karanlıkların Anası daima iyi bir stratejistti. Beni bu yüzden yendi. İyi bir plan."

"Ne planı?" diye sordum.

"Kaplanların bütün renklerinden beslenmen ve bir vampirin enerjiyi emmesi. Onu kurtarmaya yetecek kadar güç oluşurdu ve beni eski görkemime döndürmeye de yeterdi."

"Max'in klanında iki renk eksik. Sarı ve kızıla ihtiyacın var," dedim.

"İşaretleri gördün, Anita. Vegas'ta gösteri yapan kızıl bir kaplan var. Bu yıl Max'in klanına ödünç verilmişti."

"Ama Max onun sahibi değil."

"Sadece Max'e ait olan kaplanları çağırmıyorum, Anita. Birçok adım var ve biri de Kaplanların Babası. Onları senin odana çağırırım ve hepiniz sadece benim istediklerimi yaparsınız."

"Hala bir sarıya ihtiyacın var," dedim hızlanan nabzımı görmezden gelerek.

"Anlamıyor musun, Anita? Sarı kaplan sensin. Sana saldıran bir sarı kaplandı."

"Ama bu beni sadece hayatta kalan yapar, safkan değil. Dönüşürsem normal bir kaplan olurum."

"Hayır, Anita, olmazsın. Klanların nasıl başladığını sanıyorsun? Kaplanların insanlarla çiftleşerek yavruladığı hikayesine gerçekten inanıyor musun? Hayır, bunlar peri masalları. Hepsi farklı kaplan türlerinden hayatta kalanlardı. Safkan oldukları için daha iyi olduklarına inandılar ama kendi gerçeklerini unuttular. Bir zamanlar senin olduğun gibiydiler, daha fazlası değil. Üzerindeki altın kaplanın kokusunu alıyorlar, Anita. Altın Kaplan Klanı bir zamanlar hepsine hükmediyordu ve hala o güce karşılık veriyorlar. Gerçek bir sarı kaplan olmasaydın sana şimdi yaptıkları gibi tepki vermezlerdi."

"*Hayır,*" dedim.

"Çocuğun olması gerekmiyor; bu sadece işleri karıştırır. Bu yüzden hızlı olmak zorunda. Sadece onlardan beslenmeni ve bütün soyları güçlerine kavuşturmanı istiyorum. Belle Morte'nin güçlerinden iyice beslenmemiz gerek."

"Bana seninle işbirliği yapmam için bir şans tanımayacak mısın?" diye sordum.

"Bunu neden yapayım ki? Sen benim ölümümü istiyorsun, Anita. Oysa şanslısın ki benim sana canlı ihtiyacım var. Şimdi, Karanlıkların Anası beni çırılçıplak bırakmadan, bir zamanlar benim olan gücü bana geri ver!"

Ona bağırdım: "Hayır!" Sonra geriye karanlıktan başka bir şey kalmadı ve bu kez karanlıkta ses de yoktu. Hiçbir şey yoktu.

69

Bir yatağın loşluğunda uyandığımda sıcak bedenlerin arasındaydım. Evde Nathaniel ve Micah'yla birlikte olduğumu sandım. Memnun bir şekilde iç çekerek Micah'ya daha sıkı sarıldım ve Nathaniel'ı önüme doğru çektim. Genellikle böyle uyurduk ama arkamdaki adam Micah olamayacak kadar uzundu ve bir terslik vardı. Kollarımdaki adamsa çok kısa boyluydu ve Nathaniel'ın kaslarına sahip değildi.

Gözlerim aniden iri iri açılırken bütün vücudum kasıldı. Arkamda kimin olduğunu bilmiyordum ama önümdeki adamın kısa siyah saçları vardı. Yüzünü yastığa gömdüğü için onu göremiyordum. Nefesimi tutarak kolumu yavaşça belinden çekmeye başladım. Diğer adamın belimdeki kolunu da çekmem gerekiyordu ama sırayla yapacaktım.

"Uyanmaz," dedi bir ses.

Yerimde sıçrayarak etrafıma bakındım. Yatağın uç tarafında üçüncü bir adam gördüm. Crispin'di ve örtülerin üzerinde çıplak halde yüzükoyun uyuyordu.

"Beni görmek için kalkman gerekiyor," dedi sesin sahibi olan Victor.

İkinci adamın kolunu, rahatsız etmemek için bileğinden tutarak kalkmaya başladım.

"Gerçekten, Anita, uyanmazlar. Yataktaki herkes dönüşümün etkisinden kurtulmak için uyumak zorunda ve bu da saatler sürer."

Şimdi onun köşedeki büyük koltukta oturduğunu görebiliyordum. Her odada standart olan ropdöşambrlardan giymişti. Kısa beyaz saçları elle karıştırılmış gibi dağınıktı veya belki de yataktan yeni kalkmıştı.

Sonra bir görüntü, daha doğrusu bir dokunuş hatırladım. Ellerimi saçlarında dolaştırmış, onu gözlerime bakmaya zorlamıştım, biz...

"Ah, s..tir," dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle de denebilir."

Şimdi sırtımı deri başucu tahtasına dayamış oturuyordum. Diğer taraftaki adamı görebiliyordum. Yüzüne dökülen ve omuzlarından aşağı inen uzun siyah saçları vardı. Kaslı ve uzun boyluydu. Onu tanımıyordum.

"Kim bunlar?"

"Birini tanıyor olmalısın."

Az önce uykuya dalmışlar gibi kısık sesle konuştum. "Arkamdakini tanımıyorum."

"Onu muhtemelen Tac Mahal'in önündeki panoda görmüşsündür. Gelecek ayki konuk yıldızımız. Sonra eve gidecek. Bir aylığına onun yerini Requiem alacak."

Gülümseyen kızıl saçlı bir adam yüzü ve kelimeler aklıma geldi: "Gelin ve dev gibi adamların kedilere dönüşmesini izleyin." Ve panodaki görüntü insandan bir kızıl kaplana dönüşüyordu.

"Ah, hayır," dedim.

Kapıya yakın yerden bir ses geldi. Bir şey göremiyordum ama Kuzey Carolina'da yerde bir kaplan olduğunu hatırlamıştım. Bir adam homurdanarak doğrulup oturdu. Omuzlarından dökülen düz siyah saçları ve uçları yukarı kalkık çekik gözleri vardı. Gözleri tıpkı Bibiana'nınki gibiydi ama teni beyaz değildi. Bronz tenliydi ve açık havada olmaya alışkın görünüyordu. Yüzünü ellerine gömerek tekrar homurdandı. "Neler oldu?" diye sordu.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu Victor.

Adam odaya bakındı ve yatağın üzerinde beni gördü. "Onu."

Victor başıyla onayladı. "Evet, onu."

"Bunu isteyerek yapmadım," dedim. Bir rüya hatırlıyordum. Rüyada Vittorio ve Karanlıkların Anası vardı. Rüyayı bu odada olanlardan daha hızlı hatırlıyordum.

"Kaplanları Babası yaptı," dedi yerdeki adam.

Ben ona bakarken Victor "Kim?" diye sordu.

"Vittorio," dedim. "Bu onun eski isimlerinden biri. Unvanını sen nereden biliyorsun?"

"Ben onun kaplan hizmetkarıydım."

"İdin?" diye sordum.

Victor aniden bir tabanca çekerek adama doğrulttu. Benim silahlarımdan biriydi.

"Beni dünyanın öbür ucundan çağırdı. Cevap vermek zorundaydım. Eskiden benim efendimdi ve gücünü geri

kazandığında ona karşı koyamadım." Boşluğa bakıyor gibiydi ama yüzündeki ifade, hatırladığı şeylerin hoş olmadığını gösteriyordu. "Ondan sonsuza dek kurtulduğumu sanıyordum ama seni isterse asla kaçamazsın."

"Otele geldi," dedi Victor. "Bana dokundu ve buraya gelmem gerekti. Bana yaklaştığını duymadım bile. Bana dokunana kadar hiçbir şey duymadım ve sonra sadece istediği şeyi yaptım. Durduramadım. Yardım isteyemedim. Ona hayır diyemedim."

"Onun kölesi veya kuklası gibi olursun. Sana korkunç şeyler yaptırabilir ve engel olamazsın."

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Onun için adım Hong ama kendim için asırlardır adım Sebastian."

"Pekala, Sebastian, geçmiş zamanda konuştun ve onun hayvan hizmetkarı olduğunu söyledin. Bunu ne değiştirdi?"

"Sen." Ayağa kalkarken bütün hayvanadamlar gibi çıplaklığından rahatsız olmadı. Aniden onu üzerimde hatırladım. Başını arkaya atmış, kendini orgazma kaptırmış, vücudu kasılmış haldeydi ve içimde olduğunu hatırlıyordum. Derin bir nefes alarak yavaşça verdim. Kısa boylu, benim ölçülerimdeydi. Ellerine baktım. Küçük, neredeyse benimkiler kadardı.

"Bu odada yaptığımız şeyin enerjisiyle beslenmiş olabilir. Ama seks yaptığımız anda, benden beslendiğini hissettiğim anda, içimde bir şeyleri kopardın. Onun üzerimdeki hakimiyetini bozdun."

"Bu mümkün değil," dedim.

"Karanlıkların Anası bunu asırlar önce yapmıştı. Efendilerle hizmetkarlar arasındaki bağları bozmak onun uz-

manlık alanlarından biriydi. Diğer efendilerin güçlerini ellerinden alır, kendininkilere katardı."

"Victor, bana bir silah at," dedim.

Bana baktı.

"Dediğimi yapsana."

Emniyet kilidini kontrol etti (bu hoşuma gitmişti) ve Smith&Wesson'ımı bana attı. Havada yakalayarak emniyetini açtım ve Sebastian'a doğrulttum. "SWAT uzmanlarını sen mi öldürdün?"

Başıyla onayladı. "Efendimden nefret edebilirim ama bana kadim güçler kazandırdı. Bulduğu iki cini kontrol edebiliyordum ve polis büyücü çok eski bir büyüyü biliyordu. Az kalsın cinlerin üzerindeki kontrolümü kaybedecektim. Cinler köle olmaktan nefret eder ve fırsatını bulurlarsa efendilerine karşı dönerler."

"Bir iblis gibi," dedim.

"Evet, bazen."

Dizlerimi göğsüme çekerek silahı üzerlerine koydum ama namlu hala Sebastian'a dönüktü. "Bir polisi öldürdüğünü biliyorum. Seni içeri atmalıyım. Ama aynı zamanda başka seçeneğin olmadığını da biliyorum. Sana istediği her şeyi yaptırabilir. Yapmak istemediğin şeyler."

"Doğru söylüyor gibi kokuyor, Anita," dedi Victor.

"Bence de."

"Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Bize cinden söz et."

Ellerini iki yanına sarkıtarak orada duruyor, üzerine doğrultulmuş silahlar yüzünden hiç kıpırdamamaya çalışıyordu.

"Bize cinden söz et dedim."

"*Cinler* mi?" diye sordu Victor.

"Vittorio'nun arkasında gördüğüm şey bir cinse, o zaman filmler ve hikaye kitapları her şeyi yanlış gösteriyor."

"Anlaşılan dilekleri yerine getirmiyorlar," dedi Victor.

Sebastian ve ben güldük ama mutlu filan değildik. Birbirimize baktık ve gözlerinin Domino'nunkiler gibi ateş rengi olduğunu fark ettim. "Domino nerede?" diye sordum.

"Yatağın ayakucunda," dedi Victor.

Başımla onayladım. "Pekala, şimdi bize yaratıkları anlat."

"Bir nesneye bağlanabilir veya hapsedilebilirler ve bir büyücünün istediklerini yerine getirmeye zorlanabilirler. Hikayelerin bu kadarı doğru," dedi Sebastian.

"Vittorio'nun yüzüğü gibi," dedim.

"Aynen."

"Yüzüğü kaybederse cinin kontrolünü de mi kaybeder?"

"Evet, tam olarak gücünü geri kazanana kadar. Gücünü tamamen kazandığında, büyü yardımına ihtiyaç duymadan onları istediği zaman ve istediği yerde çağırabilir. Bu onun yeteneği."

"Rüzgar vardı ve sonra onlar ortaya çıktı," dedim.

"Onlar ikinci türde bir ırk, Anita. Bizim topraktan yaratıldığımız gibi onlar da havadan yaratılmıştır. Çok güçlü ruhlar. Kral Süleyman onları yenmiş, köleleştirmiş ve hizmetkarı yapmış. Güçleri, bizi yönlendirmek için kulaklarımıza kötülükler fısıldamak."

"Kral Süleyman onları köleleştirmek için bir mühür yaptırmıştı, değil mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet. Bazı hikayelere göre onları büyük tapınaklarını inşa etmek için kullanmış."

"Yüzüğü elinden alabilirsek o zaman cin dönüp onu öldürür mü?"

"Olabilir. Sadece kaçabilirler de. Sizin için umacı neyse, onlar için Vittorio da o."

Sizin dediği gözümden kaçmamıştı. Sanki kendisi bizden değilmiş gibi. Bunu atladım ve onunla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bir SWAT üyesini öldürmüş, diğerlerinin öldürülmesine yardım etmişti. Ama ona bunları Vittorio'nun yaptırdığına inanıyordum. Tıpkı önceki gece kulüpte vampirlere ve kalabalıktaki insanlara yaptırdığı gibi.

"Bütün güçlerini tekrar kazanmadan önce onu öldürmemiz gerek," dedim.

"Bence de," dedi Sebastian.

"Nasıl?" diye sordu Victor.

"Gündüz nerede dinlendiğini biliyorum," dedi Sebastian.

Silahı indirdim ve Victor da aynı şeyi yaptı. "Işıkları yak, üzerine bir şeyler geçir ve bana adresi ver. Onun yanma döndüğünden beri Vegas'ta kaldığı her yerin adresini istiyorum."

"Yani bu infaz edilmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet, sanırım öyle."

"Onlara benden bahsetmeyecek misin?"

"Bahsetmemeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, yine Günün Babası olmadan önce onu öldürmeme yardım et sadece."

"Tamam," dedi Sebastian. "Bütün güçlerini geri kazanırsa, soluduğumuz havadan cin orduları çağırabilir."

"Bende kalem kağıt var," dedi Victor.

"Ona adresleri ver." Ben de yataktaki diğer adamın üzerinden sürünmeye başladım ama bunu yaparken adamın yüzünü rahatça görebildim. "Ah, Tanrım, hayır," dedim.

Yatağın ayakucundan Domino'nun üzerine düştüm ve Domino homurdanarak uyandı. "Anita, sen iyi misin?"

"Onun düşüşünü kestin," dedi Sebastian.

Ayağa kalkarak yatağa baktım. Crispin ve adını bile bilmediğim kızıl kaplan striptizci hala oradaydılar ama üçüncü adam bir adam bile değildi. Bir çocuktu. On altı yaşındaki mavi kaplan. Cynric.

70

Hayatımın sosyal açıdan en utanç verici anlarından birini yaşamamı engelleyen tek şey çocuğun uyanmamasıydı. Banyoda giyindim ve aynadaki yansımama şu anda sinir krizi geçirmenin durumumu düzeltmeyeceğini söyledim. Yansımam bana inanmadı ama tartışmayı ben kazandım.

Ruh halime uyacak şekilde baştan aşağı siyahlara bürünmüş halde dışarı çıktığımda Crispin ve kızıl saçlı uyanmışlardı. Pekala, kızıl saçlı değil, yani insan kızılı gibi değil, hatta turuncu kaplan kızılı da değil, bildiğiniz kırmızı! Saçları evdeki vampir hizmetkarım Damian'ınkinden bile kırmızıydı. Evet, vampir hizmetkar, doğru duydunuz. Bildiğimiz kadarıyla, şimdiye dek bunu yapabilen tek insan hizmetkar da bendim. Damian'ın saçları asırlardır güneş görmediği için kırmızıydı ama lambalar yanınca, kaplanın

saçlarının pastel boya kırmızısı olduğunu gördüm. Okulda size kırmızıyı öğrettikleri renk. Ancak içinde, biri fazladan renk katmış gibi biraz da siyahlık vardı.

Yüzü bana göre biraz uzundu ama yeterince yakışıklıydı. Gözleri biri sonbahar yapraklarını yüzüne eritmiş gibi sarıydı. Bana döndüğünde ve o kaslı vücuduyla yaklaştığını gördüğümde kızararak başımı çevirdim. Silahlarımla ilgilenmeye başladım.

Crispin yanıma gelip kısaca sarıldı. "Sen iyi misin?"

"Hayır."

"Annemle babam kayıp," dedi Victor.

Ona döndüm. "Ne?"

"Efendim onları ele geçirmeyi planlıyordu. Victor'a söyledim ama çok geçti. Çoktan gitmişlerdi."

"Max ve Bibiana'yı nasıl kaçırdı? Yani annenle baban öyle kolay yakalanacak tipler değil."

"İkisini birden ele geçirecek kadar güçlenmeyi bekleyeceğini söylemişti."

Sebastian'a baktım. "Ne kadarını geri kazandı?"

"Bilmiyorum."

Kızıl kaplan bana yaklaştı. Artık utanmıyordum. Utanamayacak kadar endişeliydim. "Adım Hunter," dedi.

Başımla onayladım. "Güzel. Fazla bir şey hatırlamadığım için üzgünüm. Zamanla hatırlarım."

Yüzündeki kibir silinip yerini hayal kırıklığına bıraktı. "Hatırlamıyor musun?"

"Bak, Hunter. Bu senin sahne adın mı, yoksa gerçek adın mı? Her neyse, şehir efendisinin ve yerel kaplanların liderinin kaybolduğunun farkında mısın? SWAT'ı arayıp vampir avına çıkmak üzereyim."

"Afedersin, sadece nazik davranmaya çalışıyordum."

"Yarın nazik davranırız. Bugün sadece hayatta kalalım, olur mu?"

Bana kırgın gözlerle baktı ve ne kadar zeki olduğunu -veya olmadığını- merak ettim. Ama şu anda bunun önemi yoktu. Victor'a döndüm. "Polise ailenden söz etmemi ister misin, yoksa konuyu kendiniz mi halledeceksiniz?"

"Onlara henüz söyleme. Onları gündüz inine götürdüysе iyi, o zaman kurtarılırlar. Ancak arama sırasında biraz daha az yasal olmayı tercih edebiliriz."

"Pekala, bu senin sorumluluğun, ben şimdilik karışmayacağım." Sonra telefonumdaki SWAT üyelerinden ilkinin numarasını aradım. Alfabetik sıralama olduğundan ilk bulduğum isim Teğmen Grimes oldu.

"Ajan Blake, yaklaşık bir saattir aramanı bekliyorduk, iyi misin?"

"Evet, şey... aslında Vittorio'nun gündüz ininin yerini buldum."

"Bana adresi ver," dedi.

Verdim. "Hemen bir ekip oluşturabiliriz. Diğer ajanlar burada."

"Lanet olsun, beni beklemenizi tercih ederim."

Grimes yanındaki biriyle konuştu ve sonra sesi telefona geri geldi. "Ted sensiz harekete geçebileceğimize inanıyor."

"Gerçekten mi? Peki. Bir saniye telefonu Ted'e verir misin?"

Edward'ın sesini duydum. "Ben Forrester." Sesi soğuktu.

Lanet olsun! "Edward, gerçek adı Vittorio değil. Karanlıkların Anası onun bütün güçlerini elinden aldıktan ve

onu kovduktan sonra bu ismi almış. Gerçek adı Günün Babası. Karanlık kadar yaşlı. Ve Karanlıkların Anası güçlerini kaybetmeye başladığından beri o da güçlerini geri kazanıyormuş."

"Bütün bunları sen nereden biliyorsun?" diye sordu. Sesi artık öfkeli çıkmıyordu.

"Dün gece rüyamda beni ziyaret ettiler... İkisi de."

"Anita, sen..."

"İyiyim, şimdilik. Senin işini başka biri almış ve sanırım dün gece onu havaya uçurdular."

"Vittorio gündüz dolaşabiliyor mu?"

"Son bilgilerimize göre hayır ama şimdilik yapamıyorsa bile yapmaya çok yaklaşmış durumda. Üstelik en kötüsü bu da değil." Ona cinlerden söz ettim.

"Bütün güçlerini geri kazanırsa bu şehirde Karanlıkların Anası kadar güçlü bir vampir olacak," dedi.

"Evet."

"Grimes, Rocco'yla Davey'yi seni kontrol etmeye gönderdi. Keşke cin ortaya çıkarsa, Davey bizim yanımızda olsaydı."

"Neden, onun yeteneği ne ki?"

"Havayı etkileyebiliyor ama gerçekte yaptığı şey havayı hareket ettirmek."

"Ne?"

"Geçici kurşungeçirmez kalkanlar oluşturmak için havayı sertleştirebiliyor."

"Vay canına, bu ilginçmiş," dedim. "Hava büyüsüyle telekineziyi birleştirmek gibi."

"Evet, ama eğer gerçekten havadan oluşmuşlarsa ve cinleri sertleştirirse ne olur?"

"Güzel soru, bunu düşüneceğim. Buraya geldiklerinde hemen yola çıkacağız."

"Öyle olsun. Ve Anita..."

"Evet?"

"Özür dilerim."

"Sorun değil, Edward."

"Orada görüşürüz."

"Bana da biraz ayırın," dedim.

"St. Louis'den gelen raporları okudum. En azından bir dişi vampir ve bir erkek insan hizmetkar."

"Evet."

"Kaçmam gerek."

"Hoşçakal." Dinlemiyordum bile. Telefonu kapadı ama özür dilemişti. Bu bir ilk olabilirdi.

Yan odadaki korumalarımı kontrol etmeye karar verdim. Haven'ın numarasını tuşladım. Cevap verdi. "Anita, bütün gün meşgul olacağını sanmıştım. Parti vermek istediysen burada yeterince adamımız var." Sesi tiksinti yansıtıyordu.

"Ne korumasınız ama! Bütün sabah Vittorio zihnimi düzdü."

"Ne?"

"Bütün bu kaplanadamların odama girmesi size hiç tuhaf gelmedi mi?"

"Kapıya gelip bana bir sorun olmadığını söyledin. Hepsini sen davet etmişsin."

"Tuhaf görünmüyor muydum?"

"Hayır, gayet normal ve iyi görünüyordun. Yemin ederim."

"Herkesin buraya gelmesini kabul etmezdim."

"Ergenden söz ediyorsun," dedi ve açıkçası bu beni kızdırdı.

"Evet, yasal olmayan."

"Hey, öncelikle, on altı yaş Vegas'ta yasaldır ve ikincisi, yasal olduğu sürece genç olmasının ne kötülüğü var?"

"Ah!" Telefonu Victor'a verdim. "Ona ailenle ilgili kötü haberi ver."

Hala çıplak olan Sebastian'a yaklaştım. "Giysisi olan kimse yok mu?"

"Görünüşe bakılırsa biri giysilerimi parçalamış," dedi.

"O zaman bornoz ya da sabahlık giy." İtaatkar bir tavırla ropdöşambrlardan birine yöneldi. "Dur, başka bir plan ya da bana Vittorio'yla ilgili söylemen gereken başka şeyler var mı?"

"Hastanede uyuyan polisler. Vittorio saldırdıkları zamanı benim gözlerimden gördü ve bana cadıyı öldürmemi emretti ama diğerlerini sadece etkisiz hale getirmemi söyledi. Ben de onları uyuttum."

"Onları uyandırmanın bir yolu var mı?"

"Evet, aşk öpücüğü."

"Ne?"

"Onları seven biri tarafından öpülmeleri yeterli."

"*Uyuyan Güzel* gibi mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, Belle Morte'nin soyuyla başlayan güçlerden biriydi: Sevgiden güç alan bir vampir gücü." Kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar içlerinden birinin karısının kazara bile olsa onu öpeceğini sanmıştım."

"Dudaktan olması gerekiyor mu?"

"Evet."

"Tam bir öpücük olması gerekiyor mu?"

"Şöyle bir dokunmaktan fazlası olmalı ve biraz duygu içermeli."

"Onları ne kadar sevdiğini veya arzuladığını düşünmek gibi mi?"

"Evet."

En tuhaf vampir gücünü duyduğumu sandığımda yeni bir tane daha öğreniyor ve yanıldığımı anlıyordum. SWAT'a ulaşıp bunu birilerine söyleyebilmek için cep telefonumu kaptım ama biri kapıyı vurdu.

Kapıya yürüdüm, Crispin benden önce ulaştı. "Bir kontrol edeyim, Anita."

Haklıydı. İzin verdim. Delikten bakıp bana dönerken gülümsüyordu.

"SWAT. Gizlenmemizi ister misin?"

"Evet."

Gizlendiler. Onlara giyinmelerini ve Sebastian'ı tek başına bırakmamalarını söyledim. Rocco ve Davey'yi karşılamak için kapıyı açtım. "Gündüz ininin adresini bulduk."

"Lanet olsun, arayıp haber verdin mi?"

"Evet, şimdi orada onlarla buluşacağız ama başka haberlerim de var." Kapıyı arkamdan kilitledim ve kapandığını kontrol ettikten sonra iki memurla birlikte yürümeye başlarken öğrendiklerimi anlattım. Aralık kapıdan Haven'ın Kurabiye Canavarı mavisi saçlarını gördüm. Başımla onayladım ve yapabileceğimin en iyisi buydu. Haven'ın suç kaydı vardı ve yakın zamana kadar çete üyesiydi. Onunla polisleri bir araya getiremezdim. Önce yasal olanı deneyecektik; işe yaramazsa, her zaman kanunun etrafından dolaşmanın yolları vardı. Rocco ve Davey'ye sabah haberlerini verirken bu düşünceyi kendime sakladım.

Davey sırıttı. "Mermiler için henüz yüzde yüz güvenilir değil."

"Yüzde kaç?"

"Seksen."

"Yetmiş," dedi Rocco.

"Yine de işe yarıyor."

Sırıttı. O güzel ağzı mutlu bir şekilde gülümserken görmek hoştu. Onu daha genç ve daha enerjik gösteriyordu. "Ama havadan yaratılmış bir canavar... Sanırım onunla oynayabilirim."

Onun için mutluydum ve yüzde yetmiş başarı böyle ender yetenekler için iyiydi ama açıkçası zırh giymiş birini paramparça edebilen veya dönen bıçaklarla birini doğrayabilen bir deve karşı savaşmak istediğimden pek emin değildim. Yüzde yetmiş, hayatın söz konusu olana kadar iyi bir oran gibi görünüyordu, sonrasında o kadar iyi olmayabilirdi. Yine de elimizde başka ne vardı ki? O sırada aptalca davrandığımı anladım. Ölen uzmanın Vittorio'nun korktuğu bir büyü yaptığını biliyordum.

Telefonumda Phoebe Billings'in numarasını araştırmaya başladım. Meclis üyeleri arasında bu büyüyü bilen biri varsa o da başrahibe olmalıydı. Yanımdaki iki uzmanla birlikte büyüyü öğrenirsek belki bir şansımız olurdu.

71

Gözüme bir şey iliştiğinde Rocco'nun arabasının yolcu koltuğunda oturuyordum. Önce parlak Vegas güneşinde pencereden gördüğümü sandım ama sonra tekrar görüş alanıma girdi ve zihnimde olduğunu anladım.

"Bir şeyler görüyorum," dedim yüksek sesle.

"Ne tür şeyler?" diye sordu Rocco. Davey arka koltukta öne eğildi. Bu iyi bir soruydu ama iyi bir cevabım yoktu.

"Bilmiyorum. Şimdi gitti. Ama parlak bir şeydi."

"Ne zaman bir şey görürsen bize söyle."

"Söylerim." Aslında başka bir şey görmemeyi umuyordum ama psişik olduğum için delirdiğimi düşünmeyen polislerle çalışmak güzeldi. Telefonum çaldı. Phoebe Billings aramama geri dönüyordu. "Kapıma hiç polis gelmedi," dedi. "Beni ve grubumu dahil etmemişsin."

"Bir amaca hizmet etmeyeceğini düşündüm ama Raiidy'yi öldüren şeyi buldum ve ölürken ne yaptığını öğrendim." Hepsini açıkladım.

"Cin, gerçekten, Amerika'da?"

"Gerçekten."

"Bir dakika, bir araştırayım. Kastettiğin büyüyü biliyorum ama çok eskidir ve buradaki bir kitapta var. Randy sanatımızın tarihine çok meraklıydı. Bir gece cinler ve efsanelerin doğruluk payı hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum." Ortalıkta dolaştığını duydum. "İşte. Arapça biliyor musun?"

"Hayır."

"Randy biliyordu. Orduda uzmanlıklarından biri buydu. SWAT ekibinde Arapça konuşan başka kimse var mı?"

Diğerlerine dönüp sordum.

"Moon biliyor. Zaten onun anne tarafı İranlı," dedi Davey.

"Ben okuyabilirim," dedi Rocco. "Moon telaffuzumun iyi olduğunu söylüyor."

Telefonu ona verdim ve Phoebe büyüyü ona okudu. Rocco tekrarladı ve tıpkı rüyamda olduğu gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Büyüyü yazmanı istiyor."

"Ben Arapça yazamam ki."

"Sadece sana söylediği gibi, harf harf yaz. Sana telaffuz edildiği şekilde söyleyecek. Anlamını bilmeden söylemenin işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyor."

"Ah, kazara söylesen bile gücü olan gerçek bir büyülü kelime gibi," dedim.

"Evet."

"Onlar gerçekten enderdir," dedi Davey. "Çoğu büyü arkasında güç olmadan işe yaramaz."

Phoebe harfleri bana tek tek yazdırdı. İngilizcede de Arapçada olduğundan daha anlamlı gelmemişti ama deneyecektim. Hepsini yazdıktan sonra tekrarladım.

"Şimdi daha hızlı oku," dedi.

Daha hızlı okudum. Hiçbir şey olmadı. Sadece ses vardı.

"Ne işe yaradığını söyle bana," dedim.

"Onları Süleyman'ın kalkanından geri gönderiyor. Yine bizim gerçekliğimizin dışına hapsediyor."

"Bir kovma büyüsü."

"Evet, öyle denebilir."

Tekrar denedim. Ne işe yaradığını düşünerek kelime olması gereken seslerin arkasına niyetimi koydum. Yine işe yaramadı. Notları Davey'ye verdim ve yine tüylerim ayağa kalktı. "Sanırım şurayı ve şurayı doğru telaffuz etmiyorsun," dedi.

Herkese yetişmek için hızla yola devam ederken prova etmeyi sürdürdüm. Davey yanımızdaydı ve bir büyümüz vardı. Silahlar böyle şeyleri durdurmazdı.

"Moon'u ara," dedi Rocco. "Ona kelimeleri ver. Nasıl telaffuz edeceğini bilir."

Davey, Moon'u aradı.

Bir köşeden arabayı savurarak dönerken kapıya tutunup Rocco'ya baktım. "Arapça okumayı öğrenmek nereden aklına geldi?"

"Tercümelerle kafam karışmadan İncil'i ve Kuran'ı kendim okumak istiyordum. İncil'deki orijinal kitapların Arami dilinde yazıldığını çoğu kimse anlamıyor."

"Bunu biliyorum ama okumuyorum."

"Aynı nedenle antik Yunanca okumayı da öğrendim."

"Kiliseye sürekli gidiyor olmalısın," dedim.

"Her pazar. Nöbette olmadığım sürece."

Gülümsedim. "Ben de," dedim.

"Ben Lutheran'ım, ya sen?"

"Episkopal."

"Şişko Henry'nin kilisesi," dedi gülümseyerek.

"Hey, tarihini biliyorum ve benim için sorun yok."

"Bildiğin sürece yok tabii."

"Evet, benim kilisem Şişko Henry bir Katolik olarak boşanamadığı için kuruldu."

Davey'nin telefonda kelimeleri tekrarladığını duydum ve enerjinin omurgamdan aşağı aktığını hissettim. "Büyücü bu kelimeleri söylemeye çalışırken ölmüş," dedi Rocco.

"Evet, öyle."

"Bu onun için olsun."

"Büyücü için," dedim ve hayattayken onunla hiç tanışmamış olsam da bunda ciddiydim. Tamam, onu parçalayan kaplanadamı odama almıştım ama o da kurtarmaya çalıştığımız vampirler ve önceki gece salıverdiğimiz insanlar kadar masumdu. Sebastian'la ilgili bilgiyi Rocco ve Davey ile paylaşmadım. Morgda yatan Edward olsaydı ve hayvanadamın biri seçeneği olmadığını, bunu yapmaya zorlandığını söyleseydi ben ne yapardım? Kolay cevap: Onu öldürürdüm.

72

Partiyi kaçırmıştık. Yerde elleri ve ayakları zincire vurulmuş üç insan hizmetkar cesedi yatıyordu. Ne olur ne olmaz diye herkesi, ölüleri bile zincire vurmak zorundaydık. Edward, Olaf ve Bernardo, üzerlerinde diğer memurlardan daha fazla kanla dışarı çıktılar ama sonuçta bütün o silahların üzerine tulum giymek zordur. Olaf'ın üstü başı kan içindeydi.

Bernardo yanımdan geçerken bana döndü. "Vampirleri kazıkladı ve kafalarını kesti. Ted ve ben bizimkileri vurduk." O anda Olaf'ın yakınında olmak istemiyormuş gibi yürümeye devam etti.

"Vittorio orada değildi, Anita," dedi Edward. Boş bir tabut var ama kendisi orada değil."

"Lanet olsun!" Gözüme başka bir şey ilişti. Beyazlar giymiş birinin çömeldiğini gördüm.

Edward kolumu yakaladı. "Anita?"

"Yine bir vizyon mu aldın?" diye sordu Rocco.

"Beyazlar giymiş biri, çömelmiş. Ben uzun, olduğumdan çok daha uzun boyluyum. Sanırım başka birinin gözlerinden görüyorum."

"Kim?"

"Vittorio," dedi Edward.

"Ne?" dedi Rocco.

"Seninle uğraşmıştı, değil mi? İnsan hizmetkarı olmanı istiyordu."

"Evet."

"Bir vampir seninle uğraştığında nasıl olduğunu bilirsin, Anita. Ne kadar çok oynarlarsa güçlerini alma olasılığın o kadar fazladır. En azından geçici olarak."

"Evet, Anita bana bunu yapmıştı," dedi Rocco.

Çavuş Rocco'nun bir vampir olduğunu ima ettiğini Edward ya anlamadı ya da onun için önemi yoktu. "Odaklan, Anita, görmeye çalış."

Gözlerimi kapayarak Vittorio'yu düşündüm. Yüzünü, göğsündeki ve karnındaki yaraların derinliğini... Dünya dalgalandı ve bir yatağın yanında yerde zincire vurulup ağzı tıkanmış olan Bibiana'yı gördüm. Vittorio başını çevirdi. Max yatağa yatırılarak el ve ayak bileklerinden bağlanmış, etrafı kutsal eşyalarla sarılmıştı. Yatak kırmızı kadifedendi ve dev gibiydi. O yatağı biliyordum. Nerede olduklarını anlamıştım. Heyecanlanmamaya, sakin kalmaya çalıştım. Vittorio anlamadan geri çekilmeyi denedim.

"Henüz gitme, Anita. Kal da burada başka kimler olduğunu gör." Mutfak bölümüne döndü. Koruma Rick'in kolları başının üzerinden zincirlenmişti. Vücudunun çıp-

lak üst kısmı kanlar içindeydi. "Maximillian için kendini bu kadar kötü hissetme. Tavanda kancalar hazırdı. Onun da düşmanlarını buraya getirdiğinden eminim." Yanında bana kucak dansı öneren striptizci vardı. Bri... Bri... Brianna! Vittorio küçük bir bütan meşalesini tutup kaldırdı. Ucundan mavi alev saçılıyordu.

"Onun benim için hiçbir önemi yok."

"O halde güzelliğini bozmamı umursamazsın."

"Neden? Şimdi nerede olduğunu bildiğimizi biliyorsun."

"Polis yanında mı?"

"Evet."

"Bir konuğumuz daha var, Anita." Döndü ve Victor'la seviştiğim büyük masayı gördüm. Üzerine biri yatırılıp bağlanmıştı. Vittorio yaklaşınca onun Requiem olduğunu gördüm. Dizlerimin bağı çözüldü ve ancak Edward'ın desteğiyle ayakta kalabildim.

"Lanet olsun."

Vittorio o deniz yeşili gözlere bakabilmem için yaklaştı. Saatler önce öptüğüm ağzına bir bant yapıştırılmış, o da kutsal eşyalar ve zincirlerle bağlanmıştı. Rick'e yaptıkları gibi onun da gömleğini çıkarmışlardı ve belden yukarısı çıplaktı. Ama Rick yaralıyken Requiem hala sağlamdı.

"Tabutu odamdaydı," diye fısıldadım sonunda.

"Ama bu sabah onun tabutun içinde olup olmadığına bakmadın?"

Lanet olsun. "Hayır."

"Siz odada o kadar meşgulken ve kendisi uyurken onu büyük bir ceset torbasına koyup buraya getirdik. Ama onu uyandırdım. Eskiden de her vampiri erkenden uyandırabilirdim. Bu gücümün geri dönmesine çok sevindim. Çığlık

attıklarında çok daha iyi oluyor." Requiem'in yüzüne dokundu.

Requiem sertçe başını çekti ve Vittorio rahat bir tavırla ona elinin tersiyle vurdu. Requiem'in yanağı yarıldı. Vittorio elindeki büyük yüzüğe baktı. "Bu o güzel yüzü paramparça eder ama yüzüğe zarar vermek istemem. Bu iş için elimde çok daha iyi bir şey varken gerek yok." Elini ceketinin cebine soktu ve küçük bir şişe kutsal su çıkardı.

Kendime engel olamadım.

"Yapma!"

"*Lütfen* de."

"Lütfen."

"Güzel, onu ve diğerlerini yine sağlam ve tek parça görmek istiyorsan arka odaya tek başına ve silahsız gel. Kutsal eşyalarını da geride bırak."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü reddedersen ne yapacağımı biliyorsun ve ben de ona değer verdiğini, onun yandığını görmenin seni üzeceğini hissedebiliyorum."

Gördüklerimi ve söylediklerini tekrarladım. "Tek başına gitmesine izin vermeyiz," dedi Rocco.

Tekrarladım. "İzin vermiyorlar."

"Polis... Bunun olabileceğini düşünmüştüm." Kulübün ana salonuna açılan kapıya yürüdü. İçeride dansçılar ve müşteriler vardı. "Dün gece gelip hepsini alıkoydum." Dışarı açılan iki kapıya döndü ve birinin önünde hava titreşti. Ana kapının önünde havada kılıçlar süzülüyormuş gibi görünüyordu. Sahneye yaz sıcağı parıltısı gibi bir şey çıktı. Bu üçüncü cindi ve bunun ne yaptığını bilmiyorduk. Lanet olsun!

"Polis senin tek başına ve silahsız olarak gelmene izin vermezse hizmetkarlarıma bu güzel insanları öldürteceğim. Eğer sen bana gelirsen ben de müşterileri serbest bırakırım."

"Müşterileri bırakırsan sana gelirim."

"Yalnız olmaz," dedi Edward.

"Yanımda bir kişi daha getirebilir miyim?"

"Elbette ama ajanlardan biri olmaz. SWAT üyelerinden biri olabilir. Oldukça kolay ölüyorlar."

"Hayır," dedi Edward.

"Ah, bu *ölüm*, ününü biliyorum. Onun içeri girmesine izin yok."

Söylediğini tekrarladım.

"Dikkatli seç, Anita. Sadece sana karşı kullanılacak başka bir rehine olacak ve her şekilde sana daha fazla işkence etmemi sağlayacak." Bundan çok zevk alıyormuş gibi görünüyordu ve gerçekten de zevk alıyordu. Elinde bir salon dolusu kurban vardı. Bir seri katil başka ne ister?

"Ama önce müşterileri bırakacaksın."

"Anlaştık. Seni SWAT üyesi arkadaşınla birlikte dışarıda görür görmez. Şimdi, sanırım bu bağlantıyı artık keseceğim. Seni bir kontrol edeyim dedim ve bu sabah bir baktım... Harika bir gösteriydi.

Utanamayacak kadar korkmuş ve öfkelenmiştim. "O halde diğer hizmetkarına ne olduğunu biliyorsun."

"Evet, onunla bağlantımı kestin. Tıpkı Karanlıkların Anası'nın yapabildiği gibi. Bir insan olarak onun yetenekleri seninkilere çok benziyordu. Bunu tahmin etmeliydim. Ama bir ömür süresince bu kadar güçlü iki nekromansi ustasıyla karşılaşacağımı düşünmemiştim ki."

"Ne şanslısın," dedim.

"Sana bir veda görüntüsü vereceğim. Sırf seni söylediklerimi aynen yapmaya teşvik etmek için." Diğer odaya geri döndü ama düşündüğü şeyin iyi olmayacağını bildiğim için bunu yapmasını istemiyordum.

Tahmin ettiğim gibi Requiem'e yaklaştı. Küçük kutsal su şişesinin kapağını açtı. "Geliyorum, lanet olasıca, demek istediğini anladım."

"Ah, bunu sözlerimi vurgulamak için yapmıyorum, Anita. Bunu sadece istediğim için, seni inciteceği için, o güzel olduğu ve ben ondan nefret ettiğim için yapıyorum."

"Vittorio!"

Suyu Requiem'in kaburgalarına döktü. Dumanlar yükseldi ve Requiem'in omurgası gerilirken ağzındaki banda rağmen korkunç bir çığlık kopardı.

Vittorio şişenin ağzını kapadı. "Gerisi için bekleyeceğim. Gelmek için yarım saatin var, Anita. Yoksa daha hassas bir yerini denerim."

"Geliyorum, seni orospu çocuğu, geliyorum."

"Sakin ol, sakin ol."

"Bu öfke değil, Vittorio. Sen daha öfkemi görmedin."

"Sen de beni, Anita, sen de beni." Beni iterek bağlantıyı kesti ve güneş ışığında Edward'ın kollarına tutunmuş halde gözlerimi kırpıştırarak kalakaldım.

"Seninle kim gidecek?" diye sordu Bernardo.

"Yamyam," dedim. Döndüm ve Rocco'yu buldum. Hiç tereddüt etmeden gözlerimin içine baktı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Benim için Arapça konuş ve bu orospu çocuklarını yiyelim."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Keyifli, hatta biraz Olaf'ımsı bir gülümsemeydi. O gülümsemeyi tanıyordum çünkü her zaman iyi davrandığında kötü olmanın nasıl bir şey olduğunu bazen merak ederdin. Yamyam'a istediği kadar kötü olma fırsatını verecektim. Midesinin kaldırabileceği kadar. Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardı. Eh, bir vampiri yemenin de öyle.

73

Grimes içeri girmemden hoşlanmamıştı ve Rocco'nun da benimle birlikte girmesini kesinlikle istemiyordu. Edward da onsuz girmem fikrinden hoşlanmamıştı. Arabada tartışmıştık. Dolayısıyla hem yarım saatlik süreye yetişmiş hem de bu arada tartışabilmiştik.

"Teğmen," dedi Rocco, "ben cini kovacak büyüyü söyleyebiliyorum. Anita yapamıyor."

"Onun telaffuzunun yeterince iyi olmadığını biliyorum."

"Ben Arapça konuşabiliyorum," dedi Edward.

"Ama sen de psişik değilsin ve biraz büyüye ihtiyacımız var," dedi Rocco.

"İkinizin bana söylemediği şey nedir?" diye sordu Grimes.

İkimiz de birbirimize bakmamaya çalışınca bir şeyler olduğu anlaşıldı. "Siz içeride ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Aradığınız ifade, efendim," dedi Edward, "inandırıcı inkarcılık."

Grimes kaşlarını çattı. "Yasadışı bir şeyler yapmayı mı düşünüyorsunuz?"

Yine birbirimize bakmamaya çalıştık. "Hayır, efendim," dedi Rocco, "her şey son derece yasal olacak."

"Söz ver," dedi Grimes.

"Yasal," dedim.

"Yine de bilmek istemem, öyle mi?"

"Hangi cevabı verirsem içeri Çavuş Rocco'yla birlikte girebilirim?"

"Eh, en azından bu dürüstçe. Max'in Trixie's odaları elektroniği bölüyor."

Bunu nereden bildiğini sormadım, sadece doğru olarak kabul ettim. Beni şaşırtmamıştı. Vittorio'nun dediği gibi, insanları asmak için tavana yerleştirilmiş kancalar eskiden kalmaydı. Buranın Max'in bazı kirli işlerini yaptığı yer olduğunu tahmin ediyordum.

"Yani yardım isteme şansınız olmadan oraya giriyorsunuz," dedi Grimes.

"Yardıma ihtiyacımız olursa, teğmen," dedim, "bize zaten zamanında ulaşamazsınız."

Yüzümü inceledi.

"Sanırım bunda ciddisin."

"Ciddiyim."

"Sakin görünüyorsun."

"Hedeflerim var."

"Görevlerin," dedi.

"Nasıl istersen."

"Nedir onlar?"

"Daha fazla yaralanmadan önce arkadaşımı kurtarmak. Bütün sivilleri kurtarmak. Cinleri ait oldukları yere geri göndermek. Max ve sevgili karısını, korumalarını ve iyi adam olan diğer kaplanadamları kurtarmak. Ah, bir de Vegas üzerinde bir nükleer patlamayı daha iyi bir fikir gibi gösterecek kadar güç kazanmadan önce Vittorio'yu öldürmek."

"Gerçekten o kadar çok hasar verebilir mi?"

"Memurlarınızı öldürenlerden oluşmuş bir ordunun şehrin her yerine yayıldığını bir düşünün. Vittorio'nun şehir nüfusunu zihinsel olarak kontrol altına aldığını bir düşünün."

"Yani o kadar güçlü mü?"

"Henüz değil ve böyle kalmasını sağlamak zorundayız. Bugün ölümünü garantilemek için elimizden gelen her şeyi yapmak zorunda kalacağımızı düşünüyorum."

"Bu arada, dün gece kulüpte tutuklanan vampirlerin infazlarının geciktirilmesiyle ilgili kararın vali tarafından imzalandığını bilmek istersin diye düşündüm, Ajan Blake."

"Bu çok iyi, Teğmen Grimes. Ciddiyim. Ölmeyi hak etmemişlerdi."

"Senin raporun çok şeyi etkiledi."

Başımla onayladım ama pencereden dışarı, orada toplanmış polis arabalarına, barikatlara ve önümde uzanan sıradaki çatışmaya bakıyordum.

74

Rocco ve ben, ellerimizi başlarımızın üzerinde birleştirmiş halde Trixie's mağazasının içinde duruyorduk. Üzerimizde sadece tişörtlerimiz ve pantolonlarımız, benim ayağımda spor ayakkabılarım, onun ayaklarındaysa çizmeleri vardı. İnsana benzeyen ama elini kıçına sokmuş Vittorio gibi konuşan bir adamın sesini duyduk: "Olduğunuz yerde yavaşça dönün de görelim."

Söyleneni yaptık.

Adam zihnindeki bir şeyi dinliyor gibiydi. Başıyla onaylayarak bize yaklaştı. Üzerimizi tepeden tırnağa aradı. "Silahınız yok, güzel," dedi ama bu da Vittorio'nun yorumlarından biriydi. "Şimdi gelip bize katılın."

"Önce söz verdiğin gibi müşterileri bırak."

"Ah, evet, sanırım böyle bir söz vermiştim." Adam konuşuyordu ama aslında konuşan onun bedenini kullanan

Vittorio'ydu. İnsanları kullanabilme yeteneği yirmi dört saatten kısa bir süre içinde çok daha kapsamlı bir hale gelmişti. Bu yaratığın ölmesi gerekiyordu.

Adam kapılardan geçti. Birkaç dakika sonra insanlar dışarı koştu. Onları bekleyen polisin kollarına koşarak güvenliğe ulaştılar.

Adam kapıdaydı. İçeriyi işaret etti. "Önden buyrun, Anita ve... Çavuş Rocco mu demiştin?"

"Evet."

"Hadi gelin," dedi alaycı bir tavırla.

"Bu adamı da bırak," dedim.

"Müşteriler dedim. Bu adam barda çalışıyor," dedi adam, kendisi hakkında üçüncü şahısmış gibi konuşarak. Vittorio'nun rüyamdaki gülümsemesini bile taklit ediyordu. Bunu bir yabancının yüzünde görmek huzursuz ediciydi. Sanki yanlış birinin yüzünde gibiydi.

Kullandığı beden bizim için kapıyı tutuyordu. "İçeri girin."

Rocco'yla birbirimize baktık, sonra yavaşça ellerimizi indirerek kapıya yöneldik. İkimiz de arkaya bakmıyor, kulübün karanlık ortamına alışmaları için gözlerimize zaman tanıyorduk.

Dansçılar odanın ortasında birbirlerine sokulmuş, genellikle müşterilerin kullandığı sandalyelerde toplanmışlardı. Biz içeri girdiğimizde umutla bize baktılar ama bıçaklı cin karşımızdaydı ve dikkatimizi asıl çeken bu oldu. Rocco'nun sözleri şimdi söylemesi iyi bir fikirdi ama bunu yaparsak cinin rehinelerden bazılarını öldüreceğinden emindim. Amacımız bir kısmını değil hepsini dışarı çıkarmaktı, dolayısıyla daha iyi bir fırsat beklemeliydik. Bütün

o bıçakları tutan bir hiçliğe bakmanın zor olduğunu itiraf etmeliyim. Ona sırtımızı dönmemiz daha da zordu ama diğer adamı izlemeye devam ettik.

Havanın etrafımda yoğunlaştığını hissedince içgüdüsel olarak gerildim. Rüzgarın geçişini hissettim. Başka bir cin bana dokunmaya çalışmıştı. "Onun dokunuşundan sıyrıldın," dedi adam. "Bunu yapabilecek kadar hızlı veya psişik açıdan güçlü çok fazla insan yoktur ama sonuçta sen de insan değilsin, değil mi?"

Soruya aldırmadım. Artık cinin ilgisinin tarafsız olmadığını hissedebiliyordum. Neredeyse düşmanca olduğunu söyleyebilirdim ama belki de böyle hissetmemin nedeni gerginliğimdi. Belki.

"Senden hoşlandıklarını sanmıyorum," dedi Rocco.

"Demek sen de hissettin."

"Ah, evet."

Adam kapıyı açtı ve gülümseyerek geçmemizi bekledi. Önceden planladığımız gibi Rocco'nun önüne geçtim. Vittorio beni canlı istiyordu ama Çavuş Rocco'yla ilgili duyguları aynı değildi. Bu yüzden Rocco gururunu bir kenara atarak riski benim almama izin vermişti. Ayrıca cine karşı kelimeleri söyleyebilmesi için onun da hayatta kalması gerekiyordu.

Arka oda Vittorio'nun gözlerinden gördüğüm gibiydi. Rick ve Brianna ayakta, kolları tavana asılmış haldeydi. Brianna ağlıyordu. Sabahlığı çözülmüştü ve Ted'le birlikte buraya geldiğimiz ilk gece olduğu gibi çırılçıplaktı. Yüzünü örten bandın üzerinden bana baktı. Ondan yayılan dehşeti dalga dalga hissediyordum. İçimdeki yaratıkları huzursuz etti ve onlara sakinleşmelerini emrettim. Bir kez olsun din-

lediler. Rick korkmuyordu, öfkeliydi. Hatta o kadar öfkeliydi ki neden hala dönüşmediğini merak ettim.

Ava, Rick'in yakınındaydı. Elinde bir bıçak vardı ve gözümün önünde bıçağı Rick'in tenine sürüyordu. Onu kesmiyor, sadece bıçakla okşuyordu. Odaya dağılmış kaplanadamlar vardı. Enerjileri havada uğulduyordu. O kadar ki çok fazla yaklaşırsanız canınızı yakabilirdi. Çoğu emir bekler gibi boş gözlerle bakıyordu. Vittorio aynı anda kaç kişiyi ve ne kadar iyi kontrol edebilirdi acaba?

Kendimi odayı yavaşça görmeye ve doğruca Requiem'e bakmamaya zorladım. Vittorio'ya onu incitmek için daha fazla neden vermek istemiyordum. Ne kadar umursarsam Requiem için tehlike o kadar büyürdü.

Ama Vittorio masanın yanında durmuyor, Max ve Bibiana ile birlikte yatağın kenarında oturuyordu. Belden yukarısı çıplak olduğundan yaraları açıkça görülebiliyordu. Bibiana'yı yatağa aktarmış, ellerini başının üzerinden yatak direklerinden birine bağlamıştı. Böylece vücudu Max'in diğer direğe bağlı olan kolunun üzerinden geçiyordu. Bibiana'nın ayakları yatağın ayaklarından birine zincirlenmişti ama boyu kısa olduğu için bacakları kocasının vücudunun üzerinden geçmiyordu. Kurtarılmayı bekleyen prenses klişesi gibi solgun ve narin görünüyordu. Max'in gömleği yoktu. Anlaşılan beklerlerken biraz striptiz gösterisi yapmışlardı ama sözünü tutmuştu. Vücutların hiçbirinde yeni yaralar yoktu.

"İşte buradayız. Şimdi ne olacak?"

"Hediyemle seni Vegas'a davet ettiğimden beri aynı şeyi istiyorum."

"Yani şu kesik insan başından mı söz ediyorsun?"

Mutlu bir şekilde gülümseyerek başıyla onayladı.

"Bir daha sefere sadece bir kutu çikolata gönder," dedim.

"Ah! Ama bunu her erkek yapabilir. Ben hediyemin eşsiz olmasını istedim."

Gülümsedim ama iyi bir gülümseme olmadığının farkındaydım. "Aslında bir defasında hediye olarak sepet içinde bir baş almıştım."

Gülümsemesi aniden hiç olmamış gibi silindi. Yaşlılar bunu yapabilirdi. Bir an gülümserken bir an sonra hiçbir şey... "Eh, o halde, Anita, hayranlarının arasında eşsiz olduğumu kanıtlamak için bir şey yapmam gerekecek."

O ukalaca yorumumu geri almak için her şeyimi verirdim. Söylediğim doğru olabilirdi ama yine de kendime saklamalıydım.

"Ah, güven bana, bu davet kesinlikle eşsiz."

"Hayır, Anita, haklısın. Daha çok çalışmalıyım." Onu aşağılamışım gibi bana kızgındı. "Bir oyun oynayalım."

"Buraya rehinelerin serbest bırakılması için pazarlık etmeye geldik," dedi Rocco.

"Ah, bunu yapacağız, Çavuş." Max'in çıplak karnına vurdu. "Yaklaşın da kendiniz görün."

Tereddüt ettik.

"İşte ilk kural. Bana bir şeyi tekrarlattığınız her seferinde, rehinelerinizden birine bir şey olacak."

Odanın diğer tarafından bir ses geldi. Ava, Rick'in göğsünde yeni bir yarık açıyordu. Rick çığlık atmadı ama hafifçe inledi. Ava bıçağı ağzına götürüp kanı keyifle yaladı.

Vittorio'ya döndüm.

"Ne korktun ne de etkilendin. Anlaşılan daha önce benzer bir şey gördün, öyle mi?"

Aslında birden fazla kez görmüştüm. "Nasıl bir tepki vermemi istediğini bilmiyorum," dedim. "Sadece söyle ve ben de vermeye çalışayım."

"İlk kural neydi?" diye sordu.

"İsteğini tekrarlatırsak birini inciteceğini söyledin."

"Şimdi ikinci kural. Size güzel bir şey yapma fırsatı vereceğim. Reddederseniz ben o kişiye kötü bir şey yapacağım. Yeterince açık mı, polisler?"

"Kesinlikle," dedim.

"Evet," dedi Rocco.

"İkiniz de yatağın yanına gelin."

Bu kez tereddüt etmeden dediğini yaptık. Yatağın kenarında durarak Max'le karısına, sonra da yanlarında gülümseyen sapığa baktık.

"Anita, Max'e bir öpücük ver."

"Ya vermezsem?" diye sordum.

Vittorio örtülerin altından bir bıçak çıkardı. "Kanını dökerim. Her reddediş için bir kesik."

Derin bir nefes alıp verdim. Küçük bir istek gibi görünüyordu ama isteklerinin küçük kalmayacağından emindim.

"Pekala ama bunu yaparsam sen de rehinelerden birini bırakacaksın."

"Bir öpücüğe karşılık bir öpücük olmalı."

Omuz silktim.

"Birini serbest bırakmayı reddedersem, Max'i kesişimi görmeye hazır mısın yani?"

Bir şeyler düşünmeye çalıştım ama ne yapacağımı bilemiyordum. Vittorio, Max'in karnında sığ bir kesik açtı.

"Evet demedim."

"Bir numaralı kuralı çiğnedin. Tereddüt ettin. Şimdi tekrar ediyorum: Max'i öp, yoksa onu keserim."

Vittorio'nun etrafından geniş bir yay çizerek yatağa yaklaştım ve Max'in yanına çıktım. Mavi gözlerine baktım. "Özür dilerim, Max." Eğilip bantlı ağzına bir öpücük kondurdum.

"Eh, istediğim şeyi yaptın ama bir rehineyi serbest bırakmaya değeceğini sanmıyorum." Vittorio bıçağı bacağına vurdu.

"Onu daha mı iyi öpmemi istiyorsun?"

"Bandı çıkar ve bana sahip olduğunu bildiğim yeteneği göster."

Bibiana bandın altından bir ses çıkardı. Ona baktım. "Üzgünüm, Bibiana." Max'in ağzındaki bandı çıkardım.

"Bizi zaten öldürecek, bunu biliyorsun."

"Şimdi, Max, konuşmakla ilgili ne demiştim?"

"Sana karşılık vermemem gerektiğini söylemiştin. Ben Anita'yla konuşuyordum."

"Doğru." *Tap, tap, tap*; bıçağı yine bacağına vurdu. "Pekala, Anita, onu gerçekten istiyormuş gibi öp ve ben de Çavuş'un dansçılardan birinin gidişini izlemesine izin vereyim."

Eğilerek Max'i iştahla öptüm. Ağzı hala benimkinin altındayken Vittorio'ya baktım. "Bir dansçı, serbest bırak."

"Hayır."

"Bu kez öpüşümün nesi vardı?"

"Onu gerçekten istiyormuş gibi öp." Bu kez sesinde eğlence yoktu, daha tehlikeli olduğunu düşündüğüm bir ciddiyet vardı.

Max'e baktım. Saçlarının çoğu dökülmüştü, yuvarlak bir yüzü vardı ama bisepsleri dev gibiydi ve omuzları kas-

larla doluydu. Hayata bir fedai olarak başlamıştı ve formunu korumuştu. Gücünü görebiliyordum ama benim tarzım değildi. Ben güzel ve zarif erkekleri tercih ederdim. Max kabadayıya benziyordu. İriyarı, korkutucu ve zarafetten kesinlikle yoksun... Ama üzerine bir kez daha eğildim. Yüzüne dokundum, gözlerimi kapadım ve onu öptüm. Başlangıçta zarifti ama sonra daha hırsla öperken kollarımı geniş, kaslı ve çıplak vücuduna doladım. Max kesinlikle vücuduma yapışmıştı. Bibiana bandın altından tiz bir çığlık attı.

Vittorio'ya döndüm.

"Pekala, bir dansçı. Fakat bir dahaki sefere daha istekli olmanı bekliyorum, yoksa anlaşma sona erer. Kimin serbest kalacağına Ava karar verecek ve Çavuş -Rocco, değil mi?- dansçı uzaklaşırken kapıdan izleyecek."

Ava dışarı çıktı, Rocco kapıdan izledi. Bir dansçının serbest bırakıldığını görmüş olmalıydı ki bana dönerek başıyla onayladı.

"Sana ikiye bir anlaşma sunuyorum," dedi Vittorio. "Şuradaki ufak tefek dansçı sana kucak dansı yapsın. Eğer iyiyse, onun ve bir dansçının daha gitmesine izin veririm."

Tereddüt etmeden Brianna'ya doğru yürüdüm ama yanına ulaştığımda Vittorio'ya sordum. "Bana bunu yaptırırken öğrenmek istediğin şey ne?"

"Belki ben de bütün erkekler gibiyim ve küçük lezbiyen fantezilerim var."

"Buna ne diyeceğimi bilemedim."

"Ava'nın yanındaki sandalyeye otur."

Sandalyeye oturdum. Canımı yakmamıştı ve onlara birini daha incitmeleri için bir neden vermek istemiyordum. "Kızı çöz."

Ava kendisine söyleneni yaptı. Brianna ağzındaki bandı çıkardıktan sonra bana baktı. Makyajı siyah gözyaşları gibi yüzünden akmıştı. Bileklerini ovaladı ve ince topuklu sandaletleriyle bana doğru bir adım attı.

"Sana alabileceğin en iyi tavsiyeyi veriyorum, Brianna. Ona bir kucak dansı yap. Eğer yeterince iyi olursa seni ve arkadaşlarından birini daha serbest bırakacağım."

Brianna bana doğru bir adım daha attı. *Bunu yapamayacak, çok korkuyor,* diye düşündüm. Vittorio da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. "Reddedersen ya da iyi bir iş çıkarmazsan o yumuşak, pembe, mükemmel tenini kaynak makinesiyle kızartacağım." Vittorio'nun sesi neredeyse sıkkın çıkıyordu.

Brianna sabahlığını üzerinden bırakarak önümde durdu. "Bekle," dedi Vittorio. İkimiz de ona baktık. "Çavuş, Anita'nın yerine geç. Kız senin için dans etsin."

Rocco bize doğru yürümeye başladı. Ben kalktım, o oturdu ve Brianna dansına başladı. Müzik yoktu ama zihninde çalan melodi her neyse, yüksek ritimli gibiydi. Biraz sarsak başlamıştı, sonra gözlerini kapayarak ritmi yakaladı. Güzel bir ritimdi. Vücudunu Rocco'nun kucağında yukarı aşağı sallıyordu. Rocco oturduğu sandalyeyi sımsıkı tutmuştu çünkü kurallara göre dansçılar sana dokunabilirdi ama sen dansçılara dokunamazdın.

Brianna onun kucağına yerleşerek bacaklarını sıktı ve kadınlığını Rocco'nun pantolonunun önüne sürttü. Rocco'nun yüzü asıktı ve beyzbolu, vergileri, ölmüş kedi yavrularını, kısacası kucağında kıvranan kadın dışında aklına ne gelirse onları düşünmeye çalıştığından emindim.

Hem ona acıyordum hem de onun yerinde olmadığıma seviniyordum.

Brianna son bir kıvranışla kendini arkaya attı ve bacaklarını Rocco'yla sandalyeye sararak durdu. Sırtını mükemmel bir kavisle gererek arkaya yatarken göğüsleri gerçek olduklarını bir kez daha kanıtlayarak arkaya sarkmıştı.

Vittorio alkışladı. "Çok güzel. Çavuş da kendini çok iyi kontrol etti. Kaç, küçük dansçı. Anita, onun gidişini izle. Çavuş'un henüz yürüyebilecek durumda olduğunu sanmıyorum."

Brianna sabahlığını aldı, ince topuklarının elverdiğince hızlı adımlarla kapıya yürüdü. "Seninle gidecek bir dansçı daha seç, Brianna." Brianna adımlarını hızlandırdı. Ben kapıyı açık tuttum ve en yakındaki dansçıya uzanıp elinden tutuşunu, onunla birlikte kapıya koşmalarını izledim.

Hızlı bir şekilde saydım. Geride altı dansçı kalmıştı. Altı tane. Sonra cinden kurtulup Vittorio'yu öldürmek için harekete geçebilirdik. Sadece altı tane daha.

"Dansçıları öldürmeden önce beni eğlendirmelerine izin veririm, Anita. Ama genellikle gitmelerine izin vermem."

"Yani bu senin her zamanki..." Durdum çünkü sözümü tamamlamak için söyleyeceğim her kelime hakaret gibi gelebilirdi.

"Evet." Vittorio ayağa kalkıp Rick'e yaklaştı. "Onu kontrol edebilirim ama sadece kısmen. Diğerlerine yaptığım gibi onu veya Victor'ı tamamen kontrol edemem. Çok fazla baskın, çok fazla kaplanlar. İşaretlerle ikisini de hizmetkarım yapabilirim ama köşedekilere sahip olduğum gibi onlara sahip olamam." O kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse görünmüyordu.

"Zihnimi düzdü," dedi Rocco.

"Hayır, yapmadı," dedim. "Gerçekten o kadar hızlıydı."

Rick'in karnından kan süzülmeye başladığında Vittorio başladığı yere geri dönmüştü bile.

"Bizden bir şey yapmamızı istemedin," dedim.

"Evet. Ava, bir orospuyu daha bırak."

Ava kapıya gitti ve bir kadını daha serbest bıraktığını gördüm. Kadın koşarak kapıdan çıktı. Geride beş tane kalmıştı.

"Anita, kaplanadamdan akıttığım kanı iç."

Bundan hoşlanmamıştım ama Rick'in yanına giderek önünde çömeldim. Kesik, pantolonunun belinin hemen üzerindeydi, dolayısıyla ulaşabilirdim. O noktanın kazara seçilmediğinden emindim.

Dengemi korumak için ellerimi kemerine koydum ve uzanıp yarayı yaladım. Sıcak, tuzlu, metalik... Ağzımı yaraya bastırarak emdim. Dilimde bakır paraların tadı dolaştı. Ama dahası vardı; kasların hemen üzerindeki yumuşak yağ tabakasını algılıyordum. Ellerim sırtına kenetlendi ve sadece kanı emmek, dişlerimi geçirip daha fazla eti ağzıma almamak için kendimi zor tuttum. Yaradan geri çekildiğimde nefesim titriyor, başım dönüyordu. Bu sabah bütün o erkeklerden beslenmiş olmama rağmen Vittorio'nun bütün enerjiyi emmiş olduğunu o zaman anladım. Dahası, enerjimin büyük bölümünü aldığı için tam çizgideydim. Lanet olsun!

Ayağa kalktım ve Rick'e yaslanarak dengemi bulmaya çalıştım. Elimle ağzımı silerken kanı silmek için bir beze ihtiyacım olduğunu anladım.

"Çoğu kimse bir likantropun kanını emmeden önce tereddüt ederdi," dedi Vittorio.

"Tereddüt edersek onları incitirsin."

"Ava, bir dansçı daha." Bu kez rehinenin gidişini Rocco izledi. Sadece dört tane kalmıştı.

Vittorio bıçağı bacağına vurarak bir daire çizdi. "Seni rahatsız edecek şeyler bulmalıyım, yoksa birini daha incitme fırsatı bulamadan rehinelerimin hepsini kaybedeceğim." Sırıtarak bana döndü. Ama yüzünün yanık yarısı gerildiği için gülümsemesi pek etkili değildi. "Başka bir şeyi em. Erkeklerden herhangi birini seçebilirsin. Sadece getir onu. Seni teşvik etmek için söylüyorum, reddedersen şu tatlı arkadaşının üzerinde kutsal su kullanacağım."

Bakışlarımı Rick'ten Requiem'e çevirdim. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Requiem beslendi mi?"

"Hayır."

"O halde kan içene kadar o ya da bu şekilde boşalamayacağını biliyorsun."

"Bu durumda eğer Çavuş'u bu işe katmak istemiyorsan, geriye sadece iki seçeneğin kalıyor."

Bu yeni önerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini göstermemeye çalıştım. "Bu sabah Max de beslenmedi, dolayısıyla Rick olmak zorunda. Bana seçenek veriyormuş gibi davranıyorsun sadece."

"O halde onu becer." Şimdi Requiem'in yanında duruyordu ve başının üzerindeki masada bir sıra kutsal su şişesi dizilmiş olduğunu o zaman anladım.

Rick'e yaklaşarak kemerini çözmeye başladım. Rick hafif bir sesle itiraz etti. Derin bir nefes alıp verdim. "Ölümden daha kötü bir kader değil, Rick," diye fısıldadım.

Zincirlerinde hareketsiz kalarak kemerini açışımı izledi. Benim için hangisinin daha rahatsız edici olduğundan emin değildim. Sabırlı izleyişi mi, yoksa çırpınıp itiraz etmesi mi? Fermuarını indirdim ve pantolonunu poposundan aşağı çektim. İkimizin de güvenliği için fermuarın aramıza girmemesini istiyordum. Külotuna dokunmadım ve sadece önünde diz çöktüğüm zaman indirdim. Belinden altı da üstü kadar güzeldi ve burada henüz hiç kesik yoktu. Öyle kalmasını umuyordum.

Başımı kaldırıp yukarı baktım ve beni izlediğini gördüm. Mavi gözlerinde öfke vardı ama şimdi başka bir şey daha sezmiştim. Anlaşılan ölümden daha kötü olmama ifademi ciddiye almıştı çünkü gözlerinde şu noktada her erkeğin bakışlarında belirecek olan iştah vardı. Erkekliğini ellerime alarak ağzıma soktum. Çoktan sertleşmişti ve ağzıma yumuşak bir şekilde kayarak girdi. Oral seks yapmayı severim. Ağzımdaki doluluktan ve erkeğin yüzünde beliren ifadeden hoşlanırım. Çıkardıkları sesleri, vücutlarının tepkilerini severim. Kendimi önümdeki adama ve ağzımı dolduran sertliğine tamamen kaptırdım. Yaladım, emdim, ellerimle okşayıp sağdım. Kendimi sekse bırakarak diğer her şeyi unuttum. Yukarı baktığımda gözleri iri iri açılmış ve nefesi hızlanmıştı. Şimdi başının yumuşaklığı dışında taş gibi sertleşmişti. Vücudu zincirleri çekiştirerek kasıldı ama bu kez nedeni acı değildi. Gözlerini kapayarak başını arkaya savurdu ve başımı elimden geldiğince hızlı bir şekilde ileri geri oynatmaya devam ettim. Yaklaştığını hissettim. Erkekliğinin dokusu ve hissi yaklaşan şeyi haber veriyordu.

"Göğüslerine boşalmasına izin verirsen iki dansçı gidecek," dedi Vittorio.

Hiç tereddüt etmedim. Tişörtümü başımın üzerinden çekip bir kenara attım. Bu arada elimle sağmaya devam ediyor, zirveden uzaklaşmasına izin vermiyordum. Geri adım atmaya niyetim yoktu. Sutyenimi de açıp omzumun üzerinden çekerek tişörtümün yanına fırlattım. Sonra ağzımı tekrar kasıklarına kapadım ve ağzımda gerildiğini hissedene kadar hareketlerime devam ettim. Tam zamanında onu ağzımdan çıkardım ve elimle ovalamayı sürdürürken nihayet güçlü bir basınçla sıcak, koyu, yapış yapış bir yağmurun üzerime yağışını hissettim. Göğüslerimi iyice ileri uzatmak, hem de gözlerimden uzak tutmak için başımı arkaya attım ve omuzlarıma, göğüslerime, boynuma boşaldı.

Rick zincirleri şıngırdatarak tepemde kasıldı ve ağzım örten bandın altından küçük iniltiler çıkardı.

Vittorio tezgaha yaslanmıştı. Bana, Rick'e, gösteriye hevesli bir dehşetle baktı.

Ava ve Rocco'nun iki rehineyi daha göndermek için kapıya gittiğini duydum. Göğüslerimden damlayan sıvıyla vampire doğru sürünmeye başladım. Aniden ayağa fırlayarak "Öldürün onları!" diye bağırdı.

Tenimde büyü enerjisini hissettiğimde, Rocco'nun sözleri söyleyerek cini göndermiş olduğunu anladım. Ava bir çığlık attı ve riske girip bir bakış attığımda, bıçağını Rocco'nun yan tarafına saplamış olduğunu gördüm. Ama Rocco, onun bileğini yakalamıştı ve o masum görünüşlü dokunuşuyla neler yapabildiğini biliyordum.

O tarafa bakmam büyük hataydı. Vittorio kör edici hızını kullanarak Requiem'in yanına ulaştı. Ben yeterince hızlı değilsem de düşünce hızında bir gücüm vardı. *Ardeur*'u serbest bıraktım ve bir silah gibi vampire savurdum. Beni

fantezilerinden birine zorlamış olmasa işe yaramayabilirdi. Zihni benimle ve seksle ilgili düşüncelerle doluydu zaten. Bakmak istiyordu.

Koşmadım. Kıvranarak, kıvrılarak, sallanarak, elimdeki bütün silahları kullanarak bakışlarını kaçırmasına izin vermeden yaklaştım. Elimi eline sarıp tuttuğu kutsal su şişesini zararsızca yere düşürürken hala bana bakıyordu.

"Onu mahvedeceğim," diye fısıldadı.

"İstediğin bu değil."

"İstediğimi elde edemem," dedi.

Boş ellerini göğüslerime dayadım ve bakışlarımı gözlerine odakladım. Ne yaptığının farkında değilmiş gibi, elleri göğüslerimdeki sıvıyı okşamaya başladı. "Gözlerin," dedi. "Gözlerin ateş dolu!"

"Söyle," diye fısıldadım.

O bana doğru eğilirken ben ona doğru uzandım. "Söyle," diye fısıldadım.

"Boşalmak. Boşalmak istiyorum."

Ağzını benimkine bastırdı ve öpüştük. Bir an nazikti, bir an sonra ise ağzımdan besleniyordu. O kadar ki dişleri dudaklarımı delmiş, ağızlarımızın içini kanla doldurmuştu. Kan, açlığımı artırabilirdi ama diğerleri için çok geçti; şimdi hakimiyet *ardeur*'daydı. İnkar etmeye, dizginlemeye, kontrol etmeye çalışmıştım ama o anda kralların neden Belle Morte'ye taçlarını teklif ettiğini, neden kadınların Jean-Claude'la bir gece daha geçirebilmek için her şeylerini ortaya koyduklarını anladım. Belle Morte'nin soyundan gelmenin ne demek olduğunu anladım. *Ardeur* hayatta kalmak için beslemem gereken bir şey değildi, beslenme şeklimin ta kendisiydi. O benim kanımdı!

Vittorio ağzımda küçük, arzu dolu iniltiler çıkarıyor, elleri vücudumda hırsla dolaşıyordu. İçinde büyüyen baskıyı ve canavarların gücüyle birleşen *ardeur*'u hissettim. Hepsi sıcak, canlı ve tepeden tırnağa vampirceydi. Nefesleri hızlandı, vücudu gerildi ve *ardeur*'la kaplanların gücünü onun içine boşaltırken bir an için tadını almasını sağladım. Ona kaybettiklerinin gölgesini verdim ve ağzı benimkinden ayrılırken bir çığlık kopardı. Vücudu kasılarak benimkine yapıştı, elleri bulabildiği yerlerimi kavradı. Masanın yanında yere çökerken beni de beraberinde sürükledi. Hem ağlıyor hem de gülüyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben Belle Morte'nin soyundan geliyorum. Jean-Claude'a aitim. Biz zevk veren yaratıklarız."

Eli yere uzandı ve daha gümüşü görmeden ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Yuvarlanarak ondan uzaklaştım ama üzerime geldi ve çok hızlıydı.

O anda beyaz bir şey yanına çarptı ve bir ikincisi ona katıldı. İki kaplanadam, vampirle boğuşuyordu ve hızı hiçbir işe yaramamıştı çünkü onu çoktan yakalamışlardı bile. Yatağı görebilmek için onu iterek geri çekildim. Zincirler boştu. Max'in nerede olduğunu bilmiyordum ama karısıyla Rick'in nerede olduğunu biliyordum. Diğer kaplanadamlar da heykel gibi durdukları yerden geldi. Bir an için bana da saldıracaklarını sandım fakat doğruca Vittorio'ya yöneldiler.

Max mutfağın yanındaydı. Bana bir havlu uzattı. Ayağa kalkarak üzerimi silmeye başladım. İkimiz de dövüşü izliyorduk ve her şey çok hızlı oluyordu.

"Zihnini düzdün ve ihtiyacım olan zayıflık da buydu. Kaplanlar yine benim oldu."

Rocco yan tarafındaki yaraya bastırarak yaklaştı. Ava onun arkasında yerde yatıyordu ve cansız bakışları tavana dikilmişti.

"Nasıldı?" diye sordum.

"İyiydi," dedi Rocco. "O kontrol edilmiyordu; sana ihanet etmişti, Max."

"Biliyorum. Ona ikinci sınıf kaplan muamelesi yaptığımızı düşünüyordu ki bunda da haklıydı."

Odanın her yeri kan içinde kalmıştı. "Atardamar," dedim.

"Dövüş bitti," dedi Max.

Havluyu yere bırakarak tişörtümle sutyenimi aldım ve Requiem'in yanına gittim. Masanın üzerine sıçrayarak zincirlerini çözdüm. Ağzındaki bandı kendisi çıkardı. Ona sarıldığımda inledi. Yanıklarına değmiştim. "Çok üzgünüm."

"Beni kurtardın."

Sadece başımla onayladım.

"Giyin, Anita," dedi Rocco. "Süvarileri içeri çağırmak ve kaplanların bizden olduğu konusunda onları uyarmak zorundayım." Baktığı yere bakınca kanlar içindeki kaplanadamları gördüm. Vittorio paramparça halde yerdeydi. Artık öldüğü için kaplanlar onu yemeyi bırakmıştı. Bildiğim kadarıyla vampirlerin tadı hoş değildi.

Giyinirken daha sonra duş almaya kendi kendime söz verdim. Max, hava kararana kadar Requiem'i yeraltındaki kendi dinlenme yerine götürmeyi önerdi. Requiem'i öptüm ve Rocco'nun arkasındaki kapıdan içeri doluşan polislere döndüm ama her şey sona ermişti. Bu kez Edward ve diğerleri partiyi kaçırmıştı.

SONSÖZ

Requiem günün geri kalanını alt katta Max'le birlikte geçirdi. Rocco ve benim yapmamız gereken bir sürü açıklama vardı. Bazı şeyleri dışarıda bırakmıştık. Ava ona saldırmıştı ve Rocco bütün gücünü kullanmak zorunda kalmıştı. Muhtemelen daha erken durabilirdi ama neden duracaktı ki? Ava infaz emri yüzünden zaten ölecekti.

Yalnız kaldığımızda Bibiana sordu. "Ona asırlar sonra ilk kez zevki tattırdın. Neden sana saldırdı?" Max ve ben birbirimize baktık. "O duyguyu tekrar tatmak için her şeyi yapacağını biliyordu," dedi Max. "Anita'nın onu tepeden tırnağa ele geçirdiğini biliyordu ve bunu kaldıramazdı."

"Yani gücü zevke tercih mi etti?" diye sordu Bibiana.

"O zaman bir seçeneği olacağını biliyordu," dedi Max. "Sanırım Anita'nın tasması senin bana taktığından daha kısa." Neşeyle gülerek kucaklaştılar.

Requiem ertesi gece yanıkları kesmemizi ve seksle iyileştirmemizi önerdi. Geçmişte diğer yeni yaralar için yaptığımız gibi.

İşe yaradı. Yine eski haline döndü. Bu da aynı şeyi Asher'ın üzerinde deneme fikrini mümkün kılıyor. Ama daha derin yanıklarda işe yaramazsa diye önce minik bir deri parçasıyla başlayacağız.

Denis-Luc, St. John'ın kız kardeşi ona mesajımı iletmemiş. Hepsini kaçırdığı için kızgın bir şekilde aradı ama kız kardeşi üzgün değildi. Sonuçta ağabeyi hayattaydı. Bir açıdan ben de kızla hemfikirim.

Teğmen Grimes vampir avcısı olmaktan sıkılırsam ona haber vermemi söyledi. İlk kadın üyeleri olup olamayacağımı birlikte görebilirdik. Bu öneri beni gerçekten ama gerçekten onurlandırmıştı ve bu yüzden açıkça hayır demedim. Vegas'ta yaşamayı düşünemem ama onlarınki gibi bir SWAT biriminde çalışmayı düşünebilirim. Psişik uzmanlar kullanma konusundaki pilot programları diğer şehirlerin de aynı konuyu düşünmesini sağlayacak kadar başarılı oldu. Şimdiye dek St. Louis'de böyle bir şey söz konusu olmadıysa da ben bayağı umutluyum. Acaba vampir avlamaktan gerçekten vazgeçebilir miyim? Vampir avlarına yine yardım ederim ama amacın hayat kurtarmak olduğu bir birimde çalışma fikri çok çekici.

Domino ve Crispin'i beraberimde St. Louis'e götürdüm. Kızıl saçlıyı kendi klanına geri gönderdim. Kraliçe, klanın erkeklerini sürekli avladığım için tarafsız bir şehirde ziyaret istedi ki içlerinden biri ilk oğlu Alex'ti. Kızıl kaplanlar benden siyah veya beyaz kaplanlar kadar etkilenmişe benzemiyor. Sebastian hayatına geri döndü. Bana çekim

duymuştu ama tekrar birinin kölesi olmak istemiyordu. Onu suçlayamam.

Cynric farklı bir sorun. Evet, Vegas'ta yaşı tutuyor ve evet, yasal hamileri Max ve Bibiana'nın bu konuda bir şikayeti olmadı, dolayısıyla mahkemede suçlanmadım ama çocuk bana sırılsıklam aşık oldu. Durumu Crispin'den daha kötü çünkü daha az içsel koruması var. Çok genç, çok açık ve kaplanlar -en azından Beyaz Klan- tekeşliliği savunduğu için ben onun ilkiyim. Bir grup seks ortamında ve muazzam *ardeur* beslenmesi sırasında ilk deneyimini yaşamış olduğunu düşünmek beni hasta ediyordu.

Onu en azından bir yıl daha Vegas'ta tutacaklar çünkü gelecek yıl doğum gününde Missouri'de rüştünü ispat edecek. Bibiana'ya bunun bir önemi olmadığını, hala çocuk olduğunu söyledim. "Onu kendi kaplanın yaptın, Anita," dedi Bibiana. "Bunun sorumluluğunu almalısın."

"Onun zihnini ben düzmedim, Vittorio yaptı."

"Ama uğrunda yanıp tutuştuğu sensin."

"Onunla ilgili ne yapmamı istiyorsun?" diye sorma hatasına düştüm.

"Gelecek yıl seni ziyarete gelmesine izin ver."

Bibiana'ya bunu konuşacağımızı söyledim ama aslında sadece hayır bile değil, kesinlikle hayır.

Hastanedeki SWAT memurlarının hepsi uyandı. Onlara sevgi öpücüğü verecek bir kız arkadaş, bir eş, bir çocuk veya ebeveyn buldular. Hepsi işe yaradı ama memurlardan biri evli değildi, anne-babası ölmüştü ve bilinen bir akrabası yoktu; bu yüzden sonunda köpeğini yanına getirdiler ve hayvanın sahibinin yüzünü sağlam bir şekilde yalamasıyla adam ayağa kalktı. Ah, sevgi nelere kadir!

Jean-Claude, Asher ve ben, Vegas'ta olanlar, *ardeur* ve Vittorio hakkında konuştuk. Bana neden saldırdığı konusunda Max'le aynı fikirdeydik ama seks bütün o antik vampir yeteneklerini neden altüst etmişti? Sonunda Jean-Claude bir açıklama getirdi: "Gücümüz aşk ve sevgi olduğu için herkes Belle Morte'nin soyunun zayıf olduğuna inanıyor. Ama gerçekte, *ma petite*, aşktan ve sevgiden daha güçlü bir şey var mı?" Aslında itiraz edebilirdim; nefretin aşkı öldürdüğünü, şiddetin veya... Ama sonuçta belki de haklıdır. Vittorio'nun güce yenilmediğini biliyorum. Aşka yenilmişti. Şu eski filmde dendiği gibi, "Canavarı öldüren güzelliktir." Bunu öldüren aşk, belki de şehvetti ama hep ikisini bir arada düşünme eğiliminde olduğumuzdan bazen arada bir fark var mı diye ben de merak ediyorum.

Vittorio'ya *ardeur* önerdiğimde yalan söylemiyordum. O anda ihtiyacını gazaba dönüşen kederini hissedebildiğim için kaybettiği şeyi ona iade etmek istemiştim. Ona sarılıp kendisini daha iyi hissettirmek istemiştim ve bunu yapmıştım da. Ama o bunun karşılığında beni öldürmeye kalkışmıştı. Erkekler... Gerçekten ne istediklerini kim bilir?

HasretKardeş